

Giới thiệu [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám

Thể loại: xuyên không, đồng nhân Harry Potter, kỳ ảo, ma thuật, nữ cường, nam hồ ly, HE.

Converter: U Tịch Cốc (tangthuvien.com)

Edit: Khuyên

Một bàn tay từ bên dưới đưa lên, nắm lấy cổ chân tôi: “Đứng yên”

Âm thanh đổ ngã tôi tựa quây, một tay nắm lấy cổ chân tôi, một tay nắm lấy bậc cầu thang, cả cơ thể ngang trên không trung: “Xin cậu, đừng nhúc nhích.”

Tôi lặng yên nhìn cậu ta, cậu ấy cũng im lặng nhìn tôi, chỗ trán bị tôi đập máu chảy dài xuống má.

“Có thể kéo tớ lên không? Tớ chắc chắn sẽ không làm hại cậu.” Cậu ta dụ dỗ tôi một cách dịu dàng.

“Tớ cảm thấy có lỗi với những gì đã xảy ra, nhưng này là do cậu.”

Tôi không nói gì.

“Đỡ tớ lên, được không?” Cậu ta hiện ra khuôn mặt đáng thương.

“Chúng ta là bạn học. Cậu không hi vọng bạn học chết trong khi mình đứng nhìn chứ ? Cha tớ đã chết vào năm trước ở Bộ Pháp thuật. Tớ không có người nhà. Đỡ tớ lên được không, tớ không muốn chết...”

Tôi muốn hạ chú Avarada vào hắn.

“Ngươi đi chết đi”. Tôi nói. Tôi đá một cước vào tay hắn.

Hắn nhếch miệng, những chiếc răng lóe sáng trong bóng đêm, nhanh chóng rơi xuống.

Ở phía dưới rất nhanh vang lên tiếng “Đông”, sau đó không còn tiếng động nào nữa.

.....

.....

.....

...

.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Mở đầu

Tôi từ trong bóng đêm tỉnh lại.

Có một tiếng nói: “Là một bé gái.”

“Thật sao?” Tiếng một thiếu nữ vui mừng nói.

Có đôi tay thô ráp đem tôi lau khô, quần vào trong tấm chăn mềm mại, đưa tôi đến một đôi tay khác.

Tôi mở mắt, thấy một cô gái. Khuôn mặt cô tái nhợt, môi mệ, tóc đen dính mồ hôi dính vào hai má, ánh mắt đen huyền, tràn đầy vui sướng, sáng như sao trên trời.

Cô ôm tôi, cực kỳ hoảng hốt: “A! Trời ơi! Bé con thật mềm! Giống như không có xương!”

Một bà hiền lành cười: “Cô bé, trẻ con mới sinh ra đều như vậy.”

Cô ấy nhìn tôi ngăm ngù: “Thật đáng yêu, đúng không?”

Cô gái này, mười lăm tuổi, tên là Blaise, đây là mẹ tôi.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Quá khứ

Não trẻ con chưa phát triển đầy đủ, đến hai tuổi tôi mới mơ hồ nhớ tới chuyện kiếp trước, hoặc nói là chuyện trước khi xuyên qua.

Kiếp trước, tôi là một đứa bé sút môi, người thân bọc tôi trong tã lót kèm theo một bức thư, nửa đêm bỏ tôi ở cạnh cửa cục cảnh sát. Sáng sớm, lúc người vệ sinh phát hiện ra tôi, cả người tôi đã lạnh cứng và tím bầm, thiếu chút nữa đã đi.

Cảnh sát đưa tôi vào viện phúc lợi cho trẻ em.

Đến hai tuổi, viện đưa tôi đi chữa sút môi, hở hàm ếch.

Những đứa trẻ ở viện, phần lớn đều giống tôi, bởi vì bị bệnh bẩm sinh hoặc dị tật mới bị vứt bỏ. Tôi là bị lệch một bên sau đó biến chứng hở môi, đầu như một trái dưa hấu nứt nẻ đi, cho dù đã khâu lại thì nhìn vẫn giống một quả dưa hấu méo. Cả đời tôi cũng không thể đọc từng chữ rõ ràng.

Cho dù là dị dạng bẩm sinh ở viện rất nhiều, tôi là đứa xấu nhất.

Hàng năm đều có hàng chục đứa nhỏ được nhận nuôi. Bọn họ đều thiện lương, nhưng thích cái đẹp đều là bản tính. Từ khi tôi vào viện đến khi hết tuổi thích hợp nhận nuôi, đều không có đôi vợ chồng nào coi tôi là đối tượng nhận nuôi. Bọn họ thấy tôi đều thở gấp. Có lẽ do diện mạo của tôi làm người ta sợ hãi không dám nhìn thẳng, lại có lẽ bởi vì sợ nhìn thẳng sẽ làm tổn thương tự tôn của tôi, họ đều cúi đầu, không liếc mắt nhìn tôi một lần.

Chỉ nhìn thẳng tôi chỉ có nhân viên của viện, còn có bọn nhỏ bởi vì lớn lên cùng tôi nên có thói quen nhìn mặt tôi.

Tôi rất xấu. Cho dù những đứa nhỏ quen nhìn mặt tôi cũng không chịu chơi cùng tôi. Nơi có trẻ con sẽ có nhóm, có đứa trẻ đứng đầu, còn một người như tôi, đóng vai nhân vật bị cô lập, bị bắt nạt. Những đứa trẻ ấy sử dụng mọi biện pháp có thể nghĩ ra để bắt nạt tôi, nhưng vô cùng may mắn, bị nhân viên viện phát hiện sẽ lập tức ngăn lại.

Có lẽ bản tính con người là tàn ác, trẻ con ngây thơ mà tàn nhẫn. Bọn họ vĩnh viễn không thể biết chỉ cần một câu “Kẻ quái dị” có thể làm tổn thương tôi như thế nào.

Có lần bị bắt nạt quá đáng, tôi khóc nói tôi muốn trở nên xinh đẹp. Viện trưởng ôm tôi lau nước mắt, ánh mắt phức tạp, rồi nói cho tôi biết chỉ cần lương thiện, có tri thức, có nội hàm thì nhất định sẽ xinh đẹp.

Bởi lời nói của viện trưởng, tôi bắt đầu đọc tự điển trong phòng sách, sau đó lại thật sự thích đọc sách. Sau tôi lên trung học thì viện trưởng làm cho tôi thẻ mượn sách của thư viện. Tôi vui đầu vào đọc, không phân biệt chủng loại, không biết bao nhiêu lâu, giống như miếng bọt biển.

Có người hảo tâm giúp đỡ, tôi vào đại học. Không giống những người khác tìm được việc làm thêm, tôi không tìm được việc, bởi vậy cực kỳ túng thiếu. May mắn là tôi rất cực cũng tốt nghiệp, tôi làm bác sĩ thú y, ở ngoại ô mở một cái trạm thú y. Thứ bảy lại đi tình nguyện ở trung tâm cứu hộ chó, mỗi tháng cố định để ra một số tiền gửi về viện phúc lợi, nơi tôi lớn lên.

Làm bác sĩ tôi có thể dùng khẩu trang che lại mặt, mà làm bác sĩ thú y là do chỉ có động vật mới không chú ý đến dung mạo của tôi.

Thời gian vui vẻ nhất chính là tiếp xúc với lũ chó ở trung tâm cứu hộ chó. Dù cho con chó nhất gan hay cực kỳ dữ tợn do chịu tổn thương do con người nhưng chỉ cần tôi chân thành, kiên nhẫn, cố gắng tiếp xúc với chúng, thì sau một thời gian ngắn chúng đều chấp nhận tôi.

Mùa đông năm tôi ba mươi tuổi, ánh nắng rất tuyệt. Tôi ngồi trong sân trung tâm cứu hộ phơi nắng, mấy chú chó đang đùa đùa tiến tới. Tôi ôm một con vào ngực, gồi lên một con khác, những con khác không vừa lòng chà chà vào tôi, dựa vào tôi nằm xuống.

Tôi hải lòng nhìn bầu trời, bị ánh nắng vào chiếu vào mắt.

Tôi hạnh phúc nằm giữa sự ấm áp của lũ chó, đây là tình yêu chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của tôi.

Bạn đang đọc truyện [*Động Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Blaise

“Blaise, mẹ thức dậy đi nào.”

Tôi đứng bên giường, lay lay cô.

Cô không tỉnh nguyện thở dài một tiếng, ôm cổ tôi kéo tôi lên giường, lăn mấy vòng.

Tôi bị bộ ngực cô ép không thở nổi, ra sức giãy dụa.

Cô nhắm mắt lại, hôn trán tôi một cái.

“Chào buổi sáng, con yêu.”

“Bây giờ đã là năm giờ chiều, Blaise.”

“A ~~~” cô lẩm bẩm trong con đau đầu, không tỉnh nguyện mở mắt ra, xuống giường, “Được rồi, mẹ đi nấu cơm ngay.”

“Con đã nấu rồi, Blaise, nếu mẹ không nhanh lên sẽ đến muộn...”

“Con yêu, con thật giỏi.” Cô kéo tôi qua hôn một cái, lung lay đi vào phòng rửa mặt, một lúc sau lau mặt đi ra, lục lọi tủ quần áo.

Tôi đã mang bữa tối lên bàn ăn nhỏ từ sớm. Cái bàn có chút lung lay, tôi dùng tờ báo cũ gấp thành một khối nhỏ kê dưới chân bàn.

Cô đã thay xong quần áo, đến soi ở chiếc gương duy nhất trong phòng.

Bốn năm trước, tôi cùng Blaise mua gương tại chợ bán đồ cũ, thủy ngân ở mặt sau đã có vài chỗ bị bong, nên soi cũng không rõ ràng lắm. Dù vậy, cô vẫn rất vui vẻ soi gương, cô vén tóc hỏi tôi: “Con yêu, mẹ xinh không?”

Tôi nghiêm túc nói: “Cô Blaise, mẹ cực kỳ mê người, nhưng nếu mẹ không nhanh lên, con nghĩ mẹ bị muộn rồi đấy.”

Cô khanh khách cười, hôn nhẹ tôi, sau đó lướt qua tôi đến bàn ăn cơm ngâm miếng bánh, mở cửa, nói không rõ ràng “Tạm biệt, con yêu” cô quay đầu lại “Mẹ hôm nay tan ca sớm, nhất định về trước ngày sinh nhật mười một tuổi của con.”

Tôi nói: “Tạm biệt, Blaise”

Thực ra Blaise cũng không phải rất xinh, nhưng cô còn trẻ, đầy sức sống, con mắt đen huyền luôn luôn vui vẻ, tiếng cười rất có sức cuốn hút, mái tóc quăn đen dày búi ở sau đầu. Khuôn mặt của nàng tròn tròn, bộ ngực đầy đặn, có thể bởi vì như vậy, tôi luôn cảm thấy từ trên người cô tỏa ra hơi thở ngọt ngào.

Tôi cũng có mái tóc quăn đen, nhưng thật tiếc là không di truyền từ cô đôi mắt màu đen, tôi có đôi mắt màu xám. Dáng vẻ của Blaise cực kỳ dịu dàng êm dịu, đường nét của tôi lại cứng rắn hơn, khuôn mặt rõ ràng hơn so với cô. Tôi đoán, cha tôi chắc chắn là một người đàn ông đẹp trai có đôi mắt màu xám.

Blaise chưa từng đề cập đến cha tôi, cả hai đều không nhắc tới chuyện này. Nhưng tôi nghĩ người có thể xuống tay với một cô gái mười bốn tuổi nhất định là cảm thú.

Tôi cực kỳ biết ơn Blaise, cô không thể cho tôi gia đình hoàn chỉnh như tôi mong muốn, nhưng cô lại cho tôi một cơ thể khỏe mạnh, còn có một người mẹ.

Vài năm đầu, một cô gái nhỏ mang theo đứa trẻ, cuộc sống thật quá khổ, thậm chí có thể nói là thê thảm. Đến cả việc nhà cô đều làm rất vụng về, thường xuyên làm đổ, nhưng tôi biết, cô thật sự muốn làm một người mẹ tốt. Nhưng một người ngôn ngữ thường ngày đều viết sai, cũng không có thời gian, một cô gái một nghề cũng không có, lấy gì đến nuôi dưỡng đứa nhỏ của mình?

Chỉ cần có đủ tiền mua sữa bột cho tôi, vài năm trước cô... cái gì cũng đều làm.

Nụ cười của cô thực quyến rũ, mặc váy đỏ ngắn đứng ở đầu đường, rất nhanh nhận được “việc làm”. Sau đó cô đi siêu thị mua đồ ăn cho trẻ con, thỏa mãn nhìn tôi ăn.

Những năm cô bán thân thể, có thể được xem là rất đau khổ, nhưng mà bởi vì cô yêu tôi nên cô không quan tâm.

Tôi biết là cô yêu tôi nên tôi cũng không để ý đến quá khứ đó.

Tình hình mãi cho đến khi tôi khôi phục trí nhớ. Tôi chứng minh với cô là tôi có khả năng chăm sóc chính mình. Lúc này cô mới yên tâm, bắt đầu tìm chút công việc đơn giản, ví dụ như làm phục vụ các loại. Thậm chí có khi công việc phục vụ cũng không tìm được, chỉ có thể làm công việc bán thời gian.

Khi đó chúng tôi thường xuyên không có chỗ ở cố định, đi từ nơi này đến nơi khác của nước Anh. Thường xuyên vì không trả tiền thuê nhà mà bị đuổi ra ngoài, nhưng chúng tôi vẫn rất vui vẻ, chúng tôi chỉ cần nhìn nhau cười là đã cảm thấy toàn bộ thế giới đã ở trong tay.

Cô chưa bao giờ nhắc tới gia đình mình. Khi điều giấy nhập học, tôi hỏi cô là họ nên viết như nào, cô hôn tôi nói đơn giản: “A, tùy con, Sylvia”

Tôi nghĩ rồi viết ở trên giấy “Hopper”.

Blaise bắt tôi đi học, tôi đi theo một đám nhóc chân chính học được ba năm thi nghi. Một là giáo dục tiểu học đối với tôi không có ý nghĩa, hai là tôi không muốn gia tăng gánh nặng kinh tế cho Blaise.

Sau đó chúng tôi lên London. Blaise tìm được công việc là nữ tiếp viên cho một quán bar, tôi đi làm thẻ thư viện. Mỗi buổi sáng, Blaise tan ca, chúng tôi ăn cơm cùng nhau, sau đó tôi đến thư viện, cô đi ngủ. Buổi tối ăn cơm xong, cô đi làm, tôi đi ngủ. Đã nhiều năm chúng tôi sống như vậy, thời gian ở bên nhau rất ít, nhưng lại cảm thấy cuộc sống có nề nếp, nhân nhả mà phong phú.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Bạo động ma thuật

Tôi cảm thấy bồn chồn nhìn đồng sách vở, nhúu mày.

Bình thường giờ này tôi đã ngủ, chính là Blaise nói sẽ về trước sinh nhật tôi, tôi muốn thức chờ cô.

Tôi nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn mười hai giờ.

Ngày hai mươi bảy tháng tám.

Sinh nhật của tôi.

Blaise chỉ cần đã đồng ý với tôi thì đều làm được. Tôi cảm thấy bất an.

Tôi bình tĩnh, tôi khép lại sách, tìm áo khoác, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Chúng tôi sống trong một gác xép hai tầng, giá thuê nhà rất rẻ. Vào ban ngày, có thể nhìn thấy tường màu xám và cầu thang cũ tiện lợi cho chúng tôi đi lại. Trong con hẻm này, những tòa nhà dơ bẩn, xấu xí chỗ nào cũng có.

Trong bóng tối, tôi vịn vào tay cầu thang chậm rãi đi xuống, cầu thang phát ra những tạp âm khiến người ta khó chịu.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng giày cao gót cộp cộp truyền tới.

Tôi dừng lại, lộ ra nụ cười sung sướng, tôi nghe thấy tiếng chân của Blaise.

Trong bóng đêm, tôi loáng thoáng thấy cô đang đến, bước chân nhẹ nhàng đi tới.

Tôi từng sờ nhìn bóng dáng cô đi xa, sau đó phát hiện ra nguyên nhân vì sao cô làm vậy.

Có bóng người không có ý tốt đi sau lưng cô.

Tôi mờ mịt, không biết mình nên làm gì.

Tôi cuốn áo khoác lại, nhẹ nhàng đi sau họ, cấp bách hi vọng có thể tìm được cách giải quyết tình huống khó khăn này.

Đã có thể nhìn thấy ngọn đèn, một đầu của ngõ nhỏ thông với đường lớn.

Người đàn ông kia do dự một chút, tay nắm chặt vật gì đó, bước chân nhanh hơn. Bây giờ tôi có thể nhìn thấy đó là dao găm.

Blaise không chút do dự chạy về đầu ngõ.

Người đàn ông đuổi theo, kéo tóc của cô, kéo cô ngã xuống đất, hung ác đặt dao găm tại cổ họng cô.

Cô lập tức ngừng giãy dụa, tôi nghe thấy cô nói: “Xin đừng hại tôi, tôi còn có con gái nhỏ, con bé chỉ có một mình tôi. Tôi không có tiền. Đừng hại tôi, anh cần gì tôi đều phôi hợp.”

Tôi che miệng lại chặn tiếng khóc của mình.

Hắn ta kéo cô đến bên cạnh ngõ nhỏ, nơi đó càng tối.

Hắn thở hổn hển, kéo quần áo cô, một bàn tay nắm lấy ngực cô liều mạng vờn về, tay kia thì run run kéo quần mình xuống.

Tôi cầm chặt tảng đá, đập vào đầu hắn một phát rồi lại một phát. Nước mắt chảy ra làm trước mặt tôi là một mảng mơ hồ, gần như không nhìn thấy rõ.

Hắn không ngã xuống như tôi nghĩ. Hắn dừng động tác lại, ngạc nhiên sờ phía sau đầu, sau đó nhìn thấy tay đầy máu.

Tôi kinh hoàng lùi bước, hắn vờn về mặt hung tợn nắm lấy tay tôi.

“Không ----” “Blaise nhanh chóng đứng lên, liều mạng kéo hắn xuống” “Không---”

Hắn dùng sức đá vào bụng cô, đẩy cô ngã xuống đất, nhưng cô lại nhanh chóng đứng dậy đánh hắn “Người không thể ---”

Hắn không kiên nhẫn đâm vào mặt cô, sau đó dùng cán dao đánh vào đầu cô, máu lập tức chảy từ trên đầu xuống mặt cô.

Nhìn thấy máu cô, trong đầu tôi như có thứ gì bị chặt đứt.

Hắn hoảng sợ quay đầu nhìn tôi, đầu hắn như quả khí cầu càng ngày càng to ra, ngũ quan vặn vẹo không phân biệt được.

Sau đó ---

---- bùm.

Nổ mạnh.

Màu đỏ màu trắng, bắn lên mặt đường, trên tường giống như mạng nhện.

Gần đây có người ở trên lầu tức giận quát, nhìn ra, thấy hiện trường máu chảy đầm đìa, sợ hãi hét lên một tiếng.

Tôi nhìn mà lạnh cả người.

Mặc dù không biết là sao lại như thế nhưng tôi biết đây là do tôi làm.

Tôi run rẩy đứng lên.

Blaise dùng sức nắm lấy hai tay tôi, kéo tôi đứng lên.

“Đi ----” cô nói “Con bị nhìn thấy”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô, cả người cô lộ nộ không chịu nổi, khoe miệng còn có vết máu, nhưng mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô bình tĩnh lạnh nhạt đến vậy, mắt đen trong bóng đêm càng sáng hơn.

Cô ôm tôi rồi đi, tôi cũng chưa bao giờ chú ý đến, hóa ra đôi tay cô lại mạnh mẽ tới vậy.

Lão đạo trở lại gác xép, chúng tôi trầm mặc ngồi trên sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Hogwarts

Blaise nhanh chóng thu thập đồ đạc, tôi thì ngồi yên trên sàn nhà.

Tôi cảm thấy buồn nôn.

Tôi như đầu gỗ. Đến bây giờ còn có cảm giác đây không phải là sự thật, lạnh lẽo đến tận trong tim, đầu như muốn bùng nổ, mọi thứ như đã rời tôi mà đi.

Đến khi Blaise cầm hai vai tôi.

Cô nhìn thẳng mắt tôi, hỏi tôi : “ Con có hối hận không? “

Tôi ngớ ra, chớp mắt “ Cái gì ? “

Cô lặp lại : “ Con có hối hận không ? “

Tôi nhìn cô, chưa bao giờ cô có biểu tình nghiêm túc như vậy.

“ Không “ tôi nói. Tôi làm sao có thể hối hận khi cứu cô.

Cô nhìn tôi nở nụ cười, ánh mắt đen mềm mại híp lại.

«Như vậy, vui vẻ lên nhé, được không ? “

Cô biết mỗi lần cô cười như thế, tôi sẽ vui vẻ hơn.

Cùng với nụ cười của cô, tôi cảm thấy như mọi thứ đã trở lại. Tôi cảm thấy an tâm hơn.

“Vậy, Đó là --- cái gì?”

Cô hỏi : “ Sao ? “

Tôi cắn cắn môi nói : “ Cái đó. Cái là cho hấn ---” sắc mặt tôi trắng bệch, nhưng hiển nhiên là Blaise đã hiểu tôi muốn nói cái gì, cô nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, đem lời kế tiếp của tôi nói xong : “ sức mạnh. Con biết mà, đúng không ? “

Cô trầm ngâm, giống như không biết nói như thế nào.

Tôi khép hờ mắt : “ Con sẽ gặp phiền phức sao ? “ Tôi sẽ tạo phiền phức cho cô sao ?

Cô xoa đầu tôi.

“ Đó là ngoài ý muốn. “

“ Nhưng có người nhìn thấy “ Tôi cúi đầu xuống cố chấp nói.

“ A “ cô nói «Bộ sẽ giải quyết, sẽ có người thay chúng ta xử lý “

Tôi ngẩng đầu nhìn cô, cô mỉm cười giải thích “ Ủ ... Bọn họ sẽ sửa chữa trí nhớ của người chứng kiến. “

Tôi nói : “ Bọn họ ? “

“ Cộc cộc “

Ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi. Tôi nhìn lại, một con cú màu xám đứng ở cửa sổ nhỏ, con mắt màu vàng chuyển tới chuyển lui.

Cô đi qua, bắt lấy nó, từ trên đùi của nó lấy xuống một lá thư.

“ A “ Cô xem thư nở nụ cười, nói với tôi “ Hôm nay là sinh nhật con. “

Cô đến bên tôi, đưa tôi lá thư, xoa xoa đầu tôi “ Sinh nhật vui vẻ. “

Tôi cầm lá thư lên xem. Mực nước màu xanh ngọc bích viết địa chỉ “ gửi Sylvia Hopper “, một con dấu huy chương, viết kép chữ “ H “ in hoa, xung quanh là một con sư tử, một con ung, một con lửng cùng một con rắn, dùng sáp niêm phong lại.

Tôi mở nó ra.

Vận mệnh làm tôi xấu xí sống ba mươi năm, sống bình thường mười một năm, bây giờ nó lại mở ra một cánh cửa thần kỳ

Đến khi tôi ngồi trên tàu tốc hành Hogwarts, tôi vẫn còn đắm chìm trong cảm giác đây không phải là sự thật, tất cả đều không thể tin nổi. Nữ giáo sư mặc áo choàng xanh biếc, quán Cái Vạc Lủng, hẻm Xéo...

Tôi cùng Blaise vẫn ở lại nơi này, ngày hôm sau tôi không nhận được trở lại hiện trường, tất cả vết tích biến mất, dù là vết máu đến ... thi thể, thậm chí kể cả ma lực bạo động làm mặt đất và bức tường nứt toác, đêm hôm đó giống như là mộng. Blaise đã bỏ công việc nữ phục vụ, bây giờ làm ở cửa hàng chuyên kinh doanh trang phục giá rẻ ở gần nhà, chủ cửa hàng chừng ba mươi tuổi, bởi vì hơi nên nhìn già, tính tình hòa thuận.

Dù trường Hogwart có học bổng cho học sinh nghèo nhưng Blaise vẫn đem tiền bạc trong nhà dù không nhiều đưa cho tôi.

“Con dùng đi. “ Cô nói.

Học sinh kéo hàng lý đi tới đi lui, có mấy học sinh cho hàng lý trôi nổi trên không trung, đâm vào người đi đường nghiêng ngả lao đảo, mà họ lại cười nghịch ngợm, không chân thành xin lỗi.

Tôi dùng hết sức để giữ hàng lý, có chút chán nản, bởi vì tôi nên đến sớm hơn, bây giờ toa xe thật sự là chật chội, hai tay đẩy hàng lý đối với đứa mười một tuổi là tôi mà nói cũng có chút nặng nề.

Phát hiện một toa xe ít người, tôi chen về hướng đấy, nhưng vừa đến nơi tôi liền hối hận. Trong toa xe này học sinh phần lớn đều quần áo ngắn nắp, nhưng nhìn không giống người tốt, có mấy người thậm chí nhũn mày, vẻ mặt ghê tởm giống như ăn phải con ruồi.

Hai học sinh đang đứng nói chuyện ở hành lang đã dừng lại, cả hai cùng nhìn tôi, ánh mắt giống cây kim đâm vào tôi có chút lúng túng.

Nam sinh có mái tóc hoe về mặt lạnh nhạt đánh giá tôi, khoe miệng khe giạt : “Ồ, Muggle ? “

Tôi đã biết Muggle là người thường không có phép thuật, giáo sư McGonagall đã nói với tôi ở hẻm Xéo khi đón chúng tôi. Tôi có chút lo lắng kéo quần áo trên người, trên xe tàu không thể mặc quần áo Muggle sao ?

Một học sinh không có ý tốt nói : “ Chẳng lẽ ngươi muốn ngồi đây ? “

Vài người nở nụ cười ác ý.

“Nếu anh là em, anh sẽ không ngồi ở đó. “ Có một chàng trai bên cạnh tôi nói : “Toa này đều là Slytherin, bọn họ là người xấu, không ai muốn ngồi cùng bọn họ. “

Nam sinh tóc hoe lạnh lùng nâng mí mắt nhìn anh ta, giọng điệu chán ghét : “ Andy Marcus. “

Chàng trai bên cạnh không yếu thế hất cằm lên : “ Hugh Coffey “

Nam sinh tóc hoe lạnh lùng nói : “ Tôi đề nghị cậu gọi tôi là huynh trưởng “ nói xong không đợi Marcus đáp lễ, xoay người rời đi.

Marcus nhìn hình ảnh của hán bực bội nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn tôi xấu hổ đứng bên cạnh, làm cái mặt quỷ với tôi : “ Bên anh còn chỗ trống, có muốn sang đây ngồi không ? “

Tôi cảm kích nói cảm ơn, theo anh vào toa xe.

Trong toa xe còn một cậu bé và một cô bé, cậu bé có khuôn mặt tròn tròn, cô bé có một mái tóc màu nâu dày và răng cửa lớn.

Chúng tôi tự giới thiệu với nhau, cậu mặt tròn tròn có chút nhút nhát hướng nội, tên là Neville Longbottom, cô bé có phần vênh váo nhưng có vẻ cực kỳ thông minh, tên là Hermione Granger, bọn họ giống tôi đều là học sinh mới, còn Andy Marcus là học sinh năm ba nhà Gryffindor.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Các nhà

Bởi vì cùng là học sinh mới, chúng tôi có nhiều suy nghĩ giống nhau nên hàn huyên khá lâu, Marcus lười biếng nằm bò ra bàn nghe chúng tôi nói chuyện, thỉnh thoảng lại chen vào đôi câu.

Longbottom nói : “ Mình sợ mình sẽ vào nhà Hufflepuff... “

Granger giật mình nói : “ Hà ? Tại sao ? Mình nghe nói nhà Gryffindor mới là tốt nhất ! “ Marcus cao hứng nói : “ Đúng vậy.”

Longbottom lo lắng vịn ngón tay: “Chính là mình không thông minh lắm... “

Marcus vỗ vỗ cậu : “ Phân nhà không phải là xem thành tích, chỉ cần cậu có can đảm, có khí phách là được, hiểu chưa. “ Anh ta đắc ý vỗ ngực mình nói: “ Gryffindor chỉ cần người cực kỳ dũng cảm. “

Tôi nhìn nhìn Longbottom, nói thật, tôi cảm thấy cậu ta không có những điểm ấy...

Bọn họ hỏi tôi : “ Còn bỏ? “

Tôi do dự, nhớ tới giáo sư McGonagall đã giới thiệu bốn nhà với tôi. “ Mình nghĩ, có thể là Ravenclaw hoặc là Gryffindor. Nhưng mình vẫn không hiểu rốt cuộc là làm thế nào để phân nhà. Marcus, anh có thể nói cho bọn em một chút không? “

Cả ba chúng tôi cùng nhìn về Marcus. Anh ta ho khan, chớp mắt nhìn chúng tôi “ Anh nghĩ, không nói cho các em biết trước có lẽ sẽ tạo chút kinh ngạc và vui vẻ, các em có thấy thế không? “

Tuy là anh ấy nói như vậy, nhưng chúng tôi vẫn lo lắng.

“ Đừng lo lắng, thực ra thì bốn nhà trừ nhà Slytherin, thì đều tốt mà, đúng không? “ Anh ấy nói, “ Phân đến nhà Slytherin đều là những kẻ hư hỏng, các em đáng yêu như vậy, không cần lo lắng đến thế. “

Trên đường đi, con cóc của Longbottom không thấy, cậu ta tự ra ngoài tìm cũng không thấy, chán nản trở về toa xe, nhìn cậu ta như muốn khóc. Granger xung phong cùng cậu ta ra ngoài tìm tiếp. Cô bé này thái độ tuy rằng vênh vào nhưng lòng dạ rất tốt.

Bạn học anh Andy Marcus, cùng là năm ba, cặp sinh đôi nhà Weasley chạy tới, chơi một phen “ Đoán xem ai “. Theo anh Marcus thì đây là tiết mục cổ điển của họ. Thực ra, các anh ấy rất giống nhau, đều có một mái tóc giống ngọn lửa sóng động, khuôn mặt rất đáng yêu, cực kỳ thú vị. Nếu nhà Gryffindor toàn những người như Marcus cùng cặp sinh đôi nhà Weasley thì tôi nghĩ tôi thực thích nhà Gryffindor.

“ Đây! Các cậu có biết tôi nhìn thấy ai không? “ Một người nói.

“ Chúa cứu thế của chúng ta ! “ người khác nói.

“ Đánh bại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó... “

“ Cậu bé vàng “

“ Harry Potter! “ Cả hai cùng nói.

Cơ thể Marcus căng ra, giật mình nói: “Harry Potter?” Anh ta hưng phấn nói “Không biết nhà nào sẽ có được cậu ấy?”

“Điều đó còn phải nói sao...”

“Đương nhiên là nhà...”

“Gryffindor!” cả hai cùng nói.

Tôi không biết Harry Potter là ai, nhưng tôi thấy được cách nói chuyện của cặp sinh đôi này rất thú vị, không nhịn được cười rộ lên.

Marcus kích động chạy tới thảo luận với cặp sinh đôi nhà Weasley cái gì đó, toa xe chỉ còn một mình tôi. Tôi đứng lên vận thất lưng, ra khỏi toa xe, chuẩn bị đi vệ sinh.

Tôi đi về phía đuôi tàu, suýt nữa thì đụng vào người ta.

Tôi cuống quýt nói: “Xin lỗi, xin lỗi.” Sau đó ngẩng đầu lên.

Một cậu bé có sắc mặt nhợt nhạt, hai người đứng sau lưng cậu bé trông chắc nịch và hung tợn. Cậu ta tức giận làm khuôn mặt hiện ra vết hồng hồng, tóc bạch kim gọn gàng được chải chuốt. Thực sự kiểu tóc này có chút chín chắn, nhưng lại hợp với khuôn mặt dịu dàng non nớt mang chút trung tính, giống như một tiểu đại nhân có chút đáng yêu.

Cậu ta nhìn quần áo của tôi, hừ một tiếng “Đồ Máu bùn”.

Tuy tôi không hiểu cái gì là “Máu bùn”, nhưng tôi có thể cảm thấy lời của cậu ta có chút ác độc. Tôi đang ngăn người, cậu ta đã đi đầu dẫn hai vệ sĩ đi tới, một người vệ sĩ đi ngang qua tôi còn cố ý ngáng chân tôi.

Tôi lảo đảo, thiếu chút nữa ngã mà có người đỡ.

Tôi ngẩng đầu lên, là Marcus.

Anh ấy nhìn cậu nhóc có mái tóc bạch kim hừ một tiếng nói : “ Đây nhất định là chuẩn Slytherin. “

Xem ra, nhà Slytherin trong mắt mọi người thật sự rất đáng khinh.

Marcus nhìn tôi đứng lên, xong xuôi hỏi tôi : “ Ổn chứ ? “

Tôi nói : “ Không sao ạ. Cảm ơn anh.”

Granger đã đi tới, thấy chúng tôi đứng ở đây, nhắc nhở : “ Chúng ta đến rồi nên thay áo choàng đi. “

Chúng tôi trở lại toa xe thay áo choàng, để hành lý lại toa xe.

Đoàn tàu chạy chậm dần, cuối cùng dừng lại.

Chúng tôi chịu đựng sự chen chúc của mọi người, một giọng nói to : “ Học sinh năm nhất ! Học sinh năm nhất đến đây ! “

Tôi nhìn hướng tiếng nói phát ra, thấy một người, cao gấp đôi người thường, to gấp năm người, tóc đen cùng râu đen quấn vào một chỗ, che nửa khuôn mặt. Tôi không khỏi hít vào một hơi.

Chúng tôi loạng choạng đi theo ông ấy đến bên hồ, ngồi thuyền đi vào trường Hogwarts, con thuyền dừng lại giữa đường hầm, cuối cùng chúng tôi cũng đến Hogwarts.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Chiếc nón phân loại và phân loại nhà

Trong đại sảnh rộng rãi sang trọng là bốn nhà chiếm bốn chiếc bàn dài, các giáo sư lại ngồi trên một dãy bàn khác.

Đặt giữa bàn các giáo sư và nhóm học sinh mới là một cái ghế bốn chân. Chiếc nón phân loại giống như là được lấy ra từ một toà nhà đổ nát, nó đứng trên chiếc ghế đi tới đi lui ca hát, giai điệu vô cùng kỳ lạ. Tôi thấy sau khi nó hát xong thì một trận vũ tay âm ỉ thì thực sự không hiểu.

Giáo sư McGonagall đi lên phía trước vài bước, cầm trong tay một tấm da dê khá dày : “ Khi ta gọi người nào thì người đó lập tức đội nón và ngồi lên ghế, chờ phân loại. “

Nhóm học sinh mới lại khe khẽ nói nhỏ, thành thật mà nói, đến tôi cũng có chút khản trương.

“ Hermione Granger ! “ Cô gọi.

Granger đi từ trong nhóm ra, ngẩng cao đầu với mái tóc nâu xù, nhìn qua vẫn cảm thấy kênh kiệu cực kỳ. Nhưng lúc đi ngang qua tôi, tôi nhìn thấy cô ấy đang hít sâu.

Cô ấy ngồi xuống cái ghế, đội chiếc nón, cái nón phân loại nhấp nháy, giống như miệng đóng mở. Một lát sau, nó xướng lên “ Gryffindor “.

Granger mang theo nụ cười đi đến dãy bàn nhà Gryffindor, các học sinh trên bàn vỗ tay hoan hô, huynh trưởng ngồi bên cạnh nói chuyện thân thiết với cô ấy.

“ Draco Malfoy “

Một cậu bé có mái tóc bạch kim đi lên, màu da nhợt nhạt, cảm nhận. Tôi phát hiện cậu ta chính là người mang tôi «Đồ máu bùn» ở trên tàu.

Chiếc nón gần chạm tới đầu cậu ta đã hô to “ Slytherin “

Cậu ta được mọi người nhà Slytherin vỗ tay.

Anh Marcus nói “ Chỉ có người hư hỏng mới được phân đến nhà Slytherin “ có phải là thật hay không tôi không biết, nhưng quả thật tôi có thể chứng minh người hư hỏng thật sự có thể vào nhà Slytherin.

“ Susan Bones “

“ Hufflepuff “ Chiếc nón lại xướng lên.

Dãy bàn nhà Hufflepuff vang lên tiếng vỗ tay.

“ Terry Boot ”

“Ravenclaw”

Một đám học sinh mới đã được phân nhà, tất cả mọi người ngồi trên dãy bàn, được nhóm huynh trưởng nhiệt liệt hoan nghênh. Đến bây giờ, nhóm chưa phân loại càng ngày càng ít.

Giáo sư McGonagall nhìn tấm da dê.

“Harry Potter”

Toàn bộ đại sảnh im lặng một chút, sau đó những tiếng xì xầm vo ve nổi lên, giống như toàn bộ đại sảnh xuất hiện một đám ong mật. Những học sinh ngồi ở phía sau còn đứng dậy, muốn thấy mặt Chúa cứu thế trong truyền thuyết.

Một cậu bé nhỏ gầy nhợt nhạt đi ra, mái tóc đen bù xù, con mắt xanh biếc giấu dưới mắt kính có chút lo lắng. Tất cả mọi người sôi nổi cùng chờ mong nhìn cậu ấy.

Chiếc nón ngấn ngò ở trên đầu cậu thật lâu, cậu nhóc nhắm mắt lại, nói nhỏ: “Đừng vô Slytherin, đừng vô Slytherin...”

Chiếc nón xướng lên: “Gryffindor”

Tôi cho rằng, có lẽ trừ bỏ nhân tố phẩm chất, sự lựa chọn của bản thân cũng sẽ tạo ảnh hưởng đối với chiếc nón phân loại.

Potter đạt được màn vỗ tay nồng nhiệt nhất, cặp sinh đôi nhà Weasley ném mũ lên trời: “Tụi mình có Harry Potter rồi! Tụi mình có Harry Potter rồi!”

Tiếp theo là...

“Sylvia Hopper”

Tôi khăn trương ngồi lên chiếc ghế, đội nón phân loại.

“A” Chiếc nón phân loại nói nhỏ ở bên tai tôi “Người có sự thông minh của Ravenclaw.Ồ, tấm lòng nhân ái. A, người có người muốn bảo vệ, tốt lắm, rất dũng cảm, như vậy vô nhà Gryffindor cũng không tồi? A không không... thích hợp nhất đối với người đương nhiên là...”

Tôi lộ ra nụ cười vui mừng, Ravenclaw hay Gryffindor, chỉ cần không phải là Slytherin đều được. Tôi học Harry Potter cố gắng đem ý nghĩ của mình truyền đến chiếc nón phân loại: “Đừng vô Slytherin, đừng vô Slytherin...”

Chiếc nón phân loại hô to: “Slytherin”.

Tiếng vỗ tay rất thưa thớt. Ngay lập tức nhiều học sinh phát hiện không khí kỳ lạ, ngừng vỗ tay.

Bàn dài nhà Slytherin hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người có bất ngờ, chán ghét nhìn tôi. Có người giật mình thì thào: “Sao có thể...”

Malfoy kinh ngạc, miệng há to. Tôi nghĩ rằng, so với sự kinh ngạc của hắn, tôi còn kinh ngạc hơn.

Nụ cười cứng nhắc trên môi tôi, tôi kéo chiếc áo choàng cũ, hướng tới các thiếu gia, tiểu thư quý tộc ăn mặc gọn gàng đi tới. Tôi nhận ra khi tôi tới gần, mọi người đều có chút khó chịu.

Tôi cực kỳ tự giác ngồi ở cuối bàn.

Nhìn huynh trưởng nhà Gryffindor vỗ vai Potter cười lớn, lại nhìn bên này các học sinh nhà Slytherin cố gắng không nhìn tôi, thậm chí còn có người có vẻ mặt nhục nhã.

Tôi cảm thấy tâm trạng cực kỳ hỗn loạn...

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Thuần huyết

Rừng cấm không được đi vào, ở hành lang không được sử dụng ma pháp, không được đến lầu bốn bên phải hành lang.

Sau bữa cơm, thầy hiệu trưởng Dumbledore báo cho chúng tôi. Sau đó toàn bộ cùng hát đồng ca - mỗi người có thể chọn điệu hát mình thích, nhà Gryffindor cực kỳ thích thú với giọng hát đưa đám lễ thể của mình.

Tôi ước ao sung sướng nhìn nhà Gryffindor, thầy Dumbledore cảm động lau lau mắt.

“Đã đến giờ đi ngủ. Mọi người biến đi cho.”

“VẬY” một nam sinh có mái tóc màu lạnh, vẻ mặt lạnh lùng đứng lên từ dãy bàn nhà Slytherin, chính là người ta gặp ở trên tàu tốc hành Hogwarts, “Ta là Hugh Coffey, huynh trưởng nhà Slytherin. Học sinh mới xin mời.”

“Tôi hi vọng các em có thể nhanh chóng quen đường đến phòng nghỉ nhà Slytherin”. Coffey mang theo nhóm học sinh mới xuyên qua những hành lang ngoằn ngoèo, hướng hầm đi đến, Nam tước Đầm máu lơ lửng bay bên cạnh anh ta. “Nam tước Đầm máu là con ma nhà Slytherin, buổi tối ông ta sẽ thường xuyên lang vãng bên ngoài phòng nghỉ. Các em có thể sẽ gặp con ma Peeves, nhất là lúc các em sắp muộn giờ, nhưng bình thường hẳn sẽ không chọc ghẹo một Slytherin, vì Nam tước Đầm máu là con ma duy nhất có thể đánh bại hẳn.”

Anh ta dừng lại tại một bức tường trống trơn đầy rêu xanh.

“Mặt khẩu là” anh ta lạnh lùng liếc nhìn những học sinh mới khẩn trương hưng phấn, ánh mắt hơi dừng lại ở tôi, “Thuần huyết”.

Cửa đá ẩn trong bức tường lên tiếng trả lời rồi từ từ mở ra.

Tôi đi cuối cùng nhóm học sinh mới, xuống bậc thang rộng lớn, bước vào phòng nghỉ công cộng nhà Slytherin.

Phòng nghỉ công cộng nhà Slytherin hẹp dài, nhưng không ngờ tầng hầm thấp bé như vậy, trần nhà cùng tường là dùng đá tảng màu xám thô ráp xây nên, có đèn treo lộng lẫy với nhiều dây xích rù xuồng, phía trên là những ngọn nến trắng âm u lay động. Bốn phía của phòng nghỉ là sofa da màu đen, bên cạnh là những bàn gỗ được trang trí công phu với các chi tiết bằng bạc, trên mặt bàn đặt những chiếc đèn bàn màu xanh. Một lò sưởi trong tường thật lớn với các chi tiết trạm trổ tinh xảo chạm lộng, chiếu vào đại sảnh tập trung những khuôn mặt mới lúc sáng lúc tối.

Những học sinh lớp lớn tốp năm, tốp ba đi lên, tùy ý ngồi trên ghế sofa, hứng thú thảo luận nhìn chúng tôi, đến khi huynh trưởng Coffey xoay người nhìn chúng tôi mới dừng lại.

“Slytherin, cao quý, quyền lực, khát vọng, chân thành...” Anh ta lạnh lùng nhìn chúng tôi, “tôn trọng tinh khiết, dã tâm, sức mạnh. Các cô cậu sẽ phải ở đây trải qua bảy năm. Như vậy, tôi xin khuyên các vị, là một Slytherin, cần tuân thủ quy củ của Slytherin, chú ý đúng mực, Slytherin không cho phép vượt qua. Các cô cậu có thể không cần tuân thủ nội quy trường học chỉ cần không bị tóm. Slytherin cũng không hoan nghênh Gryffindor thô lỗ, trước khi sử dụng sức mạnh của mình, tôi hi vọng” anh ta giết nhẹ khóe miệng “Các cô cậu hãy sử dụng một chút cái gì đó trên cổ của mình.”

Nhóm học sinh mới lạnh run bởi giọng điệu của anh ta.

“Chủ nhiệm nhà chúng ta là giáo sư Snape. Nếu các cô cậu làm gì để Giáo sư Snape không thể không trừ điểm nhà Slytherin, như vậy tôi hi vọng người đó có thể thừa nhận toàn bộ lỗi lầm Slytherin.”

“Cầu thang ở Hogwarts rất nhiều. Chỉ xuất hiện ở thời gian nhất định, có khi lại đột nhiên biến mất, tất cả đều không ngừng di động. Bản đồ đơn giản và thời khóa biểu để ở trên bàn, lát nữa các cô cậu có thể cầm đi. Tuần đầu tiên sau khai giảng, sẽ có huynh trưởng dẫn đường. Nhưng các cô cậu tốt nhất là nhanh chóng học được các xem bản đồ, tôi sẽ không chấp nhận lý do buồn cười là vì đi học muộn mà bị trừ điểm.”

“Chỗ ngồi nhà Slytherin có quy tắc, đương nhiên bản thân đã là quý tộc thuần huyết thì các cô cậu đã biết mình ngồi ở vị trí nào. Cho nên, đây là đặc biệt nhắc nhở.”

Mặc dù, anh ta không nói nhưng ai cũng biết nhắc nhở này là dành cho ai. Nhóm học sinh mới cùng nhau nhìn về phía tôi, ánh mắt khinh miệt lại chán ghét.

Tôi cúi đầu trước những cái nhìn của mọi người. Thực ra, ai đó có thể ngồi sai vị trí thì tôi cũng không ngồi sai, bởi vì chỉ cần tôi ngồi cuối cùng là được.

“Bên trái là phòng ngủ nam sinh, bên phải là phòng ngủ nữ sinh. Hai người một gian, trên cửa phòng sẽ có tên của mọi người. Bởi vì năm nay số học sinh nữ là lẻ, cho nên sẽ có một phòng có một người. Tôi cho rằng, phòng này nên để cho người đến từ... thế giới Muggle ở, chỉ sợ sẽ có xung đột với thói quen sống của những quý tộc thuần huyết.” khóe miệng anh ta như cười như không cong lên, đôi mắt nâu vàng nhìn về phía tôi “... cô Hopper.”

Nhóm học sinh mới xuất hiện một tràng cười khẽ, tôi cúi đầu không nhúc nhích.

“VẬY” anh ta hướng chúng tôi gập đầu, xoay người rồi đi, “cứ như thế.”

Nhóm học sinh mới bắt đầu nhúc nhích, tôi gặp ánh mắt không hảo ý của Malfoy, vội vàng cầm bản đồ và thời khóa biểu vội vàng đi vào phòng ngủ nữ sinh, tìm được tên mình ở cánh cửa cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 9: Cố gắng khiêm nhường

Phòng ngủ của tôi không tệ như tôi tưởng tượng, trên thực tế tôi thành thật mà nói là rất tốt.

Có lẽ là một mình tôi ở nên phòng cũng không lớn nhưng trần nhà rất cao, bởi vậy trông có vẻ rộng rãi. Dựa vào tường màu xám là chiếc giường màu xanh sẫm, bên giường có một cái tủ quần áo, một cái bàn nhỏ, một phòng sinh hoạt chung cùng một ghế sofa nhỏ. Sau cánh cửa kia là phòng tắm. Màn che bằng nhung màu đen treo trên trần nhà rủ xuống, nơi nơi đều có đồ trang trí là con rắn nhỏ màu bạc, điển hình phong cách Slytherin.

Hành lý của tôi đặt trên chiếc thảm trải sàn màu xám phía trước cái giường.

Tôi phân loại hành lý của mình, sách giáo khoa cũ cùng giấy viết để trên bàn, quần áo bỏ vào tủ quần áo - tủ quần áo so với tưởng tượng của tôi thật quá lớn, hiển nhiên là sử dụng phép thuật không gian, nhưng tôi lại dùng không hết. Cho dù nó lớn hay nhỏ thì quần áo của tôi cũng không thể để chật.

Sắp xếp xong hành lý, tôi vui vẻ đi tắm, lên giường.

Được rồi. Bây giờ tôi có thể bình tĩnh tự hỏi tôi cuối cùng là làm thế nào hòa nhập vào nhà Slytherin.

Lúc trước tôi còn đọc qua quyển “Hogwarts, một lịch sử”, tôi biết từ trước đến nay Slytherin chỉ nhận thuần huyết, hoặc một số rất ít hỗn huyết có tài năng, có dã tâm.

Trước khi đến Hogwarts, tôi có hỏi qua Blaise, làm sao cô có thể biết đến những đồ vật mà vốn là cô không thể biết. Cô rí rầm, cuối cùng ôm tôi nói: “Xin lỗi con, mẹ nghĩ rằng chưa đến thời điểm nói cho con biết.”

Tôi không muốn cô khó xử, hơn nữa cô lại có vẻ mặt không muốn nhắc đến.

Tôi cũng đã từng cẩn thận quan sát cô, cho ra kết luận là cô hoàn toàn không nhìn thấy Hẻm Xéo, thật sự không có ma thuật, cô không phải là Squib xuất thân từ gia đình phù thủy, cô là Muggle.

Như vậy, có thể giải thích là người cha chưa từng gặp mặt của tôi là một phù thủy. Có lẽ còn là một phù thủy nhà Slytherin. Bởi vì tôi có thể là hỗn huyết, nhưng lại không có chút dã tâm nào, cũng không có khuynh hướng đen tối phản xã hội, cực kỳ không phù hợp với tiêu chuẩn vào nhà Slytherin, mà tôi nghe nói phù thủy của một gia đình bình thường đều vào chung một nhà.

Đến chính tôi cũng không muốn vào nhà Slytherin, đây là điều tệ nhất mà tôi không nghĩ đến. Tôi nghĩ tôi cũng không phải là hỗn huyết duy nhất trong Slytherin, nhưng tôi có lẽ là duy nhất một hỗn huyết được nuôi dưỡng bởi một Muggle. Hành vi, cử chỉ của tôi đều có dấu vết của người Muggle, ánh mắt khinh bỉ của người thuần huyết đối với người Muggle trong nhà giống như đèn hải đăng trong đêm tối.

Slytherin tình nguyện đen tối, theo đuổi sức mạnh, thậm chí có không ít con cháu của Tử thần thực tử. Tôi không sợ họ cô lập tôi hoặc là xúc phạm tôi, v...v... những điều này ở kiếp trước tôi đã trải qua. Nhưng tôi sợ đau, sợ chết, sợ đến khi họ không chịu nổi tôi mà dùng bạo lực thương tổn tôi. Cho dù sống lại, tôi cũng không có thói quen bạo lực. Tôi là một đứa nhỏ gầy yếu mới mười một tuổi, đánh đập có thể làm tôi dễ dàng chịu thua.

Trong nháy mắt, tôi nghĩ đến nghỉ học. Thời điểm nhận được thư nhập học, tôi có hứng thú với phép thuật, nhưng lại không muốn rời Blaise, cho tới nay chúng tôi đều dựa vào nhau để sống. Cô tay chân vụng về, tự lo cho mình cũng không xong, cho tới nay đều là tôi chăm lo cho cuộc sống sinh hoạt của chúng tôi. Tôi sợ tôi rời đi, cô sẽ rối loạn.

Nhưng Giáo sư McGonagall nói với tôi, nếu không có người dạy tôi kiểm soát cùng với khơi thông ma lực của mình, một ngày nào đó tôi có thể làm bị thương người xung quanh.

Khi tôi nghĩ tới người đàn ông đã chết đêm đó, tôi thu thập hành lý đi Hogwarts.

Các học sinh lớn coi thường tôi, lại không thèm lấy lớn bắt nạt nhỏ, cho nên sẽ không làm gì tôi, nhưng mà những học sinh cùng khóa, tôi nhìn thấy những ánh mắt nóng lòng muốn thử.

Phản kháng thì không thể nghi ngờ là muốn chết.

Muốn sinh sống ở nơi này, tôi chỉ có thể thu nhỏ mình, cố gắng bỏ đi những dấu vết Muggle trên người mình.

Cố gắng khiêm nhường.

Tiến vào hoàn cảnh xa lạ đầy cảm thù khiến tôi lo lắng, tôi không ngủ ngon, dậy sớm vào sáng hôm sau.

Tuy rằng huynh trưởng Coffey nói rằng học sinh năm nhất sẽ có học trưởng hỗ trợ dẫn đường trong tuần đầu tiên, nhưng tôi nghĩ rằng tôi sẽ không được hưởng đãi ngộ này. Tránh đến muộn, cũng tránh học sinh năm nhất, tôi mang theo bản đồ, xuất phát trước một giờ, rốt cục trước khi vào tiết học cũng đến được phòng học.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Khuynh hướng tự kỷ của vị giáo sư nào đó

Tôi ngồi cuối cùng của dãy bàn, góc tối nhất.

Hai tay sai đắc lực Goyle và Crabbe đứng bên cạnh Malfoy, Malfoy xoay cổ nhìn về phía sau, nhìn tôi với nụ cười không có ý tốt.

Tôi cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Kèo kẹt... cửa bị đẩy ra, Harry Potter cùng với người bạn tóc đỏ vội vã chạy đến.

Giống như một con mèo, Malfoy ngay lập tức ngửi thấy mùi ngon, bỏ qua tôi, quay đầu nhìn chằm chằm Potter.

Malfoy dựa vào thế lực quý tộc nhà mình, ở Slytherin năm đầu đã xác lập vị trí đứng đầu của mình. Cho nên, bây giờ, trừ khi Malfoy là người đầu tiên nhục nhã tôi thì sẽ không có ai gây sự với tôi. Dạy dỗ những kẻ không nên thân gì đó là quyền lợi cùng nghĩa vụ của người đứng đầu.

Chuyện may mắn nhất đối với tôi là, giờ học của nhà Slytherin, phần lớn đều cùng học với nhà Gryffindor. Khi các nhà đối địch nhau thì các con rắn nhỏ Slytherin bỏ qua những mâu thuẫn nội bộ, đồng lòng đối địch. Mà nhóm sư tử nhà Gryffindor luôn không phụ sự mong đợi của tôi, luôn làm cho mỗi tiết học có một sự cô nhỏ phát sinh.

Nhất là, Gryffindor có cậu bé vàng Potter.

Mỗi lần Malfoy buồn chán, ở thời điểm chuẩn bị đối phó tôi, Potter sẽ xuất hiện đúng lúc, hấp dẫn lực chú ý của cậu ta.

Cậu ta thật không hổ là Chúa cứu thế.

Tôi âm thầm cảm kích nhìn bóng dáng cậu ta.

Mỗi buổi tối thứ Tư là tiết Thiên văn, dùng kính viễn vọng quan sát các vì sao, học tập tên các hành tinh và quỹ đạo chuyển động của chúng. Ba lần một tuần đến nhà kính nghiên cứu Thảo dược học, ở nhà kính có rất nhiều thực vật kỳ lạ, chúng tôi học cách nuôi dưỡng những thực vật đó và cả nấm, và hiểu về công dụng của chúng. Giáo sư dạy môn Lịch sử phép thuật hóa ra là một hồn ma, có vẻ rất lớn tuổi, nói chuyện rất nhảm chán. Tôi thích lớp học này, bởi vì môn này cực kỳ an toàn, nhóm sư tử và nhóm con rắn luôn không chịu đựng nổi mà nằm bò trên bàn ngủ say, không có sức lực chiến đấu.

Gần như có thể nói, nghe giảng môn học này trừ bỏ tôi chỉ có Granger nhà Gryffindor, còn có vẻ mặt buồn ngủ mà cố chống đỡ của Malfoy - tôi thật sự ngạc nhiên.

Giáo sư Flitwick dạy môn Bùa mê là chủ nhiệm nhà Ravenclaw, vóc dáng cực kỳ nhỏ, có khuôn mặt nhỏ nhắn khó mà so được với chiếc mũi to, cái tai nhọn. Quan sát thầy trong mấy tiết học, tôi cho rằng thầy có huyết thống yêu tinh.

Giáo sư Quirrenll dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám làm mọi người cảm thấy đau lòng. Thầy nói chuyện lấp ba lấp bắp, cả người đầy mùi tôi khó ngửi, nghe nói bởi vì thầy gặp Ma cà rồng.

Đón tôi ở Hẻm Xéo là giáo sư McGonagall cũ kỹ, tôi không ngờ đây là chủ nhiệm nhà Gryffindor, lúc đầu tôi đều nghĩ nhóm sư tử nhà Gryffindor đều là những người nhiệt huyết, cảm xúc mạnh mẽ. Cô luôn nghiêm khắc, không giống vị giáo sư có khuynh hướng tự kỷ kia, cho dù nhà Gryffindor mắc sai lầm cũng không chút nể nang nào mà trừ điểm.

Sau khi học rất nhiều lý thuyết, ghi chép rất nhiều, Giáo sư McGonagall rốt cục cũng dạy chúng tôi làm thế nào biến một que diêm thành một cây kim.

Hoặc nói cách khác là, dưới điều kiện cùng ma thuật, hiệu quả của phép thuật có cường đại hay không được quyết định bởi sự trưởng thành của linh hồn. Tôi đã sống bốn mươi một năm, có linh hồn trưởng thành bởi vậy, tôi thoải mái cũng thật đơn giản, biến ra một cây kim khâu bình thường.

Con rắn nhỏ Slytherin phía trước tôi vẫn lăm lăm bấm khua khua đầu. Nói muốn biến ra một cây châm chạm hoa nho nhỏ.

Đến cuối giờ học cậu ta vẫn chưa biến ra. Không chỉ có cậu ta, không ai ở lớp có thể biến ra, thông minh nhất là Granger cũng chỉ có thể làm cây diêm của cô có chút biến hóa mà thôi.

Nhìn khuôn mặt dài ra của Malfoy, tôi lặng lẽ thu hồi cây châm.

Như đã nói ở trên, “Khuynh hướng tự kỷ của vị giáo sư nào đấy” là chủ nhiệm nhà Slytherin, giáo sư môn Độc dược, giáo sư Snape.

Giáo sư Snape cao gầy, luôn mặc áo choàng màu đen cài nút đến tận cổ, mái tóc dài màu đen đầy dầu, đôi mắt màu đen lạnh lẽo và trống rỗng, mũi ưng sắc mặt nhợt nhạt.

Ngày đầu tiên khai giảng, tôi còn nghĩ cách nói chuyện của huynh trưởng Coffey đã làm cho người khác cảm thấy lạnh lẽo. Đến khi gặp được giáo sư

Snape, tôi mới biết thái độ của huynh trưởng vẫn còn nhẹ nhàng lắm.

Giáo sư Snape tạo cảm giác tồn tại mạnh mẽ, chỉ cần ông ấy ở đây cũng làm cho người ta không thể bỏ qua áp lực của ông ấy. Động tác của ông ấy nhanh nhẹn, ngắn gọn, mạnh mẽ, đi đứng luôn rất nhanh, giống như không muốn lãng phí thời gian trên đường đi, áo choàng bay phấp phật. Cách nói chuyện giống một người Slytherin, chậm rãi, ác độc nhưng không mang theo từ ngữ thô tục mà tổn thương người khác.

Có thể thấy là ham muốn duy nhất của ông ấy chính là khẩu trừ điểm nhà Gryffindor, nếu là trừ điểm của chúa cứu thế Potter thì ông ấy càng sung sướng. Hơn nữa dù như thế nào, ông ấy đều có thể tìm ra lý do trừ điểm.

Khi học tiết Độc dược, nhóm sư tử nhỏ Gryffindor luôn cực kỳ áp lực, dẫn đến việc bọn họ vốn có thể làm tốt thì cũng liên tiếp phát sinh sự cố.

Quen biết Neville Longbottom trên tàu lửa (đến cậu ta cũng có thể ở nhà Gryffindor!), trong một tiết học Độc dược có thể phá hủy ba cái vạc, được tôn vinh là sát thủ vạc nấu thuốc. Ma dược của cậu ta không biết nên xưng là kỳ tích hay là tai nạn nữa. Tóm lại là cùng một tài liệu, cậu ta có thể tạo ra các loại hiệu quả khác nhau, tiết đầu tiên đã làm cho chúng tôi điên đảo.

Đáng sợ nhất là cậu ta còn thường xuyên làm nổ vạc.

Giáo sư Snape gọi cậu ta là “Bộ não quái vật” hoặc là “Thằng nhóc nhà Gryffindor bị yêu quái cán đầu” và luôn nghiêm mặt với cậu ta. Vì phòng ngừa sự cố phát sinh, nên ông ấy thường xuyên dạo quanh chỗ cậu ta. Longbottom càng bị áp lực vì thế càng dễ làm nổ vạc,

Cho dù là nhóm con rắn nhỏ Slytherin cũng không dám lơ đãng trước mặt giáo sư Snape. Ông ấy là một pháp sư cường đại, mọi người đều biết ông ấy nghiên cứu ma thuật hắc ám, các Slytherin đặc biệt kính trọng ông.

Nếu như bỏ qua việc ông ấy phun độc và không kiên nhẫn, thì không thể phủ nhận việc được học tập độc dược với ông ấy là cực kỳ may mắn. Bởi vì ông ấy là một trong những phù thủy cực kỳ xuất chúng lỗi lạc thời nay, một trong những bậc thầy độc dược.

Kiếp trước tôi là một bác sĩ - mặc dù là bác sĩ thú y, bởi vậy có hứng thú với độc dược. Một vài loại tài liệu theo phương pháp nhất định thêm vào, sản sinh biến hóa, tựa như hóa học đều làm người ta say mê.

Tôi cực kỳ cố gắng học môn độc dược, bởi vì độc dược học có quan hệ với thảo dược học, tôi thậm chí còn chép lại quyển sách “Tập hợp ba nghìn loại thảo mộc thần kỳ”.

Trong lớp học này, tôi bị quấy nhiễu bởi: Giáo sư Snape cay nghiệt nghiêm khắc cùng với các loại tài liệu ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Cuối cùng cũng đến...

Khiến tôi cực kỳ phấn chấn đó là dù không có học sinh lớp lớn dẫn đường, tôi tự xem bản đồ cũng đã có thể nhớ mấy con đường. Kiếp trước tôi là một người mù đường, xem ra người bị buộc vào đường cùng thật dễ dàng bùng nổ năng lực.

Mỗi sáng sớm tôi dậy sớm, lặng lẽ đi xuyên qua phòng nghỉ không người đến bên hồ đọc sách. Ở tiết học trước, tôi vất vả lắm mới đến được phòng học, ngồi ở hàng cuối cùng gần cửa. Lúc tan học liền nhanh chóng đi qua nhóm sư tử nhỏ rồi đi.

Bình thường khi bắt buộc phải xuất hiện ở nơi công cộng, mỗi lần tôi đều đảm bảo “thu hút Malfoy” Harry Potter ở ngay trước mắt.

Không có tiết học thì trốn trong Thư viện đọc sách.

Không có bạn bè, không cần mất thời gian đi giao lưu cho nên tôi có rất nhiều thời gian để ngâm mình trong Thư viện. Ở đây tôi như cá gặp nước, giống như lần đầu tiên tiếp xúc với sách vở ở kiếp trước.

May mắn là tiểu thiếu gia Malfoy cũng không thích Thư viện. Nhưng tôi ở Thư viện lại gặp được Blaise Zabini.

Cậu ta năm nhất nhà Slytherin giống tôi, mái tóc dài màu đen, mắt màu vàng hẹp dài, khoe mắt xếch. Cậu ta có bối cảnh gia đình giống như Malfoy, nhưng lại không hoạt động cùng Malfoy.

Ban đầu tôi vì sợ hãi nên không dám đến Thư viện. Nhưng sau vài lần thử thì tôi thấy cậu ta cũng mặc kệ tôi, tôi cũng yên tâm.

Còn có một người cũng thường xuyên gặp chính là Granger - được phân đến nhà Gryffindor. Bởi vì cùng ngồi trong một toa xe, lại đã từng trao đổi tên, tuy rằng ngại khác nhà nên không thể trở thành bạn thân, thường xuyên qua lại cũng thành quen biết.

Cô ấy cũng kinh ngạc mỗi lần đến Thư viện đều có thể gặp tôi. Tôi kinh ngạc vì cô ấy cũng có nhiều thời gian ngâm tại Thư viện. Nhưng nhìn bộ dáng cô

đơn của cô ấy, hình như nhóm sư tử cũng không thích tính cách kèn kieu nhưng có ý tốt của cô ấy.

Giọng nói của cô ấy tiếc nuối nói với tôi: “Nói thật, tớ cảm thấy cậu hẳn là được chọn vào nhà Ravenclaw, ước gì lúc ấy tớ cũng lựa chọn Ravenclaw.”

Tôi nghĩ đến phòng nghỉ tràn đầy sách nhà Ravenclaw như trong truyền thuyết liền gật đầu.

Mỗi lần đến giờ ăn cơm, tôi bao giờ cũng chờ đến khi sắp kết thúc mới đến. Khi đó, hầu hết mọi người đã ăn no quay về phòng nghỉ. Tiếc nuối duy nhất là đồ ăn cũng chỉ còn những món mọi người không thích.

Tôi cũng không có kén ăn, hơn nữa tôi nghĩ đối với ánh mắt ác ý của Malfoy cùng một bàn Slytherin, có khi tôi cũng kinh hồn bạt vía mà không nuốt nổi.

Tôi cảm thấy mình giống như kẻ trộm, hay là tội phạm bị truy nã. Nhưng chương trình học rất thú vị, tôi cực kỳ yêu thích.

Trong sự cẩn thận của mình, tôi bình an vượt qua gần một tháng.

Nhưng con người không thể may mắn mãi, tôi cuối cùng cũng gặp xui xẻo.

Nguyên nhân sự việc là giờ học bay.

Malfoy cùng Potter xảy ra tranh chấp không làm mọi người ngạc nhiên, nhưng lần này cực kỳ nghiêm trọng vì nó rất nguy hiểm.

Là một đứa nhỏ chưa bao giờ bay, Harry đã thể hiện một mặt xúc động của nhà Gryffindor. Trước sự khiêu khích của Malfoy, làm ra động tác khó đỡ nguy hiểm, sau đó bị giáo sư McGonagall nổi giận đùng đùng kêu đi.

Malfoy cao hứng vô cùng, nghĩ rằng lần này Potter sẽ bị đuổi học.

Nhưng Potter lại không bị làm sao.

Vì vậy Malfoy quyết định thách đấu cùng cậu ta, ở phòng triển lãm cúp lúc nửa đêm. Sau đó cậu ấy không đi mà báo tin cho thầy giám thị Filch.

Thật là một kế hoạch hãm hại hoàn mỹ.

Nhưng đến ngày hôm sau, Malfoy không thể tin được, Potter cùng với cậu bạn có mái tóc đỏ rực Ron Weasley, vẫn yên lành, vui vẻ ngồi ở chỗ ngồi của họ.

Bởi vậy Malfoy tức giận, cực kỳ tức giận.

Hôm nay, tôi vẫn ở Thư viện cho đến khi bà Prince đuổi người, sau đó ở bên ngoài phòng nghỉ đến thời điểm sắp cảm tức mới mở cửa.

Ngoài dự đoán của tôi là phòng nghỉ còn có người.

Tiểu thiếu gia Malfoy cùng hai người hầu của mình.

Malfoy không quy củ dựa ở trên ghế sofa, hai tay đặt trên mặt sau của lưng ghế, khuôn mặt thanh tú nhìn cực kỳ âm trầm, Goyle và Crabbe ngồi phía sau với vẻ mặt ngu si. Theo âm thanh ừ ừ khi cửa lớn mở ra thì bọn họ cùng nhìn lại đây.

Lúc này mà rời đi đã không còn kịp rồi... Tôi cúi đầu không nhìn vào ánh mắt của Malfoy phía đối diện, im lặng không tiếng động đi về phía ký túc xá nữa.

Tuy rằng tôi không nhìn hẳn nhưng tôi biết cậu ta vẫn hung tợn trừng mắt nhìn tôi.

“Đứng lại.”

Lòng tôi nặng nề. Rốt cuộc cũng đến...

Tôi ngoan ngoãn đứng lại.

“Lại đây.” Cậu ta nói.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Quả cầu tuyết

Mặt tôi không chút thay đổi nhìn ký túc xá chỉ còn vài bước. Nam sinh bị cấm tiến vào ký túc xá nữ sinh, tôi đang nghĩ có nên dứt khoát chạy vào.

Nhưng nghĩ lại lúc cậu ta cùng Potter tranh chấp... thiếu gia Malfoy bắt khuất tiếp tục chiến đấu, trả thù khiến người khác phẫn nộ. Tôi không dám chắc nếu tôi bỏ qua, chạy thẳng vào ký túc, thì cậu ta có thể kiềm chế cơn giận của mình...

Tôi chậm chạp xoay người.

Lúc này mặt không chút thay đổi là không được, sẽ kích thích đến tính khiêu chiến của cậu ta; cũng không thể tức giận sẽ bị cho là khiêu khích. Thiếu gia được nuông chiều từ bé muốn cái gì có cái đấy thì cái cậu ta cần là “thuận theo”, không thể đưa ra biểu tình phục tùng đều làm cho cậu ta không hài lòng.

Có lẽ nụ cười nịnh nọt chân chó là không tệ..., nhưng tôi thực sự không làm được.

Tôi sợ sệt nhìn cậu ta.

Tôi thật sự xấu hổ, sau khi tôi đem các biểu tình liệt kê xong mới phát hiện rằng khiếp sợ là thật. Tôi thật sự rất hoảng hốt, không biết cậu ta muốn gì.

Nghiêm mặt lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói lại: “Lại đây.”

Tôi ở tại chỗ thấy nặng nề, chậm chạp đi đến trước mặt cậu ta, cúi đầu.

Cậu ta hài lòng đối với sự thức thời của tôi, sắc mặt tốt hơn, con mắt màu lam lạnh như băng đánh giá tôi từ trên xuống dưới, kéo dài âm thanh nói: “Aha, sự si nhục của nhà Slytherin. Máu bùn làm bẩn sự thuần huyết của nhà Slytherin. Cô Sylvia Hopper... dơ bẩn.”

Goyle cùng Crabbe cười vui sướng khi có người gặp họa. Goyle hung ác đẩy tôi, đoạt cặp trong tay tôi.

Malfoy tiện tay đón lấy, nhìn thoáng qua.

“Đồ chơi bọn Muggle...”

Cậu ta mở cặp ra, từ bên trong lấy ra một quả tuyết cầu.

Một quả cầu nho nhỏ, bên trong là mảnh đầy tuyết có một căn nhà gỗ nhỏ. Đặt quả cầu trong bóng tối, cửa sổ của ngôi nhà nhỏ xuất hiện ánh sáng ấm áp. Bên ngoài nhà gỗ là một hàng rào, một ngôi nhà của chó. Thành thạo sẽ có một đứa bé ra đi bộ ngoài tuyết, khi đứa nhỏ đi ra, sẽ có một chú chó nhỏ chạy theo, chạy vòng quanh đứa nhỏ. Lúc im lặng có thể ngay thấy tiếng tuyết rơi rào rào.

Quả cầu tuyết này là tôi mua ở Hẻm Xéo, vẫn mang theo bên mình, muốn tặng cho Blaise vào dịp lễ Giáng sinh.

Malfoy cảm thấy hứng thú nhìn chăm chăm vào nó, ra sức lắc nó.

Quả cầu tuyết truyền đến những tiếng rít nhỏ nhỏ, đứa nhỏ từ trong cửa gỗ rớt ra.

Cậu ta nở nụ cười tà ác, tôi không nỡ nhìn quả cầu tuyết.

Cậu ta vui vẻ hào hứng nhìn về mặt tôi lo lắng cùng đau lòng, quả cầu tuyết ở trong những ngón tay nhợt nhạt nhanh chóng chuyển động.

Đứa nhỏ lăn lộn trong quả cầu tạo những tiếng rít liên tục, con chó nhỏ cắn góc áo đứa bé, tạo ra một trận tuyết cuộn cuộn.

Tôi cuối cùng không nỡ nói: “... Có thể trả lại nó cho tôi không? Đây là lễ vật tôi chuẩn bị cho mẹ.”

“Đưa cho người mẹ Muggle của mày? Chẳng lẽ mày cho rằng mẹ của mày có tư cách sử dụng đồ vật của phù thủy sao?” Những ngón tay của cậu ta dừng lại, nhướn mày, cự tuyệt “Không.”

“Xin cậu.” Tôi nhìn đứa nhỏ nằm yên trên mặt tuyết đang khóc thút thít nói.

Cậu ta nói “Không.” “Đem quả cầu tuyết cầu tung từ tay này sang tay kia.”

Tôi xông đến, muốn cướp lại quả cầu.

Malfoy giật mình ngã người ra phía sau, quả cầu tuyết bị tuột tay rơi xuống.

Tôi bỏ nhào vào cậu ta nhưng không kịp đỡ.

Quả cầu tuyết rơi trên sàn nhà, bên trong là bông tuyết, nhà gỗ nhỏ, hàng rào, đứa bé và chú chó nhỏ đang di chuyển, hóa thành những ngôi sao, tiêu tán trong không khí.

Tôi chăm chăm nhìn mặt đất, nơi đó chỉ còn những mảnh thủy tinh.

Malfoy cũng ngẩn người, miệng giật giật muốn nói cái gì, sau đó khuôn mặt cậu ta tức giận hiện lên những vết hồng, đẩy tôi xuống đất: “Mày nặng như

con quái vật. “. Cậu ta đứng lên, ánh mắt chán ghét nhìn xuống quần áo chỗ ngực bụng, giống như nơi đó dính nhót của con sên vậy.

Tôi thu thập mảnh nhỏ đứng dậy, rơi nước mắt.

Cậu ta vẫn còn cau mày oán giận : “ Oe ! Mùi vị quá kinh tởm ! Áo choàng của mày vẫn chưa thềm giặt từ hôm khai giảng sao ? “ dùng một chút, cậu ta lại tiếp tục cười nhao, “ A... tao quên mày là người duy nhất ở Slytherin nhận học bổng... có lẽ mày chỉ có một chiếc áo choàng này sao ? Ha... “

Cậu ta lại đẩy tôi.

Tôi không thể nhịn được đã khóc ra tiếng.

Cậu ta ngây người, không nghĩ tới sẽ có người vì một quả cầu tuyết mà khóc : “ Mày... “

Malfoy đang nói đã bị cắt ngang, một thanh âm lạnh lùng: «Bắt nạt bạn học cùng nhà, một cô gái, Draco, cậu cũng chỉ có chút bản lĩnh đấy sao ? “

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Chảy máu

Tôi ngã ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên, nhìn qua đôi mắt đầm nước mắt nhìn về hướng có tiếng nói, thấy ở cửa phòng sinh hoạt chung có một bóng dáng đen tuyền.

Malfoy e dè gọi : “ Giáo sư Snape... “

Tôi rùng mình, sợ tới mức nước mắt cũng ngừng ngay lập tức.

Áo choàng đen của ông ấy theo từng bước tiến lại đây, ánh mắt khinh bỉ buông xuống nhìn chúng tôi, tôi cảm thấy không khí đông cứng lại...

Ông ta chán ghét nói : “ À... các người không nói, để tôi đoán nhé... Bởi vì không thành công hãm hại Chúa Cứu thế Potter, nên tìm học sinh cùng nhà trút giận... một nữ sinh ? Ủ ? Draco ? “

Malfoy rụt cổ không dám đáp lại. Goyle ngu ngốc đáp : “ Bởi vì nàng là một Máu bùn. “

Tôi khiếp sợ nhìn Goyle, cậu ta có thể lạnh lùng cùng ác ý phản bác lại Snape, cậu ta đúng là một dũng sĩ !

«Nếu đầu óc trò Goyle còn chưa bị hư thối hết, “ ông ta hi mũi khinh thường, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn lại Goyle, “ như vậy tôi sẽ nhắc trò, không có một Máu bùn có thể đi vào Slytherin, trước kia không có, hiện tại không có, tương lai cũng sẽ không có. “

Goyle có chút sợ hãi rụt rè.

“ Mặt khác “ ông ấy nói với tôi, “ nếu trò Hopper đã là tri độn như quái vật, một chút đau đớn đều không cảm thấy, vì để phòng ngừa học trò trong nhà chết không bình thường, “ ánh mắt của ông nhìn về phía chân tôi, “ Tôi phải nhắc trò, chân của trò đang bị thương. “

Tôi nhìn theo ánh mắt của giáo sư Snape về phía chân tôi, phát hiện bắp chân đã chảy máu... Bởi vì sàn nhà màu thẫm, nên cũng không nhìn rõ ràng.

Vừa rồi cảm xúc rất mạnh mẽ nên không cảm thấy gì, hiện tại mới cảm thấy chân rất đau, đau đến mức nước mắt lại chảy ra.

Giáo sư Snape không kiên nhẫn chờ dài, không nhẹ nhàng kéo tay tôi từ dưới sàn nhà lên ôm lấy.

“ Tôi đưa trò Hopper đi bệnh thất. Về phần các cậu... trò Goyle, Crabber, tôi muốn các cậu trở về giường ngay lập tức “. Ông dùng một chút, “ Draco đi theo tôi, cha cậu hỏi thăm “

Tôi cứng ngắc nằm trong ngực giáo sư Snape.

Ngực giáo sư Snape vừa không lớn cũng không mạnh mẽ, nói thật có vẻ khó chịu. Hàng năm làm bạn với ma được nên trên người có mùi các vị thuốc. Mùi này cũng khó ngửi, ma dược liệu còn ghê tởm hơn so với các vị thuốc đông y. Nhưng cánh tay của ông ấy rắn chắc, mạnh mẽ, không hề lắc lư, đi nhanh mà rất ổn định.

Tôi nghe tiếng bước chân của Malfoy ở phía sau, tưởng tượng ra hình ảnh đôi chân nhỏ lao đảo bước đi, trong lòng rất thoải mái.

Tôi đã lưu lạc đến mức dùng tinh thần để chiến thắng (bị phần)...

Mảnh thủy tinh đâm vào trong thịt, cắt vỡ mạch máu, may là tĩnh mạch “. phu nhân Pomfrey nói, “Mảnh thủy tinh đã lấy ra, miệng vết thương đã khép lại. Trờ hiện tại cảm thấy hoa mắt bởi vì bị mất máu quá nhiều, uống xong thuốc tạo máu rồi nghỉ ngơi một ngày là tốt rồi. “

Giáo sư Snape cực kỳ... uy nghiêm đứng ở trước giường tôi.

“Nào “ phu nhân Pomfrey thân thiết nói : “ Uống hết “

Bà đưa cho tôi một bình thuốc nhỏ, tôi một ngụm uống hết.

“Oe ! “Ma được có mùi vị ghê tởm không thể tả làm tôi nôn khan, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống.

Giáo sư Snape nhìn hình dáng thể thảm của tôi, khoe miệng nhếch lên cười châm chọc. Malfoy một câu cũng không dám nói, theo sát, cúi đầu.

Ông gật đầu với phu nhân Pomfrey, chuẩn bị cáo từ.

“Vây... hi vọng ngày mai nguoi sẽ không bởi vì đến muộn mà làm nhà Slytherin bị trừ điểm, trò Hopper. “

“Này, Severus, thầy không thể làm thế với trò ấy.” Phu nhân Pomfrey không vừa lòng chống hông, bà ấy chỉ sợ là một trong số ít những người không sợ nọc độc cùng với lạnh lẽo từ giáo sư Snape, “Trò ấy cần nghỉ ngơi, ít nhất một ngày ! “

Tôi sợ hãi nhìn về phía giáo sư, sắc mặt ông ấy đã biến thành màu đen. Phu nhân Pomfrey xoa xoa đầu tôi nói : “À, không cần để ý, ta sẽ xin phép những giáo sư dạy trò ngày mai. “

Tôi cảm kích nói cảm ơn, giáo sư Snape hừ mũi, hùng hổ ra khỏi bệnh thất, Malfoy ngoan ngoãn theo sát phía sau.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Quidditch

Ngày Halloween, tôi đứng cả buổi chiều trong Thư viện đọc sách, đến khi sắc trời đã sắp đen mới nhớ tới bữa tối Halloween. Tôi vội vàng đi đến nhà ăn, vừa vặn gặp huynh trưởng Coffey dẫn theo toàn thể học sinh nhà Slytherin về phòng sinh hoạt chung.

Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng tôi biết, đi theo cả nhóm là tốt hơn.

Cách trang trí phòng sinh hoạt chung không giống như hàng ngày, có một cái bàn thật to, bên trên để rất nhiều đồ ăn. Mọi người ngồi quanh bàn, khe khẽ nói. Những học sinh lớp lớn đều cau mày, rất nhiều học sinh lớp nhỏ vẻ mặt hoảng sợ, đến đồ ăn ngon cũng không làm thay đổi sắc mặt của họ.

Tôi rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì mà khiến bữa tối Halloween chuyển về phòng sinh hoạt chung. Nhưng tôi nghĩ, cho dù tôi có đặt câu hỏi thì cũng không có ai muốn trả lời tôi...

Nên tôi lặng lẽ trở về phòng của mình, tắm rửa, trước khi ngủ vẫn tiếc nuối không thể ăn bữa tối.

Hôm sau, tôi nghe thấy một tin giật gân, đêm qua có Quỷ khổng lồ tiến vào Hogwarts - quý cô Hermione Granger nhà Gryffindor, đã một mình đi tìm quái vật, bởi vì cô cho rằng mình có thể tiêu diệt nó. Mà Chúa cứu thế Harry Potter và Ron Weasley ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đã đánh ngã quái vật, cứu cô ấy.

“Là Harry Potter! Harry Potter chế ngự Quỷ khổng lồ!”

Tất cả mọi người nói như vậy. Làm Potter cùng người bạn tóc đỏ khi tiến vào nhà ăn, cậu ta được mọi người nhìn chăm chú và hoan hô nhiệt tình hơn, mặc dù cậu ta cũng không có vẻ là hưởng thụ điều này.

Tôi nhú mày. Tôi không cảm thấy Granger là cô gái tự đại cũng không có chừng mực như vậy. Nhưng, bản thân cô ấy không giải thích... Tôi là một người ngoài, cũng không cần gây chú ý ở đây.

Điều làm tôi ngạc nhiên là sau sự kiện Halloween, Granger cùng với Potter và Weasley trở thành bạn. Hiện tại, trong Thư viện thường xuyên gặp nhóm ba người. Granger với vẻ mặt nghiêm khắc đôn đốc họ làm bài tập hoặc thảo luận vấn đề (tình hình chung là thảo luận sẽ biến hóa thành cãi vã).

Có lẽ Thư viện cũng không phải là nơi thích hợp cho nhóm tiểu sư tử tranh cãi âm ỉ... Ví dụ như Weasley, cậu ta luôn quên giảm âm lượng, thế nên tổ Chúa cứu thế thường xuyên bị bà thủ thư Prince nghiêm nghị ngăn lại hoặc dứt khoát đuổi ra.

Hơn nữa, là nơi Chúa cứu thế xuất hiện, thường xuyên có rất nhiều bạn học ngây trang “Đọc sách” đến nhìn Chúa Cứu thế.

Thật là, một đám người, quá ảm ỉ. Trước khi tôi còn thỉnh thoảng nhìn thấy Zabini ngồi ở trên bàn dài đọc sách, từ khi Potter xuất hiện thì không thấy Zabini nữa...

Tôi cùng với Hermione vẫn là quen biết, mỗi lần gặp nhau đều gật đầu và mỉm cười chào nhau.

Điều này làm cho Ron Weasley vô cùng tức giận.

“Hermione, bỏ làm sao có thể! Cô ta là một Slytherin.” Ron thấp giọng gào lên.

“À, được rồi Ron, tớ cảm thấy cô ấy rất tốt...”

“Bỏ phải cẩn thận, cô ta nhất định có hành động xấu! Slytherin cũng không yêu thích những người giống bỏ là phù thủy xuất thân từ gia đình Muggle!”

“Ron... tớ nghe nói mẹ Hopper cũng là Muggle.”

“Hừ!” “Ron lại không nghĩ thế nói, “Hỗn huyết bình thường rất ít khi vào Slytherin, cô ta có thể vào đó, không biết có bao nhiêu độc ác!”

Đối với Ron Weasley, tôi cho rằng tư tưởng cậu ta đã bị phân loại nhà tẩy não rồi, cho nên cậu ta so với cặp anh trai sinh đôi, cậu ta dường như theo chủ nghĩa giáo điều(*), không có chỉ số IQ và cũng không đáng yêu.

Đến tháng mười một, bắt đầu mùa giải Quidditch, Harry Potter là vũ khí bí mật của nhà Gryffindor, cầu thủ mới lên sân khấu, mọi người ngạc nhiên, bởi vì học sinh năm nhất không được tham gia giải đấu Quidditch.

Malfoy cực kỳ ghen tị. Trận đầu tiên là nhà Gryffindor đấu với nhà Slytherin, mà cậu ta lại không có được giấy phép đặc biệt cho phép gia nhập đội bóng.

“Đây là may cho cậu ấy cơ hội!” Ron cực kỳ đắc ý hất hàm với Malfoy.

Mặt cậu ta tức giận tái mét.

Từ khi làm vỡ quả cầu tuyết của tôi, làm tôi mất máu nghiêm trọng, cậu ta rất ít gây phiền toái cho tôi, chẳng qua là mỗi khi nhìn thấy tôi, vẻ mặt cậu ta vẫn khinh thường hừ mũi với tôi.

Tôi đoán là giáo sư Snape đã nói gì đó.

Tôi rất biết ơn - cho dù mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của giáo sư Snape, tôi vẫn run rẩy.

Sau vài lần thử, tôi đã có thể mạnh mẽ xuất hiện ở nơi công cộng.

Bởi vậy, tôi có may mắn trong trời mưa gió, đi xem trận đấu Quidditch giữa Gryffindor với Slytherin.

Slytherin chơi rất, ờ, đáng trào, rất bạo lực và không chút quý tộc.

Xem xong tôi xác định biểu hiện của nhà Slytherin hoàn toàn phù hợp với nhận thức, đánh giá của ba nhà kia, tuyệt đối là đê tiện và không từ thủ đoạn.

Giữa trận đấu, cái chổi Nimbus của Potter có lúc không thể điều khiển được, nhưng cậu ta vẫn chụp được banh Snitch vàng.

Tôi nghĩ rằng tôi không quan tâm đến thắng thua, nhưng cái lúc nhà Slytherin thua, tôi cảm thấy rất thất vọng.

(*) Chủ nghĩa giáo điều: đặc điểm của tất cả những hệ thống lý luận bảo vệ cái lỗi thời, cũ kỹ, phản động và chống lại cái mới, cái tiến bộ...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Nicolas flamel

Lễ Giáng sinh sắp đến, đại sảnh đường đã được trang trí nỡ lệ lại nguy nga.

Giáo sư McGonagall đã bắt đầu thống kê học sinh nhà Gryffindor ở lại, giáo sư Snape đem công việc này cho huynh trưởng Coffey.

Huynh trưởng Coffey lạnh lùng liếc tôi cao hứng vui vẻ thu thập hành lý vài ngày trước, trên danh sách điền một chữ “không”, Slytherin có truyền thống

đón lễ Giáng sinh.

Một ngày trước khi về nhà, tôi lại đến Thư viện, hi vọng có thể mượn được sách thú vị và ý nghĩa, để kỳ nghỉ đông của tôi phong phú hơn.

Ở đây, tôi lại gặp nhóm Chúa cứu thế, bọn họ hình như đang tra cái gì đó.

Granger nhìn tôi, do dự đi tới: “Hopper? Cậu có thể giúp mình một việc không?”

Ron Weasley khiếp sợ nhìn cô ấy, gào lên: “Bồ điên rồi. Cô ta chính là học sinh nhà lão Biên bức đầu đầy mỡ đấy!”

Tôi kịp phản ứng “Lão Biên bức - đầu đầy mỡ” là nói đến ai, trong lòng không thoải mái.

Giáo sư Snape ngăn cản giúp tôi không phải tiếp tục chịu nhục, mang tôi đi Bệnh thất chữa trị. Là chủ nhiệm nhà tôi.

Tôi biết ơn ông ấy, hơn nữa tôi rất ngưỡng mộ kiến thức của ông ấy... tuy rằng tôi vẫn sợ khuôn mặt dữ dằn của ông ấy...

Granger hung hăng nhìn chằm chằm Weasley: “Tớ biết! Nếu trong hai tuần liền chúng ta không tìm thấy, người duy nhất cũng chỉ có Hopper, tin tưởng mình, học thức của cô ấy rất uyên bác.”

Weasley tức giận lâu bâu câu gì đó.

Potter cẩn thận nhìn tôi.

Tôi so với Potter nhỏ gầy thì vẫn thấp hơn nửa cái đầu, có thể là cậu ta cũng không thấy tôi có gì uy hiếp, vì thế áp úng hỏi tôi: “À... Bồ có biết... Nicolas Flamel là ai không?”

Tôi có chút bức bối với thái độ của bọn họ, quả thật tôi có xem qua sách nói về ông ấy, mà Granger khen ngợi làm tôi không thể nói ra chữ “không”, đành kiềm chế trong lòng sự khó chịu.

“Người này rất nổi tiếng trong lịch sử Châu Âu. Truyền thuyết, ông ta cầm theo quyển luyện kim thuật của người Do Thái, trở thành một giả kim thuật nổi tiếng, Newton cũng có dịch sách của ông ta...”

“Newton” Granger kêu lên.

“Đúng vậy, không chỉ có ông ấy, 600 năm qua có rất nhiều rất nhiều người...”

“600 năm!” Ron ngắt lời tôi.

“Đúng vậy”, tôi đối với cậu ta cũng không khách khí, giọng nói lạnh lùng, “có người nói ông ta luyện thành hòn đá phù thủy và vẫn sống đến bây giờ.”

Potter kinh hô một tiếng, hình như muốn nói gì đó lại vội vàng im lặng.

“Quả nhiên là bồ có biết!” Granger hưng phấn nhìn tôi.

Tôi nhẹ nhàng nói: “À, tớ nhìn thấy ở một quyển truyện ký phong tục tập quán. Tớ nghĩ cậu có biết, Granger. Ông ta cũng rất nổi tiếng ở Muggle không phải sao?”

Granger rói rầm một chút: “Tớ chỉ là... chính là, a! Tớ muốn nói ông ta sống ở niên đại xa như thế, tớ không có đem tên này cùng với truyền thuyết không liên hệ với nhau. Xem ra ông ta cũng là phù thủy, đúng không?”

Cô ấy hưng phấn đến đỏ bừng hai má.

Potter ở phía sau kìm nén vui mừng đến đỏ mặt, Weasley vui vẻ mà kéo tay áo cậu ta.

Tôi nghĩ rằng bọn họ đang thảo luận cái gì đó không muốn tôi biết, gạt đầu chào Granger, tôi ôm sách đi xa.

Tôi cũng không quan tâm vì sao bọn họ lại tìm người này, vì sao không muốn bị giáo sư Snape phát hiện. Nhưng thái độ của họ, khi cần tôi trợ giúp vẫn dễ phòng (bởi vì tôi là người nhà Slytherin !) làm tôi không thoải mái.

Tôi rời khỏi Thư viện, đi vào tháp cú, mượn cú của trường học gửi thư cho Blaise, báo cho cô chiều mai tôi về nhà.

Lúc về nhà, thật khéo là tôi vẫn ngồi cùng toa với cô ấy. Cô ấy là người duy nhất trong nhóm ba người Chúa Cứu thế mà tôi có cảm tình.

Sau đó tôi sấn chín ba-phần-tur, trải qua sự chờ đợi buồn chán, xuyên qua cột đá, đến London của Muggle.

Granger hỏi tôi: «Ồ. Tớ đã nhìn thấy ba tớ. Không có ai đón bồ sao? Có cần mình đưa về không?»

Tôi nhìn thấy cách đó không xa, Blaise đi ra từ trong đám đông cười rạng rỡ vẫy tay với tôi.

Tôi nói : “ Không cần đâu. Mẹ mình đến đón rồi. “

Granger nhìn theo ngón tay tôi, giật mình nói : “ Đó là mẹ bồ sao ? Thật trẻ ! “

“ Đương nhiên ! “ Tôi không thể phủ nhận rằng tôi rất đặc ý và tự hào.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Khách lễ Giáng sinh

Từ khi sinh ra tới giờ, lần đầu tiên tôi với Blaise xa nhau lâu như vậy. Vì tôi không có cú mèo, học kỳ cũng không yên ổn nên chúng tôi cũng rất ít gửi thư. Nhìn cô ấy cực kỳ cao hứng.

Chúng tôi cầm tay nhau trở về nhà.

Ngoài dự kiến của tôi, trong nhà rất sạch sẽ, hơn nữa còn là mua thêm ít đồ đặc. Mẹ tôi cũng đầy đặn hơn, hai má đỏ ửng, xem ra một học kỳ tôi không ở nhà thì cô vẫn sống tốt.

“ Con yêu, con cao hơn. “ Cô đánh giá tôi, nhào vào ôm tôi, vô cùng thân thiết xoa đầu tôi.

“ Đúng vậy, cuộc sống ở trường rất tuyệt. “ Tôi cười nói. Không thể phủ nhận cuộc sống ở trường tốt hơn so với ở nhà, vốn cơ thể tôi gầy vì dinh dưỡng không đủ mà hiện tại đã có chút thịt.

Cô để cằm ở trên đầu tôi : “ Vậy con vào nhà nào ? Ủ ? Ravenclaw ? “

Tôi cũng không đem chuyện phân nhà nói với Blaise nên tôi cũng hơi nghi ngờ.

“ Không, không phải. Blaise, làm sao mẹ biết được nhà Ravenclaw ? “

Cô cười ôm mặt tôi, lại tránh trả lời vấn đề của tôi: “ À, con yêu, chẳng lẽ là Hufflepuff ? “ Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của tôi, cô an ủi: “ Ủ... nhà Hufflepuff cũng tốt mà. “

Có lẽ là cha tôi đã từng nói với cô đi... Tôi bất đắc dĩ nói : “ Là Slytherin. “

Cô nhìn tôi kinh ngạc.

“ Mẹ nghĩ... con coi như là có thể vào Gryffindor cũng sẽ không vào Slytherin. “

Tôi khá là buồn bực trả lời : “ Con cũng nghĩ thế. “

“ Ủ... con... cùng bạn học ở chung có tốt không ? “ Cô cẩn thận hỏi.

Quả nhiên, đến cô cũng nghe nói Slytherin không tốt.

Tôi có thể nói xú danh của Slytherin là đúng sao ?

Nhưng tôi không muốn cho Blaise biết tôi bị xa lánh, cô sẽ buồn.

“ Tốt, rất tốt. Chủ nhiệm nhà là một người rất tốt, hòa nhã điềm đạm, là người rất giỏi. Thầy ấy rất quan tâm con. “ Mặt không đổi sắc tôi mỉm cười nói liêu.

“ Thật sao ? “ Cô đã yên tâm hơn, cô ấy luôn đơn thuần như vậy.

Tôi gật đầu xác nhận, rồi nghĩ đến :

Những lời này nếu để giáo sư Snape biết...

Tôi lạnh run.

Cô nhạy cảm chú ý : “ Lạnh không con ? Mẹ lấy cho con bộ quần áo nhé ? “

Thật sự tôi không lạnh. Từ lúc ở trường học, quần áo tôi đều phù phép giữ ấm. Nhưng tôi vẫn gật đầu, muốn dừng lại đề tài này.

Ngày hôm sau chúng tôi quét nhà cùng với đi mua sắm, Blaise còn mua về một cây thông nhỏ để trang trí Noel. Chúng ta dùng lục lạc và một số đồ vật khác để trang trí nó.

“Con yêu, mẹ có thể mời thêm người tham gia lễ Giáng sinh không?” Blaise hỏi tôi.

Hiếm khi thấy Blaise muốn mời người đến, tôi không tình nguyện nói: “Được ạ.”

Ngày lễ Noel tôi từ bên ngoài về nhà, thấy một người đàn ông đang bận rộn tại phòng bếp, trên bàn cơm nhỏ chất đầy đồ ăn.

“Con yêu, đây là chú Walker, hai người đã gặp nhau.” Blaise kéo người đàn ông đó ra khỏi bếp, giới thiệu với tôi.

Ông ta khoảng ba mươi tuổi, bởi vì bị hỏi nên nhìn có vẻ già hơn so với tuổi. Tôi chớp mắt mấy cái cuối cùng nhớ ra ông ta là ông chủ chỗ Blaise làm việc.

Ông ta cười ấm áp với tôi, nụ cười có chút mắt tự nhiên.

Tôi nhìn mặt mũi ông ấy đã rịn ra chút mồ hôi, lại nhìn Blaise: “Này, Blaise, hai người không phải là...”

“Đúng thế.” Blaise ngừng khuôn mặt tươi cười, nắm tay người đàn ông “Người yêu của mẹ.”

Tôi đã nói rồi, nhan sắc Blaise tuy rằng không được coi là rất xinh, nhưng tràn đầy sức sống, lại có một đôi mắt mỹ lệ. Cho dù mang theo con riêng, những năm gần đây cô vẫn có người theo đuổi. Chính là tôi chiếm rất nhiều sự chú ý của cô, bởi vậy cô còn trẻ mà vẫn độc thân.

Xem ra, thời gian tôi không ở đây, cô cuối cùng cũng có quyết định tìm hạnh phúc cho mình.

Vừa rồi thấy ông chú Walker bận rộn tại phòng bếp, hình như có khả năng bếp núc. Tôi cuối cùng cũng hiểu được vì sao trong nhà sạch sẽ giống như thời gian tôi ở nhà.

Đó là một người đàn ông dịu dàng, biết chăm sóc người khác.

Tôi có chút yên lòng, lại có chút mất mát. Nhưng tôi cuối cùng vẫn cười rộ lên: “Chúc mừng mẹ, Blaise.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Trở lại trường học và chocolate ngày Valentine

Chúng tôi cùng nhau trải qua một lễ Giáng sinh vui vẻ nhất, trao đổi quà cho nhau.

Blaise đưa tôi một thẻ đánh dấu sách kim loại được chạm trổ, hình dạng đơn giản nhưng lại tinh xảo, cô có mắt nhìn đồ hơn tôi. Tôi cực kỳ ngưỡng mộ đưa cô một áo khoác được phù phép giữ ấm (ngại chú Walker ở đây nên tôi chỉ có thể áp dụng bảo đây là một chiếc áo khoác “Cực kỳ ấm áp” - sau khi vỡ quả cầu tuyết, tôi không có tiền dư để mua quả khác).

Nhưng Blaise lại cực kỳ yêu thích, hôn má, hôn trán tôi rất nhiều lần.

Thật ra... chỉ cần đồ tôi đưa, cô đều thích.

Chú Walker tặng tôi một chiếc túi xách da màu hạnh, bề ngoài nhìn bình thường nhưng rất chắc chắn. Chờ tôi nghiên cứu phép không gian có thể thêm vào bên trong này.

Bởi vì trước đó không biết chuyện, nên tôi cũng không có chuẩn bị quà. Nhưng tôi cam đoan Giáng sinh tiếp theo tôi sẽ tặng hai món quà.

Rất nhanh, ngày trở lại trường mà chúng tôi không mong muốn cũng đã đến.

Tôi tạm biệt Blaise, trở về cuộc sống cô đơn tại Hogwarts.

Giải bóng Quidditch tiếp tục sau kỳ nghỉ lễ, tiếp theo là hai nhà Gryffindor đấu với Hufflepuff.

Tình yêu của tôi đối với Quidditch biến mất không còn sau một hồi xem trận đấu. Nhưng trên bàn ăn, tôi cũng nghe nói, trận đấu này trọng tài lại là Giáo

sư Snape.

Merlin ơi ! Tôi hít một hơi, nghe được tin này tất cả các bạn học đều có cùng một phản ứng giống tôi, nhà Hufflepuff càng khoa trương hơn, mặt trắng không còn chút máu.

Bởi vậy, tôi che che dấu dấu xuất hiện trên khán đài. Hơn nữa, tôi còn phát hiện trên khán đài rải rác có các học sinh nhà Slytherin... Tôi nghĩ mọi người đều muốn thấy dáng vẻ Giáo sư Snape cười chỏi.

Thầy chậm rì rì bay, áo choàng màu đen bay phấp phới. Thầy có cái mũi to, tóc đen đầy mỡ chia sang hai bên má nhọt nhọt, nhìn từ xa giống như... phù thủy tà ác trong truyện cổ tích của người Muggle.

Tôi đã nghe thấy những tiếng rên của những chú lùn nhỏ nhà Hufflepuff.

Bởi vì giáo sư Snape có thù hận sâu sắc đối với nhà Gryffindor, Hufflepuff có thể nói là cực kỳ thuận lợi.

Nhưng Potter là một Tầm thủ xuất sắc... Cậu ta suýt thì va chạm với Giáo sư Snape, nhưng cậu ta cũng rất nhanh bắt được trái banh vàng Snitch kết thúc trận đấu, làm cho giáo sư Snape không phát huy thiên vị của mình.

Bởi vậy, giáo sư Snape tức giận... trông thầy cực kỳ âm u, giống Mouse đi qua Biển đỏ, đi xuyên qua khán phòng, học sinh ven đường chạy tứ tán.

Sau đó là đến ngày Valentine.

Trước ngày này, tôi ở trong ký túc xá dùng vạc tự làm chocolate, nguyên liệu mua từ hội nghi đồng ở nhà - chỉ mong là nó không quá hạn dùng.

Mặc dù là lần đầu tiên làm nhưng quá trình thực hiện thuận lợi. Tôi làm thành ba khẩu vị, rượu Rum, đường, cùng cafe đắng, phân biệt bằng những túi đựng xinh xắn, sau đó tôi đến tháp cú.

Ngày lễ tình nhân, cú mèo cực kỳ bận rộn, nhưng tôi dùng mẹo thuyết phục chúng nó chuyển giúp chocolate đi. Vị đường và rượu Rum chuyển cho Blaise, tôi ghi vào tờ giấy nhỏ, bảo cô rằng vị rượu Rum chia sẻ cùng với chú Walker.

Vị cafe là chuẩn bị cho giáo sư Snape... Tôi viết thiệp :

“ Cảm ơn ngài đã dạy bảo cho đến nay. S.H “

Tôi không có can đảm viết tên của mình... Mặc dù tôi nghĩ rằng ông ấy sẽ không thèm xem.

Ngày mười bốn, thời điểm ăn sáng, hàng trăm con cú bay ào ào vào. Rất nhiều cú với chân cầm bó hoa lứt trên bàn ăn, đem hoa hồng, hoa hồng trắng, hoa hồng vàng ném chuẩn xác vào tay các nữ sinh, các nữ sinh phát ra tiếng kêu vui vẻ.

Ngay sau đó là sóng cú tràn vào. Các túi nhỏ xinh đẹp đựng chocolate đưa đến tay các nam sinh.

Malfoy có vẻ không chút để ý ba túi to để trước mặt cậu, trong mắt che dấu sự đắc ý. Nhưng cậu ta nhìn về phía dãy bàn Gryffindor, trước mặt Potter để một đồng chocolate che hết chén đĩa, sắc mặt cậu xanh mét.

Ở thời điểm mọi người rời khỏi, một con cú khoan thai bay vào, bay thẳng về phía dãy bàn giáo viên.

Mọi người cảm thấy hứng thú nhìn chăm chú con cú màu xám bay hai vòng trên dãy bàn giáo viên, đáp xuống... trước mặt giáo sư Snape.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Sau lễ Valentine

~ Hít ~ cả nhà ăn đồng thời phát ra tiếng hít không khí. Giáo sư Snape mặt trầm xuống.

Con cú nhỏ đắc ý nhấc một chân lên, trên chân nó treo một cái túi nhỏ màu hồng, trong suốt, thêu kim tuyến.

Hai tay cụ Dumbledore giao vào nhau, hứng thú nhìn chăm chú vào giáo sư Snape. Các giáo sư khác trước áp lực của giáo sư Snape, mặt không đổi sắc tiếp tục hoạt động.

Giáo sư Snape trừng mắt nhìn cái túi nhỏ, giống như trong đó có giấu một con quỷ không lồ Halloween khác.

“Ồ, tôi rất hâm mộ. “ cụ Dumbledore cười tùm tùm nói với thầy Snape “ mở ra đi, Severus. “

Tất cả các giáo sư không nhìn được ngồi ngay ngắn, cho dù là người nghiêm túc, bảo thủ như giáo sư McGonagall, cũng không nhìn được liếc mắt về phía giáo sư Snape.

Giáo sư Snape hừ một phát, rút cây đũa ra...

“Tan biến ! “ Ông ấy dùng lực, nói rõ ràng.

Cái túi nhỏ biến mất. Con cú giật mình, vỗ cánh, lông chim bay tứ tung rơi vào chén canh của giáo sư Snape.

Nó không vừa lòng mở tay giáo sư Snape, thở phì phì bay đi.

Được rồi, mặc dù tôi đã có chuẩn bị tâm lý là ông ấy sẽ không nhận, nhưng chính mắt nhìn thấy, trong lòng vẫn có chút tức giận.

Các học sinh ồn ào, sôi nổi nói chuyện với nhau, tốp năm tốp ba rời khỏi nhà ăn.

“A. Vậy mà có người gửi tặng chocolate cho giáo sư Snape ! “ Ron Weasley hưng phấn quơ quơ tay, “ Không biết là cô gái nào, tôi nghĩ rằng đầu cô ta bị quỷ khổng lồ nghiền quá ! “

Tôi đi phía sau tổ Chúa cứu thế, âm thầm trừng mắt nhìn Weasley. Ngại quá, tôi chính là người bị quỷ khổng lồ nghiền đầu đi.

Cậu ta nhanh chóng nhìn hai bên - tôi muốn nói là cậu ta quên nhìn phía sau rồi - thấp giọng đoán : “ Nhất định là Snape uống mê tình được ! Ông ta có thể làm được việc này ! “

... Đây chỉ là xuất phát từ lòng cảm ơn, bình thường thôi, cực kỳ bình thường, chocolate tình bạn thôi ! Mẹ tôi cùng bạn trai cô đều có một phần mà !

“Thôi đi Ron “ Chính nghĩa tiểu thư Granger không kiên nhẫn nói, “ Bỏ ghen tị, đến cả thầy Snape đều có chocolate mà cậu lại không có ! “

“Ghen tị ! “ Ron không thể tin được hét to, nhưng khi cậu ta hét lên, Granger trừng mắt nhìn cậu ta, ôm sách đi mất.

“Mình cảm thấy bò ấy vẫn đáng ghét như trước. “ Weasley nói với Potter. Potter miễn cưỡng cười cười ôm chồng chocolate.

Rất nhanh, lại đến lễ Phục sinh. Blaise gửi cho tôi mười mấy quả trứng màu, tôi đoán cô muốn tôi chia sẻ cùng với các bạn mình.

Nhưng tôi đã làm cô thất vọng rồi, bởi vì học kỳ vừa rồi không có ai gây phiền toái cho tôi, tôi tương đối thoải mái.

Mấy ngày nghỉ tôi không về nhà, bởi vì kỳ thi cuối năm đã đến, các giáo sư giao rất nhiều bài tập.

Tôi đã thích ứng với cuộc sống này, kiếp trước vượt qua thời kỳ điên cuồng mỗi ngày ngủ năm giờ hồi cấp ba, tôi đoán rằng bây giờ mình có thể chịu được gánh nặng từ bài vở và bài tập.

“Chào cậu Hopper. “

“Chào cậu Granger. “ lại một lần không hẹn mà gặp ở Thư viện. Tôi cùng Granger thường gật đầu chào nhau.

“Bỏ đang xem... a, đây không phải là nội dung bài kiểm tra ! “

“Đúng vậy. “ Tôi khép lại quyển sách “ Những động vật đáng sợ sâu dưới lòng đất. “

“Nhưng mà, cuộc thi quan trọng, bỏ không nên thông dong như vậy. “ Granger tâm phiền ý loạn nói.

“À... Tôi nghĩ rằng cuộc thi là kiểm tra khả năng vận dụng kiến thức của chúng ta, mà những thứ đó thì khi đi học chúng ta đã nắm được. “ Tôi nói. Tôi hoàn toàn không nghĩ đến việc tạo thành tích cao làm cho mọi người kinh ngạc, cho nên không phải trước khi thi liền ôm chân Phật.

“Ồ, đúng thế ! “ Ron Weasley cao hứng nói, đây là lần đầu tiên cậu ta đồng ý quan điểm của tôi. “ Hơn nữa, cách cuộc thi còn rất nhiều thời gian ! “

“Có thể Hopper làm được, “ Granger hùng hổ quay người nhìn chằm chằm Weasley, sắc bén nói, “ Nhưng tớ không nghĩ đến bò có thể, nên biết rằng bình thường thành tích bò cũng đã hóng hét rồi. “

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Rồng

Nhóm Chúa cứu thế thường xuyên có mặt tại Thư viện.

Granger luôn luôn là học sinh giỏi nhất trong khóa chúng tôi, nhưng đối với cuộc thi sắp tới thì cô ấy thực sự quá mức khắt khe.

Potter cùng Weasley không thể không cùng cô ấy ôn tập chăm chỉ, nhưng hai người đều ngáp ngáp dài than thở.

Mấy ngày nay tôi vừa xem mấy bộ sách thú vị vừa xem tổ ba người đó tranh chấp. Granger ngoài việc học của mình còn nghiêm khắc đốc thúc Potter và Weasley học, tôi thấy mệt thay cô ấy.

Cho dù việc không thông qua cuộc thi sẽ bị ở lại lớp, nhưng hai cậu ấy cũng không nghiêm túc, Granger phí sức như vậy làm gì ?

Nhưng mà... cậu nhóc mười hai tuổi, hình như cũng chưa ý thức được tầm quan trọng của việc học tập đâu.

Tôi hoảng hốt nhìn bọn họ đến sững sờ, không chú ý, quyển sách trong tay bị một cái áo da màu đen chạm rớt.

Rõ ràng, chủ nhân chiếc áo da không biết điều này. Tôi thờ dãi, tự nhặt quyển sách lên.

«Bác Hagrid ! Bác đến Thư viện làm gì vậy ? “ Ron ngạc nhiên hỏi.

Tôi nhận ra cái người cao lớn không giống người bình thường này là người đã dẫn chúng tôi vào trường, người canh gác khu rừng cấm của Hogwarts. Có thể thấy, nhóm ba người rất thân thiết với ông ta.

Ông ta ậm ừ nói : “ À, không có gì đâu... “

Hai tay ông ta nắm quyển sách giấu sau lưng. Nhưng hiển nhiên là ông ta không biết sau lưng còn có tôi, quyển sách của ông ta đâm thẳng vào bả vai tôi, làm tôi suýt ngã.

Được rồi, ông ta rất to lớn, không thể phát hiện được sinh vật nhỏ bé là tôi đây. Vì phòng ngựa có tình huống nào đó tôi đứng dậy ngồi ra xa một chút.

Hagrid cùng ba người nói chuyện một lúc, mặc dù nhóm ba người không ngừng nháy mắt, nhưng tiếng nói của ông ta vẫn ù ù giống tiếng sấm, ông ta nghiêm khắc ngăn cản bọn họ tiếp tục nghiên cứu Nicolas Flamel...

Nicolas Flamel ?

Potter căng thẳng nhìn tôi, tôi cúi đầu giống như đang xem sách.

Hagrid cuối cùng cũng đi.

Weasley vội về mặt bí hiểm đánh giá xung quanh, sau đó đi đến chỗ bà Pince, một lát sau ôm một đồng sách trở lại, ba người lại riu rít thảo luận.

“ Rồng ! “ Tôi nghe thấy Weasley nhỏ giọng nói.

“ Tất cả đều liên quan đến sách về rồng, bác Hagrid muốn làm gì ? “ Granger nói.

Tôi nghe mà lòng hiếu kỳ nổi lên, thực sự, tôi không nghĩ người giữ khóa là người thích đọc sách. Nhưng nhóm Potter không mời tôi cùng nhau thảo luận (đây là đương nhiên) tôi cũng thu hồi sự hiếu kỳ của mình.

Nhưng một tuần sau, tôi nghe thấy nội dung đã làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình tại phòng sinh hoạt chung Slytherin.

“ Đó đúng là một con rồng, một con Hắc Long Na Uy, tớ tất nhiên là nhận ra ! “ Malfoy ngồi trước lò sưởi tự đắc nói, “ Đồ ghê tởm, dơ bẩn bán không lồ, lão ta dám ở trong trường nuôi rồng. “

Zabini Blaise giống một con báo lười biếng nằm dựa vào ghế sofa, ánh sáng chiếu ra từ lò sưởi làm làn da ngăm đen lóe lóe sáng. Cậu ta nghe thế hoài nghi liếc mắt nhìn Malfoy : “ Uhm... Cậu xác định ? “

“ Tuyệt đối không nhìn nhầm ! “ Malfoy sung sướng khi có người gặp họa, khuôn mặt nhợt nhạt hiện lên hồng hồng, đôi mắt xanh lơ lóe sáng “ Chờ xem, Potter cùng tên bán không lồ dơ bẩn, tao chờ mong đến thời điểm bọn chúng phải rời trường học ! “

“ Tốt lắm “ Huỳnh trưởng Hugh Coffey đi ngang qua dùng âm thanh lạnh lẽo của mình nói, “ Nhưng tôi hi vọng cậu nhớ kỹ lời tôi đã nói, cậu có thể dùng mọi biện pháp, chỉ cần không mang phiền toái đến bản thân.”

“ À, đương nhiên. “ Malfoy nói, tuy vậy cậu ta không có cao hứng như vừa rồi.

Thù hận giữa Malfoy với Potter làm sao kết tội cũng không biết, nhưng thật hiển nhiên mỗi lần gặp Potter thì lý trí sẽ biến mất trong đầu cậu ta. Tôi vẫn ngạc nhiên là làm thế nào mà cậu ta vừa nghiêng rắng vừa nói từ “Potter” mà vẫn tao nhã, không phun nước miếng tung tóe.

Dù sao mỗi lần cản trở Potter, ngoại trừ việc làm cho Potter càng thêm ghê tởm, cũng không thể làm hại cậu ta một tí nào.

Tôi thu hồi ánh mắt từ trên người bọn họ, đến ngồi ở góc sáng hơn.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Cô lập

Từ nay về sau, Malfoy bắt đầu cuộc sống ngao du ban đêm... tại Hogwarts, Slytherin có truyền lại một mật đạo cổ xưa mà các nhà khác không biết.

“Tôi khuyên cậu tốt nhất là không làm vậy. “ Một ngày nào đó, Zabini Blaise ở gần cậu ta lại và nói.

“Không sao, sẽ không bị phát hiện. “ Malfoy tự tin mà nói. Để đi lại vào ban đêm không bị phát hiện, cậu ta thậm chí không mang theo hai người hầu công kênh của mình. “Chỉ cần không ai tố giác. “ Cậu ta ý tứ hàm xúc nhìn về phía tôi, góc tường.

Tôi nghiêng người đi, chăm chú vào đồng bài tập, thái độ tỏ vẻ tôi với hành vi tố giác này hoàn toàn không có hứng thú.

Malfoy luôn tự tin quá mức, mặc dù không có ai tố cáo thì cậu ta vẫn bị bắt.

Nửa đêm của một ngày nào đó, Malfoy bị Giáo sư Snape đang nổi giận đùng đùng đuổi về phòng sinh hoạt chung Slytherin. Thầy thấp giọng gầm gừ đánh thức rất nhiều học sinh, mọi người mặc áo ngủ, chạy ra phòng ngủ đến phòng sinh hoạt chung.

“Tôi thật không thể tin được. “ Thầy nghiêm khắc nhìn chằm chằm Malfoy, “ Một Slytherin, nhưng lại có suy nghĩ giống Gryffindor... “ Thầy nhếch miệng, chậm rãi nói ra từ “... lỗ mãng. Nhà Slytherin vì trò mà mất hai mươi điểm, tôi nghĩ trò nên làm như thế nào để mang nó trở về. “

Sắc mặt Malfoy tái mét.

“Buổi tối ngày thứ sáu đi tìm thầy Filch, cảm xúc của trò bắt đầu từ mười một giờ. Đây là sự ngu xuẩn của trò, trò Malfoy. “

Malfoy dường như đã thờ dài, cơ thể đứng thẳng tắp hơi thả lỏng. Nhưng tiếp theo có giọng nói làm cậu ta đứng cứng đờ.

“Malfoy, vào đi. “ Hugh Coffey, Xà vương nhà Slytherin, như cười như không híp con mắt màu vàng kim, đứng ở trước phòng ngủ của huynh trưởng nói.

Mặt Malfoy không còn chút máu đứng trước cửa một lúc, kiên trì đi vào.

Zabini nhún vai trở về phòng ngủ. Những người khác cũng mơ màng trở về.

Tôi đồng tình nhìn cánh cửa phòng ngủ huynh trưởng, huynh trưởng Coffey sẽ không buông tha cậu ta...

Sự thật đúng là như thế, vì ngày hôm sau khi Malfoy xuất hiện trên dãy bàn ăn Slytherin, sắc mặt tái nhợt như người chết, thâm quầng mắt cho biết cậu ta không có nghỉ ngơi đầy đủ.

Tiếp theo cậu ta lại cao hứng... bởi vì buổi tối hôm trước nhà Gryffindor bị khấu trừ một trăm năm mươi điểm. Nghe nói, Potter đã sắp xếp một con rồng gì đó để bắt Malfoy đi thăm dò ban đêm, vì vậy bị xử phạt nặng nề.

Kết hợp với tin tức vài ngày trước, tôi nghĩ rằng đó không phải là nói dối... Nhưng khẳng định Potter sẽ không thể nói chuyện về rồng là thật được. Mặc dù tôi cũng không hiểu rõ lắm về nội quy giáo viên và nhân viên trong trường, nhưng tôi hiểu việc nuôi dưỡng và dạy dỗ sinh vật nguy hiểm sẽ có hậu quả gì, Hagrid chắc chắn sẽ bị đuổi.

Thấy việc bắt mình thì mới bị khấu trừ nhiều điểm như vậy, Malfoy vừa sợ lại vừa hưng phấn.

Huynh trưởng Coffey từ đầu bàn liếc mắt lại đây, Malfoy vội vàng cố gắng khép lại khoe miệng đang cười sung sướng khi có người gặp họa.

Bởi vì một trăm năm mươi điểm, Harry Potter, chúa cứu thế, từ người được hoan nghênh và kính nể trở thành cái bia cho mọi người trỉ trích. Ngay cả nhà Ravenclaw cùng Hufflepuff cũng không có cậu ta sắc mặt hòa nhã, bởi vì mọi người đang trông mong việc nhà Slytherin rút cúp các nhà - tôi đoán với điều này thật bất đắc dĩ. Slytherin thật sự là kẻ thù của mọi nhà...

Malfoy cùng với một đám nam sinh năm một, ở một góc ngồi chồm hổm chờ cười nhạo Potter.

Huynh trưởng Coffey không thích hành vi như vậy, anh ta cảm thấy việc này rất nhàm chán và không hề đẹp đẽ gì. Anh ta là một Slytherin điển hình, đầy chất quý tộc, vĩ đại, khiêm nhường, thần bí, tôn trọng sức mạnh, lợi ích cao nhất, hành động luôn luôn rõ ràng, dứt khoát. Malfoy hoàn toàn không thấy được các hành động của mình ngày thơ lại buồn cười.

Nhưng huynh trưởng Coffey cũng không thể xuất hiện ở các góc trong trường học được.

Bởi vậy mỗi khi Potter đi ngang qua, nhóm con rắn nhỏ Slytherin đều nhiệt tình vỗ tay hoan hô, cực kỳ chân thành nói cảm ơn :

“Nhìn đi, đây là cậu bé vàng của chúng ta ! “

“A, thật sự cảm ơn ! “

“Này, người thật sự đã giúp chúng ta!”

Mấy ngày nay, Potter trải qua thật gian nan.

Cảm giác bị mọi người xa lánh cùng căm thù tôi điều biết, kiếp trước tôi đã trải qua, hiện tại tôi đã chẳng để ý đến cái nhìn của mọi người xung quanh. Nhưng đối với Potter, một cậu nhóc chưa đến mười hai tuổi mà nói, điều này thật sự là cực kỳ tàn khốc.

Bởi vậy khi ở trong thư viện, thấy Potter buồn bực không vui, Weasley nhàm chán và Granger vui đầu vào học tập, tôi càng cảm nhận sâu hơn sự căm thù thống hận của họ đối với Slytherin, lần đầu tiên tôi chủ động đến chỗ họ nói chuyện.

“Này... đừng khổ sở.” tôi nói, “không cần để ý đến ánh mắt của người khác. Nếu bỏ bỏ mặc chuyện này, cũng có thể nghĩ đến hậu quả! Cho dù không tạo thành thiệt hại, chuyện đó cũng có thể làm cho Hagrid bị sa thải.”

Weasley nghi hoặc nhìn tôi, Potter cảnh giác, ánh mắt dịch ý dần biến mất: “Bỏ có biết...?”

Tôi gật đầu nói: “Đúng vậy, nghe được Malfoy nói qua trong phòng sinh hoạt chung.”

Nghe nhắc tới Malfoy, ánh mắt Potter dưới cái kính hiện ra sự chán ghét, nhưng lại bị uể oải thay thế: “Tôi đã hại Gryffindor mất đi cơ hội giành cúp các nhà.”

Tôi an ủi cậu ta: “Chẳng qua là một trăm năm mươi điểm đúng không? Bỏ là một tâm thủ xuất sắc của Gryffindor, bỏ nên biết mình đã vì Gryffindor lấy được bao nhiêu điểm! Mà Granger, cô ấy là học sinh ưu tú nhất năm, cả năm học này, cô ấy đã thêm bao nhiêu điểm, chẳng lẽ cô ấy lại sợ bị trừ đi năm mươi điểm sao? Tôi dám nói, nếu không có các cậu, điểm của nhà Gryffindor nhất định sẽ thấp hơn! Mọi người đối với các cậu như thế là không công bằng, các cậu cũng không thiếu nợ gì bọn họ đúng không? Phải biết rằng, bọn họ không thể đối xử với cậu như vậy.”

Granger ở bên cạnh lắng nghe, như có suy nghĩ, Weasley ngạc nhiên nhìn tôi, như là lần đầu tiên biết tôi: “Cậu thật không giống một người Slytherin.”

“Cảm ơn!” Tôi không thể nào vui mừng mà nói: “Nhưng tôi hi vọng mọi người hiểu được, không phải mọi cá nhân nhà Slytherin đều giống như Malfoy.”

“Xin lỗi.” Cậu ta ngại ngùng cười, dừng chút, cậu ta lại nói, “cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Rừng cấm

Từ đó về sau quan hệ giữa tôi và nhóm Chúa cứu thế có thay đổi.

Potter chủ động chào hỏi tôi, một chút bực mình về các chuyện linh tinh hoặc một số chuyện gì đó cũng nói với tôi.

Đương nhiên, chúng tôi không phải là bạn bè, một Slytherin dù thế nào cũng không thể trở thành bạn của một Gryffindor.

Nhiều nhất cũng chỉ là “Người quen” mà thôi.

Buổi tối ngày thứ sáu, Malfoy không vui vẻ mà đi tìm thầy Filch, thầy đem ba đứa nhỏ nhà Gryffindor cùng cậu ta đi cấm túc.

Tôi không hiểu vì sao lại để bọn họ cùng một chỗ, Slytherin cùng Gryffindor, tôi cảm thấy đây là một hồi bi kịch.

Ngày hôm sau, như mọi khi tôi dậy sớm, tôi đi qua phòng sinh hoạt chung đến bên hồ đọc sách, thật không ngờ phát hiện Malfoy nằm cuộn tròn trong một góc trên ghế sofa, mái tóc luôn được chải chuốt lại hỗn độn bị tôi nghĩ thành có tổ chim trên đầu, mái tóc bạch kim mềm mại dính lên khuôn mặt nhỏ

nhấn ngay thơ. Cậu ta mê mang nhìn trần phòng, thậm chí còn không phát hiện ra rồi đã đến, mắt thâm quầng tràn ngập sợ hãi cùng lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?Ồ, không, không có gì.” Potter do dự, nói: “Chúng tớ bị giao cho bác Hagrid, đi vào rừng cấm... Chúng tớ chứng kiến một Bạch kỳ mã bị giết chết.”

Tôi không thể tin nhìn cậu ấy: “Rừng cấm? Các cậu bốn học sinh năm nhất, bị đưa vào Rừng cấm?” Rừng cấm có nhiều sinh vật cùng thực vật nguy hiểm, học sinh mới nhập học được cảnh cáo là không được đi vào đây. Mà giáo sư lại bỏ mặc bọn họ... không, là sắp xếp cho bọn họ đi cùng Hagrid thô lỗ cùng vô tâm đi vào đấy trong lúc nguy hiểm?

“Này, chúng tớ không phải đã không có việc gì sao. Thực ra Rừng cấm không có nguy hiểm như mọi người nghĩ, các anh trai của Ron là George cùng Fred thường xuyên vào rừng lúc nửa đêm.” Potter nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Nhưng cậu nói các cậu chứng kiến một Bạch kỳ mã bị giết.” Bạch kỳ mã là sinh vật rất thuần khiết, giết chết nó sẽ bị nguyên rủa, chỉ có sinh vật tội ác tày trời mới có thể làm vậy.

“À... Nhân mã trong Rừng cấm cứu chúng tớ...” Potter cười nói sang chuyện khác: “Hi, cậu nên nhìn thấy bộ dáng bị dọa của Malfoy... tiến vào nơi này chỉ là người được phái đi làm, không phải là học sinh làm. Tao còn tưởng rằng mình phải viết bài luận nữa. Nếu cha tao biết tao đang làm gì, ông ấy sẽ...” tớ nghĩ, cậu ta cũng chỉ có thể dựa vào cha.”

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta: “Tớ nghĩ rằng lần này Malfoy nói rất đúng.” Tôi vẫn không nhận được hỏi “Cậu nhìn thấy thứ gì giết chết Bạch kỳ mã không?”

Potter co rúm lại nhưng vẫn không nói cho tôi biết.

Kế tiếp, cuộc thi đã đến.

Tôi cũng không thoải mái mà vượt qua từng môn... tôi phát hiện phải làm bài thi rất khó khi cứ phải làm cảm chừng, còn khó hơn so với việc làm bài hết sức.

Nhưng điều này cũng qua, sau đó tôi có một tuần nghỉ để chờ đợi kết quả phát xuống.

Những ngày không hề có gánh nặng thật thoải mái, tôi thậm chí còn thoải mái đến tháp Thiên văn xem sao.

Tháp Thiên văn là nơi cao nhất tại Hogwarts, từ nơi này có thể nhìn toàn cảnh của Hogwarts.

Tôi nhìn trong bóng đêm, có vô số cánh cửa sổ chiếu ra ánh sáng ấm áp. Tôi càng ngày càng thích nơi này.

Tôi thở dài, nằm trên mặt đất. Đêm nay, bầu trời trong, không khí mát mẻ, màn đêm xanh thẫm lóe ra vô số ngôi sao. Thế giới Muggle vĩnh viễn không thể có không khí mát lạnh và bầu trời đầy sao như thế này.

... Tôi có chút hớn hờ.

Đợi đến lúc tôi rời Tháp Thiên văn, tôi mới biết đã qua thời gian giới nghiêm...

Tôi lần đầu tiên ở hành lang yên tĩnh như vậy, cả hành lang đều là tiếng bước chân của tôi, điều này làm tôi căng thẳng. Tôi bước đi thật cẩn thận, sợ tiếng bước chân truyền đến thầy Filch có truyền thuyết là nửa đêm không ngủ đi tuần tra.

“Trò Hopper.” Một âm thanh lạnh lẽo sau lưng tôi.

Tôi nơm nớp lo sợ xoay người, thấy một người cao gầy, khoác áo choàng màu đen, không biết đứng ở phía sau tôi từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Cấm túc

Nếu có thể chọn lựa giữa việc bị thầy Filch bắt hay ông ấy bắt, dù có cho chọn một trăm lần, tôi vẫn chọn thầy Filch.

Mặt ông ấy tuy không thay đổi, nhưng tôi có thể cảm nhận dưới đó là giận dữ.

Đó là giáo sư Snape.

Ông ấy dùng ánh mắt đen trắng trống rỗng lạnh lùng nhìn tôi.

“Ồ, để ta nhìn một chút. Kế tiếp sau trò Malfoy, trò Hopper cũng nhiễm tính lỗ mãng của nhà Gryffindor cùng kế thừa sự yêu thích đi dạo ban đêm?”

Tôi thở dốc, lấy hết dũng khí, lắp bắp giải thích: “Em chỉ là... quên thời gian...”

“Quên... thời gian. Ông ta kéo dài âm thanh, khoe miệng châm chọc “À há. Cho phép ta đoán... có lẽ người cũng lây bệnh không có não của bọn Gryffindor?”

Tôi có thể nói gì? Tôi cảm thấy ông ấy rất bức bối cũng rất thất vọng. Điều trước làm tôi sợ hãi, điều sau làm... lòng tôi có chút khó chịu. Tôi đoán nếu không phải tôi thuộc Slytherin, ông ta nhất định sẽ mạnh mẽ kháo trừ một trăm điểm.

“Thật xin lỗi, giáo sư. Tôi chỉ có thể nói vậy.

“Từ ngày mai trở đi, buổi tối từ sáu giờ đến mười giờ, đến lớp Độc dược. Giáo sư Snape lạnh lùng nói.

Tôi sững sờ rồi mới biết ông ấy có ý gì: “Nhưng... cuộc thi đã kết thúc rồi à?”

“Trí nhớ của trò Hopper rất tốt. Giáo sư Snape mím môi tái nhợt, “Vậy trò Hopper có thể nhớ rõ rằng học kỳ này còn chưa có kết thúc. Trở về phòng ngủ của mình, ngay lập tức!”

Tôi vội vàng ngậm miệng, xoay người, chạy về phía hầm nhà Slytherin.

Ngày hôm sau, tôi đến trước cửa phòng làm việc của giáo sư Snape. Tôi không có can đảm đến muộn... nhưng tôi cũng không có can đảm tiến vào. Tôi ở trước phòng Độc dược đi tới đi lui đúng nửa giờ, đúng sáu giờ gõ cửa văn phòng.

“Vào đi.”

Tôi thật cẩn thận đi vào, lần đầu tiên tiến vào khu vực riêng của giáo sư Snape.

Ánh sáng trong phòng không quá sáng, trong không khí có mùi khó ngửi của nguyên liệu ma dược. Bốn phía của văn phòng có kệ giá, trên đó để rất nhiều các bình thủy tinh to, bên trong chứa đủ loại ma dược liệu kỳ dị - là thi thể sinh vật hoặc một phần thân thể sinh vật không biết tên.

Giáo sư Snape ngồi phía sau một chiếc bàn thật to, áo choàng màu đen làm làn da tái nhợt có chút xanh xao, khuôn mặt gầy nhẳng trông càng giống một... Vampire. Điều này cùng với căn phòng đầy những thứ kỳ dị... lại cực kỳ hòa hợp.

Tôi cẩn thận liếc ông ấy một cái, rồi cúi đầu, rùng mình.

“Tôi nghĩ rằng tôi mời trò đến đây cũng không phải để trò đứng ngẩn người ở đây, trò Hopper. Giáo sư mĩa mai nói, “Phía sau trò có rễ cây Datura Bluff, cắt chúng thành những khối nửa tắc. Trò nên làm ngay, bởi vì trước khi trò trở về ta muốn thấy chúng đã được cắt xong.”

Tôi âm thầm thở ra một hơi, vốn tôi còn nghĩ mình sẽ bị trừng phạt bằng cách nặn dịch mủ của con ếch hoặc là sên và...v.v.v cơ. Đem vật liệu cắt thành từng khối lớn nhỏ cũng không phải là việc khó, chỉ cần bạn đủ kiên nhẫn. Mà người đã sống bốn mươi hai năm sẽ không thiếu kiên nhẫn trước những thứ này.

Rễ cây Datura Bluff rất giống củ khoai tây, vừa xắt tôi vừa nhớ tới món tôi thích là khoai tây sốt thịt bò, trong món này khoai tây cắt cũng khoảng như này.

Tôi cắt rất nhanh, cung kính báo cáo giáo sư.

Ông ấy nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo tường - thời gian thực hiện so với yêu cầu còn ngắn hơn, còn nửa giờ nữa mới đến mười giờ.

Ông ấy hừ một tiếng, đứng lên, đi từ phía sau mặt bàn tới, hiển nhiên là không ôm kỳ vọng vào tôi: “Chỉ mong rằng cô Hopper sẽ không đem đám rễ cây Datura Bluff cắt thành nát bét, nếu không tôi chỉ có thể mua thêm một phần nữa.”

Tôi kiêu ngạo cho ông ấy xem thành quả, ánh mắt chăm chú nhìn, hi vọng có thể thấy được biểu hiện không ngờ tới nào đó. Nhưng khả năng không chế về mặt của ông ấy tốt hơn so với tưởng tượng của tôi.

“Ồ, trò vượt qua. Ông ấy xem kỹ đồng dược liệu đã xong, hơi hột nói, “Vậy, trò có thể về.”

Tôi thất vọng ra khỏi phòng Độc dược, lúc xoay người chuẩn bị đóng cửa, tôi nghe thấy giáo sư Snape nói: “Lần sau đúng sáu giờ đến - đúng giờ, tôi hi vọng cô Hopper hiểu được đây là ý gì. Tiếng bước chân đi tới đi lui ở ngoài cửa nặng như quái vật khổng lồ.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Thuốc lãng quên

Tôi ở phòng Độc dược hai ngày liên tục xử lý dược liệu... Lần thứ ba, tôi đến trước mặt bàn thường để dược liệu, lại phát hiện trên bàn để một bộ dụng cụ chế tạo thuốc.

“Đi chế tạo thuốc lãng quên, dược liệu trong tủ, trò có thể tự mình lấy. “ Giáo sư Snape ngồi ở phía sau bàn, không ngẩng đầu lên nói.

Tôi đứng trước bàn, xoắn xuýt một rồi, yên lặng lấy dược liệu, bắt đầu chế thuốc.

Dùng đủ các loại dược liệu, căn cứ theo phương pháp đặc biệt, pha trộn chúng trong cái vạc, kết quả của quá trình đó gọi là độc dược. Thử ví như môn hóa học ở thế giới Muggle, giống hóa học biến hóa theo nguyên tắc, bất kỳ phản ứng nào đều phải suy nghĩ cẩn thận và cẩn nhắc.

Tôi phối hợp chúng cực kỳ vui vẻ, dùng hết khả năng của mình để đạt tới phương pháp hoàn mỹ nhất.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía giáo sư, phát hiện ông ấy đã chăm chú nhìn tôi từ rất lâu rồi.

Tôi đắc ý đem thuốc vô lọ, đưa đến trước mặt ông ấy, chờ mong. Tôi đợi ông ấy khen ngợi, tôi hoài nghi ông ấy sẽ không khen ngợi ai. Tôi biết ông ấy là một người cực kỳ nghiêm khắc, chỉ cần ông ấy gật đầu nói “Không tệ lắm” cũng đủ làm tôi hài lòng.

Dưới ánh đèn, ông ấy chăm chú nhìn độc dược. Tôi đã làm hoàn mỹ hết sức rồi, nó trong vắt, có hơi hơi màu xanh lam, dưới ánh sáng của ngọn đèn phản chiếu lóng lánh.

“Độc dược này rất tốt. “ Đánh giá ngoài dự kiến được ông ấy nói ra.

Tôi giật mình há to miệng, chần chờ một lát, rồi tôi cực kỳ vui sướng.

“Nếu ở cuộc thi cuối học kỳ, trò cũng có thể làm tốt như vậy, tôi nghĩ rằng tôi sẽ cho trò một điểm ‘Xuất sắc’, trò Hopper “. Ông ấy chậm rãi đưa ánh mắt hướng về phía tôi.

Nụ cười cứng lại trên khuôn mặt tôi... Tôi lo lắng nhìn ông ấy.

“Cách nguấy thuốc của trò cũng rất tốt, rất thuần thực. “ Ông ấy gật đầu, đột nhiên cười lạnh lẽo “ Như vậy, tôi có thể kết luận... biểu hiện của trò ở giờ học Độc dược là giả ngu ? “

Tôi cắn chặt miệng, không biết làm sao cúi đầu.

Ông ấy đem bình thuốc đặt chiếc bàn, lạnh lùng tức giận làm tôi hít thở không thông.

“Thật xin lỗi giáo sư... em sợ... làm cho người khác chú ý đến “ Tôi hoảng loạn nói “ Giáo sư, thầy biết em không được hoan nghênh Slytherin “

Ông ấy trầm mặc nhìn tôi rất lâu, sau đó hỏi “ Như vậy, ta có thể tiếp tục đoán, trò ở các lớp khác đều làm như lớp Độc dược này ? “

Đầu tôi cúi thật thấp, không trả lời.

“Trả lời tôi, cô Hopper “

Tôi cắn môi mình, không dám trả lời.

“Đây là chấp nhận?” Khóe môi ông ấy nhếch lên, nói chậm chậm, “Sợ làm người khác chú ý... À... Cho nên trò cố gắng khiêm nhường, làm cho mình bình thường, đúng không?”

Ông ấy lạnh lùng nhìn tôi: “Trò là một người Slytherin sao?”

Tôi hít hít cái mũi, nếu tôi còn im lặng, không biết tôi sẽ gặp cái gì. Tôi dùng giọng khí lớn nhất nói: “Đúng vậy!”

Ông ấy nhìn tôi một hồi, mặt mày xoa thái dương.

“Tôi cảm thấy thất vọng với sự ngu ngốc này, trò Hopper.”

“Đi ra ngoài, ngay bây giờ!”

Tôi ngăn nước mắt không biết ra ngoài như thế nào. Sáu giờ ngày hôm sau, tôi gõ cửa phòng, bên trong không có một người trầm giọng nói với tôi “Vào đi”.

Tôi cực kỳ buồn bực, tôi có thể nghĩ ra nguyên nhân, nhưng tôi không biết, điều gì chọc giận giáo sư Snape.

Đêm đó Hogwarts xảy ra việc lớn.

Potter, Granger, Weasley nhóm Chúa cứu thế nhà Gryffindor xâm nhập lầu bốn hành lang phía bên phải - khu cấm, thành công ngăn lại phù thủy nổi tiếng nhất thế giới, như vậy nhiều người đã đoán được vật phẩm bị đánh cắp là hòn đá phù thủy trong truyền thuyết.

Tôi đã hiểu được vì sao bọn họ hỏi tôi về Nicolas Flamel.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Cúp nhà

Potter hôn mê ba ngày, ba ngày nay vô số học sinh vây quanh Ron Weasley, cậu ta thao thao bất tuyệt, dương dương tự đắc một lần lại một lần kể lại những gì cậu ta biết: bọn họ làm thế nào phát hiện ra điểm đáng ngờ, làm sao tại thời điểm cụ Dumbledore không có tại trường mà ra quyết định xâm nhập khu cấm, đối phó với chó ba đầu như thế nào, làm thế nào giải quyết Tầm-lưới-Sa-Tăng, bắt chiếc chìa khóa, cậu ta bị trắng hủi sinh bản thân như thế nào ở bàn cờ... Sau đó Granger lay cậu tỉnh, sau đó gặp thầy Dumbledore.

Potter bỏ lỡ trận Quidditch cuối cùng, không có Tầm thủ, Gryffindor bị Ravenclaw đánh cho toi bời hoa lá. Cúp các nhà thuộc về Slytherin, nhà có điểm cao nhất. Nhưng cậu tỉnh lại coi như đúng lúc, dự bữa tiệc cuối năm.

Phòng tiệc tràn ngập màu sắc nhà Slytherin - màu xanh lá và màu bạc làm thay đổi cả phòng tiệc, khi Potter bước vào, tiếng âm thanh huyền ảo ngừng lại, sau đó lại càng ồn ào hơn, tất cả mọi người đứng dậy, nhiệt liệt chào mừng cậu nhóc mười một năm trước cứu vớt toàn bộ thế giới phù thủy, mười một năm sau lại bảo vệ Hòn đá phù thủy.

“Yên lặng nào!” cụ Dumbledore cao hứng nói: “Lại một năm học đã qua!”

Cụ nhìn tấm da dê trong tay: “Vậy đã đến giờ trao Cúp Nhà và điểm số là như thế này: thứ tư, Gryffindor, ba trăm mười hai điểm; thứ ba, Hufflepuff, ba trăm năm mươi hai điểm, Ravenclaw bốn trăm hai mươi sáu điểm, Slytherin được bốn trăm bảy mươi hai điểm.”

Tiếng hoan hô vang lên từ dãy bàn Slytherin, Malfoy hưng phấn cầm cốc gỗ bàn.

Slytherin liên tục bảy lần Cúp Nhà... bây giờ là lần thứ tám.

Tôi ngồi cuối bàn nhìn đám điên cuồng nhà Slytherin, không nhịn được cười ngậy ngậy.

Cụ Dumbledore nói tiếp: “Nhưng những việc phát sinh gần đây cũng cần phải cho điểm.”

Cả phòng tiệc im lặng, nụ cười của học sinh nhà Slytherin cũng héo đi một chút.

“Ta còn mấy điểm-giờ-chốt cần công bố. Để ta xem nào... Đầu tiên điểm cho Ron Weasley vì đã chơi ván cờ hay nhất từ trước đến nay tại Hogwarts, thưởng cho Gryffindor năm mươi điểm.”

Tiếng hoan hô của Gryffindor muốn long cái trần nhà đã bị phù phép. Một ít Slytherin khinh thường, nhưng một số biết sẽ phát sinh cái gì, sắc mặt âm trầm.

Quả nhiên.

“Điểm cho Hermione Granger vì đã dùng đầu óc đối diện với lửa, thưởng cho Gryffindor năm mươi điểm.”

“Harry Potter - vì khí phách trong sáng và lòng dũng cảm xuất chúng, điểm cho Gryffindor sáu mươi điểm.”

Hiện tại, Gryffindor bằng điểm Slytherin.

“Đấu tranh trước bạn bè, thưởng cho Neville Longbottom mười điểm. Điều này có nghĩa là chúng ta cần thay đổi cách trang trí một chút.”

Cụ Dumbledore tươi cười vỗ vỗ tay, lập tức, giải trang trí màu xanh lá biến thành màu tím, bạc biến thành vàng, con rắn khổng lồ - biểu tượng nhà Slytherin biến mất, thay thế là một đầu sư tử Gryffindor.

Tiếng hoan hô lớn chưa từng thấy, trong tiếng hoan hô, Harry Potter được bạn bè ôm chúc mừng. Nhà Ravenclaw và Hufflepuff cũng vui vẻ hoan hô chúc mừng Slytherin thất bại.

Dãy bàn dài nhà Slytherin, không ai phát ra âm thanh.

Nhóm huynh trưởng mặt trầm như nước. Còn nhóm con rắn nhỏ ngẩng cao đầu, nhin xuống nước mắt.

Tôi nhìn hướng đầu bàn, sắc mặt huynh trưởng Coffey chưa bao giờ lạnh lùng như vậy, ánh mắt màu vàng chiếu ra ánh sáng lạnh lùng. Hai khủy tay Zabini chống trên bàn, những ngón tay giao nhau để trên miệng. Malfoy mím chặt miệng, cố gắng trung ra bộ dạng kiêu ngạo.

Một con rắn nhỏ không nhận được phát ra tiếng khóc thút thít, cậu ta nhận toàn bộ ánh mắt hung ác của mọi người trên dãy bàn.

“Tôi nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây” huynh trưởng Coffey đứng lên, hướng cửa phòng.

Một người, hai người lặng lẽ đứng lên, rời khỏi phòng tiệc toàn những tiếng hoan hô, hôm nay nơi này không thuộc về Slytherin. Học sinh nhà Gryffindor vui sướng nắm tay khiêu khích bọn họ, nhưng lần này không ai để ý đến.

Tôi chao đảo đi trong hành lang, cảm giác cực kỳ mơ hồ.

“Hopper!” Có người gọi tôi lại, tôi quay đầu lại nhìn, là Potter.

Cậu ta kích động chạy tới, hiển nhiên là thoát ra khỏi nhóm chúc mừng: “Minh còn chưa cảm ơn bồ! Nếu không có bồ nói cho bọn mình biết về Nicolas Flamel...”

“À... không cần khách khí. Cho dù tôi không nói cho các bạn thì cuối cùng các bạn cũng có thể tự tìm ra, đúng không?” Tôi không nói, “Chúc mừng các bạn.”

“Bồ biết không? Minh cứ tưởng Snape... a... bồ có biết năm vừa qua ông ấy đối xử với mình như thế nào, nhưng Quirrell! Hắn nói với mình... là Snape bảo vệ mình...”

“Ha... Như cậu nói, cậu được chủ nhiệm nhà Slytherin bảo vệ phải không?” Tôi cười cứng ngắc.

“A.. thật xin lỗi.” Cậu ta nói.

“Không cần. Đây là nhóm cậu nên có.” Tôi vẫn duy trì nụ cười cứng ngắc, tôi đoán giọng điệu của tôi có chút kỳ cục, “Nếu cậu không phiền, mình muốn đi tháp Thiên văn, cậu biết đấy, thời tiết hôm nay rất tuyệt, rất thích hợp xem ngôi sao...”

Không đợi cậu ấy trả lời, tôi ngạo mạn lui lại, xoay người hướng cầu thang lên tháp Thiên văn.

Ngày đầu tiên của năm học, cụ Dumbledore nói, không được xâm nhập lâu bốn khu cấm. Nhà Slytherin đều tuân theo yêu cầu.

Ngày cuối cùng của năm học, cụ Dumbledore vì vài học sinh Gryffindor thâm nhập vùng cấm mà cho rất nhiều điểm, đem tâm huyết một năm của nhà Slytherin tan tành trong nháy mắt.

Đúng vậy, Harry Potter, Gryffindor... Đây là những thứ các ngươi đáng được hưởng, đúng không?

Tôi đứng trên tháp Thiên văn, ngồi xuống theo vách tường.

Tôi nghĩ đến ngày học đầu tiên, huynh trưởng Coffey nói: “Là một Slytherin, cần tuân thủ quy củ của Slytherin”, anh ta uy hiếp nói: “Các cô cậu có thể không tuân thủ nội quy của trường học - chỉ cần các ngươi không bị bắt.” Anh ta còn vì Malfoy bị trừ hai mươi điểm, giáo huấn đến mức hôm sau sắc mặt cậu ta còn giống người chết.

Tôi nghĩ tới Malfoy, sau khi biết bởi vì hãm hại mình mà Gryffindor đánh mất một trăm năm mươi điểm, cậu ta đã cực kỳ hưng phấn. Cậu ta trong học kỳ biểu hiện rất tốt, mỗi lần vì bản thân mà cấp Slytherin cùng thực hiện, cậu ta luôn luôn tự đắc ý làm mọi người chán ghét.

Tôi nghĩ tới các học sinh lớp dưới, hành vi của bọn họ luôn gây thơ ngớ ngẩn, luôn tận lực hãm hại Gryffindor, vui vẻ nhất là thấy nhà Gryffindor bị trừ điểm.

Tôi nghĩ tới nhóm anh chị lớp lớn, suốt một năm học, bọn họ luôn giữ đúng bản phận.

Tôi còn nhớ đến trận đấu Quidditch không thích thú kia, đội trưởng Flint nhà Slytherin thô bạo dã man, luôn dùng sức va chạm các thành viên đội bóng kia, mà khi đó tôi không nghĩ rằng, ở trong không trung mà làm vậy, chính bản thân anh ta cũng sẽ gặp nguy hiểm chứ?

So với bọn Ravenclaw không thèm để ý, so với bọn ngu ngốc Hufflepuff, so với những người biết thám hiểm ban đêm sẽ bị trừ điểm vẫn không thay đổi mục đích Gryffindor... Slytherin không từ thủ đoạn cũng có tư cách đạt được Cúp Nhà!

Tôi cực kỳ kiểm chế mới không để cho mình khóc.

Tôi không thể nói thời điểm thấy màu sắc xanh bạc Slytherin thay thế bởi màu tím vàng sư tử, tôi phần nộ bao nhiêu, khổ sở bao nhiêu.

So với tưởng tượng, tôi càng yêu Slytherin.

Cầu thang tháp Thiên văn truyền đến tiếng bước chân.

Hai mắt tôi mông lung nhìn về hướng đó, phát hiện Malfoy đứng ở cửa cầu thang.

Sắc mặt cậu ta vẫn âm u, nhìn mắt tôi mà có chút kinh ngạc, như là không nghĩ tới tôi sẽ vì Slytherin thất bại mà khổ sở đến thế.

Tôi chuẩn bị sẵn sàng - mỗi lần gặp tôi, Malfoy đều dùng ngôn ngữ tẻ nhạt đối xử với tôi. Vào thời điểm không vui này, không biết chừng cậu ta sẽ còn tệ hơn.

Nhưng cậu ta không làm gì.

Cậu ta đi tới, dựa vào tường chậm rãi ngồi bên cạnh tôi, mắt mờ mịt nhìn sao trời, không nói gì. Sau đó lại buồn bã đứng lên, rời khỏi Tháp Thiên văn.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Về nhà

Thành tích cuộc thi đã được công bố, đứng thứ nhất không thể nghi ngờ là Granger, người thứ hai làm mọi người không ngờ là Draco Malfoy. Potter không vui về chút nào, nhưng nhìn Malfoy càng không thoải mái. Có thể thấy được, là một quý tộc thuần huyết, ở thành tích học tập lại bại bởi một “Máu bùn”, đây tuyệt đối là sỉ nhục.

Cậu ta ngạo mạn độc ác nói: “Phù thủy và Muggle là hai chủng tộc hoàn toàn bất đồng, chờ coi, Granger ngu xuẩn càng cố gắng dung nhập trở thành một phù thủy không thuộc thế giới của cô ta, cô ta lại càng cách xa ba mẹ Muggle mình. Ha... một ngày nào đó...” Cậu ta vui sướng khi có người gặp họa với tư thế chia năm xẻ bảy.

Rõ ràng cậu ta là ghen tị mà thôi, nhưng tôi nghĩ tương lai cậu ta sẽ có thói quen này. Granger là cô gái thông minh nhất tôi từng gặp.

Từ sau tiệc cuối năm, nhóm sư tử luôn trước nhóm con rắn nhỏ ngẩng đầu ưỡn ngực hãnh diện, luôn đả kích nhóm con rắn nhỏ. Đã không còn bản khoăn khẫu trừ điểm nữa nên nhóm con rắn nhỏ vui vẻ đáp lễ sự khiêu khích của nhóm sư tử, chỉ trong một ngày, trong sân trường, đủ mọi sự kiện ác ý cũng đủ làm nhóm giáo sư sứt đầu mẻ trán.

Mà nhóm sư tử bất hạnh, vừa vặn gặp phải giáo sư Snape xử lý sự cố, vì vậy những gì xảy ra với bọn họ đủ để bọn họ hoàn thành trong kỳ nghỉ, không có chủ nhiệm nhà nào thiên vị hơn chủ nhiệm nhà Slytherin.

Sau đó, ngày nghỉ đến rồi. Chúng tôi đóng gói hành lý, đi theo bác Hagrid xuyên qua mặt hồ, lên tàu tốc hành Hogwarts, tiến về sân ga chín ba-phần-tư.

Những gia đình phù thủy chờ ở sân ga chín ba-phần-tư, Malfoy đi vào lòng hai vợ chồng phù thủy.

Hai vợ chồng kia rất xuất sắc, có một mái tóc bạch kim lộng lẫy, người cha có mắt màu xám lạnh lẽo uy nghiêm cao lớn, tràn đầy nam tính, so với Malfoy càng thêm cao ngạo.

Nhìn ông ta tự như nhìn thấy tương lai của Malfoy, nhưng tôi thật khó tưởng tượng được người mà còn xinh đẹp như con gái, tùy hứng, ngày thơ lại xúc động Malfoy, tương lai có hình tượng như vậy.

Người mẹ có mái tóc màu vàng yêu thương ôm đứa con nửa năm không gặp, thương tiếc nghe cậu ta nói liên miên cần nhận cái gì đấy. Thật sự là một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Những người xuất thân là Muggle, từng bước xuyên qua bức tường, đi tới nhà ga.

Blaise tươi cười lôi kéo chú Walker ra chờ tôi, chú Walker nghi hoặc nhìn bốn phía đột nhiên xuất hiện nhiều người mặc quần áo quái dị, mang theo các loại thú nuôi kỳ cục.

Tôi vẫy tay với bọn họ, tôi cảm thấy, gia đình hạnh phúc, tôi cũng có.

Kỳ nghỉ hè tôi cũng không thường xuyên ở nhà, trừ đi thư viện, tôi cũng thỉnh thoảng đến cửa hàng thời trang giá rẻ của chú Walker hỗ trợ. Chú Walker rất vui, thêm tiền công làm thêm cho tôi rất nhiều, tôi thấy việc này thật không tốt chút nào.

Chú ấy mỗi sáng sớm đều đến nhà tôi, cùng nhau ăn điểm tâm chú ấy mang đến, sau đó chú ấy dọn vệ sinh, rồi cùng Blaise đi làm.

Tháng Bảy, lần đầu tiên Blaise cả đêm không về. Ngày hôm sau cô xuất hiện trước mặt tôi, đôi má đỏ bừng cực kỳ xấu hổ.

Tôi không nhịn được chế diễu cô, cô đỏ mặt bỏ nhào cù tôi, chúng tôi lăn thành một viên.

Từ đó về sau, mỗi tuần luôn có vài ngày cô không về nhà, nhưng chú Walker luôn sắp xếp việc này rất tốt.

Tôi vui mừng cho họ, chú Walker là người tốt, nam nhân tốt, ở cùng chú ấy, Blaise sẽ hạnh phúc.

Nhưng tôi cũng không thể phủ nhận là lòng tôi mất mát. Từ khi sinh ra đến bây giờ là mười hai năm, tôi vẫn là người quan trọng nhất của Blaise, bây giờ lại có người chia sẻ địa vị tôi trong tim cô.

Chú Walker cũng để ý đến cảm nhận của tôi, thật lòng hi vọng tôi chấp nhận chú ấy, chú ấy đối xử với tôi giống như là đối với con gái của mình.

Nhưng chú ấy càng đối xử tốt với tôi, tôi lại càng... không thể xem chú ấy là cha của mình, tôi thậm chí không thể thoải mái gọi tên chú ấy "John". Quan hệ xã hội của tôi tuy đơn giản, không có nhiều kinh nghiệm, nhưng tôi dù sao cũng đã sống bốn mươi một năm, tôi xem chú ấy là một người bạn cùng lứa.

Hình mẫu người cha trong lòng tôi là...

Sáng suốt, bác học, uy nghiêm... cao lớn... có thể làm cho người khác yên tâm dựa vào.

Nhưng... chỉ cần Blaise vui vẻ là tốt rồi. Cô ấy đã hi sinh mười hai năm cho tôi, như vậy tôi có lý do gì không cho cô ấy hạnh phúc đây?

Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi cũng sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Cầu hôn

Ngày một tháng tám, Blaise đi tới đi lui bên cạnh tôi, tinh thần có vẻ không yên.

Tôi rời mắt khỏi sách vở trên đầu gối, nghi hoặc nhìn cô: "Blaise?"

Cô nhìn tôi, bình tĩnh, ngồi xổm trước mặt tôi, nhìn tôi: "Con yêu, có chuyện mẹ muốn nói với con."

"Chuyện gì ạ?" "Tôi không để ý nói."

"À... Là... Đêm qua John cầu hôn mẹ." "Cô híp đôi mắt đen lại, cười thật ngọt ngào."

"A..." Tôi trừng người nhìn cô.

Cô thờ dài, xoa đầu tôi: "Mẹ muốn nghe ý kiến của con."

"Sao..." Tôi cuối cùng cũng phản ứng, cười với cô, "Chúc mừng mẹ, Blaise, chú Walker là một người đàn ông tốt. Chú ấy chăm sóc mẹ, con thật yên tâm."

"Hi, mẹ cũng không cần người khác chăm sóc!" Cô ra vẻ kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

"Đúng vậy, đúng vậy, mẹ không cần người khác, chỉ cần chồng của mình." Tôi bắt đầu dĩ nhiên nói.

"Còn có con gái của mẹ..." Cô đẩy tôi xuống đất.

Tôi cố gắng đẩy ra, nhưng với thân thể mười hai tuổi này thì rất khó, cuối cùng chúng tôi mệt quá, nằm song song trên sàn nhà.

Cô dịu dàng nghiêng đầu nhìn tôi: "Mẹ nghĩ đem chuyện của con nói cho ông ấy. Chuyện con là phù thủy."

Tôi bỏ sách trên người sang một bên.

Nghĩ một chút, tôi nói: "Được."

Tuy rằng tôi là phù thủy, nhưng tôi cũng không muốn mờ nhạt trong cuộc sống của Blaise, tôi yêu cô, tôi muốn sống cùng cô, cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ để tôi biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Điều này có nghĩa là không thể giấu giếm những điều kỳ lạ của tôi với chú Walker, điều này là cần thiết, trong tương lai, tôi và chú Walker phải hiểu nhau và bao dung cho nhau.

Chú Walker là người hiền lành, tôi cảm thấy không lo lắng về chú ấy. Blaise cũng nghĩ như vậy.

Đêm hôm đấy, Blaise đến nhà chú Walker, thẳng thắn nói chuyện của tôi, hơn nữa ra quyết định, nếu ông ấy không quan tâm, cô liền trả lời chú ấy là cô đồng ý.

Nửa đêm cô vui vẻ trở lại. Tôi mơ màng từ trên giường ngồi dậy, cô đưa cái thủ thế “Ok” về phía tôi, sáng lạn cười: “Đã xong.”

“Thật sao?” Tôi cười chân thành.

“Nhưng chú ấy gần đây sẽ về quê, nói cho mẹ chú ấy biết.” Về mặt cô âu sầu thờ dãi, “Phải một thời gian rất dài không nhìn thấy chú ấy, chỉ sợ đến hôm con hết hè đều chưa về đâu.”

Tôi vô tình cười nhạo cô, sau đó hỏi: “Trong tiệm chỉ có một mình mẹ có được không? Có cần con qua giúp một tay?”

Cô lắc đầu, tóc đen trên đầu cô đang đưa: “Không cần, con yêu, trong tiệm mới thuê thêm người, mẹ hiện tại còn có thời gian nghỉ ngơi.”

Cô hắt xì một cái, nước mắt chảy ra. Cô lau mặt lung tung, buồn ngủ mờ mịt lên giường, ôm chặt tôi, mang theo giọng mũi nói: “Thật buồn ngủ... ngủ đi con yêu.”

Blaise vẫn vui vẻ sinh hoạt, mỗi ngày đều sáng đi buổi chiều tan tầm đều vui đùa với tôi, thậm chí có ngày nghỉ. Không có chú Walker, tôi phát hiện tôi càng dễ chịu hơn.

Blaise tuy rằng năng lực gánh vác kém đến mức cần con gái chăm sóc, bản thân cô cũng không khỏe mạnh, nhưng cô muốn bảo vệ tôi, chắn mưa chắn gió cho tôi.

Cô dịu dàng như vậy, cho đến bây giờ cũng không mang buồn phiền về nhà, đối với tôi chỉ có tươi cười.

Blaise là một người phụ nữ, một người mẹ.

Cô ngây trang tốt như vậy cho đến tận mười ngày sau tôi mới biết chuyện gì xảy ra, tôi thậm chí không thấy cô có gì khác thường.

Tôi nhớ rõ, hôm đó thời tiết rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Lại bạo động ma lực

Ngày đó thời tiết tốt lắm, tôi hứng trí, muốn từ một con đường khác đến thư viện. Cái đường kia tuy xa hơn chút, nhưng đi xuyên qua một con đường nhỏ gần đường lớn, có thể thấy cây cối hai bên đường nở đầy hoa.

Tôi đóng cửa phòng, đi ra từ hẻm bên kia.

Tôi không chút để ý tránh vật cản ở trên đường, thời điểm sắp ra khỏi ngõ, ngoài ý muốn tôi nghe thấy mặt sau tòa nhà có âm thanh nam nữ cãi nhau.

Giọng nữ tôi rất quen, đó là người đã đi làm Blaise.

Tôi nhẹ nhàng đi đến phía sau nhà, nếu có người ức hiếp Blaise, tôi sẽ cho hắn đẹp mặt.

Tôi ngạc nhiên phát hiện ra giọng nam, hóa ra là chú Walker người đã về quê. Chú ấy là người nhả nhặn dịu dàng như vậy, cho đến bây giờ tôi chưa thấy chú ấy kích động như vậy, mặt đỏ phừng.

“Tôi không thể tin được!” Chú ấy quơ quơ tay, “Cái gì là phù thủy, cái gì là trường học phép thuật, điều này là vô lý!”

“Không phải anh đã phát hiện ra điều khác thường sao? Cái ngày chúng ta đi đón Sylvia, anh hẳn là đã phát hiện xung quanh có bao nhiêu đứa trẻ ăn mặc kỳ quái!” Blaise hùng hổ nói.

“Đúng vậy, tôi phát hiện! Nhưng trẻ con thì ăn mặc kỳ quái chút chút cũng không có gì...”

Blaise buồn bã nhìn ông ta: “Anh vẫn không tin tưởng phải không?”

“Đúng vậy, tôi không muốn tin điều này... phép thuật rồi...v...v, những điều kỳ lạ đó! Chú Walker nhìn Blaise, đột nhiên dụ giọng: “Chính là, anh không thể nào quên em được...”

Chú ấy đi về phía trước, ôm lấy Blaise, thì thầm nói: “Em là người phụ nữ tuyệt vời, nếu buông tay cả anh và em đều hối hận cả đời...”

Blaise cùng chú ấy khóc rống. Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên nhìn chú ấy: “Anh có thể chấp nhận, đúng không?”

“Không thể chỉ có hai chúng ta sao?” Chú Walker thở hổn hển, tránh đi cái nhìn của Blaise, miệng mớ hồ nói, “Em đã nói, con bé là phù thủy, nó có thể ở lại trường học... Em đã nói thế giới phù thủy khác với nơi này đúng không? Cho dù tốt nghiệp, nó cũng có thể ở lại thế giới đó...”

Blaise yên lặng nhìn chú ấy, rồi khỏi ngực chú ấy. Cô trấn định nói: “Tôi nghĩ, chúng ta không còn gì để nói.”

Cô cười châm chọc, cúi đầu nói thì thầm: “Quả nhiên, Muggle cùng phù thủy vĩnh viễn không cùng một chủng loại.”

Chú Walker thông khổ nhủ mày: “Blaise, em đừng như vậy...”

Cho tới bây giờ, tôi đều cảm thấy, bởi sự tồn tại của tôi nên Blaise hạnh phúc, cho dù chúng tôi sống đầu đường xó chợ, không có chỗ ở ổn định, những lúc thảm hại nhất. Bởi tôi biết tôi có bao nhiêu quan trọng với cô.

Nhưng chuyện này phá hủy sự tin tưởng của tôi. Tôi thế nào có thể quên cô là người phụ nữ đáng yêu, nếu không có tôi, rất nhiều người bằng lòng chăm sóc cô. Từ trước đến giờ tôi đều là gánh nặng của cô.

Nếu như không có tôi, có lẽ chú Walker sẽ sống hạnh phúc cùng với cô nhỉ?

Chỉ nghĩ đến việc cô không có tôi, tôi rất đau đớn.

Tay tôi nắm chặt để trước ngực, hô hấp hỗn loạn, có cái gì đó chạy lung tung trong cơ thể tôi.

“Bùm!”

Một miếng thủy tinh trên đầu họ vỡ nát, mảnh vụn thủy tinh bắn tung tóe.

Chú Walker nhanh chóng bảo hộ ôm Blaise trong lòng, cánh tay Walker cùng chân Blaise bị mảnh nhỏ thủy tinh chứa sức mạnh cắt cho máu chảy đầm đìa.

Blaise nhận ra điều gì, đẩy chú ấy ra, nhìn về phía tôi.

“Sylvia?”

Tôi run run đi ra khỏi chỗ nấp: “Blaise...”

“Con nhìn thấy hết sao?”

“Đúng vậy. Mẹ đã nói là xong rồi, nói chú Walker về quê...”

“... Mẹ chỉ không muốn con buồn.”

Đúng thế... Nếu không phải hôm nay tôi gặp họ cãi nhau, Blaise nhất định sẽ giấu diếm tôi cả đời. Đến kỳ nghỉ sau của tôi sẽ hối tiếc nói cho tôi biết bởi vì tình cảm tan vỡ hoặc thế này thế kia, tóm lại không có liên quan đến tôi, bọn họ chia tay.

Thủy tinh gần đó liên tục nổ mạnh, chú Walker mặt tái xanh chặt vật tránh né. Nhưng lúc tránh né, ánh mắt khiếp sợ cũng không rời khỏi tôi.

Được rồi. Cho dù trước khi vì tôi kỳ cục mà chú Walker không chấp nhận tôi, hiện tại chú ấy đã thấy mặt nguy hiểm của tôi.

Tôi đã hủy hạnh phúc của Blaise, lúc cô nói chú Walker cầu hôn cô, cô cười thật ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Giáo sư của tôi

Blaise ngẩng đầu nhìn những cửa sổ không còn mảnh kính nào, kinh hoàng nhìn tôi: “Ma lực của con lại bạo động?”

“Con nghĩ đúng thế đấy.”

Tôi thở hổn hển ôm lấy cơ thể, có cái gì đó từ trong thân thể tôi đi ra...

Khuôn mặt Blaise chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

“John, anh đi trước đi.”

Chú Walker nhìn cô, miệng giật giật: “Em...”

“Anh đi mau.” Blaise nóng nảy nói, đồng thời thử đi về phía tôi.

Chú ấy do dự, nặng nề dừng chân: “Haiz”

Chú ấy rời đi.

“Blaise, con cảm thấy con không khống chế được, mẹ dừng lại đây...” Tôi rất khó chịu, toàn thân rất đau, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy ra.

Cô kiên quyết nói: “Không. Mẹ biết rằng con sẽ không làm mẹ bị thương, đúng không?” Giọng nói cô dịu dàng, chậm rãi: “Đi theo tiết tấu của mẹ, thử đem ma lực thu lại, nào...”

Tôi sẽ không làm hại Blaise. Tôi biết dù có chết Blaise cũng sẽ đến bên cạnh tôi, tôi phải đem ma lực thu lại, không thể để chúng làm cô bị thương.

Tôi đi theo tiết tấu của Blaise, thử thu chúng lại. Tôi đau gần chết, thần kinh, tế bào đều kêu gào đau đớn.

Sau đó chúng chậm rãi êm dịu đi.

Tôi thoáng thờ dài nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười mệt mỏi: “Thiếu chút nữa...” thời điểm tôi hơi phân tâm một chút, chúng đột nhiên mạnh hơn, bộc phát càng mãnh liệt.

Máu mũi tôi phun ra. Tôi cố gắng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Blaise đầy nước mắt, cô từng bước kiên định, gian nan đi về phía tôi. Tôi tuyệt vọng nghĩ chẳng lẽ chúng tôi sẽ chết ở đây.

Sau đó ầm một tiếng, cửa sau mở ra.

Giáo sư Độc dược của chúng tôi đi ra từ bên trong, bức bối nói: “Ồ, một lần, hai lần! Sylvia Hopper, vì sao trò toàn bạo động ma lực ở trước cửa nhà ta?”

Tâm tình của tôi chưa bao giờ tốt như vậy, cho dù toàn thân đau đớn tôi vẫn không nhận được nở nụ cười, tôi biết chúng tôi đã thoát chết.

Tôi miễn cưỡng xoa cái mũi chảy máu không ngừng, nói mơ hồ không rõ: “Thật khéo thừa giáo sư, hóa ra giáo sư cũng ở hẻm Spiders.”

Giáo sư trừng mắt nhìn tôi, khóe miệng kéo kéo, dường như muốn nói vài câu châm chọc tôi như bình thường. Nhưng giáo sư không hề nói gì, hừ một tiếng nặng nề, vung đũa phép làm vài phép về phía tôi, sau đó đưa tôi đang trôi nổi trên không giống khinh khí cầu rồi kéo tôi vào nhà.

Blaise vội vàng bước nhanh đi theo. Tôi nhìn thấy cửa phòng của thầy nhanh chóng mở ra rồi đóng lại, lại không bằng lòng chậm chạp mở ra, cứ như ông ấy muốn để Blaise ở ngoài cửa...

Thật là một chút phong độ đàn ông đều không có, giáo sư. Tôi không vừa lòng nghĩ, sau đó yên lòng mà ngủ đi.

“Con yêu, con đã tỉnh? Có thấy đau không con? Có thấy chỗ nào không thoải mái không con?” Blaise cầm tay tôi, ngồi bên giường tôi.

Không, cũng không phải giường của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn chiếc khăn trải giường màu xanh lá, nó nhìn giống như ở ký túc xá... Tôi chậm rãi quay đầu.

Trong phòng chỉ có vài món đồ đạc màu tối, nhìn có vẻ đã lâu không được lau chùi.

“Không đau, con ổn rồi. “ Tôi nói, “ Blaise, nơi này... không phải là phòng ngủ của giáo sư Snape chứ ạ...”

Blaise trả lời: “ Đúng vậy. “, “ Cô khó hiểu nhìn tôi, “ Làm sao thế ? “

“ Không có gì ạ. Con chỉ hơi chút vụng về... “ tôi nói. Tôi chỉ cảm thấy cực kỳ kinh ngạc thôi...

Giáo sư Snape với khuôn mặt âm trầm đi đến, cả người đều tỏa ra cảm giác bức bối vì bị làm phiền.

“ Choáng váng đầu là triệu chứng nhẹ nhất của ma lực bạo động, trò thật may mắn, trò Hopper. Ta nghĩ trò tốt nhất nên học cách khống chế tình cảm của mình, “ ông ta lạnh lùng, châm chọc, từ ngữ rõ ràng nói, “ Trò không thể luôn trông cậy vào vị giáo sư bất hạnh bị làm phiền vào ngày nghỉ lúc nào

cũng xuất hiện bên cạnh được. “

Tôi ngẩng đầu nhìn ông ấy, có thể là đang ở thế giới Muggle, nên ông ấy cũng không mặc áo choàng, chính là mặc áo sơ mi màu đen, tất cả các nút áo sơ mi đều được cài... Tóc hình như cũng không còn đầy mỡ nữa...

“A. “Tôi nhặt nhẻo nói : “Được ạ. “

Nhưng hiển nhiên là tôi trả lời có chút chậm, giáo sư Snape mân mê môi nhột nhột của mình, nói : “Trò đã khôi phục lại tác phong trì độn của mình, như vậy ta có thể kết luận... trò đã bình thường, trò Hopper ? Như vậy. “ ông ấy có vẻ như không thể không chế được sự tức giận nữa rồi, “ Có thể trả lại cho vị giáo sư độc được đáng thương này một môi trường yên tĩnh, để ông ấy có thể an tâm rửa sạch độc được bị hủy vì cứu học trò muốn làm nổ tung bản thân không? “

“Vâng... được ạ... “ Tôi sợ hãi nói.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Hẻm xéo

“À, bà Hopper, tôi cần nhắc nhở bà một chút. Tôi nghĩ trò Hopper cần một cây đuă phép thích hợp, điều này mới là tốt cho trò ấy” giáo sư Snape hướng về phía Blaise nhẹ gạt đầu, nhưng lại liếc mắt nhìn tôi một cái. Sau đó lạnh nhạt dùng sức đóng cánh cửa phía sau chúng tôi.

Blaise với vẻ mặt ngỡ ngàng quay đầu nhìn cánh cửa, lại hỏi tôi: “Người đó là chủ nhiệm nhà Slytherin sao?”

Tôi ừ ừ nói: “Đúng vậy.”

Blaise suy nghĩ nói: “Con nói... ông ấy là một người rất hòa nhã điềm đạm?”

Tôi nhin không được rùng mình một cái. Muốn phản bác lại, chợt nhớ ra hồi Giáng sinh... để cô yên tâm, tôi đã nói như thế.

Tôi vừa định cười thì nhìn thấy chỗ cô cùng ông chú Walker vừa tranh cãi.

Bây giờ tôi mới phát hiện, đây cũng là nơi cô đã gặp nguy hiểm vào năm ngoái.

Nơi này nhìn như không có chuyện gì xảy ra. Mảnh kính vẫn ở trên cửa sổ, đồ đạc không có bừa bãi, trên mặt đất không có máu mũi của tôi.

Cũng giống một năm trước sau cái đêm kinh khủng ấy.

Blaise theo ánh mắt của tôi nhìn lại, hiểu được tôi đang nghĩ đến điều gì. Cô nắm thật chặt tay tôi và nói: “Đi thôi.”

Tôi kéo tay cô vào nhà, trong lòng bỗng nhiên nặng nề hơn.

Chúng tôi vừa vào nhà, Blaise kéo tôi đến gần cái bàn.

“Sylvia, chúng ta cần nói chuyện.”

Tôi bị cô đẩy lên ghế tựa, cúi đầu lo lắng.

“Mẹ đoán, con hiện tại rất áy náy đúng không?”

Đúng vậy, đương nhiên.

Tôi cúi đầu. Cô dịu dàng nói: “Nhìn mẹ. “

Tôi ngẩng đầu lên, cô nhìn chăm chú vào mắt tôi: “Con có biết, con quan trọng như thế nào đối với mẹ không ? Con biết mẹ sẽ không rời khỏi con. Thực tế là từ xưa đến nay đều có phù thủy kết hôn với Muggle, điều này chứng tỏ Phù thủy và Muggle vẫn có thể sinh hoạt cùng nhau đúng không? “

Cô lại hỏi tôi: “Con nghĩ mẹ là người như thế nào?”

Tôi thành thật trả lời: “Mẹ là người tuyệt nhất thế giới này. “

Cô nở nụ cười: “Đúng vậy, hơn nữa mẹ còn trẻ, mẹ mới hai mươi bảy tuổi. Một ngày nào đó mẹ sẽ tìm được một người đàn ông yêu mẹ và cũng thật lòng thích con. Con không tin tưởng sức quyến rũ của mẹ sao ? “

Cô chớp mắt với tôi.

Cô không muốn tôi buồn... Mặc dù không thể không rời khỏi Walker nhưng điều này đối với cô có lẽ là rất khó khăn.

Vì thế, tôi cố gắng nở nụ cười.

Walker không trở lại... hoặc có lẽ đã trở lại nhưng Blaise đã giải quyết xong.

Ngày kế tiếp, Blaise bận... bận tìm việc làm. Cô rất may mắn đã tìm được một công việc người mẫu tạm thời. Nội dung công việc là mặc quần áo và đứng trong tủ kính cửa hàng, mỗi ngày làm tám giờ và trong vòng hai mươi ngày.

Còn một tuần nữa là hết tháng tám, trường học gửi thư đến, trên thư viết những tên sách năm hai cần.

Trên thư viết:

Lang Thang Với Ma Xó của Gilderoy Lockhart

Giải Lao Với Nữ Thần Báo Tử của Gilderoy Lockhart

Ngao Du Với Quỷ Không Lồ của Gilderoy Lockhart

Hành Trình Với Ma Cà Rồng của Gilderoy Lockhart

Lang Thang Với Người Sói của Gilderoy Lockhart

Một Năm Với Người Tuyết Quạ Quọ của Gilderoy Lockhart (Theo tập hai: Harry Potter và phòng chứa bí mật, Lý Lan dịch).

Blaise đến gần... nhìn nhìn và hỏi: “Ồ, các con phải học khóa ma pháp văn học giám định và thưởng thức sao?”

Tôi buồn rầu nói: “Không, Hogwarts chưa từng dạy chương trình này.”

Bởi vì kỳ nghỉ hè cũng chẳng hề vui vẻ... Tôi quyết định mang theo Blaise đi Hẻm Xéo, hi vọng sự mới lạ của thế giới Ma thuật có thể làm cho cô vui vẻ một chút.

Vào ngày hai mươi bảy, tháng tám, ngày sinh nhật của tôi. Tôi cùng Blaise đến cửa quán rượu.

Tôi chỉ vào cánh cửa nhỏ cầu bần nói: “Nhìn thấy không? Phải cực kỳ tập trung.”

“Nhìn thấy. Ồ, thật là kỳ diệu” cô cười nói “Nó đột nhiên từ giữa cửa hàng sách và cửa hàng đĩa nhạc nhảy ra.”

“Nó được phù phép lơ đãng,” tôi mang theo cô xuyên qua quán rượu vừa tối vừa bần, đi xuyên qua quầy rượu, đến phía trước một mặt tường, “Người không có pháp thuật luôn luôn không nhìn thấy nó.”

Thùng rác chuyển động lên trên, lên trên cửa sổ ba viên gạch, rồi sang ngang hai viên gạch, gõ ba lần.

Bức tường bắt đầu di chuyển, Hẻm Xéo rộn ràng nhộn nhạo đã xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Lúc đầu tôi nghĩ rằng, Blaise sẽ ngạc nhiên mãi, sẽ liên tục hỏi tôi đủ mọi vấn đề kỳ dị. Nhưng Blaise cũng không hỏi gì, chỉ đi theo sau tôi, chuyên chú nhìn đường phố với hai bên là cửa hàng. Trong mắt hiện ra một chút hoài niệm.

“Vẫn là cửa hàng này, nhưng xem ra không giống trước kia.” Cô mỉm cười, “Con phải biết rằng, mẹ cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không được đến đây.”

Tôi bây giờ mới phản ứng kịp, Blaise cũng không giống một Muggle bình thường, đối với thế giới Ma thuật là không biết gì cả. Nhưng từ lúc này về sau cô đều ngâm chặt miệng, không hề nói đến vấn đề này nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Đũa phép

Tôi mang Blaise đi vào tiệm sách, lấy từ trong túi xách sổ sách năm nhất đã được thu nhỏ.

“Số sách này tôi không cần nữa.” Tôi nói với chủ tiệm.

Phía sau tôi, Blaise không nhịn được xen vào: “Con không cần nữa? Mẹ nghĩ rằng con cần ôn tập cho những cuộc thi tiếp theo.”

“Đừng lo,” tôi mỉm cười nói, “Sách năm nhất con đã sao chép một lần, việc này có thể làm cho con nhớ chúng lâu hơn, đúng không?”

Blaise nghĩ ngợi nhìn tôi, cô cầm tay tôi. Tôi hiểu rõ là cô đang áy náy vì không thể cho tôi cuộc sống tốt, nhưng tôi lại rất thỏa mãn.

Trong lúc chủ tiệm định giá số sách cũ, tôi chọn mấy quyển sách nhìn có vẻ thú vị, bên cạnh đó tôi cũng đã tìm được toàn bộ số sách năm học mới, là cả bộ sách của tác giả Gilderoy Lockhart.

Chủ cửa tiệm là một người phụ nữ trung niên có mái tóc màu nâu. Bà xem số sách tôi đã chọn: “Ồ, học sinh năm hai của Hogwarts? Các con cũng thật may mắn,” Bà nói, “Các con có thể mời được Gilderoy Lockhart!”

“Sao ạ?” Tôi hỏi.

“À, bé cưng, con không biết sao?” Bà hớn hờ nói: “Gilderoy Lockhart sẽ trở thành Giáo sư mới của môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám! Ta muốn nói, các con thật may mắn.”

“A... đúng vậy.” Tôi ngập ngừng trả lời.

“Ha ha, bộ sách của ông ấy trong tiệm của ta không nhiều lắm. Chẳng qua, ta có thể ưu đãi cho con một chút.” Bà lật xem giá cả của sách, “Nếu không phải vì mấy ngày hôm trước Gilderoy Lockhart đến Hẻm xéo ký tên sách, chủ cũ của số sách này đã mua rất nhiều sách được ký tên thì cô ấy cũng không muốn mang số sách này bán đi đâu - trừ tiền số sách con mang đến, tổng cộng hết một Galleon, mười một Knuts.”

Tôi thanh toán xong, mang Blaise đi dạo cả buổi chiều ở Hẻm Xéo, sau đó chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã” Blaise nói, “Con không nhớ sao? Giáo sư Độc được đề nghị mẹ nên chuẩn bị cho con một cây đũa phép thích hợp.”

Tôi do dự một hồi, nói: “Thôi, con dùng đũa phép này đã gần một năm, cũng không cảm thấy có gì không hợp cả.”

“Không được.” Blaise kiên trì nói “Mẹ cho rằng vị Giáo sư kia cũng không phải là người thích nói nhiều, nếu ông đã nói như vậy tức là có ý khác.” Cô mỉm cười, “Hôm nay là sinh nhật con! Coi như là quà sinh nhật của con là được.”

Tôi dẫn cô đến tiệm đũa phép Ollivanders.

“Nhiều năm như thế, tiệm đũa phép Ollivanders vẫn là tốt nhất.” Cô nói. Chuông kêu leng keng, chúng tôi bước vào cửa tiệm vừa bản vừa dơ.

“Đừng thế, thưa bà.” Một cụ già đứng trong cửa tiệm lộn xộn nói, nơi này giống như hiện trường thiên tai. Đôi mắt bạc màu ánh trắng nhìn tôi “Cô bé này đương nhiên sẽ phải nhận được một cây đũa phép tốt nhất.”

Cụ vung đũa phép, cây đũa phép run run hướng về phía những cái hộp, tiếp theo, mọi thứ phục hồi nguyên trạng, vụn gỗ cùng các mảnh nhỏ trở lại các vật dụng trong nhà, toàn bộ cửa tiệm trở nên sạch sẽ. Cụ lấy ra từ trong túi một cuộn thước dây có dấu khắc bạc: «Vậy thì, tay nào của cô cầm đũa ?»

“Tay phải ạ” Tôi nói.

Cụ vừa đo vừa nói: “Mỗi một cây đũa phép Ollivanders đều là độc nhất vô nhị. Chúng tôi dùng lông đầu bạch kỳ mã, lông đuôi phượng hoàng và gân rồng làm lõi. Không hề có hai con bạch kỳ mã, hai con phượng hoàng, hay hai con rồng giống y như nhau. Đương nhiên, “ông nhìn đầu cây đũa phép lộ ra ngoài túi của tôi, “cô không thể tạo được quyền phép tương tự khi sử dụng cây đũa của phù thủy khác.”

“Thật không?” Tôi mỉm cười không thể phủ nhận.

“Ồ, ta thấy là cô không tin tưởng... Không sao, chờ cô có được cây đũa phép thuộc về bản thân, cô sẽ biết cảm giác ấy. Ừm... xem nào, “cụ để xuống bàn mấy cái hộp dài. “Gỗ thích, lông phượng hoàng, chín tắc.”

Tôi cầm lấy đũa quơ một vòng.

“Không, không phải nó... cây này. Gỗ mun cùng lông Bạch kỳ mã, tám tắc. A, cũng không phải nó... Mặc dù ta cảm thấy cô cùng Bạch kỳ mã rất hợp. Đây,” cụ nói “Gỗ nhựa ruồi, lông Bạch kỳ mã, tám tắc.”

Tôi vừa mới cầm nó, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay nóng lên. Một chuỗi những tia lấp lánh vàng đỏ bắn ra từ đầu đũa.

Cụ Ollivanders lớn tiếng khen ngợi.

Blaise say mê nhìn những tia lấp lánh vàng đỏ biến mất ở trần nhà, hướng tôi mỉm cười: “Mẹ nghĩ, con đã tìm được nó rồi đấy.”

Tôi nghĩ tôi cuối cùng cũng đã hiểu được cái gọi là “Thích hợp”. Tôi cầm nó, cảm thấy nó như là một phần của tôi, thật dễ dàng vung tay điều khiển.

Thời điểm chúng tôi bước ra khỏi tiệm đũa phép, tôi có thêm một cây đũa phép dài tám tấc, gỗ nhựa ruồi, lông Bạch kỳ mã làm lõi đũa phép.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Ô tô bay

Ngày một tháng chín đến rất nhanh. Tôi cùng Blaise tạm biệt nhau ở sân ga chín ba phần tư, bước lên tàu hỏa trở lại trường Hogwarts.

Năm nay chúng tôi không cần qua hồ - đây là đài ngộ đặc biệt dành cho học sinh năm nhất, chúng tôi được xe ngựa đưa vào trường Hogwarts.

Chiếc nón phân loại vẫn hát bài hát quái dị, các học sinh cũng rất nể tình mà vỗ tay (trừ nhà Slytherin - nhà Slytherin luôn khác biệt trong Hogwarts).

Giáo sư McGonagall luôn nghiêm khắc thì nay trên mặt cũng thấp thoáng ý cười, đứng ở bên cạnh chiếc nón phân loại xướng tên học sinh. Chiếc mũ cũ nát này không biết dùng phương pháp gì phán đoán nhà phù hợp cho các học sinh mới, rồi phân chúng đến các nhà.

Cụ Dumbledore với các ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn xem quá trình phân nhà, bộ râu bạc của cụ tỏa sáng - ngoài mấy ngọn nến đang lập lòe sáng. Chỗ ngồi của giáo sư Snape trống không. Bên cạnh chỗ ngồi của Giáo sư Snape, là chỗ ngồi từ trước đến nay của giáo sư dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, có một người đàn ông đang ngồi.

Tôi nghĩ tới lời bà chủ tiệm sách, không nhìn được mở to mắt nhìn kỹ người đàn ông này. Anh ta có một mái tóc vàng óng rực rỡ, nó sáng lấp lánh, được uốn vừa phải, một đôi mắt xanh còn hơn cây xa cúc.

Hình như người đàn ông có chút đẹp trai này chính là người có tiếng tăm lừng lẫy Gilderoy Lockhart. Người này cho tôi cảm giác hoàn toàn không giống trong sách, thoát nhìn cũng còn trẻ, vốn tôi còn tưởng rằng sẽ thấy một người nam nhân trung niên phóng đảng, thần bí, phong lưu cơ.

Nhưng có vẻ nhóm bạn học của tôi - nhất là các nữ sinh lại thích người như thế này. Không ít bạn học đã nhận ra anh ta, bởi vậy dù có đang ở lễ phân nhà, cũng sẽ có không ít người kéo tay áo bạn học khe khẽ nói nhỏ, say mê nhìn anh ta.

“Hôm nay, tôi có tin muốn thông báo với các em” sau khi kết thúc lễ phân nhà, cụ Dumbledore nói. “Tại đây, tôi hân hạnh giới thiệu tới các em, giáo sư mới của chúng ta, phụ trách môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Gilderoy Lockhart!”

Giáo sư Lockhart đứng lên, nụ cười tiêu chuẩn với tám cái răng lóe sáng, một cái chào vừa tao nhã lại vừa khoa trương.

Tiếng vỗ tay, tiếng thét chói tai vang lên, nhóm nữ sinh càng kích động, không ít nam sinh mang theo thái độ thù địch cùng phản đối bĩu môi.

Đến thời điểm mọi người dùng cơm, Malfoy rời đi. Đến khi yến hội sắp kết thúc mới trở về, nhìn cực kỳ cao hứng.

“Hừ! Các người biết không? Chúa cứu thế Potter và tên phản đồ nghèo mạt rệp thuần chủng nhà Weasley, cười một chiếc ô tô bay đến trường. Bọn chúng sẽ bị đuổi học.”

Nhà Gryffindor vừa nghe thấy liền ầm ĩ, có phần nộ chỉ trích Malfoy nói dối, nhiều hơn là ủng hộ Harry Potter, giống như điều đó là chuyện đáng kiêu ngạo. Percy Weasley, huynh trưởng nhà Gryffindor nhắc nhở: “Malfoy, nếu cậu còn bịa đặt lung tung, tôi nhất định sẽ phạt cậu.”

Huynh trưởng Coffey nghe vậy thân nhiên liếc nhìn anh ta. Malfoy hất cằm lên cao ngạo nhìn lại, khinh thường cùng anh ta nói chuyện.

“Quá hèn nhát, không muốn tin tưởng sự thật, một lúc nữa Potter cùng Weasley sẽ khóc lóc mà đến ký túc xá lấy hành lý, các người sẽ biết đây là sự thực. Hừ.” Malfoy xấu xa nói, “Percy Weasley, em trai người nghị học, chắc chắn sẽ giúp gia đình người giảm không ít gánh nặng đấy chứ?”

Percy Weasley tức giận cực kỳ. Nhưng Hugh Coffey như vô ý đứng lên, tách Weasley và Malfoy ra, trong lúc đó thì cũng trừng trừng nhìn lại.

Anh ta vỗ tay, lạnh nhạt nói: “Xin mời các học sinh mới.”

Năm hai cùng năm nhất có điểm khác biệt, tôi sẽ không ngồi dãy bàn cuối, chỗ đấy thuộc về học sinh năm nhất. Phần toái là chỗ ngồi của tôi cũng không dễ tìm... Ngày hôm sau, tôi phải đợi tất cả mọi người ngồi xuống ăn cơm, mới ngồi vào chỗ duy nhất còn trống.

Vừa ngồi xuống, hàng trăm con cú ủa bay vô. Một con cú mèo đặc biệt lộng lẫy chuyển cho Malfoy một túi kẹo - thứ mà nhà Malfoy mỗi buổi sáng đều gửi cho cậu. Cậu ta tự đắc bóc ngay gói kẹo phân phát cho hai người hầu trung thành của mình.

Một con cú màu xám trượt dài xuống dãy bàn nhà Gryffindor, nó liên tục đựng đồ mười mấy chén đĩa, cuối cùng rút tồm vào ly sữa của Hermione.

“Erroll!” Ron Weasley kêu lên, kéo nó từ trong ly sữa ra.

Malfoy ôm bụng cười ngặt nghẽo, cậu chỉ vào dây bàn nhà Gryffindor: “Trời ơi, Tao chưa từng gặp một con cú nào già đến thế! Nhà Weasley nghèo mặt rệp đến nỗi bóc lột một con cú già kia.”

Một trận phấn nộ ồ ồ ào làm cho mọi người hoảng sợ, nhưng chờ cậu (Malfoy) phản ứng kịp thì cậu lại cười càng thêm khoái trá: “Ha ha, Ron Weasley nhận được một lá thư Sấm!”

Tôi nhìn về phía dây bàn nhà Gryffindor, Ron Weasley đã đỏ bừng mặt như cái mồng gà.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Phòng hiệu trưởng

Tiết đầu tiên của học kỳ này là môn Thảo dược học, nơi học là nhà lồng kính số ba, cây cỏ ở đó càng thêm thú vị và đương nhiên là nguy hiểm hơn nhiều. Thời điểm học năm nhất, chúng tôi không được phép vào đó.

Nhà lồng kính có mùi không khí ẩm ướt, những đóa hoa to bằng cái dù, treo lủng lẳng. Các loại cây cỏ đã được chuyển đến các phía, ở giữa là một khoảng không rộng với một vùng xanh mượt toàn là Nhân sâm (Mandradora).

Buổi học hôm nay là thay chậu cho cây Nhân sâm. Nhân sâm thường được dùng trong thuốc phục hồi, nhưng bản thân cây này có một điểm nguy hiểm. Giáo sư Sprout nói tiếng kêu của cây trưởng thành có thể làm chết người nghe tiếng, điều này làm cho rất nhiều học sinh do dự. Nhưng những cây Nhân sâm này chỉ là cây con, còn chưa có khả năng làm chết người, nhiều nhất chỉ có thể làm cho người ta bất tỉnh vài giờ thôi.

Gốc cây Nhân sâm giống một em bé sơ sinh nhỏ xíu với nước da xanh nhợt, chúng nó gập dứ gĩa giữa trong không khí, ra sức khóc rống lên. Lúc đặt vào chậu mới chúng vẫn còn gĩa gĩa, vịn vịn dốc sức hướng ra ngoài. Cuối buổi học, tất cả học sinh đều mồ hôi đầm đìa, cực kỳ nhếch nhác.

Tiết thứ hai là môn Biến của Giáo sư McGonagall. Sau một năm luyện tập, chúng tôi bắt đầu biến hình con vật. Tiết hôm nay yêu cầu biến bọ cánh cứng thành cái nút áo.

Tôi uyển chuyển vùng đũa phép, ma lực thông thuận luân chuyển giống như nước, cảm giác mọi việc như ý làm tôi mừng muốn khóc.

Hermione Granger vẫn như thường là người đầu tiên hoàn thành, cúc áo của cô ấy màu xanh rất đẹp. Giáo sư McGonagall thật cao hứng cho cô ấy năm điểm.

Malfoy không vui hừ một tiếng, sau một lúc cố gắng, cậu ta biến con bọ cánh cứng thành nút áo có chạm nổi hình con rắn màu bạc nhà Slytherin, giáo sư McGonagall đã cho điểm vì cái nút áo tinh xảo này.

Ron Weasley nhìn cực kỳ thê thảm... đũa phép của cậu không biết bị cái gì làm gãy, vì thế cậu ta đành phải dùng băng dán dính nó. Tiết đầu tiên, cậu ta quơ quơ cây đũa nhưng con bọ cánh cứng cứ chạy lon ton quanh bàn.

“Đến đây thôi, tan học.” Giáo sư McGonagall nói: “trò Hopper, sau bữa trưa, trò lên phòng hiệu trưởng, giáo sư Dumbledore chờ trò đấy.”

Tôi chả hiểu gì nói: “Vâng, thưa giáo sư McGonagall.”

Sau bữa trưa, tôi đến phòng thầy hiệu trưởng.

Đây là một căn phòng hình tròn sáng sủa, trên tường là các bức tranh chân dung các hiệu trưởng khóa trước đang ngủ say. Bốn phía là các kệ sách trưng bày rất nhiều sách với nhiều màu sắc khác nhau. Có một cái thang nhỏ đi lên lầu trên - nơi sinh hoạt hàng ngày, chiếc bàn to bên cạnh cây thang được bày biện giống các cung hoàng đạo, cọ ra thì có ánh đồng. Bên phải bàn làm việc là một cảnh cây khô, trên cây là một con vật màu xám đỏ, một con chim già không ngừng rặng lông.

Giáo sư Dumbledore với toàn thân sắc sỡ ngồi phía sau bàn làm việc, đang hiền lành nhìn tôi. Giáo sư Snape đứng lặng im trong góc nhỏ, nhú mảy thật sâu... Thầy đứng ở góc đó phảng phất như không có màu, chỉ có hai màu đen trắng.

“Ngồi đi, trò Hopper” Cụ Dumbledore cười tùm tùm kéo ra cái ghế nhỏ, “Có muốn một chút kẹo không?”

“Không thưa thầy” Tôi dè dặt nói “Cảm ơn thầy”

Giáo sư Snape phát ra hơi thở không kiên nhẫn.

“A, được rồi, được rồi. Severus, đối với một cụ già và trẻ nhỏ cần có chút khoan dung, đúng không?” cụ Dumbledore bình tĩnh nói, sau đó nói với tôi “trò Hopper, từ chỗ thầy Snape ta được biết... thành tích môn Bùa mê của trò rất tốt?”

Tôi nhìn sang Giáo sư Snape, nhưng cái mặt cau có của thầy chỉ có sự chán ghét.

“Đúng vậy” Tôi nói.

“Ồ... Trò có thể thi triển một cái cho ta xem không? Bùa bay là được.”

Tôi gạt đầu, rút ra đũa phép chỉ vào cái bàn làm việc: “Wingardium - Leviosa!”

Chiếc bàn vững vàng bay lên, trôi nổi trên trần nhà, đồ đạc trên bàn cũng không hề bị rơi rớt.

“Rất tuyệt.” Thầy Dumbledore tươi cười nói, thầy vẫy vẫy ống tay áo, cái bàn trở lại vị trí cũ, nước trong bình không hề bị sánh ra ngoài. “Ồ, ở tuổi này của trò thì ma lực của trò rất cường đại đấy.”

Giáo sư Snape khinh thường hi mũi.

“Từ chỗ thầy Snape ta được biết, mấy ngày nghỉ trước, ma lực của trò lại bạo động đúng không?” thầy Dumbledore tươi cười biến mất, bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi gạt đầu. Do dự một chút, tôi nói: “Thầy Dumbledore... con đọc được trong sách, phù thủy khi còn nhỏ rất dễ xảy ra bạo động phép thuật, bởi vì cơ thể chưa trưởng thành, không thể tự nhiên khống chế phép thuật từ linh hồn. Nhưng sau khi nhập học sẽ không phát sinh những chuyện như vậy nữa. Chương trình học năm đầu sẽ khống chế và khai thông phép thuật, vậy mà phép thuật của con vẫn còn không ổn định, có phải... con không được bình thường?”

“À, không. Thực tế là cho dù trưởng thành thì phù thủy cũng sẽ phát sinh bạo động phép thuật. Nhưng cũng có thể, trò Hopper, tình huống của con có lẽ cũng không bình thường.”

Cụ ngừng lại, quan sát về mặt của tôi qua chiếc kính nửa vàng trắng.

“Vậy, trò Hopper, con có biết tác dụng của đũa phép không?”

“Vâng,” Tôi trả lời ngay “Đũa phép dùng để dẫn đường cho phép thuật cùng tăng phúc cho phép thuật.” Chần chừ, tôi lại hỏi: “Thưa thầy... chuyện này với con có liên quan sao ạ?”

“Dĩ nhiên, người trẻ tuổi nên kiên nhẫn.” cụ Dumbledore cười nhìn tôi với ánh mắt màu xanh “Theo như ta nghĩ, ở độ tuổi của con, phép thuật của con rất cường đại... quá cường đại. Chỉ sợ chương trình học năm nhất cũng không thể kiểm soát được. Mà cây đũa phép con đang dùng lại không phải là của chính con, nó không thể mang lại tác dụng dẫn đường tốt được.”

“Ừm, không cần căng thẳng, trò Hopper. Để ta nhìn xem nào... vấn đề đũa phép đã được giải quyết, tốt lắm... Ta nghĩ, chúng ta phải bố trí cho con khóa phụ đạo. Con có sẵn lòng học phụ đạo với Giáo sư Flitwick vào mỗi buổi tối thứ Tư không? Thầy ấy sẽ lựa chọn những phép thuật để dạy cho con. Nếu giáo sư Flitwick không có thời gian thì giáo sư Snape sẽ thay thế.” Cụ Dumbledore hiền lành nói.

Lấy hiểu biết của tôi đối với giáo sư Snape, chỉ sợ thầy ấy cũng không vui vẻ gì khi thời gian cá nhân còn muốn dạy phụ đạo cho một đứa nhóc đáng ghét. Mặc dù thầy ấy cau mày, cũng không vui sướng gì nhưng thầy ấy cũng không từ chối.

Tôi ngạc nhiên mà nhìn trộm thầy ấy một cái, trả lời: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Học phụ đạo

“Không không, cổ tay phải chuyển động như vậy, phải linh hoạt, chú ý đến sự chuyển động của ma lực trong cơ thể... nhìn đây”, giáo sư Flitwick đứng trên đồng sách, chia đũa phép vào tôi, nói: “Thả lỏng.”

Đũa phép rời tay, cả người tôi nhún ra.

Thầy Flitwick phát tay, tôi cảm thấy lực lượng lại trở về.

Ông ấy vui vẻ nói: “À, vậy trò thử chút đi.”

Tôi nhặt đũa phép lên, hướng về phía ông ấy: “Thả lỏng.”

“Đúng thế! Tốt lắm!” Giáo sư Flitwick vui mừng nói, “Tôi cảm thấy hơi mệt. Trò Hopper rất có thiên phú.”

Tôi không biết nói gì nhìn ông ấy.

“Ha ha, trò không vừa lòng với hiệu quả của nó sao?” Thầy Flitwick chú ý tới thái độ của tôi, cười tủm tỉm nói, “Ở tuổi của trò, trò làm được thế cũng là tốt rồi.”

Tôi miễn cưỡng tiếp nhận cách nói này của ông ấy. Nên biết vị chủ nhiệm của nhà Ravenclaw này tuy nhìn như không già lắm, nhưng tuổi thật lại cùng giáo sư McGonagall cũng không chênh lệch nhiều - tất cả mọi người đều biết, tuổi càng lớn thì phù thủy càng mạnh. Huống chi, vị giáo sư này tuy rằng vóc dáng nhỏ bé, chưa đến ngang bụng tôi, nghe nói hồi trẻ là một quán quân quyết đấu.

“Mặc dù một ít chú ngữ để giáo sư môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám dạy thì thích hợp hơn...” Giáo sư Flitwick nhìn thời gian, từ đồng sách đi xuống, “Ừ, hôm nay đến đây thôi.”

Nói đến môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám, tôi không khỏi cười khỏ: “A, ngày mai là giờ học Phòng chống nghệ thuật Hắc ám... đúng là tai nạn. Nếu giáo sư Snape có thể đặc biệt phê chuẩn em không cần học giờ học này thì tốt quá.”

Vĩ đại Gilderoy Lockhart, trước giờ học của ông ta, hầu hết các học sinh đều hưng phấn, từ sách của ông ta có thể thấy đó là phù thủy mạnh và dũng cảm. Nhưng không ai ngờ được trong giờ học đầu tiên liền vạch trần sự ngu xuẩn cùng ngu ngốc của mình, ông ta lại để những con yêu nhí Cornish cướp đũa phép, Merlin ơi - đó chỉ là những con yêu nhí Cornish mà thôi!

Trong sách ông ta là con người thú vị, ông ta mạo hiểm trong đêm tuyết tìm kiếm nhìn như thật, làm cho mọi người lạc vào thế giới kỳ lạ - nhưng sau khi quan sát mấy buổi học, tôi thừa nhận ông ta là một người mặt dày tự cao tự đại, trừ việc mặc quần áo lộng lẫy đi tới đi lui trong sân trường để cho các cô gái đang trong thời kỳ trưởng thành thường thức thì không có tác dụng gì nữa.

Giáo sư Flitwick nhón chân, để những sách phép thuật không sử dụng để lên giá sách. Khi nghe tôi nhắc đến giáo sư Lockhart, sắc mặt không tốt lắm nói: “À, thật đáng tiếc, giáo sư Snape sẽ không cho trò đặc quyền đó đâu. Dù sao thì ông ta... à, cũng là một giáo sư, chúng ta phải kính trọng ông ta.”

Không tước Lockhart khẳng định giáo sư Flitwick cực kỳ sùng bái ông ta, cực kỳ nhiệt tình đưa cho giáo sư Flitwick mười ảnh chụp hình ông ta ở nhiều địa điểm có ký tên - Lockhart tham gia Quidditch, Lockhart đứng ở bên xác chết quái thú, Lockhart nhẹ nhàng hất mái tóc, Lockhart đứng ở trên đài trao giải... Mỗi ảnh chụp đều là Lockhart với mái tóc vàng óng, nụ cười tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng.

Hình như, giáo sư Flitwick rất tiếc nuối khi không thể cấp phê chuẩn đặc biệt...

Tôi hiểu cũng đồng tình liếc nhìn giáo sư Flitwick, giúp thầy đặt sách lên giá, hơn nữa chọn mấy quyển sách nguyên rùa: “Giáo sư, em có thể mượn mấy cuốn sách này không ạ?”

“Được.” Giáo sư Flitwick hăng hái mà xem những quyển sách tôi chọn, “À... ‘Từ xưa đến nay - đi sâu phân tích bùa mê tình’?”

Tôi ngại ngùng: “Em chỉ là rất tò mò với phép thuật mê tình.”

“A ha, đúng vậy, nó rất thú vị, nhưng với trò thì vẫn còn quá sớm.” Ông ấy bỏ quyển sách bìa màu phấn hồng qua một bên, đem những quyển sách khác đưa tôi, “Mấy quyển này đều rất hay, em có thể xem thử, nhưng không nên nóng vội. Thật ra, tôi đề nghị em nên luyện tập những chú ngữ em đã biết, cảm nhận sự khác biệt về ma lực trong những lần thi phép, đây mới là tốt.”

“Vâng, thưa thầy.” Tôi trả lời rồi rời khỏi lớp Bùa mê, về tới hầm nhà Slytherin.

Sắp đến thời gian cấm đi lại, hôm nay tại phòng sinh hoạt chung số người còn ở đây còn rất nhiều so với trước kia, tựa hồ mọi người chờ đợi hoạt động gì đó.

Huynh trưởng Coffey suy nghĩ ngồi dựa trên ghế sofa gần lò sưởi. Tôi thấy Malfoy đang ở đây, trên mặt cậu ta hưng phấn không khống chế được.

Nhưng chẳng liên quan gì đến tôi... Tôi xuyên qua phòng sinh hoạt chung trở lại phòng ngủ của mình.

Lúc đi tắm tôi thấy ngực mình nhú lên như một quả trứng nhỏ đặt trong túi và chiều cao thì cao hơn năm trước nhiều.

Tôi lại một lần nữa tiến vào thời kỳ trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Thư viện

Từ ngày xui xẻo đi dạo trong sân trường gặp Gilderoy Lockhart, tôi lại trở về Thư viện.

Bà Pince chắc chắn là đáng yêu hơn Lockhart, nhóm Chúa cứu thế mặc dù có chút ảm ỉ, nhưng ít nhất có bọn họ nghĩa là có hài kịch để xem.

Tôi chủ yếu luyện tập bùa chú tại phòng ngủ, tuy rằng ở đây có chút buồn, hơn nữa việc dọn dẹp phòng ngủ bừa bộn sau khi luyện tập thất bại thật phiền toái - gần như là mọi lần, hậu quả của bùa chú không phải là một cái rửa sạch là có thể xử lý sạch.

Ron Weasley mệt mỏi nằm sấp trên bàn, Harry Potter cũng mệt mỏi chào tôi, Granger gật đầu chào tôi, sau đó một bên làm bài tập, một bên bực bội dạy bọn họ.

“Ôi, Merlin! Buông tha cho tớ đi Hermione!” Weasley cau bẳn nói, “Ngày hôm qua tớ vừa phun một đồng sên, vừa phải đánh bóng các đồ bằng bạc trong phòng truyền thống.”

“Minh tinh nguyên cùng bỏ trao đổi,” Potter không cam lòng nói, “Tớ phải hồi âm thư của người hâm mộ Lockhart. Bỏ biết chuyện này khổ sở như thế nào không?”

“Trao đổi?” Weasley hoài nghi nói, “Ý bỏ là chuyện phun sên à?”

“Không” Potter dè dặt nói, “Ý mình là giúp Filch đánh bóng các đồ bạc trong phòng truyền thống thôi.”

Tôi ngồi ở một cái bàn khác, nghe vậy không thể nhịn cười ra tiếng, Ron Weasley là một người tích cực nhất trong những người thù hận Slytherin - ngày hôm qua vào lúc Gryffindor cùng Slytherin tranh đoạt sân Quidditch, Weasley có ý đồ sử dụng bùa chú với Malfoy bằng chiếc đũa đã muốn gây của mình, kết quả là chính cậu ta cả ngày muốn ỏi sên mà lại còn bị cấm túc. Hình ảnh cậu ta vừa ỏi sên vừa đánh bóng các đồ đã bị các học sinh Slytherin truyền khắp các nhà.

Cậu ta bực bội nhìn tôi.

Tôi không có ý để cho cậu ta xả giận lên người mình, tuy không có thành ý là mấy, nhưng tôi vẫn tươi cười ngăn cậu ta lại: “Thật xin lỗi.”

Cậu ta trừng mắt nhìn tôi, quay đầu lại tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Granger và Potter.

“Đến bây giờ mình vẫn thấy đau nhức cả người, lão Filch luôn đứng bên cạnh nhìn mình, bắt mình đánh bóng một cái cúp Quidditch đến mười bốn lần mới hài lòng! Nếu ông ta có chuyện gì mà phải rời đi, ông ta để con mèo lại giám thị mình - ôi, cái con đó giống như con ma vậy, một con mèo vừa xấu vừa gầy, lúc lão Filch không ở đây, mình hận không thể đá cho nó mấy phát!”

“Bỏ nên cảm thấy may mắn khi mình đã không làm thế.” Granger uy hiếp nói.

Ông Filch là thầy giám thị, nghe nói thầy ấy lượn lờ ban đêm, bắt các học sinh đến giờ cấm còn đi lại bên ngoài, ngoài ra còn hung dữ trừng phạt. Một người Gryffindor thích lượn lờ vào ban đêm không thể không ghét Filch, cho dù trên thực tế họ chỉ cần tuân thủ nội quy trường học, thì dù thầy nghiêm khắc cũng không có lý do phạt bọn họ.

Thầy Filch có một con mèo già gầy trơ xương là bà Noris, tôi từng đứng xa xa nhìn thấy vài lần. Đó là một con mèo có đôi mắt màu hồng, luôn im lặng như bóng ma đi lại qua các hành lang, khi phát hiện ra các học trò làm sai sẽ lập tức kêu lão Filch đến đó. Không chỉ có Ron, còn rất nhiều học sinh đều chán ghét nó, thậm chí cặp sinh đôi Weasley từng trêu chọc bà ta.

Kiếp trước tôi là bác sĩ thú y, đến trung tâm cứu hộ chó làm tình nguyện trong thời gian dài, đối với động vật, tôi không thể nhìn chúng bị bắt nạt. Tôi không nhịn được nói chen vào: “Xin lỗi... có thể là tôi không có cùng cách nhìn? Tôi cho rằng nếu có người uy hiếp một con vật phụ tá công việc, đó là hành động tồi tệ.”

Squips là những người có ma lực không đủ để thi triển phép thuật, để cuộc sống ở thế giới phù thủy được tốt hơn, có rất nhiều người ký kết khế ước với mèo để mượn dùng sức mạnh của chúng, những con mèo đó được xưng hô là “Ông” hoặc “Bà”.

Nhóm ba người quay lại nhìn tôi.

“Tôi phải nói với các cậu rằng... Bà Noris có tác dụng giống như những chú chó dẫn đường cho người mù ở thế giới Muggle, đúng không?”

Weasley mờ mịt hỏi: “Chó dẫn đường là cái gì?” “Nhưng Potter và Granger đã hiểu ý tôi, vánh tai Potter nhanh chóng đỏ rực.

“À, việc này, “Cậu ta lấp bắp nói, “Mình nghĩ Ron là người hay nói đùa.”

“Đương nhiên.” Granger nghiêm khắc nói, “Cậu ta sẽ không có cơ hội làm cái gì đối với Bà Noris đâu.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 35: Tiệc halloween

Tháng mười đã đến, thời tiết âm u nhiều mưa. Thịnh thoảng trời không mưa, không khí ẩm ướt lạnh lẽo bao phủ trên mặt đất, ngấm vào trong lâu đài.

Đội trưởng Wood đội Quidditch nhà Gryffindor vẫn còn dẫn vật bởi trận thu năm ngoái, mặc dù trời mưa cũng không cho ngừng luyện tập, mỗi ngày đều thấy các cầu thủ nhà Gryffindor ướt đầm dính đầy bùn từ sân bóng trở về.

Sự điên rồ của họ đã lây sang nhà Slytherin - đội trưởng Marcus Flint mặc dù cả đội đều được dùng Nimbus 2001 (vì chúc mừng Malfoy trở thành Tâm thủ, cha cậu ta đã tặng), nhưng anh ta cho rằng việc tập luyện chăm chỉ sẽ trầm trọng đã kích đội Gryffindor.

Vì thế mỗi buổi tối ngày nghỉ đều thấy cầu thủ mệt mỏi bước vào phòng nghỉ, dưới chân kéo theo một hàng nước, mỗi người thoát nhìn vừa lạnh vừa mệt, khuôn mặt Malfoy vốn đã tái nhợt nay lại càng thêm xanh xao - cậu ta là học sinh năm hai duy nhất trong đội, vẫn là thiếu niên, thân thể gầy yếu không cường tráng, mỗi lần đội mưa luyện tập đối với cậu ta là gánh nặng.

Mỗi lần trở về đều ướt đầm, Pansy Parkinson đều đưa cậu ta một chiếc khăn lông lớn, thành thạo làm ra một cái bùa chú hong khô, như vậy Malfoy có thể cả người bốc hơi nước tiến vào phòng ngủ - tâm tư của Parkinson với Malfoy tất cả mọi người nhà Slytherin đều biết, mặc dù tính cách Malfoy nhiều cái xấu, nhưng tất cả mọi người đều phải thừa nhận, cậu ta rất đẹp trai.

Có vẻ là bùa hong khô của Parkinson đã có tác dụng, thời điểm bệnh cảm mạo quét qua toàn bộ Hogwarts - tôi cũng không bị bệnh - Malfoy gầy yếu vậy mà cũng không bị bệnh.

Tôi bắt đầu luyện tập bùa chú lên động vật còn sống - đối tượng thực tập tốt nhất là chuột, Hogwarts mặc dù là trường học phép thuật, như cho tới bây giờ đều không thiếu loại động vật âm u nho nhỏ này.

Nhưng tôi cẩn thận tìm kiếm chúng, rồi tôi phát hiện, năm nay rất ít chuột, tôi cố hết sức mà mới bắt được mấy con.

Rồi Halloween đã đến. Trang phục nhà Slytherin như lúc tham dự bữa tiệc của trường, Parkinson uống ma dược, cả người đều phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Bạn của cô là Malfoy - tôi không cho rằng cậu ta sử dụng ma dược là có thể đạt tới hiệu quả này.

Cụ Dumbledore mời đoàn vũ công Bộ Xương khô đến biểu diễn, lúc bọn chúng - hoặc là bọn họ ? - bắt đầu khiêu vũ, toàn bộ học sinh hét chói tai gia nhập. Có học sinh nghịch ngợm phóng bùa trời nổi, leo lên đàn doi trong một đèn bí ngô khổng lồ trôi trong không khí, trong ngọn lửa vàng rực rõ bọn họ vui vẻ thờ đầu qua miệng quả bí ngô nhìn xuống phía dưới.

Tôi phải nói là tiệc Halloween lần này so với lần trước thật là tuyệt, chúng tôi đùa nghịch rất thoải mái.

Tiệc kéo dài hai giờ mới chấm dứt. Vẫn còn tiệc nuôi, các học sinh tốp năm tốp ba ghé vào nhau, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

Lúc chúng tôi tiến lên hành lang lâu ba, phía trước truyền đến tiếng hét chói tai. Các học sinh ở phía sau tò mò ùn ùn tiến lên, sau đó hàng loạt tiếng hít khí.

Tôi thấy kỳ lạ tiến lên phía trước, thấy ở trên một vũng nước, cái đuôi bà Noris vất lên phía trên cây đuốc, cơ thể gầy guộc của bà cứng ngắc như tượng đá. Phía bên dưới bà, trên tường có một hàng chữ được viết bằng thuốc màu đỏ - có thể là máu, viết bừa bãi.

Phòng Chứa Bí Mật Đã Được Mở Ra. Kẻ Thù Của Người Kế Vị Hãy Liệu Hôn.

“ Có chuyện gì thế “ Thầy Filch dùng cả vai lách qua nhóm người, tiếp theo, khi ông ta nhìn thấy mèo của mình, tiếng gào thảm thiết vang lên. Ông ta bỏ nhào về phía Potter, hai tay dùng sức bóp hai vai cậu, “ Là mày ! Mày ! Mày đã giết chết mèo của tao ! Mày đã giết chết nó ! Tao giết mày ! Tao... “

“ Filch “

Cụ Dumbledore chạy tới hiện trường, phía sau còn có các giáo sư khác.

“ Đi theo tôi, Filch, “ ông ta nói với Filch, “ Còn các trò, trò Potter, trò Weasley, trò Granger. Huỳnh trưởng đưa các học sinh khác về ký túc xá. “

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 36: Tiệc halloween

Tháng mười đã đến, thời tiết âm u nhiều mưa. Thịnh thoảng trời không mưa, không khí ẩm ướt lạnh lẽo bao phủ trên mặt đất, ngấm vào trong lâu đài.

Đội trưởng Wood đội Quidditch nhà Gryffindor vẫn còn dẫn vật bởi trận thu năm ngoái, mặc dù trời mưa cũng không cho ngừng luyện tập, mỗi ngày đều

thấy các cầu thủ nhà Gryffindor ướt đầm dính đầy bùn từ sân bóng trở về.

Sự điên rồ của họ đã lây sang nhà Slytherin - đội trưởng Marcus Flint mặc dù cả đội đều được dùng Nimbus 2001 (vì chúc mừng Malfoy trở thành Tầm thủ, cha cậu ta đã tặng), nhưng anh ta cho rằng việc tập luyện chăm chỉ sẽ trầm trọng đã kích đội Gryffindor.

Vì thế mỗi buổi tối ngày nghỉ đều thấy cầu thủ mệt mỏi bước vào phòng nghỉ, dưới chân kéo theo một hàng nước, mỗi người thoát nhìn vừa lạnh vừa mệt, khuôn mặt Malfoy vốn đã tái nhợt nay lại càng thêm xanh xao - cậu ta là học sinh năm hai duy nhất trong đội, vẫn là thiếu niên, thân thể gầy yếu không cường tráng, mỗi lần đội mưa luyện tập đối với cậu ta là gánh nặng.

Mỗi lần trở về đều ướt đầm, Pansy Parkinson đều đưa cậu ta một chiếc khăn lông lớn, thành thạo làm ra một cái bùa chú hong khô, như vậy Malfoy có thể cả người bốc hơi nước tiến vào phòng ngủ - tâm tư của Parkinson với Malfoy tất cả mọi người nhà Slytherin đều biết, mặc dù tính cách Malfoy nhiều cái xấu, nhưng tất cả mọi người đều phải thừa nhận, cậu ta rất đẹp trai.

Có vẻ là bùa hong khô của Parkinson đã có tác dụng, thời điểm bệnh cảm mạo quét qua toàn bộ Hogwarts - tôi cũng không bị bệnh - Malfoy gầy yếu vậy mà cũng không bị bệnh.

Tôi bắt đầu luyện tập bùa chú lên động vật còn sống - đối tượng thực tập tốt nhất là chuột, Hogwarts mặc dù là trường học phép thuật, như cho tới bây giờ đều không thiếu loại động vật âm u nho nhỏ này.

Nhưng tôi cẩn thận tìm kiếm chúng, rồi tôi phát hiện, năm nay rất ít chuột, tôi cố hết sức mà mới bắt được mấy con.

Rồi Halloween đã đến. Trang phục nhà Slytherin như lúc tham dự bữa tiệc của trường, Parkinson uống ma dược, cả người đều phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Bạn của cô là Malfoy - tôi không cho rằng cậu ta sử dụng ma dược là có thể đạt tới hiệu quả này.

Cụ Dumbledore mời đoàn vũ công Bộ Xương khô đến biểu diễn, lúc bọn chúng - hoặc là bọn họ ? - bắt đầu khiêu vũ, toàn bộ học sinh hét chói tai gia nhập. Có học sinh nghịch ngợm phóng bùa trời nổi, leo lên đàn doi trong một đèn bí ngô khổng lồ trôi trong không khí, trong ngọn lửa vàng rực rỡ bọn họ vui vẻ thò đầu qua miệng quả bí ngô nhìn xuống phía dưới.

Tôi phải nói là tiệc Halloween lần này so với lần trước thật là tuyệt, chúng tôi đùa nghịch rất thoải mái.

Tiệc kéo dài hai giờ mới chấm dứt. Vẫn còn tiệc nướng, các học sinh tốp năm tốp ba ghé vào nhau, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

Lúc chúng tôi tiến lên hành lang lâu ba, phía trước truyền đến tiếng hét chói tai. Các học sinh ở phía sau tò mò ùn ùn tiến lên, sau đó hàng loạt tiếng hít khí.

Tôi thấy kỳ lạ tiến lên phía trước, thấy ở trên một vũng nước, cái đuôi bà Noris vất lên phía trên cây đuốc, cơ thể gầy guộc của bà cứng ngắc như tượng đá. Phía bên dưới bà, trên tường có một hàng chữ được viết bằng thuốc màu đỏ - có thể là máu, viết bừa bãi.

Phòng Chứa Bí Mật Đã Được Mở Ra. Kẻ Thù Của Người Kế Vị Hãy Liệu Hồn.

“ Có chuyện gì thế “ Thầy Filch dùng bả vai lách qua nhóm người, tiếp theo, khi ông ta nhìn thấy mèo của mình, tiếng gào thảm thiết vang lên. Ông ta bỏ nhào về phía Potter, hai tay dùng sức bóp hai vai cậu, “ Là mày ! Mày ! Mày đã giết chết mèo của tao ! Mày đã giết chết nó ! Tao giết mày ! Tao... “

“ Filch “

Cụ Dumbledore chạy tới hiện trường, phía sau còn có các giáo sư khác.

“ Đi theo tôi, Filch, “ ông ta nói với Filch, “ Còn các trò, trò Potter, trò Weasley, trò Granger. Huynh trưởng đưa các học sinh khác về ký túc xá. “

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Phòng chứa bí mật

Vài ngày sau đó, không nói chuyện gì ngoài chuyện Bà Noris gặp công kích, rất nhiều học sinh dùng ánh mắt nghi hoặc sợ hãi nhìn Potter.

Granger dừng cầm tại lớp Lịch sử pháp thuật hỏi giáo sư Binns “ Phòng chứa bí mật là như thế nào. “ Giáo sư Binns nói : “ Các trò khẳng định cũng biết, trường Hogwarts là do bốn vị Phù thủy mạnh nhất thành lập hơn một nghìn năm trước... Bốn nhà được đặt theo tên của họ. Bọn họ tạo nên tòa lâu đài này, tránh những con mắt tò mò của dân Muggle, bởi vì thời điểm đó, nhóm Muggle luôn sợ phù thủy, các phù thủy gặp bất trắc rất nhiều. Nhưng trong bọn họ cũng dần dần có những bất đồng quan điểm. Slytherin hi vọng Hogwarts tuyển học sinh cần lựa chọn cẩn thận. Ông ta cho rằng phù thủy chỉ nên được truyền dạy cho con cái những gia đình phù thủy thuần chủng mà thôi. Ông không thích thu nhận những đứa trẻ con nhà Muggle vì cho là chúng không đáng tin cậy. một thời gian sau lại xảy ra một cuộc tranh luận gay gắt về đề tài đó giữa Slytherin và Gryffindor, sau đó Slytherin bỏ trường ra đi... Những nguồn tư liệu lịch sử đáng tin cậy cho ta khá nhiều chứng cứ xác thực. “

“Nhưng vẫn có cái là truyền thuyết, “ Giáo sư Binns tè ngắt nói, “ Slytherin đã cho xây dựng một căn phòng bí mật trong lâu đài, chỉ có người thừa kế mới có thể mở căn phòng, thả ra nỗi kinh hoàng bên trong, để thanh trừng hết những kẻ không xứng đáng theo học phép thuật. “

“ Có thể sử dụng đến Tà thuật Hắc ám mới mở được... “ có đệ tử đoán. Lời nói của cô ấy tạo nên một cuộc tranh luận mới, thảo luận nhiệt tình về cách mở căn phòng bí mật trong truyền thuyết. Giáo sư Binns lớn tiếng ngăn lại. Nhưng cho đến khi hết giờ học, các học sinh vẫn không giảm hứng thú đối với đề tài này.

“Mình đã sớm biết Salazar Slytherin là một lão điên biến thái. “ Ron Weasley nói với Granger, “ Nhưng mình không biết chính lão khởi xướng cái vụ phù thủy thuần chủng. Có cho tiền mình cũng không thêm vô nhà của lão. Nói thiệt với mấy bồ, nếu cái nón phân loại xếp mình vô nhà Slytherin thì mình lập tức lên xe lửa về nhà... “

Tôi bị một nhóm người chen lấn đứng tại phía sau bọn họ, nghe được Weasley nói vậy tôi thật sự bị chọc giận.

“ Tao cho rằng với trí thông minh của mày, trừ bỏ Gryffindor thì đều không vô được, Weasley. “ Blaise Zabini trợn mắt lên liếc cậu ta, nhẹ nhàng đi qua cậu ta.

Weasley trừng mắt nhìn theo bóng dáng của Zabini, hung tợn nói : “ Slytherin ghê tởm “

“ Tôi cảm thấy cậu không nên vô đùa cả năm, Weasley. “ Tôi nói từ phía sau bọn họ, “ Tôi không nghĩ rằng tôi rất ghê tởm “

Nhóm ba người nhìn về phía tôi, sắc mặt Weasley đỏ bừng lên, giận dùm dùm nói : “ Vô đùa cả năm ? Slytherin không phải cũng đối xử như vậy với Gryffindor sao ? “

“ Ít nhất, cho đến bây giờ tôi chưa bao giờ nói như thế. “ Tôi hé miệng nói, “ Tôi cũng không nghĩ đến Salazar Slytherin là lão điên biến thái, ông ta là một Phù thủy vĩ đại, giống như ba người còn lại. “

“ Vĩ đại, ha, ông ta cho rằng phép thuật chỉ nên dạy cho con cái gia đình các phù thủy thuần chủng ! “ Weasley tức giận nghi ngờ nhìn tôi, “ Cậu xuất thân từ gia đình Muggle, chẳng lẽ cậu cũng đồng ý với chuyện điên rồ này sao ? “

“ Tôi nghĩ rằng cậu nên kết hợp với bối cảnh lịch sử lúc đó rồi hãy nghĩ đến suy nghĩ của ông ta. “ tôi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, nhẹ nhàng nói, “ Giáo sư Binns cũng đã nói qua không phải sao ? Tình hình lúc đó, Muggle sợ hãi phù thủy, rất nhiều phù thủy bị hãm hại. “

“ Vậy thì thế nào ? Phù thủy căn bản không sợ bị Muggle thiêu cháy đúng không ? À, có người còn đề cho thiêu cháy mười bốn lần, tên là gì ấy... “ Weasley nói.

“ Vậy thì thế nào ? “ Tôi thật sự không hiểu nổi, “ Cũng không phải toàn bộ phù thủy không sợ Muggle. Đoạn lịch sử đó thật có không ít phù thủy chết trong tay Muggle, thậm chí còn có học sinh của Hogwarts, cậu ta bị Muggle đập chết bằng tảng đá. Thời điểm đó Muggle và Phù thủy là đối thủ, bọn họ cũng có thể giết phù thủy, Weasley. Cậu không nên coi thường Muggle. “

“ Như vậy, Phù thủy xuất thân từ Muggle là sai sao ? Bởi vì Muggle cướp quyền lợi nhận được giáo dục sao ? “ Potter nói xen vào.

“ À, không thể phủ nhận rất nhiều Phù thủy xuất sắc có xuất thân từ Muggle, Granger là học sinh ưu tú nhất mà tôi đã gặp “ Tôi gật đầu với Granger, “ Nhưng không nên đem lịch sử và hiện tại nhập làm một, phải biết thời điểm đó ở hoàn cảnh đó, Salazar Slytherin không tin nhiệm nhóm học sinh xuất thân từ Muggle thì cũng có thể hiểu được. Bởi vì bọn họ đều có gia đình thân thuộc Muggle, cho dù gia đình có thể hiểu được, ủng hộ bọn họ, nhưng nếu thân phận Phù thủy bị bại lộ, thân nhân Muggle của bọn họ bị bắt buộc bọn họ phải làm một số chuyện có hại đối với toàn thể Phù thủy... chỉ cần một người đồng ý làm vậy, hậu quả người đó mang lại là không thể đo lường, đúng không ? “

Ron Weasley tức giận nói : “ Đây chỉ là giả thiết của cậu mà thôi. “

“ Nhưng cậu cũng không thể phủ nhận điều này có thể xảy ra, “ Tôi kiềm chế sự tức giận nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được nói, “ Weasley, đầu cậu cứng như trứng búa Hóa đá vậy ! “

Tôi nổi giận chen đám người phía trước rồi đi, Granger đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 38: Lại bị tấn công

Những con chuột dùng để luyện bùa chú càng ngày càng ít, điều này khiến tôi phải tính toán tỉ mỉ sử dụng chúng. Bây giờ, nếu có thể tôi đều cố gắng phục hồi chúng như cũ mà không phải vứt bỏ chúng như trước đây, để tôi có thể sử dụng tiếp.

Đáng tiếc, môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám thật sự biến thành giám định phép thuật và thường thức - bạn cũng có thể gọi nó là khóa học triển lãm da mặt dày nhất, Chìm công Gilderoy Lockhart ở lớp học, đem những đoạn ngắn nội dung sách của ông ta đọc cho học sinh nghe, thỉnh thoảng còn có thể đem các đoạn buồn cười diễn lại. Ông ta chú ý đến cậu nhóc Chúa Cứu thế, mỗi lần biểu diễn đều cố gắng để Potter diễn một nhân vật.

Làm người ta đau thương chính là sau khi làm bài tập ông ta giao về nhà (viết thơ về câu chuyện của ông ta), ông ta càng ngày càng nhiệt tình và cực kỳ tán thưởng đối với tôi, hơn nữa được ông ta tặng một quyển tự truyện, trên tờ giấy trắng của mặt sau chỉ có chữ ký xinh đẹp bay bướm của ông ta.

Đến thứ bảy, trận đấu đầu tiên của mùa bóng Quidditch lại được mở màn giữa Gryffindor và Slytherin.

Slytherin tràn đầy tự tin, dù sao đến đội bóng chuyên nghiệp cũng không thể tất cả các cầu thủ đều sử dụng Nimbus 2001.

Khi các cầu thủ Gryffindor tiến vào sân thì tiếng hoan hô vang lên, Ravenclaw và Hufflepuff đều mong họ đánh bại Slytherin. Phần khán đài nhà Slytherin vang lên những tiếng cổ vũ rất nhỏ.

Các tình huống của trận đấu vẫn như mọi khi, một trái Bludges điên cuồng đuổi theo muốn đẩy Potter ra khỏi cán chổi. Điều này làm tôi nghĩ đến năm thứ nhất khi cái chổi muốn đẩy Potter rơi xuống. Đội trưởng Gryffindor kêu tạm dừng, nhưng ngay sau đó họ lại tiếp tục trận đấu... trái bóng Bludges vẫn không giải quyết được !

Tôi không thấy ngạc nhiên, điều này chứng tỏ Potter không thể nghĩ ngờ là một con quái Gryffindor có bộ não siêu nhỏ thích đam mê mạo hiểm...

Malfoy cười chổi rất khá, nhưng kết quả là Potter bắt được trái Snitch vàng, rồi bị gãy tay... Khổng tước Lockhart giáo sư trị liệu cho cậu ta thay vì gắn lại xương thì lại rút xương cánh tay cậu ta đi mà thôi. Lúc này khuôn mặt hung ác của Malfoy mới dịu đi.

Ngay tại buổi tối ngày Slytherin bị Gryffindor đánh bại... lại một vụ tấn công xảy ra, người bị hại là một Gryffindor, người hầu luôn yêu thích chụp ảnh chúa cứu thế.

Tại bữa sáng ngày hôm sau, giáo sư McGonagall thông báo với mọi người tin tức này, tất cả mọi người đều khiếp sợ. Lập tức tin đồn bay toán loạn, mỗi người đều nghĩ ngờ.

Hiện tại, học sinh năm nhất khi đi đâu đều tạo thành một nhóm, giống như những chú chuột con lạnh run sưởi ấm cho nhau. Mà Ravenclaw cùng Hufflepuff cũng bắt đầu tránh mặt Slytherin, ngay cả Gryffindor cũng bớt phóng túng nhiều.

Lúc rời đi nhà ăn, có một Hufflepuff hướng bạn mình nói ý kiến của mình đối với sự kiện kia : “Mình nghĩ, cái này là do Slytherin trả thù !”

Lời của cậu ta lại bị một con rắn nhỏ nghe được, con rắn nhỏ ngao mạn lớn tiếng cho cậu ta biết : “Vì để ý một phút giây chiến thắng mà đặc biệt ám hại Gryffindor ? Người quá coi thường chúng ta, Slytherin cũng không phải là người không chịu nổi sự thất bại !”

Con chồn nhỏ Hufflepuff nhìn như muốn khóc, hình như cậu nhóc đã cho rằng mình sẽ là người hi sinh tiếp theo.

... Thật ra, con chồn nhỏ coi thường Slytherin, nhưng tình hình thực tế cũng không giống như con rắn nhỏ đó đã nói, tối thiểu, đối với việc “Một phút chiến thắng” mà dấn vật trong lòng nên chuyên môn đến ám hại Gryffindor, tôi có biết một người nhà Slytherin đó là... Malfoy. Gần đây cậu ta cực kỳ không hài lòng, nên đối với việc tìm phiền toái cho nhóm Chúa cứu thế cực kỳ nhiệt tình. Nhưng có vẻ nhóm Chúa cứu thế bận rộn việc gì đó, tạm thời chưa có phản ứng đối với những khiêu khích của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Sách cấm

Từ khi cậu nhóc người hầu của Potter gặp chuyện không may, ngoại khóa của giáo sư Flitwick tôi chỉ đến một lần.

“À, ta nghĩ bao giờ sự kiện phòng chứa bí mật được giải quyết, trò không cần đến đây. “Giáo sư Flitwick nói, “Buổi tối một mình đi lại thì không an toàn chút nào. “

Việc này làm tôi cảm thấy cực kỳ buồn bực, nhưng tôi biết là thầy nói đúng. Để bù lại việc không thể đến lớp Bùa chú, tôi quyết định mượn thật nhiều sách.

Giáo sư Flitwick đưa tôi về đến hầm nhà Slytherin. Tuy rằng thầy thấp bé nhưng thật đáng tin cậy, có ông ở bên cạnh tôi rất yên tâm. Tuy rằng tôi không có nói điều gì nhưng đối với việc mọi người bị tấn công vẫn chưa được giải quyết, một mình tôi đi qua hành lang không người là điều thật đáng sợ.

Lúc tôi đến Thư viện vào buổi sáng, đã thấy nhóm ba người đã ở đây rồi.

“Có chút gì ? Cái này làm được. “

“ Chính là vẫn còn thiếu... ”

“ Cái này cần nghĩ cách. ”

Tôi nhẹ nhàng chào họ.

“ Sớm vậy, mọi người đang thảo luận cái gì đấy ? ”

“ À... Một ít phương pháp phối độc được... cậu biết đấy... ” Potter áp ứng nói.

“ Là đơn thuốc đa dịch. ” Weasley nói. Potter cùng Granger nhìn chăm chăm cậu ta, cậu ta thoát nhìn muốn cắn rụng lưỡi.

Tôi ngạc nhiên nhìn bọn họ, nếu như tôi nhớ không lầm thì bọn họ chưa được học về thuốc Đa dịch.

Granger miễn cưỡng cười với tôi : “ Giáo sư Lockhart đã phê cho phép bọn mình đọc quyển sách Độc được tối hiệu nghiệm này, bỏ cũng biết, trong sách của thầy có xuất hiện một loại độc được, quyển sách này có giới thiệu qua. ”

“ Vậy à... ”. Tôi không hiểu vì sao bọn họ lại hỏi hệt như thế, gạt đầu rồi qua ngồi ở một bàn khác, lấy tấm da dê bắt đầu học.

Quyển sách Độc được tối hiệu nghiệm này tôi nhớ là đã từng nhìn thấy ở khu vực sách cấm, nếu muốn mượn thì không trách được lại cần giáo sư Lockhart phê chuẩn.

... Khu vực sách cấm ? Tôi mơ ước sách của nơi này đã lâu rồi.

Tôi nhin không được hưng phấn đứng lên, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía bọn họ. Bọn họ hình như bị bộ dáng hưng phấn của tôi dọa, không nhin được nhìn nhau đứng lên.

Nhưng tôi lại cảm thấy tôi không cần giải thích với họ, tôi thu thập đồ đạc rồi lập tức trở về phòng ngủ.

Tôi đến giá sách lấy quyển sách mà Gilderoy Lockhart đã thưởng cho tôi - “ Cái tôi huyền bí ”, trên bìa sách đầy bụi. Tôi mở bìa sau, trên tờ giấy trắng chỉ có chữ ký hoa lệ xinh đẹp của ông ta.

Tôi cẩn thận đem nó xuống, phía trên chữ ký viết : “ Đồng ý cho Sylvia Hopper mượn đọc... ”

Nên mượn cái gì đây?

Tôi buồn rầu nhíu mày, có lẽ tôi trở lại thư viện một chuyến.

Khi trở lại thư viện, nhóm ba người đã đi, may quá là bọn họ đi rồi.

Tôi đứng ở khu vực sách cấm làm ra bộ vô tình hướng bên trong đó nhìn quanh, bà Pince cảnh giác nhìn tôi.

Mượn sách gì nhỉ ? Tôi không đồng ý với việc phép thuật còn phân biệt giữa sáng và tối, từ trước đến nay Phép thuật Hắc ám bị cấm tôi đều rất tò mò. Mượn “ Phép thuật Hắc ám sơ cấp ” ?

Không được, cho dù tôi có thể mượn đọc, chỉ sợ cũng làm cho các giáo viên cảnh giác, một Slytherin cùng với Ma thuật hắc ám thật là một sự kết hợp quá tệ hại.

Nhìn đi nhìn lại, cuối cùng tôi lựa chọn quyển sách “ Ngàn năm lịch sử - những chú ngữ bạn không biết ”. Thứ nhất là nó rất dày, cũng đủ cho tôi đọc rất lâu ; thứ hai là một ít bùa chú không được lưu truyền tới nay luôn có ý nghĩa của nó ; thứ ba, phép thuật cổ đại cũng không có cứng nhắc phân chia ra sáng và tối, tôi nghĩ Phép thuật Hắc ám ở quyển sách này cũng đủ để thỏa mãn sự quan tâm của tôi đối với phép thuật Hắc ám.

Khi tôi đưa thư phê chuẩn giả mạo cho bà Pince, tôi không xác định là đầu tôi đầy mồ hôi có khiến cho bà chú ý không. Bà đưa thư phê chuẩn soi trên ngọn đèn, vừa nghi hoặc nhìn tôi, tựa hồ không xác định nó là thật hay giả.

Nhưng cuối cùng bà vẫn đi đến khu vực sách cấm, một lát sau mang sách tôi lựa chọn đến.

Tay tôi khăn trương hưng phấn phát run, mang theo nụ cười ngại ngần cảm ơn bà, sau đó cố gắng bình tĩnh đi ra khỏi thư viện.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Xà khẩu

“Ngàn năm lịch sử - những chú ngữ bạn không biết “

Tôi may mắn vì đã mượn nó, nhưng tôi cũng không thể không nói những bữa chú biến mất luôn có lý do của nó, hoặc là quá phiền phức, hoặc quá mức ác độc, hoặc là hiệu quả quá vu vơ - có bữa chú cần niệm một giờ, không sai một chữ, mà tác dụng chỉ là không thông qua bữa biến hình, đem một trái dưa biến thành một quả dưa.

Nhưng không thể phủ nhận, những bữa chú phiền phức này cũng có giá trị nghiên cứu, bữa chú thật dài đem mỗi mắt xích bày ra rõ ràng.

Tựa như là tất cả mọi người biết diện tích hình thoi bằng đường chéo nhân đường chéo chia hai, tức $S=(a \times b)/2$, nhưng tại sao lại là như thế ?

Bữa chú hiện đại và bữa chú cổ đại trải qua một quá trình phát triển dài, bữa chú hiện đại giống như là định lý, mà bữa chú trong sách cảm niệm trong thời gian dài giống như là quá trình chứng minh định lý.

Tôi hoàn toàn bị chứng mê hoặc, đến lúc tôi cảm thấy mình phải giải lao một chút, tôi phát hiện trong trường lại có lời đồn mới.

Harry Potter là người kế vị của Slytherin, chứng cứ là cậu ta là một xà khẩu, nhân chứng là Gilderoy Lockhart ngu ngốc và các bạn học tại câu lạc bộ quyết đấu.

Trừ bỏ Weasley và Granger thì không ai dám nói chuyện cùng cậu ta.

Những con sư tử nhỏ Gryffindor dường như chịu đả kích lớn, nhưng càng bị đả kích là những con rắn nhỏ Slytherin, bọn họ không thể nào thừa nhận việc người kế vị của Slytherin lại ở Gryffindor.

“Nó tuyệt đối không thể nào là người kế vị của Slytherin ! “ Malfoy tức giận làm cả người phát run, mái tóc bạch kim luôn gọn gàng cũng vểnh lên, giống như một con mèo xù lông.

“Được, chính cậu cũng nhìn thấy cậu ta nói chuyện cùng rắn. “ Blaise Zabini tựa vào ghế sofa màu xanh lá cây, hai chân dài gác lên mặt bàn.

“Cho dù tao có nghe thấy được thì nó không bao giờ là người thừa kế của Slytherin ! “ Malfoy kiên trì nói, cậu ta nóng nảy đi tới đi lui trong phòng sinh hoạt chung, “Nó là một Gryffindor. “

Tôi im lặng đi xuyên qua phòng, đi về hướng thư viện.

Nói thật, tôi có cùng ý kiến với Malfoy.

Bản thân Slytherin là một xà khẩu, nhưng mà thiên phú này chỉ có huyết mạch Slytherin mới có được ?

Trước Slytherin có ai có khả năng này không ? Như cha mẹ hắn, ông bà... trước Slytherin, như vậy có ai có thể chắc chắn không có nhánh phụ nào - ngoại trừ nhánh của Salazar Slytherin, không có khả năng này ?

Nếu những người sinh trước không ai có khả năng này, mà chỉ có Slytherin bị đột biến, như vậy có ai dám chắc đột biến này sẽ không xuất hiện trên một phù thủy khác ?

Mà điều quan trọng nhất, người kế vị của Slytherin làm sao có thể là một Gryffindor.

Thư viện cũng không như mọi khi có đông người đến và đi, không ngờ nó cũng rất yên tĩnh. Tôi có thể đoán là có Harry Potter ở đây.

Nhóm ba người ngồi ở một cái bàn trong góc phòng. Granger không chuyên tâm tìm kiếm cái gì đó, Ron Weasley hỗ trợ một bên, nhưng một lúc cậu ta lại cử động, giống như dưới móng có con rắn.

Harry Potter... trông rất chán chường hơn trước, ngo ngắc ngồi trên ghế, cũng không chào hỏi tôi như mọi hôm.

“Có thể mình là người kế vị của Slytherin... “ Cậu ta không yên lòng nói.

“Đừng có đùa. “ Tôi không nhịn được bức bối nói, “Cậu không bao giờ có thể là người thừa kế Slytherin ! “ Tôi còn nhớ rõ Gryffindor là như thế nào, cậu ta chán ghét, khinh bỉ Slytherin đến thế nào, người như vậy mà là người thừa kế Slytherin ? Không thể nào !

Nhưng thái độ thô lỗ của tôi cũng không làm Potter tức giận, cậu ta ngồi thẳng nhìn tôi, ánh mắt như phát sáng : “Thật sao... bò... bò tin mình sao ? “

Tôi cảm thấy có chút không đúng, Slytherin trong cậu ta, toàn bộ học sinh giống như một con ác mộng, làm cho người ta muốn rời khỏi nó ngay lập tức. Nhưng tôi còn gật đầu, xuất phát từ... A, đồng cảm chết tiệt. Kiếp trước tôi không được chào đón đến bây giờ vẫn thế, nhưng tôi biết cái cảm giác bị xa lánh, huống chi cậu ta lại giống như từ trên mây té xuống bùn.

Chỉ mong câu trả lời của tôi là lời an ủi cho cậu ta.

Ánh mắt cậu ta sáng lên, dừng một chút, cậu ta rụt rè nói : “ Cảm ơn. “

... Tôi không biết nói gì, gật đầu lung tung, bắt đầu tìm sách đọc giải trí trên giá.

“Này... “ Cậu ta ở bên im lặng một lúc, lo lắng hỏi tôi, “ Từ trước đến nay quan hệ giữa tớ và Slytherin cũng không tốt... cậu cũng là người nhà Slytherin, vì sao từ năm đầu lại thường xuyên chú ý tới tớ, mà lại không mang theo ý đồ xấu ? “

Tôi có thể nói gì ? Tôi có thể nói rằng tôi thường xuyên xuất hiện trước mặt cậu chỉ vì cậu là “ máy hấp dẫn Malfoy “ ?

“ À, cậu biết đấy. “ Tôi hắng giọng một cái, còn thật sự nhìn tôi mắt xanh biếc của cậu, “ Tôi cảm thấy các cậu... rất tốt, thật đáng yên. Tôi thích các bạn. “

“ Ôi, Merlin... “ Weasley tròn mắt nhìn tôi, Granger cũng ngưng lăm nhăm bài vở.

Potter đỏ mặt.

“ A, cảm ơn lời khen của cậu. “ Cậu ta tránh ánh mắt của tôi, giọng nói có chút bối rối.

Tôi nhìn họ không hiểu nổi rồi lại đắm chìm trong thế giới của sách.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Nghỉ lễ

Kết thúc học kỳ với những sự kiện bị công kích đã xảy ra, những con chồn nhỏ Hufflepuff tuyên bố và thề rằng Harry Potter đang tìm kiếm nạn nhân.

Tôi không tin một cậu nhóc có thể làm ra chuyện độc ác như vậy, nhưng ở trong trường học thật nguy hiểm, bởi vậy khi kỳ nghỉ đông đã đến, tôi thờ dài nhẹ nhõm, nhanh chóng thu thập đồ đạc của mình giống như các học sinh khác, ước gì có thể bay về nhà ngay lập tức.

Blaise đợi tôi ở ngã tư Vua, hôn lên mặt tôi. Cô gầy hơn trước nhiều, khuôn mặt luôn tròn đầy bây giờ lại có thể nhìn thấy một cái cằm nhỏ, nhưng tràn đầy sức sống.

Kỳ nghỉ đông công việc người mẫu của cô mang đến hướng đi mới, nửa năm nay cô luôn làm công việc ngắn hạn như thế này. Tuy công việc không lâu nhưng tiền lương lại cao hơn trước bởi vậy kinh tế nhà tôi cũng tốt hơn trước nhiều.

Ngày nghỉ mà cô quá bận rộn, thời điểm này người mẫu luôn thiếu.

Tôi từng đi qua nơi làm việc của cô, cô mặc chiếc váy ngắn màu đỏ Giáng sinh, dây lưng màu đen, chân mang đôi giày hồng lông xù, nụ cười tươi mê người.

Tôi nhận thấy rằng cô thật sự yêu công việc này.

Buổi sáng Giáng sinh, cô mệt mỏi trở về, chúng tôi cùng nhau trải qua lễ Giáng sinh.

Tôi tặng cô một cái kẹp đã được phù phép, kẹp nó thì nó sẽ tạo ra hai mươi ba kiểu tóc. Blaise tò mò sử dụng nó, mái tóc đen quăn đổi tới đổi lui.

Blaise tặng tôi hai chiếc áo choàng xinh đẹp lại đơn giản, không phải là sản phẩm của bà Malkin, nhưng lại càng quý giá hơn, là do Blaise làm, tuy rằng là dùng nguyên liệu của Muggle, tuy rằng phải phải giữ phong cách chung của áo choàng, nhưng phong cách mười phần là Slytherin, mang theo xinh đẹp lại tao nhã. Tôi không nghĩ một Muggle có thể làm ra một chiếc áo choàng có phong cách quý tộc Phù thủy, chúng thật xinh đẹp nên tôi không có ý mặc chúng.

Ngày nghỉ cuối cùng cũng hết, tôi đóng gói hành lý, chuẩn bị trở lại trường.

Nhưng nhìn cô không yên tâm.

“Con yêu, trường học hiện tại không an toàn phải không?” Cô hỏi.

Tôi không muốn cô lo lắng, nên không nói cho cô tình hình hiện tại của trường học. Nhưng rõ ràng cô còn có các con đường khác để biết tình huống ở trường tôi.

“Không sao ạ.” Tôi mỉm cười, “Trong trường học con chỉ đến phòng học và ở trong phòng ngủ, có nguy hiểm thì cũng không đến con.”

Lời của tôi lại làm cô lo lắng một phương diện khác.

“Chỉ ở phòng học và phòng ngủ sao?” Cô lo lắng hỏi tôi, “Con yêu, con cần kết giao với ít bạn bè.”

“Đương nhiên, đương nhiên,” tôi nói qua loa, “Con đương nhiên là có bạn chứ.”

Lấy tuổi thật của tôi, tôi cảm thấy mình không kết bạn được cũng là bình thường, một người duy nhất chơi thân lại là học sinh nhà đối thủ.

Tôi trở về Hogwarts trong nỗi lo lắng của Blaise, sau đó phát hiện Granger mất tích. Mọi người nói là cô bị tấn công.

Tôi làm bộ bị cảm cúm chạy tới Bệnh thất thăm cô ấy, dù sao một Slytherin đi thăm một Gryffindor là không bình thường. Nhưng thực tế là tôi không cần giả bộ, bởi vì người muốn nhìn cô xếp một hàng dài, trong đó không ít Slytherin muốn nhìn “Chuyện hài về Máu bùn”.

Ngoài giường của cô đều quây màn, che kín cô, nhưng tôi thật yên tâm, từ phía sau tấm màn của cô truyền ra mấy tiếng nước nỏ, hiển nhiên là không phải bị hóa đá.

Ở đây tôi gặp Weasley và Potter.

Không biết vì sao tôi cảm thấy Potter có chút ngượng ngùng khi nhìn tôi, nhưng có vẻ bọn họ buông bỏ cảnh giác đối với tôi. Tôi hoang mang vì chuyển biến của họ nhưng tôi vẫn rất vui mừng, không ai thích người khác nhìn mình sẫm soi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Lễ valentine

Granger ra viện ngay sau đó, tiếp theo lại đến ngày mười bốn tháng hai,

Trước đó một ngày, tôi gửi sô cô la qua cú cho Blaise, bổ sung thêm một túi Sô cô la Éch nhái. Tôi nghĩ trừ bỏ sô cô la tôi tự làm, cô sẽ cảm thấy thích thú đối với một con sô cô la Éch nhái.

Lễ tình nhân hôm nay là một tai nạn, tại sảnh đường bốn phía trên tường đều là các đóa hoa tươi màu phấn hồng. Càng tề hơn là, có rất nhiều hoa giấy hình trái tim rủ xuống từ trên trần nhà màu xanh nhạt.

Lockhart ngu ngốc sung sướng nói: “Trong trường học cần nâng cao tinh thần!”

Tốt lắm, ông ta cổ vũ như vậy đấy, trừ ông ta thì những nam giới khác - chính là nhóm giáo sư đều có vẻ mặt nhẩn nại. Giáo sư Snape vẫn vẻ mặt đen như thế, mặc dù năm nay ông ấy không nhận được sô cô la.

--- Trải qua việc sô cô la bị không nê tình biến mất vào năm ngoái, tôi sẽ không tiếp tục tự làm mất mặt mình.

“Tất cả mọi người, lễ tình nhân vui vẻ!” Lockhart lớn tiếng nói, “Đến tận bây giờ, đã có bốn mươi sáu người tặng thiệp chúc mừng cho tôi, tôi rất cảm ơn! Đúng là tôi quyết định, vì mọi người mà sắp xếp tạo một sự vui vẻ nho nhỏ này --- nhưng không chỉ có thế!”

Lockhart vỗ tay, đi từ cánh cửa thông bởi hành lang bước vào trong là mười hai khuôn mặt người lùn âm ỉ. Hơn nữa bọn họ còn khác với những người lùn khác đó là Lockhart đều cho họ đeo đôi cánh màu vàng, lưng đeo cây đàn.

“Những người bạn của ta, các vị thần tình yêu mang theo thiệp chúc mừng” Lockhart sung sướng nói, “Trong hôm nay bọn họ sẽ đến mọi nơi, tặng mọi người thiệp chúc mừng lễ tình nhân.”

Ngạc nhiên vui vẻ cái quỷ ấy, nếu thần tình yêu có hình dạng này tôi nghĩ rằng sẽ có rất nhiều người không còn muốn yêu đương nữa.

Suốt một ngày, các “Thần tình yêu” liên tục tiến vào các lớp học, đưa các thiệp chúc mừng, làm cho các giáo sư cực kỳ phiền chán.

Lớp Độc được cũng có các “Thần tình yêu” không biết sợ tiến vào. Chúng bị giáo sư Snape vô cùng đẹp trai thoải mái vung tay lên vứt ra khỏi lớp học. Ông ấy lần đầu tiên được Gryffindor vỗ tay hoan hô, cuối cùng bởi vì tiếng vỗ tay này ông ấy đã trừ năm điểm của nhà Gryffindor.

Cho dù tan học, cũng có thể thấy những khuôn mặt cau có của các học sinh bị nhóm “Thần tình yêu” cuốn lấy. Nhóm Slytherin nhìn thì nhàn nhã hơn, bởi vì các học sinh nhà khác rất ít khi thích một người Slytherin, mà nữ sinh Slytherin thường thức lại không thể dễ dàng tha thứ cho nhóm người lùn này. Thành ra nhón Slytherin có đầy đủ nhàn nhã lại vui vẻ tìm một chỗ đứng, tùy ý cười nhạo nhóm người đáng thương bị đưa thư tình.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Huynh trưởng Hugh Coffey, vua ngầm của nhà Slytherin bị một người lùn ngăn cản. Các học sinh nhà khác ở quanh đấy thấy thú vị, hiển nhiên là bọn họ bị cười nhạo nên cực kỳ khó chịu, bây giờ họ muốn cười nhạo một người Slytherin duy nhất bị đưa thư tình.

“Này! Cậu Hugh Coffey!” Người lùn lạnh lùng nghiêm mặt nói, đối mặt với huynh trưởng Coffey nói, “Ở đây có một bức thư tình của cậu.”

Tôi cho rằng đây là khiêu khích.

Rõ ràng là huynh trưởng Coffey cũng nghĩ như thế.

Anh ta vừa đi vừa lấy đũa phép, phóng một bùa chú hóa đá đến người lùn, bước chân cũng không chậm lại đi qua.

Những người vây xem ngạc nhiên há hốc mồm.

“Thi triển phép thuật trên hành lang! Anh bị trừ ít nhất là năm điểm!” Một học sinh nói.

Huynh trưởng Coffey dừng lại, con mắt màu nâu lạnh lùng nhìn qua học sinh đó.

“À, tôi cho rằng” anh ta lạnh nhạt nói, “Đây là phòng vệ chính đáng.”

Học sinh nhà khác khá phẫn nộ, nhưng rõ ràng có thể trừ điểm ở đây--- chỉ có bản thân anh ta.

Đến buổi trưa, tôi gặp giáo sư Lockhart.

“À, trò Hopper.” Ông ta thân thiết nháy mắt với tôi, giống như tôi nên mừng rỡ vì việc ông ta có thể nhớ được tên tôi vậy.

“Xin chào, giáo sư Lockhart.” Tôi vừa đi vừa nói chuyện.

Ông ta nở nụ cười hở ra tám cái răng theo tiêu chuẩn, nói với tôi: “Hi hi, trò có biết, cho dù là một Slytherin, đôi khi cũng sẽ có dũng cảm đúng không?”

“À...” Tôi ngạc nhiên trả lời, cùng với cái nhìn thoáng qua, ông ta dùng ánh mắt cổ vũ tôi.

Cuối cùng tôi suýt nữa ngã sấp xuống. Tôi hiểu được ý của ông ta.

Đúng vậy, là một nữ sinh “thích đến mức để ảnh của ông ta trong sách bùa chú”, không gửi thiệp chúc mừng cho ông ta chỉ có thể là do quá mức ngại ngùng đúng không?

Tôi chạy thật nhanh.

Nhưng hiển nhiên là một ngày này đối với tôi còn chưa hết xui xẻo, đến lúc chạng vạng, tôi nhìn thấy nhóm ba người ở bên hồ.

Tôi cầm túi của tôi, muốn đi qua chỗ bọn họ cùng trò chuyện, nhưng Potter kinh ngạc mặt trắng bệch lôi kéo hai người kia nhếch nhác không chịu nổi chạy trốn rất nhanh, giống như tôi là một người lùn gắn đôi cánh vàng vậy.

Điều này làm tôi xấu hổ cùng cực. Tôi cảm thấy sự đồng tình cùng thiện ý mà mình dành cho bọn họ mà đau lòng, tôi thậm chí sẽ không bao giờ... để ý đến nhóm ba người bọn họ nữa.

Lẽ tình nhân là một tai nạn.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 43: Khiêu khích

Tôi tiếp tục nghiên cứu quyển sách cấm.

Vẫn rất khó bắt được chuột, nhưng hiện tại tôi rất cần động vật còn sống để thử nghiệm ra bùa chú của mình. Bởi vậy tôi buộc phải biến chúng trở lại sau mỗi lần luyện tập bùa chú. Chuyện này làm tôi tiêu phí rất nhiều sức lực đi nghiên cứu phương pháp trị liệu thương tổn do bùa chú, cũng cho tôi có thói quen đối với mỗi bùa chú đều thử tìm cách nghịch chuyển hoặc biện pháp chữa trị.

Lúc ban đầu xác suất thành công của tôi rất thấp, nhưng dần dần luyện tập thì xác suất thành công cũng tăng lên rất nhiều. Tôi lạc quan nghĩ có lẽ sau này tôi sẽ đến Bệnh viện thánh Mungo làm việc.

Lớp học Độc dược bắt đầu luyện chế thuốc trị liệu, nó có yêu cầu rất cao, bởi vậy làm cho giáo sư Snape vì không có người phù hợp mà càng thêm

nóng nảy.

Trong thời gian này không có một ai dám thách thức uy quyền của thầy, cho dù là người nghịch ngợm ở Gryffindor cũng không. Mọi người nom nớp lo sợ bị chủ nhiệm nhà Slytherin áp chế.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này nhóm Gryffindor đều tới lớp học trước, tránh cho vì việc gì phát sinh mà tới lớp muộn.

Vì vậy làm cho nhóm con rắn nhỏ ở trên khóa cũng đủ thời gian tiến hành khiêu khích nhóm sư tử con.

Ron Weasley đẩy cánh cửa phòng Độc dược, phát ra tiếng vang thật lớn, cậu ta luôn làm như thế. Cậu ta cùng Potter nói nói cười cười đến ngồi bên cạnh Granger.

Tôi liếc nhìn bọn họ một cái, rồi nhìn về phía sách giáo khoa. Ngày Lễ tình nhân đó tôi sẽ không để ý đến bọn họ, nhưng bọn họ lại không cho tôi cơ hội. Granger đối với việc này rất xin lỗi, nhưng không biết vì sao, hình như bọn họ... Potter trốn tránh tôi, mỗi lần gặp mặt cậu ta đều khó xử và bối rối.

Được rồi, đúng như tôi mong muốn. Là một Slytherin lại thân mật cùng một Gryffindor cũng không phải là chuyện hay ho gì.

Malfoy xoay đầu nhìn họ, dùng âm thanh tất cả mọi người đều có thể nghe thấy lầm bầm : “ Đúng là một Gryffindor thô lỗ vô lễ. “

--- Nếu những lời này nhắm vào Weasley, tôi cực kỳ đồng ý.

Weasley cảm tức trả lời một cách mỉa mai : “ Slytherin âm hiểm ghê tởm. “

Malfoy không xù lông như mọi khi, cậu ta nhìn nhóm ba người, bắt đầu ca hát.

“ À... Đôi mắt xanh của cậu giống mắt con cóc vừa mới được ướp, cậu đen thui tiêu sái giống như chiếc bảng đen, mình mong rằng cậu là của mình, cậu rất đẹp trai, là dũng sĩ chinh phục ma quỷ hắc ám... “

Slytherin cười to, tôi cũng không nhịn được cười. Đoạn lời này cực kỳ nổi tiếng ở Slytherin, vào lễ tình nhân, Harry Potter bất hạnh bị người lùn quây lấy thu được đoạn lời nhắn bằng lời ca.

“ Im đi, Malfoy ! “ Potter nghiêm mặt đồ đứng dậy, rút đũa phép chỉ vào Malfoy, Weasley cũng nghiêng răng nghiêng lợi cùng chung mối thù rút đũa phép, nhưng ngay sau đó ánh mắt cậu ta dừng tại chỗ quần băng dính trên đũa phép, khí thế yếu đi, tôi nghĩ tới cậu ta phóng bùa vào Malfoy kết quả lại làm cho cậu ta một ngày phun sên.

Malfoy đắc ý mà khiêu khích nhìn bọn họ, khoa trương khuôn mặt sợ hãi : “ Ôi trời ôi, tin nhắn lễ tình nhân ! Ai có thể yêu được một kẻ đầu heo ! “

Harry Potter cắn răng kèn kẹt.

“Không liên quan đến mày, Malfoy!” Granger sắc bén nói.

“Dor bản...” Malfoy ngạo mạn nhìn cô ấy, nhưng cậu ta không nói ra từ kế tiếp, “Hê... Hay lời nhắn kia là mày gửi cho thằng đầu heo? Chỉ có mày mới có ánh mắt này. “

“Nếu mày nói thêm câu nữa“, Ron Weasley nắm chặt đũa phép, “Tao sẽ khiến cho mày...”

“Ha“, Malfoy đánh gãy lời cậu ta, “Chỉ sợ mày cũng khó mà mua một đũa phép mới Weasley, mày muốn dùng cây đũa gãy của mày để phù phép tao để rồi lại tiếp tục phun sên?“

Slytherin lại cười to.

“Vây là “Cậu ta đảo mắt nhìn Weasley, “Lá thư đó có thể là do đũa em gái mặc áo choàng đầy mảnh vá của mày tặng thằng đầu heo? À... Nghèo mặt rệp Weasley có thể bám vào Chúa cứu thế, thật là hân hạnh, nhỉ?“

Weasley phẫn nộ đỏ mặt lên, xúc động nói : “Tao cho là chúng mày gửi Potter. “

Malfoy cười nhạo : “Mày nghĩ rằng thâm mỹ của Slytherin có cùng cấp bậc với con sên sao?“

“Sylvia Hopper nhà Slytherin, chính cô ta đã nói trước mặt chúng tôi cùng Potter!“ Weasley trả lời một cách mỉa mai.

Tôi tròn mắt há hốc mồm, cho tới bây giờ tôi đều không nghĩ Gryffindor cũng có thể đề tiện đến thế. Bởi vì mọi người biết quan hệ của tôi đối với nhóm ba người cũng không quá tệ, chỉ sợ tôi giải thích thì mọi người cũng không tin được.

Malfoy sắc mặt tái xanh, tôi chưa bao giờ thấy khuôn mặt cậu ta dữ tợn như vậy. Đôi mắt oán hận nhìn tôi, rút đũa phép, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Weasley : “Nhếch miệng... “

Cậu ta không hoàn thành bùa chú của mình bị giáo sư Snape đánh gãy.

“ Khiêu khích bạn học, Gryffindor bị trừ năm điểm. “ Ông bước từ cửa vào, áo choàng màu đen bay phấp phật.

Ron Weasley muốn phản đối, nhưng Granger đã kéo cậu ta lại. Potter lo lắng nhìn tôi, tôi phần nộ trừng mắt nhìn cậu ta, đầu quay sang một bên.

Giáo sư Snape đứng trên bục giảng nhìn chúng tôi, ánh mắt thầy dừng một chút ở Potter, cũng dừng ở trên người tôi một chút.

Tôi âm ức khổ sở nhìn thầy hi vọng thầy biết tôi vô tội. Cho đến bây giờ tôi đều lấy thiện ý lớn nhất của một Slytherin đối xử ba người họ, nhưng tôi không thể ngờ được rằng bọn họ có thể làm ra việc này.

Tôi nghĩ rằng thật không đáng giá.

Nhưng âm ức khổ sở của tôi cũng không truyền đến mắt thầy. Giáo sư Snape nở nụ cười châm chọc nói : “ Trò Hopper, tôi đề nghị trò nên nâng cao thương thức của mình. “

... tôi thật sự hận chết Ron Weasley.

Lại thêm sóng gió nữa đến với Sylvia. Chúc cô ấy vượt qua mọi việc.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Thấp nhất

Ron Weasley thực sự rất thành công. Cậu ta không chỉ chán ghét Slytherin, cũng thành công hãm hại tôi rồi.

Tôi trở lại phòng sinh hoạt chung vào buổi tối, học sinh năm nhất đều đang ở đây. Malfoy đang ngồi ở ghế sofa giữa, ánh mắt âm u trừng tôi.

Huynh trưởng Coffey như không nhìn thấy gì đi xuyên qua đến phòng ngủ, tôi đi theo anh ta làm bộ không quan hệ tới mình muốn đi vào phòng ngủ.

Nhưng Malfoy nói : “ Đứng lại ! “

Được rồi, tôi cứng ngắc đứng lại.

Học sinh năm nhất nhìn tôi như nhìn một phản đồ, ánh mắt có oán hận, khinh miệt, chán ghét.

Malfoy đứng lên. Cậu ta đi vòng quanh tôi.

“ Cô Hopper đúng là một người xuất thân từ Muggle, “ cậu ta nói, “ có lẽ người Muggle đều có thói quen bám víu kèm theo xa hoa tục tĩu ? Người thừa kế Potter, Chúa cứu thế của thế giới phù thủy, cậu bé vàng đánh bại Kê-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, tôi có nên khen ngợi cô Hopper có ánh mắt tốt không ? “

Cái dạng này của cậu ta làm tôi sợ hãi hơn là cậu ta gào thét với tôi.

Nhóm học sinh năm nhất phát ra những tiếng cười châm chọc. Tôi xót xa nhìn nhóm học sinh năm nhất đang châm chọc, Slytherin có quy củ của mình, học sinh năm dưới tuyệt đối không khiêu khích với học sinh năm trên. Hiển nhiên tôi là người có địa vị thấp nhất tại Slytherin.

Đến thời điểm tôi dung nhập vào Slytherin, nhận biết này làm tôi đau đớn.

Được rồi, ít nhất thì lúc đi nhà ăn tôi sẽ tìm thấy vị trí của mình.

Sự trầm mặc của tôi hiển nhiên làm Malfoy hiểu nhầm, cậu ta bước chậm chậm bên cạnh tôi, nhẹ giọng nói : “ Tôi không thể hiểu được, cô Hopper - tại Slytherin chứa toàn bộ quý tộc của thế giới phù thủy, vì sao lại không tìm kiếm... quyền lực hoặc tiền tài tại Slytherin ? A “, cậu ta như hiểu ra nói, “ là bởi vì cô tin tưởng mình có thể quyến rũ một người sao ? Bởi vậy mới lựa chọn Potter ? Thật tiếc là ánh mắt Slytherin cũng không thấp đến nỗi mà chấp nhận cô, càng tiếc nuối chính là Quái khổng lồ Potter cũng ghê tởm cô, hẳn đã thông báo bí mật nhỏ của cô. “

Giả tạo bí mật của tôi là Ron Weasley chết tiệt, không phải Potter. Nhưng tôi không có phản bác giống Potter làm người khác cảm thấy ghét.

“ Mà cô “, về mặt cậu ta thật dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi găm nhẹ : “ Cô phản bội Slytherin. “

Tội phản bội Slytherin là một tội danh quá nặng !

Tôi sợ hãi ngẩng đầu lên : “ Không tôi không có ! Tuy rằng tôi không cảm thù Potter nhưng tôi cũng không thích cậu ta, “ tôi nói năng lung tung, “ Tôi không biết vì sao họ phải nói dối như vậy, nhưng tôi không báo gì với Potter. “

Malfoy khinh bỉ nói : “ Tôi nên tin tưởng cô sao ? Cô Hopper “

Tôi mệt mỏi cúi đầu, nếu là tôi, tôi cũng không tin tưởng.

Đêm đó là đêm bắt đầu cơn ác mộng của tôi, hiểu nhiên mọi học sinh Slytherin đều có quyền trêu chọc tôi. Bắt đầu từ hôm sau, tôi sống trong những bữa tiệc không có chừng mực, bữa chú từ phía sau, si nhục.

Xui xẻo này còn hơn cả năm nhất, tôi cuối cùng đã hiểu được, một nhà nổi danh là tà ác khi thực sự muốn cô lập một người, phải chịu những gì.

Ít nhất còn may mắn đối với tôi là các học sinh lớp trên khinh thường tham dự các hành động như vậy, bọn họ phần lớn là thờ ơ lạnh nhạt.

Tôi chỉ có thể cố gắng không xuất hiện ở nơi công cộng, cố gắng tránh xa ký túc xá, làm bộ không có chuyện gì xảy ra, luyện tập bữa chú như bình thường.

Nhưng tôi vẫn không thể tránh được toàn bộ, bởi vì tôi không có bạn bè mang đến thức ăn cho tôi khi tôi trốn, tôi cũng phải đi học.

Đến cả giáo sư McGonagall cũng không thể nhìn được, bà yêu cầu giáo sư Snape cẩn thận chặt chẽ hành vi của nhóm học sinh.

“ Không, tôi nghĩ tôi không nên can thiệp vào hành động của bọn họ. “ giáo sư Snape nhìn tôi, ý tứ hàm xúc nói với giáo sư McGonagall, “ Slytherin có phương pháp xử lý của Slytherin, một Slytherin chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. “

Đêm dài yên tĩnh là thời điểm khó chịu nhất.

Dù tôi đã quen bị cô lập, bị bắt nạt.

Nhưng thói quen không có nghĩa là tôi chấp nhận, tôi vẫn sẽ đau đớn, thương tâm.

Học năm đầu tiên tôi không có tình cảm với Slytherin, học sinh năm nhất không thích tôi, tôi cũng không thích họ.

Nhưng bây giờ tôi lại có tình cảm với Slytherin, bọn họ cô lập tôi, căm ghét thì tôi lại cảm thấy đau đớn.

Đến bây giờ tôi nhận thấy giáo sư Snape cơ trí, thông thái, nghiêm khắc, mạnh mẽ, đáng để tôi dựa vào, tôi ngưỡng mộ thầy giống như ngưỡng mộ một người cha, ông ấy mặc kệ tôi làm tôi đau đớn không thôi, đây là một cú đánh trầm trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Giải thích

Giáo sư Binns lơ lửng trên bục giảng nói liên miên rằng phải nhớ sách giáo khoa.

Đến thời gian tan học, tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây.

“ Bốp “ một bình mực ném đến tôi, đập vào một phía bên đầu tôi. Lọ mực không đóng nắp, mực chảy theo da đầu chảy xuống áo choàng của tôi. Tôi đau lòng lau lau, đây là áo choàng Blaise làm cho tôi.

Có những tiếng cười khe khẽ xung quanh tôi, giáo sư Binns mờ mịt nhìn xuống dưới đánh giá. Mắt của hồn ma cũng không tốt tí nào, ông ấy không phát hiện ra điều lạ.

Lát sau tôi cảm ba lô rời khỏi lớp học, mặt không biến sắc thực hiện bữa làm sạch, nhưng tóc tôi vẫn còn mực, làm cho bữa làm sạch không có tác dụng gì.

Tôi bọc mình mang theo túi đi về phía ký túc xá, trên đường đi mọi người nhìn thấy mực xanh chảy từ thái dương xuống đều không nhịn cười nổi.

“ Đợi đã... “ Potter đi từ phía sau giữ chặt tay áo tôi, Weasley nghiêm mặt đi bên cạnh cậu ta, nhìn bầu trời chứ không thèm nhìn tôi.

Tôi quay người bỏ tay cậu ta ra, nhìn cảnh giác.

Cậu ta sừng sốt, rồi nói tiếp : “ Cái đó--- tớ thật xin lỗi vì hậu quả không ngờ lại như thế. “

Học sinh nhà Slytherin đi ngang qua lại có một tràng cười nhạo, “ Xem này, Chúa cứu thế Potter trò chuyện với nó kìa, à, ít nhất mày đã thành công một nửa, cổ lên Hopper...”

Potter và Weasley trừng mắt nhìn bọn họ, bọn họ không quan tâm cười lớn đi mất.

Weasley hắng giọng, quay đầu nhìn sang bên cạnh, giọng nói tẻ ngắt với tôi : “ Cái đó...”

“ Tôi không cần các cậu giải thích. “ Tôi không kiên nhẫn ngắt lời cậu ta : “ Tôi chỉ yêu cầu các cậu, xin thương xót, sau này... không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. “

Tôi dùng tay áo lau mực chảy xuống, quay đầu đi.

Tôi phải nói thời gian này thật khốn khổ. Tôi chỉ có thể sử dụng thời gian rỗi rảnh để luyện tập bùa phép, ít nhất bùa phép thành công cũng làm tôi vui vẻ một lúc.

Bởi vì gần đây tôi có thời gian, nghiên cứu của tôi về bùa chú có bước tiến rất lớn.

Tôi phân tích “ Ngàn năm lịch sử- những bùa chú bạn không biết “, trong quyển sách này có các bùa chú phức tạp, phân tích mỗi đoạn của chú ngữ, mỗi bước có tác dụng gì, thử lấy các đoạn đã biết tác dụng, để chúng chồng lên các bùa chú.

Tuy rằng thất bại là nhiều, nhưng tôi vẫn còn tạo được một số bùa chú mới, trong đó có vài cái bùa chú hắc ám, cùng bùa chú tấn công, nhưng tôi nghĩ tôi cần đưa bùa chú cổ đại trải qua suy diễn cho ra cùng một “ Kết quả “, tức là đơn giản cô đọng như bùa chú hiện đại. Tôi hi vọng có thể tạo ra trong hai từ.

Dưới tình hình luyện tập bùa chú mạnh mẽ, tôi đã cố gắng chữa trị nhưng những con chuột tiêu hao rất nhanh... Hơn nữa, con chuột được sử dụng càng lâu, thì càng gãy dựa. Chúng luôn lợi dụng lúc tôi không chú ý để chạy trốn, hơn nữa mang đến phiền toái không nhỏ, cuối cùng tôi phải dùng bùa chú giam cầm.

Dưới tình huống như thế, tôi phải sử dụng một loại bùa chú cổ đại bùa chú khóa chân, sau đó tôi mới phát hiện bùa chú khóa chân hiệu quả cũng không giống như tôi nghĩ... Nó không phải là bùa chú có thời gian hạn định là bốn mươi tám giờ mà là bùa chú cà thọt mang đến cảm giác đau đớn vĩnh viễn.

Tôi tìm kiếm phương pháp chữa trị đám chuột đau đớn thét chói tai, cà thọt. Nhưng kể cả dùng độc được, dùng bùa chú trị liệu, bùa chú hắc ám cũng thế tất cả đều không có tác dụng đối với bùa chú đó.

Nếu bùa chú này là một bùa chú không thể gỡ bỏ thương tổn... vậy không thể nghi ngờ đây là bùa chú hắc ám.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 46: Hiểu nhầm

Có lẽ những con chuột bị tôi tra tấn lâu lắm... Quyết tâm chạy trốn kiên định hơn so với tưởng tượng của tôi.

Lại thêm một lần thử nghiệm không thành công, tôi đếm lại bọn chúng, phát hiện thiếu một con. Tôi kiểm tra toàn bộ phòng ngủ, phải thừa nhận nó có thể chạy ra bên ngoài lúc tôi không để ý.

Tôi mở cửa tìm lại ở bên ngoài. May là thời gian thử nghiệm ngắn, bùa cà thọt vĩnh viễn làm con chuột không đủ thời gian để chạy xa.

Tôi đi nhanh về phía phòng sinh hoạt chung bắt con chuột, nhưng tại lối vào phòng ngủ, một bàn tay nhẹ nhàng nắm cổ con chuột, nhấc nó lên.

Sau đó là Hugh Coffey đi từng bước vào trong, xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi cực kỳ căng thẳng, chỉ cần không phải là người mù, đều có thể nhìn thấy con chuột vẫn đau đớn này không ổn. Tôi dừng lại, lo lắng cùng đề phòng anh ta, không biết anh ta sẽ bắt tôi như thế nào.

Nếu anh ta báo với giáo sư, nếu tôi bị phát hiện thì triển phép thuật hắc ám...

Nhưng anh ta chỉ cúi xuống xem xét con chuột đang gãy dựa một lúc, lại như có điều gì suy nghĩ liếc mắt nhìn tôi sau đó vứt con chuột xuống đất, trở lại phòng ngủ của huynh trưởng.

Tôi may mắn thờ một hồi, tiến lên xách con chuột lên trở về phòng ngủ của mình.

Lần này mặc dù là có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm, tôi cũng học được một bài học, cuối cùng không chú ý đến sự cố gắng chạy trốn của những con

vật nhỏ này... tôi dùng hai tấm gỗ ghép lại thành một cái góc vuông cạnh cửa, mặt trên làm một bùa chú, bùa chú quét các con vật vừa nhỏ vừa nhẹ, mỏng có đuôi đi qua, tấm ván sẽ ghép lại, đem các động vật đó giam cầm ở bên trong.

Đây là một cái ma pháp bắt chuột đơn giản, vừa lúc có thể giải quyết các vấn đề về bọ chuột. Tôi cũng sử dụng bùa xem nhẹ, đặt khắp nơi, ngay cả trong khu rừng cấm cũng để rất nhiều.

... Nhưng sau này tôi phát hiện, bởi vì bùa chú xem nhẹ, chính tôi cũng không biết chúng ở đâu.

Trên lớp bùa chú, kéo tờ giấy nhỏ được gấp từ trên mặt đất đi đến chỗ tôi, bò chân tôi để lên bàn, sau đó nó tự mở ra, đảm bảo tôi có thể nhìn thấy.

Tôi thấy trên giấy là chữ viết của Granger : “ Có thể cho mình chút thời gian để hai chúng ta nói chuyện không ? Sau bữa trưa, mình ở cạnh hồ gần khu rừng cấm đợi bạn. Granger. “

Tôi nghĩ nghĩ rồi viết lên trên : “ Được, nhưng chỉ có hai người chúng ta. “

Tờ giấy nhỏ tự mình gấp lại, trở về theo đường cũ.

Cho dù tôi đã nói “ Chỉ yêu cầu các cậu không xuất hiện trước mặt tôi “, nhưng Potter và bạn của cậu ta cho rằng chúng tôi có thể nói chuyện.

Tôi cảm thấy không có gì phải nói chuyện, dù nói thế nào cũng không thể thay đổi ấn tượng xấu của tôi với họ, cũng không giúp gì cho tình trạng của tôi tại nhà Slytherin.

Nhưng Granger là bạn chơi hơi thân của tôi ở trường học, có vẻ đối với học sinh yêu quý, tôi vẫn không muốn cứng rắn với cô.

Sau bữa cơm trưa, tôi đúng hẹn đến hồ cạnh khu rừng cấm, Granger đã chờ tôi ở cạnh một thân cây.

Cô ấy thân mật hơn mọi khi chào tôi : “ Hopper ! Chào cậu ! “

“ Chào cậu, Granger. “ Tôi nói.

Chúng tôi ngồi trên mặt cỏ, cô ngập ngừng nói :

“ Tôi nghĩ cậu có thể cho rằng... tôi thay Ron xin lỗi cậu. Vốn cậu ta có thể tự mình đến “ cô cười với tôi, “ Chính là cậu vẫn không cho cậu ấy cơ hội. “

“ Tôi nên cho cậu ta cơ hội sao ? “ Tôi nhăn mặt, chán ghét nói : “ Chỉ cần nghĩ chỉ vì đã kích Slytherin, cậu ta có thể bị ổi nói dối, tôi liền ghê tởm không muốn nhìn thấy cậu ta. “

Granger ngạc nhiên nói : “ A, Merlin... tôi cảm thấy lời chỉ trích này rất nghiêm trọng...”

“ Vậy sao ? “ Tôi cười lạnh, “ Trước kia tôi cũng không phát hiện Weasley thông minh... đến thế, chọn tôi làm diễn viên cho lời đồn cũng chỉ bởi vì tôi không thân với các thành viên khác trong Slytherin, cho dù giải thích cũng không ai tin tôi ? “

“ Đúng thế, Ron cũng không nên đưa chuyện cậu đã kích Slytherin... nhưng “ Granger nghi ngờ nói “ Nhưng cậu thổ lộ cũng là sự thật mà. “

Tôi ngạc nhiên rồi nhảy dựng lên.

“ Đừng có đùa. “ Tôi phẫn nộ đỏ mặt, “ Làm sao có thể ! “

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 47: Xua tan hiểu lầm

“ Trước kỳ nghỉ, ở thư viện. “ Granger khẳng định nói “ Cậu trước mặt Harry nói cậu thích cậu ấy. “

Tôi cố gắng nhớ lại, hình như tôi đã nói như thế.

“ Nhưng là “ Tôi lắp bắp nói : “ Đó là... ý của tôi là... cậu. Potter, Weasley, tôi cảm thấy ba cậu cũng tốt. Đương nhiên, hiện tại mình phải bỏ Weasley ra. “

Granger ghen hờn nhìn chăm chăm tôi, bàn tay vỗ trán, rên rỉ : “ Ôi... Merlin, hóa ra là như thế... Cậu không biết trong lời cậu nói có nghĩa khác. Vài ngày trước Harry còn không biết đối mặt với cậu như thế nào. “ Cô bỏ tay xuống nhìn tôi “ Cậu là một cô gái tốt, cậu ta sợ cậu tuyệt cậu sẽ làm cậu đau khổ. Nhưng nếu cậu ta có thể độc ác cự tuyệt cậu, sẽ không có chuyện xấu này. “

Tôi miễn cưỡng nở nụ cười, lần này cũng coi như tai bay vạ gió.

“Không sao cả, “Tôi chán nản nói, “Dù sao chuyện cũng đã thành cái dạng này... Slytherin coi tôi là kẻ phản đồ thích Chúa cứu thế Gryffindor. “

«Ài, thật xin lỗi. “ Cô chân thành nhìn tôi.

«Nhưng, thật may mắn là tôi không thích Potter. “Tôi bĩu môi khinh bỉ cười “Tôi có thể tưởng tượng bí mật nho nhỏ của một cô gái bị truyền ra ở thời điểm không đúng, cô ấy sẽ rất đau khổ.”

“Thật ra... Ron... Ài, miệng cậu ấy không biết phân biệt, cậu cũng biết lời của Malfoy rất quá đáng.” Granger thờ dãi nói.

“Nhờ Weasley ban tặng” Tôi lạnh nhạt nói, “Vài ngày gần đây tôi đã cảm nhận đầy đủ. Không chỉ Malfoy, tôi còn biết tất cả Slytherin nói quá đáng thế nào. May mắn tôi hơn Weasley ở chỗ còn có lý trí, ít nhất nó có thể làm tôi trông coi tốt cái miệng của mình, không đem phiền toái cho người khác.”

“Ron rất xúc động.” Granger bảo thủ nói.

“Đúng thế, tôi hoàn toàn có thể thấy điều này.” Tôi lạnh nhạt mỉm cười.

Weasley là một người xúc động điển hình Gryffindor, xúc động là điểm đặc biệt nhất của đầu cậu ta. Tôi nghĩ tôi có thể hiểu vì sao một Slytherin cần thận, có kế hoạch sau đó mới hành động lại ghét Gryffindor.

Thật kinh tởm. Dừng tình cảm của người con gái chống lại kẻ địch lại là Gryffindor chính nghĩa.

Nếu đương sự không phải tôi, mà là một người nào đó thật sự thích Potter, nữ học sinh ở Slytherin...

Tình yêu không được mọi người quan tâm, sẽ không muốn cho họ biết đến bị “Người nhà” công khai, người mình thích lại không giải thích một câu, bởi vì bị công khai tình yêu nho nhỏ này, mà bị “Người nhà” khinh miệt, cười nhạo, cô lập, bắt nạt.

Thật may là tôi không thích Potter, vì vậy tôi sẽ không oán hận cậu ta không giải thích “Không có chuyện này” trước mặt mọi người.

Ít nhất cậu ta sẽ không giống với suy nghĩ của tôi bây giờ là dung túng bạn bè bởi vì tôi là một Slytherin.

Tôi không để ý, vừa vuốt tóc, vừa đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Granger chỉ vào tóc tôi, nói: “Đó là... cái gì?”

Tôi lấy vật đó xuống dưới, nhìn: “À... là mảnh vụn bánh sandwich không được lấy ra hết.”

Granger nhìn tôi, tôi nhún vai: “Lúc trước còn nhiều hơn, tôi nghĩ rằng bọn họ muốn bôi lên tóc tôi toàn bộ bánh sandwich trên bàn.”

Granger hiểu ngay: “À...”

Cô ấy muốn nói cái gì đó, nhưng tôi cắt ngang: “Tôi phải trở về rồi.”

“A, đúng thế.” Cô nhìn tôi lại lo lắng nói: “Chúng ta có thể vẫn giống như trước đây sao?”

“Sao lại không?” Tôi nói, “Đây cũng không phải lỗi của cậu. Nhưng tôi hi vọng lần gặp mặt sau sẽ không gặp Weasley.”

Tôi chào cô, đi về phía lâu đài.

“Mình không hiểu,” Granger nói to phía sau tôi, “Rõ ràng cậu là học sinh xuất sắc. Vì sao lại không bộc lộ? Vì sao lại không mạnh mẽ phản kích lại những người đã xúc phạm cậu? Cậu chính là một Slytherin!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Slytherin

Tôi dừng lại.

Trong nháy mắt tôi hiểu ra.

Đúng, đúng thế... tôi là người nhà Slytherin, một Slytherin.

Lúc vào học, huynh trưởng Coffey đã nói qua điều gì...

“Slytherin... tôn trọng thuần huyết, dã tâm, sức mạnh.”

Đúng vậy... tôi sao có thể quên đây là Slytherin! Slytherin tôn trọng sức mạnh, tôn trọng cường giả.

Nếu không phải là thuần huyết, cũng không có đủ quyền lực cùng vinh quang, vậy muốn đạt được tôn trọng, chỉ có thể phơi bày ra sức mạnh làm cho người khác phải tôn trọng.

Tại Slytherin, tôi vậy mà mơ mộng hão huyền khiêm tốn để làm cho người khác không chú ý tới...

Tôi thật ngốc, ngốc quá.

Đại khái tôi cũng rất khiêm tốn chính là tôi đã quên... sức mạnh không có, sẽ không đạt được tôn trọng cần có.

Cường giả được coi trọng, kẻ yếu không có địa vị tại Slytherin, tạo ra bộ dạng yếu đuối, bị bắt nạt thật là xứng đáng...

Khó trách giáo sư Snape hỏi tôi: “Trò là một người Slytherin sao?”

Trò đã hiểu biết kiêu ngạo của Slytherin?

Trò đã quyết định dung nhập hoàn toàn vào Slytherin?

Trò đã biết cách sống trong Slytherin chưa?

Tôi cuối cùng tôi đã hiểu vì sao giáo sư Snape vì sao lại nói tôi đại dột làm người khác thất vọng. Tôi... thật sự quá ngu xuẩn.

Nếu... là một Slytherin không thể thay đổi, không đi cố gắng thích ứng quy tắc của Slytherin mà ngược lại đi rút đầu rút cổ khiêm nhường...

Buồn cười cái khiêm nhường... bản thân khiêm nhường chính là cự tuyệt dung nhập Slytherin. Tôi vẫn oán hận Slytherin bỏ rơi tôi, nhưng đến bây giờ người bỏ rơi Slytherin là chính bản thân tôi.

Là một hồn huyết, nhược điểm này tồn tại, dựa vào đâu mà oán hận Slytherin không thu nhận?

Khó trách giáo sư Snape đã nói: “Slytherin có phương pháp xử lý của Slytherin, một người Slytherin chỉ có thể dựa vào bản thân mình.”

Một người Slytherin, một Slytherin chân chính làm sao có thể nén giận, nhẫn nhục chịu đựng, bằng lòng để người ta nhục mạ mình!

Nếu tôi không đoán sai hẳn thầy đang chờ mong... ông ta đang đợi tôi phản kích!

Luôn luôn chờ tôi phản kích!

Giống như một Slytherin chân chính, không nể nang đánh bại những người dám kiêu ngạo xúc phạm mình, đề bọn họ hiểu rằng có một số người là không thể khiêu khích...

Tôi quay đầu chân thành cảm ơn Granger đang đứng dưới tán cây: “Cảm ơn! Tạm biệt!”

Cô ấy mờ mịt phát tay chào tạm biệt, như không hiểu vì sao tôi lại cảm ơn.

Nhưng tôi cũng không giải thích với cô ấy, tôi cũng không nghĩ mình sẽ giải thích với cô ấy. Tôi xoay người, thể xác và tinh thần sung sướng đi về phía lâu đài.

Rất cuộc lúc trước tôi đã suy nghĩ cái gì, mới quyết định hành động khiêm nhường?

Gần hai năm, tôi mới phát hiện tôi đã sai lầm!

Nếu không phải Granger đánh thức tôi, tôi còn sai lầm đến bao giờ?

Bây giờ tôi ngu xuẩn ngu ngốc, sau hai năm nhảm đường, cuối cùng bước lên con đường chính xác.

Từ những ngày được ban tặng, tôi có rất nhiều thời gian để nghiên cứu sách vở. Dù là Granger cũng không xem sách nhiều bằng tôi. Tôi có thể tự tin nói học sinh năm dưới không ai có nhiều bùa chú bằng tôi, tôi sẽ không khách khí.

Cho bọn chúng giáo huấn đủ để bọn chúng trở về đúng vị trí của mình

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 49: Đấu tranh

Ngày hôm sau, tôi dậy sớm, sửa soạn đầu tóc cùng mặc quần áo một giờ. Tôi mặc áo choàng Blaise làm cho mình, không hề ngượng ngùng mặc chúng như trước đây.

Tôi nhìn vào gương.

Mái tóc đen quấn chỉnh tề buộc ở sau đầu, trông rất sạch sẽ gọn gàng, mắt xám không có ánh cười.

Tôi gặt đầu vừa lòng, hơi hátt cằm lên, vẫn duy trì kiểu ngạo hờ hững, thẳng lưng, đi vào nhà ăn.

Trên dãy bàn Slytherin, như tôi đã lường trước chỉ còn một chỗ ngồi ở phía cuối bàn. Nhóm con rắn nhỏ hưng phấn cùng ác ý khinh thường khi nhìn thấy tôi.

Bọn họ không hiểu chuyện nên mới dễ dàng làm chuyện độc ác, nhất là các công tử tiểu thư coi mình là trung tâm không bao giờ suy nghĩ cho người khác ở Slytherin. Bọn nhỏ năm nhất vốn là lớp thấp nhất ở Slytherin, hiện tại có một học sinh lớp trên có thể tùy ý trêu chọc cười đùa, những cái “ác” liên hiện ra.

Tôi thẳng tắp đi tới trước mặt Ocil Gourde - cậu ta là người đứng đầu năm thứ nhất.

Tôi bình tĩnh đối mặt cậu ta nói: “Tránh ra.”

Cậu ta ngẩn người, mặt từ từ đỏ lên.

“Đồ phản bội Slytherin, dám...” Cậu ta chưa ngoa nói.

Hai tay tôi để trong túi áo, chậm rãi cúi người xuống, nhìn chăm chú vào mặt cậu ta. Nữ sinh lớn nhanh hơn, tôi cao hơn cậu ta gần một cái đầu, tôi biết điều này sẽ mang đến áp lực cho cậu ta. Tôi cười nhạt nhẽo với cậu ta, nhẹ giọng nói: “Nếu đàn em là người không hiểu quy định... có lẽ tôi nên dạy cho cậu biết cung kính với đàn chị.”

Cậu ta tức giận phát run, rút đũa phép chìa vào người tôi.

“Ồ, thật là đáng yêu. Đàn em đáng yêu, “tôi giả vờ ngạc nhiên cùng với ý cười nói, “Là học sinh năm nhất... em có bùa chú gì có thể làm tôi bị thương không?”

Sự thật là mỗi một gia tộc quý tộc thuần huyết đều có những bùa chú được truyền lại từ xưa tới nay. Hầu như tất cả các bùa chú này đều là bùa chú cường đại, cha mẹ sẽ không dạy đến khi các con đã trưởng thành. Hiểu biết các bùa chú “An toàn” thì tôi nghĩ rằng một học sinh năm nhất không thể nắm chắc bằng tôi. Chính vì thế tôi mới nhả hai tay để trong túi kiểu “Nó không thể làm gì mình” - thực tế để đảm bảo an toàn... hai tay tôi đã nắm chặt đũa phép trong túi, chuẩn bị trước mọi bất ngờ...

Cậu ta ngẩn người, miệng há to.

“Tránh ra. “Tôi mỉm cười nói lại. “Hay là cậu hi vọng tôi quăng cậu sang một bên?”

Ocil Gourde bắt lực nhìn về phía các học sinh năm lớn Slytherin. Nhưng hầu như mọi người đều coi như không thấy, nói chuyện với nhau như bình thường, một số khác cảm thấy hứng thú nhìn lại đây, không có ý định nhúng tay vào.

Gourde không cam lòng đứng lên, phần nộ đập một cái lên ghế, đi về phía cuối dãy bàn Slytherin nơi học sinh năm nhất ngồi.

Tôi tranh thủ tới chỗ ngồi, trong lòng lại thờ dãi nhẹ nhõm.

Lúc trước bị năm nhất bắt nạt, tôi thật yếu đuối...

Hiện tại tôi mạnh mẽ nhắc nhở năm nhất rằng tôi là học sinh lớp trên, và bọn họ không có gì để uy hiếp tôi.

Trừ khi họ muốn đối nghịch với quy tắc về giai cấp ngàn năm của Slytherin, không bao giờ làm gì với tôi nữa, tốt nhất là si nhục bằng ngôn ngữ cũng không còn, nếu không tôi sẽ dùng hành động cho chúng biết, quyền lợi và tôn nghiêm của học sinh lớp lớn nhà Slytherin là không thể để cho năm dưới xúc phạm.

Thời điểm rời khỏi nhà ăn, Milli Senn Bulstrode học cùng năm với tôi, châm chọc từ phía sau lưng: “Tiểu thư Hopper kẻ phản bội Slytherin cuối cùng cũng tự cứu mình sao, đã biết việc ôm chân Chúa Cứu thế cũng không thể bảo vệ mình à?”

Tôi cười lạnh lẽo với cậu ta, quay lưng đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 50: Tấn công

Buổi chiều là lớp Độc dược.

Cho dù tôi đã cực kỳ cảnh giác nhưng vẫn trúng đòn. Tôi đập trúng bẫy trên hành lang, ngọn lửa bốc lên từ chỗ tôi đứng, đã lan rất nhanh đến người tôi.

Học sinh nhà Slytherin ở xung quanh đều quay lại nhìn. Có ba người rất đặc ý cười nhạo đi đến trước mặt tôi, là ba người cùng năm là Milli Senn Bulstrode, Derrian Poucet, Malcolm Badoc.

Tôi đau đến mức mồ hôi cũng có, cắn răng quơ ma trượng, nhanh chóng phóng bùa dập lửa.

Bulstrode cười nhạo nói : “ Cô Hopper đúng là xuất thân từ Muggle ngu xuẩn, không biết là bùa dập lửa không có tác dụng với ngọn lửa ma thuật. “

... Hãm hại tao mà còn dám xuất hiện trước mặt tao mới là ngu xuẩn.

Tôi quơ đũa phép nói : “ Tra xét - điều chỉnh ngọn lửa “. Thật may là tôi xem rất nhiều sách, sự tò mò cũng lớn, học được bùa đông lạnh ngọn lửa không được việc gì ngoài đùa nhau.

Đau đớn cả người lập tức chỉ còn cảm giác tê dại đi. Tôi tức giận mang theo ngọn lửa lớn tiến lên phía trước, dùng một tay ôm Bulstrode, hấn kêu lên thảm thiết vì bị cháy.

Poucet kinh hoàng dùng đũa phép gõ tôi muốn tôi rời ra. Nhưng ngọn lửa đốt lên đũa phép, hấn buộc phải thả tay ra.

Badoc muốn phóng bùa vào tôi. Tôi cười lạnh lùng, dùng đũa phép phóng bùa : “ Giải giới!” vào hấn.

Hấn bị đánh bật đũa phép, cả người cũng bị đánh bay, nặng nề rơi xuống sàn nhà.

Poucet hét lên, lao đảo chạy về phía trước.

Tôi nhắm ngay về phía thân dưới của hấn, nghiêng răng nghiêng lợi khoái trá nói : “ Xé rách “

Quần lập tức xé thành hai nửa, hấn bị quần quần chân, vênh mông quỳ rạp xuống đất. Hấn che ngay cái quần lót màu trắng, nghẹn ngào thét chói tai : “ Sao mày dám, sao mày dám... ! “

Badoc choáng váng đứng lên, tức giận nói : “ Tao sẽ không bỏ qua cho mày ! Mày xui xẻo rồi ! “

Tôi dừ tợn cười lạnh lẽo nhe răng : “ Tốt, tao xem mày có thể làm gì tao. “

“ Trò xui xẻo ngay bây giờ. “ Có âm thanh lạnh lùng từ phía sau tôi.

Tôi quay đầu lại, thấy giáo sư Snape mặc áo choàng đen, im lặng đứng phai sau tôi.

Tôi cúi đầu không biết làm thế nào, tôi còn không biết đối mặt với ông ấy như thế nào.

Ông ấy phát tay, dập tắt ngọn lửa trên tóc tôi cùng với trên người Bulstrode, lại gắn cái quần của Poucet lại như ban đầu.

“ Badoc cùng Poucet đưa Bulstrode đi Bệnh thất. Về phần trò, trò Hopper, “ Giáo sư quay đầu cười lạnh nhìn tôi, “ Tấn công bạn học, phóng bùa trên hành lang, tôi trừ hai mươi điểm của Slytherin.”

Một loạt tiếng hít mạnh ở xung quanh, nhóm Slytherin nhìn nhau.

Trong lòng lạnh lẽo. Ai cũng biết giáo sư Snape có khuynh hướng bao che khuyết điểm đến thế nào, hai năm nay, đây là lần đầu tiên trừ điểm của Slytherin.

Chẳng lẽ, tôi đã làm quá...

“ Cô ta gặp xui rồi. “ tôi nghe thấy có người sung sướng nói, “ Cho dù giáo sư Snape không để ý tới cô ta, huynh trưởng Coffey cũng sẽ không bỏ qua

cho cô ta... “

Không may là tôi cũng có suy nghĩ này.

Malfoy đứng bên cạnh cột đá, đằng sau là hai người hầu ngu ngốc Goyle và Crabbe. Ngạc nhiên là lần này cậu ta không tham gia đội ngỗ cưỡi nhạo tôi, cậu ta nghi ngờ, đôi mắt màu xám nhìn tôi.

Nhưng tôi lại không có hứng thú xem cậu ta nghi ngờ cái gì, tôi nặng nề theo sát giáo sư Snape, đi qua cậu ta hướng về phía phòng Độc dược.

Cánh tay tôi sưng đỏ, nhưng không cháy đen giống như tôi nghĩ hoặc ít nhất là đây người vết bỏng rộp, thậm chí còn không thể thâm bằng người khỏi xưởng Bulstrode. Hiển nhiên là do bùa đông lạnh lửa đúng lúc, mà bấy rập này là ngọn lửa tạo thương tổn nhỏ nhất. Được rồi, tổ ba người Slytherin ngu xuẩn mới được thành lập còn có chút lý trí, không phải vào Azkaban vì mưu sát bạn học.

Tôi tưởng rằng rất khó để giáo sư Snape hết giận dữ, tiết học Độc dược này chỉ sợ mọi người sẽ khó mà chịu đựng được.

Nhưng tôi lại sai lầm. Tâm tình giáo sư Snape hình như tốt lắm, ngay cả tạo phiền toái cho Gryffindor cũng ít hơn.

Lúc tôi nấu thuốc không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của giáo sư Snape... Tôi có nhìn lầm không... Khóe miệng của thầy ấy khẽ nhếch lên, cái đó có phải là mỉm cười?

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Phòng sinh hoạt chung

Buổi tối tôi kiên trì ở lại phòng sinh hoạt chung làm ra vẻ bận rộn.

... Tôi thật sự vẫn thích làm ở Thư viện hoặc trong phòng ngủ. Nhưng đây là một loại thái độ, cho thấy tôi bây giờ không ngại bất kỳ người nào khiêu khích, tôi có quyền ở lại phòng sinh hoạt chung này.

Cho dù huynh trưởng Coffey ngồi ở bên lò sưởi trong tường đọc sách làm tôi lo lắng, không biết anh ta sẽ có thái độ như thế nào... thì cũng không làm tôi thay đổi ý nghĩ của mình.

Một lúc các nhóm lại ngẩng đầu nhìn tôi, khe khẽ nói nhỏ.

Tôi biết, lúc trước mình là một người bị học sinh năm dưới bắt nạt, sự thay đổi to lớn như vậy làm bọn họ ngạc nhiên vô cùng.

Đến tôi cũng ngạc nhiên lắm.

Lúc sáng tôi đã chuẩn bị tâm lý, mang theo thái độ chuẩn bị chiến đấu với các trò đùa dai của Slytherin.

Nhưng tôi không ngờ mình có thể làm đến vậy, cứ như ai đó chứ không phải là tôi. Hoặc là oán hận đã quá nhiều, cuối cùng có chỗ đột phá mà hoàn toàn thoát ra.

“... Cô Hopper vĩ đại không gì không thể làm, cuối cùng thành công làm cho chủ nhiệm Slytherin trừ hai mươi điểm.” Âm thanh của Malfoy chột lớn hơn, tôi cá rằng cho dù có chui vào góc cũng có thể nghe thấy.

Cậu ta vừa nói, con mắt màu xám vừa nhìn huynh trưởng Coffey, con mắt thăm dò.

Tôi nghĩ không một Slytherin nào quên được thời điểm nhập học, lời nói của huynh trưởng Coffey.

“...Nếu các anh chị làm gì để Giáo sư Snape buộc phải trừ điểm của Slytherin, tôi hi vọng người đó có thể chịu được toàn bộ sự tức giận của Slytherin.”

Tôi tất nhiên là nhớ.

Tôi cũng không nhìn được nhìn trộm huynh trưởng Coffey, nếu như nói người tôi sợ nhất ngoại trừ giáo sư Snape còn có huynh trưởng Coffey. Tôi cực kỳ khâm trọng.

Dù Malfoy ở gần như vậy, cho dù âm thanh của cậu ta có thể đánh thức cả quái vật không lồ, huynh trưởng Coffey cũng coi như không nghe thấy. Anh ta hết sức tập trung xem sách trong tay, bộ dáng như không có việc gì.

Lòng tôi nhất thời an tâm, tôi khép lại sách giáo khoa, cho Malfoy nụ cười giả tạo, hắt cằm lên, nhẹ giọng nói: “Chỉ có hai mươi điểm thôi... đúng không

? Tôi sẽ kiểm được nhanh thôi, thậm chí là nhiều hơn. “

Tuy rằng đều là người đứng đầu học sinh một khóa, nhưng đối xử với Malfoy cũng không thể giống Ocil Gourde. Đối xử với Ocil Gourde, tôi có ưu thế khóa trên, mà học sinh khóa dưới không thể khiêu khích học sinh khóa trên. Cho dù cậu ta là người đứng đầu khóa đấy, đại quý tộc cũng phải tuân theo quy định ngàn năm của Slytherin.

Mà Malfoy... cùng học với nhau hai năm tôi biết cậu ta là một đứa nhỏ được chiều hư, lòng tự trọng mạnh mẽ đến méo mó, không thể chịu đựng được người khác từ chối dù chỉ một chút, lòng dạ hẹp hòi muốn chết.

Cho nên đối với cậu ta, tôi phải cho cậu ta chút mặt mũi, thậm chí cho cậu ta thấy thiện ý của mình, thích hợp nhất là thể hiện sự tôn trọng cậu ta. Bị lòng dạ hẹp hòi của cậu ta ghi thù, tôi nghĩ rằng thời gian còn lại của tôi Hogwarts cũng không mấy thoải mái. Dù sao tôi đã tận mắt thấy cậu ta bắt khuất thể nào khi khiêu khích Potter kẻ cho khi thắng khi bại.

Một người xui xẻo như Harry là đủ rồi.

Malfoy bắt ngờ nhìn tôi, nhướn mày, âm thanh kéo dài ra : “ ... có lẽ. “

Biểu tình của người lớn xuất hiện trên khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn của cậu ta làm tôi suy nghĩ nửa thì không nhận được cười.

“ A... “ Hai tay Zabini giao nhau chống cằm, nở nụ cười hứng thú. Cậu ta đứng lên, vỗ vai Malfoy đi thẳng về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Chó điên Slytherin

Ngay sau đó là trận đấu giữa Hufflepuff với Gryffindor đã đến. Cả hai bên đã bắt đầu tiến vào sân bóng nhưng ngay lập tức bị hủy bỏ.

Bởi vì lại thêm một lần công kích nữa. Là Granger cùng một nữ sinh Ravenclaw bị hóa đá.

Sau khi tôi vào Slytherin, người duy nhất ở Hogwarts có thiện ý với tôi, tôi không thể không quan tâm đến việc này tuy rằng tôi không thể giúp được cái gì.

Cho dù tôi biết rằng tôi đang ở thời điểm cố gắng đạt được sự chấp nhận của Slytherin thì việc đi thăm một Gryffindor cũng không thích hợp, nhưng tôi vẫn muốn làm thế.

Nhưng ngay lập tức, quyết định của nhóm giáo sư đã phá tan sự mong đợi của tôi.

Giáo sư Snape vội vàng đi đến phòng sinh hoạt chung, tuyên bố với chúng tôi : “ Toàn bộ học sinh đứng sáu giờ phải trở lại phòng sinh hoạt chung. Cho dù có việc gì, tất cả học sinh không được rời ký túc xá trong thời gian dài. Mỗi lần đi học, các học sinh phải tập trung tại phòng sinh hoạt chung, sau đó sẽ có một giáo sư hộ tống. Thời gian ra ngoài khác cũng cần giáo sư hộ tống. “ Giáo sư cong môi lên, “ Nhưng tôi cho rằng... các trò không nên vì một số vấn đề nhỏ nhỏ ngu xuẩn mà lãng phí thời gian riêng của một giáo sư. Luyện tập Quidditch và các trận đấu bị ngưng vô thời hạn. Buổi tối không triển khai bất kỳ hoạt động gì. Cứ thế đi. “

Nói xong ông vẫy áo choàng, giống như làn sóng đen hùng hổ cuộn cuộn rời đi.

Được rồi, kế hoạch đi thăm Granger thế là đổ bể. Tôi không nghĩ rằng giáo sư sẽ để phí thời gian của mình để đưa một Slytherin đi thăm một Gryffindor.

Thời gian này ở Hogwarts thật là sợ bóng sợ gió, cho dù Slytherin được coi là không sợ công kích nhưng cũng bắt đầu hoạt động theo nhóm.

Không có những trò đùa dai nhắm vào tôi. Bởi vì tôi đã thực hiện được lời hứa của mình, tôi đã lấy lại được hai mươi điểm từ lớp Bùa chú và lớp Biến hình, tôi cũng không bao giờ che giấu... năng lực của mình. Tôi không hề khiêm tốn kiểm tất cả các điểm mà tôi có thể. Cho dù tôi rất chột dạ, có cảm giác như dựa vào tuổi tác mà làm vậy.

Cũng tại ngày đó tôi đánh nhau với nhóm ba người ngu ngốc cho thấy tôi không sợ bất cứ người nào dám xúc phạm mình.

Nhưng quan trọng nhất là, đêm hôm đó tại phòng sinh hoạt chung có rất nhiều Slytherin ở đó, bọn họ đã nhìn ra thái độ của huynh trưởng Coffey đối với chuyện này, ở trong Slytherin không ai dám làm trái huynh trưởng.

Tôi không thể hiện ra ngoài, tôi cũng không biết thể hiện như thế nào để cho anh ta biết, nhưng tôi lại rất cảm kích huynh trưởng Coffey.

Cho dù Slytherin đối với tôi còn do dự, nhưng tôi lại không ngại ngừng trà trộn trong quần thể này, cùng tiến cùng lùi với cả đội ngũ.

Đôi khi gặp đội Gryffindor, Potter cũng thường ở trong đó.

Có thể khi hoạt động một mình tôi cũng chào hỏi cậu ta theo lễ nhưng không thân cận, nhưng tôi nghĩ lại không ổn nếu trong một nhóm Slytherin cũng làm như thế.

Chỉ là sau khi coi bỏ hiểu lầm, tôi cũng không thể không phản ứng trước đôi mắt xanh đầy áy náy của cậu ta.

Tôi cũng chỉ có thể, nhiều nhất là ung dung thân nhiên hơi gât đầu với cậu ta, sau đó theo cả nhóm rời đi.

Nhưng cũng nhiều thời điểm xô xát giữa Slytherin và Gryffindor, là hai nhà đối địch, tình huống như vậy cũng là bình thường.

Có mấy lần từ to tiếng với nhau chuyển sang đánh nhau, hai bên ở trên hành lang phóng bùa chú.

Nếu như là lúc trước thì tôi sẽ do dự vì không phải ai ở Gryffindor cũng đáng ghét, hoặc là tôi cảm thấy việc này nhằm chán ngấy thơ lạnh nhạt. Hiện tại tôi có thể không do dự rút đũa phép tham dự. Mặc kệ Slytherin là đúng hoặc sai, tôi chỉ cần biết tại thời điểm này phải giữ gìn nó là được rồi.

Tôi là một Slytherin, mà Gryffindor đối địch với Slytherin, tôi chỉ cần hiểu hai điều này thôi.

Việc tham chiến cũng đem lại nhiều chỗ tốt, sự do dự của Slytherin cũng bị xóa hết. Cho dù không có thân thiết, có vài người không còn chần chọc làm tôi không quen nhưng tôi nghĩ đây chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa tôi vô cùng thiên vị Ron Weasley. Lúc đầu cậu ta vì áy náy với tôi mà nén giận, nhưng nhiều lần bị chọc giận, cậu ta phóng bùa chú về phía tôi - cậu ta lại quên cây đũa gậy của mình, vì thế tôi giảm được một cái bùa chú để đi đối phó với người khác.

Weasley tức giận vô cùng, cậu ta gọi tôi là “Chó điên Slytherin cắn mọi người”

Tôi không nhịn được cười toe toét với cậu ta, tôi thích danh hiệu này.

Chỉ cần gắn với Slytherin, cho dù là “Quái vật Slytherin”, “Con sên Slytherin”, “Phân rỗng Slytherin”... tôi đều thích

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Hết năm học

Dumbledore bị hội đồng quản trị trường học bãi chức, nhà Slytherin rất vui sướng. Nhưng học sinh ba nhà khác lại rất lo lắng, giống như chỉ có cụ Dumbledore ở đây, hình như người đó hoặc đồ vật nào đó cũng không dám tấn công học sinh.

Nói thật, tôi không nghĩ là cụ Dumbledore sẽ rời bỏ chức vụ hiệu trưởng. Phải biết rằng năm đó để ở lại Hogwarts, thầy đã cự tuyệt chức vụ Bộ trưởng Bộ Phép thuật.

Tôi đương nhiên biết là hội đồng quản trị nhà trường cũng biết. Thực tế là họ hài lòng nắm lấy cơ hội làm người khác ghét cụ Dumbledore mà thôi.

Đây là chuyện của những người quyền cao chức trọng thôi không liên quan đến tôi, bởi vậy tôi bình tĩnh chăm chú học. Phòng học của tôi không còn là Thư viện vì không được phép cũng không còn là phòng ngủ của tôi mà là phòng sinh hoạt chung có rất nhiều Slytherin cùng ở đây.

Cho dù hiện tại tôi không có bạn thân nhưng tôi cũng mong muốn đặt mình trong phạm vi của mọi người trong Slytherin.

Một ngày nào đó.

Một ngày nào đó họ sẽ quen thuộc với tôi.

Học sinh Slytherin không giàu thì địa vị cao, bọn họ luôn có các con đường lấy tin tức. Từ lúc tôi bắt đầu ngồi tại phòng sinh hoạt chung thì mới biết, tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu vui vẻ.

Một mặt khác của truyền thuyết, lịch sử thực tế, thậm chí là thời sự chính trị của thế giới Phép thuật, gia phả quý tộc. Tất cả các tin đồn cùng tin tức đều có người lo lắng nói đến.

Cách cuộc thi còn ba ngày nữa, lại một vụ tấn công xảy ra - một học sinh bị bắt đến Phòng chứa bí mật.

Người bị bắt là Ginny Weasley, em gái Ron Weasley.

Tất cả các học sinh được huynh trưởng đưa về phòng sinh hoạt chung, không một ai được phép ra ngoài. Tất cả các giáo sư đều tập trung lại, họ tính

toán tạm thời đóng cửa Hogwarts, đến ngày hôm sau đưa nhóm học sinh chúng tôi... trở về nhà.

Các nhóm Slytherin cùng tập trung thảo luận, có người lo lắng khi lần này người bị tấn công là phù thủy thuần huyết, nhưng cũng có rất nhiều người vui vẻ khi có người gặp nạn, bởi vì “nhà Weasley là thuần huyết phản đồ”

Nhưng không ai giống nhóm giáo sư đi dấn là đóng gói hành lý.

Mặc kệ đoán thế nào, chúng tôi đều không đoán ra được chân tướng sự việc.

Ngày hôm sau, ngu ngốc Gilderoy Lockhart thật sự trở thành ngu ngốc, các giáo sư đưa ông ta đến Bệnh viện thánh Mungo.

Không, đây không phải là trọng tâm - chết tiết Gryffindor, chết tiết Chúa Cứu thế cùng chết tiết Weasley, bọn họ đã giải quyết quái vật của Phòng Chứa bí mật, bọn họ đạt được thưởng đặc biệt cống hiến, mỗi người bỏ thêm... hai trăm điểm cho nhà Gryffindor.

Tôi phải nói rằng, ở trên bàn cơm, sau khi nghe thấy tin tức này, trải qua tranh chấp Cúp Nhà năm trước, Slytherin vẫn tức giận (chẳng hạn như Malfoy cùng nhóm con rắn nhỏ năm nhất), cũng rất nhiều người bình tĩnh (chẳng hạn như một số người cười lạnh lùng).

“Thật vĩ đại. “Huynh trưởng Coffey lạnh lẽo kéo khoe miệng lên, “Chúa Cứu thế, cậu ta ngoài việc giúp đỡ thế giới Phép thuật, bây giờ còn ngăn con sòng dừ đến với Hogwarts.”

Dolox Horace - tuy rằng nữ sinh tại Slytherin có số lượng khá ít nhưng cô ấy chính là nữ Huynh trưởng của Slytherin - đặt khuỷu tay ở trên bàn, lười biếng nói: “Có lẽ nhà Slytherin nên thuận theo thời đại sửa quy củ, Hugh. Quá tuân thủ nội quy sao được.”

Huynh trưởng Coffey mỉm cười nói: “Đúng thế. Có lẽ sau này Slytherin xuất hiện người đi thám hiểm ban đêm thì tôi không nên ngăn cản - xem Gryffindor, điểm số của bọn họ đều trông cậy vào các đêm thám hiểm để tăng điểm đấy.”

“Ha ha... Hugh thần mẩn, chỉ sợ không được rồi. “Horace lấy tay chống má, “Slytherin sẽ không xuất hiện một Chúa Cứu thế đâu.”

“Không biết mọi người có phát hiện ra không, “một học sinh lớp lớn ngồi bên cạnh mỉm cười nói, “Trường học cũng không đưa ra nội dung chi tiết ra, “

“Đúng thế. “Huynh trưởng Coffey suy nghĩ.

“Bọn họ không nói cho chúng ta biết là ai đã chỉ đạo toàn bộ các cuộc tập kích trong năm học. “Horace tiếp lời.

“Potter có năng lực xả ngữ của Slytherin, đánh bại quái vật trong căn phòng bí mật của Slytherin, chi tiết lại không nói tí mĩ... thật sự làm người ta nghi ngờ. “Huynh trưởng Coffey ý tứ hàm xúc nói.

“Dumbledore đương nhiên là biết chi tiết nhưng lại giấu điểm sẽ làm người khác nghi ngờ. “học sinh lớp lớn nói.

“Hay là... Potter là kẻ tấn công? “Horace nữ huynh trưởng chớp chớp mi, đưa ra một giả thiết.

Dùng một chút, học sinh lớp trên nói: “Người bị hại Ginny Weasley cũng rất kỳ lạ.”

“Đúng thế.”

“Các giáo sư không cho phép một mình hành động, thật là cũng mong muốn mọi người giám sát nhau đi. Vậy kẻ tấn công làm thế nào khi không kinh động người khác mà có thể bắt Weasley đi vậy?”

“Trừ khi Potter luôn có thể trốn tránh ánh mắt của người khác... Trước khi tình hình kết thúc, nếu không cố ý, muốn đi một mình là rất khó.”

“Trừ khi cô ta có ý tránh những người khác.”

“Trừ khi cô ta là kẻ tấn công.”

Họ trầm mặc một hồi.

Huynh trưởng Coffey nhẹ nhàng ho một tiếng.

“Tóm lại... Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng người thừa kế căn phòng bí mật chỉ sợ là có liên quan với Gryffindor.”

“Đương nhiên”, Horace nữ Huynh trưởng khinh bỉ nói, “Nếu là một Slytherin, bọn họ sẽ không thay hấn giấu điểm.”

Hermione Granger cũng những người bị tấn công cũng đã phục hồi. Sau đó cô ấy phát hiện cuộc thi sắp đến thì lập tức nổi điên.

Sau khi hết bận rộn thi cử, chính là tiệc cuối năm.

Sau khi Potter cùng Weasley bỏ thêm bốn trăm điểm, Gryffindor có một loại thái độ là Cúp Nhà đương nhiên là thuộc về họ.

Nhóm tiểu sư tử cực kỳ kích động, Ravenclaw cùng Hufflepuff vây quanh hoan hô Harry Potter, thật giống như là lúc trước người đuổi cậu ta không phải là bọn họ.

Sắc mặt nhóm Slytherin là cũng không thêm quan tâm, nhưng bởi vì mọi người đều có sự chuẩn bị, phần lớn là khinh miệt.

Nhưng sắc mặt của Malfoy thật sự là âm trầm, kém đến mức mọi người ai cũng thấy. Blaise nhẹ nhàng hỏi : “ Làm sao thế ? “

Malfoy dùng một chút, miễn cưỡng nở nụ cười.

“ Hôm qua, ba mình mới nói cho mình biết, “ Malfoy nói khó hiểu, “ Tiểu gia tinh bị Potter giải phóng rồi. “

Dãy bàn nhà Slytherin yên tĩnh, mọi người không thể tin nhìn cậu ta.

“ Không sao đâu, “ huynh trưởng Coffey gật gù đầu với cậu ta, “ Tôi tin tưởng ngài Malfoy có thể xử lý tốt chuyện này. “

“ Mong là thế. “ Malfoy âm trầm nói.

Tôi có chút ngờ ngác không hiểu, kéo Ocil Gourde - cậu ta là người đứng đầu năm nhất, bất hạnh là cậu ta ngồi cạnh tôi, người ngồi cuối cùng của năm hai, “ Tiểu gia tinh được giải phóng là như thế nào ? “

Ocil Gourde không kiên nhẫn tránh tay tôi ra rồi châm biếm : “ Thật đúng là người xuất thân từ thế giới Muggle, đến cả điều này cũng không biết. “

Tôi chân thành nhìn cậu ta.

Cậu ta miễn cưỡng cảm nhận ra tôi đang uy hiếp, lại hạ giọng nói : “ Tiểu gia tinh trong nhà nắm giữ rất nhiều bí mật của gia tộc... Ai cũng không tin Dumbledore không lợi dụng điều này. “

“ À... “ Tôi đã hiểu và đồng tình nhìn cậu ta.

Ocil Gourde nở nụ cười vui sướng khi có người gặp họa, “ Ngay cả một tiểu gia tinh đều không quản lý được, là một quý tộc từ xa xưa thật là đau lòng... xem ra gia tộc Malfoy rất vội vàng. “

Tôi lườm cậu ta, nói : “ Cho dù gia tộc Malfoy gặp phiền toái cũng không mang lại ưu đãi gì cho cậu, tính cách tổn hại người lợi mình thật là đáng ghét. “

Thì cuối năm nay tôi đứng hạng nhất. Cho dù Hermione Granger thiếu rất nhiều tiết học nhưng cô ấy vẫn đứng thứ hai, tôi đã nói rồi, cô ấy là người thông minh nhất mà tôi đã gặp.

Malfoy bị chọc tức. Năm học đầu tiên cậu ta bại bởi một cô gái có xuất thân từ Muggle, năm thứ hai cậu ta lại bại bởi hai cô gái có xuất thân Muggle.

Sau đó là... kỳ nghỉ hè.

Chúng tôi ngồi tàu lửa rời Hogwarts.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 54

Dễ nhận ra là công việc của Blaise càng ngày càng thành công, nhờ khả năng của cô, căn nhà cũ nát đã được thay đổi rất nhiều.

Lúc trước là toàn bộ đồ đạc mua ở chợ đồ cũ được thay đổi, tuy rằng vẫn là đồ cũ nhưng nhìn lại càng giống đồ cổ. Tôi vuốt ve đồ gỗ đã cũ đoán rằng chúng có lẽ quý hơn cả đồ mới mua.

Chúng phối hợp với mảnh vải rất dày làm tôi có cảm giác căn phòng có phong cách Slytherin, cũ kỹ, bảo thủ nhưng tao nhã. Tôi thật hoài nghi đồ dùng gia đình cùng với vật trang trí là được đưa trực tiếp từ Slytherin đến.

Điều này làm cho tôi cảm thấy mới mẻ, Blaise trong tôi là người ngọt ngào nhẹ nhàng nhưng hiện tại cô có cuộc đời mới phơi phới. Cô không còn vội vàng tan làm thì lập tức về nhà nữa. Hiện nay ngoại trừ đi làm cô cũng thường xuyên ra ngoài sau đó vui vẻ trở về.

Tôi có chút mất mát nhưng nhiều hơn là vui mừng. Tôi đã chiếm quá nhiều sự chú ý của cô, nay cô vẫn còn trẻ, cũng nên giống như những người phụ nữ khác cũng nên có vài người bạn thân cùng đi shopping, dạo phố...

Nghỉ hè tôi thường xuyên đến Hẻm Xéo, mua chút sách hoặc các thứ tôi cảm thấy thích thú, còn có vật dụng phép thuật.

Có lúc Blaise cũng đi cùng tôi, cô cũng có hứng thú đối với Hẻm Xéo, thậm chí cô còn mua áo choàng để mặc. Mặc nó thì không ai nhận ra cô là một Muggle khi cô ở Hẻm Xéo.

Đồ dùng phép thuật mà tôi nghiên cứu thì sẽ để lại cho Blaise dùng, Blaise cũng thường xuyên xem sách pháp thuật. Trong nhà chúng tôi có rất nhiều đồ vật... như tiệm của phu nhân Srilanka bán những cái chảo đã dùng xong thì sẽ tự tẩy rửa, sau đó tất cả mỡ sẽ biến mất khi sử dụng thuốc loại bỏ dầu mỡ, một cái chổi có thể tự quét nhà nhưng không thể bay, một cái khăn lau thích sạch sẽ - sàn nhà nếu có một sợi tóc thì nó sẽ tức giận bay qua chà lau một hồi.

“Mẹ phát hiện ra rằng không thể cho người khác vào nhà được, bọn họ sẽ bị dọa mất. “Blaise cười hi hi nói : “Con yêu, nhà chúng ta càng ngày càng giống một gia đình phù thủy. “

“Đương nhiên. “Tôi bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, “Con gái mẹ là một phù thủy đó. “

Cô nhìn tôi rồi tiến lại gần định xoa đầu tôi, tôi ngăn cô ngay lập tức.

Cô tức giận nói : “Sylvia, con thay đổi rồi, lúc trước con đều ngoan ngoãn cho mẹ xoa đầu cơ mà. “

Tôi giật mình, cười nói : “Blaise(*), con người luôn thay đổi. “

“Mẹ thật ngạc nhiên khi con nói thế. “Blaise ôm tôi vào lòng, cảm giác trên vai tôi, “Trước khi con luôn nói con sẽ vĩnh viễn không thay đổi. Con đã trưởng thành rồi - là ở trường học đạt được cái gì à ? “

Tôi do dự nói : “Con phát hiện, Slytherin không có xấu xí nhưng con vẫn nghĩ - thực tế là nó thật đáng yêu. “

“Đương nhiên, đương nhiên. “Blaise cười rộ lên, “Vĩnh viễn đều không có thuần túy tà ác, kể cả người đáng ghét cũng có ưu điểm, đúng không ? “

“Đúng vậy. “Tôi nói

“Mở lòng ra đi hưởng thụ cuộc sống vườn trường đi, “cô nói, “Nó vĩnh viễn đều tình cảm mãnh liệt hơn con nghĩ đấy. Lâu đài cổ ngàn năm thần bí, vô số đường hầm, hành lang lúc ban đêm - tương tượng một chút mẹ đã thấy thích thú rồi ! “

“Blaise. “Tôi nhăn mặt kêu lên, “Con cũng không phải là một Gryffindor. “

Blaise nói đúng, tôi đã thay đổi.

Cho dù tôi đã sống ba mươi năm ở kiếp trước, đó là tôi không có ai để kết giao, mười năm xuyên qua lại theo Blaise lang thang khắp nơi, chưa từng có một người bạn.

Khi còn trẻ, tôi cẩn thận thử tham gia hòa nhập vào vòng luẩn quẩn của những người bạn cùng lứa. Sau đó tôi phát hiện cho dù tôi làm thế nào cũng vĩnh viễn không thể tham gia hòa nhập vào đó. Tất cả mọi người đều tốt, trách là trách dung mạo của tôi làm mọi người không thể bỏ qua.

Tự ti cùng đề phòng là bản tính của tôi, kiếp trước tính cách lạnh nhạt là do bị từ chối đến chết lặng sau đó chỉ còn lại sự bất đắc dĩ thôi. Tôi sống hèn mọn cùng thỏa mãn, mong muốn cả thế giới đều quên tôi còn tồn tại.

Blaise, cô là người đầu tiên thật lòng yêu thương tôi, coi tôi là bảo vật trân quý nhất thế giới. Cô dạy tôi học nói, tự tay dìu tôi đi, chẳng sợ ngày ngày khó khăn cũng không để tôi bị đối. Tôi là sự tồn tại đặc biệt đối với cô, cô nguyện ý sống chết vì tôi.

Lần đầu tiên có người đối xử với tôi như thế, cô yêu tôi chân thành tha thiết cùng nóng ấm, không còn con đường nào khác, tôi bị cô hòa tan. Trái tim tôi sẽ không bao giờ đề phòng cô, cô là sự tồn tại đặc biệt đối với tôi, là người duy nhất trên thế giới này đồng ý yêu tôi, là người có khả năng yêu tôi.

Tôi luôn mê luyến sự dịu dàng của cô. Cho dù tôi có thể hiểu được tuổi trẻ của cô không nên có vương bận, nhưng tôi vẫn âm thầm ghen tị với những người giành được sự chú ý của cô.

Nhưng tôi đã phát hiện, tôi không còn là con người trước kia, hoàn cảnh tôi sống cũng không còn là hoàn cảnh lúc trước.

Slytherin tôn sùng lực lượng rất thích hợp với tôi.

Chỉ cần tôi cố gắng mạnh hơn, tôi có thể hòa nhập với mọi người, đạt được sự tôn trọng và cả tình bạn nữa.

Thậm chí... tôi có lòng tham... có lẽ có một người giống như Blaise đối xử với tôi.

Slytherin làm cho tôi càng ngày càng tự tin tiến lên.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 55: Tiệm sách

Một lần cùng Blaise đi Hẻm Xéo, cô muốn mua một con cú mèo.

Tôi do dự một lúc, trong trường học một con cú mèo có thể thuê vài đồng Knuts để chúng gửi thư cho, tôi cũng không phải là thích thú cưng của mình là một con cú mèo. Tôi thích một con mèo hơn.

Blaise nhìn thấy sự do dự của tôi, cười nói : “ À, không phải là đưa con. Con không nghĩ là mẹ cũng cần nó sao ? “

Đúng thế, Blaise không phải là phù thủy, cô không dùng được bùa chính cú mèo, như vậy rõ ràng là mình có một con thì càng tiện lợi.

Tôi chọn cho cô một con cú lợn nhỏ, nó mềm mại, bộ lông màu rậm nắng tròn tròn, luôn mồm kêu. Blaise gọi nó là Gadda, cô thích nó vô cùng.

Sau đó công việc của Blaise nhiều hơn, cô không còn thời gian rảnh cùng tôi đi dạo mọi nơi nữa. Vì thế tôi cảm thấy may mắn - một tội phạm nguy hiểm đã vượt ngục Azkaban, lệnh truy nã dán đầy Hẻm Xéo. Nếu Blaise nhìn thấy, cô nhất định sẽ lo lắng khi tôi đi ra ngoài.

Người đi đường ở Hẻm Xéo cảm thấy không an toàn, nhưng tôi cảm thấy, tên tội phạm đó sẽ không đến nơi phồn thịnh nhất thế giới phù thủy này.

Tháng tám, tôi gặp Harry ở Hẻm Xéo.

“ Khỏe không bạn ? “ Cậu ta do dự nhìn tôi, như là chắc chắn tôi sẽ không trả lời cậu ta ấy.

Cậu ta hình như làm bài tập bên ngoài cửa hiệu cafe dưới cái ô màu sắc rực rỡ, sách giáo khoa cùng sách bài tập hỗn độn trên bàn đặt tại vỉa hè.

Tôi nhìn xung quanh, may mắn là mọi người đều không phát hiện cậu ta chính là Harry Potter, cậu bé sống sót.

Tôi đi về phía cậu ta : “ A, xin chào. Cậu làm bài tập trong này à. “

“Đúng vậy.” Cậu ta cười nói, “Tôi hiện đang ở quán Cái vạc lưng.”

Tôi tiếc nuối nhìn cậu ta, tôi nhớ rõ vào năm nhất cậu ta thường xuyên có vẻ mặt kinh ngạc và hưng phấn đối với thế giới phù thủy, không có chút tự tin và hay ngại ngùng, giống chú cú nhỏ lo lắng bị vút bỏ.

Hiện tại những vẻ mặt này càng ngày càng ít.

“Vì sao không ở nhà?”

Một chút lo lắng hiện trên mặt cậu ta, cậu ta mơ hồ nói: “À, có chút nguyên nhân...”

Tôi hiểu rồi gật đầu, nếu cậu ta không muốn nói, tôi đương nhiên sẽ không hỏi nữa, từng gia đình đều có tình huống riêng.

Tôi cầm cốc cafe, ngồi đối diện cậu ta.

“Thật ra, hôm nay tôi chuẩn bị đi mua sách giáo khoa.”

“Tớ cũng định như thế.” Potter tò mò hỏi, “Cậu chọn môn học nào?”

“À... Số học, Tiên tri, Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, Nghiên cứu Ngôn ngữ Cổ đại.”

“À, mình chọn Tiên tri và Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.”

Tôi cùng Potter đi mua sách giáo khoa.

Khi nhìn vào cửa sổ trưng bày của tiệm sách, Harry rất ngạc nhiên. Thay vì trưng bày những cuốn sách bìa chú chim vàng to bằng phiến gạch lát đường như thông thường, thì lại bày một cái lồng sắt lớn sau lớp cửa kính, bên trong lồng chứa hàng trăm cuốn “Quái Thư Về Quái Vật”. Bị khóa chặt trong lồng sắt, lũ sách kỳ quái ấy không ngừng hung hăng cắn xé tấp ngoạm nhau trong những cuộc đấu vật trền miên bất phân thắng bại, làm cho những trang sách rách bay toát khắp nơi.

“Hogwart hả?” Chủ tiệm sách chào đón, “Đến mua sách mới hả?”

“Vâng.” Potter nói.

“Tránh ra.” Ông quản lý nóng nảy bảo, đẩy Potter sang một bên. Rút một đôi găng tay dày đeo vào tay, rồi cầm một cây gậy tổ chẳng có mấu sần sùi, đi tới cánh cửa có cái lồng sắt đựng bộn sách “Quái Thư Về Quái Vật.”

“Khoan đã,” Potter vội vàng, “Cháu đã có cuốn đó rồi.”

“Đã có à?” Về mặt nhẹ nhõm giãn ra trên gương mặt ông quản lý. “Cám ơn trời đất. Trong buổi sáng hôm nay tôi đã bị lũ quái thư ấy cắn đến năm lần rồi.”

Tôi nghi ngờ nhìn đám sách quái thư hung hăng, không bình tĩnh nói: “À... cháu cần một quyển.”

“Ôi, Merlin ơi!” Ông quản lý lớn tiếng tức giận. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng xé toạc trong không trung: hai quyển “Quái Thư Về Quái Vật” bất được quyển thứ ba và ra sức xé đôi nó.

“Dừng lại! Dừng lại!” Ông quản lý tiệm sách lại gào lên, mở lồng sắt, dùng cây gậy đem mấy cuốn sách này mở ra. Nhưng có một quyển sách hung hăng nhảy lên, cắn tay ông ta. “Ôi! Tôi không bao giờ trừ lùi sách này nữa! Không bao giờ! Thật là ồn ào không thể gỡ ra nổi! Tôi tưởng hồi tôi mua hai trăm quyển “Ấn Thư Về Tàng Hình” đã là điều tồi tệ nhất rồi chứ!...”

Ông ta kéo tay lại, trên bao tay còn có quyển sách kia. Ông ta cố sức khép quyển sách lại, dùng dây lưng trói chúng lại, đưa cho tôi.

Tôi lo lắng cầm lấy, nói: “Sao ông không trói toàn bộ chúng lại?”

“Sao tôi lại không chứ?” Ông quản lý tức giận nói, “Lúc tôi... không chú ý, Nagin chết tiệt mở toàn bộ sách ra!”

Tôi áy náy lùi về phía giá sách phía sau nhân viên tiệm sách nhìn, nói “Cháu nghĩ là bây giờ trói chúng lại cũng không muộn, ít nhất có thể làm ông giảm thiệt hại.”

“Đừng vậy! Nagin, người tới trói toàn bộ chúng lại!”

Nhân viên tiệm sách với biểu tình tuyệt vọng đi tới, tiếp nhận cây gậy và cái bao tay.

Ông quản lý quay đầu lại: “À... Các cô cậu còn mua gì nữa?”

“Cám ơn, tôi nói, “cháu có thể tự tìm.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 56: Quái thư về quái vật

Lúc tôi trở lại, tôi gặp Potter đang nhìn chăm chú vào một quyển sách.

Tôi nhìn qua là sách “Những Điều Báo Chết”, trên bìa sách là một con chó đen lớn.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Không, không có gì.” Potter nói, sau đó cầm các quyển sách giáo khoa khác cùng tôi rời khỏi tiệm sách.

“Xin lỗi,” Cậu ta hỗn loạn nói, “Mình cần phải trở về.”

Tôi nhìn cậu ta, đúng là cậu ta có vẻ mặt cần phải nghỉ ngơi.

“Được rồi.” Tôi nói

Chúng tôi tạm biệt nhau, nhưng lúc tôi chuẩn bị tránh ra, cậu ta gọi từ phía sau lưng tôi:

“Hopper!”

Tôi nghi ngờ xoay người lại, thấy cậu ta thở hồng hộc chạy tới.

“Cái đó... cậu có tin tưởng những điều báo chết? Tớ muốn nói... tớ nhìn thấy một con chó đen.” Cậu ta rất lo sợ.

“Không.” Tôi kinh ngạc nói, “Mình nghĩ chó đen là một động vật bình thường.”

“Có lẽ thế,” Cậu ta phìen lòng nói, “Nhưng mình xem quyển sách kia, nó cùng với những con chó khác không giống. Nó thật lớn, thật sự cùng quyển sách “Những Điem Báo Chết” giống nhau như đúc.”

“Được rồi, mình không biết rốt cuộc cậu thấy một con chó đen như thế nào mà cậu lại cảm thấy lo lắng, có lẽ kiêng kỵ của phù thủy không giống người thường”, tôi thở dài nói, “Nhưng tớ có thể nói cho cậu biết, ở chỗ mình chó đen là có thể trừ tà.”

“Thật sao?” Potter nói.

“Đúng thế.” Tôi khẳng định.

Cậu ta được an ủi chút chút.

“Được rồi, cảm ơn lời cậu nhé, nó làm mình cũng đỡ lo lắng rồi.”

Chúng tôi gật đầu, tạm biệt nhau.

Tôi không hiểu được sự lo lắng của Potter, nhưng tôi hiểu sâu sắc nỗi buồn của ông quản lý hiệu sách.

Quyển “Quái Thư Về Quái Vật” của tôi bị Blaise tò mò mở ra, nó dùng khí thể không thể ngăn cản cán xé điên cuồng các sách giáo khoa khác trên sàn nhà, tạo ra rất nhiều mảnh vụn. Chiếc khăn lau mắc bệnh sạch sẽ - nếu nó có thể phát ra âm thanh, nhất định sẽ thét chói tai - nó vì sạch sẽ, bị trắng cùng “Quái Thư Về Quái Vật” đánh nhau, sau đó bị thương mà tránh ra.

Blaise cười rũ rượi, đến khi Quái thư bắt đầu cán những gia cụ cô tí mỉ chọn lựa.

Ngày mùng một tháng chín, tôi cắt giấy đồng ý đi làng Hogsmeade, ở Ngã Tư Vua chào tạm biệt Blaise. Ngày nghỉ đông tôi sẽ ở lại trường học, tôi hi vọng lúc đó có thể vui vẻ một chút tại Hogsmeade - Blaise nói ngày Lễ Giáng sinh có công việc, chỉ sợ không thể đi cùng tôi; tôi hỏi cô đó là công việc gì nhưng cô lại cười không nói.

Tôi bước lên tàu tốc hành Hogwarts. Việc này cũng không thích thú gì, Gadda được Blaise cưng chiều tạo tính tình xấu, nó cố gắng tìm chỗ có thể giấu nó, nó muốn theo tôi đến Hogwarts. Tôi tiến vào sân ga Chín ba phần tư mới bỏ nó ra khỏi mũ của mình.

Tuy rằng tôi đến hơi muộn, nhưng vẫn dễ dàng tìm được chỗ ngồi - cho dù chỗ ngồi không phân theo nhà nhưng không có một học sinh nhà khác lại thích ngồi chung với học sinh nhà Slytherin, điều này làm cho chỗ ngồi nhà Slytherin có vẻ tương đối thoải mái.

Tôi chọn một khoang ở giữa ngồi vào, bên trong đã có người - Ocil Gourde, còn có hai học sinh năm nhất khác mà tôi không nhận ra. Cậu ta thấy tôi tiến vào, khuôn mặt không có vẻ gì là vui mừng, gắt gỏng.

“À... xin chào Ocil, cùng mọi người.” Tôi dùng bùa trôi nổi đem hòm của tôi đưa lên chỗ để hành lý, ngồi vào phía đối diện cậu ta, sau đó cười cười với hai người khác.

Hai học sinh năm nhất cẩn thận nhìn về mặt của Gourde, hàm hồ nói: “Xin chào.”

Ocil Gourde nghiêm mặt lạnh lẽo, sau một lúc lâu châm chọc nói: “Có lẽ là quan hệ của chúng ta không tốt để có thể xưng hô tên thánh, Hopper.”

“À, tôi cho rằng gọi tên thánh của cậu có thể bày ra đầy đủ... sự thân thiết của đàn chị.” Tôi mỉm cười, “Nếu cậu không ngại, tôi đồng ý cho cậu gọi Sylvia.”

“Không cần,” cậu ta quay đầu sang chỗ khác, mặt không thay đổi nhìn trừng trừng cửa kính xe, “Tôi nghĩ tôi cũng không cần.”

Tôi cười cười, lấy ra một quyển sách để đọc.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 57: Giám ngục

Xe lửa lung lay lao đảo, gió gào thét ngoài cửa sổ, hạt mưa rơi vào cửa kính kêu lộp cộp.

Trời đã hoàn toàn tối đen.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện xe lửa dần dần chậm lại.

Ocil hừ một tiếng, mơ màng hỏi: “Chúng ta tới rồi?”

Tôi nhìn đồng hồ: “Sợ rằng không phải thế.”

Cậu ta còn buồn ngủ, xoa xoa con mắt, đứng lên, mở cửa nhìn ra bên ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi

Cậu ta không tỉnh nguyện nói với tôi nhưng mà vẫn nói: “Không biết. Trên hành lang đâu đâu cũng là người.”

Xe lửa rung một chút, phát ra âm thanh kệt kệt, hành lý rơi bịch bịch xuống dưới, hành lý còn rơi trúng hai học sinh năm nhất đang ngủ say. Bọn họ kêu lên một tiếng, tỉnh ngủ hoàn toàn.

“Có chuyện gì vậy?” Một người nói.

Người túm chặt quần áo, nói: “Lạnh quá.”

Đúng là rất lạnh, tôi cũng rùng mình.

Ocil chỉ vào cửa kính xe: “Mọi người nhìn này.”

Chúng tôi nhìn cửa kính xe, thấy nước mưa trên cửa kính chậm rãi ngưng kết thành bông hoa tuyết xinh đẹp.

Bây giờ mới là tháng chín thôi mà... Chúng tôi ngạc nhiên quay ra nhìn nhau.

Rùng mình toàn thân. Còn lạnh hơn lúc trước, giống như là lạnh từ linh hồn vậy.

Đột nhiên chỗ đuôi xe có tiếng thét chói tai. Học sinh năm nhất dồn đông vào với nhau, răng kêu lập cập, tôi cũng theo bản năng hướng tới sát cửa sổ, cách cửa khoảng một chút.

Không biết qua bao lâu, đèn lại sáng, tàu tốc hành Hogwarts lung lay lại bắt đầu gia tăng tốc độ.

Trên người chúng tôi đã ấm lại, cái lạnh vừa rồi cứ như là một giấc mộng.

“Không có chuyện gì chứ?” Cửa khoang bị mở ra, Luther Strong đi đến. Anh ta là huynh trưởng mới thay thế cho huynh trưởng Hugh Coffey năm nay đã là năm thứ bảy, không nhận bất kỳ chức vụ gì.

“Vâng.” Tôi nói, “Chuyện vừa rồi là?”

Huynh trưởng Strong sắc mặt nhìn không tốt lắm.

“Một giám ngục.” Anh ta nói, “Đến từ Azkaban, nó đến kiểm tra xem Sirius Black có được giấu trên đoàn tàu hay không.”

Ocil co rúm người lại, tôi tròn mắt há hốc mồm.

Azkaban được coi là sự tồn tại đáng sợ nhất tàn ác nhất của thế giới phù thủy, bởi vì có sự tồn tại của giám ngục. Chúng trông coi Azkaban, mọi người đều nói chúng hấp thụ sự vui vẻ của người khác để sống thậm chí có thể hút linh hồn, khiến người đó trở thành cái xác không hồn, có thể làm bọn trẻ ở thế giới phù thủy ngưng khóc ngay lập tức.

Huynh trưởng Strong gật đầu với chúng tôi: “Còn có mười phút nữa sẽ đến nơi, Hopper, em nên thay đồ đi. Tôi đến các khoang khác kiểm tra.”

Chúng tôi nhìn anh ta đóng cửa khoang.

Thật lâu sau, Ocil nói: “Ồ, mặc kệ chuyện gì, tôi bắt đầu bội phục Sirius Black.”

Sirius Black, bị giam ở Azkaban mười hai năm, một tội phạm duy nhất thành công vượt ngục.

Chỉ có một giám ngục đứng từ xa xa cũng đủ làm cho cả nhóm phát run, tôi thật không dám tưởng tượng một người sống giữa một đàn giám ngục có cảm giác như thế nào.

Tôi đem áo choàng ra bên ngoài, đoàn tàu sắp đến trạm dừng.

Sân ga nho nhỏ đã muốn kết băng, mưa lạnh ào ào, tôi làm vài cái bùa giữ ấm, cũng tiếp tục hắt xì mấy ngày liền.

Khi tiến vào lâu đài Hogwarts ấm áp, tôi thoải mái đến mức khóe mắt như sắp trào nước mắt, mọi người xung quanh hình như cũng có tinh thần hơn.

Tiếp theo là nghi thức phân nhà, nhìn một đám củ cải đỏ, tôi lại bùi ngùi xúc động.

Năm nay giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám không thể nghỉ ngơi là sẽ thay đổi, nghe nói khi kẻ-ai-cũng-biết-là-ai-đấy xin dạy môn này, từng nguyên rủa môn học này, thế nên không ai có thể làm đủ một năm, cũng không biết có phải thật không nữa.

Nhìn giáo sư Snape bên cạnh, chỗ từ trước đến nay là chỗ ngồi của giáo sư dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám có một người ngồi, nhìn qua sắc mặt tiêu tụy, khuôn mặt có màu sắc của người bệnh, áo choàng bị giặt đến trắng bệch lại còn có mụn vá. Tôi cảm thấy giáo sư Snape luôn mặc rất mộc mạc, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông này, thì ông ấy quả thực gọn gàng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 58: Giáo sư mới

Sau nghi thức phân nhà, cụ Dumbledore đứng lên, ngọn nến chiếu lên bộ râu bạc của cụ sáng lấp lánh.

“Chào mừng năm học mới tại Hogwarts!” cụ nói, “ta có mấy câu muốn nói với mọi người. Trước mắt trường chúng ta đang tiếp đón các giám ngục Azkaban, chúng tôi đây là để thực hiện nhiệm vụ của Bộ Pháp thuật.”

Cả sảnh đường vang lên những âm thanh khe khẽ. Nhưng cụ Dumbledore không để ý đến, nói tiếp: “Trong khi bọn họ lưu lại đây, tôi phải nói rõ là, bất kỳ một ai mà không được phép thì không được ra khỏi trường học. Các giám ngục sẽ không bị lừa bởi các động tác võ thuật đẹp mắt hoặc nguy trang. Bởi vậy tôi cảnh cáo tất cả mọi người: không để cho họ có cơ làm thương tổn mọi người. Bất kỳ một học sinh nào cũng không muốn xung đột cùng với các giám ngục.”

Tôi nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt hoảng sợ cùng tuyệt vọng của các học sinh.

“Có việc làm chúng ta cao hứng đó là,” cụ Dumbledore tiếp tục nói, “Năm nay, tôi thật vui mừng chào đón hai vị giáo sư mới đến trường chúng ta. Thứ nhất là giáo sư Lupin, anh ấy đã đồng ý lấp chỗ trống ở bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám”

Giáo sư Lupin với bộ quần áo rách rưới hiển nhiên đã làm cho các học sinh không có gì mong đợi, trong sảnh đường vang lên rất ít tiếng vỗ tay.

Khi cụ Dumbledore nói, khuôn mặt giáo sư Snape đầy thù hận. Nhóm Slytherin miễn cảm nhận thấy sự thù hận không thể che dấu, ánh mắt đầy thù địch hướng tới giáo sư Lupin.

Danh tiếng của giáo sư Snape cũng không tốt trong trường Hogwarts, mọi người nói ông ấy rất độc ác, đầy mưu, bất công lại hẹp hòi, là một Tử Thần Thực tử. Học sinh Slytherin cũng rất sợ sự lạnh lẽo của ông nhưng cũng đồng thời vô cùng ngưỡng mộ và tôn kính, không ai có thể nghĩ ngờ sự mạnh mẽ, uy nghiêm, cơ trí cùng bác học của ông. Là một chủ nhiệm nhà, không một học sinh Slytherin nào nói ông ấy làm không tốt. Là một Slytherin, cách nói chuyện cùng cử chỉ của ông được nhóm con rắn nhỏ coi là kiểu mẫu để học tập.

Ông ấy là một giáo sư duy nhất có khuynh hướng Slytherin (và không có che dấu chút nào), nhóm Slytherin và ông ấy có cùng chung mối thù.

“Và chúng ta bổ nhiệm vị giáo sư thứ hai,” cụ Dumbledore tiếp tục nói, “môn học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí giáo sư Kettleburn đã nghỉ hưu vào cuối năm trước... ông Rubeus Hagrid đã đồng ý nhận thêm nhiệm vụ mới này bên cạnh nhiệm vụ giữ khóa của trường Hogwarts chúng ta.”

Cái này không cần giáo sư Snape tỏ thái độ, rất nhiều học sinh trên dãy bàn Slytherin đã có biểu tình chán ghét, phẩm chất của vị giữ khóa này hiển nhiên là đại đa số Slytherin không dám đồng ý; dãy bàn Gryffindor vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi lễ phân nhà kết thúc, nhóm huynh trưởng mang học sinh về ký túc xá. Huynh trưởng Strong mới nhậm chức đứng ở giữa phòng sinh hoạt chung, giống như huynh trưởng Coffey tiền nhiệm, tuyên bố với nhóm học sinh mới về những vẻ vang của Slytherin.

Tôi cúi đầu nhìn nhóm học sinh mới có biểu hiện lo lắng, do dự hoặc kiêu ngạo cùng vinh quang, đi vào ký túc xá của mình.

Hành lý đã được đưa đến, tôi mở hành lý thu xếp quần áo. Sau khi xong hết tất cả, tôi thay áo ngủ, chuẩn bị đi tắm lại bị chiếc gương to hấp dẫn.

Tôi nhìn vào đó, trước kia tôi rất ít khi chú ý tới diện mạo của mình.

Mái tóc đen quăn đã dài đến lưng, ánh mắt màu xám rất thâm thúy. Không giống khuôn mặt tròn của Blaise, khuôn mặt tôi các đường cong nhìn cứng hơn, diện mạo này có lẽ càng thích hợp với sự thành thực, cao gầy, cơ thể đầy đặn.

Blaise đầy đặn mượt mà, mà tôi...

Tôi buồn bực nhìn bộ ngực của mình. Đáng người tôi đã cao hơn năm ngoái nhiều, hiện tại tôi còn cao hơn cả Potter, cao hơn nhiều các học sinh nam cùng năm khác, kỳ sinh lý cũng đã đến. Nhưng cơ thể tôi vẫn rất gầy, bộ ngực của tôi có thể bỏ qua.

Tôi đoán cho dù tôi không mặc áo đi một vòng ở bên ngoài, thì cũng chẳng có ai phát hiện tôi là con gái cả.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 59: Tranh chấp tại Thư viện

Ngày hôm sau tại sảnh đường lúc ăn cơm, Malfoy hết sức phấn khởi kể lại cho chúng tôi rằng Potter sợ giám ngục đến ngất xỉu. Cậu ta cực kỳ vui vẻ, sinh động giống như cậu ta tận mắt trông thấy vậy. Lúc nhóm ba người Potter đi qua cậu ta càng cao hứng hơn, thậm chí còn làm bộ đáng muốn ngất xỉu, cực kỳ không quý tộc.

Sắc mặt của Potter không tốt lắm, mặt cậu ta không chút thay đổi, đi nhanh qua dãy bàn Slytherin.

Buổi sáng, tiết học Biến hình của giáo sư McGonagall, khi tôi tiến vào lớp học phát hiện không khí lớp học rất kỳ cục, rất nhiều người lên lút nhìn Potter. Tất cả mọi người đều có vẻ không tập trung.

Tôi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó Granger giải đáp thắc mắc cho tôi. Cô ấy gợn tay lên: “Giáo sư, chúng em mới học xong môn Tiên tri, chúng em học bài bói lá trà, hơn nữa... giáo sư Trelawney nói Potter sẽ chết.”

Nhà Slytherin cười vang, nhưng giáo sư McGonagall nghiêm khắc liếc mắt nhìn chúng tôi, tiếng cười giảm đi.

“Từ khi giáo sư Trelawney đến trường này, mỗi năm cô ấy đều tiên đoán cái chết của một học sinh. Đến tận bây giờ, không có ai trong số đó chết cả.” Giáo sư McGonagall cực kỳ bình tĩnh nói, “Tôi thấy cơ thể trò cực kỳ khỏe mạnh, Potter à, cho nên con sẽ bỏ quá cho cô nếu cô không tha cho con phần bài tập hôm nay. Cô cam đoan là nếu con chết thì con mới không cần nộp bài cho cô.”

Potter cảm thấy khá hơn. Nhưng sau tiết học, Malfoy đi đến cạnh cậu ta, cùng với Crabbe và Goyle lớn tiếng cười nhạo cậu ấy, vì thể mặt cậu ta lại càng đen.

Sau bữa trưa tôi gặp bọn họ ở Thư viện, bọn họ đang kịch liệt thảo luận cái gì đó.

“Xin chào, Potter, Granger.” Tôi gật đầu chào họ, ngồi ở cái bàn bên cạnh. Nhưng Ron Weasley đứng lên, chìa đũa phép vào tôi. Cậu ta trừng mắt với tôi nói: “Mày muốn cái gì? Há? Slytherin ghê tởm...” Cậu nhóc đáng thương, có lẽ ký ức chiến đấu giữa tôi và cậu ta trong năm học trước vẫn còn mới mẻ.

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta, cười to: “Tôi nghĩ điều này rất rõ ràng mà, tôi muốn đọc sách.”

Potter xấu hổ kéo áo choàng cậu ta, Granger nghiêm khắc nói: “Ngồi xuống!”

Ron!” Nhưng cô ấy cũng nghi ngờ nhìn tôi.

Tôi nhún nhún vai nói: “Cậu vẫn nên ngồi xuống đi Weasley. Khi không ở cùng với những học sinh Slytherin khác, tôi thật sự không có hứng thú làm gì cậu.”

“Đừng thế.” Potter kiên nhẫn khuyên Weasley, “Ron, Hopper khác với những học sinh Slytherin khác. Cậu quên à, cô ấy cũng có xuất thân từ Muggle.”

Weasley ngồi xuống, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Cho dù cô ấy có xuất thân từ Muggle, ai biết lão biên bức đầu đầy mỡ dạy ra cái dạng gì...”

“Ron!” Granger nghiêm khắc nói.

Tôi khó chịu nhìn chằm chằm Weasley: “Ông ấy là một giáo sư Độc được đủ tư cách, tôi thấy cậu nên gọi ông ấy là giáo sư Snape.”

“Đừng vậy! “Weasley châm chọc nói, “Các người là Slytherin nên cảm thấy ông ấy tốt, ông ta là chủ nhiệm nhà của các người, bảo vệ các người đến thể cơ mà!”

“Ở thời điểm nhà Slytherin bị các nhà khác cô lập, “tôi bĩu môi, khinh miệt nhìn cậu ta, “Nếu ông ấy không bảo vệ chúng tôi, chúng tôi có thể trông cậy vào ai khác sao?”

“Bị cô lập không phải do các người tự chuốc lấy sao?” Weasley trả lời bằng một giọng mỉa mai, “Các người không phải đáng ghét lại độc ác sao? Thủ đoạn ghê tởm của các người, các người không dám thừa nhận à?”

“Có thể, “tôi nói, “Nhưng các người có thừa nhận, tất cả mọi người, ngay từ đầu đều không có thành kiến với Slytherin sao? Trước khi nhập học, các người hoàn toàn không tiếp xúc với những điểm đáng ghét của Slytherin, nhưng các người có dám nói rằng khi đó sẽ không có ấn tượng là ‘Slytherin là nơi đào tạo ra phù thủy Hắc ám’ không?”

“Điều này không đúng à ? Kề-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy là học từ Slytherin, đấy là chưa nói tới các Tử Thần Thực Tử! “ Weasley đỏ mặt tía tay hét vào tôi.

“ Kề-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy có thể đại diện cho những người khác sao ? Tử Thần Thực Tử không có người nào là từ các nhà khác sao ? “ Tôi tức giận nở nụ cười, “ Như vậy trước Kề-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ? Các nhà khác đã gạt nhà Slytherin ra từ trước khi Kề-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy học ở đây! “

Granger suy nghĩ, nhưng Weasley kiên định nói : “ Có thì thế nào! Đó là bởi vì các người ác độc! “

Tôi tức giận cả người phát run, thu thập sách vở quay đầu ra khỏi phòng sách. Tranh luận một vấn đề với một Gryffindor có não phẳng, không có khả năng suy nghĩ theo logic, tôi thật là ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 60: Tiết học đầu tiên môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí

Sau khi bình tĩnh, tôi xài hết thời gian nghỉ trưa tại phòng sinh hoạt chung.

Buổi chiều là tiết học Chăm sóc sinh vật huyền bí của Giáo sư Hagrid, môn học này được học ở ngoài trời.

Tôi ra khỏi tòa lâu đài, men theo con đường dốc đến căn chòi gỗ nhỏ của lão Hagrid. Con mưa của ngày hôm qua rốt cục cũng tạnh, bầu trời trong xanh, không khí se se lạnh và ẩm ướt, mang theo vị đất tanh nồng.

Khi tôi tới, Hagrid đang đứng chờ và xung quanh không ít những bạn học.

Tôi thấy bên kia tổ ba người - Ron Weasley với mái tóc đỏ rực bắt mắt giống cây cột cảnh báo. Tôi ngay lập tức phát hiện tiết học này lại học chung với nhà Gryffindor!

Hagrid trông có vẻ khẩn trương, gấp gáp nói : “Nhanh lên nào, mau đến đây! Ta sẽ chiêu đãi các trò sẽ có một bữa ra hồn! Nhất định đây sẽ là bữa học thống khoái nhất! Đã có mặt đông đủ chưa? Được rồi, đi theo tôi.”

Lão dẫn chúng tôi đi đến khu Rừng cấm, tôi nghĩ rằng lão sẽ đưa chúng tôi đi vào cánh rừng không được phép vào kia Nhưng lão lại theo dọc bên cạnh cánh rừng mà đi, năm phút trôi qua chúng tôi đến một khu sân bắn hoang vắng, trống không.

“Được rồi các trò tập trung ở bên này. Bây giờ các trò mở sách giáo khoa ra” Lão Hagrid vừa lấy cuốn Quái Thư Về Quái Vật ra vừa nói.

Tôi do dự lấy cuốn sách ra, toàn thân nó là dây thừng cùng dây nịt quấn quanh, cái miệng hung hăng cắn xé giấy dựa hòng trốn thoát – mấy ngày nay đồ đạc trong nhà muốn tanh bành vì nó, nó làm tôi đổi ba lượt sách giáo khoa mới sau đó tôi cũng đánh nó không ít. Căn cứ vào khả năng phá hoại thật đáng sợ của nó, tôi nghĩ nó nên được bày ở khu vực Sách cấm của Thư viện

“Làm sao mà mở sách ra được chứ ? “ Draco Malfoy lạnh nhạt nói.

“Không ai có thể mở được sách ra sao ?” lão Hagrid tiu ngưu nói.

«Các trò phải vuốt ve chúng. Coi nè... “ Hagrid vừa nói vừa làm mẫu, giống như đây là điều hiển nhiên nhất thế giới.

“ Ôi, lũ chúng mình mới ngu ngốc làm sao! “ Malfoy lạnh lùng chế nhạo, “ Lẽ ra chúng mình phải vuốt ve chúng! Sao mà chúng mình không đoán ra được nhỉ! “

“Câm mồm! Malfoy!” Potter quát. Malfoy lạnh lùng nhìn lại.

Lão Hagrid đáng thương như chịu một sự đả kích nặng nề, lão nói năng một cách lộn xộn: “Vậy thì... Vậy thì các trò ai cũng có một quyền hết đúng không?...À..... hiện tại các trò cần là một Sinh vật Huyền bí. Phải. Đợi tôi bắt chúng lại. Chờ một chút...”

Lão không nói hai lời liền tức tốc đi vào sâu cánh rừng.

Tôi nhìn cuốn sách trong tay mình mà tò mò..... Cần thận tránh hàm răng bén nhọn của nó, ở trên gáy sách vuốt nhẹ nhàng từ trên xuống dưới...

Nó run run, sau đó mở ra, im lặng nằm trong tay tôi. Trong mấy ngày gần đây, đây là lần đầu tôi thấy bộ dáng “ngoan ngoãn” này của nó.

Tôi e dè trông chừng nó, sợ nó bất ngờ cắn phập cổ tay tôi.

Đột nhiên xung quanh có tiếng rú lên, tôi ngược đầu nhìn lên phía trước—

Mười hai sinh vật lạ kì bước đến chỗ chúng tôi, chúng có thân, đuôi và chân của ngựa, nhưng chân trước và đầu là của một con gì đó giống như con đại bàng khổng lồ, nhìn qua thì giống như có sự kết hợp của ngựa và đại bàng, cường tráng, to lớn, vô cùng kỳ lạ, bởi vì phần kỳ lạ này lại vô cùng mê người --- dĩ nhiên là những con Bằng-mã.

Tôi rung động nhìn những sinh vật này. Theo những gì tôi được đọc trong sách -- chúng được liệt vào loài sinh vật quý hiếm. Nhưng giờ phút này trước mặt tôi lại có những mười hai con!

Nếu bây giờ trước mặt tôi không phải là hàng rào gỗ thấp bé, mà là chần song sắt trong vườn bách thú, tôi nhất định sẽ rất kích động mà hò hét.

“Bằng- mã. Chúng nó rất kiêu hãnh.” Hagrid nói, “Nếu các trò xúc phạm chúng thì hãy liệu hồn. Các trò sẽ phải lịch sự - các trò phải cúi chào, sau đó các trò đợi. Nếu chúng cũng cúi chào trò, khi đó trò có thể chạm vào chúng. Nếu chúng không cúi chào, vậy thì nhanh chóng mà rời khỏi nó, mấy cái móng vuốt của chúng gây thương tích đau đớn lắm đó. “

“Tuyệt nhỉ” Tôi nghe Malfoy ở bên cạnh tôi châm chọc “Đường đường là một phù thủy mà phải cúi chào lịch sự trước bọn sinh vật thấp kém không có đầu óc này ư! Cúi chào ư, nài mợ!”

“Vậy, ai muốn xung phong nào ? “ Hagrid nhiệt tình nói, đám Bằng-mã bên cạnh lão lại không an phận, hất đầu, duỗi đôi cánh, hai chân trước sắc bén trông chừng như có thể vỗ lấy chúng tôi bất cứ lúc nào.

Mọi người sợ hãi thụt lùi ra sau, nhưng Harry Potter nói: “Con sẽ làm!”

“Giỏi lắm, Harry! “ Hagrid vui mừng la lớn, lão đem một con đến đây “ Để coi trò làm ăn ra sao với con Buckbeak. “

Tôi sợ hãi nhìn Potter dũng cảm hiên ngang tiến tới, đứng đối diện con Bằng-mã Buckbeak rồi nhẹ nhàng cúi chào nó.

Mặc kệ như thế nào, tôi cũng bắt đầu bội phục sự dũng cảm của cậu ấy, tôi nghĩ chắc mình sẽ không bao giờ có cái gan như Potter đối mặt với con quái thú hung tợn và dữ dội mãnh như vậy.

Buckbeak nhìn chằm chằm Potter, sau đó nó khụy chân trước xuống, nhún mình cúi chào.

“Tốt lắm” Hagrid nhiệt tình nói “Trò có thể cười nó dạo trên trời một hồi?”

Potter thoáng chân chừ rồi cũng leo lên lưng con Buckbeak.

Sau đó Buckbeak đột nhiên dang rộng hai cái cánh khổng lồ, phi thẳng lên không trung.

“Aha! Thế nào Harry?” Hagrid đứng dưới mặt đất cao hứng vui vẻ quấy tay với Potter và buckbeak đang ở trên cao . “Rất tuyệt! Đúng không?”

Tôi ngửa đầu nhìn lên, trông thấy con bằng-mã không ngừng lượn quanh trên bãi sân, cảm thấy có chút hưng phấn và cực kỳ hâm mộ. Đúng vậy, quả thật rất tuyệt vời!!!

Rồi Buckbeak nhanh chóng chở Potter đáp xuống mặt đất.

“Vậy có ai muốn thử một lần không?” Hagrid nói.

Có Potter làm mẫu, tất cả mọi người có chút hưng phấn, tôi cũng nóng lòng muốn thử liền tiến về phía trước.

Malfoy nhẹ nhàng phóng qua hàng rào, tiến thẳng về phía Buckbeak: “Nếu Potter có thể làm được, ta nghĩ việc này cũng dễ dàng thôi. Có phải không?” Cậu ta đứng trước con vật khinh miệt nói, “Con cục súc bụi cò xấu xí?”

---Hắn rất khinh suất, thế cho nên Hagrid không kịp thời ngăn cản hành vi của nó (Buckbeak)

Buckbeak phần nộ rít gào một tiếng, phóng thẳng đến chỗ Malfoy, vung cặp móng vuốt hướng tới Malfoy.

Tôi rút đũa phép nhanh như chớp, phóng về phía trước Malfoy: “Cản lại.”

Đầu của con Buckbeak tông mạnh vào bùa cản lại, nó bị choáng một chút, lắc lắc đầu, dễ dàng phá tan chú phép vô hình, dùng một cước quét Malfoy ra ... Rồi phóng như điên về phía tôi.

Tôi sững sờ khi nhìn thấy nó nâng thân trên của mình, hai chân màu xám đè nhấn tôi, tôi không có nghi ngờ rằng hai móng vuốt này thậm chí còn sắc bén hơn so với thép.

Thật là, mẹ nó quá xui xẻo.

Quyển 3 - Chương 61: Phanh ngực

Khi tôi... tỉnh lại, nhìn thấy trần nhà màu trắng của Bệnh thất.

“Thầy sao lại làm thế --- Bà Pomfrey tức giận chưa ngoa nói, “Thầy sao có thể đem sinh vật nguy hiểm như thế lên lớp cơ chứ! Nó suýt nữa đã lấy mạng trò ấy!”

Hagrid ủ rũ trong góc Bệnh thất, vô cùng chán nản co cơ thể to lớn thành một hình cầu.

Đau đớn làm tôi rên rỉ ra tiếng.

“Ôi. Cô bé đáng thương, trò đã tỉnh.”

Bà Pomfrey đi rất nhanh về phía tôi, vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Trò cảm thấy thế nào rồi?”

“Đau.” Tôi nói, “Em làm sao thế ạ?”

“À --- một vấn đề nho nhỏ thôi. Chỉ có ngực của trò bị con vật xé nát, may mà có Zabini Blaise mang thuốc cầm máu cao cấp bên người. Trò nên cảm ơn cậu ta.” Ánh mắt của bà nhìn về phía ngực tôi, “May mắn là Hagrid đưa trò đến đúng lúc.”

--- Tôi nhớ ra rồi, Buckbeak bị chọc giận bởi tôi đã phóng bùa vào nó, sau đó trước mặt bao người phanh ngực tôi thật thảm thiết, sau đó tôi vừa sợ vừa đau hôn mê bất tỉnh.

Nhìn theo ánh mắt của bà về phía ngực tôi, nó đã được băng bó tốt lắm, một vòng lại một vòng băng trắng biến tôi giống như xác ướp, áo choàng nửa thân dưới còn nguyên vẹn treo bên hông tôi.

Tôi cử động, đau đớn dữ dội làm tôi kêu lên.

“Ồ, đừng nhúc nhích, bây giờ tốt nhất là không nên cử động.” Bà Pomfrey ngăn cản động tác của tôi, cẩn thận đem đầu của tôi đặt trên gối, “Đừng quá lo lắng, trò sẽ nhanh khỏi thôi.”

Đúng vậy, tôi sẽ nhanh khỏi thôi, chỉ sợ tất cả học sinh - có thể các học sinh trên đường từ khu sân bắn đến bệnh thất - đều nhìn thấy bộ ngực gầy gò của tôi. Tôi không tin Hagrid thô lỗ ngu ngốc kia dưới tình trạng thảm thiết còn quan tâm đến khu vực nhạy cảm của một cô gái.

Tôi chỉ phóng một cái bùa cản trở thôi, nó thậm chí còn không phải là bùa tấn công.

Vừa đau vừa tủi thân, tôi suýt nữa thì khóc thành tiếng. Nhưng giường bên cạnh phát ra tiếng khóc còn to hơn, làm bà Pomfrey bức dọc nói: “Ôi, im lặng, trò Parkinson!”

Pansy Parkinson?

Tôi lúc này mới nhớ ra: “Malfoy... cậu ấy thế nào rồi?”

“Cậu ta vẫn tốt,” Bà Pomfrey nói, “Ít ra thì tốt hơn trò, chỉ bị gãy mấy cái xương sườn.”

Tôi có chút an ủi.

Cửa bệnh thất được mở ra, nghe tiếng bước chân tôi đoán là giáo sư Snape, chỉ có bước chân của ông ấy luôn luôn là nhanh nhẹn và mạnh mẽ.

“Bobby”. Giáo sư Snape nói, “Dược tề của bà.”

“A, cuối cùng thầy đã tới.” Bà Pomfrey vui mừng nói, “trò Hopper đã tỉnh.”

Mái tóc đen của giáo sư Snape đã xuất hiện trước mặt tôi, ông ấy giận dữ và lạnh lẽo nhìn tôi, ác độc phun thuốc độc vào tôi: “Thật mừng là trò đã tỉnh lại, trò Hopper. Trò đã bị bọn quái vật khổng lồ nhà Gryffindor lây bệnh lở mồm nướu cùng không có não.”

Tôi co rúm người lại. Làm động đến vết thương, tôi không nhịn được rên rỉ.

“Này, Severus, lấy Merlin ở trên trời, vết thương của trò ấy còn chưa tốt.” Bà Pomfrey kêu lên; lúc này tôi rất cảm kích bà ấy, mãi cho đến khi bà ấy cho tôi uống thuốc mà giáo sư Snape mang đến.

Tôi khò sở nuốt thuốc xuống, nước thuốc màu trắng lại có vị tanh hôi, giống mùi nội tạng bị hư thối lâu ngày vậy. Tôi thề, đợi tôi khỏi hẳn tôi sẽ nghiên cứu thay đổi mùi vị của được tề.

Bên kia có tiếng nôn khan. Tôi xoay đầu về phía đó, thấy Malfoy tái nhợt nhợt nhợt lại đầy thống khổ, nói vậy là cậu ta cũng vừa uống cái nước thuốc kinh tởm kia. Parkinson ngồi bên giường cậu ta vừa cảm động vừa thấm thiết cùng nắm tay nhau.

Tôi thực hâm mộ cậu ta còn có sức mà nôn khan.

Bà Pomfrey cầm bình thuốc không đứng ở bên cạnh giường, không khách khí nói: “Được rồi, người bệnh cần nghỉ ngơi, trò Parkinson, Hagrid, các người đi ra ngoài đi.”

Parkinson kháng nghị nói: “Ồi, không!”

Nhưng giáo sư Snape uy hiếp giọng kéo dài ra, âm thanh giống một con rắn trắng mịn: “Trò Parkinson.”

Pansy Parkinson sợ hãi nhìn ông ấy, không tình nguyện nói với Malfoy: “Mình sẽ xuống thăm cậu nhé.” Sau đó giống như có bị quái vật truy đuổi nhanh chóng rời khỏi bệnh thất.

Hagrid đứng lên, bộ tóc rối tung giống một con gấu vừa ngủ đông, cũng có mùi của con gấu mới ngủ đông xong. Lão đứng ở đầu giường tôi: “Thật xin lỗi.”

Lão khò sở nhìn tôi, từ trong túi tiền lấy ra một cái gì đó đen đen, một cái khăn tay thật lớn, tiếng xì mũi vang dội.

Lông mày giáo sư Snape nhú vào ngay lập tức.

Tôi ậm ờ nói: “À... đây không phải là lỗi của thầy.”

Sau đó lão cũng bị bà Pomfrey đuổi ra khỏi bệnh thất.

“Bobby, cần gì hãy nói với tôi.” Giáo sư Snape gật đầu với bà Pomfrey. Bà Pomfrey ra khỏi bệnh thất ngay sau đó.

Vì vậy, bệnh thất chỉ còn tôi nằm trên giường không thể nhúc nhích được, và Malfoy cũng không thể nhúc nhích nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 62: Nói chuyện

Bệnh thất vắng vẻ, càng thêm yên tĩnh.

“Khụ...” Malfoy háng giọng một cái, không được tự nhiên nói: “Cậu... cảm thấy thế nào?”

Tôi quay đầu về phía cậu ta, thấy cậu ta đang nhìn trần nhà. Nếu không phải bây giờ bệnh thất chỉ có hai chúng tôi, tôi nhất định sẽ cho rằng cậu ta đang nói chuyện với ai đó.

“Cũng ổn.” Tôi cẩn thận nói.

Hiển nhiên đáp án của tôi là nằm ngoài dự đoán của cậu ta, cậu ta quay đầu nhìn tôi, nhìn đến ánh mắt của tôi. Cậu ta lại quay đầu đi.

“Chắc là rất đau?” Cậu ta nói.

Câu hỏi quan tâm làm tôi không thể tin được đó là cậu ta nói. Tôi ngạc nhiên nhìn gáy cậu ta, phát hiện lỗ tai của cậu ta chậm chạp hồng lên.

Trước khi cậu ta thẹn quá hóa giận tôi vội vàng trả lời: «Một chút. “Rồi lại bỏ sung một câu: “Tôi có thể chịu được. “

Cậu ta rầu rĩ hừ một tiếng, không nói chuyện.

Sau đó chúng tôi không biết nói gì.

Sau khi nói với nhau mấy câu, bệnh thất yên tĩnh càng làm không khí có chút xấu hổ. Hiển nhiên là cậu ta cũng nghĩ như vậy, cậu ta lo lắng động một chút.

“VẬY...”, CẬU TA NÓI, “VÌ SAO LẠI CỨU TÔI?”

“TÔI CŨNG KHÔNG MUỐN NHƯ THẾ, “TÔI NÓI THẮNG, “TÔI CHỈ LÀM THEO BẢN NĂNG THÔI.”

TÔI SẼ KHÔNG CÓ DŨNG KHÍ TRỰC TIẾP ĐỀ CON VẬT ĐÓ, LÚC ĐẤY CHỈ NGHĨ NGĂN TRỞ NÓ MỘT CHÚT ĐỂ MALFOY CÓ THỂ CHẠY TRỐN. NẾU TÔI BIẾT MỘT CÁI BÙA CẢN TRỞ NHỎ CÓ THỂ CHỌC GIẬT NÓ, TÔI CHỈ SỢ... SẼ KHÔNG LÀM NHƯ VẬY.

“NÓI THẬT, MALFOY, CẬU SO VỚI POTTER CÒN LỖ MĂNG HƠN.”

CẬU TA TỨC GIẬN QUAY ĐẦU NHÌN TÔI, NHƯNG HIỂN NHIÊN LÀ ĐỘNG TÁC MẠNH NÀY LÀM ẢNH HƯỞNG ĐẾN VẾT THƯƠNG, TÔI NHÌN KHUÔN MẶT CẬU TA HỒNG LÊN VÌ TỨC GIẬN LẬP TỨC TRẮNG HƠN.

KHUÔN MẶT TÁI NHỌT NGHIÊM TÚC CẨN THẬN QUAY LẠI, NÓI: “DRACO.”

TÔI KHÔNG RÕ HỎI LẠI: “SAO?”

“CẬU CÓ THỂ GỌI MÌNH LÀ DRACO.” CẬU TA KHÔNG KIÊN NHẪN NÓI.

“À... ĐƯỢC.” VÌ TÌNH HUỐNG THẬT RÕ RÀNG... TÔI DỪNG TAI NẠN BỊ PHANH NGỰC THẨM THIẾT ĐỒI LẤY TÌNH BẠN CỦA MALFOY. TÔI DO DỪ NÓI, “...DRACO. CẬU CŨNG CÓ THỂ GỌI MÌNH LÀ SYLVIA.”

CẬU TA HỪ MỘT TIẾNG. TÔI ĐOÁN CÓ LẼ CẬU TA SẼ KHÔNG GỌI TÊN TÔI.

TÔI BẮT ĐẮC DĨ BƯU MÔI, NẾU TÔI CÒN CÓ THỂ CỬ ĐỘNG, TÔI SẼ NHÚN VAI.

Sau một lúc yên lặng, cậu ta nói: “Được rồi, Sylvia.”

TÔI BUỒN NGỦ, NƯỚC THUỐC VỪA UỐNG NHẤT ĐỊNH CÓ TÁC DỤNG GÂY BUỒN NGỦ.

TÔI MƠ MÀNG NHÌN VỀ PHÍA CẬU TA, CHỈ NHÌN THẤY MÁI TÓC BẠCH KIM VÀ CÁI GÁY CAO NGẠO, CÁI LỖ TAI MÀU HỒNG CÙNG CÁI CỔ NGOAN CỔ.

“A? GỌI MÌNH CÁI GÌ?” TÔI MƠ MÀNG HỎI.

CẬU TA TỨC GIẬN NHƯNG TÔI RẤT MỆT, TÔI KHÔNG CÓ SỨC ĐỂ HỎI VÌ SAO CẬU TA TỨC GIẬN NỮA...

... TÔI NGỦ SAY.

KHI TÔI TỈNH LẠI THÌ ĐÃ LÀ BUỔI TỐI, CÁC NGỌN NẾN TRONG BỆNH THẤT ĐỀU ĐƯỢC THẮP SÁNG, BÊN NGOÀI CỬA SỔ TỐI ĐEN.

TÔI CỐ GẮNG CHÓP MẮT, CẢM GIÁC KHÔNG THỂ XOA MẮT THẬT TỆ HẠI. TÔI NHÌN VỀ CÁI GIƯỜNG KHÁC THẤY DRACO ĐANG NHÀM CHÁN NHÌN CÁNH CỬA BỆNH THẤT.

“A... CHÀO DRACO.” TÔI CỐ GẮNG MỈM CƯỜI VỚI CẬU TA.

“CHÀO” CẬU TA DỪNG LẠI, “SYLVIA.”

Ở HOGWARTS, ĐÂY LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN GỌI TÔI LÀ SYLVIA. NHƯNG TÔI LẠI KHÔNG NGHĨ TỚI NGƯỜI ĐẦU TIÊN GỌI TÊN TÔI LẠI CHÍNH LÀ CẬU TA.

TÔI THẬT LÒNG CƯỜI RẠNG RỠ. CẬU TA CÒN CÓ MỘT CHÚT KHÔNG CAM LÒNG NHƯNG MÀ NGAY LẬP TỨC KHUÔN MẶT CẬU TA KHI NGHĨ TỚI CÁI GÌ ĐÓ MÀ VẠN VỌ.

“CẬU NGÁY!” DRACO NHÌN TÔI GHÉT BỎ.

TÔI HƠI NGẠI NGỪNG, BLAISE CHƯA BAO GIỜ NÓI VỚI TÔI LÀ TÔI NGỦ LẠI NGÁY. NGAY SAU ĐÓ TÔI LẠI TỐI TẮM HƠN --- BỊ TOÀN BỘ HỌC SINH NHÌN THẤY BỘ NGỰC THI VIỆC NGÁY CÓ CÒN LÀM TÔI XẤU HỔ NỮA SAO?

“ĐÚNG THẾ.” TÔI Ừ ÀM NÓI, “NGÁY CŨNG KHÔNG CÓ VIỆC GÌ, CÓ LẼ BÌNH THƯỜNG CẬU CŨNG NGÁY.”

“TỚ KHÔNG CÓ.” DRACO NỔI GIẬN ĐỪNG, GIỐNG NHƯ BỊ XÚC PHẠM VẬY.

“CÁI ĐÓ CŨNG KHÔNG CHẮC CHẮN, “TÔI KIÊN TRÌ, GIỐNG NHƯ VIỆC ĐỀ CẬU TA THỪA NHẬN VIỆC NGỦ NGÁY CÓ THỂ LÀM CHO TÔI QUÊN VIỆC BỘ NGỰC BỊ NGƯỜI KHÁC NHÌN THẤY, «CÓ LẼ CẬU CŨNG THẾ, CẬU PHẢI BIẾT RẰNG MÌNH NGỦ NGÁY, TRỪ KHI NGƯỜI KHÁC NÓI VỚI CẬU. NẾU CẬU KHÔNG NÓI CHO MÌNH BIẾT, MÌNH CŨNG KHÔNG BIẾT LÀ MÌNH NGỦ NGÁY.”

CẬU TA Á KHẨU KHÔNG TRẢ LỜI ĐƯỢC, HOÀI NGHI NHÌN TÔI.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 63: Kẹo

Sáng sớm ngày hôm sau, bà Pomfrey chẳng màng xung quanh giường tôi, giúp tôi thay băng trước ngực. Đây cũng là lần đầu tôi thấy miệng vết thương có dạng gì.

Cũng may, tốt hơn so với trong tưởng tượng của tôi nhiều... Tôi đã nghĩ đến trường hợp tệ nhất, như là một bộ ngực bằng phẳng như sân bay của tôi đã biến mất và v...v...

Móng vuốt của Buckbeak rất sắc bén, nhưng miệng vết thương lại tron nhẵn.

Mà đáng sợ nhất là vết thương tron nhẵn.

Tôi quả thực có thể tưởng tượng ra hình ảnh tai nạn đã xảy ra... Vuốt của Buckbeak sắc như dao cạo cắt vào người tôi dễ dàng như cắt đậu hủ, ngực bị đè xuống... Lúc đó một là tổn hại thân thể hoặc là nội tạng bị phun ra, nghĩ lại thôi cũng ớn lạnh rồi?

Tưởng tượng đáng sợ làm tôi bị sặc, bà Pomfrey đang thay băng cho tôi vừa nói: “A, ta chạm vào vết thương của con sao?”

“Dạ không...con chỉ nghĩ nó có lưu lại sẹo hay không?”

“Đừng lo” Bà Pomfrey hiền từ nói, “Đây không phải do phép thuật làm bị thương, chỉ cần uống ma dược là không có sẹo đâu.”

Trải qua sự kiện lần này, tôi không khỏi đánh giá lại thành tựu y học của thế giới phép thuật là vĩ đại cỡ nào. Hiệu quả của ma dược thật đáng nể phục. Nếu ở thế giới Muggle, với vết thương của tôi, chỉ năm phút đồng hồ thôi là tôi ngủ ngay rồi vì mất máu quá nhiều. Nhưng may mắn nhờ có thuốc cầm máu cao cấp nên có thể kéo dài thời gian hơn, kịp thời tới bệnh thất chữa trị lại may mắn còn sót lại một hơi, vì thế tôi không dễ dàng chết đi. Tựa hồ thế giới phép thuật cũng có ma dược và câu thần chú tương tự cũng có thể chữa trị tổn hại vật lý gây ra, giống như thương thể nghiêm trọng có thể mất mạng như chơi của tôi cũng không đến mức đưa đi chữa trị tại Bệnh viện Thánh Mungo.

Tôi bị bà Pomfrey cầm đụng đến sách vở mà trong khi tay tôi lại lạnh lặn chẳng hư tổn gì, bà ấy cho rằng những trang giấy mềm mại này sẽ làm ảnh hưởng không tốt đến vết thương của tôi và điều này hết sức tệ hại.

Bây giờ tôi sắp chết vì chán rồi !!! Hu Hu...T^T

Nhưng may mắn còn tên Draco ở đây làm bạn, có cậu ấy ở chung thì ít ra tôi có thể làm gì đó để đỡ nhàn, không phải lấy việc nhìn trừng trừng cái trần nhà hay tấm màn che hoặc là cảm nhận không khí trầm lắng đến đáng sợ của nơi này nữa.

Thương thể của Draco không tới nỗi nào nên chỉ nghỉ một đêm là cậu ấy có thể đi lại được rồi. Mà tôi chỉ có thể quay đầu thành góc vuông mà hâm mộ cậu ấy – Mà tiểu Draco đáng thương bị tôi nhìn đến như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than (mắc cỡ, ngại ngùng), đứng ngồi không yên, cuối cùng then quá thành gặt lại không thể quát mắng tôi thẳng mặt, hé ra gương mặt đỏ hồng. Thật là đáng yêu làm sao!

Sau giờ cơm trưa, hai con cú mèo hợp lực lại nâng một gói quà thật to, theo cửa sổ của bệnh thất bay vào.

Draco chậm rãi đi qua, từ trên móng vuốt của chúng lấy gói quà được bọc xung quanh bằng giấy bạc trắng được gắn gia huy của Malfoy gia tộc và còn kèm theo một phong thơ trên đó.

Cậu ấy xem xong lá thư, lại cầm túi kẹo do dự.

Rồi cầm hộp đó đem đến đầu giường của tôi, thái độ dường như ghét bỏ lắm nói: “Cho cô, ta ăn ngán rồi!”

Cậu ấy cao ngạo hất đầu, xoay người đi.

Tôi nghiêng đầu, từ trong cái hộp thoang thoang hơn hương thơm ngọt ngào của kẹo. Nếu tôi không đoán sai thì đây chính là bao kẹo hàng ngày đều có — mỗi sáng sớm mẹ của Draco đều gửi cho cậu ấy bao kẹo thật ngon. Có lẽ là để an ủi cho tiểu Draco bị thương nên dường như hôm nay túi kẹo lớn hơn năm lần.

Tôi ngẩng đầu, thấy Draco dùng đôi mắt màu xám của cậu ấy lờm tôi, khoe miệng của cậu ấy hơi kéo xuống, thoát nhìn có vẻ không vui lắm.

Mà tôi nghĩ rằng..... Ý của cậu ấy chính là tặng nó cho tôi.

Tôi yên lặng nhìn cái túi to đùng kia, thật ra tôi cũng không thích đồ ngọt lắm... và dĩ nhiên câu đó tôi chỉ dám nói trong lòng.

Tôi nói: “Cảm ơn nhiều, tôi rất thích.”

Nói như vậy cũng không hẳn là xuất phát từ phép lịch sự, nhưng nhận được quà này tôi thấy vui lắm.

Draco hừ một tiếng nói: “Ta cũng không nghĩ là cho cô.”

Bắt quá tôi cảm thấy cậu ấy có vẻ rất vui.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 64: Parkinson

Sau giờ trưa không lâu, Pansy Parkinson liền đến bệnh thất thăm Draco.

Cô ấy là thuần huyết, đồng thời là một cô nương xinh đẹp, mái tóc màu nâu mềm mại, đôi mắt sắc xảo, làn da trắng hồng mịn màng, ngời như đóa sắc vi tươi thắm tràn trẻ sức sống. Giống như những quý tộc thuần huyết khác của nhà Slytherin, cô ấy đối với ai cũng lạnh nhạt cao ngạo, nhưng lại quan tâm Draco hết mực. Nhà Slytherin ai cũng nói cô ấy đã đi theo Draco từ hồi mới vào năm nhất rồi, khi đó cô ấy mới có mười một tuổi.

“Thật tốt khi cậu có thể đi lại được Draco, nhưng bà Pomfrey nói cậu cần tĩnh dưỡng ở đây vài hôm nữa” Parkinson vừa nhìn theo Draco đang chậm rãi đi lại vừa nói, “Có cần tớ đem gì cho cậu giải buồn không?”

“Đương nhiên! Cậu giúp tớ đem hết đồng sách trên giá thứ ba bên tay trái trong phòng sách đi.” Draco nói “Sylvia, cậu muốn gì không? Có lẽ ở đó có sách mà cậu cần.”

“Tôi chỉ sợ tạm thời không được đọc” Giọng nói tôi có chút ảo não “Bà Pomfrey không cho tôi đọc sách.”

Parkinson nhìn về phía tôi dò xét, cô ta chú ý đến gói quà có gia huy nhà Malfoy và tầm mắt cũng tăng thêm phần địch ý.

“Cậu kêu cô ta là Sylvia” Cô nàng tựa tiểu phi tiểu nói “À, tha thứ cho sự vô ý của tôi, mặc dù đã học gần ba năm nhưng tôi không để ý. tên của Hopper tiểu thư là Sylvia.”

Đúng là tình yêu làm giảm chỉ số thông minh của con người, cô ta cũng không ngoại lệ, nếu đầu óc cô ta còn sáng suốt, cô ta có thể nhìn ra căn bản là tôi không phải là người đáng để cô ta căm ghét. Nhưng nếu như cô ta khiêu khích tôi như thế thì việc gì tôi phải khách khí với cô ta nhỉ?

“Ồ, chắc tại bình thường tôi sống lu mờ quá” Tôi mỉm cười nói, “Nhưng mà... Có lẽ trong tương lai Parkinson tiểu thư sẽ không quên tên này đâu, bởi vì nó sẽ thường xuyên được đề cập bên tai cô đó!”

Cô ta trên cao nhìn xuống cười lạnh nhạt. Tôi cũng đáp lại bằng nụ cười cực kỳ tự tin lại tao nhã, chúng tôi nhìn nhau một hồi.

Sau đó đầu cô ta xoay sang hướng khác, bả vai có chút run run.

....Có lẽ cô ta bị cảnh tượng cái ngực bị băng như cái xác ướp của tôi làm hoảng sợ, chỉ sợ mỉm cười một cách tao nhã thôi cũng vận vẹo buồn cười không chịu nổi.

Tôi cảm thấy có chút ẻo oải, nhưng gương mặt như cũ không lộ ra biến hóa gì, kêu to: “Bà Pomfrey!”

Bà Pomfrey liền lập tức xuất hiện ở cửa ra vào bệnh thất: “Sao, trò Hopper, có chuyện gì vậy?”

“Có phải đến giờ uống thuốc của con rồi không ạ?” Tôi nói.

“Đương nhiên... như con mong muốn.” Bà ấy có vẻ cao hứng, hình như trong bệnh thất này chưa từng có ai như tôi nguyện ý liều mình uống thuốc. Bà ấy rất nhanh lấy bình thuốc tới, “Uống xong rồi ngủ đi, nghỉ ngơi nhiều sẽ chóng khỏe lại.”

Bà thật cẩn thận giúp tôi uống loại thuốc có vị như cống kia, sau đó nói với Parkinson: “Giờ thăm bệnh đã hết! Bây giờ lập tức đi ngay!” Bà Pomfrey là như thế, luôn luôn đối với người thăm bệnh không một chút khách sáo...

Parkinson trừng mắt liếc ta một cái, khẽ nói tạm biệt với Draco, rồi ra khỏi bệnh thất.

Bà Pomfrey thay tôi kéo lại chăn, rồi cũng ra ngoài.

Draco nhẹ nhàng hắng giọng (khụ khụ), hơi có chút do dự nói: “Pansy là người bạn chơi chung từ thời thơ ấu của mình... cho nên mình hi vọng cậu không cần gây sự với cô ấy.”

Tôi thật sự nghĩ, rõ ràng cậu ấy với tôi nói chuyện chả ăn khớp...= Ai là bạn thời thơ ấu của cậu ấy, có quan hệ gì đến tôi chứ?

Tôi không biết trả lời sao với cậu ấy, nên tôi nói: “Tôi muốn đi ngủ.”

Sau đó tôi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 65: Chỗ ngồi

Draco nằm tại bệnh thất ba ngày, trong ba ngày đó kẹo đều thuộc về tôi. Mỗi ngày sau khi ăn xong, Pansy Parkinson đều đến thăm cậu ấy, sau đó là một cuộc chiến châm chọc với tôi. Tôi cảm thấy rằng câu nói: “Không gây sự với cô ấy” của Draco rất thích hợp với Parkinson.

Thời điểm cậu ta khỏi hẳn và rời đi, vết thương của tôi đã lên da non, tôi có thể hoạt động một chút rồi. Nhưng bà Pomfrey thật cố chấp nên mỗi lần tôi đọc trộm sách bà đều tức giận.

Tôi nhàm chán đến điên lên mất.

Tôi ở bệnh thất một tuần liền, sau khi tôi ăn xong, bà Pomfrey đưa tôi về ký túc xá, tôi cam đoan với bà rằng tôi sẽ tốt hơn và tuyệt đối là không vận động mạnh.

“Trò phải cẩn thận! Các cơ quan nội tạng cũng không phải là dễ dàng dài ra đâu!” Bà Pomfrey uy hiếp tôi lúc đưa tôi ra khỏi bệnh thất, “Nếu trò làm gì mà buộc phải trở lại bệnh thất, cô sẽ trông coi trò đấy!”

Tôi thề là tôi không bao giờ muốn trở về đây.

Lúc về đến ký túc xá đã là buổi trưa, tôi vừa vặn đi ăn cơm trưa.

Lúc đi nhà ăn tôi ngạc nhiên phát hiện ra, chỗ của tôi đã có người ngồi - là Millicents Bulstrode kẻ ngu ngốc đã bị tôi trừng trị vì đã đùa cợt với tôi hồi đầu năm học. Cậu ta biết tôi đang nhìn cậu ta, ánh mắt tức giận nhìn tôi.

“Đến đây! Bên này!” Draco nói với tôi.

Tôi nhìn về phía Draco, bên cạnh cậu ta có một chỗ trống -- rõ ràng là hành động làm tôi ở trong bệnh thất một tuần đã làm tôi thay đổi chỗ ngồi tại Slytherin, hiện tại Draco cho rằng tôi có đủ tư cách ngồi cạnh cậu ta.

Tôi đi về phía chỗ trống, hơi do dự ngồi xuống. Draco không kiên nhẫn khinh thường nhìn tôi, oán trách: “Tớ gọi cậu từ lúc này rồi, cậu đúng là quái vật đầu to.”

Ngồi đối diện Draco là Pansy Parkinson, cô ấy giống như một con nhím xù lông, hiện ra toàn bộ thái độ thù địch với tôi, không hề che giấu. Nghe Draco nói thế, cô ta vui sướng khi có người gặp xui xẻo.

Tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ thất vọng thôi, Draco oán trách cũng không như cô ấy cho rằng sẽ làm tâm tình của tôi đi xuống.

Ngồi bên cạnh Pansy Parkinson là Blaise Zabini, cậu ta hứng thú nhìn tôi cùng Parkinson tấn công nhau, cười với tôi, giơ tay ra: “Blaise”

Tôi vươn tay qua bàn bắt tay cậu ta: “... Sylvia. Cảm ơn cậu, thuốc cầm máu của cậu đã cứu sống tớ.” Là bạn học với nhau đã ba năm vậy mà bây giờ mới tự giới thiệu, cảm giác này thật quái dị...

Ngồi bên cạnh tôi là Crabbe và đối diện với cậu ta là Goyle. Từ lúc bắt đầu ăn cơm, tôi nhận thấy rằng bọn họ cực kỳ thích thú với đồ ăn, nó làm tôi không thể nuốt nổi. Tôi ước gì mình có thể trở về chỗ cũ của mình... Ít nhất tại đó tôi sẽ không bao giờ biết, hóa ra trên bàn ăn nhà Slytherin còn có người có kiểu ăn như con chó bị bỏ đói ba ngày vậy.

Ở lại bệnh thất bảy ngày làm tôi chán sắp chết, buổi chiều không có tiết học, tôi ở lại Thư viện đến khi bà Pince đuổi ra thì mới trở lại phòng sinh hoạt chung.

Lúc đó đã rất khuya rồi, phòng sinh hoạt chung chỉ còn Hugh Coffey, anh ấy đang đọc sách trước lò sưởi.

Tất cả mọi người đều biết anh ấy là một Slytherin xuất sắc, có phong cách quý tộc lạnh nhạt, cẩn thận, có trách nhiệm. Thời gian anh là huynh trưởng hai năm, tất cả Slytherin đều tôn trọng anh ấy.

Tôi đi xuyên qua phòng sinh hoạt chung, trở về phòng ngủ.

Hugh Coffey khép sách lại, gọi tôi: “Sylvia Hopper.”

Tôi lúc này mới biết... Anh ấy ở lại phòng sinh hoạt chung muộn đến thế là để chờ tôi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 66: Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám

Tôi chân chò quay đầu lại nhìn anh ta.

“Hopper.” Hugh Coffey đứng lên, gật đầu với tôi, “Chúng ta cần nói chuyện.”

“...Được.” Tôi mờ mịt nói.

Anh ta nói: “Lại đây và ngồi xuống nào.”

Tôi đi qua rồi ngồi đối diện anh ta.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt sắc bén. Anh ta nói thẳng: “Từ đầu năm học tôi đã chú ý đến em.”

Tôi cảm thấy lo lắng, tôi nghĩ bất cứ người nào dưới ánh mắt sắc bén như vậy đều sẽ thấy lo lắng.

“Bắt đầu từ lúc thấy con chuột kia - nếu tôi không đoán sai, con chuột kia trùng bùa chú có phải là... bùa chú Hắc Ám?” Anh ta hỏi, “Em nghiên cứu phép thuật Hắc Ám sao, Hopper?”

Trong lòng tôi thì kinh ngạc, còn trên mặt thì biểu hiện giống như vừa nghe thấy chuyện gì đó rất buồn cười: “Chỉ sợ là anh đã đoán sai, anh Coffey. Cái đó chỉ là bùa chú bình thường thôi.”

“À. Không cần lo lắng.” Hugh Coffey ngồi xuống trước mặt tôi, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ lại nhìn chăm chú tôi, “Tôi cũng không phải là thám dò em.”

“Mặc kệ là anh phù nhận hoặc là thám dò,” Tôi tươi cười chậm rãi nói, “Tôi cũng không hiểu về bùa chú Hắc Ám, anh nên biết... tôi chỉ là một học sinh năm ba bình thường, có xuất thân Muggle, không có bố mẹ cô bác là phù thủy, không ai dạy tôi về phép thuật cấm kỵ này.”

“Tôi tán thưởng về sự cẩn thận của em, sự cẩn thận là một điều không thể thiếu ở một Slytherin.” Coffey nhẹ nhõm cười lạnh nhạt, “Nhưng tôi muốn nói, em cũng có thể nếm thử cảm giác tín nhiệm một Slytherin khác. Ít nhất việc em có biết phép thuật Hắc Ám hay không cũng không có đụng chạm đến quyền lợi của tôi cả.”

“Đúng vậy.” Tôi không xác định nói.

“Là một học sinh năm cuối, có thể là học sinh hiểu rõ nhất về phép thuật Hắc ám, tôi cho rằng mình có thể phân biệt được đây có phải là phép thuật Hắc Ám hay không.” anh ta gần tới nói ra những lời nói dối, “Tôi muốn nói, trước mặt tôi, em không cần cẩn thận như vậy. Trên thực tế, tôi chỉ muốn hỏi em - em có muốn gia nhập Hội Nghiên cứu phép thuật Hắc Ám không?”

Tôi do dự nói: “... Hội Nghiên cứu phép thuật Hắc Ám?”

“Em không nghe sai đâu, Hopper.” Anh ta khẳng định.

“Nhưng...” Tôi ngạc nhiên nói: “... Em chưa từng nghe đến tên hội nào như thế.”

“Nhỏ giọng thôi, Hopper. Chẳng lẽ em cho rằng...” Anh ta tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi, “Hội nghiên cứu phép thuật Hắc Ám có thể giống Hội Độc dược, Hội Biến hình có thể công khai sao? Đây là một hội của Slytherin, nó rất bí ẩn, tất cả mọi người đều giữ kín như bưng.”

“Học trưởng cho rằng tôi là người cẩn thận, tôi cho rằng học trưởng rất không cẩn thận đấy. Anh yên tâm về tôi sao, anh Coffey?” Tôi hít sâu một hơi, “Anh không nghĩ hành động mời tôi là rất tùy tiện sao?”

“Tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ, tôi còn hiểu em hơn những gì em có thể tưởng tượng ra.” Coffey nhìn kỹ tôi rồi nói.

“Sao cơ?” Tôi kinh ngạc nói.

“Trải qua gần một năm quan sát, tôi không cho rằng em là người theo chủ nghĩa giáo điều chia phép thuật thành hai loại trắng và đen... Như chính lời em nói, em là một học sinh năm ba, có xuất thân là Muggle, không có bố mẹ cô chú là phù thủy để giáo dục em về những điều cấm. Dưới điều kiện như vậy mà em có thể phóng được một bùa chú Hắc Ám...” Anh ta hơi động khoe môi, nói “Mà đối với một học sinh hiểu biết nhất về phép thuật Hắc Ám, tôi thậm chí còn không tìm được trong bất kỳ quyển sách nào về nó. Tôi có thể xác định là em có sự yêu thích đối với phép thuật Hắc Ám, đúng không?”

Hội nghiên cứu phép thuật Hắc Ám cần một người mới như thế.”

“Cái bùa chú đó chính em là người nghiên cứu ra nó, nhưng nó còn chưa đầy đủ.” Tôi mỉm cười, “Tôi yêu thích tất cả các bùa chú cho dù đó là Hắc Ám hay Bạch.”

“Chính em tự nghiên cứu? Thật đáng kinh ngạc.” Anh ta lùi về phía sau, cười như không cười nói, “Như vậy... Hội Nghiên cứu phép thuật Hắc Ám?”

“Nếu như có thể cùng nghiên cứu với những người cùng có chung sở thích, cùng trao đổi bùa chú thần bí mà đầy sức mạnh, tại sao lại không chứ?” Tôi nói.

Khỏe miệng học trưởng Coffey khẽ động, con mắt màu nâu khẽ cười: “Như vậy... tôi đại diện cho Hội Nghiên cứu phép thuật Hắc Ám chào đón em.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 67: Tiết học Độc được

Buổi sáng thứ năm có tiết học Độc được, chúng tôi ăn sáng rồi tiến về phòng học của giáo sư Snape.

Sắp tiến vào phòng học, Granger gọi tôi: “Hopper.”

Tôi quay đầu lại, thấy Granger đang vội vã đi tới, phía sau là Potter cùng Weasley đang trêu nhau. Weasley vừa nhìn thấy tôi, khuôn mặt nghiêm túc. Cậu ta tức tối liếc nhìn Granger, giữ chặt Potter đứng xa xa.

Draco mang theo Goyle cùng Crabbe lắc lư đi từ phía sau tôi, thấy bọn họ liền châm chọc: “Xem này, Potter không có đầu óc cùng sóc hồng!”

“Xin chào.” Tôi mỉm cười nói.

“Ồ... xem ra cậu tốt hơn nhiều rồi.” Granger đánh giá tôi một chút, “Cậu đã khỏi hẳn chưa? Lúc đó cậu làm bọn này sợ quá.”

“Mình cũng nghĩ thế, mình mới ra khỏi bệnh thất ngày hôm qua.” Tôi nói, “Mình nghe nói đến tình cảnh lúc đó, thật may là tớ chỉ có ngất thôi.”

“Thấy cậu khỏe mạnh thế này, thật là mừng quá.” Cô ấy nhiệt tình nói.

“Cám ơn.” Tôi nói.

Lúc này Draco đã rời khỏi cuộc chiến với Chúa Cứu thế. Từ khuôn mặt đỏ rực đầy tức giận của Weasley cũng không khó có thể đoán ra, lần chiến đấu này ai thắng.

Draco đi tới, nghi ngờ nhìn tôi cùng Granger, nói: “Cậu đang làm cái gì đấy?” Tôi chỉ kịp cho Granger biểu tình “Xin lỗi” thì đã bị cậu ta lôi đi rồi.

Tiết học Độc được là hai người tự do hợp tác, tôi bị Draco kéo tới một hàng ngồi xuống, còn Crabbe, cậu ta cùng tổ với Goyle. Trước kia, người hợp tác với một người hầu của cậu ta có thể là Parkinson hoặc là Blaise... Tôi nhìn không được cau mặt, nhưng không từ chối. Nếu để mặc kệ hai người cao to kia, chỉ sợ việc làm nổ vạc sẽ không chỉ phát sinh trên người Longbottom của Gryffindor... loại chuyện mất mặt này Slytherin không cho phép.

Giáo sư Snape hùng hổ đẩy cửa vào, đi lên bục giảng, mắt ung quét qua tất cả chúng tôi. Dưới ánh mắt này, đến cả những Gryffindor nghịch nhất cũng ngoan ngoãn.

“Hôm nay chúng ta học điều chế thuốc Co rút.” Ông ta vừa nói vừa viết lên bảng đen, “Hai người một tổ, được liệu đến lấy trong tủ.”

Tôi cúi đầu ghi chép nội dung cần nhớ, cảm giác cánh tay hoạt động có chút đau đớn. Sau khi tôi đi lấy dược liệu về, phân công với Crabbe, chậm rãi cắt.

Bởi vì cắt dược liệu cần dùng lực của tay nên ngực càng lúc càng đau. Tôi nhăn mặt lại, tốc độ cắt cũng chậm lại.

Draco ngồi ở bên trái nhìn tôi: “Làm sao thế?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Hoi đau ngực.”

“À.” Cậu ấy nói. Một lúc sau cậu ấy đưa cho tôi những dược liệu đã được cắt tốt, cầm những dược liệu chưa cắt xong của tôi đi.

Tôi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn cậu ấy. Cậu ấy cầm con dao nhỏ, cúi đầu cắt, cũng không liếc nhìn tôi một cái.

Tôi đột nhiên cảm thấy lòng ấm áp, đứa nhỏ này thật dễ thương quá.

Buổi chiều là học lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám, lúc tôi đến giáo sư Lupin đã chờ ở trong phòng học. Ông ấy có sức sống hơn so với hồi khai giảng, nhưng vẫn hốc hác như cũ, vẻ mặt ốm yếu, ánh mắt nhu hòa. Mái tóc ông là sự kết hợp hai màu nâu và màu xám, quần áo sạch sẽ, bị bạc màu.

Tôi chú ý tới việc Gryffindor rất kính trọng ông ấy, nhưng Slytherin lại càng có thái độ thù địch với ông ấy.

“Có chuyện gì à? Giáo sư Lupin giảng bài không hay?” Tôi hỏi Draco. Nghĩ tới trình độ giáo sư hai năm vừa qua dạy môn này, cho dù giáo sư Lupin cũng kém cỏi thì tôi cũng không ngạc nhiên.

“Ông ấy giảng bài cũng không tồi lắm, nhưng” Draco liếc nhìn tôi, sắc mặt không vui nói, “Tiết học đầu tiên chúng ta còn chưa học, nhưng tớ nghe nói ông ta hướng dẫn Longbottom làm một Ông Kẹ biến thành Giáo sư Snape mặc nữ trang.

“Nữ trang...” Tôi lắp bắp nói. “... Cái gì chứ?”

“Giáo sư Snape.” Draco cười lạnh.

“Merlin! Thật không thể tưởng tượng được!” Tôi khâm phục liếc nhìn giáo sư Lupin, thảo nào mấy ngày hôm nay giáo sư Snape nhìn còn âm u hơn trước...

Draco nhướn mày, lười biếng nhìn tôi.

Tôi thật không dám nói tôi có hứng thú nhìn thấy hình ảnh giáo sư Snape mặc trang phục nữ. Nhưng ở lớp học lại xảy ra chuyện này, đối với giáo sư Snape thì đó là không thể tha thứ được.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 68: Nói chuyện trên bàn cơm

“Tiết đầu tiên chúng ta học cách đối phó với Ông Kẹ,” nhìn các học sinh đã đến đủ, giáo sư Lupin nói, “Tiết học này chúng ta sẽ học đến Chòm Đò... Em nào biết Chòm Đò là cái gì?”

Granger tích cực giơ tay lên. Nhóm con rắn nhỏ Slytherin có vẻ mặt châm biếm, làm động tác không hợp.

Tôi nhìn bên cạnh, giơ tay lên.

Draco bực mình hừ một tiếng. Tôi nghiêng đầu nói nhỏ với cậu ấy: “Nếu mình vì ghét giáo sư mà bỏ lỡ cơ hội lấy được điểm, tớ có ngu đến thế đâu...”

Cậu ấy lại hừ tiếp, sau đó lại không nói gì. Đứa nhỏ này thật dễ dỗ...

“A”. Giáo sư Lupin ngạc nhiên nhìn tôi giữa những học sinh Slytherin khác nói, “Em đó, em nói đi.”

“Chòm Đò là một sinh vật giống quỷ lùn nhưng rất ư là kinh hãi, giáo sư.” Tôi nói, “Chúng có bộ râu bạc rất dài, mắt màu đỏ, chuyên rình rập ở những nơi có đồ máu, trong những hầm ngục của lâu đài hay những hố hắc trên các bãi chiến trường hoang phế. Truyền thuyết của Muggle rằng chúng luôn nghĩ cách giết người để lấy máu, sau đó nhúng mũ của chúng vào máu để mũ luôn luôn đỏ thắm. Tuy là sử dụng bùa chú hoặc phù chú rất dễ dàng đuổi chúng đi, nhưng nếu không biết cách đuổi thì vẫn rất nguy hiểm cho cả phù thủy và Muggle, nếu bị lạc, chúng sẽ tìm cách giết người đó trong đêm tối.”

“Rất tốt, năm điểm cho Slytherin.” Giáo sư Lupin nói, “Trò tên là gì? Xin lỗi... nhưng tiết đầu tiên tôi không nhìn thấy em”

“Em là Sylvia Hopper, thưa thầy.” Tôi nói, “Bởi vì em bị thương nên bỏ lỡ tiết học đầu tiên.”

“Hopper?” Giáo sư Lupin kinh ngạc nói.

“Vâng... Thế có chuyện gì sao, thưa thầy?” Tôi nghi ngờ hỏi lại.

“Không, không có gì, khuôn mặt em có chút giống một người tôi quen.” Giáo sư Lupin dừng lại, ôn hòa nhìn tôi mỉm cười, quay đầu nói với mọi người, “Trở lại bài học nào, Chòm Đò là sinh vật giống như trò Hopper đã nói, có ai có thể bổ sung thêm?”

Cho dù không cam lòng, Slytherin cũng không thể dối lòng mình nói giáo sư Lupin giảng bài không tốt. Trên thực tế hơn hai năm chúng tôi học ở trường thì đây là giáo sư duy nhất có khả năng dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám. Ông ấy cũng không giống như vẻ bề ngoài - nhợt nhạt, tiêu tụy, mệt mỏi, đánh là ngã, ông ấy là một Phù thủy cường đại đồng thời là giáo sư am hiểu cách kích thích cảm xúc của học sinh.

Đến giờ tan học, ngay cả học sinh nhà Slytherin cũng không thể duy trì được lòng thù địch với ông. Điều này làm cho mọi người thật khó sỡ, cảm thấy như mình đang phân bội lại chủ nhiệm nhà Slytherin...

Buổi chiều ngày thứ năm, thời điểm dùng bữa tối, Hugh Coffey đi qua tôi nói: “Buổi tối ngày hôm nay, đúng bảy giờ tại phòng sinh hoạt chung, đừng đến muộn.”

Tôi biết anh ấy nói đến Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc Ám, nhưng tôi lại ngạc nhiên là tại sao lại đến phòng sinh hoạt chung.

Draco nhìn bóng dáng anh ấy đi xa dần, khó hiểu nói với tôi: “Tối nay? Các cậu định làm gì? Tối trường là đêm nay huynh trưởng Coffey bận mà.”

“Draco, điều này quá rõ ràng rồi mà.” Blaise nói, “Nếu mình không đoán sai thì tối nay sẽ có người mới.”

Draco nhú mày ngạc nhiên.

Parkinson cực kỳ ghen tị nói: “Các cậu đang nói về cái gì đấy?”

Trong lòng tôi hiểu rất rõ là bọn họ đang nói về điều gì; Draco và Blaise đều có thành tích tốt, hơn nữa bọn họ đều là đại quý tộc thuần huyết nên cũng sẽ không bài xích phép thuật Hắc Ám. Tôi thật không ngạc nhiên khi biết họ là thành viên của Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc Ám. Nhưng tôi cũng không nghĩ rằng thảo luận việc này ở nơi công cộng là điều sáng suốt.

Hiển nhiên là Draco và Blaise cũng không có ý muốn trả lời, Blaise chăm chú nghiên cứu miếng bơ giống bông hoa trên cái bánh, giống như nơi đó là cả một vũ trụ huyền bí vậy. Draco cực kỳ giả dối mà làm cái biểu tình không rõ: “Đúng thế, các cậu đang nói về cái gì đấy?”

Tôi nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lấy khăn lau miệng: “À, đêm nay mình hẹn hò cùng với huynh trưởng Coffey.”

Blaise phì cười, làm bông hoa bằng bơ trên chiếc bánh bị lệch; Draco ngay lập tức như bị hóa đá, cậu ấy cầm khăn tay có gia huy nhà Malfoy che miệng ho khan. Tất cả mọi người Slytherin đều biết cựu huynh trưởng Coffey là người như thế nào; hôn nhân của các quý tộc thuần huyết Slytherin đều đi cùng với lợi ích của gia tộc, lợi ích và huyết thống có liên hệ chặt chẽ, bởi vậy tình yêu trong trường học bình thường đều không bệnh mà chết, mà cựu huynh trưởng Coffey sẽ không tốn thời gian ở chuyện tình không có kết quả.

Parkinson châm chọc liếc mắt nhìn tôi, tôi biết ý của cô ấy: cho dù huynh trưởng Coffey thật sự yêu thì cho dù đối tượng là ai thì cũng thế là một Muggle như tôi.

Nhưng may quá, cô ấy đã không tiếp tục hỏi là chúng tôi rốt cuộc là nói đến chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 69: Gia nhập (thượng)

Bây giờ tối, tôi có mặt ở phòng sinh hoạt chung.

Anh Coffey đã chờ ở đây, anh ấy đứng lên từ ghế sofa, gật đầu với tôi, sau đó dẫn tôi đi về phía... phòng ngủ của huynh trưởng?

Tôi kinh ngạc đi sát phía sau anh ấy, nhìn anh như vẫn đang còn ở nơi này mà tự nhiên đẩy cánh cửa phòng ngủ.

Huynh trưởng mới là Luther Strong cũng không ở đây.

Đây là lần đầu tiên tôi tiến vào phòng ngủ của huynh trưởng, nó cực kỳ lớn, còn lớn hơn toàn bộ phòng ngủ của tôi, cũng là tường màu xám, đồ đạc màu tối, đồ trang trí chủ yếu là màu xanh lá cây cùng màu bạc của nhà Slytherin, trên tường là mấy bức tranh rất lớn cùng rèm rất dày, phía sau tấm rèm là cửa sổ, có ánh mặt trời theo khe hở của rèm xuyên vào phòng.

Tôi tò mò muốn chạy đến bên cửa sổ nhìn một cái, phải biết rằng nơi này là hầm. Nhưng anh Coffey đã đi đến một bức tranh, báo mật khẩu, tôi phải đi theo.

Bức tranh không tiếng động lệch sang một bên, lộ ra cái động đen sì.

Anh Coffey cúi đầu đi vào.

Tôi theo sát phía sau, cũng chui vào, bức tranh ở phía sau tôi không tiếng động di chuyển trở lại vị trí cũ, xung quanh lập tức tối om.

“Thấp sáng.” Anh Coffey nói.

Đũa phép của anh sáng lên, tôi nhìn theo ánh sáng thấy mình đi vào một cái động đen ngòm vừa dài vừa nhỏ. Anh đưa tôi đến một đầu khác của cái động, chúng tôi đi khoảng mười phút thì đến cuối, nơi đây không có một cái gì.

Anh Coffey đi đến trước bức tường, sau đó đi xuyên qua.

Tôi hiểu chỗ này giống như đi xuyên qua cây cột để vào sân ga Chín ba phần tư, tôi cũng đi qua nó.

Phía sau là một căn phòng thật lớn trống không, mấy chục cái đèn thật lớn giống như sắp rơi ở trên trần nhà. Một đầu khác của phòng là ghế dựa có tay vịn thật thoải mái, có hơn hai mươi người ngồi ở đó. Tôi nhận ra có huynh trưởng mới là Luther Strong, Draco và Blaise. Hai người ấy đang nói nhỏ với nhau, mắt nhìn tôi, Draco còn khoa trương thờ dài.

Nhìn biểu tình của bọn họ, tôi còn nghĩ mình mặc ngược quần áo.

Thấy tôi tiến vào, tất cả mọi người nhìn về phía anh Coffey dò hỏi.

Anh Coffey đi đến chính giữa bọn họ.

“Thành viên mới.” Anh ấy nói.

“Một Muggle?” Một học sinh năm sáu mà tôi không biết tên. Tôi thật sự không vui về khi phát hiện tôi rất nổi tiếng trong nhà Slytherin. “Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc Ám đã thiếu người đến mức cho một Muggle gia nhập sao, ai là người đã giới thiệu, Coffey?”

“Tôi.” Anh Coffey lạnh lùng nói, “Nếu cô ở tuổi của cô ấy mà đã có thể nghĩ ra Phép thuật Hắc Ám, Pu Lens, cho dù đó là người quái dị tôi cũng nguyện ý giới thiệu.”

“Ý của người là cô ta... một Muggle nhỏ tuổi đã có thể tạo ra phép thuật Hắc Ám?”

“Đúng là thế, Pu Lens.”

“Ồ ? “Pu Lens nở nụ cười gian xảo, “ Cô nhóc Muggle có nguyện ý chia sẻ nó với chúng ta ? “

Tôi không hiểu nhìn anh Coffey.

“Ồ, ồ. Coffey chưa nói với cô sao, cô nhóc Muggle ? “Pu Lens châm chọc nói, “ Sau khi gia nhập Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám, từng thành viên đều phải đem thành quả nghiên cứu của mình chia sẻ với những người khác. “

“Từng thành viên có thể đem thành quả nghiên cứu của mình chia sẻ với người khác, Pu Lens. “Anh Coffey nói, “ là có thể, không bắt buộc. “

“Xin gọi tôi là Hopper, anh Pu Lens. “Tôi cười giả tạo, “Tôi cũng không phải là con nhóc Muggle, tôi nghĩ anh cũng biết Muggle không thể vào nhà Slytherin đúng không ? “

Anh ta nhướn mày thật không ngờ tới.

“Về phần phép thuật Hắc Ám tôi tự nghĩ ra, thưa anh, “tôi tiếp tục nói, “Tôi có thể đem yêu cầu của anh giống như là đề nghị không ? Xin lỗi, tôi không đồng ý, nó là... một bùa chú Đau đớn vĩnh viễn, khi mang vào thì luôn luôn đau đớn. Tôi nghĩ rằng anh hiểu được điều đó có nghĩa là sao. Trước khi tôi tìm được cách đảo ngược bùa chú hoặc thuốc trị thì tôi sẽ không thể nào chịu được hậu quả của nó khi được công khai. “

Nụ cười của Pu Lens không thay đổi, nhưng ánh mắt lạnh lùng hơn. Không khí ngay lập tức đông cứng lại.

Tôi nhìn thấy Draco mím chặt miệng, cậu ấy dùng đôi mắt màu xám nhìn tôi lo lắng, tôi không nghi ngờ sau đó cậu ta sẽ đứng bật dậy.

Đột nhiên có tiếng phì cười, có người đã đánh vỡ không khí im lặng này. Blaise cười nói : “Ồi, được rồi đó, Pu Lens, cần phải thân thiết, thân thiết hơn, đừng để người mới bị dọa chạy mất.”

Có người cười tươi phù hợp với tình hình này. Pu Lens khinh bỉ hừ một tiếng, nhưng anh ta không nói gì nữa, không khí đông cứng được cởi bỏ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 70: Gia nhập (HẠ)

“Vây... Đây là lần đầu tiên các thành viên của Hội nghiên cứu Phép thuật Hắc ám gặp mặt trong năm học này.” Huynh trưởng Coffey nói, “Trước đó một lần nữa giới thiệu một chút về thành viên mới - cô Sylvia Hopper - học sinh nhà Sytherin năm ba. Trong năm trước, tôi đã có cơ hội phát hiện ra một

bùa chú Hắc ám mà cô ấy sáng tạo – và hiệu quả của nó thì chắc mọi người đã biết — Vì thế, tôi tự nguyện làm người tiến cử cô ấy gia nhập Hội nghiên cứu Phép thuật Hắc ám này. Nếu có bất kì ai phản đối thì hãy đưa ra ngay bây giờ. Sau khi người mới gia nhập, sẽ không tiếp thu bất cứ lời dị nghị nào.”

Không ai lên tiếng.

“Tốt lắm.” Huỳnh trưởng Coffey nói. Anh ấy từ trên bàn lấy ra một tấm da dê, trên đó có đánh dấu chỗ ký tên rồi đưa cho tôi và nói, “Đọc đi rồi ký tên vào đây.”

Tôi nhận lấy, phát hiện nó là một bản khế ước ma pháp. Nội dung là mỗi thành viên trong Hội có nghĩa vụ tìm kiếm Phép thuật Hắc ám mới. Những dụng cụ Phép thuật Hắc ám ở đây mọi thành viên của Hội có thể tùy ý sử dụng. Không được đưa ra ngoài dưới mọi tình huống ... cho dù cố ý hay vô tình. Không được phép tiết lộ sự tồn tại của Hội nghiên cứu Phép thuật Hắc ám. Nếu vi phạm bất cứ những điều đã qui định ở trên thì phải chịu sự trừng phạt.

Ở trên đó không ghi cụ thể là hình phạt gì. Nhưng đầu gì cũng là hiệp ước của Hội phép thuật Hắc ám, chắc chắn sẽ chẳng tốt lành gì.

Tôi cũng không lo lắng gì ký tên vào, rồi trả lại cho anh Coffey.

Huỳnh trưởng Coffey nhìn một cái, nhận lấy và nói: “Bây giờ em có thể tìm chỗ nào trống để ngồi, Hopper.”

Tôi quay lại nhìn các thành viên trong hội, thấy Draco đang cười với tôi và bên cạnh cậu còn một chỗ trống. Tôi biết chỗ đó là chuẩn bị cho mình. Tôi bước đến cạnh cậu ấy và ngồi xuống. Vừa ngồi xuống cảm giác như bị lún xuống, ghế tựa thật là tuyệt vời.

Huỳnh trưởng Coffey – hay phải gọi là Hội trưởng Coffey – lặng lẽ chờ tôi ngồi xuống. Anh đứng trước mặt chúng tôi, cơ thể gầy được khoác chiếc áo choàng trên có những hàng khuy trắng tắp đang đứng thẳng hiên ngang mà đông dặc.

“Mọi người đều biết, từ rất xưa rồi ở Hogwarts có một môn gọi là ‘Phòng chống và nghiên cứu nghệ thuật Hắc ám. Nhưng sau chiến tranh cận đại, những người bị thương do phép thuật Hắc ám đã đổi thành ‘Phòng chống nghệ thuật Hắc ám’ như hiện tại.” Anh lạnh nhạt nói tiếp “Nhưng tôi vẫn cho rằng - vì sợ tính nguy hiểm của phép thuật Hắc ám mà bỏ qua nó thì điều này cũng không sáng suốt – Quan điểm của tôi là — Phép thuật chẳng phân biệt là tà ác hay chính nghĩa, mà tà ác chính là lòng người sử dụng chúng vào những mục đích xấu xa.”

“Các giáo sư dạy môn Nghệ thuật Hắc ám của các trường vẫn tồn tại, trường Dumstrang công kích bằng phép thuật Hắc ám, tình yêu say đắm đối với phép thuật Hắc ám của Beauxbatons cực kì nổi danh. Mặt khác các trường học vẫn tiếp tục giáo trình phép thuật Hắc ám, hành động của Hogwarts chỉ có thể khiến chúng ta càng bảo thủ hơn.” Anh châm chọc mà nhếch miệng, “Hơn nữa... khi không có giáo sư chỉ dạy, bản thân chúng ta có thể tự mình tìm tòi, học hỏi. Là học sinh nhà Sytherin, tôi nghĩ mọi người luôn khao khát kiểm soát những phép thuật vĩ đại trong tay mình, thời điểm mình bị thương thì cũng có thể tăng thương tổn trên người đối thủ.”

“Tôi tin rằng mỗi con người đang có mặt trong phòng này cũng đồng ý với quan điểm loại trừ phép thuật Hắc ám là không khôn ngoan, ‘Chúng ta nghiên cứu phép thuật Hắc ám không có nghĩa là chúng ta dùng nó để hại người!!!’”

“Xem xét lại lịch học mỗi người, chúng ta sẽ gặp mặt từ lúc 6h - 11h thứ năm cách tuần. Trong thời gian này không ai có thể bước chân vào phòng của Hội nghiên cứu phép thuật Hắc ám — cũng chính là phòng này.”

“Còn thời gian khác mọi người có thể nghiên cứu phép thuật thỏa thích ở trong này. Nhưng... tuyệt đối phải vô cùng cẩn thận, bởi vì nghiên cứu phép thuật Hắc ám mà bị đuổi học thì không phải là chuyện hay ho gì.”

“Chúng tôi hoan nghênh các bạn cùng hưởng nguồn tài nguyên, và những người phát hiện câu chú phép thuật mới được tự do truyền bá cho những người khác. Cần nhắc lại mức độ nguy hiểm của phép thuật Hắc ám, tôi không đề nghị các bạn học tập những câu chú vượt quá khả năng của mình.”

“Trước mắt, cộng đồng — nơi chúng ta có thể cùng nhau chia sẻ ‘Phép thuật Hắc ám’ chia làm hai mươi ba loại, độc được có bảy loại, thần chú nguyên rửa có mười một loại. Những thứ này tôi đã phân chia cấp bậc, tùy theo trình độ mà học hỏi. Các tư liệu được đặt ở phòng dữ liệu, phòng dữ liệu không thể mang ra khỏi căn phòng này.”

“Bây giờ bắt đầu tự do hoạt động, mọi người có thể cùng nhau trao đổi.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 71: Ký túc xá nữ

Đến thời gian tự do hoạt động, tôi không thể chờ được mà đến xem tài liệu chung, dùng thời gian còn lại mà nhồi nhét nó vào óc.

Muốn ‘nhét’ cái đồng này vào đầu trong ba tiếng đồng hồ đương nhiên là chuyện không thể nào, dù là trí nhớ như thần của Hermonie Gamnger cũng không được. Hết giờ hội hoạt động, tôi lưu luyến, lưu luyến vuốt ve tấm tài liệu da dê....

“Đù rồi! Đi ngay, cậu muốn bị tổng cổ ra ngoài phải không?” Draco nhìn về mặt không kiên nhẫn chờ chúng tôi ra ngoài của huynh trưởng Luther Strong, kéo tay áo tôi bước đi. “Tớ cùng Blaise đã gia nhập từ hồi năm nhất, những thứ đó tớ đều nhớ có rồi, có thắc mắc gì tìm chúng tớ.”

“Đúng vậy” Blaise Zabini láu lỉnh nói, “Có thể giúp cậu là vinh hạnh của mình.”

Tôi cảm kích nhìn họ.

Sau buổi gặp mặt của Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám, thời gian thấm thoát trôi qua và cuối tuần cũng đến.

Tôi thực sự đến tìm Draco và Blaise để hỏi về phép thuật Hắc ám. Lúc Blaise đáp ứng nhìn cậu ta phi thường vui vẻ, vậy mà đến khi tôi có chuyện đến hỏi thì chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu. Còn Draco lại không như vậy. Nhưng mà có chút rắc rối ‘nhỏ’ là trong Hogwarts không có chỗ nào để chúng tôi có thể yên tâm nghiên cứu phép thuật Hắc ám cả...

Điều này làm tôi có chút phiền muộn. Nhưng chợt nhớ ra đây là lâu đài Hogwart bí ẩn naha, bất cứ ai — ngay cả hiệu trưởng Dumbledore — cũng không rõ rành rành các góc ngách ở Hogwarts được. Nghe đồn nơi này có vô số các căn phòng bí mật, chúng phải có đủ các điều kiện tiên quyết hay phải đúng thời điểm mới có thể mở ra được, nếu may mắn tôi có thể tìm ra một căn thì việc học tập sẽ rất an toàn.

Tôi đem ý tưởng của mình nói cho Draco biết, kết quả lại nhận một tràng chế giễu. ‘Quý ông’ mái tóc màu vàng kim, gương mặt nhọt nhọt cùng đôi mắt xám tro đây về khinh miệt:

“Nếu dễ tìm như thế, Sylvia à, thì nơi đó chẳng an toàn chút nào.”

Nhưng cậu ấy vẫn chiều ý theo tôi tìm thử vận may.

Thời gian tới, chúng tôi cùng nhau lùng xục khắp ngõ ở Hogwarts, nơi nào có khả năng là thông đạo đều dò xét qua. Những thứ thú vị ngược lại phát hiện không ít, các lớp học bị bỏ hoang có rất nhiều nhưng lại chẳng có phòng nào thỏa mãn các yêu cầu của chúng tôi. Đến cuối tuần, tôi phải thừa nhận mình thật không làm được cái gì.

“Nếu cậu có thể đi vào ký túc xá nữ thì tốt rồi” Tôi ừ ừ nói “Phòng ngủ của mình chỉ có một người ở, chắc chắn sẽ không bị ai quấy rầy.”

Đôi mắt Draco sáng rực lên. (P/s Anh gian quá=.=)

“Chuyện này...” Cậu ấy kéo dài hơi “Tớ có thể viết thư hỏi cha một chút”

Ở lớp Chăm sóc sinh vật huyền bí kế tiếp, sẽ không gặp lão Hagrid hành động như hồi ở tiết đầu tiên nữa. Hiện tại lão cho chúng tôi một tiết lại một tiết học tập làm sao chăm sóc các con sâu bướm Fuluo Bo gớm ghiếc. Đây là loại sâu màu nâu dài mười tấc Anh (cỡ 25,4 cm), luôn luôn bất động trong chiếc hộp ẩm ướt, cơ thể của chúng lúc nào cũng được phủ kín bởi chất nhầy do chúng tiết ra, trông khá kinh tởm.

So với lũ sâu nhầy nhụa này khiến người khác chịu không nổi chính là lão Hagrid. Lão giống như mất hết niềm tin, lúc dạy học thì ừ ừ ngồi xỏm trước mặt chúng tôi mà nhìn ngơ ngác, hoặc là bởi vì tí xíu chuyện tình mà luống cuống tay chân.

Mấy ngày nay hình như có chút quái lạ, các nữ sinh nhà Gryffindor luôn nhìn Potter bằng một ánh mắt tràn đầy đồng tình, thương cảm, lúc nói chuyện với cậu ấy cũng cố gắng hạ giọng, phảng phất như lớn tiếng một chút cũng khiến cậu ấy ngã xuống đất không gượng dậy được.

“Sao thế?” Lúc ăn trưa tôi nhìn không được mà hỏi.

“Theo mình, đại khái là vì Giáo sư Trelawney tiên đoán rằng Potter sắp chết.” Blaise —người cũng chọn học môn Tiên tri nói.

Tôi kinh ngạc đảo mắt: “Cho nên bọn họ nhất trí cho rằng Potter sắp chết?”

“Nếu lời tiên tri đó chính xác.” Draco hừ một tiếng nói “Thì thật đúng là một tin tức tốt.”

Parkinson cười to.

Tôi chưa bao giờ tin tưởng những lời tiên tri đó, cũng bởi vậy mới may mắn thoát kiếp nạn học lớp Tiên tri của Giáo sư Trelawney, nghe nói các học viên liên tiếp bói được mình gặp xui xẻo sẽ được cộng điểm (quái gở III=.=). Số học bói toán còn hợp khẩu vị của tôi một chút, ít ra còn dựa vào các tỉ lệ tính toán khoa học.

Tôi không tin rằng nếu gặp chó đen thì sẽ chết, thấy mèo đen đi ngang thì sẽ gặp xui xẻo. Những tối kỳ phù thủy khiến tôi đây cũng cảm thấy rất kì lạ.

Tôi rất mừng khi tôi và Hermonie Granger lại có chung suy nghĩ, có lẽ là vì tôi và cậu ấy đều xuất thân từ Muggle.

Tháng mười nhanh chóng đến và trời bắt đầu trở lạnh.

Sáng sớm ngày chủ nhật, tôi đang ngủ say, bất chợt có tiếng gõ cửa liên hồi đánh thức tôi dậy.

Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy, dụi dụi mắt. Cảm thấy có chút ngạc nhiên, không biết ai sáng vậy mà tới tìm tôi.

Mở cửa phòng thì thấy Draco đang thủ tư thế giờ đưa hướng cái tay cầm mà phù phép.

“Hãy... Cuối cùng cậu cũng nghe tiếng gõ cửa của tớ.” Nói xong Draco cũng nhanh chóng bước vào phòng.

Tôi nhìn cậu, lại nhìn hành lang ký túc xá nữ, nhú nhú cặp chân mày.

“Tớ không nghĩ dùng bùa mở cửa vào phòng nữ sinh sống một mình là hành vi của một người đàn ông.” Tôi cá giận.

“Tớ chỉ là không muốn các nữ sinh sáng sớm đã thấy một nam sinh đứng trong ký túc của họ.” Draco nói mà không chút cảm thấy tội lỗi.

“Được rồi...” Tôi đóng cửa lại, dụi dụi mắt, kéo cái ghế qua ngồi xuống, “Cha cậu giúp cậu tìm cách đi vào ký túc xá nữ?”

Có thể một thời trai trẻ của người cha đẹp trai oai phong của Draco đã làm qua những việc này? Suy nghĩ này khiến tôi nhin không được mà run rẩy khóe miệng.

“Đương nhiên” Cậu giải thích qua loa “chỉ là câu thần chú lẫn lộn nho nhỏ thôi mà.”

Tôi hoài nghi nhìn cậu ta.

“Thật không? Nếu đúng như những gì cậu nói thì hẳn cậu cũng biết bây giờ là mấy giờ.” Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ thì tôi cũng có thể hiểu được, thật rõ ràng là cậu ta vừa học xong bùa chú thì không thèm nghĩ lúc này là lúc nào mà hùng hục chạy tới “thực hành...”

“Khụ...” Trên mặt Draco ửng những vết hồng khả nghi, ho khan một tiếng rồi bắt đầu đánh giá phòng của tôi. “Oh... Phòng của cậu thật khiến tớ kinh ngạc!”

“Sao vậy?” Tôi há miệng ngáp “Mấy kí túc xá trong trường không giống vậy sao?”

“Tất nhiên có...” Draco miễn cưỡng đồng ý “Nhưng mà cũng không đơn giản đến vậy!? Cậu không có vật dụng cá nhân sao?”

“Có chứ” Tôi nói “Quần áo thì trong tủ, còn sách vở đặt trên bàn kia.”

“Chỉ... như vậy?” Cậu ngạc nhiên hỏi.

“Có lẽ Malfoy thiếu gia cảm thấy khó tin nhưng với kẻ hèn mọn này như thế là đủ dùng rồi.” Tôi tựa tiểu phi tiểu nói.

Cậu lắc đầu nhưng trong lòng còn sự hoài nghi, lấy một cái túi trong áo choàng ra và đặt lên bàn.

“Kẹo?” Tôi hứng thú nhìn nó.

“Ừ” Cậu gật đầu.

“Rất cảm ơn” Tôi mỉm cười nhìn cậu ấy. “Tuy bình thường tớ không thích ăn quà vặt lắm, nhưng phải công nhận kẹo cậu mang đến ngon tuyệt cú mèo luôn, không giống mấy loại kẹo khác.” (P/s: Là do kẹo ngon hay người tặng mà chị thấy ngon vậy??? *Cười gian*)

“Tất nhiên rồi!” Cậu ngạo mạn héch mũi, tự hào khoe: “Là do mẹ tớ làm mà!”

“Mẹ cậu rất yêu cậu” Tôi ngưỡng mộ nói, phải biết những gia tộc thuần huyết giàu có đều có những con gia tinh hầu hạ, các quý bà phu nhân quanh năm ngón tay không dính nước xuân (ý nói không làm việc nặng nhọc bao giờ), mẹ Malfoy thế nhưng lại xuống bếp nấu cho cậu ta ăn. Thật đáng hâm mộ!

“Ừ” Cậu nhẹ nhàng nói “Tớ phải đi rồi.”

“Nhanh thế! Không ngồi chơi đã. Cậu đã uống nước hay dùng chút bánh kẹo gì đâu.” Tôi giả là nói.

“Tôi không nghĩ Hopper tiểu thư lại có trà bánh mà mời tôi đâu?” Cậu liếc sơ căn phòng, dùng giọng quý tộc nói “Mình phải rời đi trước khi các nữ sinh thức dậy.”

Thời gian kể tôi khi thể hùng hục vùi đầu vào nghiên cứu các bùa chú. Không chỉ phép thuật Hắc ám --- tôi còn hứng thú vô hạn với những gì liên quan tới nó. Tôi hạn trả cuốn sách NGÀN NĂM LỊCH SỬ --- NHỮNG CÂU THẦN CHÚ BẠN KHÔNG BIẾT, cô Pince - thủ trưởng thư viện trường nhiều lần thúc giục tôi trả sách. Tôi sao lại toàn bộ sách, việc này tốn không ít thời gian. Nhưng tiếc rằng nó đã bị phù phép chống sao chép.

Tôi chăm chú chép lại toàn bộ, nhưng cái hiệu quả phép thuật chết tiệt này lại thành công cản trở công cuộc ghi chép vĩ đại của tôi.

Từ đó Draco thường xuyên đến phòng tôi sau lệnh giới nghiêm, cùng tôi nghiên cứu phép thuật Hắc ám, trước lúc mười hai giờ lại rời đi. Cậu ấy cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi, nhất là phải giúp cho Crabbe và Goyle học bổ túc.

Vừa hiểu rõ cậu ấy lại có một mặt giúp đỡ bạn bè như vậy thật khiến tôi bị sốc (o), nhưng tôi rất nhanh hoàn hồn lại. Crabbe và Goyle thật sự rất ngốc, nếu không có ai giúp đỡ chỉ sợ không học khá lên được. Mặc dù Draco ác độc, ngây thơ, khó tính, ích kỷ, tự cao, khắt khe thành tính,...nhưng đối với

người cậu ta nhận định là ‘người một nhà’ thì tôi không thể không thừa nhận rằng là rất rất tốt luôn. Cho dù là những kẻ không thể chịu đựng được hay kẻ xuất thân từ Muggle đi chăng nữa. (P/s Có chị nữa mà)

Sytherrin luôn bao che khuyết điểm của nhau.

Mấy ngày nay tôi sống cực kỳ phong phú, vội vàng chân không đạp đất, có đôi khi thấy ngủ thật lãng phí thời gian. Khó có được chút nghỉ ngơi, nhìn lên bầu trời trong xanh, hình như tôi thấy Gadda. Đạo này Blaise cũng không thường xuyên gửi thư cho tôi.

Theo những ngày bận rộn này, Halloween sắp đến dần.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 72: Chú chó lưu lạc tại Hogsmeade

Chuyến thăm làng Hogsmeade đầu tiên vào cuối tháng mười, đêm trước Halloween.

Tôi là người duy nhất ở nước Anh cực kì hứng thú đến Ngôi làng toàn phù thủy này và đặc biệt nó lại nằm bên cạnh trường Hogwarts nữa chứ.

Tôi nộp tờ đơn cho phép, rồi cùng Draco—và xúi quẩy cùng Crabbe và Goyle nữa chứ, bước qua cánh cổng Hogwarts, thẳng tiến làng Hogsmeade.

Có lẽ do Halloween sắp đến, làng Hogsmeade tràn ngập không khí hân hoan, dĩ nhiên, chắc nó luôn luôn nhộn nhịp như vậy. Tiệm Giồn của Zonko đầy ắp người qua lại, tôi khó khăn luôn lách qua đám đông, một dịp rất thành công để mua các vật trang trí, tôi thích nhất là răng nanh ma cà rồng, đó là hai viên tròn tròn nhỏ nhỏ, dính vào răng sẽ khiến răng nanh dài ra.

Crabbe và Goyle đã sớm tranh thủ đến tiệm Công Tước Mật, còn Draco cô đơn lẻ loi đứng trước tiệm Giồn của Zonko.

“Sao cậu không đi?” Tôi đang vừa ôm ‘chiến lợi phẩm’ của mình ra vừa hỏi.

“Quá thô lỗ... Một quý tộc sẽ không làm chuyện như vậy” Cậu ấy nhìn đám đông trước mặt, tỏ ra hết sức khinh miệt. Nếu không phải quá rõ tính cậu ấy, tôi cũng đã bỏ qua ánh mắt hạo hức muốn thử kia.

“Thôi nào, đôi khi cậu cũng nên thử cảm giác làm thường dân chứ.”

Tôi cười to đẩy cậu ấy một cái, cậu trở tay không kịp bị tôi xô vào đám đông. Cậu tức giận quay đầu lớn tiếng, “Cậu không thể...” Draco chưa kịp nói hết lời, đã bị mất hút vào trong dòng người tấp nập.

Tôi đi vào tiệm Công Tước Mật, người ở đây còn đông hơn là tiệm Giồn của Zonko, cảnh tượng ‘hùng vĩ’ này làm tôi chút sờ sợ. Ngay cả Crabbe và Goyle tượng trưng cho vóc dáng cao to vĩ đại như thế cũng không bì nổi với đám đông này. Tôi bị chen ép đến mức muốn học máu, áo choàng cũng không thoát kiếp ‘te tua’... Lúc này tôi mới cảm thấy mĩ mãn vừa ngậm trong miệng hạt-tiêu-nhóc-con vừa ôm một bao đầy ắp kẹo đi ra.

Draco đã đứng chờ ở ngoài từ bao giờ, lần đầu đến làng Hogsmeade các phù thủy nhí nếu không ghé chơi ở tiệm Công tước mật thì cũng thăm hỏi tiệm Giồn của Zonko, suy nghĩ này rất đúng đắn.

Thời tiết bên ngoài thật lạnh, cậu ấy không mặc chiếc áo choàng rộng thùng thình của trường, mà mặc áo khoác ôm sát người, trong cái giá rét này trông nó thật mỏng manh. Cái áo được các thợ may rất khéo giờ đây thoát nhìn có chút nhẵn, mái tóc vàng kim luôn được chải chuốt kĩ càng cũng rối lên cùng gương mặt tuyết trắng càng thêm trắng, hình như... bị chà đạp thê thảm.

Tôi cười cười bước tới gần cậu, cậu ấy nhìn tôi, hừ nhẹ, đứng thẳng lên điệu chất vấn.

“Cảm giác ra sao?” Tôi hỏi, vừa mở miệng thì hạt-tiêu-nhóc-con trong miệng xẹt khói lên. “Cùng chen chúc với mọi người thú vị chứ?”

Cậu chỉnh bộ quần áo, nhìn tôi đầy ngạo mạn, nghiêng răng nói: “Cậu làm nhẵn bộ đồ ưa thích nhất của tớ.”

“Được rồi, được rồi” Tôi bẻ đôi thanh kẹo, đưa cho cậu ấy một nửa: “Trong bao, tớ mua mỗi loại hai thứ, nên cậu không cần vào trông giành giật cũng được.”

Cậu ấy nhận lấy, nói chắc nịch: “Người gia tộc Malfoy sẽ không bao giờ làm ba cái chuyện thô lỗ đó.”

“Tớ cảm thấy rất vui vì mua được đồ, mặc dù mức độ được người thích thú của nó thật đáng sợ” Tôi cảm thán “Tuy không ngon bằng tay nghề của Malfoy phụ nhân nhưng cậu biết đó, chúng rất thú vị”.

Cậu nhìn áo choàng nhẵn nhúm của tôi, nhú nhú mày.

“Có lẽ.”

Tôi nuốt viên hạt-tiêu-nhóc-con xuống họng, liếm liếm quả cầu tuyết, trong niềm hạnh phúc dâng trào quăng nó xuống đất: “Tớ nghĩ thứ này chỉ bán ở hẻm Xéo thôi chứ.”

Nổ một tiếng, một cơn gió lạnh quét tới, Draco kịp thời phản ứng kéo tôi lại tránh cho con lốc thổi bay tôi.

Cậu nhin không được thấp giọng nói: “Hopper tiểu thư, cô còn thể ngốc hơn nữa không?”

“Xin lỗi”, tôi nói, “Nhưng mà tớ chưa ăn nó bao giờ. Cậu ném thử một chút không, ngon lắm?”

“Tớ cũng thích ăn lắm, nhưng không phải lúc này” Cậu ấy chán ghét nhăn mày, ngạo mạn nói, “Có lẽ cậu có hứng thú nhưng tớ không có sở thích bị gió quét chạy đâu.”

Tiếp đến chúng tôi đi khắp nơi trong làng Hogsmeade, cũng đi đến quán Ba Cái Chổi thưởng thức một ly bia mỡ bò. Mãi đến chiều tối, tôi nhìn dòng người thưa thớt dần và gần tiệm Công Tước Mật, tôi phát hiện hai cái bóng đáng tham ăn đang mãi miết nhai kẹo của Crabbe và Goyle. Tôi không chút nghi ngờ là từ hồi sáng giờ họ đứng ở đây chơi.

“Mau lên” Draco sốt ruột quát “Ban đêm, những tên Giám ngục sẽ bắt đầu đi tuần tra, chúng ta phải trở về trước khi mặt trời lặn.”

“Trị an của Hogsmeade kém lắm sao mà đưa Giám ngục đến vậy?” tôi nói, tôi tiện tay đưa chai nước hoa quả cho Goyle đang bị ghen, “Ăn từ từ thôi.”

“Bọn chúng dùng để truy nã tên -Sirus Blacks--- Ah...Đó là cái gì vậy?”

“Cái gì là sao?” Tôi nhìn theo hướng mắt của cậu “Tớ nghĩ đó là Lều Hết nổi danh.”

“Không, cái thứ ở đằng sau kia.”

Tôi nheo mắt lại, rướn mắt nhìn đằng sau Căn Lều Hết, thấy một mảng lông đen.

Tôi bỏ vào cái túi tất cả những thứ trên tay, rồi đi tới phía đằng sau Lều Hết.

Một con chó màu đen hiện trước mắt tôi.

Kiếp trước tôi là nhân viên ở trung tâm chăm sóc những chú chó lưu lạc nên gặp qua rất nhiều loại chó. Nhưng tôi chưa từng gặp qua con nào cao như vậy cũng như con nào gầy yếu như thế. Nó có một cái mõm nhọn, bộ lông lộn xộn, dính đầy bụi và bùn đất, cơ thể gầy trơ xương, bụng xẹp đáng thương.

Nó thật sự rất yếu. Gặp tôi bước tới gần, nó thận trọng lùi từng bước, miệng nhe răng grừ grừ đe dọa.

“Ah...Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn mày đâu. Ta chỉ muốn giúp mày thôi.” Tôi từ từ mở túi, lấy một khối bánh mật ong, nhẹ nhàng đặt nó lên mặt đất. “Mày rất muốn ăn nó, đúng không?”

Nó gắt gao nhìn chăm chăm tôi, thân thể to lớn kia làm gia tăng lực uy hiếp của nó. Dù biết rằng nó đang rất yếu, nhưng tôi lại nhin không được có chút hồi hộp, khẩn trương.

Nó tiến lên từng bước, cúi đầu cắn cái bánh ngọt, rất nhanh vùng đầu lên, bị ghen mà ho khục khục.

“Từ từ, từ từ.” Tôi từ trong cái túi lấy ra một khối khác. “Mày không thể ăn nhiều lắm, nó không tốt cho sức khỏe của mày đâu. Nhưng mày có thể đi theo ta, mày đồng ý theo ta chứ? Ở Hogwarts có trạm nuôi dưỡng thú cưng miễn phí, các gia đình ở nơi đó sẽ chăm sóc mày rất tốt.” Chó là một loài động vật rất thông minh, mà ở thế giới phù thủy các con vật lại rất có trí tuệ, nên tôi tin nó cũng hiểu những gì tôi nói.

Nó nuốt luôn khối bánh vào bụng, ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi đưa tay đến gần, nó tiến lên phía trước, ngửi ngửi tay tôi.

“Ta sờ mày được chứ?” Tôi hy vọng ----

--- -----Nó né tránh...T^T!

“Thôi được” Tôi thất vọng thờ dài, để cái túi trên mặt đất. “Mày có thể lấy đồ ăn trong này, đúng không, cái này cho mày hết.”

“Sylvia, cậu làm gì thế? Nhanh lên, mặt trời sắp lặn rồi.” Draco sốt ruột nói.

“Đến đây.” Tôi nói, liếc nhìn nó một cái rồi xoay người đi tới.

“Đó là...” Draco nhìn ra phía sau tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, thấy nó đang tha một cái túi nhỏ, lắc lắc theo sau tôi.

Tôi mỉm cười.

“Con chó đen, tất nhiên.” Tôi nói “Tớ sẽ nuôi nó.” Nó tuy không cho tôi sờ nó như thú cưng bình thường khác, nhưng nó vẫn nguyện ý cho tôi chăm sóc nó.

“Cậu muốn nuôi một con chó đen.” Draco hoài nghi hỏi.

“Cậu cũng mê tín như các phù thủy khác cho rằng chó đen là điềm báo tử huyệt. Tớ không tin nó có ma lực như vậy.” Tôi không cho là đúng.

“Nó trông rất bản còn khó coi.” Cậu ấy chê bai. Nó nhấn lại cái mũi, cúi đầu rít gào. “Nếu cậu muốn tớ có thể giới thiệu con khác tốt và đẹp hơn nhiều.”

“Không cần, nó càng cần tớ hơn.” Tôi yêu thương nhìn nó. “Nếu vỗ béo nó một chút, lại tắm rửa sạch sẽ, nó nhất định sẽ là chú chó phi cực đẹp trai. Tớ cảm thấy bộ lông màu đen rất bí ẩn, lộng lẫy. Honey, ta kêu mày là Knight được không?”

Nó ồ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 73: Tắm rửa

Tối phòng sinh hoạt chung, tôi chào tạm biệt Draco, Crabbe và Goyle, dắt Knight đi vào ký túc xá nữ.

Nó vui vẻ tha cái túi nãy giờ vác trên mình đặt trên bàn, rồi đảo mắt đánh giá xung quanh.

Vật dụng trong phòng tôi thật sự quá ít, cũng bởi thế nó trông có vẻ sạch sẽ, mà Knight đứng ở trên sàn thoạt nhìn... giống như một miếng giẻ lau bẩn thỉu.

Tôi đi vô phòng tắm, kêu: “Knight, lại đây.”

Nó bước đến, nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi đóng cửa, bật nước bắt đầu mờ vòi sen: “Đến đây, tao sẽ tắm rửa cho mày.”

Nó cứng ngắc một chút, lùi về sau từng bước, thân thể gắt gao bám sát cánh cửa phòng tắm.

Tôi bất đắc dĩ buồn cười nhìn nó: “Knight? Mày cũng biết mày rất dơ mà, không thấy khó chịu sao? Lại tắm nào, ta đảm bảo lát hồi sẽ thoải mái liền.”

Nó nhe răng gầm gừ về phía tôi.

Chó cũng không giống loài trời sinh sợ nước, trước kia, lúc tôi còn làm trong trung tâm cứu trợ chó, tôi còn đem hồ bơi đặt bên trong sân, nhất là vào mùa hạ, lũ chó khoái nhất là nghịch nước trong hồ. Tôi nghĩ Knight không dám tắm không phải vì nó ghét tắm mà là nó không quen có người tắm cho nó.

Tôi cũng không tính miễn cưỡng nó, mấy con chó lưu lạc rất miễn cưỡng, nếu là trước kia tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn để tiếp cận chúng. Nhưng là đêm nay Knight sẽ ngủ ở phòng tôi, nó thật sự rất dơ, tôi cũng vô pháp ngủ khi mà bị lũ bọ chó cắn đến tỉnh ngủ... =.=

Tôi cứng rắn trực tiếp bỏ qua ý nguyện của nó, cầm vòi sen xịt nước lên người nó. Nó chột vật nhảy tới nhảy lui trốn tránh, cuối cùng bị tôi bức đến một góc phòng. Thấy không thể tránh khỏi, nó ỉu xiu nằm trên trên mặt đất.

Tôi cầm cái móng vuốt to lớn, cắt móng cho nó. Tắm rửa sẽ giúp nó lưu thông máu tốt hơn, sau đó tiếp tục cắt, phải biết rằng cảm không cần thận có thể khiến nó bị thương. Rồi tôi làm toàn thân nó ướt nhẹp, dùng đầu gối đầu -nơi này không có đầu gối dành cho chó, đành phải tiện nghi cho nó sử dụng chung đầu gối.

Lông của nó mặc dù thiếu dinh dưỡng, thậm chí có nhiều chỗ bị chẻ ngọn, nhưng cũng không ảnh hưởng độ mềm mại tinh tế của nó. Trên tay tôi dính đầy bọt xà phòng, ngón tay có thể dễ dàng chạm vào các vết sẹo mới lần cũ, hay mấy cái xương sườn nổi lên dưới làn da mỏng. Tình trạng của nó rất tệ, còn tệ hơn những gì tôi nghĩ.

Tôi không khỏi giảm lực ở tay, nhẹ nhàng xoa xoa.

Nó giật mình, thoải mái kêu hừ hừ.

Mọi thứ xong xuôi, tôi đẩy nó, muốn đem cái bụng nó tẩy rửa bóng, nhưng nó ý chí kiên cường không sợ chết quyết không nhúc nhích. Nó tuy rằng rất

gầy yếu nhưng cũng đủ to lớn, bằng khí lực của tôi cũng không đủ xốc nó lên. Tôi tạm thời tha cho cái bụng của nó, sau đó nhấc đuôi nó lên, đung nhẹ vào cửa hậu môn (khu coi như ta không viết gì). Làm cho tôi giật mình là dù trông nó lưu lạc rất lâu, nhưng tôi cũng không bài trừ chất lỏng của tuyến hậu môn đó.

Nó giật bắn người, sau đó rít răng rít gào điên cuồng giãy dụa đứng lên.

Tôi sưng sốt một chút, vội vàng dùng cả người áp chế nó: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, làm mày bị thương ư?” Viêm lỗ hậu môn là loại bệnh chó thông thường, để tránh bệnh này khi tắm rửa cho chó phải sẵn tiện làm vệ sinh cho chỗ đó luôn. Trước đây tôi tắm cho cả chục con, tự nghĩ tay nghề mình tốt lắm, không ngờ rằng... sau khoảng thời gian mười năm tôi lại... lự nghề rồi.

Tôi đề nó xuống thì nó càng giãy dụa càng dữ dội hơn. Tôi sợ nó bị thương hay tự làm bản thân mình bị thương. Cuối cùng tôi không thể không hạ bùa chú Cô định, tẩy rửa toàn thân cùng làm cho nó tỏa mùi hương thoang thoang của xà phòng hơn nữa sau khi lau khô cho nó rồi mới dùng bùa Cởi bỏ giải thoát cho nó.

Nó run run người, kiên cường đứng dậy, lao đảo đi ra, chọn một xó cách xa tôi nhất mà nằm xuống nghỉ ngơi, tựa như nó không thèm quan tâm tôi nữa cho dù chỉ một chút.

Như thường lệ Draco vẫn luôn đến phòng tôi, đem cho tôi rất nhiều đồ dùng cần thiết-chiếm khá nhiều không gian trong phòng. Khiến tôi phải hạ bùa Nói rộng với cái hành lí của mình để đựng hết đồ của Draco đưa. Draco đối với chuyện này thì về mặt không thể không hợp lí hơn nói, “Người gia tộc Malfoy luôn cố gắng làm những gì có thể khiến cho họ thoải mái nhất.”

Tôi lấy cái chăn và tấm nệm trải ra ở bên trái chỗ nằm của Knight.

“Thật xin lỗi mày mà.” Tôi áy náy sờ đầu nó, nó quay ngoắt tránh đi không thèm cho tôi một cái liếc mắt.

Hôm sau là Halloween, tôi thoải mái mà đi ngủ trễ, đến đại sảnh ăn sáng rồi lấy cho Knight một phần điểm tâm. Đó là súp thịt bò, bánh mì lúa mạch được xé vụn để trong tô.

Knight vẫn tiếp tục không chú ý tôi, nhưng mà nó không thể cưỡng lại mùi hương thức ăn mà ăn ngấu nghiến.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 74: Lễ hội Halloween

Thời gian tới, tôi ngồi đọc sách, nó chui dưới thảm ngủ. Mãi đến khi một trận đập cửa liên hồi, mới làm cho hai người chúng tôi bừng tỉnh.

“Cậu đang làm gì thế? Mọi người đều đến dự cả rồi!” Draco dậm từng bước vào phòng.

Tôi đóng cửa phòng, mờ mịt hỏi: “Hả?”

“Đêm Halloween đó! Đừng nói là cậu mãi đọc sách nên quên thì giờ luôn đấy?” Cậu ấy quay đầu thấy Knight, tức giận nói: “Cậu lại để một con chó dùng đồ tớ đưa!”

“Ah thì..... Trừ phi tớ đem chăn của mình lót cho nó, chứ tớ đâu còn gì cho nó nữa.” Tôi nở một nụ cười miễn cưỡng.

“Quên đi !” Cậu nói “Bây giờ lập tức đi thay trang phục ngay, nhanh một chút, tớ chờ cậu.”

“Được.” Tôi lấy bộ đồng phục từ trong tủ quần áo.

“Chờ một chút, cậu không phải là muốn lấy bộ này đi chứ?” Cậu “nghiêm túc” nói.

“Thì sao?” Tôi khó hiểu hỏi.

“Muốn tớ nhắc nữa hả? Hôm nay là đêm Halloween đó!”

Tôi bây giờ mới để ý Draco đang ăn vận bộ lễ phục rất khéo léo, tinh tế. Theo đôi bờ môi hé mở của cậu, hai cái răng nanh bé nhỏ lộ ra.

“Hôm nay sẽ không cần hóa trang chứ!” Tôi nói.

“Dĩ nhiên, niên khóa trước không phải đã thông báo rồi sao?” Cậu cau mày “Cậu đừng nói là cậu không hề chuẩn bị đó?”

.....Quả thật tôi không hề chuẩn bị. =

“Cậu có thể ... cho tớ mượn một bộ đồ hóa trang khác không?” Tôi kỳ vọng hỏi. ^3^ (*mắt lấp lánh*)

Cậu nhìn tôi một hồi, hừ một tiếng.

“Chờ tớ chút.” Cậu nói rồi xoay người bước ra cửa, một lát sau quay về trên tay cầm một cái rương lông lầy tới.

Tôi mở ra, sừng sốt nói: “Trang phục nam?”

“Đương nhiên” Cậu ngờ vực nhìn tôi “Cậu tưởng tớ sẽ có trang phục của nữ sao?”

“Không, tớ chỉ là tưởng cậu sẽ có cái khác tốt hơn. Chỉ có trang phục nam thôi à? Cho dù là đồ xác ướp cũng được mà.”

“Người nhà Malfoy sẽ không có cái gì không lông lầy như thế.” Cậu ấy kiêu ngạo nói.

Tôi thất vọng than vãn một tiếng, cầm lấy bộ đồ bước vô phòng tắm.

“Thấy sao?” Tôi không ôm hi vọng gì nói “Rất kỳ quái đúng không?” Con gái mặc đồ đàn ông thế này, chắc chắn cảm thấy hết sức không tự nhiên.

“Tớ biết hai đứa mình chiều cao tương đương nhau, nhưng không ngờ cậu lại mặc vừa vậy, điều này làm cho tớ khá ngạc nhiên đó.” Draco đồng tình thở dài một hơi.

Tôi nhin không được che ngực lại một chút. Sau đó buông tay, ưỡn ngực ... Dù sao trong trường tôi cũng có tiếng là ngực nhỏ mà. Tôi lấy cái răng nanh ma cà rồng ma ở Hogsmeade đeo lên, hừ một tiếng: “Đi thôi.”

“Từ từ” Cậu ấy nói. Rồi rút đũa phép hướng về đầu và gương mặt tôi làm mấy câu thần chú nho nhỏ, dùng cái cột tóc màu xanh biếc giữ tóc tôi lại, “Xong”

“Cậu làm gì với tớ thế?” Tôi tò mò hỏi, hiếu kỳ chạy tới trước gương soi.

.....Xuất hiện trên mặt gương là người khiến tôi dứt khoát không thể tin đó chính là mình.

Hai lọn tóc xoắn màu đen sáng bóng buông ở hai bên má, phần còn lại được cột gọn gàng ra sau. Làn da sau khi được thi triển chú thuật nhìn càng thêm trắng nõn, đôi mắt màu xám tro thâm thúy mà sâu sắc, đôi môi nhợt nhạt cùng răng nanh, dường như cực kì.... ..

... ..Không ngó tuấn tú.

“Thế nào không tệ chứ?” Draco nhìn tôi ở trong gương, tự hào về tuyệt tác mà ca ngợi, “Hiển nhiên, dung mạo của cậu còn nam tính hơn.”

Tôi nhất thời cảm thấy có chút thương tâm. (Tội nghiệp.)

Khi tôi và Draco tiến vào đại sảnh, mọi người đã bắt đầu mở tiệc. Pansy Parkinson phát câu chất vấn: “Cậu tới trễ, Draco.”

“Xin lỗi.” Draco nói, “Nhưng đó đều là lỗi của Sylvia.”

Parkinson nhìn trừng trừng vào tôi, bỗng nét mặt trở nên hết sức ngạc nhiên, “Sylvia?”

“Oh” Baise dường như bị sặc, “Cậu hôm nay rất khá, ân, đẹp lắm.”

“Cảm ơn.” Tôi nói. Tối nay, Parkinson mặc một bộ váy tầng tầng lớp lớp, cổ áo cô ấy rất thấp, cùng với bộ ngực no tròn, đầy đặn. Hiển nhiên ở độ tuổi này, cô ấy dậy thì rất tốt.

Tôi nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn đầy say đắm - mê luyến, tôi nở một nụ cười nhẹ nhàng, quyến rũ--đúng chất một quý ông. Sau đó cô ấy ... đỏ mặt lên. ^//^

Tôi nghĩ cuộc sống mình thật là một hồi bi kịch...Hức..Hức..(TT^TT)

Sau khi tiệc ăn kết thúc, cụ Dumbledore vẫy vẫy đũa phép, di chuyển bàn ăn sang hai bên, để lại một khoảng trống lớn làm sân nhảy. Các giáo sư cũng nimb cười bước ra từ dãy ghế ngồi.

Dạ vũ Halloween bắt đầu, các học sinh hóa trang thành đủ loại sinh vật quái dị. Từng đôi một tiến vào sân bắt đầu khiêu vũ. Nhất thời, cả sảnh đường trở thành chỗ tập nập ma quỷ nhảy múa.

Tôi a một tiếng, chỉ đến các giáo sư nói: “Các giáo sư cũng không có hóa trang.” Tôi tưởng mình có thể nhìn thấy giáo sư Snape hóa thân thành ma cà rồng chứ, thất vọng quá. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, “Nhiều học sinh cũng không có hóa trang.”

“Đâu có quy định nào bắt buộc phải hóa trang chứ.” Blaise đứng cạnh tôi nói, “Cậu ăn mặc như ma cà rồng vậy cũng không phải vì thích nó sao?”

“Merlin ơi... Người khác thường mới có loại hứng thú này.” Tôi ôm mặt sùng sốt, “Tôi nghĩ tối nay nhất định phải thay đổi trang phục, ời... Draco! Sao cậu không nói cho tớ biết?!”

“Tớ nghĩ cậu biết rồi chứ!” Draco làm bầm lấm bầm cái gì đó, rồi dắt tay Parkinson bước vào sân nhảy.

Blaise nhìn sang tôi: “Cậu có thể nhảy với tớ một điệu không?”

Tôi nhìn bộ đồ đầy khí chất nam tính của mình, u ám nói, “Tớ sẽ không nhảy bước nhảy của nam.”

“Đĩ nhiên” Cậu cười hút hồn, mặt tỉnh ranh nói, “Tớ cũng sẽ không nhảy bước nhảy của nữ.”

Tôi thờ dãi, “Tớ không cho rằng hai người ăn mặc nam tính cùng một chỗ khiêu vũ sẽ là một ý kiến hay.”

“A há...” Blaise hơi hột nói, “Cá nhân tớ cũng không kỳ thị đồng tính luyến ái.”

Cậu ấy không cho tôi nửa cơ hội cự tuyệt, liền kéo tay tôi vào sân.

Tôi ngậy người một hồi, rồi mới có thể hoàn hồn mà bình tĩnh tạo tư thế mạnh mẽ, thân hình cứng ngắt di chuyển theo từng bước của Blaise mà khiêu vũ.

Nãy giờ Draco vẫn quan sát chúng tôi. Chứng kiến cảnh chúng tôi cùng nhau nhảy, cậu thoáng lão đảo một chút. Không chỉ có cậu ấy mà người nào đang nhìn thấy chúng tôi đều hành động có chút kì quặc.

Blaise tâm tình chỉ sợ càng thêm sung sướng, (Đúng là người chỉ sợ thiên hạ bắt loạn.)

Cái này thật là ...Merlin ơi... Hai người mặc đồ đàn ông khiêu vũ, cỡ nào quái dị a. Tôi cảm thấy thật là ngốc mà!

Tôi lên nhìn đến bên dãy bàn giáo viên.

Phát hiện mặt giáo sư Snape đen như chưa từng được đen vậy.

Giáo sư McGonagall mặt không lộ xúc cảm.

Cụ Dumbledore mỉm cười với chúng tôi.

Giáo sư Lupin dường như bị cảnh tượng này dọa kinh hãi, đến nỗi tấm da dê rút xuống hời nào hồng hay luôn.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 75: Black

Đêm nay rất không thoải mái, tâm tình của tôi thật tệ.

Vũ hội vừa kết thúc, tôi vội vã “rút quân” về hầm Slytherin.

Tôi về phòng ngủ của mình, thấy cánh cửa đã mở tự bao giờ.

Tôi chạy ngay vào phòng. Hết thấy đèn nguyên vẹn, quyển sách đang đọc dở còn đặt ngay ngắn trên bàn, cái chén được thi phép Giữ-ấm vẫn đang lượn lờ bốc hơi, cái đệm lót cho Knight và tấm chăn vẫn còn ngồn ngàng ở đó.

Chỉ duy không thấy bóng dáng nó đâu.

Tôi lục lọi hết các góc trong phòng, ngay cả phòng tắm cũng không tha. Tôi tìm ở khắp phòng sinh hoạt chung, nơi nào có khả năng ẩn nấp cũng đều đi qua, chỉ là không thấy tung tích Knight đâu.

Dễ nhận thấy là nó đã không ở hầm Slytherin nữa.

Kiếp trước, tôi đối với những con chó, thông minh tuyệt đối, trung thành số một này đều có thái độ hành xử khác nhau. Những con bị hành hạ, đánh đập, bỏ rơi tôi đã gặp rất nhiều. Nhưng qua thời gian kiên trì tiếp xúc với nhau, có thể nó sẽ chịu tiếp cận tôi lần nữa.

Tôi thực sự không cố ý làm đau Knight đâu, nhưng có lẽ do tôi quá nóng vội, tôi hẳn là phải tôn trọng cảm thụ của nó.

Có thể nó cho rằng tôi là người không đáng tin cậy, nên nó mới lựa chọn bỏ đi.

Điều này làm tôi cảm thấy có chút mất mát.

Cửa phòng sinh hoạt chung lại mở ra, các học sinh sau khi vũ hội kết thúc rộn ràng trở về làm cho không khí càng thêm náo nhiệt.

Tôi thất lạc hồn phách đoái nhìn cánh cửa, hy vọng có thể nhìn thấy Knight xuất hiện ở đó dù chỉ trong chốc lát.

Mà xuất hiện ở đó là Draco, Blaise và Parkinson. Draco mang theo vẻ mặt ngạo mạn đang nói gì đó, Parkinson kéo tay cậu ấy, cười rất vui tựa như vừa nghe câu chuyện hài nào đó.

Gặp tôi trẻ ra gương mặt thần thò, Draco bỏ tay Parkinson ra, đi tới.

“Sao thế?” Cậu cau mày.

“Knight bỏ đi rồi.” Giọng tôi ảo não.

“Đáng tiếc thật.” Draco nói. Bất quá giọng cậu ấy nghe ra hoàn toàn chẳng có tiếc gì hết. (Đáng giận)

Parkinson mất hứng hỏi: “Knight? Ai thế?”

“Là con chó xấu xí của Sylvia.” Draco giải thích. (Anh ghen nè.)

“Ôi, thôi nào.” Parkinson tròn mắt, “Chỉ là một con chó thôi.”

Tôi trừng cô ta.

“Miễn là thú cưng ở Slytherin thì có thể ra vào thoải mái. Yên tâm đi, nó sẽ nhanh chóng về thôi.” Blaise an ủi “Đừng lo, Sylvia.”

“Đúng thế, thú cưng ở Hogwarts thì khoái chạy loanh quanh lắm. Không có gì để lo đâu.” Draco nói.

“Tớ biết, nhưng mà tớ mới đem nó về hôm qua, lỡ đâu ma pháp phòng thủ không chấp nhận nó thì sao?” Tôi sốt ruột không yên mà đứng lên, đi qua đi lại. “Không được rồi, tớ phải đi tìm nó.”

“Nếu cậu không phải đồ ngốc” Draco nắm lấy tay tôi, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Bây giờ đã là giới nghiêm.”

“Thân thể nó đã không tốt, lại gầy yếu như vậy, lỡ nó vào Rừng Cấm thì sao? Nơi đó rất nguy hiểm. ...Lỡ nó xảy ra mệnh hệ gì... Ôi... Sớm biết thế thì thả nó ở làng Hogsmeade còn hơn...” Tôi kiên quyết “Tớ quyết phải tìm ra nó.”

Draco trừng tôi.

“Được rồi, trước tiên hãy thay đồ Halloween đi đã.” Draco ‘chào thua’, “Nếu cậu khẳng khái như thế thì tớ sẽ đi cùng cậu.” (Thế mới được chứ)

“Này.... Nếu các cậu muốn tìm con chó vừa cao vừa ốm kia, thì tớ nghĩ, các cậu khỏi cần tìm nữa.” Blaise vuốt cằm, nhìn ra phía sau tôi nói.

Tôi ngoảnh đầu lại, thấy cánh cửa đang mở ra, một con chó màu đen đang men theo bên tường chậm rãi bước vào, điệu dáng không coi ai ra gì mà tiến thẳng vào phòng sinh hoạt chung.

“....” Tôi mỉm cười cứng ngắt. “Hiển nhiên, ma pháp phòng thủ đã thừa nhận nó.”

“Cô thật là chuyện bé xé to, Hopper.” Parkinson khinh bỉ.

Tôi á khẩu.

Huynh trưởng Luther Strong từng bước bước vào.

“Mọi người tập trung trở về hội trường.” Anh ấy thông báo.

“Sao thế, Strong?” Blaise thắc mắc.

“Ai biết, ý thầy Dumbledore mà.” Strong nhún vai, rồi tới khu ký túc xá. “Anh còn cần đi thông tri cho mấy người còn ở trong ký túc xá nữa.”

Chúng tôi hai mặt nhìn nhau.

Mười phút sau, chúng tôi tập trung ở hội trường. Tôi phát hiện ở đây không chỉ có học sinh nhà Slytherin mà Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw, hầu như có tất cả các học sinh trong trường Hogwarts.

Các giáo sư về mặt đều nghiêm trọng. Giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick đem các cánh cửa đóng lại hết.

“Im lặng, tất cả im lặng.” Cụ Dumbledore giơ tay lên, xung quanh âm thanh giảm dần lại rồi lặng phăng phắc. Các học sinh yên lặng nhìn nhau, gương mặt không giấu nổi vẻ tò mò.

“Các giáo sư và tôi sẽ đi tra xét kỹ lưỡng lâu đài, vì sự an toàn của các em, các em phải ngủ ở đây đêm nay. Tôi muốn các vị huynh trưởng đi canh gác tại các lối ra vào hội trường, các thủ lĩnh nam sinh và thủ lĩnh nữ sinh quản lý trong hội trường. Có chuyện thì đến nhắn với tôi. ...À nhờ các hồn ma đến nhắn với tôi.” Cụ Dumbledore dừng một chút, trước khi rời đi, cụ nói: “Còn một chuyện, có lẽ các trò sẽ cần. ...”

Nói rồi cụ vẫy cây đũa phép, các bàn ăn bay lên tường dựng đứng lên, và vẫy thêm một lần nữa, hàng trăm cái túi ngủ màu tím trải đầy trên mặt đất.

“Ngủ ngon.” Cụ Dumbledore đóng cửa và rời đi.

Hội trường lập tức vang lên một trận tranh luận náo nhiệt. Gryffindor dường như rất cảm kích, bởi họ đang khoa tay múa chân kể lại cho các học sinh khác cái gì đó.

Blaise mỉm cười bước tới chỗ các nữ sinh Hufflepuff lớp dưới, ngạc nhiên là, họ lại chấp nhận cậu ấy, thậm chí có vài cô còn đỏ mặt. Sau một lúc, cậu quay lại và nói: “Tội phạm vượt ngục---Sirius Black, nghe nói hắn đã đột nhập vào phòng sinh hoạt chung của Gryffindor và phá hủy một bức tranh Bà Béo gác cửa.”

“Oh” Parkinson thắc mắc “Hắn vào phòng sinh hoạt chung của Gryffindor làm gì?”

“Mọi người hầu như đều cho rằng hắn đến để giết Potter.” Blaise nói thản nhiên.

Draco liếc về phía Gryffindor: “Nếu đúng như thế thì đây quả thật là tin tức làm tớ cao hứng nhất trong đêm nay.”

Đôi mắt xám xanh ấy lóe lên, bên môi nhếch lên nụ cười tà ác, cả người như được thi triển câu chú làm đẹp làm cho khuôn mặt cậu ấy thật tỏa sáng. Thậm chí tôi còn thấy mái tóc màu vàng kim càng thêm chói lóa.

Tôi cũng vô pháp lý giải cậu ấy cùng Potter có thâm thù đại hận gì mà vẫn kiên trì công kích người được công nhận là anh hùng kia, dù cho thất bại cũng không bao giờ bỏ cuộc. Thật làm cho người ta kính phục.

Tôi đảo mắt một vòng, khụ một tiếng, lảng sang chủ đề khác nói.

“Hắn còn đang ở trong lâu đài ư? Sớm biết thế tớ đã đem con Knight tới đây rồi.”

“Thôi đi.” Parkinson ngắt lời, “Tôi không nghĩ tên Black đấy sẽ gây bất lợi gì cho con chó ngu ngốc đó.”

Cô ấy nói rất chí lý.

“Hiện tại ngưng ngay” Thủ lĩnh nam sinh—Percy Weasley lớn tiếng, “Tôi yêu cầu các cô cậu chui vào túi ngủ ngay, gác lại tất cả cuộc bàn luận.”

“Anh ta thật ngu ngốc.” Parkinson chế giễu.

Tôi không thèm để ý cô ta, nhích cái túi ngủ ra một góc, rồi dùng phép thuật dịch chuyển một cái ghế dựa xấp bên cạnh, làm một cái tường ngăn cách nhỏ.

“Cô không cần phải làm như thế” Parkinson nói, “Tôi nghĩ không có nam sinh nào nguyện ý ban đêm tập kích cô đâu.”

“Tôi phòng không phải là bọn họ.” Tôi thần sắc nghiêm túc. “Mà là cô, tối nay cô nhìn tôi đến chảy nước miếng, thực ghê tởm.”

“Tôi không có!” Parkinson phẫn nộ thét lên.

“Cô Parkinson.” Percy Weasley cảnh cáo.

Draco nhìn một mảnh học sinh, rồi nhìn cái tường nhỏ của tôi, gương mặt xinh đẹp khẽ cau mày, kéo cái túi ngủ lại gần chỗ tôi, Blaise cũng làm theo, Parkinson oán giận nhìn bọn tôi, cuối cùng không tình nguyện nhích lại đây.

“Tớ ghét màu tím.” Cô ấy than thở.

Hôm sau tôi về ký túc xá, thấy Knight hoàn hảo chui dưới thảm ngủ. Nghe tiếng mở cửa, nó nhanh nhạy ngẩng đầu, hai cái tay dựng cao lên cảnh giác. Thấy là tôi, nó lại gục xuống, đặt đầu mình lên chân trước.

Tôi thả lỏng, lấy nhiều đồ ăn trên bàn ăn Slytherin. Mặc dù các gia đình chăm sóc cho nó tốt lắm, nhưng tôi vẫn muốn nó ăn nhiều một chút.

Mấy ngày kế tiếp, mọi người đều bàn luận chủ đề về Sirius Black—nói hắn làm sao đột nhập vào lâu đài? Phải biết rằng ma pháp trận xung quanh lâu đài có bao nhiêu lợi chặt chẽ, nó được mệnh danh tòa kiến trúc có ma pháp trận đứng thứ hai trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 76: Vải ren với đường viền lá sen

Tôi không có gia nhập hội thảo luận đó, dù sao theo như những gì họ nói, người gặp nguy hiểm nhất là Harry Potter cùng học sinh nhà Gryffindor. Nghiên cứu phép thuật tiến bộ so với việc “tắm” ấy thú vị hơn nhiều.

Sau một thời gian hợp tác, tôi với Draco cuối cùng cũng sáng tạo ra một câu thần chú mới ---- Thần chú ánh sáng. Đó là một câu thần chú nhỏ hữu ích, có thể làm bất cứ vật gì được chỉ định phát sáng như một ngọn đuốc. Những phù thủy cường đại có thể tự dùng phép thuật của mình làm điều này, nhưng đối với các phù thủy nhí như chúng tôi còn phải lệ thuộc hoàn toàn vào các câu thần chú.

Tôi cực kỳ phấn khởi, cái này không giống như việc tạo ra bùa chú Đau đớn vĩnh viễn là cần may mắn, nghiêm túc mà nói, đây chính là bùa chú đầu tiên tôi tạo ra.

“Tớ cũng không hiểu câu thần chú này có gì hay.” Draco nhìn không được mà trình bày thắc mắc khi thấy tôi hưng phấn mà nhảy tót nhảy lui, “Không phải còn bùa Lumos (sáng) sao?”

“Không, không, cậu nghĩ xem Draco.” Tôi nói, “Nếu ban đêm cậu lên lút đi dò xét ở một nơi xa lạ, cậu cần phải thắp sáng lên mới nhìn thấy mọi thứ xung quanh, nếu đột nhiên có người tập kích sau lưng, cậu sẽ làm gì?”

“Người gia tộc Malfoy sẽ không bao giờ lên lút tập kích.” Cậu kiêu ngạo hất cằm, “Đương nhiên là đánh trả lại.”

“Đúng rồi, là đánh trả.” Tôi cảm thán nhìn trời, “Nhưng mà lúc dùng câu thần chú khác đánh trả, Lumos sẽ bị hủy bỏ nha. Nghĩ lại xem, lúc đó bóng tối lại bùng xuống, cản trở tầm nhìn. Nếu là vì tầm nhìn bị hạn chế mà bị giết chết, đó là một chuyện đáng tiếc cỡ nào nha.”

Quả thật là chuyện đáng sợ, Draco khòe mắt co giật. Ngay sau đó như có điều gì suy nghĩ nói: “Có nghĩa là nó có thể làm cho đũa phép cách không xuất hiện.”

Knight quan sát chúng tôi từ xa, bày ra thần sắc thật nghiêm túc, trông nó thật đáng yêu, tôi nhìn không được mà nhào nặn gương mặt nó.

“Đúng thế, việc thi triển Lumos có thể làm bại lộ vị trí của mình, nếu dùng cho cành cây hay vật gì đó chiếu sáng thì----” Cuối cùng Knight không chịu đựng gương mặt mình bị tôi tàn phá, đem cái đầu đáng thương của mình thoát khỏi “ma trảo” của tôi, phần nộ gâu một tiếng, “Không quan tâm nó là cái quái gì, cậu chỉ cần thi lên nó thần chú trời nổi để đánh lạc hướng kẻ thù, còn mình thì tự do ẩn mình trong bóng tối.”

“Hơn nữa,” Tôi đề cao âm thanh, “Muốn dùng Lumos thì cần hao tổn phép thuật để duy trì, mà thần chú ánh sáng thì ngược lại, chỉ cần dùng một chút phép thuật thì có thể duy trì ánh sáng trong vòng nửa tiếng.”

“Hình như nghe rất hữu ích.” Draco ngạo mạn thừa nhận.

“Sylvia Hopper luôn làm những việc rất thực tế.” Tôi cũng làm bộ mặt ngạo mạn. “Trên thực tế, câu thần chú kế tiếp tớ nghiên cứu phải tốt hơn.”

“Ồ” Draco nói.

“Lumos! Cậu không nghĩ nó rất có giá trị để phát triển à? Tớ đã đọc được một lời nguyên cổ xưa, chỉ cần cải biến nó một chút, nó sẽ trở thành thần chú cường quang ánh sáng.” Tôi hào hứng nói.

Draco kéo dài giọng: “Nó có thể sử dụng trong thực chiến, đúng không?”

“Oh...Draco, không cần nghiêm túc như vậy. Nhưng mà đương nhiên, lúc chiến đấu nó rất hữu hiệu. Nó có thể làm cho đối thủ tạm thời mất đi thị giác trong vài giây.” Thực ra tôi định dùng nó để đùa dai thôi. “Sau này chúng ta còn thời gian để tìm hiểu nó mà.”

“Tớ chính là muốn nói về chuyện này.” Draco nói “Sau này tớ sẽ vắng mặt một thời gian.”

“Vì sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Quittedich sắp tới, cậu biết đó.”

Tôi có chút thất vọng, nhờ mấy hôm nay Draco đến giúp, tôi nhất thời không có thói quen làm việc mà không có ai giúp đỡ. Nhưng mà Draco là cầu thủ của Sytherrin, luyện tập Quittedich là điều không thể thiếu.

“Quittedich không phải luyện tập ban đêm sao?” Tôi cẩn thận hỏi.

Draco tức giận nói: “Cậu là muốn một người vừa tập luyện rồi lại lê tấm thân tàn tới giúp đỡ cậu đúng không? Cậu chính là có ý này?”

“Tớ tất nhiên không có ý này.” Tôi mỉm cười tinh ranh, “Tớ sẽ nhẫn nại chờ cậu.”

Cậu ấy liếc tôi, hừ một tiếng: “Rảnh rồi tớ sẽ tới.” Dừng một chút, rồi nói. “Blaise luôn nhàn hạ mà, có thể cậu ấy sẽ có hứng thú, tớ sẽ thử hỏi ý kiến của cậu ấy.”

Tôi không kỳ vọng mà thờ dài.

Nhưng mà điều làm tôi giật mình là, lúc Draco nói chuyện với Blaise, cậu ấy liền sáng khoái mà đáp ứng.

Lần đầu tiên vào ký túc xá của tôi, cậu ấy đi tới đi lui khắp căn phòng nhỏ nhắn mộc mạc của tôi, cậu ấy hưng trí mà đem bất cứ vật gì mình nhìn thấy đem đi nghiên cứu một phen, sau đó mới cảm khái: “Sylvia, tuy gương mặt của cậu rất nam tính, vóc dáng cũng thế, tớ cũng không có xử sự không phù hợp đối với một cô gái như cậu, nhưng không ngờ là tâm hồn của cậu lại không có chút mềm mại nào của một cô gái. Căn phòng của cậu căn bản không phải là ký túc xá nữ.”

Cậu ấy sai lầm rồi, tôi thật sự có tâm hồn của một cô gái và nó đang bị tổn thương sâu sắc.

Ngày hôm sau, cậu ấy đem tới rất nhiều thứ mềm mại phù hợp cho các cô gái. Ví dụ như màn giường bằng ren có đường viền là lá sen, khăn trải bàn bằng ren có đường viền là lá sen thậm chí là cái đệm cũng là ren với đường viền hình lá sen, chúng còn có mùi hương hoa. Đáng thương cho Knight bị mùi hương hun đến mức hắt xì vài cái, nó phần nộ gầm gừ với cậu ấy.

Blaise ngồi xồm xuống, phẩy phẩy tay trước mũi Knight. Hại nó lui về sau, hắt xì mấy cái nữa.

“Wow, hình như nó rất thích tớ thì phải.” Blaise mỉm cười.

Nó thật sự rất muốn cắn chết cậu đấy.

Sau đó Blaise lại đem cho tôi rất nhiều bó hoa.

Nói dễ nghe là Blaise đến giúp tôi, chứ tôi thấy cậu ấy muốn khám phá ký túc xá nữ thì có, thảo nào lúc đáp ứng lại sáng khoái như vậy. Cậu ấy đem cái nệm và tấm thảm của con Knight đổi thành tấm nệm ngủ êm ái màu hồng phấn, bây giờ mỗi lần Knight thấy nó là không bao giờ trật tự cả. Lúc tôi nghiên cứu phép thuật bóng tối tôi cũng “kiêm” luôn nhiệm vụ canh chừng không cho Blaise có bất kỳ hành vi nào phá rối Knight và đồng dạng tôi cũng phải chú ý nó sẽ không thẹn quá thành giận bay lên mà cắn xé áo của Blaise.

Trong tình cảnh như vậy, bất giác tôi lại nhớ tới Draco.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 77: Trận Quidditch trong ngày mưa

Trước ngày thi đấu một ngày, trời âm u, gió cuốn mang theo mưa lớn đập sầm sập vào cửa sổ, ngoài hành lang và trong các lớp học thấp rất nhiều ngọn đuốc và đèn.

Giáo sư Snape đẩy cửa phòng của lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ra, bước lên bục giảng, áo choàng màu đen bay phấp phật. Thầy lấy đũa phép đóng hết các cửa sổ và cửa ra vào lại, mặt không chút thay đổi nói: “Mở trang 394.”

Mặc dù tôi ngạc nhiên là người vào không phải giáo sư Lupin, nhưng vẫn cúi đầu ngoan ngoãn lật sách giáo khoa. Tôi cho rằng thầy không thích bị ai ý kiến ý cò, nhất là tâm tình gần đây của thầy không được tốt cho lắm---ai cũng có thể nhìn ra tâm tình của giáo sư Snape hiện đang rất tệ, tính khí cũng nóng nảy hơn. Trừ Slytherin ra, cái phe bảo thạch (thang điểm) của ba nhà khác phi thường đáng thương đã muốn đụng đậy luôn rồi.

“Xin lỗi, thưa giáo sư.” Harry Potter bắn khoăn hỏi. “Cho em hỏi thăm thầy Lupin làm sao ạ?”

Con mắt đen của giáo sư Snape liếc nhìn Potter một cách lạnh lùng.

“Đây không phải là chuyện của trò, Potter? Gryffindor trừ 10 điểm.” Miệng thầy khề nhếch, cười lạnh nói. “Nhưng tôi có thể cho trò biết, thầy ấy bị bệnh không thể đến lớp. Quay trở về trang 394.”

Trang 394 là chương cuối cùng, nội dung chương này là-----

“-----Người sói.” Giọng giáo sư Snape lạnh như băng.

“Nhưng thưa giáo sư” Granger giật mình nói. “Chúng ta vừa mới học Mũ Đỏ, Kappas và Grindylow*, còn vài tuần nữa mới tới các sinh vật về đêm...”

*thủy quái dưới Hồ đen trong trường Hogwarts, là một loài sinh vật màu xanh lá cây ốm yếu với cái sừng sắc nhỏ có gương mặt như bị ép lên kính, kéo khuôn mặt nó dài ra và gập lại, cùng với những ngón tay khẳng khiu của nó.

“Im lặng, trò Granger.” Giáo sư không chút lưu tình đánh gãy lời của bạn ấy. “Tôi cho rằng tôi đang theo chương trình, mà không phải trò. Gryffindor trừ 5 điểm”

Thời gian tối, dù cho nhà Slytherin được thiên vị nhất cũng cảm như hèn. Tiếng chuông cuối giờ vang lên, giáo sư Snape nói:

“Mỗi người viết một bài luận và nộp cho tôi, nội dung là...” Đôi mắt đen nhấp nháy ánh độc hại, “... Cách phân biệt và giết chết người sói.”

Ngày hôm sau là ngày thi đấu Quidditch. Sáng sớm, chúng tôi ăn sáng ở hội trường, ngoài trời mưa còn chưa tạnh. Gió gào thét như muốn đập vỡ tường của lâu đài, xa xa từ Rừng Cấm lại truyền đến tiếng cây cối bị bẻ gãy. Tiếng sấm đùng đùng như nổ vang bên tai, thật khủng khiếp và âm u.

Tôi lo lắng nhìn bầu trời qua khung cửa sổ: “Tớ cảm thấy với thời tiết như vậy, Quidditch nên hủy bỏ.”

“Đừng vớ vẩn. Dù thời tiết có ra sao, Quidditch sẽ không bao giờ bị hủy.” Draco nhìn ỉu xiu---cái này có thể lý giải, cho dù đối với Quidditch có bao nhiêu nhiệt huyết, cũng không muốn trong thời tiết thế này thi đấu.

Tôi toàn lực an ủi cậu ấy, “Trên thực tế... Uhm, trong mưa gió bão bùng này chơi Quidditch cũng là một trải nghiệm mới đấy chứ?”

“Chắc vậy.” Cậu ấy hoài nghi liếc tôi một cái.

Quidditch cực kỳ được hoan nghênh, bởi thế nên dù mưa to gió lớn như thế, toàn thể giáo sư và học sinh vẫn y như lần trước đến xem. Draco đã sớm theo đội trưởng Flint đi chuẩn bị tham gia trận đấu, tôi cùng Blaise, Parkinson, Goyle và Crabbe ngồi ở thính phòng Slytherin.

Blaise bị Parkinson lôi kéo ngồi xuống hai vị trí cuối cùng của hàng đầu tiên, cô ta liếc tôi tràn đầy khiêu khích và đắc ý.

Tôi chỉ cười trừ với cô ta, ngồi ở phía sau Blaise, trái phải phân biệt là Goyle và Crabbe.

Gió quét mưa đập vào làm da tôi hơi ê, quần áo lại phủ thêm một tầng chống nước và bùa giữ ấm. Parkinson ngồi đằng trước ôm lấy Blaise, run cầm cập.

Tôi cười nhạo một tiếng. Goyle cùng Crabbe vừa cao lại cường tráng, thân hình to lớn, nóng hừng hực. Hai người vừa vịn đem tôi kẹp ở giữa, che mưa chắn gió giùm tôi. Thời tiết như thế này, Goyle cùng Crabbe càng thêm hữu dụng. ...

Blaise “vô dụng” xoay người đưa cho tôi một cái kính viễn vọng bằng đồng, rồi đưa một cái cho Parkinson. Tôi cầm lấy kính viễn vọng, quan sát giữa sân, thấy Slytherin bắt đầu ra sân, bọn họ bị gió thổi nghiêng qua nghiêng lại. Draco là cầu thủ nhỏ tuổi nhất, thể trọng đương nhiên cũng nhẹ nhất, mái tóc bạch kim luôn được chải chuốt gọn gàng bây giờ rối tung dính trên gương mặt, nhìn giống như muốn bị gió thổi bay lên không, đội trưởng Flint cao to vạm vỡ cuối cùng không thể không vươn cánh tay giữ chặt cậu ấy.

Đội trưởng nhà Slytherin Flint cùng đội trưởng nhà Gryffindor Wood chào nhau cho có lệ và không ngừng khiêu khích lẫn nhau, Giáo sư Hooch thối còi.

Trận đấu bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 78: Lại gặp giám ngục Azkaban

Trời càng ngày càng tối.

Tôi cầm kính viễn vọng dõi theo bóng dáng của Draco. Sắc mặt cậu ấy gần như bị đông lạnh trở nên trắng xanh, bay chậm rãi vòng quanh sân, tìm kiếm bóng dáng của trái bang Snitch.

“Chết tiệt!” Parkinson khăn trương nắm chặt áo của Blaise, làm nó có thêm nhiều nếp nhăn, “Thời tiết như vậy căn bản là không có khả năng tìm thấy trái Snitch! Sao bọn họ không hoãn ngày thi đấu chứ?”

“Có lẽ bọn họ cảm thấy thi đấu trong bão như thế này sẽ có lợi cho sự trưởng thành của “chim non.”” Blaise bắt đắc dĩ nói.

“Đừng nói nữa!” Tôi gắt gỏng, “Nhìn kia! Hình như Draco phát hiện trái banh Snitch!”

Draco bay thẳng về một chỗ mà chúng tôi nhìn không biết thứ cậu ấy đuổi theo, nhóm rắn nhỏ Slytherin nhịn không được ngồi thẳng người, hồi hộp quan sát. Tôi tranh thủ chú ý tâm thủ Gryffindor là Potter một chút, cậu ấy hình như mới vừa bị trượt, cái chổi hạ xuống vài thước Anh. Nhưng ngay lập tức

liền điều chỉnh tốt, đồng thời chú ý hành động của Draco. Cậu ấy xoay tròn trên không phóng về phía Draco. Sau đó-----

Kính viễn vọng bằng đồng bị kết băng. Một mảnh tầm nhìn mờ mịt.

“Chết tiệt cái thời tiết lạnh lẽo này!” Parkinson căm giận nói, sau đó lại hét âm lên, “Wow”.

Tôi vội vàng lau cái ống nhòm bị đóng băng, quay lại quan sát Draco.

Potter đã bắt kịp Draco, cậu ấy bay phía trên Draco, ý đồ vượt qua cậu ấy. Draco nhấp nháy miệng, cái chổi tăng tốc, các ngón tay giương về phía trước, gần như bắt kịp trái Snitch. Mà phía dưới bọn họ...

Tôi cầm ống nhòm nhìn xuống phía dưới.

“Draco!!!” Tôi gào lên.

Xung quanh trái phải dưới chừng hai mươi thước Anh nơi Draco và Potter đang phi nhanh trên không. . . xuất hiện mấy tên Giám ngục, ở dưới còn nhiều hơn nữa. Bọn chúng tựa như làn sương khói cùng áo chùng đen nhẹ nhàng phiêu động trong gió, kết hợp với thời tiết âm u lạnh lẽo này thật sự là một kết hợp phi thường hoàn hảo.

Bọn chúng dồn sát về phía bọn họ.

Mà bọn họ vẫn chưa hề có tí cảm giác.

Mất kính của Potter kết băng, cậu cầm chặt cán chổi đôi tay run dữ dội, rồi cậu bắt ngờ rơi xuống, đụng phải cái chổi của Draco.

Lúc mọi người còn chưa kịp có phản ứng gì, bọn họ đồng thời rơi xuống mặt đất.

Toàn thể giáo sư trong trường đều đứng lên, chạy tới sân bóng. Cụ Dumbledore sắc mặt xem chừng cực kỳ nghiêm trọng, cụ vung đũa phép lên trời, một con phượng hoàng màu bạc từ đầu đũa phép bay ra, đánh về phía bọn Giám ngục đang có ý định tràn vô sân bóng. Chúng không tiếng động phát ra tiếng rít gào khiến người nghe phải sồn gai ốc, tản ra thối lui.

Giáo sư Snape mím môi thật chặt, làm Draco và Potter trôi nổi đứng lên, vội vàng đi về Bệnh Thất.

“Potter không sao.” Bà Pomfrey sau khi kiểm tra kĩ lưỡng nói, “Nhưng mà trò Malfoy lại không may mắn như vậy, cánh tay bị gãy, ba cái xương sườn bị đứt, Potter vừa khéo rơi trên người của trò ấy.”

Giáo sư Snape từ trong mũi phun ra một cỗ khí nặng nề, thầy chán ghét liếc Potter và đám Gryffindor đang bao quanh cậu ấy một cái, bước ra cửa Bệnh Thất.

“Như vậy thì tôi sẽ điều chế thuốc mọc xương.” Thầy nói.

Potter đã muốn tỉnh, cậu vội vàng hỏi: “Trận đấu đó. . . . Chuyện gì xảy ra? Chúng ta còn có thể tiếp tục sao?”

Nhóm sư tử con Gryffindor hai mặt nhìn nhau, không ai mở lời.

“Chúng ta không ----- thất bại, đúng không?” Potter tuyệt vọng nhìn họ.

“Thật đáng tiếc các người thất bại!” Blaise lạnh lùng nói, “Thời khắc mây rơi xuống, Draco đã bắt được trái Snitch vàng ----- Slytherin thắng!”

Cậu ấy mỉm cười với Potter một cách tà ác.

Potter căm phẫn trừng cậu ta, nhưng ngay sau đó ánh mắt của cậu từ chán ghét dần dần biến mất. Cậu ấy lấp bắp nói: “Là tôi Đụng Malfoy ngã?”

“Đúng thế, ... Thật cao hứng Chúa cứu thế Harry Potter còn quan tâm bạn học đáng thương bị liên lụy.” Blaise cười lạnh nhạt. “Nói thật, tôi đây rất cảm động.”

“Đừng để ý nó, Potter.” Weasley liếc Blaise một cách khinh ghét*. “Tên hỗn đản ấy (ý chỉ Draco) bị trừng phạt đúng tôi.”

*Khinh bỉ + chán ghét.

“Ron!” Granger nghiêm khắc lên tiếng.

Parkinson phần nộ hét một tiếng, rút nhanh cây đũa phép chữa về phía Weasley.

Tôi vội cầm tay cô ấy, “Đừng xúc động, Parkinson.”

“Cô ngăn cản tôi!?” Parkinson trừng tôi, “Các người là cùng một giuộc, đúng không? Tôi đã sớm rõ quan hệ của mấy người rồi, sao cô không lăn đến bên giuờng Chúa cứu thế đi?”

“Nếu cô muốn bị bà Pomfrey đuổi ra, tôi cũng lười quản.” Tôi lạnh nhạt nói, “Nhưng mà tôi còn nhìn Draco tỉnh lại.”

Nhóm người Gryffindor rời đi, Bệnh thất cực kỳ yên tĩnh. Parkinson nức nở, lúc thì cầm tay Draco, lúc thì oán hận liếc cứu thế chủ đang ngăn người.

Mãi đến khi chúng tôi bị bà Pomfrey đuổi đi, Draco vẫn chưa tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 79: Đến thăm

Suốt bữa tối chúng tôi ai cũng không có tâm trí ăn uống, ngay cả Goyle và Crabbe cũng buông tha cho món tráng miệng của họ --- điều đó thật không dễ dàng gì, tôi cực kì tin tưởng rằng bọn họ cũng đang hết sức lo lắng.

“Không thể nào chỉ đứt vài cái xương mà hôn mê lâu như vậy,” Parkinson lo âu nói, “Có khi nào bà Pomfrey chưa kiểm tra những vết thương khác, ví dụ như chấn thương ở đầu chẳng hạn?”

“Im đi, Parkison.” Tôi nói, “Tớ tin tưởng y thuật của bà Pomfrey.”

“Cô dám nói vậy với tôi.” Cô ấy tức đến rung người, quay ra cửa vừa đi, vừa đi vừa hét ầm lên. “Cô là đồ đàn bà ghê tởm! Máu bunn* đề tiện!”

*Máu bunn: là từ mà những phù thủy thuần huyết gọi những phù thủy xuất thân từ Muggle một cách rất khinh miệt.

“Tôi cũng nhắc nhở cô rằng tôi không phải Máu bunn.” Tôi lạnh nhạt tiếp trả.

“Cái người không rõ cha là ai so với Máu bunn cũng không có gì khác biệt.” Parkinson ác độc phản bác.

Tôi lười biếng liếc nhìn cô ta một cái, rồi khỏi bàn ăn Slytherin.

Từ trước đến nay Parkinson vốn không ưa tôi, tôi cũng thế. Thiếu Draco giảng hòa, việc tôi với cô ta tranh chấp với nhau là điều không thể tránh khỏi.

Cô ta là gia đình quý tộc, đối với người không có gốc rễ gì trong Thế giới Phù thủy, thì không cần e ngại gia thế của cô ta. Tôi không sợ chọc giận cô ta, nhưng giờ tôi không có tâm tình gì để cãi vã.

Tôi về phòng ngủ bắt đầu đọc sách, nhưng sau một tiếng đồng hồ, một chữ cũng chẳng vào đầu.

Tôi buồn bực lời con Knight đang ngủ say dưới thảm ra, dùng mặt cọ cọ cái bụng mềm mại của nó. Nó mơ màng tỉnh dậy, không thèm để ý lấy cái chân đạp tôi ra.

Tôi thở dài.

Được rồi... tôi thừa nhận trong lòng mình có điều suy tư, Parkinson nói đúng những gì tôi đang nghĩ.

Nghĩ một chút, tôi lấy áo choàng choàng vào, bước ra khỏi phòng, lén lén lút lút đi tới Bệnh Thất.

Nếu tôi không tới xem, hổng chừng tối nay tôi không ngủ được quá.

Bà Pomfrey đang vội vàng làm việc gì, thừa dịp bà xoay người tôi nhanh chân lên vào bên trong.

Màng che giường của Potter đã kéo lại, còn Draco vừa thấy tôi thì trở mặt nhìn.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, bước tới gần cậu ấy, ngón tay đặt lên miệng thủ thế “chớ lên tiếng”, chỉ chỉ vào giường Potter ở kế bên.

“Không sao, nó đã uống thuốc, đến sáng mai mới tỉnh.” Draco hạ giọng nói.

Tôi nhỏ giọng làm một cái Silencio (Bùa im lặng) lên cửa bệnh thất, sau đó xoay người hỏi: “Thật cao hứng khi thấy cậu tỉnh, cảm giác thế nào rồi?”

“Hoàn hảo, tớ đã uống thuốc mọc xương rồi, ngày mai xương cốt bắt đầu dài ra, nhưng mà bà Pomfrey bảo tới chủ nhật tớ mới được xuất viện.” Cậu trả lời, “Mà sao cậu ở đây?”

Tôi muốn nói cái gì? Tôi chính là tới coi đầu của cậu có bị ngã hổng rồi hay không?

“Tớ chỉ là đoán” Tôi mỉm cười “Cậu e rằng chẳng muốn chung phòng với Potter đâu” Tôi nhìn mành giường của Potter được kéo chặt chẽ, quyết định bổ sung thêm câu, “Cho dù bạn ấy đang ngủ.”

“Đúng thế, cậu đoán đúng, vì cái gì mà trong Bệnh thất không có phòng quý tộc chứ.” Draco oán trách.

“Nhà Potter cũng là quý tộc, Draco.” Tôi nhắc nhở cậu.

“Hừ...thật khiến ta đây thất vọng, tên đó căn bản là làm bôi nhọ danh dự quý tộc.” Draco nói “Tên đó nên làm Cự quái quý tộc, hôm nay tên đó xin lỗi tó, cậu không biết chứ cái tên đó trung cái bản mặt có bao nhiêu ghê tởm đâu?!”

“Cậu ấy xin lỗi...cậu?” Tôi trở mắt nhìn.

“Đúng vậy, bất quá tớ thấy biểu tình của tên đó như đang cười nhạo tớ.” Draco cảm tức nói.

“Hình như vậy.” Tôi nói cho có lệ, cố gắng kìm nén không cho gương mặt hiện lên ý cười nào.

Draco hừ một tiếng, lảng sang chuyện khác: “Vây lát hồi sao cậu trở về?”

Tôi quái gở nhìn cậu ấy: “Đi trở về?”

“Ngủ ngốc” Cậu lớn tiếng mắng, “Hiện tại đã là giới nghiêm rồi!”

Tôi há miệng thờ dốc, sau đó ngậm lại.

“Khi tớ tới còn chưa giới nghiêm mà!” Tôi đành chịu nói.

“Cậu không thể để ý thời giờ một tý sao?” Draco xem chừng muốn rít gào vào mặt tôi.

“Ah... thì...” Tôi lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, “Cậu cũng biết mà, tại tớ lo cho cậu quá thôi.”

Cậu ấy thoát nhìn rất “ăn” câu này, nhỏ giọng mắng “Ngủ ngốc”. Ngoảnh mặt đi.

“Xem ra đêm nay tớ phải ngủ ở Bệnh Thất rồi.” Tôi đi đến cái giường bên cạnh cậu ấy, ngồi xuống.

“Nếu bị bà Pomfrey phát hiện, cậu sẽ bị giết!” Cậu ấy xoay đầu nói.

“Thả bị giết còn hơn bị bắt rồi trừ điểm nhà.” Tôi “lời lẽ ngay thẳng” nói “Tớ là một Slytherin, tớ có trách nhiệm phải giữ toàn vẹn điểm số cho nhà đến cuối cùng.”

“Tùy cậu.” Draco lười biếng nói. “Phiền cậu giúp tớ kéo rèm giường lại. Chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, Draco.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 80: Đến thăm lúc nửa đêm

Đến nửa đêm, tôi bị đánh thức bởi âm thanh ở bên ngoài.

“Ngay bây giờ? Đã là nửa đêm, không thể thăm!” bà Pomfrey nói.

Cụ Dumbledore cười nhẹ nói: “À, Bobby, yên tâm, chúng tôi sẽ không đánh thức cậu nhóc đâu. Nhìn một chút là được rồi.

Một âm thanh hơi thờ khinh thường vang lên. Tôi đoán là giáo sư Snape.

Tôi vội nhảy xuống giường, nắm mảnh che quanh giường, đi vào phía trong màn che giường Draco.

Draco mơ màng nói: “Sao thế?”

Tôi vội che miệng cậu ấy lại: “Nói nhỏ thôi... Hình như cụ Dumbledore đưa người đến thăm Potter.”

Draco mơ màng xoa xoa mặt cho tỉnh ngủ. Sau đó cậu ta cười xấu xa. Cậu ta nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Nếu cậu bị phát hiện thì...”

“Tớ có thể bị phát hiện, thật xui xẻo. “Tôi nhả mặt nói, “Tớ nghe thấy giọng giáo sư Snape. “

Cậu ta lùi sang một bên : “Cậu lên đây, ở đây vẫn có thể nhìn thấy chân cậu qua màn che. “

Tôi leo lên giường Draco, hồi hộp chờ đợi.

Có âm thanh cửa bị đẩy ra.

“Lucius. “Giọng nói mượt mà như lụa của giáo sư Snape vang lên.

“Tớ nghĩ... cậu đoán trượt rồi... “Draco căng thẳng nói.

“Cái gì cơ ? “Tôi nghi hoặc nói.

Cậu ta giật mình... sau đó vô lực nằm xuống, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn. Nhưng cậu ấy mặc kệ, nhỏ giọng nói : “Đi xuống đi ! Trốn đi ! “

Tôi nháy mắt hiểu được ý của cậu ấy, bởi vì một âm thanh tôi chưa bao giờ nghe thấy nói : “Draco ? “Lại còn đi về phía này. Rõ ràng là họ đã nghe thấy âm thanh từ bên này.

Tôi bối rối, nhảy xuống giường, xô màn phía bên kia, xoay người chuẩn bị chui ra ngoài.

Nhưng màn che đã bị kéo ra. Âm thanh giáo sư Snape ngạc nhiên truyền đến : “Hopper ! “

“Trò Hopper ! “giọng bà Pomfrey “Sao trò lại ở trong này ? “

Tôi chỉ mới kịp đi một bên giày, một chân hở ra, tóc tai lộn xộn, hai tay cầm màn che, mới chui vào được một nửa, giống như một con chuột có tật giật mình vậy.

Lòng tôi rên rỉ tuyệt vọng.

Có cái gì có thể so với thời điểm xấu hổ này không ?

Tôi cố gắng bình tĩnh đi giày, cứng ngắc xoay người.

“... Giáo sư. “Tôi miễn cưỡng mỉm cười.

Bà Pomfrey có vẻ kinh ngạc, giáo sư Snape nghiêm mặt đen, lạnh lùng nhìn tôi. Cụ Dumbledore cười tủm tỉm.

Còn người đàn ông mặc áo choàng đen, cầm cây gậy đầu hình rắn màu bạc, là cha của Draco mà tôi đã từng nhìn thấy. Giáo sư Snape gọi ông ta là “Lucius “.

Đó là người đàn ông vô cùng đẹp trai, mái tóc màu bạch kim mềm mại rủ lên vai, sáng màu băng tuyết lạnh lẽo, con mắt màu bạc kim loại, làn da nhợt nhạt. Draco có hình dạng rất giống ông ta, khí chất ngạo mạn không thể nhầm được làm cho tất cả mọi người nhìn thấy họ đều biết đây là hai cha con.

Không giống Draco kiêu ngạo cùng một chút độc ác, tôi ngay lập tức cảm nhận được, đây là một người đàn ông trưởng thành, khí thế mạnh mẽ cùng độc ác làm người khác không thể khinh thường. Draco có vẻ đẹp trung tính, mà khuôn mặt này trên người ông ta lại chỉ có thể dùng từ anh tuấn để nói đến... anh tuấn lạnh lẽo giống kim loại.

Ông ta kinh ngạc nhưn nhưn mảy, ánh mắt lướt qua tôi, giống như là nhìn thấy một cái bàn, cái ghế tựa hay là một vật gì đó không phải là động vật sống, một chút cảm xúc đều không hiện ra.

“Draco ? “Ông ta dùng âm thanh tao nhã đầy quý tộc kéo dài ra, “Con có thể giải thích một chút chuyện gì đang xảy ra ở đây không ? “

“Vâng, thưa cha. “Draco nghiêm mặt nói, tôi chưa bao giờ thấy hình dáng ngoan ngoãn của cậu ta. “Đây là người mà con đã từng nói với cha, Sylvia Hopper. Cậu ấy lo lắng cho con nên mới đến thăm, bởi vì đến thời gian giới nghiêm mà chưa kịp trở lại phòng ngủ nên buộc phải ngủ lại bệnh thất. “

“A ! Là Hopper đã cứu con ? “Lucius Malfoy quay đầu về phía tôi rồi gật đầu, trên môi là nụ cười nhạt đầy giả tạo, “Rất vui được gặp cháu. “

“Chào chú, chú Malfoy. “Tôi duy trì nụ cười cứng còng, chào ông ta.

“Ta không thể không ngắt lời mọi người, ta biết là mọi người còn nhiều điều muốn nói. “Cụ Dumbledore mỉm cười nhìn chúng tôi, “Nhưng trò Hopper ở thời điểm này đáng ra phải ở phòng ngủ của mình, có phải không ? Severus, anh có thể đưa trò Hopper về phòng ngủ của mình chứ ? “

Giáo sư Snape dùng con mắt màu đen trừng tôi. Cuối cùng ông ấy xoay người đi ra ngoài.

“Đi theo tôi, trò Hopper.”

Dọc đường đi tôi cúi đầu đi theo giáo sư Snape, áo choàng ông ấy bay phấp phất trước mặt tôi. Cho đến khi chúng tôi tới phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin, ông ấy mới xoay người nhìn tôi, nói:

“Có lẽ đầu trò Hopper chứa đầy cỏ lác nên không thể hiểu được, nhưng là một giáo sư, tôi có trách nhiệm nhắc trò, nam nữ có khác biệt.”

Tôi cúi đầu xuống, giải thích: “Giáo sư, em thề là không phải như mọi người nhìn thấy...”

Giáo sư Snape nổi giận thở phì phì, cực kỳ tức giận xoay người kéo áo choàng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 81: Gadda và âm thanh

Đến tận thứ hai tôi mới nhìn thấy Draco trên dãy bàn.

“Cậu có khỏe không ? “ Tôi hỏi.

“Mình vẫn ổn, mình thật không thể tin được là mình có thể ở cùng với Potter nhiều ngày như vậy. “ Cậu ấy ghê tởm nhăn mày, “Cậu không biết những người đến thăm Potter có bao nhiêu đáng ghét, bọn họ giống như một đám Bolger Nibo ! “

“Thật đáng sợ. “ Tôi nói cho có lệ.

“Rất kinh khủng ! Bọn họ làm mình không thể ngủ được ! Ngày, Sylvia, “ Draco khiển trách trừng mắt nhìn tôi, “Mấy ngày nay cậu không đi thăm mình ! “

“Chỉ là mình không thể đối mặt với bà Pomfrey“. Tôi vô lực nói.

“Ồ ? “ Blaise tò mò hỏi, “Mình đã bỏ lỡ cái gì sao ? “

“Đêm hôm mình vào bệnh thất, Sylvia đã đến thăm mình, bởi vì đến giờ cấm đi lại nên cậu ấy phải ở lại bệnh thất “ Draco nói ngắn gọn, “Nhưng đến nửa đêm thì có người tới, cô ấy trốn trên giường của mình. “

“Mình nghĩ bọn họ thăm Potter. “ Tôi đau lòng nói.

“Kết quả là bọn họ đi thăm mình, cha mình. Cho nên cô ấy bị phát hiện. “ Draco sung sướng khi có người bị xui xẻo.

“Thật vui khi sự xui xẻo của mình có thể làm cậu vui như thế. “ Tôi nói.

Blaise cười to : “Ồ, nói thật, cậu không gặp may gì cả. Sylvia. “

Parkinson hừ một tiếng, mắt húng mang đĩa đựng thức ăn đến chỗ bàn ăn.

Buổi chiều không có tiết học, Draco bởi vì bị thương nên không luyện tập.

Tôi thừa dịp phòng sinh hoạt chung không có ai, nhanh chóng đưa cậu ấy đến phòng ngủ của tôi.

“Mấy ngày cậu không có ở đây, tiến độ của mình chậm rất nhiều ! “ Tôi oán giận nói, “Blaise đến để chỉ để quấy rối thôi. “

Draco nhìn phòng của tôi đầy ren và hoa sen thì nhún mày.

“Mình còn tưởng rằng mình tới phòng ngủ của Pansy. “

“Toàn bộ tinh thần của Blaise để tại đây, cậu xem còn có hoa ! Bây giờ Knight chỉ ngủ ở phòng còn đầu thì không chịu ở đây. Phòng ngủ của Parkinson cũng giống thế này ? Thật đáng sợ. Vì sao bọn họ cứ nghĩ nếu không có thú bông mềm mại cùng đăng ten thì sẽ không giống con gái chứ ? “ Tôi hỏi, “À ? Cậu còn đến phòng ngủ của Parkinson ? “

“Đi qua. “ Draco nói lảng sang chuyện khác, “Các cậu nghiên cứu đến đâu rồi ? “

“À... “ Tôi tìm quyển sổ ghi chép, “Bùa chú Cường quang đã nghiên cứu xong - xem nhé, mình thề lần này là do một mình mình nghiên cứu, khi bị người khác quấy rối. “ Tôi đóng quyển sổ lại, “Tiếp theo... mình nghĩ xem có thể nghiên cứu tạo ra một bùa chú giống như nhảy dù. “

“Nhảy dù là cái gì ? “ Draco tò mò nói.

“ Là trò chơi của Muggle, Draco co. Khi dùng nó thì có thể an toàn nhảy từ trên cao xuống đất. “ Tôi nói, “ Minh thấy là Quidditch quá nguy hiểm, nếu có một bùa chú như thế, thì chuyện lần này có thể tránh được. “

Draco suy nghĩ nói : “ Nếu có thể thành công, mình nghĩ sẽ dạy cho đội Quidditch nhà mình. “

“ Đương nhiên ! “ Tôi nói “ Không chỉ có nhà Slytherin, các đội bóng khác, cho dù là Gryffindor cũng không sao. “

“ Vì sao muốn dạy bộ Gryffindor ? “ Draco nhăn mặt lại.

“ Bùa chú chỉ có ý nghĩ khi có người sử dụng, mình nghĩ cậu hiểu mà, Draco. “

Knight đẩy cửa vào, yên lặng không tiếng động đi vào, nằm úp sấp trên cái đệm màu hồng phấn.

“ Cái đó? “ Draco chỉ vào Knight.

Tôi bất đắc dĩ nói: “ Là Blaise bố trí cho nó, nhìn ngu không ? Knight rất ghét nó nhưng sau đó nó lại phát hiện cho dù là ngủ trên cái đệm màu hồng phấn còn tốt hơn là ngủ dưới sàn nhà. ”

“ Không... mình nói đến cái kia kìa. ”

Tôi đi đến, đẩy đám lông rậm của Knight ra, phát hiện bên trong là một cục tròn tròn màu nâu.

“ Gadda. ” Tôi giật mình nói, quay đầu giải thích với Draco, “ Đây là con cú mèo nhà mình. ”

Tôi nâng nó lên, phát hiện trên chân không có gì, cũng không mang thớ đến. “Ồ, mày đến đây chơi?”

Con cú mèo kêu hai tiếng cu cu (P/s: mình thử nghe nhưng không biết viết như thế nào luôn), chui vào trong tóc tôi.

“ A, không, đầu của tao không phải là lông của Knight. ” Tôi lấy nó ra từ trên đầu.

Nó bực tức mổ tôi hai phát, tiến vào lông của Knight.

Gadda chơi trong phòng tôi đến tối, Draco mang cho nó thức ăn cú mèo cao cấp nhất. Tôi mở túi ra, cho nó ăn mấy miếng, còn lại để vào túi treo trên chân cho nó.

Nó vô cùng thân thiết mổ mổ ngón tay tôi, lắc la lắc lư bay đi.

Ngày kế tiếp của tôi lại tiếp tục giống như những ngày khác. Giáo sư Snape luôn nghiêm mặt với tôi, tôi may mắn khi là một Slytherin lại được đối xử như là một Gryffindor trong môn học Độc dược, cho dù tôi làm tốt đến đâu cũng không được một lời khen.

Nhưng vẫn còn rất may là ông ấy không ghét đến nỗi trừ điểm của nhà Slytherin.

Giáo sư Lupin dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám vẫn thú vị như thế, ông ấy là giáo sư có tài, chúng tôi đã học được rất nhiều từ những bài học của ông.

Môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí của giáo sư Hagrid vẫn chán như thế, mấy tháng trước chúng tôi vẫn chăm sóc bọn Sâu bướm Fuluo Bo, có lẽ bọn tôi sẽ chiếu cố nó mãi mãi.

Làm tôi khó chịu nhất là ông ấy nhìn tôi áy náy từ chỗ mà ông ấy cho là rất bí mật, điều này làm tôi không thoải mái chút nào, tôi cảm thấy hành động của Buckbeak không phải do lỗi của ông ấy, nếu nói thẳng... thì rõ ràng là Draco tự chuốc lấy vạ.

Cuối cùng tôi cũng không thể chịu đựng được nữa, sau khi hết tiết học chăm sóc lũ Sâu bướm Fuluo Bo, tôi đến hỏi ông ấy: “ Chúng con còn phải chăm sóc bọn sâu đáng ghét này đến bao giờ? ”

Ông ấy lo lắng vặn bàn tay to đen đúa của mình: “ À, lũ sâu bướm Fuluo Bo này rất đáng yêu... ta muốn nói... chúng ít nhất thì rất an toàn... ”

“ Sinh vật huyền bí an toàn thì có rất nhiều, ” tôi nói, “ Thầy vì sao lại không tìm ít sinh vật đáng yêu chút? Ví dụ như các nàng tiên tí hon và v...v... Con nghĩ rằng điều này làm cho chúng con càng có hứng thú với môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. ”

Tiết học tiếp theo, may quá, chúng tôi đã thoát khỏi lũ sâu bướm Fuluo Bo chết tiệt. Mặc dù các nàng tiên tí hon cũng không phải là sinh vật quá quý hiếm, nhưng chúng lại cực kỳ xinh đẹp, đôi cánh trong suốt hoặc rất nhiều màu cùng với nhò nhẩn, rụt rè, chúng quơ đũa phép như thật, đáng yêu đến nỗi làm mọi người muốn mang về.

Sự thật là cũng có nữ sinh làm như vậy, các cô ấy để nàng tiên tí hon vào trong túi áo, mang về phòng ngủ để trang trí.

Anh Coffey đã học năm thứ bảy, bạn thi N.E.W.T, tôi chỉ gặp anh ấy ở buổi gặp mặt của Hội vào hai tuần một lần. Ở Hội tôi gặp Martina Hosea, chị ấy là học sinh năm thứ năm, có một mái tóc mềm màu nâu cùng đôi mắt màu nâu, nhìn thoáng qua thì thấy chị ấy là một cô gái có giáo dục, là một người dịu dàng thủy mị, cực kỳ hiểu biết về phép thuật Hắc ám. Từ lúc Hội được thành lập thì có được hai mươi ba phép thuật trong đó có ba cái là chị ấy cung cấp. Trong học tập phép thuật Hắc ám, chị ấy giúp tôi rất nhiều.

Draco bắt đầu đổi giọng, dù cậu ấy là Phù thủy, cũng không tránh khỏi thời kỳ này. Cậu ta buồn bã với chất giọng vịt đẻ của mình, nên rất hạn chế mở miệng.

Thực tế thì tôi cảm thấy giọng nói này rất dễ nghe.

“Ồ, thay đổi giọng?” Blaise hào hứng đảo dạt mà đưa các loại trứng luộc linh tinh mà mình không thích đến trước mặt Draco, “Cậu cần ăn nhiều những thứ này. Cậu dậy thì chậm quá đấy.”

Draco dậy thì thật sự là muộn, những đứa trẻ nước ngoài đều dậy thì sớm. Nam sinh năm ba chỉ còn có cậu ấy chưa dậy thì, Blaise từ năm nhất đã thay đổi giọng.

Draco cau mày ghét bỏ mấy món đó: “Có thể không ăn được không?”

“Tiếp theo là thời kỳ dậy thì rất quan trọng.” Blaise cười vui vẻ đưa bánh pút-đinh đến trước mặt Draco, “Trừ khi cậu muốn giọng nói ồm ồm hoặc lùn tịt. À, cậu có tưởng tượng một Malföy lùn tịt có giọng nói ồm ồm không?”

Draco nhìn bánh Pút-đinh thì ăn luôn, rầu rĩ chọc đĩa chất đầy đồ ăn.

“Blaise...” Tôi chần chừ hỏi, “Ăn những cái này có thể tăng cường cho dậy thì à?”

“Đương nhiên.” Blaise chần chừ nói. Cậu ta nhún mày hiểu rõ, nhìn về phía ngực tôi, “...có lẽ cậu bồi bổ vẫn còn kịp.”

Parkinson phì cười.

Tôi cảm thấy mặt nóng ran, trừng mắt nhìn cậu ta.

Lễ Giáng sinh sắp tới rồi, huynh trưởng Strong lại làm công việc thống kê danh sách học sinh ở lại trường. Tôi cực kỳ buồn chán khi biết nhà Slytherin chỉ có mình tôi ở lại.

“Mình nghĩ, “ Draco nhìn tôi ngồi trên thảm nói, “cậu có thể đi cùng mình đến trang viên Malföy.”

“Không. “ Tôi lười biếng tựa vào người Knight nói, “Hai bác Malföy sẽ không chào đón mình đâu.”

Cậu ta biết tôi nói đúng, vì vậy trầm mặc.

“Nhưng Black còn chưa bắt được, một mình cậu ở ký túc xá không sợ sao ? “

“Không sao đâu, yên tâm đi Draco. “ Tôi ôm chặt Knight, nó được tôi nuôi rất tốt, lông bóng mượt. Mặc dù vẫn hơi gầy, nhưng không có bộ dạng suy yếu quá mức. “Mình còn có Knight, nó hiện tại rất khỏe có thể giết cả quái vật khổng lồ. Bé cưng, mày sẽ bảo vệ tao chứ ? “

Knight gâu một tiếng, tôi cười lớn, hôn một cái vào mũi nó.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 82: Thuộc giải và hồi âm

Trước một ngày đi làng Hogsmeade, chúng tôi để Goyle và Crabbe đến tiệm Công tước mật trước, cùng đến quán Ba Cây Chổi Thần để uống Bia bọt. Parkinson đến ngồi cũng phải ngồi giữa tôi và Draco, ngăn chúng tôi ngồi gần nhau, sau đó quay người cười khanh khách nói những điều ngu ngốc để hấp dẫn sự chú ý của Draco. Cả ngày tôi đều nhìn thấy mông cô ấy, thật là khó chịu.

Buổi chiều trở lại hẻm Slytherin, có một học sinh lớp lớn đứng trước mặt tôi : “Sylvia Hopper ? “

Tôi hơi ngạc nhiên : “Vâng. “

“Chủ nhiệm bảo em đến phòng ông ấy một chuyện. “ Anh ta nói.

“Vâng, cảm ơn anh. “ Tôi nói.

“Sao thế ? “ Draco hỏi.

“Không biết nữa. “ Tôi rầu rĩ nói.

Parkinson vui mừng nói : “ Có thể là giáo sư Snape cuối cùng cũng không thể nào chịu đựng được trò Hopper, quyết định báo trước cho cậu ấy trước ngày nghỉ, tránh cho cô ấy vì đặc ý vênh váo quá mà làm ra việc xấu gì đó. “

Tôi trừng mắt nhìn cô ấy, rời khỏi phòng sinh hoạt chung, đi đến phòng độc dược.

Được rồi, những điều cô ấy nói là điều tôi lo lắng.

Tôi gõ cửa phòng độc dược.

“Mời vào. “ Giọng nói mượt mà của giáo sư Snape vang lên.

Tôi đẩy cửa đi vào. Giáo sư Snape đang ngồi phía sau một chiếc bàn làm việc thật lớn, tay cầm chiếc bút lông chim, trước mặt là một xấp bài tập, nhăn hết cả trán lại.

Tôi lo lắng gọi : “ Giáo sư. “

Ông ấy cũng không thèm liếc nhìn tôi, đứng lên, đi về phía tủ đựng thuốc, lấy ra một lọ độc dược, nặng nề đặt nó lên bàn.

“Cầm nó mang về. “ Giáo sư Snape khó chịu nói.

Tôi cầm lấy nó. Nước thuốc trong veo, hơi hơi có màu xanh lam, rất giống nước tinh khiết.

Tôi đương nhiên không có rằng nước trong bình của một Độc dược đại sư là nước, nên tôi lại hỏi : “ Đây là cái gì ạ ? “

“Thuốc giải cảm ma thuật, nếu ta là trò, trò Hopper, “ ông ấy lạnh lùng nói, “ Sẽ không gửi vật trân quý khó kiếm được qua bọn cú mèo về. “

Ngừng một chút, ông ấy lại nổi giận nói : “ Thuận tiện nói với bà mẹ ngu ngốc của trò, xin thương xót, không lại tiếp tục quấy rầy thời gian riêng tư của giáo sư độc dược này. “

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, tôi đoán bộ dạng của mình hiện thời rất buồn cười.

“Sao... sao ạ ? “ Tôi hỏi.

“Ồ? Phản trống trong não trò Hopper quá nhiều đã làm trò không thể nào hiểu được ngôn ngữ của nhân loại sao?” Ông ấy lạnh lùng nói.

Tôi thật sự không thể tin được điều mà tôi vừa nghe thấy.

“À. Tôi đương nhiên không thể hi vọng quá nhiều vào quái vật đầu to Hopper có thể phát hiện những dị thường ở mẹ mình, nhưng mà,” ông ấy chậm biếm nói, “Mười mấy năm qua, trò Hopper... người mẹ thân yêu nhất, thân thiết nhất vậy mà vẫn chưa bao giờ nói với trò, cô ấy là người nào sao?”

Tôi ngơ ngác lặp lại lời ông ấy: “Mẹ em là người nào ạ?”

“Ta không có nghĩa vụ phải trả lời trò, trò Hopper.” Giáo sư Snape nặng nề thở hắt ra: “Trò ra ngoài đi, ngay bây giờ.”

Tôi nghiêng ngả lao ra ngoài văn phòng, đầu óc hỗn loạn.

Vậy đây là cái quái gì?

Vì sao giáo sư Snape lại đưa tôi thuốc giải cảm ma thuật về?

Blaise có liên hệ với giáo sư Snape từ bao giờ?

Blaise đang che dấu tôi điều gì?

Tôi trở lại phòng sinh hoạt chung, ngu ngốc cực kỳ.

Có thể là sắc mặt tôi rất lạ, Draco không ngừng hỏi tôi làm sao vậy.

Tôi không trả lời cậu ấy, đến tôi cũng không hiểu ra làm sao.

Sau đó tôi nói lộn xộn đi viết phong thư, lên tháp cú mèo gửi cho Blaise.

Đến tối lúc lên giường, tôi mới nhớ ra: bởi vì quá mức ngạc nhiên, tôi quên không nói cho giáo sư Snape là Lễ Giáng sinh này tôi không về nhà... Có lẽ

ông ấy không thấy danh sách học sinh ở lại trường.

Lúc thức dậy vào ngày hôm sau, tôi nhìn phòng sinh hoạt chung không có ai một lúc mới nhớ ra hôm nay là ngày nghỉ, tất cả mọi người đã về nhà.

Tâm tình tôi đã bình tĩnh hơn nhiều, tôi nghĩ cho dù Blaise nói ra sự thật làm cho người ta kinh hãi đến thế nào cũng không thể làm cho tôi ngạc nhiên được.

Nhưng đến khi tôi nhìn con cú ở ngoài cửa phòng sinh hoạt chung, tôi không thể phủ nhận rằng mình có tâm tình vội vàng.

Tôi cầm nó ngay lập tức, cời bức thư trên chân nó.

Giống như mọi khi, Blaise lại cần nhẩn viết rất dài nói cho tôi biết cuộc sống của cô ấy.

“... Gadda kiêng ăn, từ lúc con đóng gói cho nó đồ ăn cú mèo thượng đẳng, nó liền không thèm ăn đồ ăn bình thường của cú mèo Muggle nữa. Bây giờ, nó ăn thịt tươi, bằng không nó sẽ cực kỳ cao ngạo từ chối phục vụ mẹ...”

“... Lại nói tiếp, mẹ nghe nói con có người bạn trai nhỏ? Cho thuận tiện, nghỉ hè con có thể mời cậu ấy đến nhà mình chơi...”

Tôi sặc một cái, lược một đoạn thư dài, câu trả lời mà tôi muốn thấy ở mặt sau cùng.

“... Về giáo sư Snape, à” cô viết, “Con yên, việc liên lạc với giáo sư dạy con mình là việc không thể chấp nhận sao? Qua ông ấy mẹ biết rất nhiều chuyện của con.”

“... Mẹ nghĩ con đã nói đúng, ông ấy là một người dịu dàng. A, mặc dù có chút thẹn thùng”

Tôi vô cùng hoảng sợ đỡ trán.

Thẹn thùng? Cảm giác của mẹ với giáo sư Snape có sự lệch lạc chăng?

“Mẹ đang theo đuổi ông ấy.”

Tôi dụi dụi mắt, đọc đi đọc lại câu đó vài lần mới dám xác định là Blaise không viết sai.

Tôi có thể tưởng tượng được cô ấy nói trước mặt tôi những lời này với thái độ nhẹ nhàng băng quơ.

Cô không biết những lời này mang đến ảnh hưởng nào... Tôi cảm thấy như mình bị sét đánh vậy... Tôi thật sự... Không có lời nào miêu tả được tâm trạng tôi lúc này.

Cô ấy nói thật sao? Theo đuổi vị giáo sư chó ai đến gần kia à?

Tôi thừa nhận ông ấy là một chủ nhiệm rất xứng đáng, hơn nữa ông ấy là một phù thủy cường đại, cực kỳ có uy, nhanh nhẹn, có con mắt nhìn xa trông rộng, lại có kiến thức. Là một học sinh Slytherin, tôi không thể nào phủ nhận tôi vô cùng ngưỡng mộ cùng tôn trọng.

Nhưng mà theo đuổi ông ấy?

Giáo sư Snape sẽ coi điều này là nhục mạ! Chắc chắn!

Tôi đã tìm ra nguyên nhân vì sao học kỳ vừa rồi, giáo sư Snape luôn nghiêm mặt với tôi...

Tôi hít sâu một hơi, cho đến khi tôi đã bình tĩnh lại, tiếp tục đọc thư.

“... Về phần những thứ khác, con yêu, nghỉ hè chúng ta nói chuyện nhé, được không? --- Luôn luôn yêu con, Blaise.”

Tôi phần nộ ném bức thư ra ngoài. Con cú mèo chờ ở bên cạnh hoảng hốt, mấy cái lông rơi xuống đất.

Được không? Tôi có thể nói không sao?

Tôi đứng ở đây một lúc, rồi không vui vẻ gì cầm bức thư lên, đem năm Knuts bỏ vào cái túi nhỏ trên chân con cú, đi ra ngoài hầm Slytherin.

Cho dù giáo sư, học sinh ở lại trường ngày lễ Giáng sinh rất ít, nhưng trang trí Giáng sinh vẫn rất tuyệt vời. Đọc hai bên hành lang treo cây nhựa ruồi và cây tầm gửi quấn vào nhau, mỗi bộ áo giáp đều lộ ra ngọn đèn thần bí bên trong, trong Sân đường đặt mười hai cây thông Noel, trên cây treo ngôi sao vàng lấp lánh.

Sân đường có vẻ trống vắng, trên dãy bàn nhà Slytherin chỉ có mỗi mình tôi. Nhóm ba người Chúa cứu thế ngồi ở trên đầu dãy bàn Gryffindor, ba người đang thảo luận kịch liệt cái gì đó.

Tôi không có hứng thú giải quyết nốt bữa trưa của mình, rời Sân đường Hogwarts.

Nhóm ba người Chúa cứu thế chạy lên trước, trong lúc đó bọn họ vẫn tranh luận kịch liệt.

“Hopper!” Granger rời khỏi hai người kia, ôm hơn mười quyển sách thật dày.

Tôi dừng lại, chờ cô ấy đi đến.

“Xin chào, Granger.” Tôi để sự buồn bực xuống đáy lòng, miễn cưỡng duy trì lễ phép nói, “Để mình cầm hộ bạn mấy quyển sách, chỗ sách bạn đang cầm có vẻ nặng.”

“A, cảm ơn...” Granger nở nụ cười có chút ngượng ngùng, “Thật ra... Mình nghĩ bọn mình cần nói chuyện một chút.”

“Đừng, Hermione! Weasley kêu lên, “Đừng hi vọng ở cô ấy!”

“Im đi, Ron!” Granger nghiêm khắc nói.

Tôi ôm mấy quyển sách nhìn cô ấy. Trên mặt cô ấy có biểu tình chờ mong lại nóng lòng.

Tâm tình tôi không tốt lắm, vốn cũng không muốn nói chuyện. Nhưng...

Tôi nở nụ cười khinh miệt đối với Weasley, nụ cười điển hình của nhà Slytherin. Cậu ta lập tức nhăn mặt lại khó chịu.

“Mình nghĩ nơi này không thích hợp để nói chuyện. “ Tôi nói.

“À, đương nhiên rồi! Chúng mình có thể đến lớp Biến hình, nơi đây không có ai. “ Granger vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 83: Buckbeak và Lễ Giáng sinh

Tôi trả lại sách cho Granger, ngồi vào chỗ của mình trong lớp Biến hình.

“Là như thế này...” “Potter lo lắng xê dịch mông, nói, “À... Sáng nay bọn mình đến chỗ bác Hagrid. “

“Bác ấy nhận được đơn tố cáo, Lucius Malfoy tố cáo bác ấy. “ Granger cắt ngang lời của cậu ấy.

“Mình đoán là vì Buckbeak nhỉ. “ Tôi nói.

Granger giật mình nhìn tôi nói : “Đúng thế. Cậu có vẻ không ngạc nhiên về điều này ? “

“Cô ta hẳn là đã sớm biết, Hermione. “ Weasley xen vào, “Tớ đã nói là tìm cô ta hỗ trợ là một sai lầm, cô ta cùng với Malfoy cùng một giuộc. “

“Điều này cũng không khó đoán, đã có lệnh bắt giam của ông Malfoy đối với giáo sư Hagrid. Hơn nữa mình để ý thấy sách của bạn. “ Chỗ sách này đều là ghi chép về những vụ án nổi tiếng do các sinh vật huyền bí gây ra. Tôi nhún nhún mi không để ý đến Weasley, “Giáo sư Hagrid không làm sao chứ ? “

“Đúng thế, giáo sư Dumbledore đã đảm bảo cho ông ấy. “ Granger nhẹ nhàng nói, “Thật tiếc vì lần trước Buckbeak đã làm cậu bị thương, nhưng đây không phải là lỗi của bác Hagrid. “

“Mình cũng nghĩ thế. “ Tôi cũng lễ phép mỉm cười, “Nếu ông ấy không có việc gì, vậy... các cậu tìm tôi có chuyện gì sao ? “

Potter và Granger nhìn nhau, lấy một phong thư, đưa cho tôi.

“...Chúng tôi đã quyết định xem xét đến thư khiếu nại của ông Lucius Malfoy, và vì vậy vấn đề này sẽ được đưa ra Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy Hiểm. Phiên tòa sẽ diễn ra vào ngày 20 tháng tư và chúng tôi yêu cầu ông đích thân hiện diện cùng với con Bàng Mã ở văn phòng của Ủy ban ở Luân Đôn vào ngày hẹn trên. Trong khi chờ tòa xử, con Bàng Mã phải bị xích lại và cách ly. Kính thư...”

Tôi bỏ bức thư trở lại mặt bàn, nhìn bọn họ nghi vấn.

“Mình nghĩ đây là một bức thư thông báo bình thường, “ Tôi nói, “Thật đáng tiếc là mình không thấy có điều gì cần chú ý cả. “

“Nếu thua kiện... họ sẽ giết Buckbeak, ủy ban sinh vật nguy hiểm.” Potter buồn bã nói.

“Như vậy các cậu cần tôi làm gì?” “Tôi hỏi.

“Mình nghĩ là... cậu có thể khuyên Malfoy từ bỏ vụ kiện này?” “Granger cẩn thận nhìn tôi rồi nói, “À, mình không có ý gì cả,, chỉ là mình nghe thấy bảo quan hệ của các cậu khá tốt.”

“Đi cầu Malfoy? Tuyệt đối không.” “Weasley gào lên, trên mặt Potter là biểu tình ghét bỏ.

“Thật đáng tiếc là mình không thể giúp cậu, Granger.” “Tôi nói, “Mình không nghĩ sẽ thuyết phục Draco.”

Tôi cũng không muốn thuyết phục cậu ta. Nếu đây là quyết định của Draco, như vậy những lời khuyên của tôi sẽ làm cậu ta cảm thấy bị phản bội.

Granger hình như cũng không ôm hi vọng nhiều vào việc này, ngay lập tức thay đổi theo cách khác.

“Vậy... ít nhất... cậu có thể ra làm chứng cho Buckbeak tại tòa chứ?” “Cô ấy nói, “Mình cho rằng một người bị hại nếu ra làm chứng, có thể làm khả năng thắng kiện của Buckbeak cao hơn.”

Tôi dừng lại.

“Các cậu nói là... “Lời nói kiêu ngạo chậm rãi, “Muốn mình, một người bị hại, đi làm chứng cho Buckbeak?”

“Đúng thế. À, mình biết... cậu không giống những người Slytherin khác...” “Potter lấp bắp nói, “Cậu thậm chí còn đề nghị Hagrid... làm cho tiết học thú vị hơn.”

“Cảm ơn lời nhận xét của cậu, “Tôi lạnh lùng nói, “Nhưng rất tiếc... tôi không đồng ý.”

“Vì sao?” “Potter hơi bực bội, ánh mắt xanh nhìn tôi đầy thất vọng.

Tôi ngừng một chút, lại nói: “Tớ nghĩ là cậu có thể nhớ rõ là vì nó mà mình suýt chết. Nó rất nguy hiểm, Potter.”

“Đó đều là lỗi của Malfoy.”

“Đương nhiên, đúng là do Draco tạo nên, mình không nghi ngờ điều này.” “Tôi gật đầu, “Nhưng cậu có nghĩ đến không? Nếu Blaise không mang theo thuốc cầm máu bên người, mình đã chết, Potter.”

Bọn họ không trải qua, bọn họ không biết được lúc đối mặt với móng vuốt sắc nhọn của Buckbeak, khi nhìn thấy cơ thể mình bị xé rách, máu văng khắp nơi, nỗi sợ hãi này không từ nào có thể tả nổi.

Giọng tôi nhẹ nhàng nói, “Trong vườn thú của Muggle, một con thú làm con người bị thương cũng sẽ bị xử tử, Potter, cho dù là nguyên nhân gì.”

“Thật xin lỗi.” “Granger nói, “Cậu không thể giúp đỡ bác Hagrid, phải không?”

“Đúng thế. Mình chỉ có thể đảm bảo là mình sẽ không nhúng tay vào chuyện này.” “Tôi nói rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tớ biết ngay mà.” “Weasley cao giọng nói với hai người kia, “Các cậu trông cậy vào cái gì vậy? Trông cậy vào một Slytherin độc ác, xấu xa là cô ấy, người ở cùng với một con rắn khác là Malfoy, sẽ đột nhiên phát lòng nhân từ trợ giúp một con vật đáng thương à?”

Tôi mạnh mẽ xoay người.

“Không nên nghĩ mình là chính nghĩa, Weasley?” “Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt lạnh lùng.

“Đương nhiên, đương nhiên, “Weasley cười lạnh, “Đối với Slytherin, Malfoy mới được coi là chính nghĩa.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mọi hành động của Malfoy đều đúng, “Tôi lạnh lùng, “Nhưng tôi không thể phủ nhận việc cậu ta đối xử tốt với tôi. Cậu ta cho rằng tôi giúp đỡ cậu ấy, cho nên cậu ta đối xử tốt với tôi. Là một người bạn, điều này đã đủ rồi.”

“Cậu còn mong muốn gì ở tôi? Tôi đã hứa là sẽ không làm nhân chứng buộc tội Buckbeak là đủ rồi, tôi nghĩ rằng tôi làm thế là quá nhiều.” Tôi chăm chọc nói, “Lui một bước... tôi không giúp cậu ta, chẳng lẽ tôi lại đi giúp cậu sao? Weasley?”

“Ngài Weasley chính nghĩa làm tôi nhớ rõ, tôi đã có đầy đủ ý tốt đối với các cậu, nhưng cậu đã đối xử với tôi như thế nào. Dùng tình cảm của một cô gái làm vũ khí chống lại đối thủ, ngài Weasley thật là giỏi. Nếu lúc ấy tôi thật sự thích Potter, câu nghĩ lúc đấy tôi sẽ bị đá kích như thế nào?”

“Bị toàn bộ bạn học cô lập, loại ra khỏi tập thể! Bị trêu chọc! Đương nhiên,” Tôi kéo dài giọng, “có thể ngài Weasley cao thượng đã không chú ý đến việc nhỏ này.”

Potter áy náy rũ mắt xuống, khuôn mặt Weasley căng lên, hồng rục.

“Tôi thường thức Granger là một người học giỏi lại chăm chỉ, Potter đầy chính nghĩa và hiền lành, Weasley, cậu có sở trường gì?” Tôi khinh miệt xoay người rồi đi, “Cậu chỉ làm tôi cảm thấy ghê tởm.”

Tôi nghĩ rằng sau khi đấu võ mồm với Weasley sẽ làm tâm trạng tôi tốt hơn, nhưng sau một lúc nói chuyện, tôi cảm thấy tâm trạng mình càng tệ hơn.

Lúc sau Potter cùng Granger tìm tôi giải thích, Gryffindor dùng cảm cùng thắng thán nên bọn họ cũng không xấu hổ mà giải thích, tôi thường thức điểm này, nhưng người nên giải thích lại không phải là bọn họ.

Tâm trạng tôi vẫn cứ thế đến ngày Giáng sinh.

Knight cũng không thường ở trong ký túc xá, nó thích ra ngoài đi bộ hơn. Có lần tôi ra khỏi lâu đài tản bộ, thấy nó đi vào Khu rừng cấm, bên cạnh còn mang theo bạn tốt, một con mèo lớn có màu vàng cam.

Knight không thường theo tôi, tôi cũng không có tâm trạng làm luyện tập bùa chú, vì thế mỗi ngày tôi đều sử dụng hết thời gian của mình ở Thư viện.

Tôi tỉnh dậy vào buổi sáng trong ngày Noel, phát hiện cuối giường mình là một đồng các túi và hộp, lúc xuống giường tôi mới phát hiện đó là quà tặng Giáng sinh. Có vẻ các món quà Giáng sinh Hogwarts được chuyển đến không giống như các bưu kiện khác thường được nhận ở bàn ăn sáng.

Blaise tặng tôi một quyển sách của Muggle kiến thức và giải thích thời kỳ trưởng thành. ..., Draco tặng tôi một phương pháp pha chế độc dược từ xưa, Goyle cùng Crabbe đưa đều là kẹo ngọt và sô cô la. Zabini tặng tôi quyển sách ‘Làm sao để tăng sức quyến rũ của người phụ nữ - một trăm bùa chú làm đẹp’.

Thật là quái đản!

Tôi để quà tặng của Zabini ở một góc sáng sủa.

Knight vẫn còn ngủ say, bên cạnh nó đặt một cái hộp, đó là quà của tôi tặng nó, bên trong là một túi đồ ăn loại tốt nhất của Pell Borg Dog.

Tôi rời phòng ngủ khi đã đến lúc ăn trưa, tiến vào Sảnh đường, tôi phát hiện các bàn đều được để dựa vào tường, trung tâm phòng có mười hai người ngồi cùng nhau trên một cái bàn, trên mặt bàn là một đồng gà tây nướng.

Các giáo sư Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout và Flitwick đều ở đây cả, ông Filch cũng đã đến. Học sinh thì có ba người, ngoại trừ tôi còn có hai học sinh năm nhất có vẻ rất hồi hộp.

Giáo sư Snape nhìn thấy tôi, hừ một tiếng.

“Trò Hopper vậy mà chưa trở về nhà với người mẹ yêu quái khổng lồ của mình à? Tôi rất lấy làm ngạc nhiên.” Ông ta lạnh lùng nói.

Tôi mắt tự nhiên tránh ánh mắt của ông ấy, chọn vị trí xa ông ấy nhất để ngồi xuống.

“Mẹ của con nói Giáng sinh này bà ấy bận việc, không cho con về nhà, giáo sư.”

Mặt của ông ấy càng ngày càng tối.

“À, hãy thoải mái đi, Severus, hôm nay là Lễ Giáng sinh đấy!” Cụ Dumbledore cười đùa vui vẻ. Tôi cảm kích nhìn về phía cụ.

Nhóm ba người Chúa Cứu thế đẩy cửa Sảnh đường tiến vào, Weasley vừa nhìn thấy tôi liền đỏ mặt, lắc lắc đầu.

“Giáng Sinh vui vẻ!” Cụ Dumbledore nói với bọn họ, “Hôm nay chúng ta có ít người, sử dụng các dây bàn của các nhà có vẻ đàn độn quá... Ngồi đi, ngồi đi nào.”

Bọn họ ngồi ở một bên mặt bàn.

“Pháo!” cụ Dumbledore nhiệt tình nói, đưa một cái pháo to màu bạc đưa cho giáo sư Snape, ông ấy không tình nguyện cầm lấy rồi kéo. Pháo nổ ‘phịch’, giống như phóng thương vậy, nó tán ra, lộ ra đầu nhọn giống cái mũi của phù thủy, trên đầu còn có một ngôi sao.

Giáo sư Snape chớp mắt, ông ấy đưa mũi cho giáo sư Dumbledore, cụ lập tức đội nó lên thay cho chiếc mũi phù thủy của mình.

“Ăn nào!” Cụ cười nói với tất cả mọi người.

Trên người giáo sư Snape đột nhiên có tiếng kêu của một đồ vật nào đó.

Tất cả chúng tôi đều nhìn về phía ông ấy, ông ấy không biểu hiện gì chỉ quơ đũa phép, âm thanh liền tắt.

Tôi vội vàng thu lại ánh mắt, đưa dao về phía con gà tây nướng.

Nhưng trên người giáo sư Snape lại vang lên tiếng kêu.

Khuôn mặt giáo sư Snape đen xì, ông ấy lại quơ đũa phép, cái âm thanh kia lại biến mất. Nhưng cái âm thanh kia lại vang lên đến lần thứ ba.

“Áy, Severus,” cụ Dumbledore nhìn ông ấy, “Tôi nghĩ là có người tìm anh đấy, đúng không?”

Giáo sư Snape lạnh nhạt đưa ly lên hướng về phía chúng tôi chào hỏi, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn tôi, giống như con gió rời khỏi Sảnh đường, đến khi hết bữa ăn cũng không thấy ông ấy quay lại.

“Sao thế nhỉ?” Tôi nghe Weasley nhỏ giọng nói với Potter, “Tuy rằng ông ta không ở đây làm mình rất vui, nhưng năm trước cái lão Biên bức đầu đầy mỡ vẫn ở lại trong Lễ Giáng sinh mà?”

Tôi cắt miếng thịt gà tây chặn miệng mình lại.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 84: Ngày nghỉ kết thúc và Martina

Rời khỏi Sảnh đường, tôi mang về cho Knight một con gà tây nướng, cho dù nó là chó cũng có quyền được hưởng ngày Lễ Giáng sinh chứ.

Trở lại phòng ngủ, tôi thấy nó chui ra khỏi nhà vệ sinh, lông ướt sũng.

“Á!” Tôi giật mình nhìn nó, “Mày đã học cách tự tắm rửa sao?”

Thật là thần kỳ, tôi biết các thú cưng của thế giới phù thủy thông minh hơn các thú cưng ở thế giới Muggle, nhưng tôi không nghĩ là chúng có thể tự tắm. Nó làm như thế nào nhỉ? Dùng móng vuốt đẩy lông của nó sao?

Nó hắt xì một cái, vẩy vẩy nước trên người nó.

Tôi tìm khăn mặt lau lông cho nó, ngửi trên người nó có mùi sữa tắm.

“Mày dùng sữa tắm của tao?” Tôi bức bối nói, “Rõ ràng tao đã mua cho mày sữa tắm dành cho chó rồi cơ mà!”

Sau Lễ Giáng sinh, tôi gặp Granger tại Thư viện.

“Chào cậu, Granger.” Tôi nhìn bên cạnh cô ấy không có ai nữa, “Hôm nay cậu đi một mình à?”

“Ừ, cho dù là bạn thân thì cũng không thể lúc nào cũng đi cùng nhau.” Granger cứng rắn nói, vẻ mặt quật cường.

Tôi đoán là cô ấy cãi nhau với hai tên kia.

Chuyện sau đó đã chứng minh suy đoán của tôi. Nhóm Chưa Cứu thế lúc nào cũng đi ba người, mà hiện tại Granger lại luôn cô đơn ngồi trong thư viện, mãi cho đến khi qua năm mới, sắp vào học thì bọn cũng không có đi với nhau.

Một ngày tôi đi từ Thư viện trở về phòng nghi Slytherin, tôi phát hiện nhóm Draco đã trở lại Hogwarts.

Blaise lười biếng dựa vào ghế sofa gần lò sưởi trong tường, hai cái chân dài gác lên nhau, ánh lửa như nhảy múa trên làn da đen nhánh của cậu ta, nhìn giống như một con báo vừa ăn no xong.

Parkinson ngồi bên cạnh cậu ta, vui vẻ nói gì đó với Draco ngồi đối diện, Tóc của cô ấy dùng thuốc tăng trưởng, làm xoăn, con mắt màu nâu trong suốt, làn da như hoa tường vi, môi đỏ tươi, giống một cô gái đã trưởng thành.

Draco nghe mà không tập trung. Cậu ta bây giờ đã không còn chải kiểu tóc tròn như trứng nữa, làn da vẫn nhợt nhạt như cũ, con mắt màu xanh lam nhắm hờ. Tóc màu bạch kim mềm mại xoa trên mặt, làm cho cậu ấy nhìn cực kỳ ôn hòa - tôi cực kỳ các định đó là “nhìn như”.

Goyle và Crabbe ngồi hai bên Draco, vừa ăn kẹo, vừa cười ngây ngô khi nghe Parkinson nói chuyện.

“Hi!” Tôi vui mừng chào bọn họ, “Không nghĩ là mọi người trở về trường sớm vậy.” Tôi không nghĩ là tôi còn nhớ bọn họ hơn mình nghĩ... tôi cũng có nhớ đến Parkinson.

Blaise nhướn mày nhìn về phía này, mỉm cười.

Draco cười giả nói: “Lẽ nhĩ, thưa cô.”

“Không, tớ rất kích động khi nhìn thấy mọi người, có mất chút lẽ nhĩ cũng có thể tha thứ.” Tôi ngồi bên cạnh Parkinson, “Ngày nhĩ của mình chán chết.”

“Sao cậu lại ngồi bên cạnh mình!” Parkinson không vui nói.

“Yên tâm, mình rất muốn ngồi cạnh Blaise hoặc là Draco. Nhưng bên cạnh Blaise là cậu mà cạnh Draco “Tôi chỉ về phía đối diện, “Mình không nghĩ nơi đó còn có thể nhét thêm một người nào nữa, cho dù là người gầy như mình.”

Goyle và Crabbe cười ngáy ngồ đứng dậy.

“Draco, mình nghe nói cha cậu khiêu nại lão Hagrid?” Tôi nói.

“Ừ, nếu xúc phạm đến một người nhà Malfoy, hẳn nên phải trả giá.” Draco tiếc nuối thờ dài, “Đáng tiếc là Dumbledore đảm bảo cho Hagrid. Nhưng sao cậu lại biết?”

“Biết từ chỗ nhóm Chúa cứu thế ba người đó. Chuyện này làm mình không thoải mái cả một ngày nhĩ.” Tôi biểu tình chán ghét trên mặt, “Cực kỳ đáng ghét Weasley.”

“Bọn họ? À?” Draco nói giống như không thêm đề ý, “Các người có quan hệ không tòi nhĩ?”

“Không, mình không nghĩ đó là “quan hệ không tòi”, chỉ biết sơ sơ thôi.” Tôi nói, “Bọn họ đề nghị mình ra tòa làm chứng cho Buckbeak. Đó là thương xót con vật đó thôi.”

“Vây... Cậu đã...” Draco nhìn tôi nói, “Đồng ý rồi?”

“Đừng nói giỡn chứ, Draco.” Tôi nhăn mặt lại, “Nhưng có lẽ cậu muốn nghe kể về bộ dáng của Weasley lúc bị mình cự tuyệt nhĩ.”

“Không, cảm ơn, mình xác định là mình không muốn.” Blaise lại cười mỉm.

“Mình hi vọng nó biến mất vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt mình.” Draco cười nhạt.

“Còn có một việc...” Tôi trầm ngâm nói, “... Các cậu biết thuốc cấm phép thuật không? Tớ không tìm được nó ở Thư viện.”

“Cái thứ đó?” Draco chán ghét nhăn mặt lại, “Cậu làm sao mà biết được?”

“À, biết được từ chỗ giáo sư Snape.” Tôi nói qua qua, “Blaise?”

“Nó có tác dụng giống như tên gọi của nó vậy...” “Blaise nói, “Mình nghĩ cậu không tìm thấy nó ở Thư viện, hoặc nếu có thì nó ở Khu sách cấm “

“Này, đừng nói nữa, đó là thứ thật ghê tởm ! “ Parkinson lớn tiếng nói.

“Cậu biết à ? “ Tôi hỏi Parkinson.

Cô ấy trừng mắt với tôi.

“Không ! Cái thứ độc ác đó, tớ không muốn nhĩ tới ! “

Cô ấy nói là sự thật, vì tôi ngồi sát cạnh cô ấy, tiếp xúc trực tiếp tới da cô ấy, tôi còn cảm nhận được là cô ấy nổi da gà.

Tôi khó hiểu nhìn bọn họ.

“Nếu có thứ đó, như vậy nó chính xác là Độc dược Hắc ám “ Draco ám chỉ nói, “Ồ... buổi hoạt động của Hội, cậu có thể hỏi trưởng hội. “

Ngày hôm sau, lại bắt đầu đi học rồi.

Môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí không hề tệ như lúc trước, tiết học đầu tiên ông ấy đốt một đồng lửa, để chúng tôi vừa sưởi ấm vừa nhìn lũ Hóa quái đi tới đi lui.

Giáo sư Lupin nhìn càng thêm mệt mỏi, áo choàng cũ nát nhìn càng thêm rộng thùng thình. Sắc mặt ông ấy tái nhợt dạy chúng tôi môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, thái độ vẫn nhẹ nhàng như bình thường. Nhưng tôi nghĩ ngờ ông ấy cũng sẽ ngã gục trên lớp mất.

Tan học tôi nghe thấy Weasley nói chuyện cùng Potter.

“Ông ấy vẫn có bộ dạng như có bệnh, đúng không ? “ Weasley vừa nói vừa đi về phía Sân đường.

“ Cậu nghĩ là ông ấy bị bệnh gì ? “ Potter lo lắng nói.

Granger đang sửa soạn lại sách của cô ấy dưới chân một bộ giáp sắt, sách của cô ấy nhiều lắm, không thể chọn trong túi của cô ấy được. Nghe họ nói chuyện, cô ấy tạo tiếng ‘xì’ không kiên nhẫn.

“ Cậu xì cái gì mà xì ? “ Weasley không kiên nhẫn nói.

“ Không có gì. “ Granger kiêu ngạo nói, đặt túi sách lên vai.

“ Không phải, có chuyện gì chứ. “ Weasley nói, “ Mình vừa nói đến giáo sư Lupin bị bệnh gì đó, cậu ngay lập tức... “

“ À, điều đó đã quá rõ rồi. “ Granger nói, mang theo cảm giác ưu việt làm người khác tức giận đến nổi điên.

“ Nếu cậu không muốn nói cho bọn này biết thì đừng nói. “ Weasley gào lên.

“ Được. “ Granger cao ngạo nói, rồi bước đi.

Weasley bức bối nhìn chằm chằm bóng dáng của Granger.

“ Cô ấy cũng không biết đâu, cô ấy nghĩ muốn nói chuyện cùng bọn mình thôi... Mày nhìn cái gì ? “ Weasley nhìn tôi với thái độ thù địch.

Tôi cười đầy hàm ý với cậu ta. Draco đi từ phía sau tôi tới, nở nụ cười độc ác nói : “ Nhìn nhóm ba người Chúa Cứu thế cãi nhau “

“ Không liên quan gì đến mày, Malfoy. “ Weasley gào lên, còn rút đũa phép ra.

“ Mày khiêu khích tao ? “ Draco kiêu ngạo nhìn đũa phép của cậu ta, chậm rãi đi qua cậu ta, “ Tao cá là mày không dám phóng bùa chú vào tao đâu. “

Tôi nghĩ rằng lời của cậu ấy càng khiêu khích hơn.

Weasley tức đến phát điên, may mà Potter còn chút lý trí, cậu ta sống chết kéo tay cầm đũa phép của Weasley.

“ Đừng ! “ Cậu ấy nghiêm mặt nói, “ Cậu sẽ bị trừ điểm đấy ! “

Potter cùng Draco đối đầu nhau ngay từ ngày đầu học ở Hogwarts, nếu tấn công bạn học mà không bị trừ điểm, tôi đoán là cậu ta cũng muốn làm thế với Draco.

Tôi đi sau lưng Draco hướng về phía Sân đường, quay lại cười mỉa mai với Weasley.

Weasley gầy dựa mạnh hơn.

Thứ năm của tuần đầu tiên học kỳ mới, tôi đi vào phòng ngủ của huynh trưởng Strong, xuyên qua một bức họa trong phòng đấy, đi đến phòng sinh hoạt của Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám.

Martina Hosea đã sớm tới rồi, cô cúi đầu, hết sức chăm chú nghiên cứu thứ gì đó.

Tôi do dự, rồi tiến đến gần cô ấy. Cô ấy nhay cảm ngẩng đầu lên, cười dịu dàng với tôi.

“ Martina... “ Tôi do dự “ Chị có biết Độc dược Cấm phép thuật không ? “ Toàn bộ học sinh hiểu biết về Phép thuật Hắc ám nhất, trừ anh Coffey cũng chỉ có chị ấy.

Chị kinh ngạc nhìn tôi : “ Không, chị chưa bao giờ nghe thấy nó. Em làm sao biết đến nó ? “

Tôi có chút thất vọng : “ Từ chỗ chủ nhiệm nhà ạ. “

Chị ấy trầm tư nói : “ Nếu biết được từ chỗ chủ nhiệm, như vậy là nó có tồn tại, giáo sư cũng có nhiều nghiên cứu đối với độc dược. “

“ Đúng thế. “ Tôi giữ vững tinh thần, “ Draco nói nó nhất định là Độc dược Hắc ám, em nghĩ rằng chị sẽ biết. “

Cô ấy cười dịu dàng.

“ Em nên biết là, cho dù chị rất thích phép thuật Hắc ám, nhưng cũng không thể nào hiểu biết hoàn toàn nó. Phép thuật Hắc ám ở nước Anh bị đứt đoạn cực kỳ nghiêm trọng, hiện tại chỉ có một ít gia tộc truyền lại từ xưa. Họ sẽ không mạo hiểm mà dạy cho người ngoài. “

“ Đúng thế. “ Tôi nói, “ Em biết từng gia tộc quý tộc thuần huyết đều truyền lại những bùa chú tấn công. “

“ Chúng bình thường đều là Phép thuật Hắc ám “ Martina mỉm cười, “ Có lẽ độc dược Cấm phép thuật cũng là một loại trong số đó. Dù sao những thứ ác độc nếu có tồn tại, chị nghĩ rằng sẽ có người đã từng nghe đến nó. “

Tôi ngập ngừng nói.

“ Parkinson cũng nói đây là thứ độc ác, cô ấy còn nổi cả da gà. “ Tôi nghi hoặc nói, “ Em không hiểu lắm... “

“ Em lớn lên ở thế giới Muggle, đúng không ? “ Chị ấy ôn hòa nói, “ Cho nên em không biết. Nếu hiện tại cướp ma lực của em, để em không thể tiến vào thế giới phù thủy, không nhìn thấy Hogwarts, em sẽ cảm thấy thế nào ? “

“ Em nghĩ rằng em sẽ vô cùng đau đớn mất mát. “ Tôi nói. Phép thuật đã sớm là một phần trong cuộc sống của tôi, tôi sẽ không thể sống mà không có phép thuật như trước kia.

“ Mất mát, đúng thế. “ Martina nói, “ Đối với người thuần huyết, ma lực sống cùng từ lúc bé, chúng ta đã có quen với phép thuật từ nhỏ, nó là một nửa sinh mệnh rồi. Nếu mất đi ma lực, giống một Squib thậm chí là giống Muggle, điều này còn tuyệt vọng hơn so với cái chết.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 85: Bùa chú và rạn nứt của ba sư tử nhỏ

Tôi cảm ơn chị Martina, bắt đầu xem các tư liệu trong tủ.

“ Hopper. “ Một âm thanh vang lên phía sau lưng tôi.

Tôi quay người nhìn lại, thì ra là anh Coffey, anh đã lâu rồi không thấy.

“ Chào anh, anh Coffey. “

Anh ấy đứng lại trước mặt tôi, con mắt màu nâu trong suốt lại lạnh nhạt.

“ Bùa chú ? “ Anh ấy nhìn tư liệu trong tay tôi, “ Tôi nghĩ trong tất cả các loại Phép thuật Hắc ám thì em không quan tâm nhất là bùa chú. “

“ Anh nói đúng. “ Tôi cẩn thận nói.

“ Vậy vì sao trò Hopper không cố gắng hiểu rõ toàn bộ các Bùa chú Hắc Ám và Độc dược Hắc Ám mà lại xem xét bùa chú thôi ? “ Anh ta cười lạnh nhạt, “ Tôi nghĩ mình nên nhắc nhở em rằng những thứ gì học được trong này thì chỉ được sử dụng trong những tình huống đặc thù. “

“ Đúng thế. “ tôi hơi chán nản nói, “ Em muốn phóng bùa vào một bạn học. “

“ Có lẽ tôi đã đánh giá cao tính cảnh giác của trò Hopper. “ anh Coffey lạnh lẽo nói, “ Tôi cho rằng ở thời điểm bất kỳ, cũng mặc kệ tình trạng gì, phóng bùa vào bạn học cũng không dễ thực hiện. “

“ ... Không, đương nhiên là em không có ý định làm tổn thương bạn ấy ! “ Tôi sợ hãi nói, “ Tôi phát hiện những bùa chú này có tạo tổn thương quá lớn... Em chỉ có ý... Chỉ muốn trêu đùa phượng mà thôi. “

Ánh mắt anh Coffey dần ám áp hơn.

“ Thật đáng tiếc, anh nghĩ em sẽ không thể tìm được bùa chú không có tính sát thương ở trong căn phòng này. “ Anh ấy nói, “ Nhưng anh cần giải thích một chút về hiểu lầm này. “

Tôi đánh bạo hỏi : “ Anh Coffey có thể cho em một chút ý kiến ? “

Anh ấy nhìn tôi. Dưới cái nhìn của anh, tôi có chút lúng túng, trong nháy mắt tôi ảo não vì sự lỗ mãng của mình.

Nhưng trước khi anh ấy rời đi vẫn nói một câu.

“ Vì sao không sử dụng phương pháp bình thường ? “ Anh nói, “ Có đôi khi cách bình thường cũng có thể tạo ra hậu quả thú vị. “

Blaise chú ý tới chúng tôi, cậu ấy đi về phía này.

“ A “ cậu ấy cảm thấy thú vị nói, “ Hai người đang nói về cái gì đấy ? Nhìn có vẻ rất vui. “

“ Không có gì. “ Tôi thờ dãi nói.

“Merlin, cậu có biết câu trả lời của cậu nếu bị người khác nghe thấy thì sẽ có hậu quả gì không? Bọn họ sẽ giết cậu.” Blaise cười lớn nói, “Anh Coffey rất được hoan nghênh, điều này không thể nghi ngờ. Bọn họ đều kính nể anh ấy. Nhưng anh ấy cũng không dễ tiếp xúc như thế.”

Tôi gật đầu đồng ý: “Anh ta là một Slytherin vĩ đại.”

“Đương nhiên.” Blaise mỉm cười nói, “Nói cho tớ biết cậu đã nói gì mà làm anh ấy lúc xoay người đi lại mỉm cười? Tớ nhìn thấy. Nào, hãy thỏa mãn cho kẻ đáng thương luôn ngưỡng mộ và quan tâm đến anh Coffey nào, cậu ta đã ghen tị đến phát cuồng rồi.”

Tôi liếc nhìn cậu ta.

“Có thể làm cậu ghen tị là vinh hạnh của tớ, nhưng đã làm cậu thất vọng rồi, tớ chỉ hỏi anh ấy cách làm thế nào để phóng bùa vào người khác. Anh ấy cho biết là phương pháp bình thường cũng sẽ rất thú vị.” Tôi nói, “Minh hiểu ý của anh ấy nhưng không biết phải làm như thế nào...”

“A, cậu định phóng bùa vào ai?” Blaise nhướn nhướn mi.

“Weasley.” Tôi liếc mắt nhìn cậu ta.

Blaise nở nụ cười gian ác.

“Về phương pháp bình thường... cậu nghĩ được Co rút như thế nào?” Cậu ta háng giọng nói.

“Độc được Co rút? Có tác dụng gì? Tớ nghĩ rằng cậu ta vẫn còn trẻ.” Tôi khó hiểu nói.

“Không, không, không.” Blaise phe phẩy ngón tay dài của mình, hạ thấp âm thanh nghe có vẻ hấp dẫn mà gian ác, “Có thể làm rất nhiều... Biến cậu ta về thời điểm có hình dáng của đứa bé, sau đó cậu có thể thoải mái xỉ nhục cậu ta... trêu chọc, mà cậu ta tức giận nổi điên nhưng không thể nào ngăn cản cậu... Ngắm lại xem, đây là chuyện làm cho người ta sung sướng đến thế nào...”

Tôi động lòng.

Nhưng tôi vẫn làm ra bộ dáng chính trực nói: “Bắt nạt trẻ con? A, không, cậu rất gian ác đó Blaise.”

Trước ngày lễ Tinh nhân một buổi tối, tôi đang ở trong phòng ngủ dùng cái vạc của mình làm sô cô la.

Blaise gần nhất thích buộc nơ con bướm cho Knight, Knight rống lên gọi tôi gọi lui phản kháng cậu ấy. Hai người bọn họ luôn làm đổ cái vạc của tôi, cuối cùng tôi buộc phải đuổi Blaise đi.

Draco mang đĩa phép tôi, về mặt đây ý cười.

“Có chuyện gì à?” Tôi cho sô cô la vào khuôn, “Cho dù là thắng Quidditch nhà Ravenclaw cũng không thấy cậu vui như thế.”

“Cậu không biết à?” Draco hưng phấn nói, “Nhóm ba người Chúa Cứu thế cuối cùng cũng rạn nứt rồi! Hoàn toàn nhé...”

“Draco, cái này cũng không có gì vui vẻ cả.” Tôi buồn cười nhe răng, “Làm sao cậu biết?”

“À, tất cả mọi người đều nhìn thấy.” Draco nhún vai, “Nghe nói con mèo của Granger ăn con chuột của Weasley. Con chuột... thật là... đáng thương. Trên ngón tay của Gregory còn dấu răng của nó đấy.”

Knight đứng dậy, phẫn nộ sửa một tiếng.

“Đừng làm ồn, Knight, ta đã nói sẽ không cho người ăn sô cô la, chó không thể ăn sô cô la.” Tôi không kiên nhẫn nói, sau đó họ liền hờ hững với Granger?”

“Hờ hững?” Draco nói, “Không, không chỉ thế. Weasley mỗi khi nhìn thấy Granger ở đâu đều nói xấu cậu ấy.”

“Cậu ta luôn ngu xuẩn như thế.” Tôi yêu thương nhìn Knight, “Nhưng tớ có thể hiểu một chút tâm tình của cậu ta. Nếu có ai giết Knight, mình sẽ cực kỳ tức giận.”

“A, thôi nào, không phải Knight, đó chẳng qua là một con chuột ghê tởm thôi!” Draco chán ghét nhăn mặt lại, “Mà cũng không phải Granger giết nó, là con mèo. Nhưng nói thật với cậu, Sylvia.”

“Hà?” Tôi không chút để ý trả lời, đem sô cô la đã nguội vào túi đóng lại.

“Granger có thể đoạn tuyệt với Weasley và Potter là chuyện tốt. Là một Gryffindor duy nhất có thể coi được, nếu bị Weasley và Potter lây bệnh lỗ mắng cùng ngu ngốc, thì thật đáng tiếc.”

Tôi ngạc nhiên dừng hoạt động.

“Ý của cậu là,” Tôi thử thăm dò, “Thật ra cậu... cũng thương thức Granger?”

“Không, không phải!” Mặt Draco đỏ lên, cậu ta phủ nhận, “Cô ta là một máu bùn!”

“Ít nhất hãy kêu cô ấy là Muggle, Draco, mình không nghĩ một người có giáo dục, một quý ông lại có thể nói về một cô gái như vậy. Cô ấy là người đáng được tôn trọng.” Tôi cười cười nói, “Cho dù cô ấy là một Muggle, cậu cũng không thể nào phủ nhận rằng cô ấy còn giỏi hơn rất nhiều thuần huyết. Tôi thiếu... Draco, cậu chưa từng vượt qua cô ấy.”

Draco nhăn nhó: “Bởi vì cô ấy học thuộc, Sylvia, cô ấy thực ra cũng không giỏi như cậu tưởng tượng. Nhiều lúc cô ấy học quá máy móc.”

“Học thuộc lòng,” tôi cười rộ lên, “Mình nghĩ một người chăm chỉ sẽ tốt hơn một thiên tài lười biếng nhiều. Toàn trường có ai có thể thích học hơn cô ấy không?”

“Được rồi, mình phải đồng ý với điều này. Vì sao cô ấy lại bị phân đến Gryffindor?” Draco khó chịu nói, “Cô ấy nên sang Ravenclaw.”

“Cậu nói đúng.” Tôi nhún vai, tiếp tục gói chỗ sô cô la.

Cậu ta ngượng ngùng sáp lại gần.

“Sao lại có nhiều như thế?”

“Của cậu, Blaise.” Tôi chỉ cho cậu ấy nhìn, “Của Goyle, Crabbe. A, còn có cái này...” Tôi nở nụ cười kỳ bí, chỉ vào một gói nhìn rất đẹp, “Đây là của Weasley.”

“Cậu nghĩ thế nào mà lại tặng sô cô la cho Weasley! Cậu sao lại làm thế!” Draco phẫn nộ.

“A ha, đương nhiên, đây không phải là sô cô la bình thường, ở trong đây...” Tôi nhìn Draco trẻ con kéo gói ra, lấy hai ba miếng sô cô la cho vào miệng, “... bỏ thêm chút gì đó.”

Draco nháy mắt biến mất, trên mặt đất là quần áo của cậu ta.

Một lát sau, một em bé Draco gầy dựa ra khỏi đồng quần áo, cái tay, cái chân nho nhỏ, tóc lộn xộn, cổ áo sơ mi mọc tại lưng của cậu ấy.

Cặp mắt trẻ con của cậu ấy tròn tròn, đôi mắt màu xám có chút mờ mịt, nhìn đến tôi thì lùi lại một chút. Cậu ấy nhìn tôi, rồi lại nhìn bản thân mình, thét lên đầy bức bối.

“Đây là... mình làm sao thế này!”

Tôi đau đầu xoa trán.

“À, chính là như cậu nhìn thấy đó.” Tôi ấp úng nói.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 86: Cậu nhóc Draco

“Cái gì? “Cậu nhóc Draco tức giận nói.

“À, mình cho vào sô cô la của Weasley là độc được Co rút. Cậu không nghe mình nói hết đã ăn luôn. “Tôi đánh đòn phủ đầu khiển trách Draco, “Cậu bị lây bệnh lở mồm của Gryffindor sao, Draco? Là một Slytherin cậu có thể ăn một cái gì mà mình không biết à!”

Draco tức giận nói: “Bởi vì là cậu làm nên mình mới không quan tâm mà ăn luôn!”

“A? Chẳng lẽ cậu nghĩ mình tốt bụng đến nỗi tặng sô cô la tình nhân cho Weasley?” Tôi cực kỳ đau lòng nói, “Nói với mình đi, cậu thật sự nghĩ như vậy, đúng không? Cậu làm mình đau lòng quá, Draco.”

Cậu ta nhìn tôi, hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

“Quên đi. “Cậu ấy nói.

Knight ho khan giống như là cười to vậy.

Tôi âm thầm thở hắt ra. Cậu nhóc Draco giãy dụa trong đồng quần áo của mình, muốn từ trong đi ra.

“Cậu... có cần mình giúp không?” Tôi hơi hơi đồng tình hỏi.

“Không!” Draco tức giận nói. Vừa mới nói xong, cậu ta đã vấp phải quần áo của chính mình... đầu đập ‘phành’ một cái trên mặt đất, chỉ nghe tôi đã thấy đau rồi.

Tôi cố nhin cười, tìm cái khăn lông bao cậu ta lại, bế cậu ta từ trong đồng quần áo ra.

Con mắt màu xanh lơ đã có một vòng nước mắt, thân thể nho nhỏ, thịt mềm, mang theo mùi vị ngọt ngào, mềm mại ghé vào cổ tôi. Lòng tôi lập tức mềm mại, không nhịn được nghiêng đầu, cọ cọ vào mái tóc mềm mại của cậu ta.

Cậu ta cứng người lại, làn da nóng hơn, nhiệt độ từ chỗ cổ nơi chúng tôi tiếp xúc. Cậu ta dùng lực chống cơ thể mình lên, nắm tay nhỏ bé không khách khí gõ vào đầu tôi: “Đề mình... xuống đất! Cậu là quái vật khổng lồ!”

Cậu nhóc lực yếu, nhưng tôi bị cậu ta gõ cũng tức giận, quay đầu trừng cậu ta nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của cậu ấu lại biến mất ngay. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao trong gia đình Malfoy, một gia đình Slytherin, Draco lớn lên lại có bộ dáng ngây thơ khờ khạo lại ngang bướng kiêu ngạo ương ngạnh. Nếu con tôi là có hình dạng của Draco, tôi cũng sẽ cưng chiều nó đến trời.

“Được rồi, được rồi.” Tôi có chút không muốn đặt cậu ta trên mặt đất.

Cái tay nho nhỏ mập mạp kéo kéo cái khăn lông lớn trên người, cau mày chán ghét nói: “Cậu sẽ không để cho mình mặc cái này chứ? A, gấp quý đi, vì sao cậu đứng lại cao như thế! Không, chính xác là lại đứng mà nói chuyện với mình!” Cậu ta nâng cái chân ngắn cùn đá vào cẳng chân tôi.

“Draco, mình nghĩ là độc dược Co rút cũng có ảnh hưởng đến đầu óc cậu, bình thường cậu không biết động tác vừa làm có chút ngây thơ nhì.”

Khuôn mặt tức giận của Draco phình ra, tròn mắt nhìn tôi.

Tôi làm bộ dáng không nhìn thấy, biết nghe lời ngồi xuống nhìn cậu ấy, giọng tay: “Thật tiếc là mình không có quần áo trẻ con.”

“Dùng bùa thu nhỏ ấy!” Cậu ta chỉ quần áo trên mặt đất.

“Mình nghĩ” tôi háng giọng, “Mình không thể làm được.” Bùa Thu nhỏ bây giờ tôi làm chỉ là thu nhỏ đối tượng đến nhỏ nhất. Đem quần áo thu nhỏ đến vừa người không phải là không thể, nhưng phải luyện tập nhiều.

“Ngu ngốc!” Cậu ta khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi, sờ soạng ở phần mông của quần áo, lấy đũa phép của mình, “Nhanh nhanh thu nhỏ lại! Nhanh nhanh thu nhỏ lại! Nhanh nhanh thu nhỏ lại!”

Một đồng quần áo nhỏ bằng bàn tay nằm trên tấm thảm.

Draco đỏ mặt.

“À, mình có thể xác định là độc dược Co rút có ảnh hưởng đến khả năng điều khiển ma lực.” Cậu ta than thở nói.

Tôi ngó qua chỗ khác, nhin cười đến rút gân. Tôi không biết mình có nên nhắc nhở cậu ta là bùa chú cùng với khả năng điều khiển ma lực không liên quan gì đến nhau...

“Đề mình giúp cậu.” Tôi đưa tay qua, giúp cậu ta đem cái khăn lông thành một cái áo choàng, lần này cậu ta không cự tuyệt. Tay cậu ta nhỏ quá, không thể thắt khăn được.

Sau khi hoàn thành, cậu ta kéo kéo, cúi đầu nhìn, như là xác định có lộ da thịt ra không. Nhưng có vẻ cậu ta rất vừa lòng.

Cậu ta vung đũa phép cao bằng một nửa người mình, bay đến ngồi nghiêm chỉnh trên một cái đệm.

“Được rồi,” một nụ cười giả hiện lên trên khuôn mặt trẻ con, dùng giọng nói mềm mại của cậu nhóc nghiêm túc nói, “Hiện tại chúng ta cần nói chuyện.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Tôi ngồi ở trên thảm trước mặt cậu ta, dẫn đo nói, “Có lẽ mình nên đưa cậu đến Bệnh thất?”

Cậu ta nghĩ nghĩ nói: “Trong số cô la cậu bỏ bao nhiêu thuốc Co rút?”

“Cũng không nhiều lắm,” Tôi có chút phân vân nói, “Có thể là liên tục trong mười hai giờ.” Nhưng lại cố tình bỏ thêm cái gì đó... tôi cố ý trong quá trình chế thuốc có bỏ thêm một ít các thứ linh tinh vào. Nó có thể là liên tục trong mười hai giờ, hoặc không chỉ là mười hai giờ, tôi thật sự không xác định được...

“Như vậy, chờ được tẻ hết tác dụng,” Cậu ta ra quyết định, “Dù sao đến chỗ bà Pomfrey, tạo ra thuốc Tăng trưởng cũng mất bằng đầy thời gian.”

“Vậy buổi tối hôm nay? Có cần mình đưa cậu về không?”

“Về phòng?” Draco quát lên, “Cậu muốn mình bị cười nhạo hả?”

Tôi ngạc nhiên nhú mày: “Như vậy, cậu sẽ ở lại đây?”

“Đương nhiên!” Draco tức giận chỉ ra sự thật, “Tất cả những việc này đều do cậu làm hết, đúng không? Cậu phải chịu trách nhiệm! Đêm nay tớ ngủ lại phòng của cậu!”

Tôi ngập ngừng rồi lại nói: “Cậu nói là... ngủ cùng với mình?”

Cậu ấy ngoay mạn đứng dậy, vươn ngón tay chỉ vào giường: “Tớ ngủ ở đây. Còn cậu”, cậu ấy lại chỉ về cái thảm màu xám phía cuối giường.

“Vi sao tớ lại phải ngủ thảm? Đây chính là do cậu ăn, cậu còn phá hủy kế hoạch của tớ!” Tôi oán giận nói, chỉ là oán giận thôi. Nhóc con thân thể còn yếu ớt, cho dù cậu ấy bảo sẽ ngủ ở thảm, tôi còn sợ cậu ấy cảm lạnh ý.

Tôi nhìn Draco. Hồi còn nhỏ cậu ấy quá xinh xắn đáng yêu mà, khuôn mặt nhỏ nhắn thờ phi phi (tức giận đó), nhìn giống một con búp bê biết chạy nhảy hoạt động. Thật ra, cậu ấy ở chỗ này thì tôi còn không được.

“... Mình cũng có trách nhiệm.” Tôi nhún mắt tỏ vẻ không tình nguyện, suy nghĩ kỹ rồi nhin đau hạ quyết tâm nói: “Được rồi! Đêm nay cho cậu ở lại đây.”

“Cậu nên biết, rất vinh dự khi có một người nhà Malfoy ngủ lại đây.” Cậu ấy kiêu ngạo hất cằm lên, khuôn mặt đắc ý không che dấu được, như là kiêu ngạo cho chiến thắng nho nhỏ của mình. Thật đáng yêu.

Trong lòng tôi điên cuồng hét chói tai, rất muốn ôm cậu ta vào trong lòng.

... Và tôi đã làm thế.

Cậu ta thở hổn hển trong lòng tôi, giấy dựa, thẹn thùng rồi lại tức giận nói: “Sao cậu lại làm như vậy, Sylvia?”

Tôi vừa lòng hôn nhẹ đầu ngón tay út của cậu ấy, yêu thương nói: “Chân thành nói với cậu, đây là mình kiểm chế lắm rồi đấy.”

Cậu ta rút tay lại, kỳ quặc nhìn tôi: “Mình nghĩ là cậu biết, mình sắp mười bốn tuổi rồi. Cậu không có tí ý thức nào sao? Mình là con trai đấy, Sylvia.”

Khuôn mặt nho nhỏ mềm mềm của Draco lại tỏ ra đứng đắn nói mình mười bốn tuổi, đáng yêu quá đi.

Tôi không thể nào thờ nổi.

“Không, hiện tại cậu mới bốn tuổi.” Tôi kiên trì nói - dù vẫn là đang mười bốn tuổi, cũng không đủ để tôi cảm nhận sự khác biệt về giới tính.

“Mình đoán là não cậu đã bị thiêu trụi rồi phải không?” Cậu ấy hừ một tiếng, “Mình không biết cậu là người yêu trẻ con đấy.”

“Trước khi thấy cậu thì mình cũng không biết đấy, Draco.” Tôi nói, “Cậu lại cho mình ôm một cái? Giống như bạn bè thôi.”

“Bạn bè cũng không giống như cậu. Hơn nữa,” Draco cười nhạo liếc nhìn tôi, “Mình cũng không muốn bị xương của cậu chọc vào người.”

Nụ cười của tôi cứng lại, được rồi, tôi có thể xác định, cho dù bề ngoài của cậu ấy rất đáng yêu nhưng bên trong vẫn là tiểu ác ma mười bốn tuổi.

“À, mình nghĩ nó lớn hơn một ít rồi.” Tôi buồn bực nhìn bộ ngực của mình, kiên trì nói, “Gần đây mình luôn ăn uống giống như Blaise bảo, mình nghĩ là nó đã lớn hơn rồi đấy.” Không còn nhỏ xíu giống như hồi trước.

Cậu ấy sắc rồi, ho khan và mặt đỏ rực. Cậu ấy bỏ tay tôi đang ôm lưng của cậu ấy ra, lắc đầu, miệng thì than thở nói: “Nữ quái vật” “Ngu ngốc”, loạng choạng đi về phía phòng tắm.

“Cậu muốn làm gì?” Tôi hỏi

“Tắm rửa.” Cậu ấy tức giận nói, “Mình thấy việc này rất rõ ràng rồi.”

Tôi nhún mày: “Có cần mình giúp cậu?”

Trả lời tôi là tiếng đóng cửa rất to. Lấy sức mạnh hiện tại của cậu ấy, có lẽ cậu ấy đã sử dụng sức lực bú tí mẹ rồi.

Tôi cười lớn, lăn lộn trên thảm cạnh Knight, rồi ôm nó cùng lăn. Nó dùng sức tránh ra, một móng vuốt đẩy tôi ra xa.

Xoa phần lưng bị đau do đẩy ra, ngồi xuống. Tôi ngay lập tức phát hiện, không nghe thấy tiếng nước chảy.

“Draco?” Tôi tới gần cánh cửa nhà tắm nói, “Có chuyện gì à?”

Nhà tắm yên tĩnh.

“Tớ đi vào đây.”

Vẫn im lặng.

Tôi đẩy cửa đi vào, phát hiện cậu ấy nắm chặt cái khăn lông, vẻ mặt khó xử ngửa đầu nhìn lên vòi nước cao vòi vọi.

“Minh không vói tới.” Cậu ấy buồn bã hờn dỗi nói.

Khuôn mặt của tôi vặn vẹo, đem mở vòi hoa sen, để đồ tắm rửa xuống chỗ cậu ấy có thể lấy được.

Mãi cho đến khi tôi rời khỏi nhà tắm, tôi mới cười xà lảng.

Trong lúc cậu ấy tắm, tôi tìm quần áo ngủ năm hai, làm một ít thay đổi nhỏ.

Nửa giờ sau, Draco đi từ trong phòng tắm ra, trên người mang theo mùi sữa tắm của tôi, mái tóc mềm mại màu bạch kim rót nước xuống.

Tôi lấy một cái khăn khác lau đầu cho cậu ấy, rồi đưa áo ngủ: “Thay đồ.”

Draco ghét bỏ: “Malfoy không bao giờ mặc quần áo cũ.”

“Vậy cậu muốn trần truồng, thế cũng được.” Tôi nói, “Đừng nghĩ mình sẽ sang phòng ngủ của con trai lấy quần áo giúp cậu. . . Minh không biết cách đi vào, cho dù là biết thì mình cũng không đi, hiện tại mọi người đã đi ngủ rồi. Được rồi, đến lượt mình đi tắm.”

Chờ đến lúc tôi tắm xong, tôi thấy Draco đã thay áo ngủ rồi, ngoan ngoãn ngồi ở giữa giường, còn có bộ dáng buồn ngủ. Cho dù tôi đã thay đổi một chút, nhưng cái áo này vẫn to quá, cổ tay áo và ống quần xắn lên rất dày, lộ ra làn da trắng muốt lại có chút rụt rè.

“Ngủ đi ngủ đi.” Tôi nhét cậu ấy vào chăn.

Cậu lập tức mở to mắt, nắm chặt chăn nằm xuống, kiến trì nói: “Cậu ngủ thử.”

“Tớ biết rồi, tớ sẽ ngủ.” Tôi dùng đầu ngón tay đẩy ngã cậu, dịch lại góc chăn,

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cậu ấy nói.

Nhưng tôi lại nuốt lời.

Thảm rất lạnh, nằm trên thảm không đủ ấm. Tôi muốn dính người vào Knight để nó sưởi ấm cho tôi nhưng nó không đồng ý.

Tôi lạnh run cả người.

Cuối cùng tôi không chịu nổi nhẹ nhàng nhắc chăn lên, không phát ra tiếng động bước lên giường, đến khi cơ thể ấm hơn mới di chuyển đến giữa giường. Draco đang nằm giữa giường, ngủ say, ôm rất vừa tay.

Nếu cậu ấy thẹn thùng như vậy, chờ đến sáng thì trở lại thảm trước khi cậu ấy dậy vậy.

Cậu ấy nằm trong lòng tôi, nhỏ nhắn, mềm mại, hô hấp thì nhẹ nhẹ, thở ra khí ấm phun lên cổ tôi.

Tôi thấy lòng mình ngửa ngửa, mềm mại vô cùng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 87: Hoa hồng và Sô cô la

Tôi mơ thấy ác mộng.

Trong mơ tôi vô cùng vui vẻ lên núi tuyết, đột nhiên gặp núi lở, tuyết lở chôn vùi tôi, vừa lạnh lại vừa nặng.

Sau đó tôi tỉnh lại.

Sau đó tôi phát hiện đầu sỏ là tôi mơ thấy ác mộng. Draco có tướng ngủ cực kém, chấn bị cậu quán tại thắt lưng, áo ngủ đầy nếp nhăn rơi trên sàn nhà. Một cái chân của cậu ta chòi ra ngoài gác lên chân tôi, một cánh tay khác gác lên ngực tôi, cả người ngủ dang tay dang chân, tôi thật đáng thương bị cậu ta đẩy ra sát mép giường, sắp ngã đến nơi rồi.

Tác dụng của được Co rút đã hết.

Tôi run rẩy hít hít cái mũi, oán hận nhìn về khuôn mặt cậu.

Cậu ấy không còn giống đứa bé tôi hôm qua nữa, cảm nhơn, hai má gầy, nhìn đã ra dáng thiếu niên trong sáng đẹp tuyệt trần. Cậu ấy vẫn ngủ thật say, lông mi màu bạch kim thật dài, lên xuống theo hô hấp.

Xuống dưới là cái cổ tao nhã, xuống nữa là bộ ngực. Là cậu nhóc ở tuổi này, thì cậu ấy vẫn quá gầy, làn da trắng nõn có thể nhìn thấy cả xương sườn.

Tôi trừng mắt nhìn xương sườn của cậu ấy. Hậu quả xấu của việc kiêng ăn là đây, tôi nghĩ là tôi cần phải rút kinh nghiệm.

Nhưng mà...

Lấy tuổi của tôi ở kiếp trước, tôi luôn coi cậu ấy là một đứa bé, thật khó mà sinh ra tình cảm nam nữ với cậu ấy. Nhưng ở buổi sáng nay, tôi bỗng ý thức được, cậu ấy đã không còn là đứa nhỏ, mà đã là thiếu niên rồi.

Trong lòng tôi có chút cảm thán, đánh giá trên mặt rồi trên người cậu ta... A, tôi bỗng nhiên nghĩ ra cậu ấy đang trần truồng đó.

Tôi nhẹ tay nhẹ chân bỏ cánh tay trên ngực tôi xuống, sau đó lại cẩn thận bỏ chân cậu ta ra.

Cậu ấy hừ nhẹ, mở to mắt mà không báo trước.

Tôi xấu hổ đối diện với cậu ấy, tay cứng lại không nhúc nhích.

Ánh mắt cậu ấy ban đầu còn mơ hồ, sau đó dần tỉnh lại, mày nhăn lại.

Cậu ấy lập tức nắm lấy tay tôi đang nắm chân cậu ấy.

“Cậu lại dám thừa dịp mình đang ngủ sờ chân mình!” Cậu nói.

Tôi hận không thể bóp chết cậu ta.

“Chân của cậu cũng không thể nào tốt như tay mình.” Tôi trấn tĩnh nói, “Đây chỉ là hiểu nhầm thôi.”

Cậu ta cau mày đánh giá tôi, sau đó nhướn mi nói: “Đương nhiên, nếu việc cậu xuất hiện trên giường mình cũng là hiểu nhầm.”

“Đầu tiên, tớ muốn nói rõ, đây là giường của tớ.” Tôi nói, “Tiếp đó là thảm rất lạnh, mà mình nghĩ là ngủ cũng một đứa bé cũng không phải là chuyện gì ghê gớm. Được Co rút hết hiệu lực trước thời hạn cũng là một sai lầm, nhưng mình đồng ý tha thứ cho cậu vì thiếu chút nữa cậu đã hủy trong sạch của mình.”

“Cảm ơn cậu đã rộng lượng.” Cậu ấy cười giả tạo.

“Không, nên cảm ơn vì trời rất lạnh mà mình ăn mặc khá chỉnh tề.” Tôi từ trên giường xuống đất, nhìn không chớp mắt nói, “Là một người bạn, mình phải nhắc cậu, bại lộ thân thể trước mặt một cô gái ăn mặc chỉnh tề cũng không phải là chuyện tao nhã gì.”

“Ặc!” Mặt cậu ta lúc đỏ lúc trắng, nhanh chóng kéo chăn - sau đó phát hiện chuyện gì đó rất kinh ngạc đánh giá tôi.

“Cậu đỏ mặt.”

“Không có.” Tôi phủ nhận. Tôi sẽ không đỏ mặt vì một mảnh xương sườn đâu.

Cậu ấy vô cùng đắc ý nở nụ cười, chậm chạp lấy đĩa phép dưới gối, gọi một bộ quần áo ngủ sạch sẽ, ôm bộ quần áo ngủ đi đến phòng tắm - lần này cũng không chê quần áo của tôi là đồ cũ.

Chờ cậu ấy mặc chỉnh tề đi ra, tôi đã xếp lại chăn gối, mặc áo choàng.

“Sylvia.” Cậu ta liếc nhìn tôi, “Cậu không rửa mặt sao?”

“Đúng vậy,” Tôi bảo, “Hôm nay mình không muốn rửa.”

Cậu ta ghét bỏ nhăn nhó: “Cậu quá bẩn.”

“Có lẽ.” Tôi nhún vai. Cùng một đứa nhỏ dùng chung nhà tắm và cùng một thiếu niên dùng chung nhà tắm, cảm giác không giống nhau, tôi không muốn

đem không khí càng xấu hổ hơn.

Tôi để chỗ sô cô la làm xong từ hôm qua, bỏ vào túi đeo trên lưng, cùng Draco đi ra ngoài, Nếu không xảy ra chuyện tối hôm qua, tôi đã sớm đưa cú chuyện đi rồi.

Lúc này vẫn còn sớm, hành lang ký túc xá nữ không có một ai. Draco do dự một chút rồi nắm chặt tay tôi đi về phía phòng sinh hoạt chung.

Tôi theo bản năng rút tay ra, không bỏ được - cậu ta nắm chặt quá.

Tôi liếc nhìn đánh giá cậu ta. Khuôn mặt của cậu ấy rất tự nhiên, nhìn không chớp mắt, dường như là không xảy ra chuyện này vậy.

Được rồi, tôi cũng chỉ có thể coi là không có chuyện này thôi.

Phòng sinh hoạt chung vậy mà có người, là Blaise, cậu ấy đang ngồi trên ghế sofa cạnh lò sưởi, hai cái chân dài gác lên nhau, nhàn nhã xem sách.

“Chào buổi sáng.” Tôi chào cậu ta bằng cái giọng mũi.

“À, chào buổi sáng.” Cậu ấy ngạc nhiên nhìn tôi cùng Draco đi ra từ ký túc xá nữ, ánh mắt dừng trên chỗ hai tay chúng tôi nắm.

Draco bỏ tay tôi ra, ra lệnh cho tôi: “Cậu ở đây chờ tớ.”

“Cậu định làm gì?” Tôi nghi ngờ nói.

“Thay quần áo.” Cậu ta cau mày đánh giá bản thân, giống như không thể nào chịu được việc mặc bộ quần áo này thêm một phút nào nữa, “Cậu phải biết là tớ cũng không bán như cậu.”

Tôi cũng không giải thích, mệt mỏi dựa vào ghế sofa, nhìn theo bóng lưng cậu ta tiến vào ký túc xá nam.

Blaise thích thú, ánh mắt đảo tới đảo lui trên người tôi.

“Này, Blaise,” Tôi miễn cưỡng giữ tinh thần tỉnh táo, giấc ngủ không đủ thật tệ, “Minh không biết là cậu lại dậy sớm như vậy.”

“A, đương nhiên,” Blaise cảm thán nói, “Bạn cùng phòng một đêm không về, việc này làm tớ lo lắng.”

Ngừng một chút lại nói tiếp: “Tớ không biết là các cậu lại...”

“Merlin ơi, đừng cho tớ biết ý nghĩ kỳ cục trong cái đầu của cậu.” Tôi lấy sô cô la từ trong túi sách ra, “Tớ không muốn hình ảnh của cậu trong mắt tớ càng thêm xấu. Đây là tặng cậu.”

“Tớ trong mắt cậu lại tệ đến thế sao? Sylvia, cậu làm mình buồn quá.” Blaise nhìn sô cô la, chớp chớp mắt: “Của tớ sao? Draco chắc sẽ để ý đấy.”

“Cậu ấy sẽ không quan tâm,” Tôi thô bạo nhét sô cô la vào tay cậu ấy, “Tớ còn tặng cả Goyle và Crabbe cơ mà.”

Draco với tinh thần sáng khoái đi ra khỏi ký túc xá nam, nhìn thấy chúng tôi, hất cằm nói: “Xem ra mọi người rất hòa hợp.”

“Đương nhiên.” Blaise cười mỉm nói.

“Tớ tin tưởng cái gọi là hòa hợp chỉ là hiểu nhầm.” Tôi nói.

Chúng tôi cùng đến Sân đường ăn sáng. Đi sớm nhưng nhiều người còn đến sớm hơn - hôm nay là ngày lễ tình nhân, mọi người đều có chút khăn trương. Chúng tôi ăn được một nửa thì mọi người lục tục tiến vào.

Nhóm cú mèo bay phản phật vào, ném hoa hồng cho nữ sinh, sô cô la cho nam sinh.

Tôi tìm tìm cười tặng sô cô la cho Goyle cùng Crabbe, bọn họ rất vui vẻ.

Draco hoài nghi nhìn sô cô la trong tay: “Sô cô la lần này sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên là không. Chuyện ngày hôm qua là ngoài ý muốn thôi,” Tôi hất cằm lên, “Nếu không phải cậu quá lố mồm thì chúng ta có thể thấy Weasley gặp chuyện rồi.”

“A, cái gì? Gặp chuyện?” Parkinson từ trong bó hoa ngẩng đầu lên, hứng thú bùng bùng hỏi. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, lần này nhận được rất nhiều hoa hồng, bó hoa hồng nhặt cô ấy đang cầm có thể bao phủ cả người cô ấy.

“Parkinson, bó hoa của cậu rất đẹp.” Tôi nói sang chuyện khác,

“Đương nhiên, chỉ có thứ xinh đẹp nhất mới thích hợp với tôi.” Cô ấy kiêu ngạo nói, “Nhưng cậu lại không được tặng bó hoa nào, không ngoài suy nghĩ của mình.”

“Merlin chứng kiến, mình chỉ có mười ba tuổi.” Tôi cười mỉm nói, “Còn có nhiều thời gian phát triển mà.”

Parkinson bấu môi: “Mình rất nghi ngờ đó.”

“Nhìn kìa, chủ nhiệm nhà mình.” Blaise nói.

Chúng tôi nhìn về phía chủ nhiệm nhà mình. Một con cú mèo nho nhỏ kéo theo một gói to, lúc la lúc lắc bay về phía giáo sư Snape.

“Merlin ơi!” Tất cả mọi người trên bàn dài đều kêu lên.

Sắc mặt ông ấy còn đen hơn cả cái áo choàng.

“Con cú kia nhìn rất quen.” Draco nói.

Tôi tròn mắt há mồm nói: “Gadda.”

Gadda rơi phanh xuống trước mặt ông ấy, đánh đổ cái chén, trên bàn toàn là cafe. Nó nằm trên gói to vẫn không nhúc nhích. Tôi lo lắng có phải nó đã bị thương. Nhưng mà nó lại có tinh thần đứng lên ngay lập tức, kêu vài tiếng với giáo sư Snape, nâng cái chân nhỏ của mình lên.

Giáo sư Snape đen như đất nòi trừng mắt nhìn nói, đem gói to trên chân nó xuống.

“Mình cứ nghĩ là giáo sư Snape sẽ làm tiêu biến số cô la chứ.” Blaise ngạc nhiên nói.

Tôi đau lòng nhớ đến đũa ngọc của mình năm thứ nhất.

Gadda kêu ngao đợi một lúc mà không thấy giáo sư Snape có ý cho nó phần thưởng, vì thế cực kỳ tự giác mà ăn mấy miếng đồ ăn các loại, rồi cũng vô cùng thân thiết摸摸 ngón tay ông ấy, nhảy lên cánh tay rồi lên bả vai rồi tiến vào bên trong tóc.

Giáo sư Snape bắt nó ra, không thể nhịn được nữa ném nó ra ngoài.

Gadda vỗ cánh bay lên, bực bội thét chói tai mấy tiếng với ông ấy, sau đó bay quanh Sảnh đường một vòng rồi bay về... phía tôi.

Ánh mắt mọi người theo con cú đang đậu trên đầu tôi. Lần đầu tiên tôi nhận được ánh mắt khâm phục của Parkinson.

Gadda đáng thương cọ cọ trên ngón tay tôi, giống như là tố cáo việc nó đã bị đối xử quá tệ.

Tôi cố gắng làm bộ dáng như không có việc gì, lấy chân giở hun khói, đặt ở trong chén đưa cho nó.

“Giải thích đi Sylvia.” Blaise cười như không cười nói.

“À, “Tôi ho khan nói, “Mẹ mình đang theo đuổi ông ấy, cậu biết đấy, là giáo sư Snape.”

Blaise không nói ra lời một lúc lâu.

“Quá đỉnh. “Cậu ta nói, “Cái này cần đổi mất tinh tường của Slytherin và dũng cảm của Gryffindor.”

Xem ra cậu ấy có cùng ý kiến với tôi, giáo sư Snape làm người ta kính trọng cùng ngưỡng mộ những cùng làm người ta sợ hãi.

“Người mẹ là Muggle của cậu?” Draco cau mày nói.

“Tôi không biết. Ý của tôi là, a “Tôi ngăn Gadda tiến vào tóc tôi, “Thật ra mình cũng không xác định được là bà ấy có phải là một Muggle không nữa.”

“Như vậy bà ấy là phù thủy?”

“Mình cũng nghĩ thế. “Tôi bắt đầu dĩ nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 88: Lại vào Bệnh thất

Buổi sáng ngày Lễ tình nhân lại có tiết Độc được, thật là quá tệ.

“Trò Hopper, trò có thể cho tôi biết, màu sắc tiêu chuẩn của độc dược là màu gì ? “ giáo sư Snape nhìn chăm chăm nước thuốc do tôi đưa đến, “ Hay là con mắt trò không nhìn thấy yêu cầu viết trên bảng ? “

“Màu vỏ quýt. “ Tôi ngoan ngoãn trả lời.

“A ha, màu vỏ quýt. “ Giáo sư Snape dùng ngón tay tái nhợt của mình lắc chai thuốc, “Vậy trò có thể cho tôi biết, đây là màu gì ? “

“Quất... màu đỏ, “ Tôi không xác định được, “ Có lẽ còn có chút vàng. “

“Trò không biết là một chút không giống thì dược liệu sẽ hoàn toàn thay đổi chứ ? “ Giọng giáo sư Snape trầm thấp mượt như nhung nói, “ Nói cho tôi biết là trò có biết điều này sao ? “

“Chính là... “ chính là Crabbe đem sừng thú mại rất mịn, mà con sên lại nghiền rất lộn xộn - tôi ở dưới Merlin là tôi đã cố gắng hết sức mình rồi, có lẽ tôi không nên để Crabbe xử lý đồng dược liệu.

Giáo sư Snape không cho tôi cơ hội giải thích, ông ấy phòng một cái rửa sạch với bình dược của tôi.

“Lưu lại, trò Hopper. “ Ông ấy lạnh lùng nói, “ Trò làm sạch phòng học đi. “

Được rồi, tôi hoài nghi là dù tôi có làm tốt đến thế nào, giáo sư Snape cũng tìm thấy lý do khác. Ba năm vừa qua đã chứng minh điều này trên người Potter.

Là một phù thủy cường đại, giáo sư Snape chỉ cần vung đũa phép là có thể làm cho phòng học như mới. Nhưng mà xét đến hành động của mẹ tôi trong buổi sáng nay đã là cho ông ấy dính áp suất thấp, được rồi, có lẽ là người bị hại, lại là đứa con thì cũng là trách nhiệm của nó.

Blaise đồng tình liếc mắt nhìn tôi, vỗ vỗ vai tôi.

“Thế nào ? Có lẽ trò Zabini nguyện ý ở lại giúp trò Hopper ? “ Giáo sư Snape lạnh lùng nói.

Blaise run lên, cậu ta nhanh chóng thu tay lại, chào giáo sư Snape, rồi đi mà không quay đầu lại.

... Thật quá đáng.

Tôi thở dài, đợi toàn bộ học sinh đều rời khỏi, vung đũa phép qua từng cái bàn một, phóng bùa rửa sạch, biến mất. Tôi làm ra bộ dáng không thể nào chịu nổi, tôi nghĩ là mình làm vậy có thể giải trí cho người bị hại.

Nhưng mà giáo sư Snape cũng không vui vẻ. Ông ấy đứng trên bục giảng không thay đổi sắc mặt nhìn tôi một lúc, mắt đen trống rỗng.

Sau đó ông ấy nghiêm mặt trở về phòng làm việc.

Đợi đến khi tôi rửa sạch toàn bộ những cái bàn, thì cũng đã qua bốn mươi phút.

Tôi vuốt cái bụng kêu đói âm ỉ, hi vọng phòng ăn còn đồ ăn, vừa nghĩ vừa đi ra ngoài.

Draco đang hết kiên nhẫn đi tới đi lui ở bên ngoài.

“Thật là quá sung sướng “ Tôi ngênh đón, “ Cậu làm cho tớ biết là tối thiểu là kẻ hèn này không bị Slytherin vứt bỏ. “

Cậu ta đánh giá tôi một lúc, kiêu ngạo nâng cằm nói : “ Đừng hiểu nhầm, tớ chỉ đến đây vì sách giáo khoa của tớ vẫn để ở lớp, tớ đến lấy nó. “

“Đương nhiên là sách giáo khoa của cậu không ở trong phòng học, “ Tôi suýt phì cười, “ Có lẽ cậu nên đến chỗ khác tìm xem ? Nhưng bây giờ bọn mình đến nhà ăn đi, mình đói đến mức có thể ăn hết một cái đầu trâu đấy. “

“Tớ nghe thấy bụng cậu kêu rồn rột, thật không hề nhận tí nào. “ Cậu ấy hừ một tiếng, khuỷu tay hơi hơi giờ ra, “ Tớ đã bảo Blaise để lại đồ ăn. “

“Đúng thế đúng thế, “ Tôi khoác tay lên, cùng cậu đi về phòng sinh hoạt chung Slytherin, “ Mình không hề nhận, có thể gọi là thô lỗ, có lẽ cái mũ phân loại nên phân mình về nhà Gryffindor. “

“Hiển nhiên là nơi đó rất hợp với cậu. “ Draco nói.

Trong phòng sinh hoạt chung, Parkinson đang cao hứng phỏng đoán những gì tôi gặp phải trong phòng độc dược với Blaise.

“Tóm lại, tớ dám cá là giáo sư Snape sẽ không để cho cô ấy thuận lợi làm xong “ Cô ấy nói.

“Tiếc quá, “ Tôi nói sau lưng cô ấy, “ Tớ đã thuận lợi trở về. “

“A, “ Cô ấy thờ dài quay đầu, nháy mắt thét chói tai, “ Các cậu đang làm gì đấy ! “

Ánh mắt hung tợn của cô ấy nhìn chằm chằm vào chỗ tôi khoác tay lên tay Draco, muốn đốt chỗ đấy thành cái động.

Draco như không có chuyện gì bỏ cánh tay ra, lười biếng ngồi cạnh Blaise.

Sự tức giận của Parkinson chắc chắn sẽ không trút xuống Draco, cô ấy cảm tức nhìn tôi.

“Bình tĩnh nào, Parkinson. “Tôi nói, “Cậu mang tất cả mọi cặp mắt đến đây rồi. “

“Nếu cậu nói cho tôi biết vừa rồi các cậu làm cái gì. “ Parkinson hít một hơi thật sâu, kiểu ngao thẳng lưng.

“Tớ nghĩ việc này là không cần thiết. “Tôi nói. Tôi bực bội liếc mắt về phía Draco.

Cậu ta... nhỏ lại.

Hiển nhiên là tôi không gặp ảo giác bởi vì Blaise và Parkinson đều giật mình, vài người chú ý bên này đều đứng lên, muốn đi đến bên này.

Tôi ở tình thế nghiêm trọng này đứng bật dậy, bắt lấy cái áo choàng đã rơi xuống mặt đất của Draco, vội vã ôm cậu ta chạy xuống Bệnh thất.

“Này, trò phải giữ im lặng ! “ Bà Pomfrey phần nộ quát tôi. Sau đó bà ấy ngạc nhiên nhìn tôi, “Trò vẫn khỏe lắm. Mà hiện tại Bệnh thất cũng không có ai để thăm hỏi. “

“Không, không phải là em. “Tôi thờ hồn hèn nói. Tôi mang Draco từ trong áo choàng ra, đưa cậu ấy cho bà Pomfrey nhìn, “Là cậu ấy. “

“Thuốc Co rút ? “ Bà Pomfrey liếc nhìn cậu ta một cái, quyết đoán nói, “Đề cậu ta lên giường đi ! “ Sau đó bà vội vàng đi ra ngoài.

Draco tức tối đập đập cái chân nhỏ của mình, tức giận phát điên : “Cậu đã bảo là sô cô la tặng cho mình không có vấn đề gì ! “

“Cậu ăn rồi ? “Tôi cẩn thận ôm cậu ấy, đặt cậu ấy lên giường. “Không, đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, mình đảm bảo. Đây có thể là di chứng từ tối hôm qua... “

“Từ tối hôm qua ? “ Draco bình tĩnh hỏi.

“Thật ra là... “Tôi liếc nhìn cậu ấy, “À... Sô cô la tối hôm qua có cho thêm thuốc co rút, mình còn cố ý cho thêm vài loại dược liệu nữa. “

Cậu ta nheo con mắt nhạt màu của mình : “Tối hôm qua cậu không nói cho mình biết. “

“Mình nghĩ nó sẽ không tạo ra vấn đề quá lớn... Tớ nói là, trước đó tớ đã làm thiệt nhiều cách thay đổi độc dược... à, được rồi ! “Tôi hít sâu một hơi, “Đây là lỗi của mình. “

“Đương nhiên ! “ Draco cười lạnh nói, “Chủ nhiệm phạt cậu ở lại vệ sinh lớp thật là chính xác, cậu hẳn là nên để cách bào chế thuốc ở trong đầu chứ không phải để trên mắt mình ! “

Bà Pomfrey hấp tấp đẩy cửa đi vào, phía sau là giáo sư Snape giống như đám mây đen tiến vào.

“Chúng ta phải kiểm tra cậu ta. “ Bà nói, rồi đưa phép trong tay phóng bùa chú vào người Draco.

“Ai có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì ? “ Giọng nói giáo sư Snape mượt như tơ vang lên.

“Thưa giáo sư, là Sylvia Hopper, “ Draco không do dự bán đứng rồi, “Cô ấy cho thuốc co rút không thành công vào sô cô la. “

Ở trước mặt giáo sư Snape, tôi không nâng nổi đầu lên giống như cổ đã bị chặt đứt vậy. Tôi cúi đầu, liếc nhìn Draco qua khóe mắt, chuyện này thật là tuyệt... rõ ràng vừa rồi còn khoác tay nhau thân thiết đấy.

“Lại là trò, trò Hopper. “ Giáo sư Snape xoay người về phía tôi, “Như vậy trò có thể cho ta biết vì sao ? Vì sao lại đưa Draco sô cô la có cho thêm thuốc co rút ? “

Cũng không phải cho Draco. Nhưng dù cho là đứng trước mặt là chủ nhiệm nhà Slytherin, tôi cũng không thể nói đó là sô cô la tặng cho Weasley.

Tôi đau lòng cúi đầu, cảm thấy rằng mình không thể rửa sạch tội danh rồi.

“Mười lăm ngày cấm túc, mỗi ngày từ sáu giờ đến chín giờ tối.” Giáo sư Snape lạnh lùng nói, “Thuốc co rút của trò cho thêm cái gì? Nói đi.”

Tôi khóc không ra nước mắt nói: “... Thêm hai phần nhót đĩa, thưa thầy”.

“Vi hai phần nhót đĩa cho thêm vào thuốc co rút, cấm túc tăng thành một tháng”. Giáo sư Snape nói, “Trò nên thấy may mắn vì nó thành công tăng thêm tác dụng mà không phải biến thành độc dược hoặc cái gì đó. Bây giờ, đi ra ngoài”.

Tôi ở ngoài Bệnh thất đến khi bà Pomfrey đồng ý cho tôi vào thăm.

Draco đã khôi phục thành thiếu niên mười bốn tuổi, cậu ấy nằm khênh chân trên giường, thấy tôi đi vào liền quay mặt đi.

Tôi cẩn thận đi qua đó, cười nói: “Thấy cậu khôi phục như cũ, mình rất vui, Draco”.

Cậu ấy liếc mắt nhìn tôi một cái.

Được rồi, tôi biết lần này cũng buổi tối hôm qua không giống nhau, hôm qua là ở phòng ngủ của tôi, chỉ có mình tôi thấy. Mà hôm nay là ở nơi công cộng, có mười mấy người nhìn thấy.

Mặt mũi quý tộc cùng tính tự ái của đàn ông bởi vì tôi mà chịu tổn thương rồi.

“Tớ biết là tớ không thể bồi thường cho cậu được...”. Tôi khờ sở nói, “Cho dù cậu sẽ không ngạc nhiên, nhưng mình muốn nói mình rất xin lỗi cậu”.

Cậu ta không thèm để ý đến tôi.

Tôi miễn cưỡng nở nụ cười, hít hít cái mũi, chuẩn bị rời đi.

Đến khi tôi mở cửa Bệnh thất, trong nháy mắt Draco nổi giận dưng dưng nói: “Tớ tuyệt đối sẽ không ăn đồ cậu làm nữa! Không bao giờ!”.

“Draco?” Tôi vui mừng, xoay người lại, ánh mắt sáng lên nhìn về phía cậu ấy, “Tớ thề sẽ không bao giờ... để cái gì có thể ăn được trước mặt cậu nữa. Cậu tha thứ cho mình, đúng không?”

Cậu ta kiêu ngạo hất cằm lên.

“Nếu trong một tháng tới cậu làm bài tập giúp mình”

“Cái gì?” Tôi tức giận nhảy dựng lên, “Lại nói cái này cũng là do cậu tự tiện ăn đồ của mình, mới gây ra hậu quả này!”

“Ý cậu là mình đáng đời, đúng không?” Draco tức phát điên, “Giải thích đi? Đó là giả sử đúng không?”

Tôi rút lui, sau đó hợp tình hợp lý đứng thẳng dậy, “Đương nhiên đó là sự thật, chỉ là không có nghĩa là mình sẽ nhận điều kiện không công bằng này!”

“Thế như thế nào mới là điều kiện công bằng?” Draco nheo mắt lại, “Cậu muốn nói là mình cũng cho cậu thuốc co rút à?”

“Được, mình không sao cả.” Tôi mặt dày ngang bướng nói.

Cánh cửa bật mở. Bà Pomfrey đứng ở cửa gào lên với chúng tôi: “Không ai nói cho các trò biết là phải giữ im lặng trong Bệnh thất sao, hai cô cậu?”

“A, cô Pomfrey, cô có thể đuổi cô tiểu thư quái vật này theo tới giường của em thì em vô cùng cảm ơn cô.” Draco nổi giận nói.

Bà Pomfrey nheo mắt lại nhìn cậu ta.

“Nếu trò đã có sức để tranh cãi thì ta nghĩ là trò đã hoàn toàn khỏe mạnh, không cần phải... ở lại Bệnh thất nữa.”

Cô đuổi hai chúng tôi ra ngoài.

Draco tức giận đến mặt hồng hồng.

“Tớ đánh cuộc với Merlin, biết cậu là điều bất hạnh nhất trong cuộc đời mình là biết cậu.”. Cậu ta vừa đi vừa hung hăng nói.

Tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy cứng cổ không nhìn tôi, má đều phồng lên.

Giống một con thỏ chiếm kho thóc của con chuột.

Tôi không nhịn được cười thành tiếng.

“Cậu đang cười nhạo mình?”

“Đương nhiên là không rồi.” Tôi quả quyết phủ nhận, đi lên lấy lòng, nói sang chuyện khác, “Lại nói, năm học này cậu tiến vào Bệnh thất có vẻ nhiều hơn Potter đấy.”

Quả nhiên là cậu ta bị dời đi sự chú ý, chán ghét nhăn mày: “Vượt qua cậu ta ở phương diện này làm mình không cảm thấy vinh hạnh.” Co dù đã đối chọi gay gắt ba năm qua, nhưng Potter vẫn không thẹn là “cỗ máy hấp dẫn Malfoy”.

“À, nói tiếp, ngày mai Gryffindor sẽ đối đầu với Ravenclaw.”

“A ha, ... mình mới nhớ ra là cậu bé vàng nhà Gryffindor đã mất cái chổi Nimbus rồi. Có lẽ cậu ta bay trên một cái chổi Cleansweep 7?”

“Cậu vui vẻ khi có người gặp họa, Draco, điều này là không hay ho đâu.”

“Chẳng lẽ cậu không mong chờ trường hợp đó sao?”

“À...”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 89: Tia chớp và Hermione

Ban đầu Draco quyết định muốn xem Potter bị cười nhạo, đến buổi sáng hôm sau, Potter mang theo một cây chổi mới tinh xuất hiện trên dãy bàn Gryffindor.

“Tia chớp?” Draco ngạc nhiên vô cùng.

Tôi ngẩn ngơ nhìn về dãy bàn Gryffindor. Nhóm tiểu sư tử vây quanh Potter, đội trưởng Wood cầm cây chổi trân trọng giống như là đồ quý hiếm đặt ở giữa dãy bàn. Có cả Ravenclaw cùng Hufflepuff đến xem.

Tôi cười rộ lên.

“Đúng là lũ ngốc.” Tôi nói.

Draco không cười. Cậu ta neho mắt đi sang đó cùng Crabbe và Goyle, một lát sau đã bình tĩnh trở về.

«Đó có phải là Tia chớp không ? " Đội trưởng Flint đi qua đây.

" Đúng vậy. " Draco tức giận nói, " Làm sao nó lại có cây chổi Tia chớp ? Em nghĩ là nó không thể mua được cây chổi đó ! "

" Đừng có ngu ngốc thế, Draco. " Tôi nói, " Đó chỉ là một cây chổi Tia chớp mà thôi. "

Đội trưởng Flint và Draco trừng lớn mắt như nhìn thấy quái vật nhìn tôi.

" Ôi Merlin ơi ! Đó chính là Tia chớp đấy ! " Đội trưởng Flint nhấn mạnh, " Tia chớp, Hopper, em có hiểu đó có nghĩa là thế nào không ? "

Tôi do dự nói : " ... Là một cái chổi bay ? "

Blaise ngay lập tức phun nước bí đỏ.

Đội trưởng Flint nhanh chóng quay đầu ra một bên, rất rõ ràng là anh ấy khinh thường nói chuyện với tôi.

" Draco, chúng ta phải nghĩ cách... " Anh ấy và Draco ghé tai nói nhỏ.

Draco mang nụ cười xấu xa trở về chỗ ngồi, hình như có chút vội vàng.

" Bạn Draco, nếu cậu tin mình trung thành với Slytherin, " Tôi cười mà như không cười liếc mắt nhìn, " Có thể nói cho mình biết cậu dùng biện pháp gì để ngăn cản Potter ? "

" Đương nhiên, đương nhiên, làm sao mình có thể nghi ngờ cậu chứ ? Cậu là người đáng tin cậy. " Cậu ta ca ngợi một hồi, sau đó ho khan, mặt có chút hồng, " À... cậu cam đoan là không nói ? "

" Tổ thể trước Merlin. " Tôi nói.

“Bọn mình định hóa trang thành Giám ngục.” Draco nhỏ giọng nói.

Tôi cực kỳ hỗn loạn nhìn cậu. Toàn bộ Hogwarts đều biết Potter trước Giám ngục đều có phản ứng mạnh hơn người khác một chút... Lần trước cũng vì thế mà ngã từ trên trời xuống.

Bọn tôi hài hòa sống chung làm tôi quên, Draco là cậu nhóc đầy bụng ý xấu.

“Các cậu không đủ cao.” Tôi nêu ra sự thật đúng trọng tâm.

“À, được rồi.” Draco không kiên nhẫn nói, “Có Goyle và Crabbe. Mình sẽ đứng trên vai hai cậu ấy.”

“Được rồi, cho dù cậu giải quyết vấn đề chiều cao,” Tôi nói, “mình cũng không nghĩ là cậu nên làm vậy.”

Draco có vẻ tức giận.

“Cậu muốn bảo vệ thằng mặt sẹo đấy?” Draco nhìn đầy căm phẫn về phía dãy bàn Gryffindor, thờ hờn hờn nói, “Tớ biết từ trước đến giờ cậu đều đối xử với thằng đấy tốt lắm.”

“Từ trước đến giờ mình chưa bao giờ bảo vệ cậu ấy, Draco. Cậu không thể vì tớ không muốn cậu khiêu khích cậu ấy mà lại coi là mình ở bên cậu ấy.” Tôi dờ khóc dờ cười nói, “Có thể cậu đồng ý bị thương, nhưng mình hi vọng cậu không phải đến Bệnh thất nữa.”

Draco nghi ngờ nhìn tôi.

“Merlin ơi! Hoạt động não của cậu đi, Draco.” Tôi không kiên nhẫn nói, “Hãy nghĩ lại trận Quidditch trước, Thần hộ vệ Phượng hoàng của giáo sư Dumbledore đã giải quyết ngay mười Giám ngục. Cậu cảm thấy bị Thần hộ vệ đánh cho là rất vinh quang?”

“Được rồi, cậu nói đúng,” Draco không tình nguyện nói, “Bọn mình chưa nghĩ tới điều này.”

“Nếu cậu khi đối mặt với Potter còn chút lý trí thì cậu cũng có thể nghĩ đến.” Tôi nói.

Draco hừ một tiếng, không muốn tiếp tục nói về đề tài này.

“Không phải cậu vừa mới mở rộng thêm một bùa chú mới à? Nó có tác dụng gì?”

“Là nhảy dù, Draco.” Tôi cố nén cười nói, “Mấy ngày nghỉ mình đã hoàn thiện một phần, nhưng gần đây là sợ không có thời gian.”

“Vì sao?” Draco cau mày hỏi.

“Cậu biết rồi còn gì, Draco.” Tôi trừng mắt nhìn cậu ấy, “Nếu không phải cậu sung sướng tỏ cáo với giáo sư Snape... thì tớ đã không bị phạt trong một tháng rồi.”

“Này! Cậu coi mình là thằng khờ chỉ biết mách leo à!” Draco kêu lên, “Cậu có dám nói đây không phải là điều cậu phải nhận à? Cậu có dám không?”

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, cậu ta cũng không yếu thế trừng lại tôi.

“Được thôi, mình vốn nghĩ có thể dùng trong trận đấu tới của Slytherin.” Tôi tức giận nói, “Nhưng bây giờ thì sau một tháng mới có thể dùng.” Tôi quyết định không nói với cậu ta nữa, tôi không muốn cãi nhau với một thằng nhóc.

“Đẩy nhanh tiến độ thì cậu có thể kịp đấy.” Draco nói.

“Hi vọng là thế.” Tôi nói. Nhưng tôi cũng có thể làm nhanh hơn chút.

Hôm nay là Chủ nhật, một ngày không có tiết học nào.

Tôi không đi xem trận đấu giữa Gryffindor và Ravenclaw, tôi không thích Quidditch lắm. Sau bữa sáng, tôi đến Thư viện, tìm đọc các tư liệu cần để cải tạo bùa chú.

Bữa ăn trưa, tôi nghe nói Gryffindor đã thắng.

"Nếu không có Tia chớp, Potter nhất định sẽ bị Tầm thủ của Ravenclaw bỏ xa hai trăm thước !" Draco không cam lòng nói.

Buổi chiều trở lại Thư viện, tôi thấy Granger đã ở đây. Cô ấy ngồi ở vị trí mà trước kia nhóm ba người hay ngồi, ôm một quyển sách thật dày không nhúc nhích, bốn phía đều để rất nhiều sách thật dày.

Nhưng bên cạnh lại không có hai người kia.

Tôi nghĩ đến điều mà Draco đã nói - bởi vì mèo của cô ấy ăn con chuột của Weasley, cho nên bọn họ giận nhau.

Tôi nhẹ nhàng đi đến, phát hiện bả vai của cô ấy run run.

"Granger ? " Tôi do dự kêu lên.

“À!” Granger giật mình, nhanh chóng dùng ống tay áo lau mặt, “Hopper?”

Tôi lo lắng nhìn cô ấy sưng đỏ hai mắt, bỗng nhiên thấy hối hận vì đã quấy rầy cô ấy.

“Thật kéo, mình lại gặp cậu ở đây.” Tôi cười với cô.

“Bởi vì trong trường học chỉ có hai chúng ta là hiểu tầm quan trọng của việc học.” Cô cười gượng gạo, trong mắt vẫn còn nước mắt.

“Cậu ổn chứ?” Tôi lo lắng hỏi.

“À, đương nhiên. Mình vẫn ổn.” Cô mạnh mẽ ngẩng mặt lên.

“Nhìn cậu không ổn chút nào.” Tôi kéo ghế ngồi bên cạnh cô, “Không phải lo lắng - mình chỉ muốn nói chuyện với cậu một chút.”

“Không, không có gì hay để nói.” Granger mạnh mẽ nói. Nhưng ngay lập tức cô ấy lại khóc, cô dùng tay áo rộng thùng thình che mặt.

“Tớ chỉ không hiểu được,” cô nức nở nói, “Tớ chỉ muốn tốt cho bọn họ. Làm sao biết cái chổi Tia chớp có an toàn hay không? Ai lại tặng quà Giáng sinh mà không đề tên người gửi? Nhờ lại cô bùa chủ độc ác ở trong ấy? Các cậu ấy mặc kệ chuyện này, bọn họ xem mình là một kẻ mách lẻo đáng ghét, không thể tha thứ được khi tớ làm cho cây chổi bị trừ giải nó. Merlin chứng giám, đó chỉ là một cây chổi.”

Hóa ra cây chổi Tia chớp là quà Giáng sinh của cậu ta. Tôi cũng hiểu tại sao quà Giáng sinh mà đến bây giờ mới mang ra.

Tôi vỗ vỗ lưng của cô ấy, thử thăm dò: “Có lẽ là trước khi làm, cậu nên bàn bạc với bọn họ chứ?”

“Bàn bạc có tác dụng à?” Granger the thê nói, “Cho dù là bàn bạc thì bọn họ cũng không đồng ý!”

... Tôi phải thừa nhận là cô ấy nói đúng.

“... Ít nhất bọn họ biết sự quan tâm của cậu.” Tôi an ủi cô ấy.

“Đương nhiên, bọn họ biết là tớ quan tâm! Nhưng bọn họ không tha thứ cho mình!” Granger nức nở nói, “Tớ không chịu nổi bọn họ nữa rồi! Harry cũng vậy! Ron cũng thế, cậu ta không có chứng cứ chắc chắn là con Crookshanks ăn con Scrabbers!”

“Scrabbers? Là con chuột của Weasley?” Tôi hỏi.

“Đúng thế! Con chuột đó đã sống hơn mười năm, ai mà biết được có thể là nó chết già chứ!” Granger khóc nức nở, “Cho dù Crookshanks ăn luôn nói, thì đó cũng không phải là mình làm! Nó làm việc mà mỗi con mèo đều làm, đúng không?”

Tôi há miệng thở dốc. Tôi không muốn làm cái chuyện châm ngòi ly tán, cho nên tôi chỉ có thể nói: “Bọn họ thật quá đáng!”

“Đúng thế!” Granger nói, “Còn chuyện của bác Hagrid, bọn họ quên sạch! Hiện tại chỉ có một mình tớ vội vàng tra các án kiện cũ, mà bọn họ chỉ chăm chăm nhìn Tia chớp! Bọn họ thấy cái chổi bay và con chuột quan trọng hơn bạn bè!”

Tôi nhìn sách vở xung quanh Granger, đúng là tất cả những cuốn sách đó đều là các vụ án mà Sinh vật Huyền bí phạm tội, hoặc có liên quan.

“Cậu quá căng thẳng.” Tôi nói, “Có lẽ cậu cần thả lỏng đi.”

“Mình không thể ... không thể...” Granger đau đớn nói.

“Không, cậu có thể, nếu bọn họ không cần cậu, cậu có thể kết bạn với những người khác. Không,” tôi ngăn cô ấy nói chen vào, “Tớ không bảo cậu không làm bạn với họ nữa. Tớ chỉ nghĩ là, phạm vi kết bạn của cậu rất nhỏ, nên khi cậu cãi nhau với bọn họ thì cảm thấy không chịu nổi. Nhiều bạn bè rất tuyệt vời. Ít nhất khi cậu buồn bã thì có người để tâm sự, không phải chịu đựng. Bất kể ai đều có thể trở thành bạn bè, Granger, mỗi người đều có những ưu điểm, có đôi khi điều đó chỉ có thể biết được khi trở thành bạn của họ.”

Granger khó hiểu nhìn tôi.

“Đúng thế, cậu cũng biết mình,” tôi do dự nói, “... xuất thân từ Muggle, ở Slytherin cũng không được chào đón. Cậu nhớ năm thứ nhất và năm thứ hai của mình trải qua như thế nào đúng không? Khi đó nguyện vọng của mình là có một nơi không bị quấy rối ở đây.”

Granger không nức nở nữa.

“Nhưng hiện tại nhìn cậu tốt lắm.” Cô nói.

“Đúng thế. Tôi lúc đó chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vui vẻ hòa thuận chung sống với bọn Draco.” Tôi nghĩ đến Draco ngây thơ lại ngại ngùng, cảm thấy lòng ngọt ngào, “Này, đừng có nhủu mày. Draco có thể là không đối tốt với Gryffindor, nhưng cậu biết là cậu ta đối xử rất tốt với bạn bè.”

Granger cau mày mơ màng nói: " Có lẽ thế. "

Tôi cười rộ lên.

“Cậu có nhớ lời cái mũ phân nhà nói không? Nó nói ở Slytherin sẽ tìm thấy tình bạn thật sự.” Tôi nói.

“Đúng thế.” Granger nói.

“Nó chính xác đấy, Slytherin đều cực kỳ bao che cho nhau. Tớ dám đảm bảo, nếu tớ có chuyện gì, Draco sẽ nguyện ý trợ giúp tớ.” Tôi nói, “Tớ muốn nói trong tình huống này, có những người chỉ khi trở thành bạn bè thì mới có thể chú ý tới. Đến cả Draco, cái tên xấu xa đó cũng có ưu điểm của mình. Mình còn có thể khẳng định là cậu ta vô cùng thương thức cậu đấy.”

“Thương thức mình?” Granger nhìn như là quá hoảng sợ.

"Đương nhiên, đương nhiên rồi. " Tôi vỗ vỗ lưng cô ấy, " Cậu là một Phù thủy xuất sắc, tôi tin tưởng có rất nhiều Slytherin giống cậu ta đều chú ý tới cậu, không thể nào lại không có ai khác chú ý tới cậu. Cậu nên thử kết bạn với một vài người nữa, cậu sẽ phát hiện có rất nhiều người thích chung sống với cậu. "

Granger không có tự tin nói : " Tớ á ? "

"Này, đừng như thế, bình thường cậu rất tự tin mà ? Tin tưởng bản thân cậu rất xuất sắc đi. " Tôi nói, " À, nhìn cậu có vẻ không dễ tiếp xúc... Cậu luôn nhanh nhồm nhanh miệng. Có lẽ cậu nên diễn đạt uyển chuyển hơn chút. "

Granger ngại ngùng lau nước mắt, cười cười.

" Cảm ơn cậu. " Cô chân thành nói, " Mình có thể gọi cậu là Sylvia không ? "

" Tất nhiên rồi. Mình cũng có thể gọi cậu là Hermione chứ ? " Tôi nói, " Mình nghĩ là ở lần đầu tiên bọn mình gặp nhau ở Hogwarts nên làm như thế này rồi cơ. "

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 90: Tập kích, cảm xúc

Đêm hôm đó, tôi đang ngủ, bị những tiếng đập cửa vội vàng đánh thức.

Tôi nghi ngờ mở cửa, phát hiện nữ huynh trưởng Slytherin O’Casey khuôn mặt nghiêm túc đứng ở ngoài cửa.

“Đến phòng sinh hoạt chung đi, “ chị nói, “ Gryffindor lại bị Black tập kích, các giáo sư cần điều tra từng phòng ngủ một. “

“Vâng. “ Tôi nói, “ Để em thay quần áo đã. “

“À ! Không có thời gian thay quần áo đâu ! “ Chị nghiêm khắc nói, “ Các giáo sư sẽ đến đây ngay lập tức ! “

Tôi túm áo ngủ đi ra, phát hiện tất cả các học sinh Slytherin đều tập trung ở phòng sinh hoạt chung đang khe khẽ bàn tán.

Tôi tìm được Draco, đi qua đó.

“Đây là lần đầu tiên tớ thấy cậu mặc đồ ngủ. “ Tôi thấy mới lạ mà nói.

Draco mặc chiếc áo ngủ màu bạc, ôm một ấm trà hình hoa, vẻ mặt rất mệt mỏi. Khi nghe tôi nói cậu ta chỉ liếc mắt một cái, không trả lời.

“Này, đừng động vào cậu ta. “ Blaise nhún vai, lấy ấm trà trong lòng Draco ra, rót cho mình một ly trà, tay áo ngủ màu lam vải lụa trượt xuống khỏi cánh tay rám nắng, “ Nếu đang ngủ mà bị đánh thức giữa chừng thì cậu ta sẽ như vậy. “

Parkinson mặc chiếc váy ngủ màu hồng có đường viền hoa màu đỏ, màu sắc này rất hợp với cô ấy. Cô che miệng cười : “ Hi hi, thời điểm này Draco nhìn đáng yêu cực kỳ. “

Tôi nhìn Draco, mái tóc bạch kim luôn được chải chuốt cẩn thận bị dúi dúi, hai má hơi hồng hồng, phản ứng chậm chạp, con mắt màu lam mờ mịt.

“Mình rất đồng ý với cậu, Parkinson. “ Tôi nói.

Blaise giống như làm ảo thuật từ trong không trung lấy ra một cái ly trà xinh đẹp, rót trà rồi nhét vào tay Draco. Draco chậm chạp đưa ly trà lên môi, chậm rãi uống, dần dần tỉnh táo lại.

“Mình ghét người nào quấy rầy giấc ngủ của mình ! “ Cậu ta quạu quọ nói, «Dưới bất kỳ tình huống nào đều ghét. “

“Ôi, Merlin, cậu thật đáng thương. “ Tôi cười tủm tỉm, “Cậu nên trách Black, ông ta không nên tập kích Gryffindor trong lúc cậu ngủ.”

Draco hừ một tiếng: “Tớ nghĩ là cậu nên mang con chó ngu ngốc của mình ra đi.”

“Nó không ở phòng.” Tôi nhún vai nói, “Ai mà biết nó lại đi đâu chơi, gần đây nó không hay về phòng ngủ.”

“Cậu không hề lo lắng cho nó?” Draco hỏi,

“Nó bây giờ cực kỳ khỏe mạnh.” Tôi nói, “Nếu có ai muốn khiêu chiến một con chó to lớn khỏe mạnh thì... mình nên lo lắng cho họ chứ không phải Knight.”

“Nói nhỏ thôi... giáo sư đến.” Blaise nói.

Giáo sư Snape đi phía trước, đi theo sau là Dumbledore, McGonagall, Flitwick cùng Filch.

“Đến đây, nhìn đi, nhìn cẩn thận đi.” Giọng nói của Giáo sư Snape giống một con rắn lướt qua căn hầm, “Hoài nghi là có lý do mà. Dù sao là Black, không có học sinh nào giúp hắn, hắn không thể nào vào trường đúng không? Ngoài Slytherin còn có thể là ai làm thế? Đến đây nào, cố gắng mà tìm.”

“Này, Severus, không nên như thế.” Cụ Dumbledore cười tùm tùm nói, “Dù sao ký túc xá các nhà khác đều được kiểm tra mà, không phải à?”

“Các nhà khác không bị hoài nghi.” Giáo sư Snape lạnh lùng nói.

Giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick nhìn có chút xấu hổ. Bọn họ ho khan một tiếng, cầm đũa phép đi vào ký túc xá nam và nữ. Rất nhanh bọn họ đã đi ra ngoài, lắc đầu với thầy Dumbledore.

Châm chọc trên mặt giáo sư Snape càng đậm.

“Tốt lắm...” giáo sư Dumbledore nói to, “Đã không có chuyện gì cả, tất cả mọi người đi ngủ đi.” Nói xong, các giáo sư cùng rời phòng sinh hoạt chung.

“Chủ nhiệm nói thế là có ý gì?” Blaise hào hứng dào dạt sờ cằm.

“Hiển nhiên là,” Draco nói chậm, “Các giáo sư khác nghi ngờ có người ở Slytherin báo tin cho Black.”

Parkinson khinh thường cười nhạo.

Nói thật, nếu tôi là học sinh nhà khác, tôi cũng sẽ hoài nghi Slytherin. Dù sao Black là Tử thần thực tử, là thù hằn của kẻ đó, mà nhà Slytherin trong mắt người khác là nơi cung cấp các thành viên mới cho Tử thần thực tử trong tương lai.

“Như vậy bọn họ nên hoài nghi cậu, Draco.” Blaise cười mỉm nói, “Mình còn nhớ, ông ta là cậu của cậu?”

Điều này lần đầu tiên tôi nghe thấy. Tinh thần tôi rung lên, nhìn Draco.

“À, được rồi, tất cả các gia tộc thuần huyết đều có đám cưới. Black còn là cha nuôi của thằng mặt sẹo đấy.” Draco chán ghét nhíu mày nói, “Mà ông ta còn bị gia tộc Black trục xuất rồi.”

Ông ta là cha nuôi của Potter?

Đúng lúc tôi định hỏi một chút, Parkinson chán ghét che miệng hắt xì một cái nói: “Chúng ta phải nói chuyện này sao? Đã muộn lắm rồi, mau đi ngủ đi.”

Cô ấy túm váy, tao nhã cao quý đi vào phòng ngủ.

“Được rồi, Pansy nói đúng.” Blaise nói.

Draco và cậu ấy cùng đứng lên, hiển nhiên là tỏ vẻ cuộc nói chuyện chấm dứt ở đây.

«Đúng là, tớ đã mệt lắm rồi, ngủ đi thôi. Còn có cậu đấy, Sylvia. “Cậu ta nhìn tôi cười nhạo, “Cho dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy đồ ngủ của cậu, nhưng mình không thể không hoài nghi thưởng thức của cậu. “

Đúng là thế, so với Draco, Blaise, Parkinson, so với tất cả những đồ mọi người ở Slytherin mặc, cái áo ngủ bằng vải bông của tôi rất chói mắt.

Tôi cực kỳ bình tĩnh mỉm cười.

“A, mình có lẽ nên tin tưởng thưởng thức của cậu, Draco? Sinh nhật của mình là ngày hai mươi bảy tháng tám. Có thể cậu sẽ tặng mình một cái váy ngủ hợp với thẩm mỹ của Malfoy. “tôi nói.

“Cậu... không phải là con gái mà là quái vật. “Cậu ta tức giận nói, dùng đũa xoay người rời đi.

“Ôi Merlin! Sylvia, tớ không ngờ cậu lại to gan như vậy. Không nên sốt ruột, “Blaise cười sặc sụa, nháy mắt, tiến lại gần tôi, dùng giọng nói trầm ấm đầy mê hoặc nói, “Cậu biết là... Draco còn chưa có lớn đấy. “

Cho dù tôi không hiểu rõ, nhưng tôi có ngu đến thế nào, tôi cũng biết cậu ta không có ý tốt. Tôi nhướn mi nói : “ Có lẽ mình nên nói cho Draco biết cậu đã nói gì với mình nhỉ ? “

“ Không, không. “ Blaise đau đớn lắc đầu nói, “ Cậu xấu quá, Sylvia. “

Lúc tôi rời giường vào buổi sáng, Knight đã trở lại, lông đầy bụi, lạnh lẽo.

“ Chẳng lẽ mày chui chỗ nào à ? “ Tôi xuống giường, muốn giúp nó lấy cỏ và lá cây trên lông nó, “ Nhìn mày rất thảm hại. “

Nó tránh khỏi tay tôi, cái mũi run run mở cánh cửa phòng tắm, chui vào.

Tôi ngăn người, đập cửa : “ Đây, bây giờ là giờ tao tắm rửa. Mày đừng có tranh với tao. “

Tôi vặn nắm cửa, phát hiện nó đã bị khóa.

Tức quá, không biết nó dùng móng vuốt chó giữ để khóa cửa kiểu gì ?

Từ tối thứ hai, các buổi cảm xúc của tôi bắt đầu, sau bữa tối tôi phải đến phòng Độc dược xử lý đám dược liệu chết tiệt đó. Tôi nghi ngờ giáo sư Snape cố tình trị tôi... nếu ông ta có làm thế thì tôi cũng không ngạc nhiên. Ông ta để tôi xử lý những cái đơn giản mà ghê tởm gì gì đó, ví dụ như dịch dinh dưỡng của con sên, mắt ếch v...v... thậm chí có cả dịch đĩa.

“ À, tôi nghĩ việc này có thể làm cho trò Hopper có ấn tượng sâu sắc đối với dịch đĩa. “ Giáo sư Snape tự nhiên nói ra, “ Nó sẽ làm cho trò nhớ rõ, lần sau làm thuốc co rút sẽ không phạm sai lầm cho hai phần. “

Tôi nhìn thùng đầy đĩa, da đầu run lên, mặt cũng nổi da gà hết. Cho dù tôi đang đeo bao tay, tôi cũng không dám dùng tay chọc vào cái con to tướng màu đen, mềm mềm, lúc nhúc này.

“ Thừa giáo sư. “ Âm thanh của tôi the thé, tôi cảm thấy khó thở.

“ Ôi Merlin, chẳng lẽ trò Hopper không có não lại sợ mấy con này ? “ giáo sư Snape hừ một tiếng, miệng mím lại, có vẻ những việc này càng thể hiện khả năng châm chọc của ông ấy.

Nhưng cuối cùng ông ấy cũng không nói gì. Vung đĩa phép, cái thùng liền chuyển ra xa, một cuộn da rắn bay đến đây, hung tợn nói : “ Đem nó cắt tốt, trò Hopper. Trò biết phải cắt như thế nào. Nếu ta phát hiện một miếng trò cắt không đạt yêu cầu thì... “

Ông ấy nheo mắt uy hiếp tôi.

Tôi cảm động đến rơi nước mắt khi bắt được cuộn da rắn này.

Chín giờ mỗi tối, tôi đều đứng giờ bị đuổi ra khỏi phòng độc dược. Mấy ngày này Hogwarts đều không yên tĩnh, Black đang lẩn trốn, có lẽ ông ta còn trốn ở nơi nào đó trong vườn trường.

Từ phòng độc dược trở lại phòng sinh hoạt chung phải đi qua một hành lang thật dài, tôi một mình đi qua đây có chút lo lắng.

Có lẽ là tôi sợ quá... từ ngày cảm xúc đầu tiên, tôi đã có cảm giác là có người đi phía sau tôi.

Kiên trì vài ngày, cuối cùng tôi không chịu được phải nhờ Draco giúp đỡ.

“ Buổi tối, hết giờ cảm xúc cậu có thể... đến đón mình chứ ? “ Tôi cầu xin nhìn Draco.

“ Cậu đã được chiều chuộng đến mức cần người đến đón rồi à ? “ Draco cười lạnh với tôi.

“ Cậu nên nhớ một tháng cảm xúc này là do cậu ban tặng đấy. “ Tôi nói.

“ Mình nghĩ là nên gọi nó là tự làm tự chịu. “ Ánh mắt Draco lướt một vòng quanh người tôi, bỗng nhiên hiểu ra, “ Ồ... cậu sợ sao ? “

Cậu ta nở nụ cười xấu xa.

Tôi nheo mắt uy hiếp nhìn cậu ta.

“ Thế cậu có đi không ? “ Tôi nói.

Draco hừ một tiếng, không kiên nhẫn nói : “ Nữ sinh đúng là nhát gan. Được rồi, “ Cậu ta hất cằm với tôi, “ Mình có thể đi cùng cậu một lúc. “

Cậu ta đã cao hơn tôi một nửa cái đầu, thời kỳ đổi giọng, các cậu nhóc đều cao hơn ; tôi nghi ngờ là cậu ta hất cằm thì không thể nhìn thấy tôi.

Nhưng tôi bây giờ sẽ không so đo thái độ của cậu ta.

Tôi nhìn cậu ta, chấp táy nói : “ Ôi, Draco, mình rất cảm ơn cậu. “

Draco cực kỳ khinh thường cười nhạo tôi, nhưng hình như cảm còn ngẩng cao hơn.

Lại một buổi cảm xúc kết thúc, Draco đã chờ ở bên ngoài lớp.

Tôi bước nhanh về phía cậu ấy, thân thiết kéo cậu ấy, nói thầm : “ Mỗi buổi tối từ nơi này đều cảm thấy lạnh lẽo. Cậu đến lâu chưa, Draco ? “

“ Cũng không lâu lắm. “ Draco kéo dài giọng nói.

Chúng tôi cùng đi về phía phòng sinh hoạt chung.

“ ... Có lẽ là mình gặp ảo giác ? “ Tôi nhỏ giọng nói, “ Tôi cảm thấy sau lưng có người. “

“ ... “ Draco không dừng lại, nhưng lặng lẽ rút đũa phép, «Không phải cậu gặp ảo giác, tớ cũng cảm thấy sau lưng có người. “

“ Dừng bùa chú ánh sáng đi. “ Tôi nói.

Chúng tôi cùng nhắm mắt lại, nhanh chóng xoay người.

Draco phóng bùa ánh sáng, cùng lúc đó tôi nhanh chóng phóng bùa hộ thân trên cả hai người.

“ A ! Chết tiệt ! “ Một âm thanh vang lên, Draco dừng việc phóng bùa mơ màng ngã xuống đất.

Chúng tôi cùng nhau khiếp sợ nói : “ Giáo sư Snape ? “

Giáo sư Snape đứng cách chúng tôi không xa, nheo mắt lại, qua vài giây mới khôi phục thị lực.

“ Tốt lắm, tán công giáo sư, “ ông ấy đứng trước mặt chúng tôi, nổi giận nói, “ Tôi có nên tăng thời gian cảm xúc cho trò không, trò Hopper ? “

Tôi sợ hãi rụt cổ, cùng Draco cúi đầu.

Giáo sư Snape đi thông thả đến chỗ chúng tôi.

“ Vừa rồi trò dùng cái gì, Draco ? “ Ông hỏi.

Draco do dự nói : “ Là Sylvia phát minh ra bùa Ánh sáng mạnh mẽ, thừa giáo sư. “

Giáo sư liếc mắt nhìn tôi.

“ Đem chú ngữ cùng nguyên lý viết ra, ngày mai giao cho ta, Hopper. “ Nói xong, ông ấy xoay người đi về phía lớp Độc dược, áo choàng bay phấp phật.

“ Merlin, ông ấy không trừng phạt chúng ta. “ Thấy ông ấy đi xa, tôi thở dài nhẹ nhõm. Tôi bám chặt Draco bằng không sẽ ngồi xuống đất mất. Áp lực khủng bố của giáo sư không phải là nói chơi.

Draco bị tôi kéo suýt lao đảo.

“ Cậu nói xem, “ Tôi nheo mắt lại, “ Ông ấy vì sao lại đi sau chúng ta ? “

“ Điều này quá rõ rồi, “ Draco đứng thẳng, không kiên nhẫn nói, “ Gần đây không an toàn, giáo sư Snape sợ cậu gặp nguy hiểm, ví dụ như Black. Có lẽ cậu không cần mình đưa về. “

Tuy rằng cậu ta nói thế, nhưng buổi tối ngày hôm sau vẫn xuất hiện ở cửa phòng Độc dược.

Nhưng chúng tôi không biết giáo sư Snape có còn đi theo chúng ta coi chừng nữa không - chúng tôi không dám tìm kiếm ông ấy.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 91: Bùa chú vũ lạc

Weasley vẫn không chịu nói chuyện với Hermione. Nơi nào Hermione xuất hiện thì cậu ta đều chỉ gà mắng chớ, học sinh ngu nhất cũng có thể dễ dàng

phát hiện nhóm ba người Gryffindor đang cãi nhau. Nhưng hiện tại, Hermione không hề cô đơn như trước, xem như kiên cường làm mọi người đồng tình... Cô ấy thường xuyên đi cùng Longbottom, có vẻ như cuộc nói chuyện hôm đó đã làm cô ấy thay đổi. Nhờ có cô ấy, số lần Longbottom làm nổ vạc cũng ít đi rất nhiều.

Tôi nghĩ rằng giáo sư Snape nên thưởng cho cô ấy phần thưởng đặc biệt cống hiến tại lớp Độc dược - cho dù ông ấy vẫn đang châm chọc khiêu khích Hermione.

Toàn bộ Hogwarts đều biết cậu nhóc Longbottom gần như là một Squips, thành tích từ trước đến nay là bết, mà người nuôi nấng cậu ta là bà Longbottom lại quá nghiêm khắc nên người thừa kế duy nhất lớn lên có tính cách nhát gan ôn hòa.

Longbottom là cậu nhóc luôn cố gắng, chỉ tiếc là bản chất ngu ngốc, luôn đem mọi việc làm hỏng bết. Với thiên phú về môn Độc dược làm mọi người xem đủ, có thể dùng các tài liệu thông thường cùng phương pháp bố trí dược liệu bình thường lại có thể tạo ra các dung dịch kỳ cục, bởi vậy cũng là người bị trừ nhiều điểm nhất trong lớp Độc dược ngoại trừ Potter.

Dưới tình huống như thế, Longbottom đối với sự chủ động giúp đỡ của Hermione thì cảm động rơi nước mắt, cậu ta hình như rất thích - hoặc là có thói quen - được người khác trông nom. Mà Hermione khá là am hiểu từ sự cảm kích của người khác mà có cảm giác thỏa mãn cùng có động lực tiếp tục. Cho dù Weasley làm cho cô ấy đau lòng, nhưng cô ấy nhìn bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

Chủ nhật là chuyến đi đến làng Hogsmeade, đây là chuyện vui vẻ nhất mà tôi gặp trong thời gian gần đây. Tôi đi cùng Draco đến Hogsmeade - chỉ có hai người, Goyle và Crabbe đáng thương bị chúng tôi bỏ rơi... Cho dù bọn họ có theo chân chúng tôi, thì bọn họ sẽ vẫn kiên trì ở lại tiệm Công Tước Mật cả ngày.

Chúng tôi gặp Weasley, cậu ta đứng một mình ở cửa bưu cục, nhìn lên lút lăm.

“A ! Tớ dám cá là nó đang định làm chuyện gì trái với quy định của trường học ! “ Draco cảm thấy hứng thú nhìn Weasley.

“Có lẽ. “Tôi đưa cho Draco cầm một quả tuyết bảo cầu, “Nhưng cậu ta lại ăm ỉ với Hermione... mà Potter lại không có phiếu đồng ý, không thể tiến vào làng, nên có thể là cậu ta chỉ đi một mình. “

“Cậu gọi Granger là Hermione ? A, mình cũng không biết hai người có mối quan hệ tốt như vậy đâu. “ Draco nhìn tôi chăm chăm, vô ý liếm vài miếng tuyết bảo cầu, rồi ngay lập tức thổi phù phù. “Này ! Tớ đã nói với cậu từ lần trước là ở bên ngoài sẽ không ăn tuyết bảo cầu mà ! Việc này không đẹp gì cả. “

“Đừng như thế, tuyết bảo cầu thú vị mà. “Tôi đột nhiên nghĩ ra ý tưởng kỳ dị, “Có lẽ trận Quidditch nên quy định bên người lúc nào cũng có mang theo một tuyết bảo cầu, từ trên chổi rơi xuống sẽ mang ra liềm liềm ? “

“Thật là ngu ngốc. “ Draco không vừa lòng nhìn tôi, “Cậu vẫn chưa trả lời mình. “

“Tớ không nói cho cậu biết sao ? Chính là ở trận đấu Quidditch trước đây. Hermione khác với những người Gryffindor khác. “Tôi nheo mắt nhìn cậu nhóc đang đứng lăm bầm lầu bầu ở bảng thông báo cú mèo, “Cậu đoán là Weasley đang làm gì đây ? “

“Có lẽ mình nên đi nhìn một chút. “ Draco nóng lòng muốn đi thử. Cậu ấy có vẻ khá là tích cực trong việc điều tra bí mật của Weasley.

“Có lẽ cậu nên đợi hai chân của cậu có thể chạm đất đã. “ Tôi túm cổ tay áo của cậu ta tiếng đến cửa tiệm Giòn của Zonko.

Draco giống khinh khí cầu bay bay bị tôi lôi kéo đi, cậu ta không đồng ý nói : “Cậu túm nhãn quần áo của mình rồi ! “

Từ Hogsmeade trở về, tôi bận tới mầy tới mặt, nhưng cuối cùng trước trận chung kết giữa Gryffindor và Slytherin đã tạo ra được bầu trời nổi. Nó dùng ma lực tạo ra một vật cản dưới chân, lợi dụng sức cản của không khí để làm giảm tốc độ rơi, nhưng cần dùng chú ngữ khổng chế độ chặt chẽ và phương hướng của vật cản đó.

Bởi vậy nếu rơi ở vị trí càng cao thì lại càng an toàn.

“Các cậu chuẩn bị xong chưa ? “Tôi đứng trên lầu lo lắng, Draco, Blaise cùng với Parkinson đứng dưới tầng một trong đại sảnh, ngửa đầu nhìn tôi, nhìn to hơn hộp diêm có tí xíu. “Các cậu cần phải phóng bùa Wingadium Leviosa khi mà bùa chú của tớ thất bại nhé. “

Parkinson không kiên nhẫn vặn vẹo cổ, Blaise làm một động tác thể hiện là đã chuẩn bị xong.

Tôi cố lấy can đảm, nhắm mắt lại nhảy từ lầu bảy xuống, đồng thời đọc chú ngữ.

Cơ thể tôi rơi nhanh xuống bên dưới, tôi đã cho là bùa chú thất bại rồi.

Nhưng ngay sau đó bên dưới tôi giống như là rơi trên một tấm vải bạt vậy.

Tôi mở to mắt, tôi chao đảo giống như một cộng lông chim, thong thả bay xuống, rơi xuống sàn nhà tầng một.

Tôi đã thành công.

Tôi hưng phấn nhảy cẫng lên, quay đầu nhìn nhóm Draco.

Blaise vẫn duy trì biểu hiện kinh ngạc, Draco nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, lỗ tai đỏ rực. Parkinson ôm bụng cười to, cười không khép miệng lại được.

“Merlin ơi ! “ Cô ấy nói, “ Cậu vậy mà mặc quần lót giống của các bà già bảy mươi tuổi ! “

Blaise khiếp sợ nói : “ Sylvia, mình thật sự... không thể tin được. “

Tôi đỏ mặt.

“ Đây là quần giữ ấm, bởi vì hôm nay là thí nghiệm bùa chú thì tớ mới thay ! “ Tôi thờ phỉ phò nói, “ Tớ là một Slytherin, các cậu không được hoài nghi thương thức của tớ ! “

Parkinson lại cười to hơn.

Draco vẫn không chịu quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt Blaise dạo quanh người tôi một vòng, thờ dài, vỗ vai tôi.

“Cậu không cần giải thích nhiều đâu.” Cậu ta với biểu tình am hiểu nói: “Chúng tớ... hiểu mà.”

Tôi tức muốn hét lên.

Cái bùa chú kia tôi muốn đặt tên nó là bùa Nhảy dù, Draco không đồng ý, nói là khó nghe quá. Cuối cùng nó được đặt tên là bùa Vũ lạc, bởi vì nó làm cho người đang ở trong không trung liệng như cái lông chim.

Lại thêm một lần bước tiến mới mở ra bùa chú cũng không làm tôi vui sướng như trong tưởng tượng, cho dù là có thì cũng bị cái thí nghiệm bùa chú làm bay hết rồi. Mặc kệ tôi giải thích như thế nào, ba người thuần huyết quý tộc có thói quen cho dù mùa hè cũng mặc áo choàng phủ thủy cũng không chịu tin tưởng. Muggle có loại giống quần lót nhỏ bé có thể mặc được ở bên ngoài.

Cảm xúc của tôi đã xong, nó cũng không quá dài như tôi tưởng tượng. Rốt cuộc tôi lại được sống thoải mái nhàn nhã như trước.

Đội cho tôi có tinh thần thì đã phát hiện Hermione đã hòa thuận cùng với Potter và Weasley như ban đầu. Được rồi, những thiếu niên cãi nhau đều vì những lý do vớ vẩn mà cãi nhau, rồi thường thường lại không có lý do gì mà biến mất.

Môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc mà giáo sư Lupin dạy vẫn là môn học được hoan nghênh nhất, chỉ là mỗi tháng thầy đều xin phép nghỉ vài ngày, rồi trở lại trường học với tình trạng càng ngày càng ốm yếu.

Tôi mơ hồ cảm thấy cái gì đó, chính là cẩn thận nghĩ mà vẫn không phát hiện ra điều gì.

Lão Hagrid gần đây rất uể oải, cho dù lên lớp cũng buồn bã ỉu xìu, thậm chí có một lần lão khóc trên lớp.

“Lão có chuyện gì thế nhỉ?” Tôi thuận miệng hỏi, cũng không trông cậy vào việc Draco - người luôn coi thường việc để ý đến lão Hagrid, trả lời.

“À, chỉ có thể là con Bằng mã bị tử hình. Đây là tin tức tốt, dã thú làm Phù thủy bị thương thì phải trả giá đắt.” Con mắt màu xám của Draco lấp lánh ánh sáng sung sướng, “Nhưng có thể là với cái tên Không lồ lai này thì...” Cậu ta tỏ vẻ cười nhạo, “Cũng không phải như thế.”

“Hóa ra là vậy...” Tôi nhìn về phía tam giác vàng của Gryffindor. Trách không được bọn họ lại thân nhau, xem ra là đồng bọn có cùng mục đích làm bọn họ lại một lần nữa ở cùng nhau. Trách không được Weasley mỗi ngày đều ôm sách lật tới lật lui giống Hermione, vậy mà tôi cứ tưởng cậu ta đột nhiên đổi tính vì bắt đầu hiểu được tầm quan trọng của tri thức.

Nhưng mà tôi không nghĩ bọn họ có thể thành công, nói thật là chứng cứ chỉ ra Buckbeak đã thương người là chính xác, cho dù bọn họ có xem rất nhiều án cũ cũng không thể lật lại bản án.

“Đừng nói nữa,” Draco không kiên nhẫn nói, “Cậu chừng nào thì bắt đầu dạy bùa chú Vũ lạc cho bọn họ?”

“Bọn họ?” Tôi hỏi.

“Đội Quidditch Slytherin.” Draco nói “Mình nhớ là cậu đã đồng ý dạy bùa chú đó cho mọi người trong đội bóng rồi.”

“Tớ nhớ rõ cậu là người nói “cậu” muốn dạy nó cho mọi người trong đội bóng.” Tôi nói, “Mà cậu đã biết.”

“Tớ còn phải luyện tập.” Draco cau mày nói.

“Merlin ơi, tớ mới hết bận đấy. Chẳng lẽ một chút thời gian nghỉ ngơi cậu cũng không cho tớ sao, Draco?” Tôi mỉm cười nói, “Thế nào? Cậu sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ?”

Draco nhìn có chút do dự, tôi rèn sắt khi còn nóng bổ sung một câu: “Đương nhiên, các cậu phải luyện tập. Nhưng các cậu có thời gian vào buổi tối. Chẳng lẽ cậu muốn tôi ở phòng sinh hoạt chung dạy bọn họ? Hoặc là, có lẽ cậu sẽ vui vẻ để bọn họ học trong phòng ngủ của tớ?”

“Đương nhiên là không cần phải thế. Nhưng mà, chúng ta còn ngày nghỉ Lễ Giáng sinh mà...” Tôi vội vàng thể hiện bộ dáng mệt mỏi cầu khẩn, Draco dừng một chút nói, “... Được rồi.”

Mấy ngày tiếp theo là Draco bận rộn cùng với tôi nhân nhả hàng ngày. Draco bận không thấy người, nhưng tôi lại thường xuyên cùng Blaise ở phòng sinh hoạt chung uống trà tâm sự và v...v...v.

“Nhìn các cậu nhân nhả như thế làm tớ ghen tị quá.” Draco không quý tộc chút nào ngồi lên ghế sofa bên cạnh Blaise, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Merlin ơi, nhìn cậu thật tệ quá.” Tôi nói, “Mắt cậu đen xì rồi kia.”

“Thật sao?” Draco vội vàng rút đũa phép, quay đầu đi, lúc quay đầu lại thì không thấy đôi mắt đen xì đâu mà cả mái tóc bạch kim đều sáng lấp lánh. Tôi phát hiện ra việc cậu ta hiểu biết các bữa chú làm đẹp cũng là bình thường.

Blaise mỉm cười lấy một cái ly trà đưa tới tay Draco. Draco mang theo cử chỉ quý tộc ngạo mạn, tao nhã uống một ngụm, thỏa mãn thở dài.

“Tớ cũng không biết đã bao lâu mình không uống trà chiều rồi.” Draco oán giận nói, “Cậu có biết hiện tại mình bận thế nào đâu.”

Tôi đồng tình nhìn cậu ấy: “Rõ ràng.” Không phải là tôi có thành kiến gì với đội bóng Slytherin, nhưng tôi vẫn cho rằng tất cả những thành viên không có phong cách quý tộc và thành tích tệ nhất của Slytherin thì đều tập trung trong đội bóng - Đội trưởng Flint thậm chí còn lưu ban đay, như vậy năng lực học tập bữa chú của bọn họ có thể tương đương được.

Có lẽ cách nói “Tứ chi phát triển đầu óc trống trơn” là quá chuẩn.

“Loại tình huống này cũng không kéo dài lâu.” Blaise mỉm cười nói: “Lễ Phục sinh sắp tới rồi.”

“Đúng thế, mấy ngày nghỉ lễ Phục sinh tớ nhất định phải nghỉ ngơi cho thoải mái.” Draco nói, “May mà vẫn có ngày nghỉ lễ Phục sinh.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 92: Trận chung kết Quidditch

Draco muốn nghỉ ngơi trong ngày lễ Phục sinh đã thất bại, bài tập năm ba cũng chưa bao giờ nhiều như hiện tại. Càng bi thảm chính là đội trưởng Flint quyết định trưng tập toàn bộ đội bóng mấy ngày nghỉ này.

Draco không có ý kiến gì, cậu là người muốn thắng Gryffindor hơn bất cứ người nào.

Nhưng có thể đội trưởng Flint không cần thành tích, nhưng Draco đề ý. Ban ngày tập luyện ở sân bóng, buổi tối dạy đội bóng bữa chú Vũ lạc, cậu ta còn phải bỏ thời gian học tập.

Vài ngày tiếp theo, sự mệt mỏi của cậu cũng không thể dùng bữa chú làm đẹp che dấu được.

Tôi vốn là muốn tiếp nhận việc dạy học, nhưng tôi nói thật, tôi không thích hợp dạy bữa chú, chúng tôi không có địa điểm thích hợp.

Vào nửa đêm một hôm nào đó, tôi đi ra phòng sinh hoạt chung, phát hiện Draco còn chưa ngủ, cậu ấy ngồi ở một góc ghế sofa, trước mặt để một quyển sách giáo

khoa cùng một quyển bài tập, đầu gật gù, cậu ta buồn ngủ lắm rồi.

“Bài tập mình đều làm xong.” Tôi ngồi bên cạnh cậu ấy, mơ màng nói. “Mình có thể giúp gì được cho cậu?”

Cậu ta lấy lại tinh thần liếc nhìn tôi, nói lầm bầm: “Không cần. Cậu giúp Vincent cùng Gregory là được rồi.”

Cậu ấy từ chối không ngoài dự liệu của tôi.

Cũng không phải cậu ấy chính trực trung thực mà không làm nổi việc sao chép này, tôi đoán là cậu ta còn có chút nhỏ nhen cậy mạnh kiêu ngạo.

“À, bọn họ,” Tôi nói, “Mình đã thúc giục bọn họ viết xong.” Trên thực tế nhìn bọn họ ngốc như thế, ít nhất thì bài tập của họ có cho tôi xem cũng không thể nào khẳng định đó là chép của tôi.

“Vậy là được rồi.” Draco mệt mỏi nói.

“Tớ cảm thấy là cậu không khỏe đâu.” Tôi nói, “Cậu quá mệt rồi, có lẽ tớ nên đề nghị đội trưởng Flint chú ý một chút đến tình trạng cơ thể của đội viên? Ít ra thì cậu nên nghỉ ngơi một ngày.”

“Không, không cần,” Draco lười biếng nói, “Tớ nghĩ tớ có thể làm được.”

“Được rồi.” Tôi nhún vai, tôi cảm thấy mình nên tôn trọng sự kiêu ngạo cùng kiên trì của anh bạn thiếu niên này.” Tôi chỉ có thể đưa đồ ăn khuya hay đưa trà để nâng cao tinh thần.

Trong ngày cuối cùng của Lễ Phục sinh, Draco đã làm xong bài tập cùng với việc dạy bùa chú rồi cậu ta nhào lên giường ngủ không biết trời đất. Ngày hôm sau nếu không phải Blaise đánh thức cậu ấy dậy thì có lẽ cậu ta đã đi muộn.

Gryffindor cùng Slytherin đều có chút điên cuồng trước trận chung kết. Nhưng cũng không giống bây giờ đều tràn ngập mùi thuốc súng, không khí hai nhà vô cùng khàn trương căng thẳng. Ở hành lang chắc chắn đã xảy ra những xung đột nhỏ, cũng cùng phát triển thành những hành động động ác, kết quả là một học sinh năm bốn nhà Gryffindor và một học sinh năm sáu nhà Slytherin đều phải vào Bệnh thất, lỗi tai bọn họ đều bốc mùi hành họ.

Thời điểm trận đấu đã đến, tôi lại thở phào nhẹ nhõm.

Trên sân bóng toàn tiếng la to ồn ào, Gryffindor đeo hoa hồng đỏ tươi, còn xí có hình con sư tử cùng chữ “Gryffindor chiến thắng” động dậy. Huynh trưởng Strong ở chỗ chúng tôi tiến vào thì phát cho chúng tôi chiếc huân chương màu xanh biếc, bày ra con rắn bạc Slytherin.

Khi cả hai bên vào sân, không khí đạt tới cao trào.

“Hai đội trưởng bắt tay!” Bà Hooch nói.

Đội trưởng Flint cùng đội trưởng Wood đi về phía đối phương, dùng sức bắt tay nhau thật chặt, giống như đều muốn nắm đứt tay của đối phương.

“Lên chổi!” Bà Hooch đếm, “Ba... hai...!”

Mười bốn cái chổi bay lên trời, tiếng huýt còi của bà Hooch chìm chìm trong tiếng hoan hô của mọi người. Draco đứng xa xa gôn, cười khiêu khích với Potter.

Gryffindor đã mở màn bằng một bàn thắng. Đội trưởng Flint xông tới trái cầu bên cạnh nữ cầu thủ, suýt nữa làm cô ấy rơi khỏi cái chổi. Một người trong cặp sinh đôi Weasley đứng giữa không trung, đánh trái cầu trúng phía sau đầu của đội trưởng Flint, bà Hooch nổi giận, bà phán quyết cả hai đội bóng đều bị phạt.

Gryffindor đá bóng vào, mà Slytherin lại bị ngăn cản.

Đội trưởng Flint tức giận phun nước miếng, các thành viên đội Slytherin liếc mắt nhìn nhau.

Sau đó... trận đấu không thể không chế được.

Hiển nhiên dạy bùa chú Vũ lạc cho đội Slytherin là một sai lầm, không bị lo lắng việc rơi xuống sẽ bị thương, đầu pháp của nhà Slytherin càng thêm dã man cùng hung hãn. Gryffindor từ trước tới nay nổi tiếng nhờ dũng cảm và lỗ mãng, bọn họ cũng không yếu thế mà phản kích lại.

Trong hỗn loạn, tôi chú ý thấy Draco điên cuồng bay xuống phía dưới, lao xuống nhanh như vậy, tôi nghĩ rằng nếu cậu ta duy trì tốc độ đó thì sẽ ngã gãy cổ mất.

Potter cũng chú ý tới Draco, cậu ấy theo sát phía sau Draco, thúc dục cây chổi Tia chớp, đuổi lên phía trước... cậu ta đuổi theo Draco... cậu ta vượt qua... sau đó bắt được trái banh Snitch vàng.

Mà khi đó điểm số cầu Gryffindor và Slytherin là tám mươi với hai mươi.

Toàn bộ khán đài Slytherin đột nhiên lặng ngắt.

Tôi nhìn ra bốn phía, biết được là Slytherin đã thua.

Sau đó đội Slytherin từ phòng thay quần áo rời đi, còn chúng tôi vẫn ở lại, nhìn Gryffindor kích động muốn hét rách cổ họng. Lão Hagrid đứng ở giữa Gryffindor vung vòng hoa đỏ tươi rất to với bọn họ, giáo sư McGonagall nghiêm khắc vậy mà cũng khóc và dùng cò xí sát đó để lau nước mắt.

Wood nhận cúp từ tay cụ Dumbledore, anh ta khóc rồi đưa cúp cho Potter.

Harry Potter kiêu ngạo cười lớn, giơ cao chiếc cúp lên.

Lúc tôi trở lại phòng sinh hoạt chung, thấy chung quanh là các nhóm Slytherin chưa lấy lại tinh thần.

Blaise ngồi đối diện Parkinson, đang nói gì đó.

Tôi nhìn xung quanh, đi đến ngồi bên cạnh Blaise.

“Draco đâu?” Tôi nói.

Blaise nhún vai nói: “Ồ trong phòng ngủ.”

“Vậy sao cậu vẫn ở đây?” tôi nói “Có lẽ cậu sẽ an ủi cậu ấy chút chứ.”

“Tớ nghĩ là cậu ấy muốn ở một mình.” Blaise nói, “Không ai trách cậu ấy.”

“Đó không phải là lỗi của cậu ấy, không có cái chổi nào có thể so sánh với Tia chớp.” Parkinson tức giận nói, “Potter chết tiết, Tia chớp chết tiết.”

Tôi rất lo lắng cho Draco, nhưng hôm sau, khi cậu ấy xuất hiện thì nhìn có vẻ vẫn ổn, mọi thứ đều ngay ngắn, cảm hơi nhấc lên, giống như ngày thường. Tôi không biết là cậu ta đã dễ xuống được tâm sự, hay vẫn là do tự tôn nho nhỏ của mình, nhưng tôi có thể biết là cậu ta chắc chắn sẽ không muốn người khác nhắc lại trận đấu ngày hôm qua.

“Tớ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi.” Cậu ấy nói vậy, lười biếng dựa vào ghế sofa.

Tôi cũng không như lúc trước, muốn dạy bùa chú Vũ lạc cho tất cả các cầu thủ của các nhà, tôi nghĩ là một bùa chú không được sử dụng thật là một bùa chú đáng buồn. Các nhà khác cũng dễ nói thôi, nhưng nếu Draco nghe thấy tin tức nhà Gryffindor học được bùa chú này, có lẽ cậu ấy sẽ hận tôi lắm.

Mà hiện tại tôi cũng không có ý nghĩ muốn làm như vậy.

Quidditch rốt cuộc là so cái gì, kỹ thuật hay là cái chổi? Nếu là so kỹ thuật, thì tôi nghĩ rằng nên quy định một loại chổi toàn trường sử dụng. Cái chổi trong Quidditch, cũng không giống như giấy chạy của nhóm điện kinh Muggle, kết quả so sánh là không đáng kể. Ít nhất trong trận đấu này, nếu Potter không có cây chổi Tia chớp kia, thì cậu ta không thể nào đuổi kịp Draco - bọn họ cách nhau xa như thế.

Kể tiếp là những ngày nhàn hạ, tôi đã quên mất những lần trước mọi người ở thời điểm này làm gì.

Draco rảnh rang thì thường xuyên sang phòng ngủ của tôi, có đôi khi Blaise cũng đến đây, sau đó chúng tôi cùng uống trà nói chuyện phiếm.

Knight thường xuyên không về ban đêm, tôi nghi ngờ là do Blaise - hứng thú của Blaise với Knight vẫn không giảm, cho dù mỗi lần nó nhìn thấy cậu ấy đều cần.

Tôi không còn hứng thú với việc đảo ngược câu chú ngữ, lại bắt đầu nghiên cứu cách phá giải bùa chú Đau đớn vĩnh viễn. Tôi thử cách đổi câu bùa chú ngược, nhưng cũng giống như câu bùa chú nguyên gốc thì cũng không có hiệu quả gì đối với các con vật trúng bùa chú Đau đớn vĩnh viễn.

Những con chuột lại phản kháng, tôi cố gắng bắt hết khả năng thể nên cuối cùng không còn một con chuột nào dưới hầm.

Tôi buộc phải sử dụng phương pháp năm thứ hai tôi đã dùng, bố trí ở hành lang các kẹp có khả năng dò xét để bắt chuột, sau đó phóng bùa xáo trộn lên đó. Hiện tại tôi có thể phát hiện và cò bỏ bùa chú xáo trộn, sẽ không lặp lại sai lầm giống năm đó.

Lúc bố trí thì tôi tìm được mấy cái kẹp bắt chuột năm trước, bên trong có các bộ xương nhỏ. Xem ra chúng có tính năng tốt, chỉ đáng thương mấy con chuột bị nhốt bên trong, tự dung bị chết đói.

Draco cùng với Blaise có hứng thú với bùa chú Đau đớn vĩnh viễn. Nó không ảnh hưởng đến tính mạng, sử dụng rất ít ma lực, nhưng hiệu quả đủ ác độc, cho dù là Phù thủy có ma lực nhỏ cũng dễ dàng dùng nó làm tổn thương đến người trưởng thành. Các thuần huyết quý tộc luôn có hứng thú với các bùa chú tổn thương.

Nhưng từ khi tôi nhốt con chuột ở trong phòng ngủ, Draco rất ít đến nữa.

Tôi từng hỏi Draco lý do.

“Merlin ơi, cậu không nghe thấy gì? Những con chuột kêu làm cho tớ phiền lòng.” Draco ngạc nhiên nói, “Cậu làm thế nào để không để ý đến những cái đấy?”

Tôi cực kỳ bất ngờ với lý do này, tôi cứ nghĩ là tính sạch sẽ của thiếu gia bùng phát chứ.

Có lẽ, Draco còn mềm lòng hơn so với tưởng tượng của tôi.

Ban ngày tôi vẫn ở Thư viện như trước. Nhớ rõ năm nhất tôi thường xuyên thấy Blaise trong thư viện, nhưng sau đó tôi lại không thấy nữa. Tôi thấy rất kỳ lạ.

“À... cậu biết đấy,” Blaise nhẹ nhàng nói bằng giọng, “sách trong phòng sinh hoạt chung nhà Ravenclaw có thể so sánh với Thư viện. Mà tớ lại biết vài bạn học tốt bụng nhà Ravenclaw.”

Tôi hiểu.

Trong thư viện tôi thường xuyên gặp nhóm tam giác vàng, bọn họ vẫn chưa từ bỏ chuyện của con Buckbeak, mỗi lần đều có quyển sách Căn bản thật

dày ở bên người, nhìn có vẻ cực kỳ thân thiết.

Tôi không muốn quan tâm đến họ, nhưng xét đến người bạn gái duy nhất ở kiếp trước và kiếp này, ít ra tôi nên chào một câu.

Lần đầu tiên nghe tôi và Hermione gọi tên nhau, Weasley có biểu tình cực kỳ kinh ngạc.

“Cậu... cậu kêu cô ấy...” Weasley há hốc miệng.

“Đúng vậy, cậu không nghe nhầm đâu.” Hermione không kiên nhẫn lật sang trang, “Tớ và Sylvia là bạn bè, Ron.”

Weasley trừng mắt nhìn cô ấy.

“Cậu làm bạn với một Slytherin!” Cậu ta không thể tin được.

“Biểu hiện của cậu thật đáng sợ đó, Weasley.” Tôi mỉm cười, “Cậu nên biết là khi Draco nghe thấy tớ làm bạn với Hermione cũng không có phản ứng kịch liệt như cậu đâu.”

Weasley có vẻ mặt như ăn phải ruồi. Lát sau cậu ta đứng thẳng dậy nói: “Đó là đương nhiên, Hermione là học sinh xuất sắc nhất Hogwarts, đến Malfoy cũng không thể phủ nhận điều này.”

“A, đừng như thế, Ron.” Hermione đỏ mặt, vui đầu vào quyển sách.

“Ý của cậu là tôi không đủ xuất sắc thế nên cậu vui đầu vào thành kiến của mình mà không thêm để ý đến phải không?” Tôi cười lạnh lùng, “Nói thật, tôi không thể lý giải bộ não cổ chấp của cậu. Sự căm thù của cậu đối với tôi từ lần đầu gặp mặt, Weasley, cậu có thể cho tôi biết, trừ bỏ việc chú ý tôi thuộc nhà nào, cậu có chú ý tới mặt khác của tôi không? Thật sự đáng thương... Trừ sự cực đoan nhảm chán, trong não cậu còn có thể chứa cái gì chứ?”

Weasley đỏ mặt đứng bật dậy, nhưng Hermione đã sớm chặn cậu ta lại, chân thành nói với tôi: “Không, đương nhiên là cậu cũng rất xuất sắc, không ai có thể bỏ qua sự xuất sắc của cậu.”

Tôi không quen loại khen ngợi ngay trước mặt này, tôi hơi mất tự nhiên mà ho khan một tiếng, tôi cười với cô ấy: “Cảm ơn. Tớ đi đây, tạm biệt.”

Weasley tức giận với Hermione: “Cậu điên rồi à?”

Tôi xoay người rời đi, tôi cảm thấy khoan khoái với sự phản nộ của Weasley.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 93: Là chó hay là Phù thủy?

Tháng sáu hình như tới nhanh hơn năm ngoái, ngày mùng hai tháng sáu, cuộc thi bắt đầu, cả tòa lâu đài vô cùng im lặng.

Buổi sáng ngày thứ hai là cuộc thi biến hình của Giáo sư McGonagall, buổi chiều là môn Bùa chú của giáo sư Flitwick. Hai môn này đều bình tĩnh trôi qua.

Buổi sáng thứ ba là môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí quả thật là môn dễ qua nhất từ trước đến nay... nhiệm vụ của bọn mình là đảm bảo bọn sâu bướm Fuluo Bo còn sống trong một giờ.

Buổi chiều là môn Độc dược, tôi cảm thấy mình làm rất tốt, cho dù giáo sư Snape vẫn nghiêm mặt đối với tôi, nhưng tôi tin tưởng ông ấy sẽ không vô cớ trừ điểm học sinh nhà mình.

Những môn kế tiếp thì cũng vẫn tốt, trừ môn Lịch sử Pháp thuật, tôi cảm thấy tôi không có trí nhớ tốt, cho dù tôi đã xem qua rất nhiều lần phần thể kỷ đuổi bắt nữ phù thủy.

Thứ tư là sinh nhật Draco. Cậu ta nhận được một cái bánh ngọt xa hoa từ nhà Malfoy gửi tới. Chúng tôi vừa ăn vừa nghe cậu ta oán giận việc sinh nhật mình đều nằm trong kỳ thi thế nên cậu ta không thể làm sinh nhật to một chút.

Blaise và Parkinson đều tặng quà sinh nhật, còn có rất nhiều Slytherin khác.

Trước đó tôi cũng không biết là sinh nhật của cậu ấy sắp tới nên tôi không chuẩn bị quà. Tôi cắn răng viết ra chú ngữ bùa chú Đau đớn vĩnh viễn, cho vào cái túi đưa cho Draco, cảm thấy cực kỳ chột dạ.

“Cậu đưa tờ cái gì đây ? “ Draco quả nhiên là mất hứng, “ Chẳng lẽ không đến sinh nhật tớ thì cậu sẽ không dạy tớ sao, Sylvia ? “

“ Thật xin lỗi, “ tôi nói, “ Tớ không chuẩn bị, cậu biết đấy, tớ không biết sinh nhật của cậu sắp tới... “

“ Cậu không biết sinh nhật của tớ ? “ Draco thật kinh ngạc nói, giống như sinh nhật của cậu ấy là ngày Lễ Giáng sinh vậy, là ngày toàn thế giới đều phải chúc mừng.

Tôi nói : “ Xin lỗi... nhưng cậu chưa bao giờ nói với tớ. “

“ Cậu cũng chưa bao giờ hỏi tớ. “ Cái mặt Draco thờ phỉ phỉ.

Thứ năm, cuộc thi chấm dứt, tất cả mọi người bình tĩnh lại. Draco có tâm tình rất tốt, có lẽ cậu thi tốt lắm.

Chúng tôi cùng tản bộ bên ngoài lâu đài, đợi đến khi mặt trời xuống núi thì trở lại lâu đài.

Đi trên hành lang thật dài, chúng tôi trở lại hầm.

“ Đó là cái gì ? “ Draco nhìn chăm chú một hồi, ánh mắt bắt đầu long lánh ánh sáng hưng phấn, “ A ha, Harry Potter ! Nó vẫn còn ở ngoài lâu đài ! Nó sẽ bị trừ bao nhiêu điểm ? Làm tớ nghĩ muốn... “

Tôi theo ánh mắt của cậu ấy nhìn về hướng cửa sổ, thấy Weasley hô to đuổi theo một con mèo, Harry cùng Hermione đuổi theo cậu ấy. Sau đó Weasley đột nhiên dừng lại, cả ba người ngã lộn.

“ Ánh sáng như vậy mà cậu có thể chú ý tới bọn họ, “ tôi nhin không được họ nói, “ Tớ phải thừa nhận cậu trên phương diện dò xét Potter cực kỳ nhạy bén. Bọn họ đang làm gì đó ? “

Sau đó chúng tôi nhìn thấy một con chó thật lớn nhào về phía bọn họ, cắn Weasley.

Tôi khiếp sợ kêu lên : “ Knight “

Cho dù ở hoàn cảnh chiều tà, tôi cũng dễ dàng nhận ra Knight, không có con chó nào có thể cường tráng và lớn như nó.

“ Có thể nó biết cậu bất hòa với Weasley nên muốn xả giận cho cậu, nhỉ ? “ Draco trêu đùa nói. Nhưng cậu ta rất nhanh thu hồi khuôn mặt tươi cười của mình - Knight không tốn sức kéo Weasley theo, vừa đi vừa đứng đưa đầu, Weasley hoảng sợ kêu thảm thiết, bị kéo qua mặt cỏ, giống một con búp bê vải đáng thương.

Tôi cùng Draco liếc nhau, cùng chạy ra ngoài đuổi theo.

“ Knight ! Buông cậu ấy ra ! “ Tôi vừa chạy vừa kêu. Nhưng Knight cũng không thèm nhìn tôi.

Chờ chúng tôi tới bên Harry cùng Hermione, bọn họ đã chảy máu. Nơi này đã thuộc phạm vi của cây Liễu roi.

“Trời ơi!” Hermione mắt sáng lên, cô ấy kéo tay tôi, “Gọi giáo sư hộ bọn tớ! Gọi giáo sư... chân Ron sẽ bị đứt...”

Tôi nhìn gốc cây Liễu roi, ở chỗ đũa phép của Potter có thể chiếu tới, chỗ đó có một cái động, Weasley vừa bị tha vào cái động này.

Tôi gật đầu: “Còn các cậu?”

“Bọn tớ đi xuống đó!” Potter cuống loạn nói, cậu ấy còn không có tâm trạng liếc nhìn Draco, “Con cho đen to đó có thể ăn luôn cậu ấy, chúng tớ không có thời gian!”

Tôi do dự rồi nhìn bọn họ: “Cầm chắc đũa phép, chú ý an toàn. Bọn tớ sẽ rất nhanh đưa giáo sư đến đây.”

Khi chúng tôi gõ cửa phòng giáo sư Snape, giáo sư đang bung một cái chén Độc dược lớn, hình như định đi ra ngoài.

“Các trò tốt nhất là cho tôi một lý do.” Ông ấy chậm rãi nhếch miệng, uy hiếp nói, “Đến cuối cùng là vì lý do gì mà các trò lại muốn quấy rầy một vị giáo sư vào buổi tối?”

“Là Weasley,” Tôi thở hổn hển nói, “Cậu ta bị con chó em nuôi tấn công... một con chó cực lớn. Nó kéo cậu ấy vào cái động phía dưới cây Liễu roi. Potter và Hermione đuổi theo đi vào đó rồi ạ.”

Giáo sư Snape nhanh chóng cởi áo choàng đi ra ngoài.

“Các trò ở trong lâu đài, không cho phép đi ra ngoài.” Ông ấy nghiêm khắc nói rồi nhìn thấy độc dược trong tay mình, “... Đưa nó đến phòng làm việc của Lupin. Ngay lập tức.”

“Vâng ạ.” Tôi vẫn chưa bình tĩnh được, nhìn ông ấy rồi đi nhanh chóng.

Chúng tôi gõ cửa phòng giáo sư Lupin. Một lát sau mở cửa, giáo sư Lupin nghi ngờ ở cửa nhìn chúng tôi.

“Giáo sư Snape để chúng em đưa thuốc cho thầy ạ.” Tôi nói.

Giáo sư Lupin lấp bắp kinh hãi, ông ấy để chúng tôi đi vào.

“A, đúng thế, các trò có biết... thân thể của ta không tốt lắm, may có Severus.” Ông ấy ôn hòa nói, “Nhưng ta nghĩ anh ấy sẽ tự đưa qua đây cho ta.”

“Vốn là thế,” tôi nói, “Nhưng thầy ấy đi cứu bọn Potter.”

Giáo sư Lupin luống cuống nói: “Harry?” Ông ấy nhanh chóng bình tĩnh lại, “Các trò ấy làm sao thế?”

Tôi lặp lại những lời đã nói với giáo sư Snape, kinh ngạc phát hiện khuôn mặt giáo sư Lupin trở nên tái nhợt.

“Các trò nhanh chóng trở lại ký túc xá đi.” Ông ấy uống một hơi hết bát thuốc, rút đũa phép đi ra ngoài.

Tôi do dự hỏi: “Thế còn thầy ạ?”

Tôi cùng Draco không trở lại ký túc xá. Chúng tôi đứng ở hành lang của tầng một, nhìn xung quanh xuyên qua cửa sổ.

“Cậu nói Weasley sẽ không có chuyện gì chứ?” Tôi nói.

“Đương nhiên. Tuy rằng tớ không vì thế mà cảm thấy vui vẻ.” Draco nói, “Rõ ràng, hai giáo sư không thể nào mà đến một con chó đều không xử lý được”

“Knight sẽ gặp xui xẻo rồi.” Cười khở. Tôi thích nó thương nó nhưng nếu nó làm ra chuyện tấn công con người, chuyện này rất nghiêm trọng.

Tuy rằng hai giáo sư đã chạy qua đó, nhưng tôi không biết họ có tới được đó không. Hơn nửa năm để cho tôi biết Knight là một con chó cường tráng mạnh mẽ, nếu nó thật sự muốn làm gì, ba phù thủy không thể ngăn cản nó.

Nhiệt độ ngày và đêm chênh nhau rất lớn, chúng tôi đều mặc ít quần áo, hơi hơi có cảm giác lạnh. Draco đứng thẳng, cơ thể thiếu niên ấm áp. Tôi nhích lại gần người cậu ấy, cậu ấy nắm nắm tay tôi đáp lại.

Không biết chúng tôi đứng ở cửa sổ bao lâu. Đột nhiên ở phía xa có ánh sáng lóe ra.

“Bọn họ đi ra!” Tôi ghé vào cửa sổ cố gắng nhìn bọn họ, vừa vui vừa lo lắng.

Bọn họ đến gần.

Đôi Weasley có băng vải trắng, vật đó trong bóng tối có thể nhìn thấy, Hermione và Potter giúp đỡ cậu ta.

Ở phía sau bọn họ, giáo sư Lupin trong tay mang theo còng tay hay cái gì đó, cột ông ấy cùng với một người đàn ông xa lạ có dáng người nhỏ bé.

Lại phía sau...

Giáo sư Snape lơ lửng trên không, chân không chạm đất, hiển nhiên là hôn mê, trên mặt loang lổ vết máu. Một người đàn ông cao lớn chỉ đũa phép vào sau lưng ông ấy.

Tôi nhảy dựng lên, sợ hãi nhìn Draco. Draco lo lắng lại tức giận cắn môi.

“Chúng ta đi tìm Dumbledore!” Tôi dồn dập nói.

“Dumbledore? Tớ không tin tưởng ông ấy!” Draco nói.

“Tớ biết cậu không tin nhiệm ông ấy, đương nhiên, nhưng cả lâu đài này chỉ có ông ấy mới có thể cứu giáo sư trước tình huống này, tớ đi tìm ông ấy, cậu đi tìm giáo sư McGonagall! Chúng ta không còn thời gian, đi mau...”

Chúng tôi phân công nhau liều mạng chạy đi. Tôi nhanh chóng tới cửa phòng thầy hiệu trưởng, cụ Dumbledore chắc chắn ở phía trên phòng làm việc của ông ấy.

Tôi điên cuồng vượt tầng đá quái thú bên cạnh cánh cửa.

“Tuyệt bão cầu, Mật đường phun trào hoặc là cái khác, mau mở cửa nhanh lên!”

Cửa mở ra. Giáo sư Dumbledore mặc quần áo ngạc nhiên trừng hai mắt mở cửa.

“A, trò Hopper...”

“Giáo sư Snape bị tấn công!” Tôi hồn hển lấp bắp nói, “Có thể giáo sư Lupin cũng bị tấn công, em nhìn thấy... bọn họ đang đi về phía lâu đài!”

“Ồ”. Khuôn mặt hòa ái của giáo sư Dumbledore nhanh chóng trở nên nghiêm túc, ông ấy dùng tốc độ mà một ông lão không thể có đi xuống lầu, phát phát tay, bộ quần áo ngủ trên người biến thành một cái áo choàng màu tím, “Thật tiếc là không thể chiêu đãi trò, nhưng ta biết trò sẽ hiểu chuyện nào quan trọng hơn.”

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo thầy ấy, nhưng vẫn không thể đuổi theo được.

Cho đến khi tôi đuổi đến ngoài tòa lâu đài, phát hiện ông ấy đang thực hiện phép Hù hồn Thần hộ mệnh. Ở bên giáo sư Lupin có một con sói màu bạc đang đi lại quanh nhóm Chúa cứu thế và giáo sư Snape, đuổi bọn Giám ngục không biết làm sao mà lại chạy tới, kia có ít nhất một trăm cái. Người đàn ông cao lớn đã không thấy, mà lại là Knight lạnh run.

Thần hộ mệnh Phượng hoàng thật lớn gào to bay qua, làm bọn Giám ngục chạy tứ tán.

Âm thanh giáo sư McGonagall khiếp sợ truyền tới: “Peter Pettigrew!” Bà mặc bộ quần áo ngủ chạy tới, phía sau là Draco.

Trong một mảnh hỗn loạn, người đàn ông thấp bé bên cạnh giáo sư Lupin đột nhiên biến mất, một con chuột xuất hiện ở đó. Giáo sư Lupin cùng Potter phát ra âm thanh chán ghét phóng bùa chú vào nó, nó hoảng sợ hét lên vài tiếng, để lại một nửa cái đuôi, chạy về phía rừng cấm. Chạy đến bên rừng cấm thì đột nhiên bốp một tiếng không thấy nữa.

Toàn bộ Giám ngục đều bị đuổi đi. Dumbledore bình tĩnh nhìn bọn họ.

Knight ngừng run rẩy. Nó đứng lên - biến thành người đàn ông cao lớn.

Ông ta nhìn khá đẹp trai, mặc áo choàng bé tí nhìn buồn cười, cái áo choàng đó chỉ có thể làm áo.

Ông ta chậm rãi đi về phía Dumbledore, con mắt màu đen tràn ngập nước mắt.

“Dumbledore.” Ông ta nói.

“Nơi này không phải là chỗ nói chuyện tốt.” Dumbledore bình thản nói. “Có lẽ chúng ta nên đổi chỗ... ví dụ như phòng hiệu trưởng? Severus cùng cần sắp xếp ôn hòa.”

Knight - người đàn ông đó tin tưởng gật đầu.

“Về phần trò Hopper cùng Malfoy, cảm ơn các trò kịp thông báo, nhưng mà ta cho rằng các trò nên trở về phòng ngủ đi.” Con mắt màu xanh của cụ Dumbledore lóe sáng nhìn về phía chúng tôi, “Lúc này các trò nên ngủ, đúng không?”

“Không. Knight - con chó đó là do em nuôi,” Tôi nhìn chằm chằm người đàn ông đó, “Em nghĩ rằng mình có quyền biết được sự thật.”

“Trò Hopper?” Cụ Dumbledore nói. Tôi cố chấp nhìn ông ấy.

Cuối cùng ông ấy thờ dài nói: “Được rồi.”

Draco lo lắng nhìn tôi. Tôi qua ôm cậu ấy.

“Yên tâm, tớ không có nguy hiểm gì đâu, “ Tôi thấp giọng nói, “Dumbledore sẽ không để cho tớ dưới sự bảo hộ của mình mà bị thương đâu. “

Cậu ấy ôm tôi một chút, gật gật đầu, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 94: Sự thật

Một đám mây đen bay đi. Hôm nay ánh trăng rất sáng, sáng trong, chúng tôi đứng dưới ánh trăng trầm mặc nhìn nhau.

Giáo sư Lupin nhìn có vẻ cứng người lại, run rẩy dữ dội.

Giáo sư McGonagall kêu lên, cụ Dumbledore nhanh chóng đọc chú ngữ lên người giáo sư Lupin, làm cho ông ấy mơ hồ không nhìn rõ - nhưng ông ấy không làm kịp, tôi đã nhìn thấy đầu giáo sư Lupin kéo dài, thân thể khom xuống, trên mặt mọc ra lông mao rậm rạp.

Nhìn đến đó đã đủ để tôi phán đoán rồi - vì sao mỗi tháng đều có vài ngày bị bệnh mà nghỉ, vì sao Ông Kẹ lại biến thành quả cầu bạc - mặt trắng.”

Ông ấy là Người Sói.

Bọn Potter hoảng sợ lui về phía sau, cụ Dumbledore bình tĩnh nói : “ Remus, anh còn nghe thấy lời tôi nói không ? “

Cái bóng mờ hồ giật mình.

“ Tốt lắm “ Dumbledore nói, “ Tôi cho rằng hiện tại anh không thích hợp nói chuyện, anh biết là - điều này làm bọn nhỏ chấn động mạnh. Anh có thể một mình trở lại văn phòng chứ ? “

Cái bóng mờ hồ tựa như là gạt đầu gì đó, đi về phía hành lang giống như bóng ma di động.

Bọn Potter chưa thể bình tĩnh lại được, cố gắng làm ra bộ dạng trấn tĩnh.

“ Chúng em biết giáo sư là Người Sói, cũng biết ông ấy uống độc dược Sói nên không nguy hiểm. “ Weasley làm ra vẻ trấn tĩnh nói, “ Nhưng mà nhìn thấy Người Sói biến thân, điều này cũng không phải lúc nào cũng nhìn thấy được. “

Không biết là ai báo bà Pomfrey, bà vội vàng chạy tới.

“ Ôi Merlin ơi ! Đây là... “ Bà nói.

“ Có lẽ tôi sẽ giải thích với bà một chút, Bobby. “ cụ Dumbledore ôn hòa nói, “ Nhưng có lẽ bây giờ cần xử lý những chỗ bị thương trên người Severus và trò Weasley đây trước. “

Bà Pomfrey gạt đầu, rút đũa phép đưa giáo sư Snape và Weasley trôi nổi trên không trung, đưa về Bệnh thất. Mà chúng tôi cùng đi tới phòng hiệu trưởng, làm cái văn phòng tròn tròn chật ních người.

Cụ Dumbledore ngồi vào ghế phía sau bàn làm việc của mình, ông ấy vung đũa phép, rút những chiếc ghế tựa để chúng tôi ngồi. Giáo sư McGonagall nghiêm chỉnh ngồi trên ghế tựa, nhìn Knight biến thành một người đàn ông, ánh mắt cảnh giác nhìn mọi người xung quanh, nhưng ông ta có vẻ nóng nảy nắm chặt tay, như là có vẻ vội vàng nói ra sự thật.

Người đàn ông đó ngồi đối diện cụ Dumbledore, run rẩy, khuôn mặt đại ra nhìn chằm chằm mặt đất.

Hermione cùng Potter ngồi phía bên phải tôi, bọn họ cũng lo lắng nhìn ông ta.

“ Tốt rồi, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện, “ Cụ Dumbledore ôn hòa nói, “ ... Sirius. “

Tôi nghi ngờ khi thấy cái tên này nghe quen quen, nhưng ngay lập tức tôi nhớ ra - Sirius Black !

Vừa sợ vừa giận, tức giận trừng mắt nhìn ông ta. Sirius Black nghe được tên của mình thì run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn cụ.

“ Là Peter Pettigrew!” ông ta điên cuồng nói, “ Là hấn phản bội Lily cùng James... “

“ Đúng vậy, “ cụ Dumbledore trấn an nói, “ Khi tôi thấy cậu ta vào đêm nay, tôi ý thức được sự thật có lẽ không giống với những gì chúng tôi biết. Nhưng là ... có rất nhiều chỗ chúng tôi không biết, Sirius. “

Cửa phòng hiệu trưởng bị mở ra một cách thô bạo, biểu tình của giáo sư Snape rất đáng sợ. Thương tích của ông ấy còn chưa tốt, vẫn đang mặc áo choàng bị rách, có vẻ như là vừa tỉnh thì đã đến đây ngay.

“ Sirius Black ! Hấn đã chạy trốn... ” Ông ấy nhìn thấy Black.

“ A ha... Làm tôi sợ quá, mày còn dám xuất hiện trước mặt người khác sao, Black?” Ông ấy lấy đũa phép chỉ vào đầu Black, nhẹ nhàng nói, “ Thật tiếc người sẽ bị nhốt vào ngục Azkaban. Có lẽ thích hợp với người nhất là được Giám ngục hôn?”

“ Đừng xúc động, Severus.” Dumbledore nói, “ Những điều chúng ta biết có lẽ không phải là sự thực.”

“ Ông bị mê hoặc à, Dumbledore ? “ Snape cười lạnh, “ Hay là ông cho rằng những tiểu sư tử học sinh cho dù là làm cái gì đều có thể tha thứ, giống như năm đó ? “

Black ngẩng đầu, nói chuyện như bình thường. Ông ấy châm chọc giáo sư Snape : “ Lần vui đùa đó lại có tác dụng với người đó, Severus. “

Giáo sư Snape nhìn có vẻ dễ dàng bị chọc giận.

“ Thật tốt, người xem, “ ông ấy có vẻ muốn chọc đũa phép vào đầu Black, “ Học sinh đáng được tha thứ của ông đến giờ cũng chưa từng hối hận ! “

“ Severus. “ Dumbledore lại một lần nữa kêu tên ông ấy, bình tĩnh nói, “ Ngồi xuống đi, tôi muốn nghe anh ta muốn nói gì. “

Thân thể gầy yếu của giáo sư Snape tức giận run rẩy, rồi ông ấy ngồi vào ghế tựa.

Ánh mắt cụ Dumbledore chuyển hướng Black.

“Tôi chờ để giết bọn chúng.” Black dờ dẫm nói.

Giáo sư Snape rống to với ông ta: “Chính người đã làm như thế!”

Nhưng Black không để ý đến, tiếp tục nói.

Ông ta đau đớn run lên, khàn khàn nói: “Là tôi đã bảo Lily và James vào phút cuối cùng thay đổi người giữ bí mật, từ tôi đổi thành Peter... Ai cũng biết là... Tôi là bạn thân nhất của James, người giữ bí mật ngoài tôi thì không thể là ai khác... Voldemort khẳng định sẽ bắt tôi. Mà Peter ở Hội sẽ an toàn mà giữ bí mật, đảm bảo bọn họ cùng Harry bình yên.”

“Chú nguyện ý làm mọi như, người nguy hiểm nhất là chú. Nếu không phải Peter phản bội, kế hoạch của chú rất hoàn mỹ.” Potter không đành lòng nói, “Cái này không thể trách chú, Sirius.”

Giáo sư Snape lặng lẽ đứng lên: “Nói cho cùng, Black, tiếc là tất cả mọi người đều biết Peter Pettigrew bị nổ tan xương nát thịt rồi...”

“Đó là sự thật!” Potter xúc động gào lên, “Peter còn sống! Chúng em đều nhìn thấy hắn!”

Giáo sư Snape cười châm chọc.

“Đem bọn họ chết... tôi đi xem Peter. “ Black đắm chìm trong trí nhớ, “ Nhưng tôi nơi hắn trốn, tôi không thấy hắn. Tôi cảm thấy có gì không ổn. Tôi sợ hãi. Tôi trực tiếp đến chỗ ở của James và Lily. Khi tôi đến nơi thấy căn nhà bị phá hủy, còn có xác của bọn họ. Tôi biết Peter đã làm chuyện xấu xa gì. Biết bản thân mình đã phạm sai lầm “

Giáo sư Snape không cười, mặt ông ấy co rúm lại, trong nháy mắt tôi nghĩ là mình thấy sự thống khổ của ông ấy, nhưng ngay lập tức ánh mắt ông ấy lại trống rỗng.

“Tôi... tôi gặp Hagrid, cậu nhóc Harry ở trong ngực ông ấy, tôi yên tâm... Tôi biết Dumbledore có thể sắp xếp bố trí tốt cho nó. Tôi đưa xe máy cho Hagrid, sau đó đuổi theo Peter. “

“Sau đó là những gì mọi người biết.” Cụ Dumbledore nói.

“Tôi nghĩ là hắn đã chết... Tôi tùy ý để mọi người đưa tôi vào Azkaban... Tôi không thể nào quên được, nếu không phải vì cái ý tưởng ngu xuẩn của mình, James và Lily sẽ không chết.” Black run rẩy cả cơ thể, “Tôi cho rằng mình phải chết ở Azkaban mới có thể chuộc lại tội của mình.”

“Sau đó cậu trốn khỏi Azkaban.” Cụ Dumbledore gật đầu nói, “Nói cho tôi biết, có biến cố gì đó, đúng không?”

“Đúng thế.” Black nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Năm trước Fudge đến thị sát Azkaban, ông ta đưa tôi tờ báo. Tôi nhìn thấy Peter trong hình dạng con chuột. Nó đứng trên vai bé trai nhà Weasley... lời chú thích trên tấm ảnh chụp này nói cậu nhóc này sẽ trở lại học tại Hogwarts... Đến nơi Harry đang theo học...”

Cho dù cụ Dumbledore đã gặp qua nhưng ông ấy vẫn lặp lại một lần: “Peter trong hình dạng con chuột?”

“Tôi cùng James còn có Peter vì để có thể làm bạn với Lupin, chúng tôi đã học xong cách Hóa thú.” Black nói.

“Tất cả các anh đều học xong?” Cụ Dumbledore nháy mắt mấy cái, tránh nặng tìm nhẹ nói, “Thành quả rất ấn tượng - không cho tôi biết, làm được việc này rất khó.”

“Tôi biết tôi không thể ở Azkaban nữa, Harry gặp nguy hiểm, tôi phải làm cái gì đó. Ai biết nó ở bên cạnh Harry có thể làm ra chuyện gì?” Black nói.

“Tôi, biến thành một con chó, lách qua bọn Giám ngục chạy ra ngoài... tôi bơi về đất liền... tôi đi về phía bắc, dưới hình dạng chó, tôi được Sylvia nhặt ở Hogsmeade mang về nuôi, cuối cùng cũng có thể xuất hiện ở Hogwarts...”

“Tôi dùng hết các biện pháp để tìm ra Peter, nhưng hắn cực kỳ xảo quyệt... Một

năm nay vẫn trốn tránh được. Cuối cùng, hôm nay tôi đã bắt được hắn.” Black run rẩy đứng lên, “Nhưng hắn vẫn thừa cơ chạy trốn được.”

Tất cả im lặng thật lâu. Giáo sư Snape đột nhiên nở nụ cười.

“Mày cho là tao sẽ tin tưởng sao?” Ông ta kéo dài giọng, “Peter Pettigrew không thể rời khỏi mộ để làm chứng cho mày, thật đáng tiếc.”

“Nếu không phải...” Potter giận dữ nói, “... không phải là giáo sư Lupin vội vàng xua đuổi tên Giám ngục muốn hôn ông thì Peter có thể thoát khỏi tay chúng tôi!”

“Đó là lỗi của ta, tôi có nên giải thích không? Là ai tấn công tôi?” Giáo sư Snape nở nụ cười, “Nếu tôi tỉnh, tôi nghĩ rằng tôi có đủ khả năng tự bảo vệ mình. Thật đáng tiếc, cho dù mày có nói thật, Black, thì mày cũng chỉ là thằng vượt ngục mà thôi. “

Potter nổi giận trừng trừng ông ấy.

“Peter đột nhiên biến mất bên cạnh khu rừng cấm, đúng không ?” Hermione đột nhiên chen vào.

“Ừ.” Potter không kiên nhẫn nói.

“Chỉ là...” Hermione chần chờ nói, “Trong Hogwarts không thể làm thuật Độn thổ...”

“Cho dù là Độn thổ, dưới hình dạng Hóa thú thì không thể thi triển bất kỳ phép thuật nào.” Giáo sư McGonagall nói.

“Nếu như là, “ngao mạn nói, “Có lẽ Peter căn bản chưa thoát được.”

Tất cả mọi người nhìn tôi.

“Cậu có ý gì ?” Potter hỏi.

“Tớ có... thật ra là để luyện tập bùa chú, cần rất nhiều chuột để thử nghiệm.” Tôi nói, “Cho nên tớ đặt rất nhiều bầy có bùa chú Xáo trộn ở nhiều chỗ, bên cạnh rừng cấm cũng có. Tớ thấy lúc hán biến mất thì có tiếng cái bầy khép lại. Đương nhiên là tớ không nắm chắc. Nhưng chúng ta có thể đến bên cạnh khu rừng cấm kiểm tra một chút.”

Biểu tình trên mặt mọi người đều rất kỳ cục.

Giáo sư Snape trừng mắt nhìn tôi: “Đến bây giờ tôi cũng không biết là tính tò mò thích thám hiểm của trò Hopper lại lớn như thế. Ban đêm Giám ngục thường xuyên đi lại ở đó, trò không biết là khu rừng cấm năm nay rất nguy hiểm sao?”

“Đó là đặt từ năm ngoái, thưa thầy.” Tôi vội vàng làm sáng tỏ.

Black cười điên cuồng.

“Làm rất... tuyệt vời, Sylvia.” Ông ta nói xong, loạng choạng đứng dậy, con mắt màu đen lóe sáng, “Tôi phải nhìn thấy Peter. Đáng thương quá, Peter ơi. Tôi nên nói cái gì nhỉ?”

“Tôi nghĩ rằng anh cần nghỉ ngơi.” Cụ Dumbledore ngăn ông ta lại, “Minerva sẽ làm. Cô ấy biết cách đối phó với Phù thủy Hóa thú, sẽ không để Peter trốn thoát đâu.”

Giáo sư McGonagall gật đầu, cầm đũa phép đi ra ngoài.

Black khàn khàn nói: “Không! Tôi muốn... đi xem hán.”

“Tôi thực kính nể tình bạn kiên trì của ông đấy, ông Black.” Tôi nhìn ngón tay mình, “Ông không chút do dự che dấu bạn bè của mình, vì không thể bảo vệ bạn mình mà tự trách. Ông vì con trai của bạn mình gặp nguy hiểm, trốn khỏi ngục Azkaban mà chưa từng có ai có thể trốn ra. Ông bơi từ biển đầy phép thuật gần đảo Azkaban trở về. Ông thật là chính nghĩa và chân thành mà.”

“Nhưng là,” Tôi nhìn chăm chăm ông ta, cảm thấy cổ họng khô khốc, “Ông có điều gì cần nói với tôi không?”

“Hồi tôi nhặt được Knight ở Hogsmeade nó gầy như thế.”

“Tôi chăm chút nó suốt cả năm học, tôi tắm cho nó, chơi cùng nó, tôi đối xử tốt với nó hết khả năng của mình.”

“Tôi làm gì cũng không dè chừng nó, tôi thấy nó thông minh không giống những con chó khác.”

“Tôi tin nó, thích nó. Tôi nghĩ rằng nó cũng sẽ tin tôi, thích tôi.”

Cái mũi của tôi chua xót.

“Ông đem Knight của tôi đi đâu rồi, thưa ngài?”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 95: Giải thích

Black nhìn tôi một lúc lâu.

“... Tôi rất xin lỗi.” Ông ta nói.

Tôi phẫn nộ lại nhúc nhể gào lên : “ Ông biết điều tôi muốn là gì mà không phải là lời xin lỗi, thưa ngài ! “

“ Nghe nào, Sylvia. “ Ánh mắt ông ta tràn ngập áy náy, “ Cảm ơn con vì đã chăm sóc ta mấy tháng qua. “

“ Đúng thế ! Tôi như một con ngốc ! Ông đói bụng có thể trở về bên cạnh tôi, bởi vì tôi có thể chăm sóc ông rất tốt... ông ở bên cạnh tôi là thú nuôi của tôi để tôi che giấu cho ông... “ Tôi ghen ngào nói, “ Ông... ông lợi dụng tôi... “

Black đau đớn nhìn tôi.

“ ... Ta không thể phủ nhận điều này. “ Ông ta khó khăn mở miệng, “ Nhưng cũng không giống như suy nghĩ của con là ta chỉ lợi dụng con. Ta cho con biết, sống với con mấy tháng qua là quãng thời gian hạnh phúc nhất của ta. “

“ Vậy thì thế nào ? “ Tôi kiểm chế nước mắt chảy ra, lạnh lùng nói, “ lợi dụng thì vẫn là lợi dụng. Ông không tin tưởng tôi. “

“ Knight tin tưởng con, thích con điều này là sự thật. “ Black nói, “ Mấy tháng vừa qua ta đương nhiên hiểu con là cô nhóc như thế, con thông minh, có thiên phú, con là phù thủy xuất sắc. Ta thực kiêu ngạo vì con, Sylvia. Có lẽ con cho rằng ta không nên giấu giếm con... Ta áy náy về điều này... “

Giáo sư Snape cười lạnh lùng.

Black tức giận trừng mắt nhìn ông ấy.

“ Chỉ là con hiểu được là... Ta không thể đem mọi chuyện nói với một cô nhóc nhỏ như con. Đó không phải là không tin tưởng con... “ Black nói tiếp, “ Lupin là một trong những người bạn tốt nhất của ta... cho dù biết Lupin dạy học ở đây, ta cũng chưa từng có ý định đi tìm anh ta. “

“ Có lẽ ông nên đi tìm thầy ấy hay cụ Dumbledore. “ Tôi lạnh lùng nói, “ Có thể như thế ông sẽ nhanh chóng thoát khỏi kiếp làm thú cưng đây. “

“ Không, không thể chắc chắn khi họ nhìn thấy tôi lúc ấy có cho ta cơ hội nói chuyện không... ta không thể mạo hiểm. “ Black đau khổ nói, “ Nếu ta bị bắt trở lại Azkaban, sự trừng phạt lớn nhất đối với ta là... “

“ Nụ hôn của Giám ngục có lẽ là sự trừng phạt tốt nhất với người. “ Giáo sư Snape láu cá nói.

“... Nhưng trên thế giới này sẽ không một ai biết Peter còn sống, hẳn sống bên cạnh Harry. “ Black có vẻ dùng hết tự chủ mới có thể khống chế không cãi nhau với giáo sư Snape. Ông ta xoay người không thèm nhìn giáo sư Snape.

“ Nếu hẳn nghe được phong phanh gì đó, biết thế lực Hắc ám tập hợp. Từ đó mà hành động là quá thích hợp... “ Black nhũ mày khó chịu, “ Ta phải đảm bảo bắt được hắn. “

Potter dùng con mắt màu xanh lam đầu cảm động nhìn ông ta, tôi dám cá là cậu ta không thể không cảm động.

Tôi lạnh lùng nói : “ Ông nói xong rồi ? “

“ Đúng thế, Sylvia. “ Black chân thành nhìn tôi, “ Ta hi vọng con có thể hiểu được. Con đã hiểu suy nghĩ của ta, đúng không ? “

“ Tôi đương nhiên có thể hiểu. “ Tôi chua ngoa nói, “ Harry Potter, huyết mạch duy nhất của người bạn thân, cậu bé sống sót, là hi vọng của thế giới Phù thủy. Nếu cậu ta bị thương tổn, thì thế giới phù thủy sẽ lâm vào bóng tối ? “

“ Có lẽ Bộ Pháp thuật nên tặng ông huy chương Merlin đó. Sao ông không nghĩ lại, Black ? Knight ? “ Tôi đau đớn gào lên, “ Ông, một người đàn ông trưởng thành, mấy tháng vừa rồi lại trốn trong phòng một cô gái ! “

Con mắt Black mở to, giống như là lần đầu tiên phát hiện tôi là con gái.

“ Thật xin lỗi, “ Ông ta lắp bắp nói, “ Ta... chưa bao giờ ý thức được điều này... Ta muốn nói... con vẫn còn nhỏ. “

Tôi tức giận đến mất lý trí, nắm cái gì đó trên bàn thầy hiệu trưởng ném về phía ông ta.

“ Mấy tháng qua ông đã biết không ít bí mật nhỏ nhọ của tôi ? “ Tôi vừa ném vừa gào lên, “ Có lẽ ông sẽ cho đăng báo tất cả những điều đó ? Kỵ sỹ chính nghĩa vĩ đại ? Đuổi học một cô nhóc ngu ngốc đột nhiên có lòng tốt là một kết quả tốt. “

Cụ Dumbledore cười tủm tỉm nhìn tôi.

“ Ta đương nhiên sẽ không làm thế, Sylvia. “ Black nhanh nhẹn tránh đồ ném tới, có ý muốn trấn an tôi, “ Ta chưa bao giờ có ý nghĩ như thế. Ta đảm bảo. “

“ Tôi mặc áo ngủ lượn lờ trước mặt ông ! Tôi ôm ông ! Tôi tắm cho ông “ Tôi nói một câu lại đập một cái, “ Tôi... Tôi rửa hậu môn cho ông ! “

Black bị đập trúng.

Hermione kêu lên, che mặt, lỗ tai đỏ bừng.

Mắt Potter mở to, tỏ vẻ không thể tin được.

Giáo sư Snape đột nhiên nở nụ cười, tôi chưa bao giờ thấy ông ấy cười thoải mái như thế.

“Hậu môn sao?” Ông ấy lặp lại một lần, ánh mắt khoái trá lóng lánh đầy ý nghĩ xấu.

Black đứng lên giữa đồng đồ lớn xộn, cái trán ửng máu, nguyên bản làn da tái nhợt bây giờ thì đầy máu.

“Ta...” Ông ta né tránh, không dám nhìn con mắt tức giận của tôi.

Giáo sư McGonagall đẩy cửa đi vào, cứu ông ta.

“Tôi mang Peter về rồi.” Giáo sư McGonagall nói. Tay bà cầm hai mảnh ván, giữa đó có một khe hở, bên trong là tiếng kêu chít chít điên cuồng của con chuột.

“Bùa Dò xét và bùa Xáo trộn vô cùng hoàn mỹ.” ánh mắt bà ấy phức tạp, nhìn tôi, “Bùa Giam cầm cũng rất hoàn hảo. Peter ở trong này không thể nhúc nhích. Cô nghĩ là cô nên cho trò năm mươi điểm, trò Hopper.”

Black bật dậy, giống như là rất may mắn có thể nói sang chuyện khác vậy.

Ông ta cầm đũa phép không biết là của ai đi đến, nổi giận nói: “Tốt nhất... Peter, mày đáng thương quá... trốn tránh mười hai năm, cuối cùng cũng không thể thoát, đúng không?”

Tôi chán ghét nhìn ông ta, lạnh nhạt chào giáo sư Dumbledore: “Con nghĩ là chuyện kể tiếp con không muốn nghe. Con nên trở về, giáo sư.”

“A, đương nhiên là được.”

Lúc tôi sắp rời khỏi phòng hiệu trưởng, Dumbledore nói từ phía sau: “Ta nghĩ, con sẽ giữ bí mật về thân phận của bọn họ chứ? Sirius và Remus.”

Tôi dừng lại, xoay người nghiêm túc nói: “Đúng thế, nếu học kỳ sau giáo sư Lupin không dạy nữa.”

“A! Cậu không thể làm vậy!” Potter kích động đứng bật dậy.

“Vì sao?” Cụ Dumbledore cười vui vẻ nói, “Ta còn tưởng con rất thích anh ta dạy.”

“Quả thật là con rất thích giờ học của thầy ấy, rất thú vị. Thầy ấy là giáo sư dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám tốt nhất mà con đã gặp.” Tôi do dự một chút, “Chỉ là thầy ấy là Người sói.”

“Sylvia...” Black tội nghiệp nhìn tôi, “Remus không nguy hiểm... nước mũi... Snape đã chế độc được Sói...”

Giáo sư Snape lạnh lùng hừ một tiếng.

Tôi cũng lạnh lùng hừ một tiếng, không nhìn ông ta mà nhìn cụ Dumbledore: “Nếu như độc được Sói... con đoán thuốc hôm nay đưa cho giáo sư Lupin là nó. Ông ta lại quên uống nó.”

Giáo sư Snape dùng giọng nói mượt mà nói: “Vĩnh viễn không nên trông cậy vào trí nhớ của một Gryffindor, trò Hopper.”

“Nghĩ tới hậu quả một Người Sói phát cuồng trong lâu đài toàn những đứa nhỏ.” Tôi nói “Chỉ nghĩ đến điều này, con cảm thấy đáng sợ. Giáo sư Dumbledore, con nghĩ rằng thầy cũng không để an nguy của học sinh ở trong lòng... thầy làm con... thật thất vọng.”

“Ta thật xin lỗi, dưới sự việc hôm nay, đúng là ta đã không cẩn thận.” Cụ Dumbledore nhìn tôi rồi nói, “Có lẽ chúng ta sẽ nhìn một mặt khác để có biện pháp xử lý nó.”

Tôi nghi ngờ nhướn mi.

“Ví dụ như mỗi tháng vào mấy ngày này, sẽ để anh ta rời Hogwarts. Thế nào?” Cụ Dumbledore cười vui vẻ nói, “Trò cũng biết là sau khi uống thuốc Sói thì anh ta cũng không còn nguy hiểm nữa, nhưng để đảm bảo, có lẽ chúng ta cần chuẩn bị một địa phương vững chắc, cho đến khi anh ta hết bệnh. Nhưng vậy trò có hài lòng không, trò Hopper?”

“Tôi nguyện ý vì anh ấy chuẩn bị một chỗ.” Black nhanh chóng bổ sung, “Nhà Black đủ chắc chắn.”

Giáo sư Lupin là người thầy đủ tư cách, ôn hòa mềm dẻo lại kiên cường, ông ta cũng không để bản tính sói khổng chế mình, vô cùng trung thành với Hogwarts. Nhìn ông ấy có thể biết bình thường có bao nhiêu khó khăn... Ông ta vừa tái nhợt lại vừa gầy, chỉ đến khi sống ở Hogwarts một năm thì về

mặt đó mới được cải thiện chút. Chỉ sợ ngoài Dumbledore thì không có ai nguyện ý thuê một Người Sói.

Tôi vô cùng đồng tình và có cảm tình với ông ấy, nói thật là tôi không có ý muốn ông ấy rời Hogwarts.

Tôi nhìn cụ Dumbledore: “Có lẽ nên sớm làm như thế, thưa giáo sư. Con phải đi đây.”

Tôi lại chào thầy, rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Tôi đi theo hành lang trở về hẻm Slytherin. Tôi cảm thấy có chút mờ mịt, cảm thấy chưa bao giờ thể xác và tinh thần mệt mỏi như vậy.

Mở cửa phòng sinh hoạt chung, tôi thấy Draco đang lệch người ngủ trên ghế sofa. Cậu ấy đã thay bộ áo ngủ màu đen sáng bóng, nó làm nổi bật làn da đẹp của cậu ấy.

Tôi ngồi bên cạnh cậu, lay cậu ấy tỉnh.

Cậu ấy nhìn tôi một lúc rồi mới tỉnh hẳn.

“A! Cuối cùng cậu cũng trở về.” Cậu ta tức giận nói, “Tớ chờ cậu mấy giờ rồi!”

Tôi nhìn cậu ấy. Có lẽ tối hôm nay làm tôi yếu đuối... Tôi cảm thấy trong lòng cảm động.

“Thật tốt.” Tôi nghiêng người ôm lấy cậu ấy, thì thào: “Có cậu chờ mình.”

Tôi thấy cậu ấy ho khan trên đầu mình.

“Con chó kia... thế nào?”

Tôi buông cậu ấy ra, vừa tức giận vừa hờn giận cũng có chút tủi thân.

“Cái này không thích hợp nói ở đây.” Tôi đứng lên.

Draco đi tới phòng ngủ của tôi, nghi vấn nhìn tôi.

“Nó là Sirius Black!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Một Phù thủy Hóa thú không đăng ký!”

“Sirius Black? Tên tội phạm bị truy nã?” Long mi Draco dần nhíu lại, “Hắn trốn trong ký túc xá của cậu vài tháng. Có rất nhiều cơ hội tấn công Harry mà tại sao hắn lại không làm?”

“Đừng choáng váng, hắn là cha nuôi của Potter.” Tôi nói, “Cậu không biết hắn? Tớ nhớ là Blaise nói ông ta là cậu họ của cậu.”

“Tớ đương nhiên là không biết ông ta !” Draco nói, “Thời điểm ông ta vào tù tớ mới hơn một tuổi. “

“Không, ý tớ là, mẹ cậu không cho cậu xem ảnh chụp của ông ta v...v...”

“Mẹ tớ sẽ không có ảnh chụp của ông ta, hắn là sự sỉ nhục của gia tộc Black.” Draco nói, “Thế... có bắt được hắn không? Có Dumbledore ở đó, hắn sẽ không trốn thoát được. “

Tôi hừ một tiếng.

“Có lẽ qua buổi tối hôm nay hắn sẽ khôi phục danh dự... Năm đó phản bội gia đình Potter không phải là hắn mà là anh hùng Peter Pettigrew “ Tôi nói, “Cậu có nhớ người đàn ông biến thành con chuột không? Là hắn đó. “

Draco rất bất ngờ.

“Tớ không biết phép thuật đó đã phổ biến như thế. “ Cậu nói, “Không đăng ký Phù thủy Hóa thú là trái pháp luật. “

“Tớ biết. “ Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tớ thật muốn vạch trần hắn, Black ấy. “

Draco vội vàng nói : “Sylvia, cậu không thể làm thế. “

“Tớ đã đồng ý giữ bí mật với Dumbledore. Vì sao đến cậu cũng nói thế? “ Tôi tủi thân cùng đau lòng nhìn cậu ấy, “Cũng bởi vì ông ta là cậu họ của cậu? “

“Đừng ngốc thế, Sylvia, tớ không có cảm tình đối với họ hàng chưa bao giờ gặp. “ Draco không kiên nhẫn nói, “Có lẽ cậu không hiểu được sự lợi hại trong đó... Rất nhiều người biết đó là thú nuôi của cậu, cùng sống với cậu mấy tháng. Cậu không cần danh dự sao? “

“Các cặp đôi trong Slytherin có không ít, ai cũng biết quan hệ của bọn họ ! “ Tôi phản bác lại, “Chính là tớ với Black không có cái gì, vì sao là tớ mất danh dự mà không phải là bọn họ? “

“Giữa hai người chưa trưởng thành thì gọi là yêu đương, một người chưa trưởng thành cùng một người trưởng thành sẽ có tai tiếng. Mặc kệ thế nào, bọn họ chỉ biết cậu giấu Black một tội phạm bị truy nã trong phòng ngủ, cậu sẽ bị khinh thường, Sylvia. “ Draco nói, “Không chỉ là không thể nói mà phải đảm bảo ông ta không bị phát hiện. “

Tôi cảm thấy cực kỳ khó thở. Tôi ngã xuống giường, sau đó dùng chăn bông bao đầu lại.

Hắn lợi dụng tôi, giày xéo lòng tốt của tôi mà tôi chỉ có thể giữ bí mật giúp hắn, mà còn lúc nào cũng sẵn sàng giải quyết hậu quả cho hắn !

Draco nhìn tôi giống như một đứa ngốc nói : “ Có lẽ cậu nên nghỉ ngơi một chút, Sylvia. “

Cậu ấy đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“ Cậu có thể ở cùng tớ một chút, Draco. “ Tôi xóc chăn lên, ngồi dậy.

Draco nhú mày.

“ À, không cần để ý đến sự khác biệt giữa nam nữ, “ Tôi hiểu ý cậu ấy, cam chịu nói, “ Dù sao tớ đã mất danh dự rồi.’

“ Tớ nguyện ý làm chứng cho sự trong sạch của cậu. “ Draco nhẹ nhàng cười, xóc chăn lên ngồi bên cạnh tôi.

“ Là một cô gái mất danh dự và có vướng mắc với một người, “ Tôi làm ra biểu tình trang nghiêm, giống như là tôi đang ngồi ở chỗ của Thẩm phán, “ Bản tường trình của anh không có hiệu quả, ông Malfoy. “

Đến cả chó của tôi cũng là giả, chỉ có Draco là thật.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 96: Hết năm học

Phanh một tiếng, tôi lại rơi xuống đất một lần nữa.

Sàn nhà cứng làm tôi lập tức tỉnh lại. Tôi đứng lên, xoa cái eo bị đá đau, nhìn Draco.

Cậu ta nằm giang chân giang tay nằm trên giường, hai cái má phồng lên giống con chuột đang giữ đồ, ngực phập phồng dưới lớp áo ngủ, chân phải vẫn còn tư thế đá tôi xuống giường.

Được lắm, đây là lần thứ mấy rồi ?

Vì sao tư thế ngủ của cậu ta càng ngày càng kém ? Ít nhất là lần trước cậu ta còn không đá tôi xuống giường !

Tôi tức giận quyết định không tiếp tục lên giường ngủ nữa, đi rửa mặt, thay quần áo, rồi xem sách.

Đến trước bàn học, tôi nhìn thấy tấm đệm màu hồng phấn của Knight. Trước tháng bảy nó vẫn còn ngủ ở đó.

Tôi hơi hơi ngó người ra rồi mở cửa vút nó ra ngoài.

Tối hôm qua tôi với Draco nói chuyện đến khuya... Nói chuyện hồi bé của cả hai. Chúng tôi vậy mà ngủ lúc nào không biết, áo ngủ cũng chưa đổi.

Draco giống một tiểu quỷ - hiện tại cậu ấy vẫn thế - cậu ấy là một đứa bé nháy bỏ vào mọi thứ, tôi có thể tưởng tượng ra ông bà Malfoy có bao nhiêu bất đắc dĩ với cậu ấy.

Dưới sự miêu tả của cậu ấy, bà Malfoy là một người chìm đắm trong sự nuông chiều con cái. Draco nói bà rất đẹp, cậu ấy than phiền bà lấy quần áo đồ ăn làm mai một cậu ấy. Khi cậu ấy nói điều này thì cau mày giống như không thể nào chịu nổi sự phiền nhiễu của bà nhưng tôi có thể nhận ra cậu ấy yêu mẹ cậu ấy rất nhiều.

Trừ điều đó thì lại than phiền việc học của cậu, cậu nói liên miên cần nhẫn nại than phiền việc học tập người thừa kế có bao nhiêu nhàm chán hà khắc, mà còn phải hoàn thành trước mười một tuổi.

“ Được. “ Tôi buồn cười, “ Đó là trách nhiệm của cậu. “

“ Là một quý tộc, tớ cũng không trốn tránh điều này. “ Draco ngẩng cao cái cằm, cậu ấy kiêu ngạo vì gia tộc của mình từ tận sâu trong tim.

Cùng với thời thơ ấu muôn hình muôn vẻ của Draco thì tuổi thơ của tôi quả thật là quá buồn chán rồi.

Draco không vừa lòng nhăn mi lại : “ Chỉ có thể ? “

“ Chỉ có thể. “ Tôi nói. “ Tôi ở nhà làm việc nhà, sau đó tới Thư viện đọc sách, Blaise về nhà thì tôi làm cơm. “

Draco mở to mắt ra nhìn, giống như là nhìn một con gia tinh nuôi trong nhà.

“ Tôi không thể tưởng tượng được. Ý tôi là, gia đình bình thường sẽ không để cho trẻ con làm việc nhà. “

“ À, cậu biết là mình không có cha, Blaise lại phải đi làm. “ Tôi nói, “ Mẹ tôi cũng hi vọng là tự bà ấy làm việc nhà... Chỉ tiếc là bà không làm được. Mẹ tôi còn rất trẻ, một người mẹ đơn thân mang theo đứa nhỏ thì cuộc sống rất vất vả. Nếu tôi có khả năng chia sẻ với mẹ tôi thì tại sao tôi lại không làm ? “

“ Rất trẻ ? “ Draco tò mò nói.

“ Ừ. “ Tôi nói, “ Năm nay mẹ tôi mới hai mươi chín tuổi. “

“ A. “ Draco nói, “ Ở thế giới phù thủy chưa từng có người trẻ như thế làm mẹ cả. “

“ Ở thế giới Muggle thì điều này cũng không thường có. “ Tôi nhẹ nhàng cười, “ Tôi nhớ rất rõ, tôi nhớ là khi đó đến cả chữ viết còn không tốt. Có đôi khi mẹ tôi còn không tìm thấy việc, sau đó hai mẹ con lại đến một nơi khác. Cậu biết không, mấy năm vừa qua hai mẹ con mình đã đi khắp mọi nơi trên nước Anh rồi. “

Draco ngần ngại nói.

“ Tôi không thể nói là mẹ cậu không tốt... “ Cậu ấy nói, “ Nhưng ở thế giới phù thủy thì điều này là thật không thể nào tưởng tượng được. “

“ Thế giới phù thủy không có những người có cuộc sống khốn khó à ? “ Tôi tò mò hỏi.

“ Không không phải thế. “ Draco nói, “ Mỗi đứa nhỏ đều được coi là ban ân, cho dù là cha mẹ khốn khó cũng phần lớn đều có chuẩn bị. “

“ Những đứa trẻ phù thủy cũng thật may mắn, “ Tôi nói, “ Nhưng mà tôi nghe nói khả năng thụ thai của phù thủy không cao. Có lẽ cũng là nguyên nhân này. “

“ Ừ, quả thật là không cao, nhất là nhóm thuần chủng. “ Draco nghiêm mặt hồng hồng, “ Cậu nên biết là giống nhà tóc đỏ sinh đứa trẻ giống như lợn sinh, đó căn bản là kỳ tích. “

“ Tôi nhớ là... theo nghiên cứu của Muggle, khả năng sinh đẻ có thể di truyền. “ Tôi đột nhiên nói, “ Có lẽ Ginny Weasley có thể cống hiến cho thế giới phù thủy có khả năng sinh sản thấp. Không phải cậu nói là quý tộc thuần huyết sinh sản không cao sao, Draco ? “

“ Không một quý tộc chân chính nào lại nguyện ý cưới một cô gái có bố mẹ là kẻ phản bội thuần huyết, đó là sự sỉ nhục của gia tộc. “ Draco không kiên nhẫn nói, “ A ! Merlin ơi, tôi lại bị cậu lái sang chuyện khác. “

Tôi buồn cười nhìn cậu ấy vô tội nói : “ Cậu biết là mình không có ý đó mà. “

“ Tôi muốn nói là “ Cậu ấy nghiêm túc nói, “ Nếu mẹ cậu giống như cậu nghĩ là một Phù thủy, nếu cha cậu cũng là Phù thủy thì bà ấy nên giao cậu cho cha cậu. “

Tôi giật mình.

“ Người cha ở thế giới phù thủy có toàn quyền nuôi nấng theo pháp luật ư ? Như vậy thì thật không công bằng với người mẹ. “

“ Không phải là pháp luật, thường là mọi người đều làm như thế. “ Draco nói, “ Nhất là khi đó mẹ cậu còn quá nhỏ, không thể chăm sóc tốt cậu. Nếu thật sự cha cậu muốn giành quyền nuôi dưỡng thì cũng không phải là việc gì khó. “

“ Mẹ tôi bây giờ có thể chăm sóc mình tốt. “ Tôi hơi hơi yên tâm, “ Tôi tin việc mẹ tôi giữ tôi lại chỉ vì yêu tôi. Hơn nữa, cha tôi cũng không nhất định là một phù thủy, có thể tôi chỉ là con lai. “

“ A. “ Draco lẩm bẩm nói, “ Tôi thì lại mong cậu là một thuần huyết. “

Ngày hôm sau không có môn, thời gian này chúng tôi chỉ đợi phát kết quả thi.

Khi Draco tỉnh lại thì đã... mười một giờ, nhìn vô cùng sáng khoái. Cậu ta ngồi dậy, vuốt mái tóc bạch kim, thờ dài nói : “ Trong phòng cậu có phép thuật ngủ ngon gì đó à ? Tôi cảm thấy mình ngủ rất ngon. “

“ Tôi lại cảm thấy mình ngủ không ngon chút nào. “ Tôi nâng đầu khỏi cuốn sách.

Tôi đoán là mắt tôi rất đen, Draco nhìn tôi mà hoảng.

“ A ! Tối qua cậu làm cái gì ? “

“ Cậu nên hỏi là tối qua cậu làm cái gì ! “ Tôi bực dọc lên đến tận trời nói : “ Cậu đá tớ xuống giường đấy, những bốn lần ! “

“ Không thể nào ! “ Draco quả quyết phủ nhận, “ Tư thế ngủ của tớ không kém đến thế. “

Tôi kéo áo lên cho cậu ấy thấy vết bầm ở thắt lưng.

“ Vậy đây là cái gì ? “ Tôi nổi giận nói, “ Tớ tớ có thể đá tớ sao ? “

Draco nhìn sang bên cạnh, ho nhẹ, nói sang chuyện khác, “ Có lẽ hôm nay bọn mình có thể đi Hogsmeade. “

Tôi sẽ không bị mê hoặc bởi cách chuyển đề tài tệ hại đó. Nhưng nhìn cậu ấy có vẻ thẹn thù, tôi quyết định bỏ qua. Đối với một người lúc nào cũng duy trì phong thái quý tộc mà nói, có lẽ thừa nhận mình có tư thế ngủ kém là không thể chịu được mà cảm thấy thẹn.

Hôm nay đến Hogsmeade cũng không ít học sinh, có lẽ mọi người đều nghĩ trước khi nghỉ hè thì đến nơi này chơi bởi thỏa thích một lần.

Draco rời đi một lúc, sau đó mang theo một đồng đồ tự động nấu nướng tặng tôi, tôi cảm thấy đây là cậu ấy bồi thường cho mình.

“ Hogsmeade cũng bán thứ này sao ? Tớ nghĩ chỉ có hẻm Xéo mới có. “ Tôi nói.

“ Nơi này là khu vực tập trung nhiều phù thủy nhất ở nước Anh. “ Draco nói, “ Làm sao lại không có bán đồ dùng gia đình chứ ? “

“ Được rồi, tớ chỉ ngạc nhiên là cậu lại biết chỗ bán đồ gia dụng thôi. “ Tôi thu nhỏ chúng lại rồi bỏ vào túi, nóng lòng muốn thử chúng “ Có lẽ cậu có thể mang tớ đi xem thử ? “

“ Đương nhiên. “ Draco nói. Cậu ấy đột nhiên nhìn chằm chằm vào phía sau tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, một con chó đen thật lớn vui vẻ chạy đến trước mặt tôi, phe phẩy cái đuôi lấy lòng tôi.

Gặp nó ở Hogsmeade càng làm tôi không thấy thoải mái.

Tôi nhăn mặt, không nhìn nó, kéo Draco đi nhanh.

Con chó tội nghiệp sủa ‘gâu’, chạy chậm bên cạnh tôi, vừa chạy lại vừa cố chạm vào tôi.

Draco đi chuyển đến một bên khác của tôi, làm bộ nhưng không có ý, giẫm mạnh lên chân con chó.

Con chó đau đớn rụt chân lại, sủa ‘gâu, gâu’ đầy tức giận với cậu ấy, sau đó nó nhìn tôi bằng đôi mắt đen lúng liếng.

Mặt tôi không chút thay đổi nhìn nó. Nó thất vọng, nằm tại chỗ rên ư ừ.

Tôi cùng Draco tiếp tục đi về phía cửa tiệm bán đồ gia dụng.

Draco liếc nhìn tôi, hừ một tiếng : “ Mềm lòng ? “

Lòng tôi phức tạp nói : “ ... có chút. “ Nửa năm tình cảm, không phải nói dứt bỏ là dứt bỏ được.

Draco châm chọc tôi khẽ nhếch miệng : “ Tớ không biết là cậu lại khoan dung, độ lượng mà tha thứ cho người đàn ông suýt chút nữa phá hủy trong sạch của mình đấy. “

“ Tớ cũng không tha thứ cho ông ta. “ Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mà Black thật xảo quyệt, ông ta dám dùng hình dạng chó xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi thừa nhận bộ dáng của một chú chó tội nghiệp, làm cho tôi sinh ra vài phần không đành lòng.

Sau khi trở lại Hogwarts, chúng tôi nghe tin Buckbeak trốn thoát. Tôi vô cùng nghi ngờ là do nhóm Chúa cứu thế làm, chỉ là tối hôm qua thì bọn họ đều không có thời gian làm.

Sirius Black khôi phục danh dự, rất nhiều phóng viên được phép tiến vào Hogwarts để phỏng vấn.

Nghe nói sắc mặt Bộ trưởng Fudge rất khó nhìn khi dời đi.

Sắc mặt giáo sư Snape cũng rất xấu.

Ngày hôm sau, trên tất cả các báo đều có ảnh chụp Black ăn mặc nghiêm chỉnh, ông ta đã được sửa soạn chỉnh tề, mặc áo choàng có hàng cúc bạc, mái tóc đen quăn xoắn trên khuôn mặt tái nhợt, mang theo sự tao nhã quý tộc đã ăn sâu vào thói quen. Ông ta đứng ở trước tòa lâu đài Hogwarts, ánh mắt

phức tạp, nụ cười lại hơi buồn buồn, mang theo chút chán nản, có đầy đủ hình ảnh của một người anh hùng đời mười hai năm cuối cùng cũng báo thù được cho bạn mình.

Sau một tuần bắt được Peter thì ông ta được trao tặng huân chương Merlin nhất đẳng.

Tôi lật qua lật lại tờ báo.

Tôi nghĩ ông ta là một Gryffindor, cho dù không nói ra sự thật, nhưng ít nhất sẽ có lời cảm ơn tôi. Nhưng tôi phát hiện là ông ta không hề nói gì đến tôi - dù chỉ là một chữ.

Sau đó vài ngày, mỗi khi tôi xuất hiện ở nơi công cộng đều sẽ có một con chó đen to. Nó tìm mọi cách lấy lòng tôi, đáng thương phe phẩy cái đuôi, thậm chí là cố ý làm bộ dạng buồn cười để gần với tôi.

Draco chán ghét nhìn nó chạy vòng tròn để đuổi theo cái đuôi của mình : “ Có lẽ ông ta rất thích hợp làm một con chó. “

“ Tớ cũng thấy thế. “ Tôi lạnh lùng nói.

Con chó bự dừng lại, biểu tình bị thương. Cái biểu tình này làm cho tôi cảm thấy thực nóng nực thật phiền lòng.

“ Ông thấy đủ chưa ? “ Tôi không thể nhịn được nữa nói với ông ta, “ Vì sao ông lại còn đi theo tôi ? Tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Tất cả đều đã kết thúc rồi ! “

Sau đó, tôi không xuất hiện ở nơi công cộng nữa.

Ngày cuối cùng của học kỳ, các giáo sư công bố thành tích cuộc thi. Môn Lịch sử Phép thuật của tôi không đạt điểm ‘O ‘. Nhưng mà bản thân Hermione cũng không đạt được ‘O’ tất cả các môn, cô ấy gặp sai sót trong cuộc thi môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Draco rất sung sướng khi thành tích vượt qua chúng tôi.

Gryffindor đoạt cúp Quidditch nhưng Slytherin lại đoạt cúp Nhà. Bởi vì giáo sư McGonagall cho tôi năm mươi điểm nữa, công bố ra bên ngoài là bởi vì bùa chú xuất sắc của tôi.

Gryffindor đều không cam lòng, bản thân bọn họ nghĩ rằng đã lấy được cúp Nhà rồi. Bình thường trên lớp, cho dù có xuất sắc đến đâu cũng chỉ cho mười điểm, bọn họ nghĩ rằng việc cho điểm này là không công bằng.

Cả Slytherin cũng không hiểu là như thế nào, nhưng trong bữa tiệc cuối năm, bọn họ vui vẻ dùng nụ cười kiêu ngạo trêu chọc làm nhóm sư tử nhỏ rất tức giận.

Ngày hôm sau, chúng tôi lên tàu tốc hành Hogwarts trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 97: Cuộc sống trong kỳ nghỉ

06.02.1980

“Xin lỗi, lần này cô vẫn là không đạt.”

“..... Em đã cố gắng viết thật tốt, cô Smith.”

“Tôi tin tưởng cô quả thật đã rất cố gắng. Nhưng là cô xem -- cô luôn có thói quen uốn cong ở chỗ này.” Smith nâng kính mắt kiểu cũ của cô, đánh giá cô gái trước mặt. “Có lẽ cô viết ký tự hoa đầu tiên rất tốt, tiểu thư. Nhưng xin lỗi, điều này cũng không phải yêu cầu cho một cái sao chép viên.”

Cô gái tóc đen im lặng đứng yên thật lâu. Nàng mặc một bộ áo dài màu đen theo kiểu cũ, cổ áo cùng cổ tay áo có đường viền hoa. Cho dù quần áo đã muốn có chút bẩn, nhưng vẫn có thể thấy thợ may cực kỳ khéo léo và cầu kỳ.

“.....” Cô há mồm, con mắt đen không che dấu được sự thất vọng. “Xin lỗi vì lại làm phiền cô.”

Cô không thất lễ khẽ gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Từ từ.” Smith đưa qua một chiếc áo khoác dài. “Cô..... Rất lạnh đi? Tôi vài lần chú ý tới cô luôn luôn run run.”

Mặt cô gái lập tức đỏ lên, mắt đen ướt sũng, xấu hổ. Tay nàng hơi hơi có chút phát run, nàng nắm nó chặt quá, khớp xương tái nhợt nhô ra.

“Này, trời ạ, cô không cần nghĩ đây là si nhục.” Cô Smith đồng tình nhìn nàng nói, “Tôi hy vọng có thể giúp đỡ của cô.”

Cô gái sắc mặt chậm rãi trở nên bình thường, cuối cùng cô tiếp nhận áo khoác, mặc nó lên người.

“Cảm ơn cô.” Nàng tái nhợt mỉm cười nói, “Thực ảm áp.”

Ta nghiêm túc ngồi ở trước mặt Blaise, đưa bình được mà giáo sư Snape nói là cực kỳ trân quý thuốc cấm ma để ở giữa chúng tôi, mặt bình tĩnh.

Blaise mỉm cười nói: “Đây là cái gì? Sylvia.”

“Thuốc giải độc được Cấm ma. Tại Lễ Giáng sinh, giáo sư Snape muốn con cầm hộ mẹ.” Tôi cố gắng làm bộ dạng cực kỳ nghiêm túc, làm gia tăng áp lực tâm lý cho cô, “Có lẽ, mẹ có chuyện gì cần giải thích cho con không?”

“Hả?” Nụ cười tươi ngay lập tức cứng lại trên mặt cô. Trong mắt cô nhanh chóng hiện ra một chút cảm xúc, có chút kinh ngạc, có chút hoài niệm - xúc động - đau xót - cay đắng, hoặc là cái gì đó.

Cô vươn ngón tay có hơi hơi run run cầm nó lên, khuôn mặt phức tạp mà say mê nhìn cái bình nhỏ trong suốt có màu xanh của thuốc, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Đây là do ông ấy làm?”

Ta nhìn mắt cô có hơi hơi ươn ướt, không biết hiện tại có phải là thời điểm để hỏi cô hay không nữa. Nhưng cuối cùng tôi vẫn hỏi: “Con muốn biết...”

“Muốn biết cái gì? Hả? Mẹ nghĩ con đã đoán được?” Cô lại một lần nữa mỉm cười, để bình độc được lên bàn, “Đúng, như những gì con đang nghĩ trong đầu, mẹ là một phù thủy.”

Ta chờ mong nhìn nàng. Nàng nhìn lại ta.

“...Tiếp theo đâu ạ?” Ta rốt cục nhìn không được nói.

“...?” Nàng vô tội nhìn ta, “Chỉ vậy thôi. Không có gì nữa.”

“Cái gì là chỉ vậy thôi!” Ta tức giận đứng bật dậy. Là phù thủy mà tại sao lại phải uống thuốc cấm thuật? Vì sao lại rời khỏi thế giới phù thủy?

... Cha tôi là ai?

Blaise quay mặt đi, có dáng vẻ của người nghĩ lại chuyện cũ mà sợ.

Cô đau lòng hít hít cái mũi, vẻ mặt là biểu tình khổ sở muốn chết lại cố gắng kiên cường nói: “À, con yêu, Sylvia, con biết là... Cho dù là mẹ, một người mẹ, cũng sẽ có lúc không muốn cho con gái mình biết chuyện riêng tư. Mẹ không muốn nhớ lại.”

..... Tôi rất mềm lòng, bỏ qua cho cô.

Sau đó tôi lại nghĩ -- chuyện này có gì gọi là riêng tư, việc này có quan hệ đến tôi! Tôi rõ ràng có quyền được biết!

Nhưng nếu Blaise quyết định không nói cho tôi biết, như vậy cô ấy sẽ kín miệng vô cùng. Ai cũng không thể moi ra một lời nào từ trong miệng của cô ấy về chuyện này.

Giống như cô có sở trường giữ bí mật vậy.

Ngày hôm sau, Blaise dưới sự giám sát của tôi đã uống bình độc được đó.

Ta đưa đũa phép của mình cho cô thử. Cô phóng vài cái bùa chú, thoát nhìn có chút gượng gạo, hiệu quả của bùa chú cũng không mạnh.

“Không thuận tay.” Cô ước lượng một chút đũa phép của tôi, thờ dãi tiếc nuối.

“Không sao.” Tôi mỉm cười, “Chúng ta lại đi mua một cây khác.”

Ta biết kia không chỉ có là đũa phép không thuận tay, là vì cô đã bỏ lỡ thời kỳ trưởng thành của ma lực.

Vị thành niên Phù thủy sở dĩ ma lực không ổn định, là bởi vì trước mười bảy tuổi là thời kỳ trưởng thành của bọn họ, này thời kì rất quan trọng. Nếu bị gián đoạn, hậu quả cũng không chỉ là ma lực dừng lại ở đấy.

Ma lực mỏng manh vừa rồi có lẽ còn không bằng ma lực trước kia của cô, cả đời Blaise có lẽ cũng chỉ như vậy.

Nhưng nhìn Blaise rất vui vẻ, cô hoàn toàn không chú ý đến điều này, giống như chỉ cần có thể lại một lần nữa tiếp xúc đến pháp thuật, cô cũng chẳng sợ

bị gọi là một Squibs.

Ngày tôi về nhà, phát hiện trong nhà chúng tôi có một cái điện thoại. Blaise nói là để tiện cho công việc của mình, cho dù là từ lúc ở nhà thì tôi cũng chưa gặp bất cứ cuộc gọi nào tìm cô.

Tôi vô cùng vui về gọi điện cho Hermione - lúc sắp chia tay ở Ngã tư Vua, chúng tôi đã trao đổi địa chỉ với nhau, Hermione cho tôi số điện thoại của cô ấy.

Vì thế những ngày nghỉ tiếp theo chúng tôi thường xuyên liên lạc với nhau qua điện thoại. Chuyển thư cú cũng rất thú vị nhưng mà nó không nhanh như điện thoại. Chúng tôi cùng oán giận thế giới phù thủy lạc hậu, rồi cùng tổng kết những điểm thú vị của thế giới phép thuật, sau đó cùng nhau thảo luận bài tập nghỉ hè.

Dù tôi không ở gần Hermione, nhưng giao thông London rất phát triển, chúng tôi

có thể thường xuyên gặp mặt. Chúng tôi cùng đến hẻm Xéo vài lần, cảm tình nhanh chóng được nâng lên.

Tôi cuối cùng cũng cảm nhận được những điều chưa bao giờ có, cùng bạn bè trải qua những ngày nghỉ nhàn nhã đi dạo phố với nhau.

Rất thú vị.

Một ngày giữa tháng bảy, tôi đi qua cửa nhà giáo sư Snape, cánh cửa mở ra đột ngột.

Tôi hoảng sợ, theo bản năng tránh sau một đồng chậu hoa rách rưới.

Giáo sư Snape thô bạo đẩy Blaise ra.

“Nghe này, bà Hopper... “Giáo sư Snape hung dữ nói.

“Gọi tôi là Blaise.” Blaise mỉm cười giống như là không thèm để ý đến thái độ của ông ấy, “Đó là con gái tôi tự chọn họ cho mình, không phải là tôi.”

“Bà Blaise.” Giáo sư Snape không kiên nhẫn nói. Ông ấy hít sâu mấy lần, sắc mặt lạnh như sương, ánh mắt trống rỗng, giống hai đường hầm tối tăm.

“Tôi không biết vì điều gì mà bà lại chơi đùa một người suốt hai năm mà không biết mệt mỏi.” Ông ấy nói.

“Đấy không phải là chơi đùa.” Blaise nói xen vào.

“Mặc kệ nó.” Giáo sư Snape nhìn vào chỗ phía sau Blaise, “Chúng ta không phải là những người đi chung một con đường. Tôi không phù hợp với cô. Cô hiểu không?”

“À, tôi lại cảm thấy anh vô cùng thích hợp.” Blaise cười sáng lạn, “Severus, tình yêu cũng không thể dùng một chữ phù hợp để có thể xua đuổi.”

Giáo sư Snape cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt cô, ông ta cười lạnh: “Tôi thật sự không nên có ảo tưởng đối với não của cô, bà Blaise.”

Ông ấy lui bước, đóng lại cửa mà Blaise đang ngăn cản.

Blaise ngơ ngác đứng một lúc.

Tôi ở phía sau chậu hoa nhìn vừa đau lòng vừa nóng lòng, trong lòng thầm oán giáo sư Snape không hiểu phong tình, lại oán Blaise vì sao lại khiêu chiến với một mục tiêu khó như thế.

Tôi nghĩ là Blaise sẽ bị thương.

Tay Blaise vặn nắm cửa - cô đương nhiên là không mở được rồi.

Cô rút đũa phép mới mua phóng bùa vào cánh cửa đang đóng : «Alohomora. “

Đương nhiên là không mở ra được. Phía sau cánh cửa là một phù thủy xuất sắc, lại cẩn thận. Chỉ bằng cô, một người bị hao tổn ma lực, thật ra là không cần làm thử việc này.

Blaise nhủ mảy. Cô cắn môi, vẻ mặt tức giận, bỏ giấy ra, nhấc váy để nó lên bên hông, sau đó hai tay xoa vào nhau vài cái, bắt đầu bò lên cái ống thoát nước kiểu cũ.

Mắt tôi mở trừng trừng như sắp rơi ra, không nhận được đi về phía trước, làm rớt mấy chậu hoa.

Blaise đã leo lên tầng hai, lại nghe thấy tiếng động, quay đầu lại thì thấy tôi, nhẹ nhàng vẫy tay với tôi : “Này ! Con gái ! Cho mẹ một bùa chú Trôi nổi ! “

Cô hình như không ý thức được rằng nguy hiểm thế nào khi bám một tay vào ống nước.

Tôi vừa định nhắc cô, thì thấy cô rút từ đường ống nước, nhanh đến mức tôi thậm chí không kịp rút đũa phép.

Một tiếng thét hải hùng bay ra được nửa thì nghẹn trong họng. Blaise bay bay rơi xuống đất, không hề có chút tổn thương nào.

Cửa trước bị bật ra, thanh âm của giáo sư Snape giống như một con sói trong đêm khuya truyền ra.

“Nếu cô muốn tiếp tục nói chuyện, “ ông ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói, “ Xin đi từ cửa vào ! “

Blaise nở nụ cười thắng lợi lại giả hoạt. Cô nháy mắt với tôi, nhẹ nhàng biến mất khỏi cánh cửa.

Tôi đi ra từ phía sau chậu hoa, nhìn cánh cửa bị đóng mạnh, ho khan.

Tôi cảm thấy lo lắng của mình thật dư thừa.

Thật sự nên lo lắng cho giáo sư Snape, người bất hạnh bị cuốn lấy.

Nhưng không biết vì sao... tôi lại mừng thầm.

Từ hôm đó, tôi chú ý thấy Blaise thường ở bên ngoài rất lâu, có lẽ cô cũng không bận như tôi nghĩ. Tôi đoán là cô ấy đi quấy rối vị giáo sư đáng thương của tôi thôi.

Tôi đáng ra phải phát hiện từ sớm. Vì sao hồi trước tôi lại không chú ý chứ ?

Bởi vậy tôi cũng không có cảm thấy khó chịu khi thời gian chung đụng của chúng tôi giảm đi. Trên thực tế là tôi càng vui mừng với điều này.

Giáo sư Snape... Ông ấy giống hình tượng người cha mà tôi nghĩ, uy nghiêm lại cường đại, bác học lại cơ trí, an toàn mà lại đáng tin cậy.

Nếu một ngày ông ấy trở thành dượng của tôi, cũng không tệ.

Ngày qua ngày, tôi làm bài tập, gọi điện thoại cho Hermione, hoặc trao đổi thư cú mèo với Draco và Blaise, thật sự là thích thú vô cùng.

Con nhóc Gadda bây giờ cực kỳ nhiệt tình đối với công việc này - tôi đoán là do Draco cùng Blaise cho nó ăn đồ ăn cú mèo loại cao cấp. Nó bây giờ đến cả thịt tươi cũng không thèm ăn.

Tôi buộc phải viết thư cảnh cáo Draco không thể nuông chiều nó như thế, nhà tôi còn không có sức nuôi nó bằng đồ ăn cú mèo cao cấp.

Kết quả là ngày hôm sau Gadda trở về, bụng no căng còn mang theo một túi lớn đồ ăn cú mèo cao cấp về.

Tôi hiểu được ý của Draco - cậu ấy có thể nuôi dưỡng được một con cú mèo nhỏ. Không thể đồng ý cho cậu ấy nuôi nó cả đời.

Tôi tịch thu túi thức ăn cú, cho Gadda đồ ăn trước kia. Gadda vô cùng tủi thân, nó lại tuyệt thực. Sau một ngày, đói bụng đến hoa mắt, nó buộc phải ghé vào bát để đồ ăn, ầm ừ ăn hết đồ ăn cú bình thường nó chê ông chê eo.

Giữa trưa một ngày giữa tháng bảy, tôi mang túi lớn túi nhỏ đồ dùng hàng ngày về nhà, phát hiện một con chó đen to lớn nằm ở trước cửa nhà tôi.

Tôi kinh ngạc, rồi ngay lập tức sầm mặt.

“Sự đeo bám của ông thật kinh tởm. “ Tôi hung ác nói, “Làm thế nào mà ông biết địa chỉ nhà tôi ? “

Nó biến trở lại thành một người đàn ông đẹp trai, mặc áo choàng đơn giản mà hợp với dáng người.

“Là Hermione nói cho chú biết. “ Ông ta ân cần chăm sóc mở cửa phòng thay tôi, giống như một quý ông. Nếu ông ta mở cửa phòng mà không dùng phép mở cửa, thì tôi sẽ giống một quý cô rụt rè nở nụ cười, lễ phép mà gật đầu chào ông ta.

Tôi oán Hermione bán đứng mình, Black đã nói : “A, để chú. “

Ông ta cầm túi to túi nhỏ từ tay tôi, tự nhiên đi vào giống như là đã vào nhà tôi rất nhiều lần vậy.

“Tôi chưa cho phép ông vào ! “ Tôi không vừa lòng nói.

Black nở nụ cười sáng lạn mà vô tội với tôi : “Chú chỉ muốn giúp cháu. “

“Con yêu... Con đang nói chuyện với ai vậy ? “ tiếng của Blaise có lẽ là từ phòng bếp truyền ra.

“Blaise ? Mẹ về từ lúc nào vậy ? “ Tôi hỏi.

“Mẹ vừa về. Mẹ có ý kiến này. “ Blaise ôm một chậu bột được nhào đi ra ngoài, trên người đều là bột mì trắng xóa, “ Con nghĩ sao nếu mẹ nướng cho ông ấy một cái bánh ngọt ? “

“Nếu mẹ xác định là bánh mẹ nướng có thể ăn được. “Tôi vô cùng bất đắc dĩ nói.

“A, trời ơi, đây là khách đến chơi nhà chúng ta sao ? “Cô ấy hình như đến bây giờ mới chú ý là bên cạnh tôi còn có người.

“Xin chào bà. “Sirius Black cố gắng không chế nụ cười cho lịch sự, phong độ hành lễ cô.

Blaise chăm chú nhìn vào mặt ông ấy, sắc mặt tái nhợt.

Chậu bột rơi hết lên chân cô.

«A “tay chân cô rối loạn bôi hết bột lên sàn nhà, khuôn mặt có vẻ cứng nhắc mà hoảng hốt, “Tôi lỡ tay là rót... tôi tự dưng đau đầu quá...”

“...Tôi giúp gì được bà ? “Black không có cảm giác gì nó.

Tôi đương nhiên là nhìn ra Blaise không ổn. Tôi có dự cảm kinh khủng đầy sợ hãi.

Tôi nhanh chóng đẩy Black ra khỏi cửa nhà, không tập trung nói : “Xin lỗi, hôm nay không thể tiếp ông được...”

Black ngăn lại cửa sắp bị tôi đóng lại : “Thật ra là chú chỉ muốn mời con đến nhà cô Black làm khách. Hermione đã nói với tôi là con thích thú mấy ngôi nhà quý tộc kiểu cũ. “

“Hôm nào chúng ta sẽ nói chuyện này nhé. “Tôi không kiên nhẫn nói.

“A ! Sylvia, chỉ một ngày thôi... Nếu con không đồng ý, mai chú lại đến.”

Tôi tức giận trừng mắt nhìn ông ta.

“VẬY, TÔI ĐỒNG Ý!” Tôi lớn tiếng nói.

Black nở nụ cười.

“Như vậy, năm ngày sau được không? Nhà của chú ở quảng trường Grimmauld,” Ông ấy nói, “Khi con tới thì dùng cú mèo đưa tin cho chú, chú sẽ ra đón con.”

Tôi cuối cùng đã đuổi được Black. Khi trở lại phòng, Blaise đã ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chăm xuống đất.

Tôi ngồi xuống trước mặt cô. Hiện tại chúng tôi nên nói chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 98: Quá khứ

28.8.1980

Con nhóc đã ngủ. Con bé chỉ dài bằng nửa cánh tay, nắm tay nhỏ nhỏ để trước ngực, mái tóc đen ngắn mềm mại, làn da hồng phấn, môi đỏ như cây tường vi.

Mắt Blaise chăm chăm nhìn bé, cảm thấy xem đến bao lâu cũng là không đủ.

Blaise ngồi thật lâu thật lâu trên ghế dựa.

“Hai người đã biết nhau lâu rồi đúng không?” Cô đột nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, “Con đoán ra rồi sao? Dù sao, hai người có khuôn mặt giống nhau đến vậy mà.”

Tôi nhìn cô.

“Không.” Tôi nói, “Trước ngày hôm nay thì cái gì con cũng không biết.”

Cô thờ dài, ngửa đầu nhìn trần nhà, chìm vào trí nhớ.

“Mẹ sinh ra... trong một gia đình quý tộc Phù thủy. Rất xưa lại còn mục nát, đã bắt đầu nghèo túng, kiêu ngạo vì thuần huyết và phép thuật Hắc Ám. Bọn họ dạy mẹ học ở nhà.”

Mấy ngày nghỉ này, tôi đã từng đoán rất nhiều về quá khứ của cô. Cô xuất thân từ gia đình quý tộc thuần huyết Phù thủy, điều này cũng không làm tôi ngạc nhiên.

“Con biết cái đó, Draco có nói với con.” Tôi gật đầu, “Có một số gia tộc bảo thủ có thói quen dạy dỗ con cái ở nhà.”

“Draco? Đó là tên bạn trai con sao?” Blaise cười, “A, đúng thế, đến bây giờ cũng vẫn tồn tại những gia đình này.”

Tôi nhìn cô.

"Không giống gia tộc Black là một đại gia tộc, gia tộc Sadie chỉ có một mình mẹ. Ông bà luôn nghĩ rằng mẹ sẽ là người chịu trách nhiệm chấn hưng gia tộc. " Ánh mắt cô chìm trong quá khứ, giống như những cảnh tượng đó đang ở trước mắt cô. " Lần đầu tiên nhìn thấy Sirius Black, đó là trong một lần yến tiệc của giới thượng lưu... Khi đó Sirius Black đã đi học ở Hogwarts, vào nhà Gryffindor. Người nhà anh ấy cho đây là điều sỉ nhục, nhưng bản thân anh ấy lại không quan tâm. "

"Sirius từ nhỏ đã phản nghịch rồi, ông ấy là nghịch tử của gia tộc Black. " Tôi nói. Những điều về Sirius Black được gọi là chuyện "Người dũng cảm phản kháng lại gia tộc phù thủy Hắc Ám", tất cả các báo chí cùng tạp chí đều đăng rồi, đến Draco cũng đã từng nói với tôi.

"Mẹ cũng phản nghịch như thế, Sylvia, mẹ cũng vậy. " Blaise mỉm cười nhìn tôi, " Từ nhỏ mẹ đã không hiểu được tại sao các phù thủy các có thể tự do, thoải mái vui chơi mà mẹ không ngừng luyện tập ma pháp, luyện tập nhạc cụ, luyện tập lễ nghi, luyện tập những thứ khác. "

"Gia tộc Sadie cho mẹ mọi thứ tốt nhất, nhưng mẹ càng muốn tự do hơn. " Blaise thở dài, " Nhưng mẹ không có dũng khí như anh ta, mẹ rất yếu đuối, mẹ cố gắng hết sức làm những yêu cầu của bố mẹ, mẹ hi vọng họ vui mừng. "

"... " Tôi trầm mặc nói, " Có lẽ đây là trách nhiệm của người sinh ra trong gia đình quý tộc. "

"Đúng vậy, nếu họ có thể cho mẹ một cơ hội sau sự kiện kia thì mẹ sẽ cố gắng hết sức. " Blaise cười cười, tiếp tục nói, "... Khi đó anh ta vừa ngạo mạn vừa anh tuấn, làm mọi việc đều có dáng vẻ không quan tâm, đối với một cô gái nhỏ thì cực kỳ mê người. "

Tôi hoang mang nói : " Khi đó mẹ còn nhỏ quá, Blaise. "

"Hồi đó mẹ là một cô gái nhỏ vô cùng sùng bái cùng đam mê, Sylvia. " Blaise cười nói, " Nhưng rất nhanh sẽ không còn như thế nữa. "

Tôi nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp.

"Chuyện anh ta là đưa con phản nghịch được nói say sưa, rất nhiều phụ nhân đều nói xấu sau lưng người thừa kế gia tộc Black. Anh ta không cần biết người khác nghĩ gì, anh ta chỉ làm những điều mình muốn, Sylvia. " Blaise nói, " Mẹ đoán khi đó mẹ hâm mộ anh ta. Mẹ không thể nào làm những hành động vi phạm tới bố mẹ. "

"Bởi vì mẹ yêu họ. " Tôi nói.

"Yêu, đúng thế. " Blaise cười buồn nói, " Sau đó... anh ta bị trục xuất khỏi gia tộc. "

"Họ gọi ông ấy là kẻ phản bội thuần huyết. " Tôi nói.

"Đúng thế. " Blaise nói, " Đối với một cô gái nhỏ sùng bái anh ta, lúc đấy mẹ vô cùng thất vọng. Mẹ chịu sự giáo dục của quý tộc thuần huyết lớn lên, mẹ không hiểu vì sao anh ta lại phản bội gia tộc, lại muốn sống cùng bọn Muggle ngu dốt. "

"Con cảm thấy ông ấy không phải muốn sống cùng Muggle. " Tôi nói. Lúc ông ta còn là Knight đều không có một chút hứng thú nào đối với đồ dùng Muggle của tôi, " Có lẽ bởi vì ông ấy có tính phản nghịch trong máu rồi. "

"Có lẽ vậy. Kỳ thật mẹ cũng không hiểu rõ anh ta... Khi đó những gì mẹ thấy là những gì mẹ mong muốn xem. " Blaise nói, " Khi đó... mẹ càng thất vọng thì lại càng nhớ anh ta. Mẹ càng yếu đuối thì càng nhớ anh ta. Anh ta chiếm được điều anh ta muốn. "

"Tự do sao? " Tôi nói.

“Đúng thế.” Blaise nói.

“Mỗi người sinh ra đều không tự do.” Tôi nói, “Mỗi người đều có trách nhiệm”

“Khi đó mẹ còn nhỏ, không hiểu điều này.” Blaise nói, “Thật tiếc.”

“Con biết đấy, thế giới phù thủy rất nhỏ. Cho dù anh ta bị gia tộc trục xuất nhưng mẹ vẫn có thể thường xuyên gặp được.” Blaise nói.

Tôi không nói điều này là đúng.

“A, được rồi.” Blaise nhìn tôi cười, nói “Mẹ thừa nhận mẹ không cố ý xuất hiện ở những nơi anh ta thường đến.”

“Ví dụ như ?”

“À, quán bar.” Blaise nói.

“Say rượu rồi quan hệ ?” Tôi nói, “Như vậy cũng rất tệ.”

“Không phải.” Blaise nói, “Không. Khi đó mẹ thường xuyên đứng ở bên ngoài quán bar chờ.”

“Mẹ không đi vào?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Con biết mẹ mà, Sylvia, mẹ lớn lên trong sự giáo dục bảo thủ nhất.” Blaise nở nụ cười.

“Mà ông ấy đi quán bar vừa vặn không phải là hành động bảo thủ.” Tôi hiểu rõ nói.

“Có một ngày mẹ dừng cảm đi vào...” Blaise chìm vào trong ký ức, “Anh ta mời mẹ uống rượu.”

“Mẹ còn chưa trưởng thành.” Tôi nói.

“Anh ta không biết, anh ta không nhận ra mẹ.” Blaise nói, “Anh ta... đến bây giờ còn không biết có cô nhóc nhìn anh ta nhiều năm đến thế.”

Tôi dừng lại.

“Sau đó?”

“Thì một cô nhóc ngu xuẩn hiến dâng thân thể.” Blaise buông tay nói, “Mẹ phải công nhận là đêm đó rất tuyệt.”

Tôi trầm mặc.

“Sau đó mẹ phát hiện mình mang thai. Con biết là khả năng thụ thai của phù thủy không cao, mẹ không nghĩ là mẹ lại... may mắn như vậy.” Blaise nói, “Mẹ đến quán bar tìm anh ta nhiều lần, nhưng anh ta lại không hề xuất hiện.”

“Thời điểm đó là thời kỳ tối tăm của thế giới phù thủy, ông ta phải ở tiền tuyến... sau lại làm người giữ bí mật cho gia tộc Potter nên bị Kê-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đuổi giết. Con tin là ông ta không có thời gian...” Tôi an ủi cô, “Mẹ không nên ra khỏi nhà vào thời điểm đó, quá nguy hiểm”

“A, đúng vậy, may mắn là mẹ còn sống.” Blaise cười cười nói, “Anh ta không phải là không có thời gian, anh ta chính là không muốn gặp mẹ.”

“Không phải thế.” Tôi cầm tay cô, “Con biết mẹ là người phụ nữ quyến rũ như nào, không ai có thể quên mẹ được.”

“Con đã nhìn thấy chưa? Anh ta không nhận ra mẹ.” Blaise vỗ tay tôi, ý bảo cô không sao, “Nhưng tất cả đều là quá khứ.”

Tôi khổ sở không biết phải nói gì.

“Ông ấy... không biết có con, đúng không ?” Tôi khó khăn nói.

“Xin lỗi con. Đúng thế.” Blaise áy náy nhìn tôi, “Con hận mẹ không ? Mẹ không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh.”

Khát vọng lớn nhất của tôi đã từng là điều này, một gia đình hoàn chỉnh. Có cha, có mẹ, có tình cảm của cả cha lẫn mẹ.

Tôi đã nghĩ rằng cha tôi đã chết hoặc ông ấy từ bỏ tôi và Blaise, nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ đến cha tôi không biết sự tồn tại của mình.

Tôi không phủ nhận là tôi đau đớn, nhưng tôi làm sao có thể hận Blaise.

Tôi nghĩ mình phải vô cùng may mắn mới có được một người mẹ như vậy.

“Không bao giờ có chuyện đó.” Tôi nhìn cô, mỉm cười với cô, “Sau đó ?”

“Sau đó, ông bà phát hiện ra mẹ mang thai. Họ ép hỏi mẹ cha đứa nhỏ là ai.” Blaise lười biếng nở nụ cười, “Mẹ nói, cho dù mẹ không nói ra thì thế giới phù thủy có phép thuật huyết thống để tìm ra người đó là ai.”

“Họ không thể thừa nhận được sự sỉ nhục từ một kẻ phản bội lại thuần huyết. Mỗi một đứa trẻ đều là trời ban ân, thế giới phù thủy chưa bao giờ có phá thai gì đó. Nhưng gia tộc của mẹ từ xưa... có thể dùng phép thuật để lấy đứa trẻ ra.”

“Mẹ không đồng ý.”

“Sau đó ?” Tôi nói. Tôi cũng có thể đoán ra kết quả.

" Từ xưa, thời kỳ quý tộc nắm giữ toàn bộ thế giới phù thủy, bọn họ thường xóa bỏ ma lực của những kẻ phản bội này. Thuốc cấm ma này, gia tộc còn giữ được mấy phần. " Blaise nói, " Bọn họ cho mẹ uống nó, rồi đưa mẹ đến thế giới Muggle. "

Tôi cảm thấy nghẹn trong họng.

"Bọn họ... con nghĩ rằng họ vẫn yêu mẹ," Tôi cố gắng để giọng nói của mình bình thường, "Ít nhất bọn họ không giết mẹ."

"Đúng thế, mẹ nên cảm ơn Merlin." Blaise lạnh nhạt nói. "Giống một đôi vợ chồng Muggle, bọn họ đưa nhỏ bị chặt đứt hai chân đến một nơi xa lạ."

Tôi còn nhớ Parkinson gào lên chán ghét khi nghe đến từ cấm ma, tôi còn nhớ rõ Martina đã nói. Chị ấy nói ma lực là một nửa người, mất đi ma lực thì đau đớn hơn cái chết.

Tôi suýt nữa đã khóc.

Blaise, Blaise, cô đã làm như thế nào để đối mặt với thế giới Muggle mà mình không biết gì, mang theo đứa nhỏ ngã nghiêng sống sót thế nào?"

Tôi ngồi cạnh cô, nức nở ôm cô.

"Nếu không có con, cuộc sống của mẹ đã tốt hơn."

"Không có con, khi đó mẹ căn bản là không thể sống được." Cô dịu dàng vuốt ve đầu tôi nói "May mắn nhất của mẹ là còn có con."

"Con yêu mẹ vô cùng." Tôi nói

"Mẹ biết." Blaise nói, "Mẹ cũng yêu con."

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 99: Ngoại truyện Sirius Black

6.7.1994

"Chuẩn bị xong chưa ? Các phóng viên sắp tới. " Lupin gõ cửa đi vào.

"A, xong ngay. " Sirius Black đứng trước gương lập tức xoay người qua, không kiên nhẫn cài nút áo. «Mình ghét mặc loại quần áo này. "

"Bộ quần áo này cậu mặc rất đẹp. " Lupin đánh giá một chút rồi nói, " Cậu nhìn

đi... rất tuyệt. "

"Thật sao ? " Black nở nụ cười. Anh là người đàn ông anh tuấn, sau mười hai năm trong ngục Azkaban rồi lại trốn ngục sống trong cảnh trốn tránh cũng làm hại đến sức khỏe của anh, anh bây giờ nhìn tiêu tụy và tang thương. Anh hiện tại đã chín chắn hơn.

"Này, " Lupin hỏi, " Hôm qua cậu đã nói với Hopper chưa ? "

"A " Black dừng lại, cười khổ nói, " Có lẽ con bé sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. "

"Nếu mình là con bé, mình cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cậu. " Lupin đồng tình nhìn anh, " Nhưng cậu không thử thì làm sao biết được, đúng không ? "

Black lười biếng nở nụ cười.

"Đúng rồi. " Lupin mỉm cười hỏi, " Cậu sẽ nói với các phóng viên về con bé à ? "

"Đương nhiên là không. " Black nói, " Mình biết nên làm thế nào. "

"Thật không thể tin được, cậu đã học được vì người khác suy nghĩ. " Lupin ngạc nhiên cười cười, " Voldermort có thể trở về bất cứ lúc nào... Nếu bị hấn biết con bé đã từng giúp mình, mình nghĩ hấn - hoặc lũ Tử thần thực tử... có thể trừng

phạt con bé. Tuy là tỷ lệ rất nhỏ, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm “

“Đương nhiên. Mình đã mắc nợ con bé rồi. “Black lơ đãng sửa sang lại áo, “Mình không muốn con bé gặp nguy hiểm “

“Nhưng cậu nên giải thích cho con bé một chút, có lẽ con bé hiểu lắm. “Lupin nói.

“Mình nghĩ con bé không hiểu lắm đâu. “Black nhún mày nói, “Sylvia không hay giận dỗi. Con bé cũng không phải đứa ngốc. “

“A... Mình nghĩ cậu rất thích con bé?” Lupin cảm thấy hứng thú nói.

“Mình kiểu ngao thay con bé, Rumus. Cậu không biết con bé thông minh cỡ nào đâu.” Black nở nụ cười. “Cậu nếu nhìn thấy con bé phát triển các bùa chú nhỏ, mình dám nói cùng ở thời điểm năm thứ ba, chúng ta không thể nào xuất sắc như con bé.”

“Đương nhiên, đương nhiên, mình biết con bé rất xuất sắc.” Lupin nói, “Mình là giáo sư của con bé mà. Mình muốn nói là...” Anh nghiêng nghiêng thân, chú ý biểu cảm của Black, “Thời niên thiếu chúng ta đều ở cạnh nhau, Sirius. Mình biết cậu cũng không phải là người... dễ dàng thân thiết với người khác. Cảm giác cậu tốt với con bé thật là không giống bình thường.”

“Ai mà biết được? Có lẽ cuộc sống mười hai năm trong ngục đã làm mình thay đổi. “Black lơ đãng nhún nhún vai, “Nói thật, lần đầu tiên gặp con bé mình đã cảm thấy rất thân thiết. “

“Cậu không thấy khuôn mặt con bé rất giống một người? “Lupin cẩn thận nói.

“James sao? “Black nhún mày, “Giống James thì quả thật sẽ làm mình thấy thân thiết, tựa như Harry. Nhưng con bé không giống. “

“Mình muốn nói là... cậu. “Lupin nói.

Black kinh ngạc nhìn anh.

“Merlin! Mình biết là cậu muốn nói đến cái gì. “Black cười to, “Mẹ con bé là một Muggle, Remus. Mình dám cam đoan mình không có quen một cô gái Muggle.”

“A, mình từng nhớ là trong phòng cậu trong nhà Black có ảnh một cô gái Muggle mặc bikini.” Lupin mỉm cười nói.

“Được rồi, cậu biết là mình chỉ tức giận với mẹ thôi.” Black vô tình phát tay, “Nữ phù thủy tốt hơn các cô gái Muggle nhiều.”

“Có lẽ.” Lupin bảo thủ nói, “Nhưng mà mỗi lần mình nhìn con bé, cảm thấy giống như cậu mặc đồ nữ trang vậy. Hai người không có huyết thống mà giống nhau đến thế, việc này là không bình thường.”

“A! Tượng tượng của cậu thật ghê tởm.” Black cười to, sau đó suy nghĩ một chút.

“Có lẽ là... Relugus?” Black nói.

Đây là người em trai duy nhất, chết trong cuộc chiến năm ấy, không thể tìm thấy thi thể của nó.

Mười mấy năm qua đây là lần đầu tiên anh đề cập đến tên của em trai.

Trên mặt Black thoáng đau đớn nhưng rất nhanh bị biểu tình ghét bỏ thay thế.

“Không phải là nó.” Black lắc đầu, “Năm mười sáu tuổi nó tham gia Tử thần thực tử, nó lại càng ghét Muggle hơn bất cứ ai.”

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 100: Nhà black

Quảng trường Grimmauld cũng không dễ tìm, tôi đành phải mua bản đồ của London.

Năm ngày sau, trong tay tôi là một túi nhỏ, đứng ở bãi cỏ dài trước quảng trường. Gadda đứng trên vai tôi, cuộn mình trong tóc.

Việc này tôi không hề nghĩ tới. Gia tộc Black từng là gia tộc thuần huyết huy hoàng, tôi không nghĩ là nó lại ở thế giới Muggle, hơn nữa, xung quanh cũng không khá hơn hẻm Spiders.

Tôi chăm chú nhìn những căn nhà xung quanh, các nhà này đều nhìn đen, nhiều cửa sổ bị vỡ, sơn trên tường bong ra từng mảnh, rơi xuống thành đồng

rác nhỏ trên bậc thang. Tôi không thể nhận ra chút nào ở đây đáng vẻ của một căn nhà của quý tộc.

Tôi đã hiểu vì sao đến quảng trường Grimmauld còn cần cú mèo gửi tin.

Tôi vỗ Gadda, nó nhô đầu ra khỏi tóc, tò mò nhìn phía trước, kêu nho nhỏ.

“Bé con đáng yêu.” Tôi nói, “Đi báo Sirius Black cho chị nào.”

Nó phản chấn bay lên, bay về phía trước. Tôi ngửa đầu nhìn nó, bước từng bước về phía trước.

Một căn nhà đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi. Nó có cánh cổng màu đen, nhìn rất sập xệ, tay nắm hình con rắn màu bạc.

Gadda bay qua một cửa sổ hồng đi vào nhà.

Tôi đoán là mình đã tìm thấy nhà Black.

Tôi nhìn xung quanh, rất may là nơi này rất hoang vắng, không có một Muggle nào chú ý đến một cánh cổng đột nhiên xuất hiện.

Tôi vội vàng bước lên bậc cửa, nắm lấy nắm tay hình rắn.

Cửa mở - Sirius Black đang vội đi đến bên này, thấy tôi mở cửa thì rất ngạc nhiên.

“A, cháu có thể tìm thấy nó lại còn có thể mở nó...” ông có vẻ ngạc nhiên nói, giang tay ra ôm tôi, “Chào mừng cháu, Sylvia.”

Cái ôm của ông rất chặt lại ấm áp. Tôi phát hiện, từ lúc tôi biết ông là cha mình... tôi không thể nhìn đối diện với ông.

“Có chuyện gì không bình thường ạ?” Tôi cố gắng khống chế mình.

“Cửa nhà quý tộc bình thường đều có bùa bảo vệ. Không phải... ai cũng có thể tìm được nó.” Black nhú mày, “Có lẽ là nhiều năm không tu sửa, nó đã bị hỏng.”

“Chắc vậy.” Tôi hàm hồ nói. Tôi biết vì sao lại như thế... nhà Black nhận ra huyết mạch của tôi, mà Sirius thì không phát hiện. Tôi không biết là nên thờ phào hay là nên buồn bã.

“Thực nên may mắn là bao nhiêu năm qua không có kẻ trộm viếng.” Sirius nhìn ra phía ngoài, “Vào đi.”

Cánh cổng rung rung khép lại phía sau tôi, cái then cửa nặng bằng đồng thau nhảy về vị trí cũ.

Xung quanh lập tức tối đen. Tôi đứng tại chỗ đờ người vài giây, đến khi mắt tôi có thể thích ứng với bóng đêm, mới đi theo sau Black đi vào phòng khách. Nơi đó cũng tối đen, vài tia nắng xuyên qua những ô cửa sổ bị vỡ, trong ánh nắng thì nhìn thấy rất nhiều bụi đang bay.

“Nơi này... à... rất khác so với tường tượng của cháu.” Tôi nói, “Ý cháu là... cháu không nghĩ nhà Black lại như thế này...”

“Cũ nát, dơ bẩn như thế này?” Sirius dừng lại một chút, “Trước kia nó cũng không như thế này.”

Ông ta vẫy vẫy tay, một loạt những tiếng tê tê nhẹ vang lên, các ngọn đèn trên tường đều sáng. Ngọn đèn lúc sáng lúc tối, ánh sáng không thể xuyên qua chụp đèn đầy bụi được.

“Thật tệ.” Sirius nói. Ông ấy rút đũa phép, tùy tiện nhắm ngay vật trang trí nhỏ, giống như chuẩn bị làm gì đấy, lại dơ dẻ, “À... chú có thể sử dụng bùa ánh sáng không?”

“Thoải mái ạ.” Tôi nói.

Ánh sáng nhẹ nhàng màu trắng chiếu đến, chiếu rọi bờ tường có từng mảng từng mảng loang lổ, chiếu đến một cái thảm trải cũ nát, hành lang dài mà tối om.

Sirius đi từng bước tới trước, bụi bặm nhiều năm bay lên, làm ông bị sặc bụi.

“Nơi này không có ai?” Tôi nói, “Chú không được ở đây?”

“Ở đây có một con gia tinh.” Sirius nói, “Chú không được ở đây. Chú có... phòng của mình.”

“Có vẻ nơi này thật sự không thể nào ở được.” Tôi nói.

“Nói thật, chú rất vui khi cháu cảm thấy hứng khi với ngôi nhà này,” Black nói, “Nhưng chú không nghĩ đi thăm nơi này là một chủ ý hay.”

“À, cháu phải nói với chú là cháu không có ý nghĩ này... là chú mời cháu tới.” Tôi nói, tay vuốt ve trang sức cũ nát, “Nơi này tràn ngập cảm giác xưa cũ.”

“Cảm giác xưa cũ đầy thê lương.” Sirius nói móc, “Tro bụi đã cho thấy hết tất cả.”

“Đừng nói thế.” Tôi nói, “Cháu có thể tưởng tượng ra cảnh huy hoàng năm đó của nó.”

Sirius không nói. Chúng tôi im lặng đi theo hành lang đi xuống, đi qua hai bức màn bị bùa chú làm rách nát.

“Đằng sau này có cửa không?” Tôi kéo bức màn ra.

“Không có, chú khuyên cháu không nên làm nó rớt ra.” Sirius ghét bỏ liếc mắt nhìn nơi đó.

“Được ạ.” Tôi buông tay ra, “Cháu có thể nhìn phòng của chú không?”

“Đương nhiên có thể. À...” Sirius bối rối nói, “Chú phải sửa sang một chút. Cháu đợi chú ở đây nhé.”

“Không cần đâu, cháu không nghĩ là nó còn bừa bộn hơn bên ngoài này.” Tôi nói. Nhưng Sirius không nghe, ông ấy vội vàng chạy lên lầu.

Tôi hoang mang nhìn ông ấy biến mất ở chỗ rẽ ở hành lang, nhún nhún vai, lượn lờ bên trong căn phòng cũ rích lại bản thủ, đánh giá căn phòng qua ánh sáng mờ mờ - sau đó tôi phát hiện ở vách tường cuối có một tấm thảm treo tường.

Tôi đi đến phía trước nó.

Thảm treo tường nhìn rất cũ kỹ, màu sắc đã bạc màu, vài chỗ như là bị con gì cắn hỏng. Nhưng kim tuyến trên đó vẫn sáng lấp lánh, tôi có thể nhìn thấy trên tường là một bức gia phả. Thảm treo ghi vài chữ to:

Gia tộc Black cao quý từ rất xưa

Vĩ viễn thuần huyết

Đó là những chữ hiện ra trên gia phả, mặt trên có vài nốt nhỏ.

Tay tôi chạm nhẹ vào nó, nhớ kỹ từng tên từng tên xuất hiện.

Ella Dora Black, Isla Black, Phineas Black...

Những người tôi không biết này, có cùng dòng máu với tôi.

“Là cô sao? Cô gái nhỏ?” Đột nhiên phía sau tôi truyền đến tiếng khàn khàn, âm thanh trầm trầm.

Tôi mạnh mẽ xoay người, bị hai con mắt to giống bóng đèn làm hoảng sợ.

Đó là một con gia tinh, cho dù tôi không hay nhìn thấy bọn gia tinh, nhưng tôi cũng có thể biết là nó đã rất già rồi... trên người nhiều nếp nhăn như vậy, lông màu trắng trong tai vừa dài lại vừa bản.

Con mắt màu xám trắng đầy tơ máu ướt sũng nhìn tôi.

“Là cô sao? Cô gái nhỏ?”

Tôi lo lắng nhìn về phía hành lang cuối cầu thang, cẩn thận nói: “Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Từ lúc cô đi vào căn nhà này tôi đã cảm nhận được, cô là một người nhà Black? Thuần huyết lại là một Slytherin! “Con gia tinh phấn khởi kêu lên.

Tôi nhìn cái túi vải cầm trên tay, trên mặt nó có thêu dấu hiệu của Slytherin.

Tôi đọc trong sách biết những con gia tinh nếu ở cùng mình, gia đình phù thủy đều có cảm ứng... Cảm ứng vô cùng nhạy cảm.

Tôi bắt đầu thấy hồi hận khi đến đây.

“Người đoán nhầm rồi, tôi không phải! “Tôi nghiêm khắc nói.

Con gia tinh bị thương lại tuyệt vọng hét to một tiếng, điên cuồng đập đầu mình vào vách tường.

“Cháu làm sao thế? Sylvia!” Tiếng Sirius truyền từ trên lầu đến, đồng thời cầu thang vang lên tiếng thùng thùng.

“Dừng lại! Dừng lại!” Tôi sắp phát điên, “Được rồi, người thắng! Đúng là ta!”

Tiểu gia tinh ngừng lại, hai con mắt to như bóng đèn nhìn trừng trừng tôi, miệng nói nho nhỏ: “Kreache biết là sẽ không nhận sai... huyết mạch gia tộc Black... thuần huyết! Kreache biết...”

“A...” Tôi thử kêu tên của nó, “Kreache!”

Con gia tinh mở to con mắt to ngập nước, nó để mặt trong đôi tay đen xỉ, nức nở lớn tiếng nói: “A! Cô nhỏ gọi tên mình! Cô nhỏ gọi tên mình!”

“Sylvia?” Âm thanh của Sirius lại gần lắm rồi.

“Kreache!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói, “Ngươi phải thề là không nói ra việc này!”

Con gia tinh hoang mang nhìn tôi, lập tức lắc đầu: “Cô nhỏ là huyết mạch trực hệ của gia tộc Black, cô nhỏ là người nhà Slytherin, cô nhỏ là người thừa kế gia tộc Black!”

Tôi khần trương nhìn về phía hành lang, nói: “Ta ra lệnh cho ngươi! Không cho phép ngươi nói cho bất kể kẻ nào!”

Có vẻ con gia tinh không dám vi phạm bất cứ mệnh lệnh trực tiếp nào, nó phải chịu nhưng có vẻ không tình nguyện.

“Kreache sẽ không nói ra, Kreache sẽ không nói cho bất cứ ai.” Nó nhỏ giọng nói, “Bà chủ nếu biết sẽ vui về đến thế nào đây! Bà nhất định sẽ đồng ý để gia tộc

Black cùng Kreache thoát khỏi chủ nhân dơ bẩn!”

“Nó có làm gì cháu không?” Sirius từ hành lang đi đến, “Chú vừa gọi cháu nhưng không thấy cháu trả lời.”

“Kreache sẽ không làm cô nhỏ bị thương!” Con gia tinh kháng nghị sau đó cúi đầu lầu bầu, “Chủ nhân luôn thích chuyện cười! Đầu chủ nhân dơ bẩn, không biết cảm kích là heo!”

“Cháu... chính là xem gia phả của gia tộc Black đến mê mẩn.” Tôi dường như

không có việc gì nói, “Đây là con gia tinh của nhà chú? Nó có vẻ thích dấu hiệu Slytherin của cháu.”

“Tin chú đi, cái đấy cũng không có gì hay để xem.” Sirius nói ngắn gọn, sau đó nói với gia tinh, “Kreache đi mau, không được xuất hiện trước mặt ta!”

Con gia tinh có vẻ mặt chán ghét cung kính cúi chào, một đường lầu bầu đi ra.

“A... Nó... rất thú vị.” Tôi nói.

“Có lẽ.” Sirius khó chịu nhìn nơi nó biến mất, “Hồi trước, mẹ chú thích nó nhất... nhưng có lẽ nó đã quá già lại hồ đồ rồi.”

“À, cháu lại không nghĩ thế.” Tôi nói, “Phòng của chú đã dọn dẹp xong rồi ạ?”

Sirius ho khan.

“Đương nhiên,” Ông ấy nói, “Đi theo chú.”

Tôi dưới sự hướng dẫn đã đi qua một cái ô thật lớn, đi lên cái cầu thang tối om, đi qua một cái đầu con gì đó treo trên tường.

“Nơi này giống như chỗ ở của Phù thủy Hắc ám vậy.” Tôi vừa đi vừa đánh giá.

“Nơi này chính là như thế, Sylvia.” Sirius nói.

“A...” Tôi nói, “Chú biết là cháu không có thành kiến với phép thuật Hắc ám mà.”

“Thành kiến? Ừ!” Sirius nói xong đẩy cửa phòng, “Tới rồi đây.”

Tôi đi vào cẩn thận đánh giá căn phòng.

Không giống với bên ngoài bẩn thỉu, căn phòng này vẫn còn sạch sẽ, nhìn các đồ trang trí bị bạc màu có thể nhận thấy là nó đã từng rực rỡ và lớn đến thế nào. Trên giường, trên tường, trên cửa sổ đều là màu bạc và màu xanh lục của nhà Slytherin, trên bàn còn đặt một khung ảnh, một quyển sổ ghi chép đang mở ra.

Giống như nó vẫn dừng lại ở thời điểm chủ nhân rời đi.

“Nơi này thật không giống với tưởng tượng của cháu...” Tôi cân nhắc nói, “Cháu nghe nói chú là một Gryffindor.”

“Cả gia tộc chú đều là Slytherin, cháu biết đấy.” Chú Sirius có chút khần trương.

Tôi chú ý đến dưới gầm giường rơi ra tấm vé cũ cắt từ báo, tò mò cầm lấy xem

Nhưng chú Sirius nhanh tay cầm nó đi, vo viên lại để sang bên cạnh: “À, chú quên không bỏ nó đi... cái này có gì hay mà xem.”

Tôi nhìn chú ấy, sau đó đi về phía cái bàn, cầm cái khung ảnh lên.

Chú Sirius lập tức ho khan.

Đây là một nhóm thuộc đội bóng Quidditch nhà Slytherin, chính giữa là một thiếu niên. Giống chú Sirius ở bộ tóc đen, khuôn mặt cũng khá giống nhưng lại không đẹp trai bằng.

“Đây là?” Tôi ngạc nhiên nói.

“Em trai chú.” Chú Sirius nói.

“Chú lại để ảnh chụp em trai trong phòng mình?” Tôi hỏi.

“Chú không biết.” Chú ấy nói nhanh. Dừng chút chút lại nói: “Gần đây chú hay nhớ tới chú ấy.”

Tôi im lặng đi trong phòng rồi đi ra ngoài.

Chú Sirius giống như là thờ dài nhẹ nhõm, đi phía sau tôi.

“Trên này đều là phòng ngủ ạ?” Tôi hỏi.

“Hầu hết.” Chú Sirius nói, “Bên kia là mẹ chú... này! Dừng mở cửa lung tung!”

Chú ấy nói đã chậm, tôi đã mở cánh cửa bên cạnh ra rồi.

Gian phòng này còn to hơn gian phòng kia và còn có khi thế hơn. Trong đó có giường rất to, đầu giường đều điêu khắc hoa văn, cửa sổ cao cao bị che bởi chiếc rèm nhung thiên nga; đèn treo trên trần đầy bụi, vài ngọn nến còn cắm trên đó, xung quanh ngọn nến là sáp nến chảy ra. Tranh trên tường và trên đầu giường đều mờ, mạng nhện từ đèn trần kéo xuống tủ quần áo.

Các tấm tranh ảnh quảng cáo cùng những tấm hình chi chít che đi màu xám của vách tường chỉ lộ ra vài khe hở, trong phòng có vài cái cờ Gryffindor đã bị phai màu.

“Đây mới là phòng của chú, đúng chứ ạ?” Tôi hiểu rõ, đi vào, nhìn hình các xe máy phân khối lớn, cùng rất nhiều tranh ảnh các cô gái Muggle, “A... Các cô gái mặc Bikini.”

Chú Sirius mất tự nhiên nói: “Ừm! Mỗi người đàn ông đều có thời trai trẻ.”

“Có lẽ...” Tôi từ chối cho ý kiến, “Nhưng mà chú lại lừa cháu.”

“Chú đã cố gắng.” Chú Sirius chán nản nói, “Nhưng mà Bùa Dán chặt vĩnh viễn quá tốt... Chú không muốn cho cháu nhìn những cái này.”

“Không sao.” Tôi nhẹ nhàng thờ ra nói, “Thật không có gì.”

“Biểu cảm của con lại không nói như thế.” Chú Sirius tội nghiệp nói.

Tôi không ý kiến, ngồi ở trên ghế đánh giá căn phòng này.

“À... Sylvia.” Chú Sirius ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào tôi, “Chú rất xin lỗi.”

Tôi không nói gì.

“Cháu sẽ tha thứ cho chú chứ?” Chú Sirius thử thăm dò nói, “Chú rất quan tâm đến cháu. Chúng ta có thể lại như trước kia không?”

“Chỉ sợ là không thể.” Tôi nói “Trừ khi chú thật sự là một chú chó.”

Chú Sirius nhìn có vẻ uể oải.

“Cháu không thể coi chú là Knight được, nhưng chúng ta có thể là bạn.” Tôi nói.

Chú Sirius nở nụ cười. Da tay của chú ấy rất trắng, màu mắt màu xám giống như tôi, mái tóc xoăn thật dài buộc ở phía sau gáy. Chú ấy đã ba mươi bốn tuổi, lúc cười khóe mắt đã có nếp nhăn. Nhưng lại không làm tổn hại đến sức quyến rũ của chú ấy, chú ấy vẫn rất đẹp trai làm cho bất kỳ ai nhìn cũng thích.

Tôi nhìn chú ấy.

Chú ấy là... cha của tôi.

Tôi tỏ vẻ không có việc gì thu hồi ánh mắt, lăm lăm từng loại sách vở thuộc về chàng thiếu niên Sirius.

“Nếu cháu thích có thể cầm về hết.” Chú Sirius nói.

“Cảm ơn chú...” Tôi mở bìa sách cho chú ấy xem, “Nhưng mà cháu sẽ không dùng đến chúng.”

Đây là một ít tạp chí bảo dưỡng xe máy.

“A... ha ha...” Chú Sirius xấu hổ nói sang chuyện khác, “Thời trẻ chú có một chiếc xe máy vô cùng lớn.”

“Kiểu gì nhỉ?” Tôi lăm bằm nhìn các tấm ảnh.

“Cực kỳ lớn... chạy rất nhanh... các tính năng đều tốt.” Chú Sirius nở nụ cười, “Khi đó chú thường xuyên cùng James đưa xe... trên đũa Muggle...”

“Khi đó chú cũng để tóc dài?” Tôi nói, “Có vẻ các chú giống hai người thích náo nhiệt

“Khi đó các chú rất rảnh rỗi.” Chú Sirius nói.

“Chú hiện tại vẫn thế mà.” Tôi nói.

“Đương nhiên là không rồi.” Chú Sirius cười, “Chú là cha nuôi của Harry, sau này chú phải học cách làm cha rồi.”

Tôi nhìn chú ấy, đột nhiên cảm thấy mình vô cùng đau lòng và ghen tị.

“Hai người sẽ sống cùng nhau?” Tôi cúi đầu nhìn qua.

“Đương nhiên, cha mẹ nó đều mất, chú là người thân duy nhất.”

“À.” Tôi cố gắng không chế âm thanh của mình, “Vậy chú sẽ làm gương cho cậu ấy... chú cũng không giống một người cha tốt.”

“Chú sẽ, Sylvia.” Chú Sirius vỗ đầu tôi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 101: Sinh nhật

27.8.1991

Severus Snape đang ngồi ở ghế dựa đọc sách.

Bên ngoài đột nhiên ma lực phát nổ. Snape dễ dàng đoán được qua những dao động, có một đứa nhóc chết tiệt ở phụ cận đã bạo động.

Dao động mạnh mẽ mà tàn bạo.

Snape hoài nghi là đứa nhóc đó sẽ làm nổ tung bản thân nó.

Nhân viên Bộ pháp thuật mất ba mươi phút mới tới xử lý được.

“Đứa nhóc chết tiệt.” Snape nói. Anh ta bỏ sách xuống, mở cửa đi ra ngoài.

Tòa nhà Black rất lớn, phòng rất nhiều. Sau khi tôi đi thăm quan hết, trời cũng muốn tối rồi.

“Cháu nghĩ là cháu phải về rồi.” Tôi nhìn xung quanh gọi “Gadda?”

Con cú mèo bay từ một đồng vải bông đầy bụi bay ra, nó vô cùng thân thiết dừng trên vai chú Sirius, sau đó quen thuộc chui vào tóc.

“Chú vô cùng vui về khi mà chú thay đổi hình dạng nó vẫn có thể nhận ra chú,” chú Sirius lấy nó ra khỏi tóc, “Nếu nó không biến đầu chú thành một đồng bụi, có

lẽ chú sẽ vui hơn.”

Gadda mở mở tay chú ấy làm nũng, bực bội bay lên.

“Gadda.” Tôi nhìn thấy nó có xu hướng bay về phía tôi, vội vàng nói, “Mày tự bay về nhà đi.”

Con cú mèo nhỏ bay vòng vòng trong phòng, đầu lòng bay đi.

Tôi xoay người, vừa định chào chú Sirius, chú ấy đột nhiên vỗ tay: “Đúng rồi.”

“Thiếu chút nữa chú quên...” Chú Sirius vỗ trán, đi lên lầu, “Đội chú ở đây nhé.”

Gần như khi chú ấy biến mất ở cuối hành lang, Kreache liền “bụp” xuất hiện trước mặt tôi, có vẻ như nó coi mệnh lệnh “Không xuất hiện trước mặt tôi” chỉ là đùa, mà nó cũng đã làm như thế.

“Đây là lỗi của Kreache! “Con gia tinh đập đầu vào tường, lại chọn đúng chỗ nhọn để đụng vào, “Kreache là một con gia tinh hư hỏng!”

«Dừng lại! Dừng lại!» Tôi nói.

Con gia tinh dừng lại, con mắt to màu xám trắng đầy tơ máu nhìn chăm chăm tôi, trên trán có một vết thương to đã xanh tím rồi.

“Được rồi! Tôi không thể ở nơi này, “Tôi không nở nói, “Nhưng tôi có thể thường xuyên đến chơi.”

“A!” “Kreache hít nước mũi, muốn nói cái gì đấy nhưng đã có tiếng bước chân chú Sirius đến gần, nó lập tức biến mất.

“Cái con gia tinh chết tiệt kia lại làm gì thế?” “Chú Sirius đi trên hành lang, bực bội nói, “Có lẽ cho nó một bộ quần áo là tốt nhất.”

“Chú không thể làm như thế.” Tôi nói.

Máy mắn là chú Sirius chín oí. Chú ấy đưa tôi một tấm vé.

“Đây là cái gì ạ?” “Tôi tò mò nhận lấy.

“Vé xem trận bóng, Quidditch World Cup, cháu biết không?”

“Không, cháu không biết.” “Tôi chần chờ nói, “Cháu cũng không thích Quidditch lắm...”

“Được rồi.” “Chú Sirius nhún vai, cầm lại tấm vé, “Có lẽ chú sẽ cho chú Remus.”

“Cháu nghĩ đó là ý kiến hay, “Tôi nói, “Cháu phải về rồi, chú Sirius.”

“Chú đưa cháu về.” “chú Sirius nói.

“Chú đưa cháu về bằng gì?” “Tôi cảnh giác nói, “Bằng xe máy?”

“Xe máy là một ý kiến hay, “chú Sirius cười to, “Nhưng mà chú còn chưa chọn được con xe nào tốt như con lúc trước cả.”

Chú ấy đứng bên cạnh tôi, nắm chặt vai tôi - sau đó, trời đất chao đảo, chúng tôi xuất hiện dưới nhà tôi.

Tôi còn chưa kịp kinh ngạc, thì không nhận được chạy đến bên tường nôn khan.

“Thật tiếc.” “chú Sirius cười lớn vỗ lưng tôi, giống như đây là chuyện buồn cười cỡ nào, “Cháu có vẻ miễn cảm với bùa chú Độn thổ.”

“Đây là Độn thổ ả?” “Tôi đứng thẳng, thờ hồng học, oán trách từng ông ấy, “

Chú nên báo trước cho cháu! Cháu ghét cái này! Cháu thà mất một giờ đi phương tiện giao thông của Muggle còn hơn.”

“Thật ra chú cũng không thích nó.” “chú Sirius xoa đầu tôi - chú ấy là người đàn ông cao lớn, cho dù tôi cao hơn hẳn các cô nàng cùng tuổi, nhưng xoa đầu tôi thì chú ấy vẫn dễ dàng làm “Chú chỉ nghĩ bây giờ đã tối... trị an xung quanh nhà cháu cũng không được tốt lắm.”

“Ồ, cháu đã sống ở đây mười bốn năm rồi.” “Tôi than thở.

“Mười bốn năm, cháu đã gần mười bốn tuổi sao, nhóc?” “chú Sirius nói, “Mà sinh nhật cháu là ngày nào?”

Tôi do dự nhưng vẫn nói: “Ngày hai mươi bảy tháng tám.”

“Còn hơn một tháng nữa.” “chú Sirius nói, «Ba mươi mốt tháng này là sinh nhật Harry, sinh nhật hai con rất gần nhau đấy.”

“... vậy à.” “Tôi khô khốc nói, tôi cũng chỉ có thể nói như thế.

“À, cháu có thể nói cho chú biết, tuổi các cháu thì thích cái gì? Chú hi vọng có thể chuẩn bị cho tốt. “Chú Sirius vui vẻ hào hứng nói.

“Ồ, có vẻ chú định chuẩn bị một ngạc nhiên cho cậu ấy. “Tôi mỉm cười nói, “Nhưng cháu cũng không thể hiểu được các cậu nhóc ở tuổi này đang nghĩ gì - bọn họ giống như ở tinh cầu khác tôi. “

“Đương nhiên là phải ngạc nhiên rồi, phải thật long trọng, to lớn! “Chú Sirius nở nụ cười, “Harry có cuộc sống không tốt, Sylvia. Người di Muggle nuôi dưỡng thằng bé nhưng lại dẫn vật nó. Thậm chí đến tận bây giờ còn chưa được tổ chức sinh nhật - có lẽ chú không nên nói với cháu chuyện này. “

Tôi cũng chưa bao giờ có.

“Cháu rất vui khi chú tâm sự với cháu, chú Sirius. “Tôi cố gắng duy trì nụ cười, “Cháu cho rằng mặc kệ chú làm cái gì, Potter đều rất vui. Từ trước đến giờ cậu ấy đều không có nhưng từ nay về sau chú sẽ bồi thường cho cậu ấy. “

“Đúng vậy, “Chú Sirius lại xoa đầu tôi, “Cháu vẫn là con bé lương thiện am hiểu ý người như thế. À... sinh nhật của nó... Cháu sẽ đến chứ? “

“... Không. “Tôi mỉm cười, “Weasley nhất định sẽ đến. Cùng cậu ta đứng trong một phòng... Merlin, đó là một kiểu tra tấn tinh thần mới. “

“Cậu nhóc đó không đến nổi nào. “Chú Sirius nói.

“Cháu không nghĩ thế, trừ khi cậu ta có thể thay đổi thành kiến mà người khác khó có thể tin được. “

“Được rồi, có lẽ cậu nhóc đó rất buồn bực. Chú phải đi rồi, Sylvia. “

“... Tạm biệt chú. “

Chú Sirius cười với tôi, biến mất.

Tôi chậm chạp để tay lên ngực. Vừa rồi tôi có cảm giác như có ngọn lửa đang đốt cháy, nó lan ra khắp cơ thể tôi, giống như muốn thiêu cả người tôi vậy.

Tôi dựa vào tường, dưới mái hiên đứng một lúc rồi mới lên lầu.

Kỳ nghỉ hè này trôi qua quá nhanh.

Blaise đến hiệu sách Beautiful mua rất nhiều báo có liên quan đến thế giới phù thủy mười mấy năm nay, còn đặt hàng nhật báo Tiên tri, giống như là đem tin tức mười mấy năm nay của thế giới phù thủy nhồi vào đầu vậy.

Hermione tham gia bữa tiệc “Cực long trọng, cực lớn “ của Potter, cô ấy tán thưởng nó và nói là Potter thiếu chút nữa khóc.

Mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng trọng yếu nhất là - Peter Pettigrew vượt ngục. Chú Sirius vô cùng tức giận, gửi thư cho Bộ Pháp thuật nói bọn họ không có năng lực. Chú ấy hối hận vì không giết chết hắn... chẳng sợ việc này sẽ làm cho chú ấy lần nữa trở lại ngục Azkaban.

Tháng tám, Quidditch World Cup bắt đầu rồi, nhật báo Tiên tri để tám trang báo giới thiệu về tình hình các trận đấu và ảnh chụp. Cho dù đến tôi không mấy thích Quidditch cũng nhớ kỹ vài cái tên.

Sáng ngày hai mươi bảy tháng tám, có mấy con cú mèo đến đưa quà sinh nhật cho tôi - điều này thật vui vẻ, bởi vì có rất ít người biết sinh nhật của tôi.

Hermione tặng tôi là một bộ Lịch sử thế giới, vô cùng dày, đề là “Hi vọng cậu có thể thích nó như mình thích nó. “

Cậu nhóc Blaise tặng chính là một bộ thuốc phun dành cho Phù thủy nữ, đề là “Ca ngợi phép thuật vĩ đại. “Tôi lật đi lật lại, mới nghiên cứu ra đây là dùng để trang điểm.

Chú Sirius tặng chính là một bộ lễ phục xinh đẹp, chú ấy đã tặng trước một tuần.

Đề là “Cháu sẽ cần đến nó. “Sau khi nhận quà tặng, Hogwarts gửi thư đến, xác định năm nay chúng tôi cần lễ phục.

Draco thật sự tặng váy ngủ - tôi chưa bao giờ thấy chiếc váy ngủ nào đẹp như vậy. Nó vừa nhẹ nhàng lại mềm mại, giống sương mù gần bờ sông, màu xám, giống màu mắt cậu ấy, nhưng cũng giống màu mắt của tôi. Không có lời đề.

Tôi ngay lập tức mặc nó vào - tôi bình thường không hay để ý đến cách ăn mặc, nhưng không có nghĩa là tôi không biết thưởng thức.

“Blaise, mẹ nhìn này. “Tôi khen ngợi vuốt ve nó, “Thật là đẹp. “

Blaise đang ở trong phòng bếp chỉ huy các đồ vật tự động làm bếp, nghe vậy nhô đầu ra nhìn tôi.

“Đây là váy ngủ? “Cô giống như hoảng sợ, “Là ai tặng? “

“... Con đã nhận? “Blaise lấp bắp nói, “Không trả lại? “

“Không. “Tôi ngạc nhiên nhìn cô. Cái váy ngủ này vừa nhìn thấy là rất thoải mái, hơn nữa chắc chắn là đặt may, vì nó may theo số đo của tôi, rất vừa vặn.

Cho dù tôi bởi vì nó quá quý giá mà trả lại... chỉ sợ Draco cũng không thể tặng người khác có cùng số đo với tôi được.

Blaise từ phòng bếp đi ra, xoa xoa tay ngồi trước mặt tôi. Cô nói : “ Mẹ nghĩ là con biết về các phong tục của phù thủy, đúng không ? “

“A, con biết. “Tôi nói, năm nhất tôi đã xem rất nhiều sách về phù thủy.

Blaise lại nhìn tôi.

“Hãy nghe mẹ... “ Cô hắng giọng, nhìn như có vẻ là không chuẩn bị trước, “ Mẹ không muốn trở thành người mẹ hay lái nhái... À, mẹ biết đây là chuyện của con ?

Có lẽ con cho rằng mẹ không có tư cách nói con... A, trời ơi ! Nhưng mẹ vẫn muốn nói với con... “

Cô cân nhắc nói : “ Hãy tự bảo vệ mình. “

Tôi nhin không được nở nụ cười.

“Merlin ! Mẹ nói quá khoa trương đấy ! “ Giống như việc tôi mặc chiếc váy ngủ xinh đẹp này có thể mang đến nguy hiểm gì cho tôi vậy. Nhưng tôi vẫn nói “ Con sẽ bảo vệ bản thân, con hứa. “

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 102: Khai giảng

Ngày 3.8.1994

“Mẹ, con đã mười bốn tuổi rồi ! “ Draco nói, “ Mẹ đi làm chuyện mình cần làm đi. “

“Được rồi. “ Narcissa Malfoy dịu dàng nhìn con trai mình, cô chỉ dịu dàng khi nhìn con trai của mình, “ Con phải tin tưởng là mẹ rất vui lòng khi cùng con lựa chọn quần áo cho con đấy. “

“A. “ Draco không kiên nhẫn nói, “ Mười bốn năm qua con chưa bao giờ hoài nghi điều đó. “

Narcissa nở nụ cười, cô hôn hôn cậu nhóc : “ Vậy chút nữa gặp con nhé. “

Draco nhìn cô rồi đi, duỗi người vươn hai tay, cuộn thước tự động đi quanh người cậu ấy.

Chủ tiệm may đến thông báo cho cậu ấy : “ Đến cậu, cậu Malfoy. “

Draco ngao mạn gật đầu, đứng lên khỏi ghế đầu, tình cờ đi vào chỗ có rất nhiều móc áo bằng gỗ. Trong thời gian đợi làm xong quần áo, cậu có rất nhiều thời gian để xem xét, lựa chọn.

Đi ngang qua một chiếc váy ngủ xinh đẹp màu xám, cậu lập tức nghĩ đến màu sắc này là màu mắt của Sylvia.

Cậu dừng lại, nhớ tới yêu cầu của Sylvia Hopper.

“ Sinh nhật của mình, cậu tặng mình chiếc váy ngủ đi. “

Cậu rất quý Sylvia. Cậu ấy là một cô gái thông minh, ở chung cực kỳ thoải mái. Cậu cho rằng bọn họ có thời gian để tình cảm này phát triển.

Nhưng có vẻ Sylvia hơi vội vàng.

Sinh nhật Sylvia... ngày 27 tháng 8.

Đây là lần đầu tiên cô ấy đưa yêu cầu với cậu.

Nếu ngày đó cậu không tặng, cô ấy có thể nghĩ đây là cậu từ chối ?

Draco lo lắng nhìn chiếc áo ngủ này.

“Tôi muốn một chiếc giống như thế này. “Rồi cậu nói, “Ừ... cao như vậy, chiều rộng bả vai bằng này, dáng thon thả. “

“Vâng, thưa cậu Malfoy. “Chủ tiệm nói, “Lại ghi vào sổ ạ ? “

“Không. “Malfoy do dự rồi nói, “Tôi sẽ trả tiền.”

Ngày 1 tháng 9, London mưa to. Thời tiết nhìn rất đáng sợ.

Blaise đưa tôi đến sân ga Chín ba phần tư, tôi không nghĩ là dưới thời tiết này cô còn ra ngoài. Nhưng cô nói : “Con yêu, con không thể cướp đi cơ hội đầu tiên vào đó của mẹ. “

Tôi mang theo rất nhiều đồ nhưng cũng không quá nặng, ở trong đám người chật chội nghiêng ngả lao đảo lên tàu tốc hành Hogwarts.

Draco, Blaise, Goyle, Crabbe, bọn họ đã ngồi trong toa. Tôi tìm được họ, cất hành lý rồi thở dài nhẹ nhõm.

“Nhìn thấy các cậu thật vui, Parkinson đâu?” Tôi hỏi.

“Ngồi cùng với các bạn của cô ấy rồi.” Blaise mỉm cười nói, “Cô ấy cho rằng ở đây rất chật chội.”

“Đúng thế.” Tôi nhìn bọn họ. Toa có sáu người ngồi nhưng cơ thể Goyle và Crabbe quá to.

“Ồ, người vừa đưa tiễn cậu là?” Blaise hỏi.

“Mẹ của mình.” Tôi nói.

“Ồ, thật trẻ nha.” Blaise nhìn ra phía ngoài - nhưng tàu tốc hành Hogwarts đã chạy, cậu không thể nhìn thấy cô ấy.

“Như vậy, mẹ cậu là một phù thủy?” Draco nhướn mày.

“Đúng vậy, thuần huyết.” Tôi nói.

“Như vậy...” Draco do dự hỏi, “Còn ba của cậu?”

Tôi dừng lại rồi nói: “Cũng là thuần huyết.”

Một kẻ thuần huyết phản bội.

“Cho nên cậu cũng là thuần huyết? Thật sao?” Blaise khoa trương cảm thán, “Merlin ơi, một phù thủy là Muggle duy nhất tại Slytherin lại là thuần huyết.”

“Chiếc mũ phân loại sẽ không bao giờ nhầm lẫn.” Draco cao ngạo nói. Cậu ấy nhìn tôi nói, “Nó biết cậu là một Slytherin trời sinh, điều này không thể nghi ngờ.”

Tôi khẽ cười, rất vui khi biết bọn họ quan tâm không hỏi thêm gì nữa. Slytherin không giống những kẻ lỗ mãng Gryffindor, bọn họ tôn trọng sự riêng tư và bí mật của người khác.

“Mà... trận bóng Quidditch, các cậu đi xem chứ?” tôi nói.

“Đương nhiên. Trận chung kết làm mọi người sợ hãi - Viktor Krum của đội Bungari

đã bắt được trái Snitch vàng, thắng đội Ireland.” Blaise hưng phấn nói, “Minh thắng rất nhiều Galleon.”

“Hả, cậu tham gia cá cược?” Draco nhú mày nói.

“Chỉ là...” Blaise cười nói, “Chỉ là cuộc cá cược nho nhỏ, chơi vui thôi. Cậu không tham gia à, Draco ? “

“Không. “Draco chân chò nói, “Minh không tham gia. “

“Thật tiếc.” Blaise nói.

Draco quay đầu về phía cửa sổ, lười biếng nhìn ra ngoài. Bên ngoài mưa to đập vào cửa kính, tôi nghĩ là cậu ấy còn không nhìn thấy rõ cảnh bên ngoài.

Tôi chú ý thấy hôm nay Draco có vẻ không thích nói chuyện, điều này rất lạ. Theo như tôi biết thì cậu ấy rất thích Quidditch, cậu ấy sẽ vui vẻ mà lái nhái cả ngày.

“Draco?” Tôi không nhận được hỏi, “Cậu mệt à?”

“Tớ không sao.” Draco trả lời ngắn gọn.

Có âm thanh ồn ào ngoài lối đi, một người phụ nữ đẩy một chiếc xe nhỏ đi tới.

Goyle và Crabbe hoan hô, đẩy cánh cửa xông ra ngoài, một lát sau ôm rất nhiều đồ ăn vặt lại đây, đặt lên chiếc bàn ở giữa toa.

“Này, nhiều quá.” Draco cau mày nói, “Cho dù các cậu cũng không thể ăn sạch chúng trước khi đến trường.”

“Chúng ta có năm người.” Khuôn mặt phúng phính của Goyle đầy ngu ngốc cười cười.

“Cậu thật dễ thương, Gregory.” Blaise lấy một cái nói.

Tôi lấy một cây cam thảo lớn rồi gật đầu nói: “Tớ đồng ý điều này.”

Tàu hỏa chạy chậm nhưng ổn định, chúng tôi ăn đồ ăn vặt, không để ý nói chuyện phát sinh trong ngày nghỉ hè này.

Tôi có đứng dậy đi toilet một lần. Lúc trở về, tôi nhìn qua cửa thủy tinh thấy Hermione.

Tôi đẩy cửa đi vào. Nhóm chúa cứu thế đang vui vẻ thảo luận cái gì đấy.

Bọn họ thấy tôi thì ngừng lại.

“Hi vọng là tôi không quấy rầy đến mọi người.” Tôi mỉm cười xem nhẹ khuôn mặt đầy thù địch của Weasley, “Tớ chỉ muốn... à, chào đón cậu thôi, Hermione.”

“À, đương nhiên, đã lâu không gặp cậu.” Hermione nhiệt tình nói.

“Xin chào Potter.” Tôi chần chờ kéo dài âm thanh, nói thật là tôi có ý đấy, “... Weasley.”

Khuôn mặt đầy tàn nhan của Weasley nhăn lại.

“Xin chào cậu, Hopper.” Potter cười có chút ngượng ngùng. Mặc dù cậu ấy có hơi gầy, nhưng tên tuổi của Chúa cứu thế đã bù lại rồi. Ở ba năm học trước, có vô số bạn nữ vui vẻ trước những lời kể về mái tóc đen rối bù và đôi mắt màu xanh biếc với sự khiêm tốn của cậu.

“Ngồi đây, Sylvia.” Hermione dịch mõng, đem Weasley đẩy vào trong.

Tôi không nghĩ đây là một ý kiến hay nhưng khi tôi nhìn thấy tám ảnh bọn họ để trên bàn thì ngồi xuống.

“Các cậu đang nói về cái gì thế?” Tôi làm vẻ tò mò cầm tấm ảnh chụp.

“Quidditch.” Potter ngượng ngùng nói, “A! Này... tớ không nên để cậu nhìn thấy.”

Trên ảnh là hình Potter đang cười to, một cái tay vung qua, kéo mặt cậu xuống.

Potter ngã sấp xuống, cái mũi mừng sinh nhật với màu sắc rực rỡ lệch qua một bên, màn hình run run, giống như là người cầm máy chụp đang cười to.

Tôi quay người, dừng ở bức ảnh đang hé ra.

“Đây là sao?” Tôi hỏi.

“Lều trại.” Potter nói.

“Lều trại.” Tôi kinh ngạc nói đùa, “Mình còn tưởng đây là cung điện cơ.”

“Ngạc nhiên? Bên trong giống như cung điện vậy.” Hermione nói, “Vừa nãy khi mình nhìn thấy mình cũng hiểu được là phép thuật thật thần kỳ.”

Trên ảnh có hình một tòa lâu đài nho nhỏ, màu đỏ, mái rất đẹp. Chiếc lều sáng choang với hàng chữ son vàng: Đạo tặc vĩnh viễn vô địch – Chân Nhồi Bông, Quý ông Mơ Mộng Ngó Ngẩn, Gạc Nai Nhỏ.

“Đạo tặc?” Tôi hỏi.

“À, đó là biệt danh của cha tớ cùng với chú Sirius khi đi học.” Potter nói, “Chân Nhồi Bông là chú Sirius, Quý ông Mơ Mộng Ngó Ngẩn là thầy Lupin.”

“Gạc Nai Nhỏ là cậu.” Tôi hiểu ra.

“A, cậu cũng nghĩ là ngu ngốc?” Potter có chút ảo não xen lẫn hạnh phúc nói “Tớ còn không biết là Animagi (phù thủy hóa thú) của tớ có phải là tuần lộc

không nữa.”

“Đó cũng không phải là vấn đề.” Tôi rũ mắt xuống đảo quanh, “Chú Sirius nói cậu rất giống cha cậu.”

Ảnh chụp Potter đứng nghiêm bên cạnh tòa lâu đài màu đỏ rực, một người đàn ông với mái tóc đen cười to đi đến bên cạnh nắm vai cậu.

“... Chú Sirius.” Tôi nói.

Potter nhìn sang: “Ừ, phía dưới còn có ảnh chụp một mình chú ấy.”

“Haha,” Tôi khô khan nói, “Cái trại này nhìn biết ngay là chủ ý của chú ấy, chú ấy có nhiều ý tưởng kỳ cục.”

“Đúng vậy,” Potter đồng ý nói, “Nhưng... điều này thật thú vị mà.”

“Thú vị!” Hermione nghiêm khắc trừng mắt nhìn cậu ấy, “Chú ấy đưa cậu đi đưa xe.”

“Harry sẽ không bị thương!” Đã bị bỏ quên quá lâu, Weasley không thoải mái hừ một tiếng, giống như vô cùng bất mãn với sự nhiệt tình của Potter và Hermione vậy. Cậu ta cố tình phản đối Hermione, “Chú Sirius là phù thủy trưởng thành.”

“Cũng không thể đảm bảo Harry an toàn khi xe bị lật.” Hermione không ngại ngần phản bác lại.

Tôi lật những tấm ảnh phía dưới lên, có tám ảnh chụp mọi thứ nhìn thật hỗn loạn, các lều trại đổ ngã lung tung trên mặt đất.

“Đây là?” Tôi hỏi.

“À...” Potter ngần ngại nói, “Hiện trường sau khi bọn Tử Thần Thực Tử tàn sát.”

“Tử Thần Thực Tử?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Cậu không xem Nhật Báo Tiên Tri à?” Hermione nói, “Sau trận đấu Quidditch, dấu hiệu Hắc Ám xuất hiện.”

“Vài ngày gần đây mình không xem. Các cậu có mặt ở đó?” Tôi nói, “Quá nguy hiểm.”

“Tớ thậm chí bị nghi ngờ!” Potter tức giận nói, “Tử Thần Thực Tử... tra tấn hai người Muggle.”

“Tớ cam đoan là cha thằng Malfoy có mặt ở đó!” Weasley nói xen vào, “Ông ta chắc chắn là cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

“Tôi không nghĩ như vậy,” Tôi lạnh lùng nói, “Có lẽ bạn học Weasley không học được việc không có chứng cứ thì không được phép nói ra sao.”

Lucius Malfoy là người đã biện hộ thành công sau cuộc chiến tranh kết thúc mười mấy năm trước, việc này vô cùng nổi tiếng, bởi vì ông ta là người duy nhất bị chỉ ra và được xác nhận thân phận Tử Thần Thực Tử mà được thả tự do, cho dù thế giới phù thủy rất nhiều người không tin nhiệm ông ta.

Thật ra, hôm nay Draco rất kỳ lạ, cậu ấy đáng lẽ không thể nào ít nói về

Quidditch World Cup được, có lẽ đã xảy ra chuyện gì.

Tôi hơi nghi ngờ, nhưng... đặc điểm của Slytherin là bao che khuyết điểm.

Hermione bịt miệng Weasley đến mặt đỏ tung bưng, trực tiếp ngăn lời tiếp theo của cậu ta.

Tôi không hề để ý đến cậu ta, cười với Potter: “Ảnh chụp rất đẹp, Potter.”

“Cậu có thể gọi mình là Harry.” Potter mong chờ nhìn tôi.

“Harry!” Weasley không thể tin được.

“Chú Sirius luôn nói với mình về cậu... Chú ấy nói cậu rất tốt.” Harry lắp bắp nói, “Ý tớ là... bọn mình có thể là bạn chứ?”

Tôi hiểu ý của cậu ấy... cậu ấy nguyện ý vì cha nuôi coi trọng tôi mà muốn có quan hệ tốt với tôi.

Mà tôi... cũng như thế, cậu ấy là do ông ấy dạy dỗ.

“Đương nhiên,” Tôi nói, “Cậu có thể gọi mình là Sylvia.”

“Sylvia.” Potter ngượng ngùng mỉm cười, “Mình cũng không biết nói gì... cảm ơn cậu đã giúp đỡ chú Sirius.”

“Không cần khách khí.” Tôi mỉm cười, cảm thấy dạ dày lộn tung phèo, “Thật vui khi có thể giúp đỡ chú ấy.”

“Sylvia.” Draco đứng ở ngoài cửa gọi.

Tôi vội vàng đứng lên, ảnh chụp bị tôi làm rơi xuống đất.

“Xin lỗi.” Tôi nhặt chúng lên, “À... tớ phải đi rồi.”

Tôi quả thật có thể gọi là chạy trốn chết. Weasley châm chọc với Potter cùng Hermione: “Nhìn thấy không Malfoy?”

Âm thanh của cậu ấy bị ngắt bởi tôi đóng cửa.

Draco nhìn tôi rồi kiêu ngạo lạnh nhạt nói: “Có lẽ mình không nên quấy rầy cậu.”

“Không.” Tôi thờ phào, mềm mại dựa vào người cậu ấy, “Cậu đến đúng lúc.”

Draco buồn bực kéo khoe miệng, kéo tôi đi vào phía ghế ngồi, “Thật không biết cậu đến đó làm gì nữa.”

“Tớ chỉ muốn chào Hermione,” Bản thân tôi cũng buồn bực nói, “Tớ đáng ra không nên qua đó.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 103: Cuộc thi tam pháp thuật

28.8.1991

“Cảm ơn anh đã xử lý kịp thời, giáo sư Snape.” Nhân viên Bộ Tai nạn và Thảm họa Pháp thuật nói, “Nếu không công việc của chúng tôi sẽ phải thêm gấp đôi thế này.”

Sau anh ta là các thành viên tổ Sự kiện đột nhiên xảy ra đang từng người mở cửa các nhà dân Muggle ở xung quanh, bọn họ sử dụng bùa Quên với mọi người.

Snape bắt tay anh ta.

“Này! Thật ghê quá.” Một người đàn ông đeo huy chương đang phù phép Mắt toét, “Cho dù là đứa bé thì cũng nên trừng phạt.”

“Sợ là chúng ta không thể trừng phạt đứa bé đấy, Girauld.” Người đàn ông đứng phía sau nói, “Nhìn xem người đàn ông này lộ ra cái gì này. Muggle kinh tởm.”

“Bây giờ bọn nhóc phù thủy thật là càng ngày càng xằng bậy.” Nhân viên công tác đứng trước Snape thờ dãi, “Một Muggle đã chết... Cái này cần nhân viên Ủy ban điều tiết các vấn đề của Muggle tham gia.”

Anh ta lấy tờ danh sách ra nhìn.

“A, thật khéo, đứa bé kia đã mười một tuổi. Cô bé sẽ đến trường Hogwarts học năm nay đúng không?”

“Chỉ cần đủ mười một tuổi trước ngày mừng một tháng chín, tất cả phù thủy nhỏ tuổi đều có thể đi học tại Hogwarts.” Snape nói ngắn gọn.

“Thật tốt quá.” Nhân viên công tác vui vẻ nói, “Đứa bé này quá nguy hiểm, vốn là chúng tôi phải phải phải người theo dõi con bé. Nếu chỉ còn ba ngày nữa khai giảng, chúng tôi lại tiết kiệm được một công việc.”

“Nhanh lên, Sylvia!”

Tôi mơ màng mở mắt, phát hiện mình đang dựa vào vai Draco để ngủ.

“A,” Tôi xoa khoe miệng, “Lần này tớ ngủ không ngáy chứ?”

“Không.” Draco nghiêng đầu nhìn tôi với vẻ mặt như là ghét bỏ, “Nhưng mà mình nghĩ là nếu cậu không tỉnh lại đúng lúc thì có khi nước miếng đã chảy ra rồi.”

Blaise chôn đầu vào cánh tay, cười đến mức cả vai run run.

“Má bị đè vào thì ai cũng sẽ chảy nước miếng, đây là phản ứng bình thường.” Tôi có chút ngượng ngùng cãi lại, “Bả vai cậu lại cứng như thế.”

“Lần sau có lẽ cậu nên tìm Goyle hoặc Crabbe.” Draco châm chọc.

“Có thể.” Tôi đánh giá bọn họ, “Đó là ý kiến hay.”

Draco rầu rĩ hừ một tiếng: “Sắp tới nơi rồi, cậu thích mặc đồ Muggle để đi vào trường à?”

“Cậu có thể nhắc nhở mình thay đồ tự nhiên hơn chút không.” Tôi đứng lên, lấy áo choàng từ trong rương hành lý ra.

Đoàn tàu từ từ chạy chậm, sau đó giạt một cái rồi dừng lại.

Cửa toa vừa mở ra, trong không khí tiếng sấm ì ùng.

Trời mưa vừa to vừa dày, gió thổi lớn làm mưa rơi trên người chúng tôi cứ tạch tạch.

Chúng tôi di chuyển theo dòng người, đi qua sân ga tối om, leo lên xe ngựa.

“Loại thời tiết này thì che ô cũng không có tác dụng!” Tôi đóng cánh cửa xe, hắt hơi một cái, “Có lẽ mình nên phát triển bùa Tránh nước mới được.”

“Tớ nghĩ nó sẽ không đơn giản như cậu nói đâu.” Draco ngồi đối diện, nước mưa theo mái tóc bạch kim của cậu chảy xuống, “Phí nhiều thời gian vào nó chỉ vì tránh mưa?”

“Cậu nói cũng đúng.” Tôi quay đầu nhìn qua cửa sổ xe ngựa, sắp đến trường Hogwarts rồi.

Xe ngựa xuyên qua cửa lớn có hai hình điêu khắc Lợn rừng có cánh, xe dừng lại trước thềm đá cửa lớn. Chúng tôi vội vàng đi lên thềm đá, đi xuyên qua hành lang tối om tiến vào sảnh đường, ngồi xuống dãy bàn của học viện nhà mình.

Ở sảnh đường, hàng trăm ngọn nến lơ lửng trong không trung, chiếu sáng những cái đĩa và cốc kim loại sáng lấp lánh. Bốn dãy bàn đã được mọi người ngồi đầy rất nhanh.

“Nơi này thật ấm áp.” Tôi mừng rơi nước mắt.

Draco nhìn về phía chỗ ngồi của các giáo sư, cau mày nói: “Thật ngạc nhiên là giáo sư Lupin vẫn còn ở đây.”

“Đừng như thế, Draco.” Tôi cũng nhìn về phía đó, “Ít nhất là giáo sư có kiến thức về môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám từ khi chúng ta học tại trường.”

Giáo sư ngồi trên dãy bàn giáo viên vẫn là những người năm ngoái, Dumbledore, giáo sư Flitwick có vẻ mặt còn tệ hơn mặt giáo sư Snape, bên cạnh là giáo sư Lupin cười nhả nhện với bộ áo choàng bạc thếp. Bên cạnh giáo sư Lupin là một chỗ ngồi trống.

Giáo sư McGonagall đưa học sinh năm nhất tiến vào Sảnh đường. Bọn nhỏ ướt đầm, run rẩy. Nghi thức phân viện đã bắt đầu.

“Năm nay chỗ ngồi của các giáo sư hình như thêm một chỗ.” Draco nhìn chằm chằm vị trí không có người ngồi.

“Có lẽ là mở thêm một chương trình học mới?” Tôi đột ngột nói.

“Đừng ngốc thế.” Draco nhìn tôi như nhìn một đứa ngốc, “Chương trình học tại Hogwarts đã không thay đổi mấy trăm năm nay rồi.”

Cửa sảnh đường lại được đẩy ra. Một người đàn ông mặc quần áo Muggle tiến vào.

Tôi vô cùng kinh ngạc.

“Hả? Sirius Black?” Draco mới mới nói ra được cái tên này, cậu khó chịu đánh giá bộ quần áo của Sirius – chiếc quần dài màu đen ướt sũng dán chặt vào chân, áo khoác màu đen, bên trong là áo T-shirt cổ tròn, còn đeo một dây chuyền bạc kêu leng keng. Bộ quần áo này không thể nào phù hợp được với thẩm mỹ của Draco rồi.

Giáo sư McGonagall nhìn Sirius đầy trách móc, vô cùng không đồng ý với người làm gián đoạn nghi thức phân viện. Bà nghiêm khắc nói: “Anh tới chậm!”

“Thật xin lỗi, tôi có chút việc bận.” Chú Sirius nhẹ nhàng đi lên dãy bàn giáo viên, ngồi ở vị trí trống bên cạnh giáo sư Lupin, chú ấy lắc mái tóc sũng nước giống như một chú chó, nước bắn ra xung quanh.

Giáo sư Snape khó chịu nhích sang bên cạnh chút ít, giống như là dù cách giáo sư Lupin thì vẫn có thể dính vì khuẩn nguy hiểm vậy.

Nghi thức phân viện lại tiếp tục, rất nhanh là đã kết thúc rồi.

“Rất tốt! Hiện tại chúng ta đều đã ăn no uống đủ rồi, tôi muốn mọi người chú ý một chút, tôi muốn thông báo với mọi người mấy thông tin sau.” Cụ

Dumbledore đứng lên, cười tủm tỉm với chúng tôi, “Tôi hân hạnh thông báo với mọi người, thành viên mới của Hogwarts – Sirius Black! Đây là trợ lý giảng dạy môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám.”

“Trợ lý giảng dạy?” Draco nhẩn mây lại, “Hogwarts chưa bao giờ có chức này.”

“Có lẽ thân thể giáo sư Lupin luôn không tốt,” Tôi mơ hồ nói, “Cậu cũng biết là ông ấy hay xin nghỉ mà.”

Sirius Black đang rất nổi danh, trước khi nghỉ hè, chú ấy đã trở thành một người hùng mới – vô số cô gái cho là chú ấy ản nhử mười hai năm chỉ vì báo thù cho bạn thân là một chuyện vô cùng cảm động, mà chú ấy lại đẹp trai như vậy.

Chú Sirius đứng lên, chỉ gạt đầu đơn giản, lại cười nhẹ. Bộ quần áo Muggle chú ấy đang mặc rất hợp, tạo hình ảnh chú ấy đơn giản mà già dặn lại có vẻ ngang ngạnh – hoặc đây là sở thích của chú ấy.

Phía dưới là tiếng thét chói tai của các cô gái, dãy bàn Gryffindor vỗ tay nhiệt liệt.

Đồng thời cũng có rất nhiều ánh mắt hướng về phía Draco, hiển nhiên là mối quan hệ giữa hai nhà Black và Malfoy mọi người đều biết.

Thất lung Draco thẳng tắp, mang nụ cười quý tộc trên môi.

“Đen đui.” Cậu tao nhả cười, thốt ra hai chữ từ kẽ răng.

“Tớ hiểu.” Tôi đau đớn che một lỗ tai nói.

“Yên lặng nào!” cụ Dumbledore nói, “Bên cạnh đó – tất cả các học sinh không được tự tiện tiến vào Khu rừng cấm, học sinh dưới năm ba cũng không được ghé thăm làng Hogsmeade. Ta còn vô cùng tiếc nuối thông báo với mọi người là năm nay sẽ không tổ chức các trận đấu Quidditch.”

Cả sảnh đường yên tĩnh, tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn cụ Dumbledore. Draco lười biếng cười mỉm, giống như là đã biết bí mật này.

“Đó là bởi vì,” Cụ Dumbledore cười vui vẻ nói, “Một hoạt động lớn bắt đầu từ tháng mười, diễn ra trong toàn bộ thời gian học. Tôi vô cùng vui sướng thông báo với mọi người, cuộc thi Tam Pháp thuật lần này sẽ được cử hành tại trường Hogwarts.”

“Cuộc thi Tam Pháp thuật?” Tôi nhỏ giọng nói.

Draco còn chưa kịp trả lời tôi. Cụ Dumbledore đã nói thêm: “Một số người còn chưa biết cuộc thi này là như thế nào, cho nên tôi hi vọng những người đã biết thì hãy tha thứ cho việc tôi giải thích một chút... cuộc thi Tam Pháp thuật là cuộc thi giữa ba trường phù thủy là Hogwarts, Beauxbatons cùng Dunstrang, ba trường học cạnh tranh bình đẳng. Mỗi trường sẽ tuyển ra một quán quân, sau đó ba quán quân sẽ tỷ thí với nhau qua ba đề thi. Rất tiếc là các quán quân từ vong rất nhiều nên cuộc thi Tam Pháp thuật bị ngưng. Bộ hợp tác pháp thuật quốc tế và Bộ Thể dục thể thao pháp thuật cho rằng đã đến thời điểm lần nữa tổ chức cuộc thi này.”

“Cậu biết rồi?” Tôi hỏi.

“Đương nhiên. Cha mình đã nói với mình.” Draco vẫn ngồi thẳng tắp, nhưng ánh mắt đã sáng lấp lánh nhìn cụ Dumbledore.

“Cậu muốn tham gia?” Tôi cảnh giác nói.

“Sylvia, mỗi người đều muốn tham gia...” Draco không hiểu nổi.

“Ta biết là các trò đều muốn Hogwarts đoạt được cúp cuộc thi này,” Cụ Dumbledore cười tủm tỉm nói, “Nhưng Bộ pháp thuật đã nhất trí rằng, năm nay sẽ giới hạn tuổi của học sinh tham gia. Chỉ có học sinh trên mười bảy tuổi mới được phép báo danh, bởi vì các hạng mục tham gia rất nguy hiểm, vất vả, mặc dù chúng ta đã làm rất nhiều biện pháp bảo vệ, học sinh dưới năm bảy cơ bản là không ứng phó được.”

“Này! Thật không công bằng!” Draco phẫn nộ nói. Hiển nhiên là cha cậu ta chưa nói gì về cái giới hạn tuổi này.

Tôi hơi yên tâm, liếc mắt nhìn cậu ấy nói: “Cậu không nghe cụ Dumbledore nói sao? Chết rất nhiều người! Vô cùng nguy hiểm.”

“Đoàn đại biểu trường Beauxbatons cùng Dunstrang sẽ đến vào tháng mười, nghi thức lựa chọn quán quân sẽ tiến hành trong lễ Halloween.” Cụ Dumbledore nói, “Tốt lắm, bây giờ cũng đã muộn rồi, đi ngủ nào! Giải tán!”

Chúng tôi đi xuyên qua cửa, đi về phía phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin. Dọc theo đường đi Draco liên tục căn nhắc oán trách không nên dùng tuổi để phán đoán năng lực của người đó, Parkinson đồng ý, tôi hoài nghi cho dù Draco nói bất cứ điều gì cô ấy đều đồng ý thôi.

Huynh trưởng Strong dẫn nhóm học sinh mới tiến vào phòng sinh hoạt chung, cũng thông báo với chúng giống như đã từng thông báo với chúng tôi.

Tôi ngồi ở chỗ sáng trên ghế sofa, cảm thán nhìn nhóm đầu cù cái đồ.

“Nhìn đến bọn họ mình mới phát hiện ra mình đã năm bốn rồi,” Tôi nói, “Tớ còn nhớ năm đó mình đứng ở chỗ này, mà trước mặt là huynh trưởng Hugh Coffey.”

“Thật tiếc, anh ấy đã tốt nghiệp rồi.” Blaise cười mỉm nói, “Anh ấy làm ở Bộ Pháp thuật.”

“Bộ Pháp thuật?” Tôi tò mò nói, “Tớ nghe nói chỗ đó rất khó vào.”

“À, đúng thế, ở Bộ Thi hành Luật Pháp thuật, rất khó vào đó,” Blaise nói. “Nhưng với anh ấy thì thật dễ dàng, mà nhà anh ta rất có thể lực, hơn nữa anh ta cũng có năng lực.”

“Thi hành Luật Pháp thuật?” Tôi nghĩ tới khuôn mặt lạnh nhạt của anh Coffey, “Có lẽ đó là nơi thích hợp với anh ấy nhất.”

“Đúng thế.” Blaise cười cười, “Anh ấy cũng rất xuất sắc.”

Tôi nhìn về phía nhóm học sinh mới đang nhìn huynh trưởng Strong nói chuyện.

Ở Hogwarts vài năm, tôi đã hiểu rõ sức ảnh hưởng của một huynh trưởng trong một nhà. Khi huynh trưởng Coffey đảm nhận chức huynh trưởng, những học sinh lớp lớn đều có chút tiết chế. Mà huynh trưởng Strong – tính cách của anh ấy khá hiền hòa, hơn nữa gia thế và năng lực không đủ áp chế nhóm con rấn nhỏ không an phận.

Tôi nhìn xung quanh.

Vị trí chúng tôi ngồi có chút vắng vẻ, Goyle và Crabbe đã trở lại phòng ngủ, mà Parkinson đang nói chuyện hăng say với nhóm bạn gái của mình.

Cũng không có người chú ý đến chúng tôi.

“Thế... Hội trưởng do ai tiếp nhận?” Tôi do dự nói, “Là huynh trưởng Strong? Mình cũng không phải có ý kiến đối với anh ấy nhưng anh ấy không có đủ tính uy hiếp.”

Nếu có người phản bội lời thề, làm bại lộ Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám thì anh ta có thể không chút do dự mà trừng phạt họ sao?

“Không”, Draco nói, “Là Martina Hosea.”

“Martina?” Tôi kinh ngạc nói, “Mình nghĩ chị ấy rất dịu dàng.”

“Hiển nhiên đó là ảo giác của cậu.” Draco hừ một tiếng, “Tin mình đi, không ai mong muốn đắc tội với chị ấy.”

“Không nên quên những hiểu biết của chị ấy với Phép thuật Hắc ám,” Blaise cười mỉm nói, “Chị ấy có khả năng làm cho những kẻ uy hiếp đến Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám chịu khổ.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 104: Voldemort

Rõ ràng là sau hai tháng nghỉ hè, chúng tôi đều không thích ứng được với cuộc sống ở trường học. Thời điểm sắp đến giờ vào lớp ai cũng vội vàng, đứng trên lầu có thấy các học sinh chạy vội khi sắp bị trễ.

Tôi may mắn đến nhà ẩm số ba trước khi giáo sư Sprout tuyên bố vào học, tôi thờ hồng học ngồi xuống cạnh Blaise.

Blaise tựa tiểu phi tiểu nhưn mày.

Tiết thảo được học chúng tôi học là củ u, lũ cây trồng chẳng giống cây gì cả mà giống một con ốc sên khổng lồ, đen thui, dày cui, chui thẳng ra từ đất.

“Thật ghê quá.” Tôi nhìn vào trong đất thấy mấy thứ này, chúng hơi mập mạp, trên người có nhiều điểm sáng lấp lánh. Chỉ nhìn mà da đầu tôi đã run lên rồi.

Giáo sư Sprout nhiệt tình vui vẻ nói với học trò: “Vất chúng nó, các em phải thu

thập củ của nó.”

“Mình hi vọng giáo sư nói đùa.” Tôi tuyệt vọng nói.

“Đương nhiên là không đùa rồi, trò Hopper.” Giáo sư Sprout nói, “Đeo cái bao tay da rồng lên, đừng mù vào chai nhé.” Cô đưa cho chúng tôi một đồng chai, “Mủ cây u là loại thảo dược tốt nhất để chữa trị những khó chịu của mụn trứng cá, chúng có giá trị lớn, không được lãng phí.”

Draco ở phía đối diện tôi cười nhạo nhỏ giọng nói với tôi: “Có lẽ cậu cũng cần một chút, Sylvia.”

“À!” Tôi lại chán nản che hai má, ở đó sau một đêm đã xuất hiện một cái mụn hồng hồng. “Tớ chỉ có một cái!”

“Một cái!” Cậu ấy cười nhạo nói, “Mình nghĩ là không có cô gái nào tha thứ cho thứ đó xuất hiện trên mặt mình, cho dù là một cái.”

“Bạn Draco, đây là dấu hiệu của sự trưởng thành.” Tôi híp mắt đánh giá khuôn mặt trắng nõn đến cả một nốt tàn nhan đều không có, không khách khí trả lại, “Nên biết rằng... haha, có một số người cho dù muốn có cũng không có đâu.”

Draco bị chọc tức, nhưng giáo sư Sprout đã cắt ngang sự tức giận của cậu ấy: “Trò Malfoy, vì sự không tập trung nên tôi trừ hai điểm nhà Slytherin!”

Tôi không cười nổi, thật đau lòng khi bị trừ điểm.

Cuối cùng tiết thảo dược học đầu tiên đã xong, sau khi tan học tôi mới biết mình trong lúc không để ý vậy mà cũng nặn được vài bình dịch.

Chúng tôi đi khỏi nhà ẩm số ba, chậm rãi đi theo mặt cỏ sườn núi, đi đến căn nhà nhỏ trước Rừng cấm.

Nhà Gryffindor đã đến, họ đang vây quanh vài cái thùng, trên mặt là biểu cảm ghét bỏ.

Lão Hagrid kích động nói với bọn họ: “Vừa mới ấp ra! Quái tôm đuôi nõ! Các trò có thể tự nuôi chúng lớn!”

Tôi cảm thấy muốn khóc, vì sao hôm nay lại phải nằm úp sấp chăm sóc bọn mềm mềm này?

Sau khi tan học, chúng tôi đi trên cỏ, đi theo sân Quidditch trở về tòa lâu đài.

Draco vừa đi vẩy vẩy tay, cái tay bị bọn Quái tôm đuôi nõ làm bị thương.

“Tớ ghét bọn sâu chết tiệt này!” cậu nói.

“Thật ra cậu không thể biết được chúng có phải là sâu hay không.” Tôi nói, “Nhưng tớ hoàn toàn tuyệt vọng với khả năng thẩm mỹ của Hagrid, cậu nói xem lão có cảm thấy chúng nó đáng yêu không?”

“Có lẽ không lỗi là có cấu tạo của não khác với của con người.” Draco độc ác nói.

Tôi chú ý chỗ rẽ lộ ra một cái gì đen tuyền đang chơi, nhìn kỹ tôi phát hiện đó là một con chó đen, nó đang chăm chú nhìn tôi.

“...À.” Tôi nói, “Xin lỗi, tớ phải đi chỗ này một chút.”

Blaise nhìn theo ánh mắt của tôi thấy nó, ngạc nhiên nói: “Knight? Tớ nghĩ là năm học trước cậu đã vứt bỏ nó.”

“Vứt bỏ? Tớ không bao giờ bỏ thú cưng.” Tôi nói.

... Nếu nó thật sự là thú cưng.

Draco cau mày, dùng ánh mắt màu xám không đồng ý nhìn chăm chú tôi nói: “Tớ nghĩ là cậu tiếp tục dây dưa với nó cũng không phải là sáng suốt.”

“Tớ cũng biết điều đó là không sáng suốt,” Tôi thành thật nói, “Nhưng có lẽ... à... nó muốn nói gì... tớ muốn nói, nó muốn chơi với tớ. Tớ về ngay đây.”

Draco có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng cậu ấy liếc nhìn Blaise, miễn cưỡng nín.

Tôi đến chỗ rẽ, con chó đen liếc nhìn xung quanh, biến thành chú Sirius.

“Chú Sirius,” tôi nhìn quần áo của chú ấy, “Cháu biết là chú mặc quần áo Muggle rất đẹp... nhưng cháu nghĩ là một giáo sư thì cần mặc quần áo phù hợp.”

“Merlin ơi!” Chú Sirius khoa trương thờ dài, “Cháu nói giống Snape vậy? Quanh năm chỉ có một màu áo choàng đen tuyền? Có lẽ anh ta chọn áo choàng đen có thể hiểu được, dù sao thời điểm nó bán thì cũng không ai có thể nhìn thấy.”

“Chú Sirius, chú phải biết là cháu là một Slytherin.” Tôi khó chịu nói, “Thời gian ở chung trước kia cháu nghĩ là chú hiểu điều này, cháu kính trọng viện trưởng giống như những Slytherin khác. Cháu không hi vọng nghe thấy những điều đó nữa.”

“À...” Chú Sirius giơ tay lên, dùng một loại giọng điệu chẳng có chủ ngữ nói: “Được rồi, sau này chú sẽ không nói trước mặt cháu.”

Tôi cố nín sự khó chịu xuống: “Chú có việc gì ạ?”

“Không, không, chú chỉ muốn tâm sự với cháu.” Chú ấy cười mỉm nói.

“Bây giờ là thời gian ăn trưa, chú ơi.” Tôi tức giận nói.

“À, chú biết, nhưng bình thường cháu cũng ở trong phòng à” Chú Sirius nói,

“Cháu biết là... hiện tại chú không thể vào ký túc xá nữa.”

“Không, cháu không biết.” Tôi nói, “Cháu cũng không biết vì sao chú đến Hogwarts.”

“Bởi vì thân thể Remus không khỏe.” Chú ấy cười mỉm.

“Cái lý do đấy chú đi lừa quỷ đi.” Tôi nói, “Cháu không phải là con nít, chú Sirius, cháu nghĩ là mỗi tháng chỉ có ba ngày làm việc cũng không thể yêu cầu Hogwarts tăng thêm một chức vị chưa từng có.”

“A... được rồi, được rồi, chú biết cháu là con nhóc thông minh, hôm nay tìm cháu để nói chuyện phỉeem đúng là sai lầm. Trên thực tế bởi vì...” chú Sirius trầm ngâm nói, “Chú đang lo lắng vì vết sẹo của Harry lại đau.”

“Cái vết sẹo tia chớp ả?” Một trận khinh bỉ cùng những tình cảm rối rắm khác làm dạ dày tôi cồn cào, “Cháu nghĩ là... vết sẹo đau... cái này cũng không là gì. Cháu nghĩ là Harry cũng không cần chiều chuộng như vậy.”

“Sylvia.” Chú ấy nói, “Đó là một vết sẹo phép thuật, do Voldemort lưu lại.”

“Cháu không hiểu.” Tôi đồng cứng lại.

“Chúng ta có lý do cho rằng qua vết sẹo này, Harry cùng Voldemort tạo ra một mối liên hệ nào đó.” Chú Sirius nói, “Lần đầu trước là năm thứ nhất, khi đó Voldemort cũng ở Hogwarts.”

Tôi kinh ngạc, một lúc sau, tôi nháy nháy mắt.

“Cái gì?”

“A, Merlin điên rồi! Chú không nên nói cho cháu điều này!” Chú Sirius vỗ trán mình, “Có lẽ cháu nên cho rằng mình chưa bao giờ nghe điều này.”

“Từ từ, chú không thể chỉ nói một nửa rồi thôi!” Tôi vội vàng nói, “Là học sinh của Hogwarts, cháu nghĩ mình có quyền biết điều này, ít nhất cháu hiểu những chuyện đang xảy ra quanh mình!”

Chú Sirius nhìn tôi một lúc.

“Được rồi, cháu sẽ không nói ra chứ?”

“Nếu chú cho cháu biết toàn bộ sự thật.” Tôi nói.

“Voldemort... à...” Chú Sirius nói, “Nhập vào người Quirrell.”

“Giáo sư Quirrell?” Tôi kinh ngạc la lên. Trong ấn tượng của mình thì ông ấy là một người nhát gan, nói lắp bởi vì đụng phải Vampire mà bị dọa, “Giáo sư đầy mùi tôi đấy ả?”

“Đúng thế. “ chú Sirius khinh miệt nói, “Dùng mùi tôi để che dấu mùi tanh của việc bị nhập thể. “

“Chú chắc chắn? “ Tôi hỏi.

“Chắc chắn. “ Chú Sirius nói.

Tôi im lặng một lúc.

“A. “ Tôi háng giọng một cái, “Cháu vẫn nghĩ là Hogwarts là nơi an toàn nhất. “

“Không có nơi nào là tuyệt đối an toàn, Sylvia. “

Tôi xem rất nhiều sách nói về cuộc chiến mười năm trước, trong sách luôn đem Kê-không-thể-nói-ra miêu tả là đại ác ma luôn làm những việc độc ác, hắn luôn dẫn theo nhóm Tử Thần Thực Tử tạo ra những vụ khủng bố đẫm máu, sau đó lại biến mất bởi một lời tiên đoán như đùa mà biến mất.

Tôi nghĩ rằng hắn là một Hitler của thế giới phù thủy, nhưng mặc kệ là Hitler hay là Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, tôi đều cảm thấy những cái đấy cách tôi quá xa.

Tôi không nghĩ hắn từng ẩn náu gần mình đến thế.

“Cháu nghĩ là... “ Tôi kiêu ngạo chậm rãi nói, “Chiến tranh cách cháu quá xa. “

“Chiến tranh cũng không xa đâu, Sylvia, chúng ta có lý do tin tưởng Voldemort sẽ trở lại gần đây. “ Chú Sirius nói, “Chiến tranh ngay tại trước mắt thôi.

“

Nhắc tới đề tài này, chúng tôi cũng không có hứng thú nói đến những vấn đề khác.

Tôi chào tạm biệt chú ấy, thời gian còn lại của ngày hôm nay đều mơ hồ. Tôi luôn luôn phán đoán hướng đi trong tương lai của thế giới phù thủy, cho dù là buổi tập trung của Hội Nghiên cứu Pháp thuật Hắc ám cũng không ngừng suy nghĩ.

Nếu chiến tranh nổ ra thì phải làm gì đây ?

Cái Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vô cùng hận Muggle, ghét cùng khinh miệt phù thủy xuất thân từ Muggle.

Vị đại nhân như mặt trời đây có lẽ không để ý đến một Phù thủy nho nhỏ, nhưng là vạn nhất - cho dù là vạn nhất hẳn chú ý tới một phù thủy Slytherin có xuất thân Muggle thì sao ?

... Nếu chiến tranh nổ ra, tôi lập tức cùng Blaise trốn vào thế giới Muggle, rồi đi thật xa.

Tôi thậm hạ quyết tâm, đồng thời cảm thấy vô cùng áy náy.

Có lẽ nhóm phù thủy thuần huyết không tin nhiệm Muggle cũng là có lý do.

Nếu chiến tranh bùng nổ liền trốn về thế giới Muggle, tôi có thể tưởng tượng được nếu tương lai thật sự bùng nổ chiến tranh sau đó có bao nhiêu người xuất thân từ Muggle cùng có ý tưởng với tôi.

Nhóm phù thủy thuần chủng không thể, họ sinh ra lớn lên ở thế giới này, có cảm tình với thế giới này, nên sẽ không lùi bước.

“ Sylvia ? “ Draco gọi.

“ Xin lỗi, mình lại thất thần. “ Tôi cười xin lỗi, “ Cậu nói gì thế ? “

Draco cau mày đánh giá tôi rồi nói : “ Không có gì, chính là đáng cậu ngăn người rất là ngu ngốc. “

Tôi cười cười, đánh giá một chút hoạt động của hội, chú ý tới một người đáng ra là không xuất hiện ở đây.

“ Ocil Gourde ? “ Tôi kinh ngạc nói.

“ Hôm nay cậu ta mới gia nhập Hội Nghiên cứu Pháp thuật Hắc ám “ Draco nhìn cậu ta nói.

Ocil Gourde là người đứng đầu năm thứ ba, là một người vô cùng kiêu ngạo, một đứa nhóc đầy bụng xấu.

“ Ai giới thiệu cho cậu ta vào đây ? “ Tôi cau mày nói, “ Mình cho rằng việc giữ bí mật cùng với việc làm bộ như mình không liên quan đến Pháp thuật Hắc ám, điều này cậu ta không làm được. “

“ Pu Lens. “ Draco chăm chọc nâng cằm, chỉ chỉ một nam sinh lớp lớn.

Tôi biết anh ta từ năm trước, tôi gia nhập Hội khi đó tôi đã có nghi ngờ anh ta rồi.

“ Được rồi, “ Tôi với tâm sự nặng nề nói, “ Có lẽ chúng ta nên tin tưởng vào kế ước phép thuật. “

“ Không cần lo lắng. “ Draco bảo tôi nhìn về phía Martina Hosea, với khuôn mặt xem kịch vui nói, “ Chờ coi xem. “

Tôi nhìn nhìn Martina, chị đang xem xét một cái phổi phương độc dược, biểu tình trên mặt cực bình tĩnh và dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 105: Nôn mửa

Edit: Nguyen_Khanh

Vậy mà đã đến tháng mười, thời tiết càng ngày càng lạnh.

Tôi đi vào Thư viện, không bắt ngờ khi trông thấy Hermione ở đây.

“Cậu đến sớm.” Tôi mỉm cười ngồi ở bên người cô ấy.

“A, cậu cũng đến sớm, Sylvia.” Cô ấy đang vui đầu vào đóng sách khổng lồ và quyển nào quyển nấy thì rất là dày.

Tôi đi lấy quyển Thảo Dược Học đến: “Cậu trông lúc nào cũng bận rộn nhỉ?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Hermione tâm phiền ý loạn mà lật sách rất nhanh “Tớ không thể tin được giới pháp thuật vẫn còn tồn tại chuyện tình vô cùng tàn khốc.”

“Cái gì?” Tôi nói.

“Gia đình, Sylvia.” Hermione khép sách lại, sắc mặt thoát nhìn hết sức nghiêm túc, “Không có nghi bệnh, không có tiền trợ cấp!”

“A.” Tôi mờ mịt nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Tớ vẫn tưởng rằng xuất thân của chúng ta giống nhau thì cậu có thể nhìn thấy chuyện tàn khốc này chứ! Vậy mà cậu lại hỏi tớ làm sao vậy?” Hermione kích động nói, “Đây là nô lệ lao động! Đây là ngược đãi tàn khốc!”

“Ừ...” Tôi thật cẩn thận lựa chọn từ ngữ: “Chúng nó thích lao động, Hermione. Chúng nó nguyện ý làm như vậy.”

“Mà không đạt được thù lao tương xứng với sức đã bỏ ra!” Hermione hùng hổ nhìn chăm chăm tôi, “Tớ đã ở Thư viện nghiên cứu vấn đề này lâu rồi. Thân phận nô lệ của gia đình phải truy ngược lại vài thế kỷ, tớ vẫn không thể tin chẳng có một ai trả công xứng đáng cho gia đình!”

“...” Tôi ngạc nhiên đến nỗi há hốc miệng, “Được rồi, có lẽ cậu có thể làm thử...”

“Hừ, tớ nhất định phải làm.” Hermione nói xong, một lần nữa lại vui đầu vào đóng sách.

Tháng trước giáo sư Lupin xin nghỉ phép đúng vào thời điểm năm thứ tư không có giờ học. Tháng này lại trùng vào giờ học của năm thứ tư. Chuông vào học reo, chú Sirius rất đúng giờ mà bước vào phòng học môn Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám.

Sirius không có dựa theo giáo trình dạy học của giáo sư Lupin: “Cất sách giáo khoa đi!” chú ấy nói như vậy, “Trong thời gian tôi dạy thế, tôi nghĩ các trò không cần dùng đến nó!”

Sirius biểu diễn cho chúng tôi xem một số ma pháp Hắc Ám có tính thương tổn không lớn lắm, rồi sau đó hướng dẫn chúng tôi cách phòng ngự.

Tuổi mười bốn tuổi đúng là độ tuổi ưa thích mạo hiểm cùng kích thích, màn biểu diễn phấn khích của chú ấy khiến Nhà Gryffindor vỗ tay điên cuồng đến độ có thể đem trần lớp học phá vỡ. Chú ấy và Draco có quan hệ huyết thống gần gũi, hơn nữa Draco cũng không công khai thái độ gì, bởi vậy Nhà Slytherin tuy rằng khinh thường thân phận phản bội thuần huyết của Sirius nhưng vẫn có chút biểu hiện đặc ý, quả thật rất hàm xúc nha.

Xem ra, khóa học Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám của chú ấy còn muốn thành công hơn giáo sư Lupin.

Tan học, tôi cùng Draco cùng nhau về lại ký túc xá.

“Ngoài ý muốn nha!” tôi vừa đi vừa nói chuyện, “Giờ học cậu lại nghiêm túc chẳng nói câu nào ha! Tớ nghĩ cậu sẽ biểu hiện rõ ràng thái độ khinh thường của cậu với ông ấy chứ!”

Draco chậm rãi nói: “À, tớ là nể mặt mẹ tớ thôi!”

“Chẳng lẽ ông ấy vẫn còn liên hệ với mẹ cậu sao, Draco?”

“Không, từ lúc hắn bị trục xuất khỏi gia tộc đã không còn liên hệ nữa!” Draco khinh miệt bĩu môi, sau đó nói, “Nhưng mà...hắn là người cuối cùng của gia tộc Black!”

“Merlin a, cậu làm tớ cảm động ghê.” Tôi trêu đùa nói xong, bước vào ký túc xá. Chúng tôi tìm một sofa trống ngồi xuống.

Đa phần những học sinh lớp lớn của Slytherin đều có giờ học, trong phòng sinh hoạt chung chỉ có vài người. Tôi nhìn thấy trong một góc sáng sủa có một màn này: Ocil Gourde đang dùng đũa phép nâng cầm một học sinh lớp dưới, hình như đang uy hiếp chuyện gì.

Hiển nhiên Draco cũng thấy. Cậu ta nheo nheo đôi mắt xám nhìn một lúc, sau đó giọng nói:

“Ocil Gourde.”

Ocil quay đầu thấy Draco, cả thân mình căng thẳng, nghiêng răng mà nói: “Draco Malfoy.”

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta lại nhìn Draco.

“Hai người biết nhau?” Tôi thấp giọng nói, “Nhưng sao trông hai người giống như kinh địch vậy?”

“Tớ với cậu ta biết nhau từ nhỏ!” Draco liếc mắt nhìn tôi một cái nói, “Tên hỗn đản khiến người chán ghét kia từ nhỏ rất thích khiêu khích tớ! Ngay cả việc ai đi học trước cũng tranh, một kẻ ngây thơ lại nhảm chán!” Cậu ta dương dương tự đắc cười một tiếng, “Bất quá tớ luôn thắng!”

Cậu cũng ngây thơ...

Bất quá tôi rất sáng suốt không có đem những lời này nói ra.

“Thật không dám tin là tôi đã thấy gì...” Draco khoa trương cảm thán, “Cậu lúc nào cũng thô lỗ và dã man như thế sao? Khi dễ một đứa nhóc năm nhất? Merlin.”

“Không liên quan đến cậu, Malfoy.” Ocil đồng cứng đáp lễ.

“Tôi cho rằng cậu hẳn phải gọi tôi là học trưởng Malfoy.” Draco ác ý nói.

Ocil cười nhạo một tiếng.

“Chỉ bằng cậu? Malfoy?”

“Cậu nên biết rằng...” Draco dương dương tự đắc nói, “...Cho dù tôi chỉ lớn hơn cậu ba tháng, nhưng tôi cũng vẫn là học trưởng của cậu!”

Tôi biết sinh nhật Draco là ngày năm tháng sáu, sinh nhật Ocil hiển nhiên là vào tháng chín. Đơn giản là nếu chỉ vì sinh muộn hơn thì đương nhiên sẽ không đời nào gọi đối thủ trời sinh của mình một tiếng học trưởng... Hình như tôi bắt đầu có chút đồng tình với Ocil.

Ocil cười lạnh một tiếng, tiếp tục dùng đũa phép chỉ vào đứa nhóc năm nhất mà nói gì đó, không thèm để ý đến Draco.

Draco đương nhiên không bỏ qua, tiếp tục nói: “Hắc, bỏ qua cho nhóc năm nhất đi, lại đây tán gẫu đi này! Đừng hăm dọa người nữa, tôi dám đánh cược cậu chẳng dám phóng ra bùa chú nhỏ nhẻ nào vào nhóc đó đâu!”

Ocil mạnh xoay đầu lại nhìn gần Draco, ánh mắt lại hung ác lại tràn ngập lệ khí.

“Tôi không dám? Cậu nói tôi không dám?” Cậu ta cười lạnh vung đũa phép lên. Đứa nhóc năm nhất quỳ rạp xuống đất, thảm thiết kêu la đến khàn cả giọng.

Draco sợ ngây người.

Tôi nhảy dựng lên, lướt qua sô pha chạy tới, kiểm tra sơ cho nhóc năm nhất.

“Cậu đang làm gì đó?” Tôi vừa sợ vừa giận, “Thi triển pháp thuật Hắc Ám lên một đứa nhóc năm nhất?”

Ocil lệ khí mười phần đứng ở một bên, miệng ngậm chặt. Nhóc năm nhất vẫn kêu la thảm thiết, mồ hôi thi nhau chảy xuống.

“Báo ngay cho huynh trưởng Strong với Martina!” Tôi quay đầu về phía Draco quát.

Việc xảy ra ngày hôm đó quả thật rất nghiêm trọng, huynh trưởng Strong và Martina vội vàng chạy lại đây. Sau đó huynh trưởng Strong phụ trách khiến những học sinh đang có mặt phải im miệng, Martina thì thi triển thuật trị liệu cho nhóc năm nhất. Bây giờ tôi mới biết, hóa ra không chỉ pháp thuật Hắc Ám mà cả pháp thuật trị liệu của Martina cũng rất xuất sắc.

Sau một buổi tối bận rộn, Ocil bị bọn họ mang vào phòng của Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám. Cậu ta chắc chắn sẽ bị chinh phục không chút lưu tình. Chưa từng có việc khi còn ở trong trường một Slytherin sẽ thi triển bùa chú tàn khốc lên một Slytherin khác, chưa từng có.

“May mắn hôm nay ở đây không đông người lắm!” Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, than ngồi ở trên ghế sa lon.

“Có lẽ...” Draco mang tâm sự nặng nề nói, “Tớ không nên khiêu khích cậu ta.”

Tôi vỗ vỗ tay hần nói: “Đây không phải là lỗi của cậu.”

“Cậu ta trước kia không phải như vậy.” Draco cau mày, ánh mắt màu lam thoát nhìn mê mang, “Cậu ta cũng thường tức giận nhưng chưa từng đến mức đem sự tức giận của mình phát tiết lên người không liên quan như vậy...”

Tôi nghĩ đến việc xảy ra hồi năm thứ hai với Ocil... Khi đó cậu ta với Draco giống nhau, cả tính cách ác liệt trời sinh kia, đều là do được nuông chiều mà ra, nhưng cũng chỉ là sử dụng vài thủ đoạn ngây thơ lưu manh nhỏ nhẻ.

“Có lẽ hiện nay cậu ta có chút tâm sự tuổi thiếu niên...” Tôi chỉ có thể nói như vậy.

Sau giờ học Biến hình, Hermione cản đường tôi.

“Sylvia.” Cô nói.

Tôi nhìn Draco ra dấu ý bảo cậu ta đi trước sau đó đi đến trước mặt Hermione. Cô ấy vui rạo rức lấy từ trong túi tiền ra một cái huy chương và đưa cho tôi.

Đây là một cái huy chương viền bạc, mặt trên có khắc mấy chữ màu bạc: S.P.E.W

“Nôn mửa?” Tôi ngạc nhiên nói.

“A, tại sao phản ứng của cậu và Harry lại giống nhau thế!” Hermione kêu một tiếng nói, “Là S-P-E-W. Hội xúc tiến quyền lợi gia đình.”

Thấy tôi nhìn mình, cô nàng nhanh nhẹn bổ sung: “Tớ mới thành lập.”

“Như vậy...” Tôi xoay cái huy chương “Đây là thành quả sau khi cậu vui mình trong thư viện hơn một tháng mà ra...Biện pháp của cậu?”

“Đương nhiên.” Hermione kiêu ngạo mà nói, “Mục tiêu ngắn hạn của chúng ta là đảm bảo cho gia đình có được tiền công xứng đáng và hoàn cảnh làm việc được cải thiện.”

“Còn có mục tiêu dài hạn sao?” Tôi cẩn thận hỏi.

“Mục tiêu lâu dài của chúng ta chính là sửa lại điều luật cấm gia đình sử dụng đũa phép, còn làm cho gia đình có thể được bảo vệ bởi Hội kiểm soát sinh vật huyền bí. Suốt mấy trăm năm qua, việc lợi ích của gia đình không được bảo vệ là chuyện đáng sợ đến mức nào!”

“A...” Tôi nói, “Ừ...Thật là một mục tiêu vĩ đại.”

Cô ấy nhiệt tình lấy ra một huy chương khác có màu sắc đặc trưng của Slytherin nhét vào tay tôi, nhìn tôi đầy chờ mong: “Có lẽ cậu có thể thuyết phục Malfoy đeo nó. Ảnh hưởng của Malfoy ở Slytherin đích thực rất lớn, tớ cho rằng nếu cậu ta có thể đeo nó... việc này sẽ đem lại hiệu quả tuyên truyền tốt nhất cho S.P.E.W của chúng ta.”

Draco đeo “Nôn mửa” đi tới đi lui? Tôi quả thực không dám tưởng tượng hình ảnh kia.

“Hãy nghe tớ nói, Hermione.” Tôi hắng giọng một cái, “Cậu dường như chưa từng giao tiếp với gia đình phải không?”

“Không, tớ có mà...” Hermione cảnh giác nhìn tôi, “Vào năm thứ hai, tớ có tiếp xúc với một gia đình, nó đã bị đối xử rất bất công.”

“Là gia đình nhà Malfoy?” Tôi nhướn mày.

“Là một gia đình tự do.” Hermione cường điệu.

“Được rồi, gia đình tự do. Như vậy này gia đình tự do hiện nay sống thế nào? Cậu có biết không?”

“Không.” Hermione xấu hổ đỏ mặt, “Bất quá có lẽ sẽ có phù thủy nào đó có thể thuê nó!”

“Phù thủy không trả lương cho gia đình, vậy thì vì lý do gì mà sẽ bỏ tiền ra thuê nó?” Tôi vuốt tay, “Hermione, cho dù nó không cần thù lao, phù thủy bình thường cũng sẽ không dùng gia đình xa lạ. Từ trước đến nay phù thủy làm việc chưa từng kiêng dè đến gia đình bởi vậy chúng nó biết rất nhiều bí mật. Gia đình trong các gia tộc luôn có khế ước tương liên với phù đệ của gia tộc, điều này khiến chúng nó không thể bán đứng chủ nhân.”

“Dobby thoát ly được khỏi nhà Malfoy thì vô cùng cao hứng!” Hermione liệt kê sự thật, ý đồ thuyết phục tôi, “Có lẽ tương lai chúng ta có thể giúp gia đình bị ràng buộc khế ước với phù đệ thoát khỏi ràng buộc này!”

“Cậu không thể bỏ qua vấn đề này, gia đình gọi là Dobby kia là một ngoại lệ.” Tôi nói, “Gia đình lấy việc có thể hầu hạ nhiều thế hệ chủ nhân làm vinh quang, chẳng có một hội nhóm nào trông nom chúng nó. Tớ rất thương thức sự nhiệt tình và chính trực của cậu nhưng mà... các gia đình lại không cần. Hiển nhiên, suy nghĩ của cậu chỉ dựa trên ý nguyện của một mình Dobby mà ra...”

Tôi nghĩ đến Kreache, nếu đưa cho nó quần áo rồi cho nó thoát khỏi nhà Black, không hề nghi ngờ nữa, chắc chắn nó sẽ chết vì bị khuất nhục ngay lập tức.

“Nhưng cậu có biết như thế là bất công.” Hermione tức giận nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng biết là bất công...” tôi trấn an nói, “Nhưng là nô tính của gia đình rất mạnh. Chúng ta cũng hiểu được, nếu một chủng tộc không có ý nguyện hướng đến tự do, không có tâm phản kháng thì sẽ không ai có khả năng cứu vớt chúng. Cho dù là mục tiêu ngắn hạn hay dài hạn của cậu cũng chỉ là những mục tiêu xa vời.”

“Chẳng lẽ chúng ta không có bất kỳ biện pháp nào?” Hermione đi đi mũi chân trên mặt đất, buồn bực nói “Không, tớ nhất định có thể nghĩ ra được biện pháp!”

Tôi thở dài vì sự cố chấp của Hermione.

“Được rồi, có lẽ...” Tôi động viên, “Có lẽ cậu nên bắt đầu giúp chúng có ý thức về sự tự do chẳng?”

“A, Sylvia, “Hermione mắt sáng rực lên, nhiệt tình ôm tôi một chút, “Cũng chỉ có cậu mới có thể cho tớ ý tưởng tốt thôi.”

Tôi nhìn bóng dáng tràn ngập nhiệt tình của Hermione đi xa dần, cảm lạnh không biết nói gì.

“Thật là một lời nói dối xuất sắc.” Một tiếng châm chọc vang lên ngay bên cạnh.

Tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện Ocil Gourde đang lười biếng ngồi trên bậc thang bên cạnh. Bởi vì bậc thang phía dưới, lại khuất ánh sáng nên có chút tối tăm, khi này cả tôi và Hermione cũng chẳng nhìn thấy cậu ta.

Sau sự việc lần trước, bởi vì có liên quan đến pháp thuật Hắc Ám, dù biết là không công bằng đối với nhóc năm nhất nhưng huynh trưởng Strong và Martina đã mạnh mẽ đè ép xuống để không kinh động đến bất kỳ giáo sư nào. Bọn họ chắc chắn đã trừng phạt Ocil đủ nặng và bồi thường cho nhóc năm nhất cũng khá nhiều chỗ tốt.

Không hề nghi ngờ gì, sự trừng phạt kia chắc hẳn rất nghiêm khắc. Đã một tuần trôi qua nhưng Ocil vẫn có vẻ mệt mỏi.

“Nói dối? Tôi không cho là như vậy.” Tôi mỉm cười nói, “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? Nếu như không có tâm hướng đến tự do, bất luận kẻ nào đều không thể cứu vớt chúng nó.”

Cậu ta buồn bã ỉu xiu ngồi trong bóng tối, từ chối cho ý kiến, kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười châm chọc.

“Có lẽ.” Cậu ta nói.

Năm nay không có thi đấu Quidditch, Draco bởi vì không cần huấn luyện nên rất nhàn rỗi. Thậm chí vào ngày Chủ nhật còn có thể cùng tôi tản bộ dọc bờ hồ và làm đủ việc linh tinh khác.

“Mà... Học kỳ này cậu còn chưa đi qua phòng ngủ của tớ đấy!” Tôi nheo nheo mắt lại vì bị chối mắt, ngắt lấy một nhánh cỏ dưới thân, nói.

“Hả, đúng vậy.” Draco sặc một cái, nói nhanh, “Chẳng lẽ phòng ngủ của cậu có gì mới mẻ sao?”

“Đây cũng không phải. Tớ chỉ là muốn...” Cậu ta vẫn chưa thấy hình dáng tôi mặc cái váy ngủ cậu ta tặng là dạng gì “Cậu có muốn xem không?”

“Cái gì?” Cậu ta thoát nhìn quả thực giống bị dọa sợ.

“Cái váy ngủ cậu tặng.”

“Nay... hôm nay sao?” Draco lấp bắp nói.

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“...” Draco mắt tự nhiên háng giọng một cái, nhìn tôi liếc mắt một cái, thật cẩn thận nói, “Có lẽ, này có chút quá sớm...”

“Sớm?” Tôi cười cười, “Đương nhiên không phải hiện tại, tớ nghĩ chúng ta nên xem vào buổi tối.”

“Ừ.” Cậu trả lời.

Tôi huyếch nhẹ cánh tay cậu ta, phát hiện cậu ta có chút cứng ngắc.

Tôi kinh ngạc nói: “Cậu sợ hãi cái gì vậy? Draco?”

“Sợ hãi?” Draco giống như bị chọc giận. Cậu ta ngạo mạn hất cằm lên, lớn tiếng nói, “Đương nhiên là không. Chắc chắn là đêm nay!”

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 106: Hôn

Edit: Nguyen_Khanh

15.10.1994

“Mà... học kỳ này cậu còn chưa đi qua phòng ngủ của tớ đấy!”

Thời điểm Sylvia Hopper nói như vậy, bọn họ đang ngồi trên bãi cỏ cạnh bờ hồ. Từ khi vào thu đến nay, rất hiếm có được một ngày thời tiết đẹp như

vậy. Trời xanh quang đãng, ánh nắng ảm áp rực rỡ.

Draco Malfoy sặc một cái.

Từ đầu học kỳ đến giờ, cậu ta quả thật không có đi qua phòng ngủ của Sylvia. Sau khi tặng váy ngủ, cậu ta bắt đầu bắt đầu ý thức được Sylvia đã là một thiếu nữ mười bốn tuổi. Thân thể dần nảy nở, có đường cong nữ tính. So với một năm trước thì quả là đã có biến hóa rất lớn.

Mười bốn tuổi, đang đứng ở thời kỳ trưởng thành, bọn họ cũng không còn là trẻ con nữa, vì vậy đến phòng ngủ của nhau cũng không được thỏa đáng cho lắm.

Bọn con trai trong tuổi dậy thường dễ bị kích thích mãnh liệt và đột ngột, cậu ta biết được từ trong sách. Nếu có thân cận với bạn bè khác phái vẫn có chút không giống với trước kia. Không thể không chê bản năng cơ thể của mình khiến Draco cảm thấy rất ảo não, lại có chút cảm giác không biết miêu tả ra sao.

Sylvia vẫn đối xử với cậu ta như trước, tay trong tay hoặc dựa vào rất thân mật. Có lẽ trước kia cậu ta không hiểu, nhưng sau sự kiện cái váy ngủ, cậu ta không thể bỏ qua được ý thân mật ẩn trong đó. Cậu ta hiểu được ám chỉ của Sylvia: cô ấy không ngại cậu ta làm gì với mình, thậm chí là có chờ mong.

Đối với sự cởi mở trong thái độ của Sylvia, cậu ta có chút tức giận nhưng cậu ta không hề phủ nhận, cậu ta có chút vui sướng. Cậu ta biết đối với Sylvia, mình đặc biệt hơn người khác. So với những cặp tình nhân khác, hai người bọn họ còn tự nhiên và ăn ý hơn hẳn.

Nhưng cậu ta không nghĩ sẽ làm gì tùy tiện với cô ấy.

“Chẳng lẽ phòng ngủ của cậu có gì mới mẻ sao?” Draco ra vẻ trấn định nói.

“Đây cũng không phải.” Sylvia nói. Nàng lười biếng tựa vào thân cây, ánh mắt xám nheo nheo “Tớ chỉ là muốn... Cậu có muốn xem không?”

“Cái gì?”

Draco âm thầm hi vọng cô ấy không cần đề cập đến món quà sinh nhật chết tiệt kia.

Nhưng rốt cuộc cô ấy vẫn nói, mang theo một nụ cười băng quơ: “Cái váy ngủ cậu tặng.”

Được rồi, ý mới rõ ràng như thế. Cậu ta không thể tiếp tục giả bộ không để ý đến nữa.

“Hôm nay sao?” Cậu ta cảm thấy được có chút khản trương, nhìn Sylvia liếc mắt một cái, thật cẩn thận nói, “Có lẽ, này có chút quá sớm...”

Thật sự, quá sớm, cô ấy là một cô gái tốt, rất đáng được trân trọng mà đối đãi.

“Sớm? Đương nhiên không phải hiện tại.” Cô ấy dùng một loại giọng điệu trêu đùa, giống như là chẳng quan tâm đến thái độ của cậu ta, “Tớ nghĩ chúng ta nên xem vào buổi tối”.

Sau đó cô nhướn nhướn mày, dùng một biểu tình khiêu khích xen lẫn kinh ngạc nhìn về phía cậu ta “Cậu sợ hãi cái gì vậy? Draco?”

Gì chứ? Một người nam nhân...à cho dù hiện tại cậu ta chỉ là một thiếu niên cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc bị nghi ngờ là sợ hãi với việc này.

Cậu ta buồn bực phát hiện, hảo tâm của chính mình bị cô nàng ngu ngốc trước mắt này hoàn toàn không thêm nhìn đến.

“Tốt.” Cậu ta nghe thấy chính mình nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đêm nay thì đêm nay.”

Sau đó trên đường quay về phòng ngủ, cậu ta lo lắng nghĩ chắc hẳn nên thỉnh giáo Blaise một chút.

Buổi tối tôi tắm rửa xong, lại xem chút sách. Cho đến lúc tôi muốn đi ngủ luôn, Draco vẫn chưa đến.

Tôi có chút nghi hoặc, vì cho dù cậu ta có chuyện gì không đến được thì cũng có thể báo trước mà, đó đâu phải việc khó.

Tôi mở cửa, định đến phòng Sinh hoạt chung xem, lại phát hiện Draco đang đứng ở cửa đi tới đi lui trông đầy tâm sự, dường như đã đứng đây rất lâu.

“Draco?” Tôi gọi.

“Hả...” Cậu ta dừng lại, lưng thẳng tắp, thoạt nhìn giống như sẵn sàng bỏ chạy bất kỳ lúc nào “Ừ...tớ nghĩ chắc cậu đã ngủ.”

“Nếu cậu tiếp tục đi đi lại lại ở ngoài này có lẽ tớ sẽ ngủ thật đấy!” Tôi nói, “Nếu đã đến sao lại không vào?”

“Cậu khóa cửa.” Draco nói.

“Bùa mở khóa, Draco! Cậu không phải chưa từng dùng đến nó!” Tôi nói “Vào đi.”

Tôi để cậu ta đi vào trong, xoay người ngồi ở bên giường.

Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, quay đầu nhìn cái bàn của tôi chăm chăm, giống như đột nhiên có hứng thú với nó lắm.

“Draco?” Tôi nhướn mày nhìn cậu ta.

“Được rồi.” Cậu ta thấp giọng lầu bầu một câu, mang theo biểu tình trảng sề chặt tay, dứt khoát kiên quyết... hôn mặt tôi.

Này thật là làm cho người ta ngoài ý muốn... Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta. Tôi nghĩ biểu tình của tôi chắc rất ngốc, bởi vì cậu ta bật cười. Không khí kỳ quái xấu hổ bao phủ chúng tôi cả ngày hôm nay cũng biến mất.

“Được rồi!” cậu ta nói, “Có lẽ việc này không xấu.”

Sau đó, tay cậu ta di chuyển đến eo tôi, môi phủ lên môi tôi. Hôn một cái, lại hôn một cái.

Khiếp sợ khiến cho tôi ngay cả nháy mắt cũng không làm được, tôi nhìn thẳng vào ánh mắt cậu ta, màu mắt xanh lam, lông mi màu bạch kim tinh mịn hơi run nhẹ.

Tôi đột nhiên hiểu được vì sao hôm nay cậu ta lại trông mất tự nhiên như vậy.

Tôi chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với phái nam. Đúng thế! Nhưng không phải tôi không biết ý tứ của cậu ta.

Cho tới nay tôi không phải không phát hiện chúng tôi so với tình nhân còn thân mật hơn. Cảm giác này rất tốt. Tôi cũng không thể không thừa nhận tôi rất có cảm tình với cậu ấy. Tôi thích cậu ta. Cho dù cậu ta thẹn thùng hay ngạo mạn, mặc kệ cậu ta là gây thơ hoặc tràn đầy ý tưởng xấu xa, tôi đều thấy như thế rất đáng yêu. Nếu là người khác, tôi nghĩ tôi sẽ không thể ở chung tự nhiên như thế.

Tôi từng nghĩ tới quan hệ trong tương lai của chúng tôi. Có lẽ sau này chúng tôi sẽ là tình nhân. Tôi luôn cho rằng ở tuổi mười bốn, nói đến tình yêu gì đó vẫn còn là quá sớm.

Chúng tôi còn rất nhiều thời gian, có thể chậm rãi chờ tình cảm dần thăng hoa, chậm rãi mà nước chảy thành sông. Tôi nguyện ý làm như vậy.

Nhưng mà tôi hiển nhiên quên mất một vấn đề... Draco đang ở tuổi dậy thì, mà thiếu niên trong độ tuổi này rất dễ bị kích thích.

Thực giác khiến cho tôi theo bản năng muốn đẩy cậu ta ra nhưng tôi dừng lại.

Đã giao hảo hơn một năm, tôi rõ ràng nhận thức một việc, Draco là một thiếu niên kiêu ngạo đến cỡ nào.

Nếu tôi đẩy cậu ta ra thì sẽ như thế nào?

Cậu ta chắc chắn cho rằng đây là một loại cự tuyệt. Cậu ta nhất định sẽ cảm thấy sỉ nhục.

Tôi cảm thấy được cơn đau đầu đang kéo đến.

Có lẽ do tôi không có phản ứng gì trong một lúc khiến cậu ta cảm thấy xấu hổ. Tay cậu ta đặt trên người tôi bắt đầu cứng ngắc.

Cậu ta né tránh ánh mắt của tôi, hơi cách xa tôi một chút.

“Có lẽ cậu đã đổi ý.” Cậu ta đông cứng nói.

Tôi thấy tay cậu ta vì khấn trương mà có chút run nhẹ. Cậu ta hơi lạnh nhạt, ngạo mạn hất cằm lên, thân thể căng thẳng, giống như sẵn sàng bảo vệ tôn nghiêm của chính mình mọi lúc.

Tôi quả thực có thể tưởng tượng được hành động hôm nay của cậu ta đã phải dùng đến rất nhiều dũng khí của cậu ta.

Có thể nghĩ được. Nếu hôm nay tôi cự tuyệt cậu ta, cậu ta chắc chắn sẽ cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương rất nghiêm trọng.

Kẻ kiêu ngạo như cậu ta chắc chắn sẽ không thêm đề ý đến tôi nữa.

Và rồi sau này, chúng tôi sẽ chỉ như người xa lạ, chưa từng quen biết.

Chỉ vừa nghĩ đến khả năng có thể xảy ra này, tôi đã không thể chịu đựng nổi.

Được rồi, tôi không ghét cậu ta. Trái lại, là rất thích cậu ta.

Không phải vì tôi là kẻ bảo thủ hoặc không có hiếu kỳ, trình tiết đối với tôi cũng không quá quan trọng như vậy. Nhưng từ trước đến giờ, tôi chưa từng nghĩ đến việc đó sẽ xảy ra khi mình mới mười bốn tuổi.

Nhưng nếu đối tượng là cậu ta, có lẽ...cũng tốt.

Tôi đặt tay mình lên vai cậu ta, nhìn cậu ta chăm chú, có chút khản trương. Tôi nghĩ cậu ta chắc sẽ hiểu được ý tứ của tôi.

Cậu ta nhìn tôi. Gương mặt đẹp để dần dần tiến sát lại mặt tôi.

Chúng tôi bắt đầu hôn môi.

Cởi bỏ khúc mắc, tập trung hôn môi, cuối cùng tôi cũng hiểu được vì sao tất cả mọi người lại thích hôn môi như thế.

Đó là một loại cảm giác rất tuyệt diệu. Nó làm người ta say mê, giống như toàn bộ thế giới xung quanh đều đang xoay tròn, khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, đồng thời còn mang theo một loại cảm giác kỳ diệu vô cùng lan tỏa từ môi, đến hai má, đến cổ rồi cột sống.

Dường như đã trôi qua rất lâu hoặc có lẽ chỉ mới một giây trôi qua, chúng tôi tách ra. Cả hai đều thở dồn dập, nhìn đối phương chăm chú.

Tôi nói: “Miệng cậu sưng lên kia!” Môi cậu ta không mang theo màu hồng nhạt thường thấy mà là màu đỏ au.

Cậu ta nói: “Còn cậu thì nổi da gà!”

“À...” Tôi xấu hổ mà sờ vào làn da của mình “Uhm...cậu nên biết...việc đó quả thật rất có tính kích thích!”

“Có lẽ chúng ta có thể làm chút việc kích thích hơn.” Cậu ta nói giống hệt như mấy tay lão luyện trên tình trường, chậm rãi cởi nút áo trên cùng của mình. Nếu không phải trên mặt cậu ta có hai vết hồng hồng ngượng ngùng thì có lẽ tôi sẽ tin cậu ta là tay lão luyện đấy!

Ngón tay thon dài đặt lên nút áo màu bạc, từ từ đem chúng mở ra. Bộ ngực bằng phẳng chậm rãi hiện lên sau vạt áo đen mềm mại. Đến giờ tôi mới biết, hóa ra việc cởi quần áo cũng gọi cảm như thế!

Tôi nghĩ sẽ trêu chọc cậu ta nhưng lại không thể thốt nên lời. Tôi háng giọng một cái, quay đầu nhìn ra chỗ khác nhưng lại không nhìn được mà lại quay lại nhìn cậu ta.

Cậu ta đã cởi hết các nút áo. Ánh mắt màu lam nhìn tôi chăm chú. Bàn tay có chút hơi lạnh đặt lên vai tôi, nhẹ nhàng tháo dây áo của tôi. Giống như có dòng điện chạy qua, làn da ở vai tôi khẽ run lên.

“Thoải mái đi!” Cậu ta nói, lại hôn tôi.

Tôi thở ra một hơi dài, chợt phát hiện ra này giờ mình đã quên cả hô hấp.

“A...” Tôi xấu hổ không thôi.

Cậu ta nhẹ nhàng cười bên tai tôi. Hai tay luồn qua thắt lưng tôi, thông thả trượt trên lưng tôi. Cậu ta hôn từ khoe môi tôi dần xuống cằm rồi đến cổ. Làn môi mềm mại và ấm áp, dường như mang theo ma thuật diệu kỳ.

Tôi ngẩng đầu lên, ngón tay luồn vào mái tóc mềm mại của Draco, cơ hồ rên rỉ ra tiếng. Một khoái cảm mãnh liệt, bí ẩn và mang theo chút tà ác theo bàn tay cậu ta truyền đến tôi. Trong đầu tôi chỉ cảm thấy hỗn loạn và mê man.

Khi môi của cậu ta đến trước ngực tôi, tôi giật mình kinh hoàng.

“Khoan đã!” Tôi nắm chặt tóc cậu ta.

Cậu ta nhìn tôi khó hiểu.

“Chúng ta tắt đèn chứ?” Tôi khản trương nói.

“Được rồi...” Draco nói, “Nếu như đó là điều cậu muốn.”

Ở trong bóng đêm tuyệt đối, cuối cùng tôi cũng có thể thả lỏng. Dường như sự ngưng ngừng cùng cảm giác tội lỗi đã biến mất cùng nhau trong bóng đêm vậy.

Tôi giờ tay lên, vuốt ve gương mặt của cậu ta. Ánh mắt của cậu ta trong bóng đêm thoát nhìn mang màu bạc xinh đẹp và ma mị, lông mi hơi hơi rung động chạm đến trái tim tôi.

Tôi muốn dùng tay, thân thể cũng như từng tác da thịt của mình để cảm nhận cậu ta.

Dường như bản năng mách bảo chúng tôi, chúng tôi ôn nhu mà thân mật thăm dò cơ thể của nhau. Bóng đêm dường như đã đem những cảm giác ấm áp từ việc tiếp xúc da thịt phóng đại lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 107: Cái gọi là thưởng thức

Edit: Nguyen_Khanh

Làn da của Draco rất tốt, co giãn mà trơn mịn.

Ngón tay của tôi sờ soạng từng tắc trên lưng cậu, mơ hồ xúc động: “Cậu béo!”

Động tác của Draco dừng lại, nói: “Cái gì?”

“Cậu béo hơn” Tôi sung sướng sờ soạng khắp lưng rồi đến trước ngực Draco. Da cậu quả thực rất mềm mại, cơ thể mỏng manh phập phồng theo mỗi nhịp hô hấp “Tớ còn nghĩ sẽ không thấy được xương sườn của cậu nữa này!”

“Sylvia...” Draco nói, “Cậu có cần sát phong cảnh như vậy không?”

Tôi lăm bắm một tiếng, đặt tay lên vùng cổ của cậu ta.

Cậu rướn người lên hôn nhẹ nhàng thái dương của tôi. Cảm giác này... tốt lắm, tôi cảm thấy được sự trân trọng của Draco dành cho tôi.

Sau đó chân cậu ấy chen vào giữa hai chân tôi.

Đến lúc rồi sao?

Tôi mơ hồ và mê man nhìn nóc phòng tối đen. Sự mơ hồ, khẩn trương, sợ hãi, có chút cảm giác kỳ quái cùng chút gì đó bi thương trộn lẫn vào nhau, làm lòng tôi rối loạn.

Tôi đang chờ thời khắc đó.

Thật lâu sau, khi tôi bắt đầu cảm thấy kỳ quái, Draco rốt cục lên tiếng.

“Này... có thể bật đèn không?”

Tôi thấp một ngọn đèn nhỏ trên đầu giường. Nhờ ánh sáng từ ngọn đèn, tôi trông thấy mặt Draco đỏ bừng, đầu nghiêng qua một bên không nhìn vào tôi.

Được rồi, tôi hiểu rồi!

Tôi nhin không được mà bật cười.

Sắc mặt Draco càng ngày càng đỏ, càng ngày càng đỏ, tựa hồ ngay lập tức sẽ bạo phát.

Tôi ngừng cười, nghiêm túc an ủi hắn: “Uhm... thật ra... lần đầu tiên không tìm thấy cũng rất bình thường, tớ hoàn toàn có thể hiểu mà!”

Draco quay đầu lại trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt bạc nhìn tôi như có thể thiêu đốt tôi ngay lập tức.

Tôi co rúm lại: “Biết rồi, tớ không nói nữa.”

Draco chán nản cúi nhìn tôi. Hai tay giữ lấy mặt tôi, những sợi tóc màu bạch kim rũ xuống, nổi bật trên mái tóc đen của tôi.

Tôi cảm thấy mình đang đông cứng lại.

Draco nói: “Cậu chuẩn bị tốt chưa?”

Tôi cứng ngắc gật đầu.

Sau đó, vào thời điểm cậu sắp vào, bản năng sợ hãi khiến tôi không thể tự chủ được mà kẹp chặt thắt lưng cậu, làm cậu phải dừng hành động của mình lại.

Draco hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Thoải mái đi nào... thoải mái chút đi... tớ sẽ không tổn thương cậu...”

Lời nói ní non bên tai, nhẹ nhàng thổi khí. Thật ngứa! Mà cũng thật kỳ lạ, cơ thể tôi lại dần thả lỏng.

Nhưng vào lúc cậu bắt đầu động tác một lần nữa, tôi lại không tự chủ mà néo thắt lưng cậu, tiếp tục tránh thoát.

Draco trừng mắt nhìn tôi, sau đó buồn bực nghiêng người, thả người nằm bên cạnh tôi: “Cậu căn bản là không chuẩn bị tốt!”

Tôi xấu hổ lại còn bắt anh nói: “Đây là bản năng. . . tớ cam đoan sẽ không làm thế nữa!”

Cậu nhìn tôi, thở dài một hơi, cánh tay luồn qua cổ tôi, cầm gác lên đầu tôi: “Được rồi! Đừng miễn cưỡng chính mình!”

Cầm cậu khiến ót của tôi cảm thấy ngứa. Trong lòng cậu, tôi khẽ nhúc nhích, mặt dán trong ngực Draco.

“A~” tôi buồn bực nói, “Có lẽ chúng ta nên chờ mình lớn hơn chút nữa...”

“Tớ đã hy vọng cậu ý thức được việc đó sớm hơn!” Thanh âm rầu rĩ của Draco truyền xuống từ đỉnh đầu tôi “Hôm nay cậu không nên mời tớ đến mới phải!”

“Tớ mời cậu đến không phải vì việc này mà!” Tôi hèn mọn nói.

Draco hôn nhẹ lên tóc tôi.

“Không phải vì việc này? Chẳng lẽ ý cậu chỉ là thuần túy xem váy ngủ sao? Sylvia, cậu thật rất gian xảo!”

Draco dừng một chút, buông cánh tay đang ôm tôi ra, cúi đầu nhìn tôi.

“Khoan nào...” Cậu cẩn thận, chậm rãi nói, “Đừng nói cho tớ biết cậu không hiểu váy ngủ là ý gì đấy!”

Tôi ù ù cạc cạc nhìn hắn.

Cậu rên rỉ một tiếng: “Ồi, Merlin.”

Tôi thật cẩn thận hỏi: “Ý của cậu là, trong thế giới ma pháp, áo ngủ có ý nghĩa đặc thù?”

“Đương nhiên, đương nhiên! Đây là lý do tớ đến đây đêm nay!” Draco nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi nói, “Cậu đúng là khiến người tuyệt vọng! Hay... dân Muggle đã coi mò đến thế này? Cho dù cậu lớn lên ở thế giới Muggle cũng phải biết áo ngủ là đồ riêng tư chứ!”

“Riêng tư? Cậu đâu phải chưa từng thấy tớ mặc đồ ngủ đâu!” Tôi ngạc nhiên nói, “Tớ cũng từng thấy cậu với Blaise, cả Parkinson mặc đồ ngủ nữa mà.”

“Đó là tình huống đặc thù, cậu chẳng lẽ cho rằng đường đường là một Slytherin lại có ham mê mặc đồ ngủ gặp người khác?”

“Chính là... các cậu không có bộ váy ngủ thừng mà...” Tôi nói.

Kiếp trước tôi căn bản không có thói quen mặc đồ ngủ. Ở phòng trọ của tôi vẫn thường xuyên gặp các bác gái mặc đồ ngủ đi chợ. Đối với tôi, áo ngủ có nghĩa là “thứ quần áo không mặc khi ra ngoài”.

“Merlin a... Cậu chẳng hiểu gì hết!” Draco quả thực rên rỉ “Trọng điểm không phải là áo ngủ, mà là tớ tặng áo ngủ cho cậu! Một... đưa con trai tặng áo ngủ!”

“Là... ám chỉ việc đó? Tớ hiểu rồi...” Tôi xấu hổ ho khan một tiếng, trấn an cậu ta “Cậu gấp gấp quá! Tớ mới mười bốn tuổi!”

Draco không thể tin được nhìn tôi.

“Là cậu muốn tôi...” Cậu ta tức giận nói, “Merlin a... nghĩ lại lúc đó tớ thiệt ngu xuẩn mà! Tớ nghĩ nếu không đáp ứng cậu, cậu sẽ cảm thấy bị tổn thương...”

“Ha, lúc đó tớ không biết ý nghĩa khác của áo ngủ mà! Ai biết trừ bỏ dùng để mặc trong nhà còn có hàm ý khác đâu!” Tôi xấu hổ cực kỳ, nói lảng qua việc khác “Nói thật, lúc đó tớ còn nghĩ cậu tặng tớ áo ngủ còn không thực tế bằng việc tặng thứ hữu dụng khác nữa cơ...”

Draco thoát nhìn như bị chọc giận đến nghẹn luôn. Cậu ta trừng mắt với tôi.

“Tốt.” Cậu nói. Sau đó kéo chăn, xoay người không hề để ý tôi.

Thật là kỳ quái, rõ ràng tôi chẳng làm sai việc gì nhưng sao tôi lại cảm thấy chột dạ nhỉ?

“Draco?” Tôi chạm nhẹ phía sau lưng của Draco.

Cậu không trả lời, nhưng tôi biết cậu vẫn còn tỉnh.

“Được rồi, tớ sẽ giải thích.” Tôi nói.

“Bây giờ cậu cũng biết đây là hiểu lầm... Cậu phải biết lúc cậu hôn tớ, tớ đã rất kinh ngạc! Tớ nghĩ cậu đang xúc động... ý tớ là... cậu sợ tớ bị tổn

thương, tớ cũng vậy, tớ cũng sợ nếu tớ từ chối cậu cũng sẽ bị tổn thương...”

“...” Draco xoay thẳng lại, rầu rĩ nói, “Tớ thật ra đã hy vọng cậu có thể cự tuyệt chuyện đó. Không phải là tớ đã không chờ đợi nhưng tớ không nghĩ sẽ phát sinh qua loa như thế!”

“Hi. Xem ra chúng ta là có cùng suy nghĩ.” Tôi cười cười nói, “Hiện tại quả thật không phải thời cơ tốt. Có lẽ chúng ta nên chờ đến khi mười sáu tuổi.”

Nghĩ nghĩ, tôi bổ sung một câu, “Nhưng thật ra tớ nghĩ quả thật rất tuyệt!”

Draco hừ một tiếng, duỗi cánh tay ra. Tôi gối đầu lên cánh tay cậu ta.

“Cậu thật là kẻ không có thương thức.” Cậu nói thầm.

“Tớ chưa bao giờ biết đó là thương thức.” Tôi gạt những sợi tóc của cậu ta đang đâm vào má tôi ra, “Không ai nói cho tớ biết.”

“Cái gọi là thương thức chính là không cần nói rõ cũng biết!” Draco nói.

“Được rồi. Có lẽ mọi người cho rằng thương thức là thứ không cần tiếp xúc qua cũng có thể hiểu rõ ha.”

“Không tiếp xúc qua? Có lẽ cậu sống trong thế giới khác với tớ chăng? Bình thường cậu sống thế nào, Sylvia?”

“À, tớ nhớ là đã từng nói rồi mà! Tớ thường đọc sách lúc rảnh rỗi. Nhưng mà trong sách đâu có nói về phương diện này đâu?”

“Không ai sẽ đem thương thức viết ở trong sách, giống như cậu sẽ chẳng bao giờ nói với người khác một cộng một là hai vậy!”

“Được rồi, đúng là tớ sống ở thế giới khác đấy!”

“Để tránh việc phát sinh thêm một hiểu lầm chết tiệt nào nữa...” Draco nói, “Tớ cho rằng chúng ta nên nói rõ với nhau một chút.”

“Đồng ý.” Tôi nói.

Chúng ta nhỏ giọng nói chuyện với nhau, không khí so với từ trước càng thêm hòa hợp.

Chúng tôi ngủ lúc nào không biết.

...Sau đó, khi tỉnh dậy tôi lại thấy mình nằm trên sàn nhà.

Tôi lấy râu của Merlin ra thề, tôi sẽ không bao giờ ngủ chung giường với cậu ta nữa.

Tôi phản hận đứng lên, nhìn gương mặt đang ngủ say của cậu ta. Lấy tay chọc chọc vào má cậu ta. Lấy dĩa phép ra, đem quần áo cậu ta biến dài ra.

Tôi đi tắm rửa rồi sau đó mang theo một quyển sách đi vào phòng Sinh hoạt chung bắt đầu xem.

Ước chừng nửa giờ sau, Draco hoang mang rối loạn chạy ra từ phòng ngủ, trong tay là áo choàng đã bị tôi biến dài ra.

Tôi đứng lên, làm bộ mờ mịt khó hiểu nhìn cậu ta.

Cậu ta nhìn tôi, thấy vẫn cao hơn tôi, thò ra nhẹ nhõm. Sau đó nhìn tôi với ánh mắt hung dữ.

“Là cậu làm, đúng không?” Cậu ta hung hăng nói.

“Cái gì?” Tôi mở to hai mắt đầy vô tội, ngạc nhiên hỏi.

Cậu ta khoanh tay dựa vào tường liếc tôi, cười lạnh nói: “Biểu tình vô tội của cậu có thể làm cho giống chút được không? Tớ thật không nghĩ ra vì sao trước kia lại nghĩ cậu chín chắn đấy?”

Tôi cố làm mặt lạnh, nhưng không làm nổi, bật cười.

“Hihi, đây là đáp lễ đấy!” Tôi oán giận nói, “Cậu đá tớ xuống giường. Có lẽ tớ không đủ chín chắn nhưng tớ chắc chắn rằng tư thế ngủ của cậu bá đạo giống hết trẻ con vậy!”

“Cậu đây là đang nói xấu tớ!” Draco bất khả tư nghị nhìn tôi nói, “Cậu quá ngây thơ.”

Tôi nhất thời cảm thấy tức anh ách trong người.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 108: Khắc khẩu

Edit: Nguyen_Khanh

Thời điểm dùng bữa sáng, Blaise dùng đôi mắt hoa đào của mình ngắm đi ngắm lại tôi và Draco, trên môi treo nụ cười đầy ẩn ý.

Tôi bị cậu ta nhìn mà sợ hãi, kiên trì nói: "Cậu đang nhìn gì thế Blaise?"

Cậu ta cười lớn nói: "Ồ, tớ nghĩ cậu hẳn phải biết chứ, Sylvia."

Tôi cẩn thận nói: "Cậu hiểu lắm gì chẳng?"

"Hiểu lắm!" Blaise cảm thán nói, "A, không không, tớ đương nhiên... cái gì cũng không biết~"

Cậu ta nhìn tôi, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Tôi nhất thời cảm thấy được mình muốn học máu.

Parkinson buông dao nĩa, nhìn xem Draco, lại tà tà liếc tôi một cái.

"Các cậu..." Cô nói, "Tựa hồ có chuyện gặt tớ?"

Draco dường như không có nghe thấy, chỉ tập trung vào chén đĩa của mình.

Parkinson hùng hổ: "Blaise!"

"Pansy, Pansy, cậu làm tớ thương tâm nha~" Blaise cười cười nói, "Nếu tớ thật sự đã biết cái gì, làm sao lại không nói cho cậu biết đâu!"

Parkinson nheo nheo đôi mắt màu tói lại nhìn Blaise, vẻ mặt tràn ngập nghi ngờ.

"Parkinson!" tôi vội vàng ngắt lời cô, ngăn không để cô tiếp tục thẩm vấn "Bắt đầu từ khi nào cậu lại nhiệt tình tìm hiểu nhất cử nhất động của người khác như mấy cô gái nhà Hufflepuff thế? Cho dù là có hay không có việc gì, tớ cho rằng cũng chẳng cần thiết phải nói cho cậu biết hết!"

Parkinson đánh giá tôi, tựa như tiểu nữ vương cao ngạo hừ lạnh: "Tốt nhất là không có."

Sau giờ học Biến hình, tôi ở trong phòng học thu thập sách giáo khoa cùng bút lông chim, mãi cho đến lúc Draco mất hết kiên nhẫn mà phải đi đến.

"Cậu chuẩn bị ở lại đây ngốc đến giờ cơm trưa à?"

Tôi xoay người nhìn Draco, lui ra phía sau vài bước giống như bị kinh hách, che miệng lại nói: "Trời ạ! Là tiên sinh Malfoy, vật phẩm riêng của tiểu thư Parkinson."

Lông mày Draco giật giật, biểu tình trên mặt giống như muốn đánh cho tôi một trận.

Tôi kinh hoàng nhìn xung quanh: "Cậu... cậu đi mau đi... nếu để tiểu thư Parkinson biết cậu nói chuyện với tớ..."

Draco không thể nhịn được nữa mà bước lại đây, nắm lấy cánh tay của tôi, hung tợn nhìn tôi.

Tôi phát hiện cậu có thể bạo phát ngay lập tức, vội vàng nói sang chuyện khác, sắc mặt nghiêm túc hỏi: "Hình như sáng nay Blaise đã biết được gì đó... cậu đã nói với cậu ta chuyện gì rồi?"

Draco ho khan một tiếng nhằm che dấu, bắt tri bất giác buông tay, nghiêng đầu: "Uhm... Không có gì."

Tôi hoài nghi nhìn cậu đến khi sắc mặt đỏ dần lên, thanh âm ngân dài: "Hả...?"

"Tớ không có nói gì cả!" Dường như là có tật giật mình, Draco nổi giận dưng dưng nói, "Cậu không tin tưởng tớ!"

"Không không, tớ đương nhiên tin cậu!" tôi thấy được thì phải thu tay, vội vàng trấn an cậu, Draco thật giống động vật nhỏ lông xù, "Bắt quá tớ cũng không hy vọng mình trở thành đề tài nói chuyện phiếm của các cậu!"

Draco hừ một tiếng: "Đương nhiên sẽ không."

Chúng tôi rời khỏi phòng học Biến hình mà đi về phía phòng học Bùa chú.

Giữa trưa, vào thời điểm thu thập sách vở trong phòng ngủ, tôi phát hiện trong đồng sách giáo khoa cũ có một quyển sách mỏng « Lịch sử biến thiên của bùa chú ». Tôi nhìn nó thật lâu mới ra ra. Hồi năm hai, tôi đã mượn nó trong tủ sách riêng của giáo sư Flitwick. Tôi quên trả còn thầy ấy cũng quên nhắc tôi.

Lớp đầu tiên vào buổi chiều là lớp Độc dược, hiện tại còn một tiếng nữa mới đến. Tôi quyết định đem trả ngay, chỉ vì nó quá mỏng, tôi sợ nếu không trả ngay thì sẽ quên mất.

Tôi bỏ nó vào trong túi, đi ra khỏi tầng hầm, hướng về phía cầu thang phía trước mà đi.

Vẫn phòng giáo sư Flitwick ở lầu tám. Lên đến nơi tôi đã muốn thờ không ra hơi.

Lướt qua Gryffindor phòng nghỉ cửa, tôi đang muốn hướng ma nguyên rủa vẫn phòng đi đến, lại ở loáng thoáng địa nghe thấy có người ở cãi nhau.

Tôi thật cẩn thận địa theo góc chỗ tìm hiểu đầu đến, phát hiện vài cái người quen

—

Sirius cùng Snape giáo thụ đứng ở phòng làm việc của hiệu trưởng đích tăng đá quái thú bên cạnh, đang ở kịch liệt địa khắc khẩu, mà Harry cau mày cúi đầu, đứng ở bọn họ bên người.

"Tôi thật không hiểu tại sao Dumbledore cho rằng phải là anh mới dạy được cho Harry!" Sirius không kiên nhẫn nói.

"Đừng nói giống như tôi muốn làm việc đó lắm vậy, chó ngu ngốc!" giáo sư Snape cười lạnh nói, "Tôi còn muốn thằng nhóc ấy vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mắt tôi đây."

"Anh có thể dạy tốt cho nó sao?" Sirius phiền chán mà lạnh nhạt nói, "Tôi ngờ rằng thêm mấy năm nữa, Harry vẫn chẳng biết được gì!"

"A, tôi chẳng thể cam đoan Potter có thể học được,," Giáo sư Snape lạnh lùng nói, "Có lẽ nó với Chó ngu ngốc như anh giống nhau chẳng? Đầu đầy bã đậu!"

"Anh vẫn giống như hồi còn đi học, lúc nào cũng làm cho người ta chán ghét." Sirius ác ý mỉm cười nói, "Vẫn duy trì cái bản mặt ba mươi năm như một ngày, tôi chắc nên vì sự cố gắng của anh mà cảm động nhỉ?"

Đôi mắt đen của giáo sư Snape chợt phát ra tia thù hận. Ông lạnh lùng nói: "Tôi khuyên anh một câu, tốt nhất đừng có nhắc đến quãng thời gian còn trong trường!"

"Phải không? Thật không nghĩ tới anh vẫn còn nhớ mãi không quên quãng thời gian đó." Sirius khiêu khích nói xong. Chú ấy nhìn giáo sư Snape với vẻ chờ mong, giống như rất hy vọng giáo sư có thể rút đũa phép ra mà quyết đấu với mình một trận vậy.

Giáo sư Snape tức giận nhìn chú ấy. Nhưng là không được như Sirius mong muốn.

"Ai đang ở đó? Đi ra!" Giáo sư nói với giọng nói lạnh lẽo.

Trong lòng tôi trầm xuống, ngoan ngoãn đi ra.

"Giáo sư." Tôi nói.

"Ồ, Sylvia." Sirius nói. Chú hướng tôi thoải mái mà cười cười, tôi không để ý đến chú ấy. Vừa mới nhìn thấy ác ý giữa chú ấy và giáo sư Snape khi nãy, tôi còn dám ở ngay trước mắt giáo sư mà tỏ vẻ hiền lành... chắc đầu óc tôi có vấn đề rồi!

"Nghe lén chỉ sợ không phải một cái thói quen tốt, tiểu thư Hopper." Giáo sư Snape lạnh lùng nói.

"Con chỉ là đi ngang qua, giáo sư!" Tôi lấy quyển sách trong túi ra "Con đem sách trả cho giáo sư Flitwick."

"Văn phòng giáo sư Flitwick ở bên phải, không phải bên này!" Giáo sư Snape nghiêm khắc nói, "Hiện tại, lập tức rời đi."

Tôi không dám ngẩng đầu lên, cất sách rồi lập tức rời đi. Thanh âm khiêu khích của Sirius ở phía sau truyền đến, hiển nhiên có vẻ rất thích thú.

Tôi trả sách cho giáo sư Flitwick rồi đi đến lớp Độc dược.

Giáo sư Snape lúc nào cũng cẩn thận và nghiêm túc, luôn duy trì thói quen bước vào lớp ngay sau tiếng chuông. Nhưng hôm nay, giáo sư lại đến lớp muộn đến mười mấy phút, khoan thai đi vào.

"Mở sách giáo khoa trang 96." Giáo sư Snape nói. Lông mày giáo sư nhíu lại, môi mím ngậm chặt, đồng thời liếc nhìn về phía tôi bằng ánh mắt đen hung hăng u ám.

Tôi không chút nghi ngờ rằng việc giáo sư đến muộn chắc chắn có liên quan đến Sirius, tôi thậm chí hoài nghi Sirius phải chăng đã nói gì đó khiến giáo sư

khó chịu. Bởi vì... so với năm học trước, thái độ của giáo sư đối với tôi càng ác liệt hơn!

Tan học, tôi lại gần Draco nói: "Giữa trưa tớ lên lầu tám, trông thấy giáo sư Snape và Sirius cãi nhau."

Draco dương dương tự đắc: "Tớ nghĩ việc họ không hòa thuận với nhau là việc tất cả mọi người đều biết."

"Ý tớ là..." Tôi do dự một chút nói, "Hôm nay tớ nghe được họ nói về chuyện lúc còn đi học..."

"Chủ nhiệm cùng Black tuổi khá gần... Có lẽ bọn họ là cùng năm." Draco suy nghĩ một chút nói, "Hiển nhiên, bất hòa giữa Slytherin cùng Gryffindor đã có từ rất lâu."

Tôi giả cười nói: "Ồ, tựa như cậu với Potter?"

"Này thực ghê tởm." Draco chán ghét nhíu mày nói: "Tớ nghĩ tớ biết viện trường rồi cuộc chán ghét Black bao nhiêu rồi!"

Tôi không cần cười cười, hạ quyết tâm: tôi tuyệt đối sẽ không cho cậu ta biết, tôi đã bắt đầu cùng với kẻ mà cậu ghét nhất xưng tên với nhau.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 109: Beauxbatons cùng Durmstrang

Ngày Chủ nhật, trên cánh cửa Đại sảnh đường có một thông báo rất lớn. Mặt trên thông báo viết: "Vào hoàng hôn thứ sáu ngày ba mươi tháng mười, đại diện của Học viện Beauxbatons cùng Durmstrang sẽ đến. Chiều hôm đó, các lớp học sẽ kết thúc sớm hơn nửa giờ!"

"Thi đấu Tam Pháp Thuật!" Ánh mắt Draco sáng lấp lánh.

"Hết hy vọng đi, chỉ có học sinh đã mười bảy tuổi mới có thể báo danh." Tôi liếc mắt nhìn cậu sau đó tiếp tục nhìn thông báo, "Beauxbatons cùng Durmstrang..."

"Durmstrang! Lẽ ra trước đây tớ phải đến đó học!" Draco hưng trí bồng bồng nói, "Nhưng mẹ tớ lại không muốn tớ đi học xa như thế!"

"Rất xa sao?" Tôi nói.

"Rất xa!" Draco nói, "Ồ cái chỗ nào đó mà cậu phải mặc áo lông suốt cả bốn mùa trong năm!"

Tôi rùng mình một cái nói: "Nghe thật đáng sợ."

"Ồi~" Draco than thở nói, "Tớ lại cảm thấy mưa dầm của nước Anh đáng sợ hơn!"

Ở tuần kế tiếp, mọi câu chuyện dường như chỉ xoay quanh một đề tài duy nhất: trận đấu Tam Pháp thuật. Lời đồn đãi nhanh chóng lan rộng trong đám học sinh tựa như vi khuẩn lây bệnh vậy: ví dụ như ai sẽ là Nhà vô địch của Hogwarts, tranh tài cái gì, có điểm khác biệt nào giữa học sinh Hogwarts với học sinh Beauxbatons và Durmstrang.

Lâu đài đã được quét dọn kỹ càng đến từng góc nhỏ. Các bức tranh chân dung được lau chùi sạch sẽ, mấy bộ giáp bạc sáng lóa, không một hạt bụi, cho dù có đứng cạnh cũng sẽ không bị hắt hơi như cũ.

Thậm chí các giáo sư trông hết sức khẩn trương. Ngay cả giáo sư McGonagall cũng bạo phát trong lớp học.

Ngày thứ tư của tuần cuối cùng của tháng mười, tôi lại đi đến phòng sinh hoạt của Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám.

"Hôm nay hình như hơi vắng." Tôi nói với Martina.

Martina ngẩng đầu nhìn tôi, bỏ tài liệu cùng bút lông chim trong tay ra, ôn hòa nhìn tôi cười "Năm thứ năm và năm thứ bảy đều đang chuẩn bị cho kỳ thi O.W.L và N.E.W.T, bọn họ vừa mới biết được trong danh sách giám thị năm nay có ngài Mullen."

"Ngài Mullen?" Tôi nói.

"Ngài Mullen là một người vô cùng nghiêm khắc, yêu cầu lại rất cao." Martina nói.

Vậy cả năm nay đều sẽ vắng như thế này à?" Tôi nói.

"Chỉ sợ là như vậy."

Tôi tiếc nuối nhìn chung quanh một vòng, lại ngoài ý muốn phát hiện Ocil Gourde. Không giống người khác làm việc phải làm, cậu ta lại đường hoàng lười biếng nằm trên ghế dài, hệt như cậu ta đến đây chủ yếu là để nhìn ngắm người khác vậy.

“Ocil?” Tôi kỳ quái nói, “Em còn tưởng sau lần đó chị sẽ không cho phép cậu ta đến đây nữa chứ!”

“Thật sự tôi rất muốn làm vậy!” Martina cười cười, vén mấy sợi tóc màu nâu vàng ra sau tai, mím môi nói, “Bất quá Khế ước gia nhập hội là khế ước chung thân, nói cách khác, chỉ cần cậu ta muốn đến, không ai có thể ngăn cản.”

“Lỡ hỏng Khế ước?” Tôi hiểu rõ nói.

“Đúng vậy, việc quy định khế ước chung thân là để phòng ngừa những người rời hội hoặc sau tốt nghiệp để lộ ra tin tức của hội.” Martina cúi đầu, cảm lấy lông chim bút, xem lại trên tờ khế ước, “Trước kia chưa từng có tình huống này, tất cả mọi người đều rất cẩn thận. Tôi nghĩ tôi cần phải điều chỉnh lại khế ước để tránh phát sinh chuyện tương tự.”

Tôi lại nhìn về hướng Ocil, lại chạm phải ánh mắt cậu ta nhìn qua đây. Cậu ta lười biếng cười cười.

Ngày thứ sáu có lớp học Sinh vật huyền bí, chương trình học vẫn ngán ngẩm như thế. Tôi nhìn không được kháng nghị nói: “Chúng ta đã học chăm sóc nhuyễn trùng những hai tháng rồi. Giáo sư Hadgrid, con cho rằng các sinh vật huyền bí cần biết còn rất nhiều.”

“A, “Hadgrid thoát nhìn hưng trí bùng bùng, ông ấy mơ hồ và không chút thỏa hiệp, “Việc này rất hữu dụng, tương lai các trò sẽ biết!”

Tôi cau mày nhìn lại đồng lá xanh trong rương. .tôi rất hoài niệm việc chăm sóc các tiểu tiên nữ vào năm ngoái.

Sáng sớm hôm sau, vào thời điểm chúng tôi đi ăn điểm tâm sáng, toàn bộ Đại sảnh đường chỉ trong một đêm đã đổi mới trang trí hoàn toàn. Trên tường có một biểu ngữ biểu trưng cho học viện rất lớn, những chữ và hình trang trí trên đó đều lờ lờ tỏa sáng.

Hôm nay chẳng có đứa học trò nào có thể chuyên tâm nghe giảng, ngay cả tôi cũng không nhìn được mà ngẩn người. Cho đến bây giờ, tôi thậm chí còn chưa trông thấy được phù thủy ngoại quốc đâu.

Hậu quả của việc ngẩn người là tôi bị giáo sư Snape phê bình đến mức không ngóc đầu lên nổi. Khi chuông báo kết thúc giờ học vang lên, tôi thẫn thờ ra nhẹ nhõm trong lòng.

“Trở về ký túc xá cất túi sách và sách giáo khoa của các trò đi, mặc áo choàng vào” giáo sư Snape không kiên nhẫn nói, “Sau đó đi đến Đại sảnh đường. Tan học.”

Chúng tôi xếp hàng ở Đại sảnh đường. Sau đó nối đuôi nhau ra khỏi lâu đài, chờ ở bên ngoài. Các giáo sư chỉnh trang áo choàng của mình đứng phía sau chúng tôi.

Hôm nay trời sáng, ánh sáng lam theo màn đêm dần buông xuống.

Chúng tôi đợi rất lâu. Tôi run lấy bầy nhò giọng oán giận một tiếng.

“Kiên nhẫn chút đi!” Blaise cười cười lên tiếng, “Tớ đảm bảo cậu sẽ không thất vọng đâu!”

“Cậu biết gì à?” Tôi kinh ngạc nói.

“Lúc nào cũng như vậy.” Parkinson hừ một tiếng nói, “Mỗi lần các phù thủy tụ tập cùng một chỗ, lúc nào cũng thích phô trương thanh thế!”

Parkinson nói không sai, quả thật đúng là phô trương thanh thế. Một cỗ xe ngựa thật lớn với mười hai con ngựa có cánh, từ trên những ngọn cây của khu rừng cắm đáp xuống, tôi nhìn không được kích động kéo tay áo của người bên cạnh.

“Trời ạ! Pegasus!” Tôi kích động nói.

Parkinson không kiên nhẫn giật tay áo của cô đang bị tôi kéo ra.

“Súc sinh bình thường thôi! Bọn chúng không phải là Pegasus.” Cô khinh miệt hừ một tiếng, “Muggle chính là Muggle, nếu cậu thấy Độc Giác Thú có phải sẽ té xỉu hay không?”

“Tớ cam đoan!” tôi mê mẩn nhìn những con ngựa lớn màu vàng đáp trên mặt đất. Chúng nó lắc lắc đầu, đôi mắt màu đỏ như lửa với con người xoay tròn tới lui, “Cho dù thấy Độc Giác Thú, tớ cũng sẽ không kích động như vậy.”

Một cậu bé nhảy từ trên xe ngựa xuống, mở cửa xe. Một người phụ nữ cao lớn bước ra từ bên trong. À... không phải cao lớn mà là phi thường cao lớn, cao lớn như Hadgrid, mặc trang phục tơ lụa xinh đẹp, vừa xinh đẹp lại tao nhã.

Ngay phía sau bà là khoảng mười hai mười ba nam sinh và nữ sinh, mặc trang phục tơ lụa xinh đẹp. Trong gió lạnh dường như sẽ phát run, có mấy người còn trùm khăn quàng lên trên đầu. Và nhìn qua thì có chút cao ngạo.

Dumbledore bước ra nghênh đón, tặng cho người phụ nữ cao lớn nọ một cái hôn xã giao. Sau đó để chúng tôi tách ra, mở ra một con đường cho bà và học sinh của bà bước lên thêm đá.

Tôi lưu luyến nhìn Hadgrid đem mấy con ngựa xinh đẹp và cao lớn đi mất, thì thảo nói: “Tớ bắt đầu mong chờ sự xuất hiện của Durmstrang rồi!”

Phương thức ra sân của Durmstrang cũng không khiến cho mọi người thất vọng. Cùng với tiếng vang ừ ù, từ mặt hồ trước mặt chúng tôi đột nhiên xuất hiện một cột buồm màu đen. Sau đó một con thuyền giống như thuyền ma từ từ nổi lên mặt nước, cả con thuyền lờ lờ tỏa sáng dưới ánh trăng.

Một con mèo bằng kim loại bị ném từ trên thuyền xuống vùng nước cạn. Một tiếng “bộp” vang lên, một tấm ván gỗ được bắc lên bờ hồ. Một người đàn ông tóc bạc mang theo các học sinh đi xuống khỏi thuyền.

Những học sinh kia mặc áo choàng lông trông rất ấm áp, quả thật giống như tới từ Bắc Cực. Bọn họ phần lớn là nam sinh, tuổi chừng mười tám mười chín. Thoạt nhìn giống như những khối nhám thạch trầm mặc ít lời.

Người đàn ông tóc bạc ôm Dumbledore một chút, lẫn nhau hàn huyên.

“Victor Krum?” Kể cả đêm không nói chuyện, Draco đột nhiên dùng âm thanh rất nhỏ hô lên. Đôi mắt lam ánh bạc sáng long lanh.

“Cái gì?” Tôi hưng trí dạt dào nhìn theo ánh mắt của cậu. Tôi thấy một nam sinh tóc ngắn, gương mặt lạnh nhạt kia khá đặc biệt khiến cho kẻ vốn không thích Quidditch như tôi cũng có thể nhớ được. Đó là Tầm thủ của đội Bulgari trong trận chung kết Quidditch. Vào kỳ nghỉ hè, ảnh chụp anh ta thường xuyên chiếm cứ trang thể thao của tờ Nhật báo Tiên tri.

“Ồ, thật khiến cho người ta ngạc nhiên.” Blaise cười nói.

Biểu tình của Draco nhìn qua thập phần hối hận khi không học ở Durmstrang.

Chúng tôi lại bước qua cánh cửa một lần nữa, tiến vào bên trong Đại sảnh đường.

Beauxbatons chọn ngồi vào dãy bàn của Ravenclaw. Còn Durmstrang do dự một chút rồi hướng về phía dãy bàn nhà Slytherin đi tới. Huỳnh trưởng Strong vội vàng chỉ huy đám rắn nhỏ để xếp chỗ ngồi cho họ.

Victor Krum một bên cởi áo khoác lông của mình một bên hưng phấn ngẩng đầu nhìn trần nhà tối đen lấp lánh ánh sao của Hogwarts.

“Hogwarts thật thần kỳ.” Anh ta lễ phép nói xong, ngồi giữa tôi và Draco “Xin chào, tôi là Victor Krum.”

Sự chủ động của anh ta làm cho tôi có chút ngạc nhiên. Bởi vì dù sao nhìn thoáng qua anh ta có phần trầm mặc, thuộc dạng người khó tiếp cận.

“Draco Malfoy.” Draco tương đương hàm súc mỉm cười, “Tôi biết anh.”

“Rất vinh hạnh.” Krum mỉm cười với cậu.

Draco rũ ánh mắt xuống...đỏ mặt.

Tôi không đành lòng mà quay đầu đi.

Draco...cậu có thể có tiền đồ một chút được không?

Các học trò cùng giáo sư đã ngồi xuống hết. Hôm nay có đến hai vị hiệu trưởng ngồi ở hai bên Dumbledore.

“Buổi tối tốt lành!” Dumbledore cười tủm tỉm nhìn đám học trò ngoại quốc, “Tôi thấy rất là vui mừng, hoan nghênh mọi người đến với Hogwarts. Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ bắt đầu ngay khi kết thúc yến tiệc chào mừng tối nay. Tôi hiện tại mời mọi người hãy tận hưởng bữa tối này, cứ xem đây là nhà mình!”

Trên bàn dài, thức ăn không giống như mọi ngày mà phong phú hơn rất nhiều, hơn nữa có vài món đương nhiên là món ăn của nước ngoài.

Tôi cẩn thận quan sát một món ăn đỏ như máu ngay trước mặt tôi. Cuối cùng quyết định không ăn nó.

Đột nhiên Đại sảnh đường vang lên một trận kinh hô. Sau đó đột nhiên lại yên tĩnh.

Tôi kỳ quái ngẩng đầu nhìn, phát hiện một nữ sinh Beauxbatons cởi khăn quàng vẫn đang quần quanh đầu xuống, đang đi qua dãy bàn Gryffindor và hướng đến dãy bàn nhà Ravenclaw. Cô ấy có một mái tóc dài màu bạc tựa như thác nước, làn da trắng nõn dưới ánh đèn đường như phát ra ánh sáng.

Crabbe cùng Goyle há miệng, thoạt nhìn như không thốt nên lời. Tôi phát hiện tôi không thể trách cái biểu tình ngu ngốc của họ được. Bởi vì rất nhiều nam sinh đều trưng ra cái biểu tình ngu ngốc tương tự mà nhìn ngắm cô nàng đó.

“Hồn huyết tiên nữ?” Blaise cười nói.

Những lời này hiển nhiên đã được cô nữ sinh kia nghe được khi đi ngang qua dãy bàn Slytherin, cô nàng nhìn về hướng Blaise. Và có vẻ như cô ta bị

Draco thu hút sự chú ý, nhìn cậu ta một lúc rồi tiếp tục đi về dãy bàn Ravenclaw.

“A~” Blaise mỉm cười, hơn nữa rõ ràng là cố không cười lớn tiếng “Này, tớ nghĩ cô ta hiểu nhầm cậu là đồng loại đấy Draco!”

“Tớ có thể hiểu được.” Tòii nhin cười nói. Hiên nhiên màu tóc bạch kim phát sáng cùng với nước da trắng nõn của Draco giống hệt cô ta.

Draco tức giận đến đỏ bừng. Với cái tính cách kiêu ngạo vốn có cùng với niềm tự hào thuần huyết của cậu, nếu không phải Victor Krum đang ngồi bên cạnh, chắc chắn cậu ta sẽ phản bác đầy ác ý cho xem

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 110: Chiếc cốc lửa

Editor: Nguyen_Khanh

Khi tất cả mọi người đã ăn uống no nê, Dumbledore đứng lên.

“Thời khắc này cuối cùng cũng đã đến. Giải thi đấu Tam Pháp thuật sẽ chính thức được bắt đầu. Tôi sẽ giới thiệu chương trình học của năm nay. Nhưng trước tiên, cho phép tôi được giới thiệu hai vị khách, bởi vì có một số người vẫn chưa biết đến họ. Đây là ngài Bartemius Crouch, Trưởng ban Ban Hợp tác quốc tế về pháp thuật của Bộ pháp thuật.” Dumbledore mỉm cười với chúng tôi, “Đây là ngài Ludo Bagman, Trưởng ban Ban Thể thao và Trò chơi pháp thuật. Trong suốt những tháng qua, hai vị đây đã cống hiến hết mình cho công tác chuẩn bị cho giải đấu Tam Pháp thuật.” Dumbledore tiếp tục nói, “Bọn họ cùng tôi, giáo sư Karkaroff và phu nhân Maxim sẽ trở thành giám khảo, chúng tôi sẽ đưa ra những phán quyết công bằng cho các Quán quân của chúng ta.”

Một trận vỗ tay vang lên khắp Đại sảnh đường.

Filch hướng Dumbledore đi tới, trong tay đang cầm một hộp gỗ lớn được khảm châu báu. Cái hòm gỗ trông rất cũ kỹ.

“Năm nay những Quán quân của chúng ta sẽ phải thi đấu trong ba hạng mục, thời gian thi đấu sẽ trải đều trong suốt năm học, khảo nghiệm rất nhiều phương diện bất đồng của những Quán quân, năng lực đàm đương cùng năng lực trinh sát, đương nhiên bao gồm cả năng lực chiến thắng hiểm nguy.” Dumbledore bình tĩnh nói, “Sẽ có ba người đại diện cho ba trường tham gia các trận đấu, căn cứ vào thành tích đạt được của từng quán quân, chúng tôi sẽ tiến hành cho điểm. Kết thúc ba hạng mục, người chiến thắng sẽ đạt được Cúp Tam Pháp thuật. Phụ trách chọn lựa quán quân tham gia giải đấu chính là Chiếc cốc lửa, một kẻ chọn lựa công bằng nhất.”

Thân thể Draco hơi hướng về phía trước. Cậu cảm thấy hứng thú mà nhìn chằm chằm vào chiếc hộp.

Dumbledore rút đĩa phép ra, gõ ba cái lên nắp hòm. Nắp hòm chậm rãi mở ra. Ông ấy đưa tay vào hòm, lấy ra một cốc gỗ chân cao lớn thô ráp. Cả cái cốc thật ra không có chút thu hút nào nhưng bên trong nó lại tràn đầy ngọn lửa màu xanh.

“Mỗi một học sinh muốn trở thành Quán quân của trường mình đều phải tự viết tên mình cùng tên trường của mình lên một tấm da dê, ném vào trong cốc” Dumbledore nói, “Buổi tối ngày mai, cũng chính là đêm Halloween, Chiếc cốc lửa sẽ chọn ra ba Quán quân. Đêm nay, Chiếc cốc lửa sẽ được đặt ở cánh cửa đại sảnh. Nhưng xung quanh nó sẽ có một Lằn Tuổi. Chỉ có những học sinh từ mười bảy tuổi trở lên mới có thể vượt qua Lằn Tuổi này.”

“Lằn Tuổi? Cái cốc chọn ra Quán quân?” Draco thì thào nói xong, trong mắt lóe sáng.

“Cuối cùng, tôi nghĩ nên nhắc nhở mỗi một thí sinh muốn tham gia giải đấu một chút. Giải đấu này không phải trò đùa, ngàn vạn lần đừng lơ đãng tham gia. Bất kỳ ai đem tên mình bỏ vào chiếc cốc đều đồng nghĩa với việc buộc phải tuân theo một khế ước kỳ diệu. Khi được chọn trở thành Quán quân, sẽ không ai có quyền chối ý. Bởi vậy, các thí sinh phải suy nghĩ thật cẩn thận, chỉ khi thật sự muốn tham gia giải đấu mới đem tên mình bỏ vào chiếc cốc!” Dumbledore nghiêm túc thông báo, “Tốt lắm, tôi cho rằng mọi người nên đi ngủ. Chúc mọi người ngủ ngon.”

Mọi người chậm rãi đi về phía cánh cửa lớn. Vị hiệu trưởng tóc bạc của Dumstrang đi về phía dãy bàn Slytherin.

“Tốt lắm, quay về trên thuyền đi thôi. Victor, người cảm giác thế nào?” Khi ông ta cúi xuống nói chuyện với Victor, gương mặt vốn mang biểu tình lạnh lùng sắc bén bỗng chốc trở nên ôn hòa.

Krum lắc lắc đầu, mặc áo choàng lông vào, nhìn chúng tôi cười cười rồi đi theo hiệu trưởng của mình.

“Lằn Tuổi!” Lúc chúng tôi đang trên đường trở về ký túc xá Slytherin, Draco có vẻ vô cùng hưng phấn, “Cậu nói xem nếu dùng thuốc Tăng-tuổi thì sao? Chỉ cần có thể vượt qua được cái lần đó...”

“Cậu không có thuốc Tăng-tuổi.” Tôi nhìn cậu ta một lúc, chậm rãi nói.

“Tớ có thể làm được! Chẳng mất nhiều thời gian để điều chế đâu!” Draco không thêm để ý mà nói. Giáo sư Snape thiên vị cậu ta không phải không có lý do, quả thật trên phương diện điều chế Độc dược cậu ta rất có thiên phú. Mà cậu đối với việc điều chế Độc dược rất nghiêm túc và thập phần cẩn thận. Tôi cho rằng cái cách mà cậu ta đối xử với người khác rất khác khi đối diện với pha chế Độc dược như thế, đơn giản chỉ là vì cái tính cách ngạo mạn trời sinh của cậu ta mà thôi!

“Được rồi.” Tôi nói, “Muốn tớ nói à? Tớ nghĩ rằng Dumbledore sẽ không quên đến khả năng mọi người dùng đến thuốc Tăng-tuổi đâu.”

“A!” Draco thất vọng thở dài.

Tôi nói khẩu lệnh cho cánh cửa đá, bước vào phòng sinh hoạt chung.

“Quên cái ý tưởng vớ vẩn của cậu đi, Draco! Tớ cho rằng cái quy định không cho phép phù thủy vị thành niên dưới mười bảy tuổi tham gia thi đấu là rất tốt!” Tôi nói, “Cậu còn chẳng nghĩ đến việc tham gia thực sự, đúng không?”

Draco đứng lại, trên gương mặt tuấn dật xuất hiện vệt đỏ ửng: “Tớ đương nhiên thực sự muốn tham gia!”

“Cậu sẽ vì tham gia một lần tranh tài nhằm chán mà sẵn sàng xem nhẹ sinh mạng của chính mình?” Tôi tựa tiểu phi tiểu tà tà liếc cậu ta nói, “Cuối tuần trước, tớ có xem được trong Thư viện vài thứ liên quan đến những hạng mục của các trận thi đấu Tam Pháp thuật của trăm năm trước! Cậu có muốn biết những nguy hiểm của nó không?”

Draco không cam lòng lâu bầu một tiếng, sau đó nói: “Được rồi, cậu nói chính xác!”

“Hy vọng cậu cũng xem đó là chính xác!” Tôi hít hít mũi và đi về phòng ngủ, nãy giờ đứng trong thời tiết giá rét này khiến tôi cảm thấy hình như mình bị cảm rồi “Draco, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Ngày hôm sau tôi thức dậy đã quá muộn, thật may vì hôm nay là thứ bảy.

Tôi rửa mặt, rồi đi qua phòng sinh hoạt chung không một bóng người đến một hành lang dài âm u, ở cầu thang dẫn lên lầu một thì gặp phải Ocil Gourde.

Cậu ta thay đổi rất nhiều, thoát nhìn tôi không thể nhận ra cậu ta.

Cậu ta hiện chừng cao khoảng 6 feet Anh. Mái tóc vốn có màu rậm nắng đã trở nên sậm màu hơn. Ánh mắt hơi hơi nheo lại. Mũi mang theo nụ cười lạnh lùng.

Tôi nhìn cậu ta một lúc mới nhận ra một việc: cậu ta dùng thuốc Tăng-tuổi.

“Cậu cũng muốn tham gia thi đấu? Chắc hẳn Draco sẽ rất vui mừng khi có người hợp ý với cậu ta lắm!” Tôi nói, “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không làm như thế!”

Cậu ta không kiên nhẫn nhìn tôi: “Con gái các cậu sẽ chẳng thể nào lý giải tinh thần mạo hiểm của cánh đàn ông chúng tôi đâu!”

“Tinh thần mạo hiểm? Tôi còn nghĩ đó là đặc trưng của Gryffindor kia.” Tôi bừa mồm nói, “Trên thực tế tôi lại nghĩ, bọn con trai tuổi này thường thích làm chuyện khác người để thu hút được sự chú ý từ các cô gái cơ! Ừm... để phô trương sự dũng cảm nhỉ?”

Cậu ta xoay đầu lại, phẫn nộ nhìn tôi.

“Aha đi đi! Thế với Merlin, tôi sẽ chẳng cản trở cậu, cho dù là tôi nghĩ Dumbledore sẽ chẳng quên khả năng này...” Tôi đi lên cầu thang, “Thực gấp quỳ, vì cái gì mà mình đã lặp lại câu này những hai ngày nhỉ?”

Tôi đi vào Đại sảnh đường. Hôm nay là Halloween, có rất nhiều doi bay đến bay lui trên trần nhà. Chiếc cốc lửa được đặt trên một cái ghế cao. Trên sàn nhà được vẽ một cái vòng tròn màu vàng đường kính chừng mười Feet, bao xung quanh cái cốc.

Tôi ngồi xuống cạnh Draco.

“Có người báo danh sao?” Tôi nói.

“Tất cả học sinh của Durmstrang.” Blaise cười nói, “Thực tiếc nuối khi cậu đã bỏ lỡ trò hay nha! Cặp sinh đôi Weasley đã dùng thuốc Tăng-tuổi để lừa gạt Lăn Tuổi. Sau đó bọn họ bị mọc râu dài đến độ không thể không đi đến phòng bệnh.”

“A, thật là thú vị ha! Nhưng tớ hy vọng Slytherin sẽ không xuất hiện trường hợp nào mất mặt như thế.” Tôi vừa nói vừa liếc nhìn Draco.

Draco nhìn chăm chú vào chén đĩa, giống như đột nhiên nảy ra hứng thú với đồ ăn trong chén đĩa của mình. Cậu dùng nĩa xăm vào một hình nhân nhỏ được khắc bằng gỗ từ đĩa thức ăn gần đó, cắn một cái hết nửa hình nhân.

“Ừ...vậy...” Tôi háng giọng một cái, vội vàng chuyển tầm mắt đi, “Có ai ở Slytherin báo danh chưa?”

“Nếu theo như này giờ tớ thấy...” Blaise nói, “...thì chẳng có ai!”

“Không có ai?” Tôi ngạc nhiên nói, đồng thời dùng dư quang chú ý tới Draco đang cố gắng nuốt vói về mặt vô cùng đau khổ, và theo như tôi biết thì cậu ta chưa từng dùng qua bí đồ, cả nước được pha loãng rồi cũng không dùng.

“Tớ nghĩ năm thứ bảy phải chuẩn bị cho cuộc thi N.E.W.T. Hơn nữa bình thường các gia đình quý tộc sẽ để cho những người con được mười bảy tuổi bắt đầu xử lý gia vụ.” Blaise nói, “Chỉ sợ bọn họ chẳng có thời gian để chuẩn bị cho cuộc thi này.”

“Ồ!” tôi nói, “Tớ không biết chuyện này đấy!”

May mắn là cho đến lúc chúng tôi rời khỏi Đại sảnh đường cũng chưa thấy một Slytherin râu bạc nào. Tôi nghĩ thâm kích với cặp sinh đôi nhà Weasley đã khiến Ocil từ bỏ cái ý định ngớ ngẩn đó rồi!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 111: Quán quân thứ tư

Buổi tối, lúc chúng tôi bước vào Đại sảnh đường, cả sảnh đường được chiếu sáng bởi vô số ngọn nến được đặt trong những trái bí đồ trôi nổi trên không trung.

Victor Krum đã đến, anh ta ngồi ở chỗ hôm qua đã ngồi, nhìn chúng tôi gật đầu.

Thức ăn trong yến hội vẫn phong phú như trước nhưng có vẻ chẳng có ai thấy hứng thú với chúng. Mọi người ai nấy đều trông rất khản trương.

Rốt cục, Dumbledore cũng đứng lên.

“Chiếc cốc lửa sẽ có quyết định, khi tên của Quán quân được đọc lên, tôi hy vọng bọn họ có thể đi vào căn phòng nhỏ sát vách kia...” Ông ấy chỉ cánh cửa đằng sau bàn của các giáo sư “...bọn họ sẽ nhận được hướng dẫn đầu tiên!”

Ông ấy lấy đũa phép ra, quơ một chút trên không. Ngay lập tức, ngoài trừ ánh sáng từ những ngọn nến trong bí đồ, tất cả ánh sáng từ những ngọn nến khác đều bị dập tắt. Đại sảnh đường rơi vào tình trạng nửa sáng nửa tối. Chiếc cốc lửa hiện đang tỏa ra một thứ ánh sáng so với bất kỳ thứ gì thì lóa mắt hơn hẳn. Ngọn lửa xanh mang chút sắc trắng kia quả thật rất chói mắt. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào nó và cùng chờ đợi.

Ngọn lửa từ chiếc cốc đột nhiên biến thành màu đỏ, những tia lửa đỏ bắn ra khỏi chiếc cốc. Ngay sau đó, một ngọn lửa bốc lên cao, từ bên trong bay ra một mảnh da dê bị đốt cháy. Tất cả mọi người trong Đại sảnh đường đều ngừng hô hấp vì hồi hộp.

“Quán quân của Dumstrang...” Dumbledore cầm lấy tấm da dê kia “Là Victor Krum.”

Tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô vang lên khắp Đại sảnh đường. Victor Krum vẫn giữ vẻ trầm ổn, đứng dậy, có vẻ như cũng không có gì quá vui mừng. Anh ta im lặng đi cùng một nhân viên trường học đến căn phòng kia.

Draco một bên vỗ tay một bên nhỏ giọng nói với tôi: “Tớ biết là anh ta mà. Anh ta chắc chắn là Quán quân, đúng không?”

Tôi liếc mắt nhìn Draco một cái, quyết định không đưa ra ý kiến gì.

Vài giây đồng hồ sau, ngọn lửa trong cốc lại hóa đỏ. Tấm da dê thứ hai lại bị ngọn lửa đẩy ra.

“Quán quân của Beauxbatons...” Dumbledore tuyên bố, “Là Fleur Delacour!”

Cô gái giống tiên nữ tao nhã đứng dậy, hất nhẹ mái tóc bạch kim của mình, kiêu hãnh đi qua dãy bàn nhà Ravenclaw và Hufflepuff.

Lập tức, đến Quán quân của Hogwarts.

“Quán quân của Hogwarts...” Dumbledore lớn tiếng nói, “Là Cedric Diggory!”

Tôi mờ mịt quay đầu nhìn Đại sảnh đường, thấy một nam sinh có bộ dạng rất dễ nhìn đứng lên từ dãy bàn nhà Hufflepuff. Trên mặt là nụ cười rạng rỡ. Các học sinh nhà Hufflepuff la hét đến chói tai, họ còn nhảy lên nhảy xuống, dường như là vì mừng rỡ đến phát cuồng.

“Á!” Draco chán ghét nói: “Tại sao lại là một Hufflepuff?”

“Mỗi nhà đều có học sinh ưu tú, Draco.”

Draco nhún nhún vai nói: “Được rồi, ít nhất so với Potter là Quán quân thì tốt hơn một chút!”

Dumbledore khoái trá lớn tiếng nói, “Tốt lắm! Hiện tại chúng ta đã có được ba Quán quân...”

Nhưng ngọn lửa của chiếc cốc lại một lần nữa hóa đỏ. Một tia lửa rất dài bắn ra bên ngoài mang theo một tấm da dê.

Dumbledore theo bản năng bắt lấy tấm da dê kia, sau đó trừng mắt nhìn cái tên được viết trên đó.

Mọi người đều biết đây không phải là tình huống bình thường, mỗi người đều nhìn chằm chằm Dumbledore.

Dumbledore hắng giọng một cái, lớn tiếng đọc lên: “Harry Potter.”

“Cái gì!” Draco chán ghét lại phần nộ nói.

Tất cả học trò đều nhìn về hướng Harry, tiếng thì thầm khe khẽ vang lên ở khắp mọi nơi.

Harry Potter thoát nhìn như chẳng hiểu gì cả, cậu ta chậm rãi rời khỏi bàn và đi về hướng căn phòng nhỏ kia. Tất cả giáo sư, giám khảo đều nhìn cậu ta, đôi mắt màu nâu của giáo sư Lupin tràn ngập lo lắng, giáo sư Snape nhíu mày thật chặt. Sirius khiếp sợ đứng lên, trong mắt tràn ngập lửa giận.

“Như vậy...” Dumbledore thoát nhìn tựa hồ không biết nên nói cái gì, “...việc lựa chọn ra các Quán quân đã hoàn tất! Mọi người ngủ ngon!”

Mọi người đứng dậy rời khỏi Đại sảnh đường, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy không có giáo sư nào rời khỏi chỗ.

“Harry Potter!” Trờ lại phòng sinh hoạt chung, Draco nổi giận đùng đùng thả người lên sô pha, “Tại sao nó lại có thể trở thành Quán quân?”

“Tình huống bất thường!” Blaise dựa sô pha, ngẫm nghĩ rồi nói “Bốn Quán quân!”

“Được rồi, nó dùng cách gì để qua mặt Chiếc cốc lửa?” Draco oán hận cắn môi dưới, “Nếu nó có thể, tớ cũng có thể làm được... lẽ ra tớ không nên từ bỏ!”

“Cậu đương nhiên có thể, Draco.” Parkinson ngọt ngào nói.

“Được rồi, Draco! Nếu cậu không làm được, cậu ta lại càng không thể làm được!” Tôi nói. Đây là lời nói thật mà không phải là an ủi suông, Draco sinh ra và lớn lên trong gia đình phù thủy, được tiếp xúc với pháp thuật từ nhỏ. Còn Harry được Muggle nuôi dưỡng. Cậu ta giống một cậu con trai bình thường hơn, thành tích của cậu ta chẳng thể bằng Draco được.

“Vây cũng không nhất định!” Draco nhìn qua dễ chịu một chút, “Khi đứng trước chiến thắng và vinh quang... nói không chừng tự nhiên nó lại có khát vọng thì sao?”

“Cậu ta không cần thêm danh dự nữa.” Tôi xoa bóp mi tâm. Mỗi lần có chuyện liên quan đến Harry Potter, biểu hiện của Draco luôn quá để ý và có phần ngây thơ “Một thiếu niên mười mấy tuổi... có ai nổi danh hơn ‘đưa trẻ sống sót’ sao? Chỉ cần cậu ta tham gia, mọi người sẽ không cho phép ‘đưa trẻ sống sót’ thất bại mặc kệ các trận đấu nguy hiểm, các đối thủ thì lớn và có kinh nghiệm hơn cậu ta. Nếu cậu ta thật sự làm như thế, cậu ta điên rồi!”

“Tớ cũng cho rằng Potter làm không được, Draco. Không có học trò nào có thể thi triển ma pháp qua mặt được Chiếc cốc lửa.” Blaise nhíu mày nói, “Như vậy, là ai và vì cái gì?”

“Đúng vậy, các cậu không thấy vẻ mặt của cậu ta khi bị đọc tên đâu!” Tôi nói.

Draco đã bị thuyết phục.

“Tốt lắm!” cậu lẩm bẩm, khó chịu lên tiếng, “Vì sao chúng ta lại ở trong phòng Sinh hoạt chung nhà Slytherin để bàn luận về Potter?”

“À, tớ nhớ hình như cậu là người khơi mào chuyện này trước, Draco.” Blaise cười nói.

Đám sư tử nhỏ Gryffindor quả thật cao hứng đến phát cuồng. Bọn họ vô tình có được một Quán quân từ Nhà của mình. Ở mỗi góc Harry xuất hiện, bọn họ đều bày tỏ sự hưng phấn của mình.

Nhưng hiển nhiên là Harry cũng không hưởng thụ sự nhiệt tình của đám sư tử nhỏ. Nếu cậu ta là người mà tôi đã biết và là người mà Sirius đã miêu tả là người chán ghét được đối đãi đặc biệt, là người mong muốn có một cuộc sống gia đình bình thường, cậu ta sẽ không muốn hưởng thụ sự nhiệt tình đó.

Cho nên khi tôi trông thấy cậu ta và Hermione ở cùng chỗ trong cái Thư viện tĩnh lặng, quả thật cũng không ngoài dự đoán.

“Ngày tốt lành, Hermione, Harry.” Tôi cầm sách vở, ngồi đối diện bọn họ.

“Chỉ sợ không tốt nổi.” Harry trả lời cứng nhắc.

Tôi cười cười, đồng tình nói: “Cậu sẽ nhanh quen với sự nhiệt tình của Gryffindor thôi.”

“Cũng không chỉ là nhiệt tình của Gryffindor...” Harry châm chọc nói, “Còn có oán hận của Hufflepuff, bàng quan của Ravenclaw cùng trào phúng của Slytherin. Tại sao mọi người không tin rằng tôi đã không lên đi ghi danh?”

“Như vậy...” tôi nhìn cậu ta nói, “Cậu không lên báo danh?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Harry căm tức nói, “Đúng là tớ có mơ mộng đến việc đó nhưng mà... tớ không có làm!”

“Ồ, tớ tin tưởng cậu, Harry.” Tôi nói.

“Tốt lắm!” Harry trầm trọng nói, “Toàn bộ học sinh trong trường chỉ có hai người tin tưởng tớ, tớ nên cảm thấy vui mừng!”

“Harry.” Hermione nhẹ nhàng nói, cô đặt tay lên tay Harry, vỗ nhẹ an ủi.

Hai người?

Tôi nhú nhú mày, nhìn xung quanh, Weasley không có ở đây, mà ba người bọn họ từ trước đến nay lúc nào cũng cùng tiến cùng lui.

Hiển nhiên phiền não của Harry Potter cũng không hẳn là do cách đối xử của mọi người, chỉ sợ phần lớn là do từ chính người bạn thân ấy của cậu ta.

“Tớ không thể không nói cho cậu biết, thật ra toàn bộ học sinh trong trường cũng không chỉ có hai người tin cậu không làm như vậy!” Tôi nói.

Harry ngược đôi mắt màu ngọc bích của cậu ta lên, nhìn tôi với vẻ kinh ngạc.

“Uhm... Còn có Draco Malfoy cùng Blaise Zabini.” Tôi cơ hồ có chút ác ý khi nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của cậu ta “Bọn họ nghĩ rằng cậu không thể làm được.”

“Ừ.” Harry chán nản nói, “Hiển nhiên Slytherin còn hiểu tớ hơn bạn thân của tớ.”

“Weasley cũng không tin tưởng người?” Tôi nhún nhún vai, “À... ý tớ là, cậu ta không nên vắng mặt ở đây lúc này.”

Harry mím chặt môi lại. Một lát sau cậu ta nói: “Cậu ấy nghĩ tớ không nói cho cậu ta biết cách để báo danh.”

“Cậu ta thật ngu ngốc.” Tôi nói.

“Harry!” Hermione nói, “Cậu ta cho rằng cậu biết cậu ta rất muốn báo danh nhưng cậu biết rõ làm như thế nào lại không nói cho cậu ta biết!”

“Nhưng mà tớ lại cho rằng, mỗi người đều có bí mật và sự riêng tư của chính mình.” tôi nói, “Cho dù là bằng hữu cũng không thể trông cậy đối phương có nghĩa vụ đem tất cả bí mật nói hết cho cậu.”

“Tớ đồng ý cái quan điểm này.” Hermione nói, “Hiếm khi thấy cậu nói như thế đấy!”

“Được rồi.” Tôi một lần nữa quay đầu nhìn về phía Harry, “Cậu không giải thích cho Weasley?”

“Tớ đã giải thích cả vạn lần, nhưng cậu ta vẫn cho là tớ nói dối!” Harry căm tức nói.

“Ôi, Merlin. Cho dù tiên sinh Weasley có thể đem tám da dê viết tên cậu ta bỏ vào chiếc cốc lửa...” Tôi mỉm cười nói, “Thật đáng tiếc! Chỉ sợ cậu ta không vĩ đại đến độ chiếc cốc lửa nguyện ý chọn lựa cậu ta!”

“Sylvia!” Hermione nói.

“Thật có lỗi!” tôi nhún vai nói, “Nhưng, thẳng thắn là đức tính tốt... Vậy, Harry, các giáo sư nghĩ như thế nào? Bọn họ có tin cậu không?”

“May mắn bọn họ tin tưởng tớ!” Harry thờ dãi nói, “Nhưng chú Sirius cho rằng có người muốn lấy mạng tớ, chú ấy hy vọng trước trận đấu có đủ thời gian để huấn luyện cho tớ!”

“Ừ, đó là quyết định chính xác đấy!” tôi nhếch miệng nói, “Ít nhất có thể làm tăng khả năng sống sót của cậu trong cuộc thi!”

“Ừ.” Harry thất bại nói, “Huấn luyện của chú Sirius, huấn luyện của Snape, tớ đều phải...”

Cậu ta đột nhiên im bặt.

Nhưng tôi đã nghe thấy.

“Huấn luyện của giáo sư Snape?”

“Kia không có gì.” Harry hàm hồ nói, hơn nữa theo bản năng đè lại vết sẹo của cậu ta. Do dự một chút, cậu còn nói, “Tớ đã đáp ứng với giáo sư Dumbledore sẽ không kể cho ai.”

Tôi chú ý tới động tác của cậu ta. Có lẽ huấn luyện của giáo sư Snape có liên quan đến vết sẹo của cậu ta.

Tôi đột nhiên nhớ tới Sirius từng nói với tôi... chú ấy nói vết sẹo của Harry có liên quan đến kẻ thần bí nào đó.

“Hiển nhiên các cậu không cần cẩn thận như thế!” tôi mỉm cười nói. Nhưng lại có một nỗi buồn nào đó âm ỉ trong lòng tôi “Một tháng trước, tôi chỉ biết giáo sư Snape sẽ huấn luyện cho cậu. À... mà tớ còn chẳng biết họ sẽ huấn luyện cậu cái gì.”

“Tớ không thể nói cho cậu biết.” Harry dùng ánh mắt xanh biếc kia nhìn tôi đầy áy náy, “Thật có lỗi.”

“Không, biết được nhiều chuyện đôi lúc cũng không có gì tốt.” Tôi nói, nghiêng đầu sang chỗ khác, “Tại sao hôm nay ở Thư viện lại đặc biệt nhiều nữ sinh?”

“Đó là bởi vì nơi này có Victor Krum.” Hermione cảm tức nghiêng đầu, giống như thập phần khó chịu vì tiếng thì thầm khe khẽ của các cô gái.

Tôi và Harry cùng nhau nhìn theo tầm mắt của Hermione thì thấy Krum. Anh ta đang cúi đầu xem sách, trầm mặc ngồi ở một góc sáng sủa. Có không ít cô gái có ý ở bên cạnh anh ta đi tới đi lui.

Trên thực tế, đồng phục mang sắc đỏ đặc trưng của Durmstrang cực kỳ bắt mắt, nhưng vì cái gì mà khi bước vào thư viện tôi lại không trông thấy anh ta nhỉ?

Anh ta dường như nhận ra được ánh mắt của chúng tôi, vẻ mặt không chút thay đổi, ngược đôi mắt màu đen nhìn lại, sau đó khước miệng khe khẽ nhếch, tựa hồ đang mỉm cười.

“Trời ạ, anh ta tự nhiên lại mỉm cười!” Hermione cúi đầu nhìn chằm chằm cái bàn, nhỏ giọng nói.

“Tớ dám đánh cược, nếu Ron ở đây, cậu ta nhất định sẽ kích động đến ngất đi.” Harry tựa hồ nghĩ muốn đùa một câu, nhưng nhắc tới Weasley lại càng làm cho cậu ta thêm phiền não.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 112: Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám tạm ngưng hoạt động

Sau đêm Halloween, Sirius thoát nhìn thập phần cảnh giác, thường xuyên có thể thấy chú ấy biến hình thành con chó đen to lớn đi khắp nơi trong vườn trường Hogwarts, nhất là nơi tạm nghỉ của Durmstrang.

Chú ấy cũng không thường đến ký túc xá Slytherin, chú ấy dù sao cũng gốc ở đây cả một năm học rồi. Và lại, nếu gặp phải Blaise cũng sẽ khiến chú ấy đau đầu. Blaise dường như cực kỳ thích Knight, ý tôi là thích đùa bốn Knight, mà chú ấy lại không thể thật sự cần cậu ta.

Harry thoát nhìn lúc nào cũng chỉ có một mình. Hermione thật ra rất thích ở bên cạnh Harry, nhưng cô ấy còn có chuyện phải làm, không thể lúc nào cũng ở cạnh cậu ta.

Trừ bỏ Gryffindor, ba Nhà khác cơ hồ đều cho rằng cậu ta là kẻ tồi tệ. Nhất là Hufflepuff, bọn họ cho rằng cậu ấy đã đánh cắp vinh dự vốn thuộc về bọn họ. Những nhóm học sinh kia luôn dùng ánh mắt khinh miệt mang đầy ý không tốt, châm chọc, khiêu khích mỗi lần trông thấy sự xuất hiện của Harry.

Vào năm hai, Harry cũng từng gặp một tình huống không khác lắm, khi đó tất cả mọi người đều cho rằng cậu ta đã tập kích bạn học của mình.

Nhưng Harry thoát nhìn so với năm hai càng thêm khó khăn cho dù lúc đó cậu ta không có chú Sirius và giáo sư Lupin ở cạnh an ủi hẳn.

Tôi biết là vì cái gì. Khi tất cả mọi người đều hoài nghi cậu ta, chỉ có Ron Weasley, bằng hữu của cậu ta vẫn đứng về phía cậu ta.

Hiện tại thoát nhìn hai người giống như đã chính thức tuyệt giao. Cho dù là vô tình gặp nhau trong trường, cả hai cũng chỉ đi lướt qua nhau như những kẻ xa lạ.

Nhưng lúc nhắc đến Weasley, Harry lúc nào cũng có vẻ rất tức giận. Nhưng tôi biết cậu ta rất khổ sở. Quả nhiên tình bạn lúc nào cũng là trọng điểm trong cuộc sống của một cậu nhóc mười bốn tuổi.

Có một lần, sau giờ học Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám của Sirius, tôi an ủi cậu ta: “Cậu nên biết... lúc nào Nhà Gryffindor cũng ủng hộ cho cậu!”

Harry phiền não nói với giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ: “Tớ lại tình nguyện họ đừng làm thế... Không chỉ có bọn họ, còn có cả cô phóng viên đáng ghét

của tờ Nhật báo Tiên tri nữa...mà cậu có xem báo không?”

Tôi nhếch miệng, cố nhin cười: “Có xem! Có vẻ rất thú vị!”

“Cô ta khiến tớ cảm thấy bị sỉ nhục!” Harry ủ rũ nói, “Những thứ mà cô ta viết trong bài phỏng vấn, tớ thề là tớ chẳng nói đến một chữ kia kìa!”

“Vây...chuyện tình cảm của cậu và tiểu thư Granger cũng không có thật?”

“Đương nhiên!” Harry trừng mắt nhìn tôi một hồi, nổi giận đùng đùng.

Chú Sirius từ từ lại gần chúng tôi, chú ấy khoanh tay lại, dựa vào tường và nói với vẻ không chút để ý: “Không cần phải để ý tới bọn họ, Harry. Chỉ là vì họ quá nhàm chán quá thôi.”

Chú ấy lúc nào cũng có thái độ cười nhạt như vậy, không phải vì chú ấy không quan tâm tới Harry.

“Chú Sirius.” Tôi nói, “Chú không bao giờ quan tâm đến suy nghĩ và thái độ của người khác, nhưng Harry thì không giống chú.”

“Ừ...” Sirius nháy nháy mắt, “Nghe như chú đang bị lên án.”

“Đây không phải là lên án, “ tôi nói, “Đây là sự thật! Chú căn bản là không biết được thái độ thù địch của người khác sẽ khiến cho Harry phiền não như thế nào đâu.”

“Đây chẳng qua là...” Sirius cau mày nói, “Không liên quan đến người khác. Harry, chú nghĩ cháu có rất nhiều chuyện cần phải quan tâm và việc này không nằm trong số đó.”

Tôi nhìn chú Sirius chăm chăm.

“Cháu không nghĩ chú có thể hiểu được việc này.” Tôi quay đầu hướng Harry nói, “Có lẽ mấy ngày nữa, cậu nên nói chuyện với giáo sư Lupin.”

“Tớ sẽ nhớ.” Harry phiền muộn nói.

“Không thể nói với chú sao?” Sirius nhiệt tình hỏi, “Harry, cháu có thể nói với chú bất kỳ chuyện gì, chú lúc nào cũng sẵn lòng lắng nghe.”

“Sirius, có lẽ chú quan tâm đến Harry nhiều hơn bất kỳ ai.” Tôi chậm rãi nói, “Nhưng chú không phải là người bạn tri tâm. Chú sống theo ý mình. Căn bản là chú không thể hiểu được áp lực tâm lý phải chịu của một người khi được tất cả mọi người kỳ vọng quá nhiều và đối xử đặc biệt là như thế nào.”

“Có vẻ cháu hiểu được?.” Sirius ngạc nhiên nói.

“Cháu hiểu.” Tôi nói, “Từng gặp qua.” Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này.

“Chú lại nghĩ cháu sống rất dễ chịu.” Chú Sirius nhìn tôi một hồi nói, “Chú thấy như vậy đấy!”

“Trước kia không phải như vậy.” Tôi nói.

“Bởi vì sao?” chú Sirius tò mò hỏi.

Tôi dừng một chút.

“Bởi vì cháu là một Slytherin, nhưng lại có xuất thân là một Muggle. Không biết cha là ai!”

“Ồi...” chú Sirius đồng tình nhìn tôi, nhẹ nhàng nói “Sylvia, đây không phải là lỗi của cháu.”

“Cũng chẳng phải lỗi của ai!” Tôi bắt đầu đi, “Bất quá lúc ấy tớ đã thề thắm thế nào. Cậu còn nhớ không, Harry?”

“Đúng vậy.” Harry chần chờ nói.

“Vây...cháu đã vượt qua cửa ải khó khăn đó như thế nào?” Sirius lười biếng nói, “Có lẽ cách của cháu có thể giúp được Harry.”

Tôi nhấp nháy môi.

“Cháu nghĩ không được!”

“Nói thử xem” Sirius nhìn tôi, cổ vũ.

“Chỉ cần cậu trở thành bạn của Draco Malfoy, Harry, “ tôi lạnh lùng nói, “Cậu ấy sẽ giúp cậu đá mông kẻ nào dám nói xấu cậu.”

“Không! Tuyệt đối không!” Harry kiên quyết nói.

“Được rồi, chúc cậu may mắn.” Tôi lạnh nhạt nói, “Đến lúc tớ phải về rồi! Tạm biệt, Harry, Sirius.”

Harry Potter vô cùng tức giận với tình cảnh hiện tại của mình. Đương nhiên, Draco Malfoy cũng rất bức bối với tình cảnh đó. Cho dù cậu biết người báo danh thay cho Harry chắc chắn có mục đích gì đó nhưng điều đó không thể thay đổi sự chán ghét mà cậu dành cho Harry.

Thời điểm tôi bước vào phòng sinh hoạt chung của Slytherin, cậu đang ngồi ở trên ghế sa lon lật xem Nhật báo Tiên tri. Dạo này tờ báo thường đưa tin về Potter với những từ ngữ rất buồn nôn và vì thế việc đưa ra những lời bình luận đầy ác ý cũng trở thành thú tiêu khiển mới của cậu.

“Sylvia.” Draco bỏ tờ báo qua một bên, “Vừa kết thúc giờ học đã chẳng thấy cậu đâu!”

“À...” Tôi hàm hồ nói, “Sirius tìm tớ nói mấy câu.”

“Sirius?” Cậu lặp lại một lần.

“Đúng vậy.” Tôi nói. Còn có Harry Potter.

Cậu nhìn chăm chăm tôi, chậm rãi nhướn mày: “Tớ nghĩ cậu phải biết là đừng nên có quan hệ gì với ông ta nữa mà...”

“Draco.” Tôi vô lực, mỉm cười, “Đó là cậu của cậu đấy!”

“A, tớ thật hi vọng cậu đừng nhắc tớ việc đó.” Cậu chán ghét nói.

“Đây là sự thật.” Tôi nói.

“Được rồi, sự thật.” Cậu tiếp tục cầm tờ báo lên xem, “Nhưng tớ vẫn phải nhắc nhở cậu một điều... cậu dường như quan tâm ông ta quá mức rồi đấy.”

Cậu ta làm tôi chẳng nói được gì, xoay người trở về phòng ngủ.

“Khoan đã” Draco ở phía sau gọi tôi lại, “Đêm nay... có hoạt động.”

Tôi nhú nhú mày. Một lúc sau mới kịp ra cậu nói đến Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám.

“Đêm nay?”

“Ừ, đúng vậy, “ Draco châm chọc nói, “Đồ đầu to não rỗng Ocil Gourde lại vi phạm một lần nữa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Hosea đề nghị, năm thứ sáu và bảy đồng tình, quyết định trong buổi hoạt động đêm nay sẽ khai trừ cậu ta.” khẩu khí của Draco giống như vui sướng khi người gặp họa nhưng vẻ mặt của cậu dường như có chút lo lắng, “Từ lúc thành lập đến giờ, đây là lần đầu tiên có người bị khai trừ.”

Đêm hôm đó, buổi họp của Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám không kéo dài lâu.

Martina đã tuyên bố quyết định sau khi cùng những thành viên lâu năm thương thảo:

Một, Ocil Gourde bị khai trừ khỏi Hội. Tuy không thể thu hồi quyền lợi ra vào phòng họp của Hội nhưng tất cả các thành viên khác có nghĩa vụ ngăn cản cậu ta bước vào phòng họp.

Hai, Ocil Gourde phải đến gặp viện trưởng Snape để nhận trừng phạt vì đã vi phạm quy định.

Ba, trước kì nghỉ đông, Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám sẽ tạm thời đình chỉ hoạt động, nguyên nhân do Ocil Gourde đã khiến các giáo sư chú ý.

Ocil ngồi trên ghế có tay vịn. Mái tóc mềm mại xõa tung trên bờ vai. Cậu ta lười biếng mà ngẩn người, giống như người đang bị nói đến là ai chứ không phải cậu ta.

Tôi có chút nghi hoặc nhìn cậu ta, nhưng cũng nhẹ nhàng thờ ra. Từ đầu năm đến giờ, Ocil quả thật giống như quả bom nổ chậm, chẳng ai biết lúc nào quả bom ấy sẽ phát nổ, gây bao nhiêu phiền toái cho Hội.

Điều duy nhất khiến tôi cảm thấy tiếc nuối chính là Hội sẽ tạm ngưng hoạt động trong ba tháng.

Buổi họp nhanh chóng kết thúc.

Khi tôi sắp về đến phòng ngủ, chợt nhớ ra có để quên đồ tại phòng họp, tôi đành phải quay lại để lấy.

Lúc tôi quay lại phòng họp, tôi thấy Martina và Ocil đang nói chuyện. Nơi họ đang đứng không thể nhìn thấy tôi.

“Nếu cậu tham gia Hội không phải để nghiên cứu về pháp thuật Hắc Ám thì cậu không cần thiết có mặt ở đây.” Martina nói, “Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám là nơi duy nhất trong trường để mọi người trao đổi thành quả nghiên cứu về pháp thuật Hắc ám, tôi không thể để cậu phá hủy nó.”

Dường như Martina đã đánh mất sự thông dong và ôn nhu thường ngày của mình, biểu tình của cô rất lạnh nhạt.

“Em biết nguyên nhân tôi ở đây.” Ocil thu liễm nụ cười lạnh thường thấy trên môi cậu, nhìn cô chăm chăm hấn bên môi đích cười lạnh, nhìn chăm chăm nàng nói, “Em biết rõ.”

“Tôi không biết.” Martina lạnh lùng nói.

Ocil nhìn cô một lúc, sau đó đứng thẳng lại, chẳng hề để ý cười nói:

“Em không ngăn tôi được.”

“Nếu tôi lại thấy cậu ở đây một lần nữa...” Martina mỉm cười nói, “Tôi sẽ đi vào Rừng cấm, đem toàn bộ thuốc Cường-gian mà cậu đang có tùy tiện cho ai đó... dùng hết.”

Tôi nhất thời cảm thấy được lãnh ý từ đầu chạy đến bàn chân, giặt mình, rồi khỏi phòng họp lặng im không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 113: Ròng

Editor: Nguyen_Khanh

1994. 11. 25

”Cha!” Cô nói.

Ngài Sadie nằm ở trên giường bệnh, hơi thở mong manh như có như không. Ông mở to đôi mắt đục ngầu, gương mặt già nua vốn mang màu xsm trắng giờ lại đỏ bừng vì tức giận. Trong ánh mắt nhìn cô mang đầy vẻ giận dữ và thù hận.

Nếu ông có đủ sức để nói chuyện, cô không hề nghi ngờ rằng ông sẽ dùng đủ mọi lời lẽ ác độc nhất trên thế gian để nguyên rửa cô.

Cô đã từng rất yêu thương ông nhưng cũng hận ông không kém. Cô biết ông cũng như thế.

”Cha.” Cô lại gọi ông, tay cô cầm lấy những ngón tay khô gầy lạnh như băng của ông.

Ngày hôm sau khi gặp được Draco, tôi cẩn thận đem chuyện đã thấy vào tối hôm qua nói cho cậu.

”Thuốc Cường-gian?” Draco tựa hồ nhìn rất bất mãn, “Tớ có thể điều chế tốt.”

”Cái gì?” Tôi cảnh giác nhìn cậu.

”Tớ có thể làm được, đương nhiên Hosea cũng có thể.” Draco không kiên nhẫn nói, “Hiệu quả pháp thuật Hắc Ám của nó rất rõ ràng.”

Một lúc sau tôi mới hiểu ý của Draco.

”Ý cậu là, chị ấy chỉ dọa thôi?”

”Hiển nhiên.” Draco cười nói.

Tôi nhớ lại biểu tình của Martina lúc đó.

”Ồ, không đâu! Nếu Ocil lại chọc giận chị ấy, chị ấy có thể sẽ làm thật đấy!” Tôi huých nhẹ khuỷu tay vào Draco, “Cậu có cảm thấy quan hệ của hai người bọn họ... có không bình thường không?”

Draco cẩn thận nhìn tôi, nói: “Tớ chẳng cảm thấy gì cả.”

”Thật không?” Tôi nhú mày nói, “Dù bình thường chẳng khi nào thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ...nhưng tớ vẫn cảm thấy hình như quan hệ của họ có chút không được bình thường.”

"Không có khả năng, cậu suy nghĩ nhiều rồi!" Draco châm biếm nói, "Bọn họ một kẻ là năm thứ ba một người là năm thứ sáu!"

"Ocil mười bốn tuổi còn Martina mười sáu tuổi!" Tôi không phục phản bác nói.

"Cũng không có khả năng, Bọn họ là quý tộc thuần huyết." Draco nói.

"Tớ biết." Tôi cau mày nói.

"Được rồi!" Draco không có chút dằn vặt về quý tộc mà xoa người tròn mắt, "Cậu đúng là một thuần huyết nhưng hiển nhiên do lớn lên ở thế giới Muggle nên cậu không hiểu được nguyên tắc hôn nhân của quý tộc thuần huyết!"

Tôi sùng sốt, đột nhiên đầy lòng có chút bất an. Giống như có chuyện gì đó rất quan trọng mà tôi đã bỏ sót.

Không đợi tôi hiểu rõ bất an trong lòng là gì, Draco đã nắm tay tôi kéo tôi về hướng cầu thang: "Được rồi, nếu chúng ta còn chần chờ thì sẽ đến muộn đây!"

Trận thi đấu đầu tiên của cuộc thi Tam Pháp thuật cuối cùng cũng đến. Vào buổi chiều ngày cuối tuần của tuần đầu tiên trong tháng mười một, tất cả học sinh được thông báo nghỉ học.

Khi chúng tôi bước vào Đại sảnh đường để ăn cơm trưa, tôi cố ý dừng lại một chút.

Harry chậm rãi đi tới, thoạt nhìn trông rất khàn trương và mờ mịt.

"Chúc cậu may mắn." Tôi nói với cậu ta, "Cậu nhất định sẽ vượt qua! Sirius và giáo sư Lupin đã huấn luyện cho cậu rất nhiều mà!"

Thời điểm hầu hết học sinh trong trường mang địch ý với Harry, thân là "một trong hai học sinh Hogwarts tin tưởng Harry", dù sao đi nữa tôi hy vọng có thể khiến cậu ta cảm thấy dễ chịu một chút. Từ trước đến nay, tất cả họ đều sùng bái cậu ta một cách mù quáng, cho rằng cậu ta là một người vô cùng vĩ đại. Nhưng vào mỗi khi có chuyện không hay xảy ra, bọn họ lại luôn lựa chọn nghi ngờ, phủ định cậu ta mà không có chút do dự.

Thật không công bằng cho Harry!

Harry trả lời, dường như đã chết lặng: "Cảm ơn, tớ sẽ cố gắng!"

Thanh âm của cậu ta không hề che dấu sự khàn trương, hiển nhiên là lời cổ vũ của tôi hoàn toàn không đem đến hiệu quả mà tôi mong muốn.

Tôi gật gật đầu, đi vào Đại sảnh đường, phát hiện Draco đang nhìn qua hướng này với ánh mắt vô cùng nóng bỏng, giống như đặc biệt chú ý đến cánh cửa lớn vậy.

Harry đi qua vài người. Lúc cậu ta đi ngang qua dãy bàn Slytherin, Draco mỉm cười đầy ác ý với Harry: "Chúng tao đã chuẩn bị rất nhiều khăn tay để dành cho mày khóc đấy Potter!"

Parkinson nghiêng đầu sang chỗ khác, lấy tay che miệng lại, hết sức nhả nhẹn mà mỉm cười.

Sắc mặt Harry không chút thay đổi cứ thế mà đi qua, ngồi xuống dãy bàn Nhà Gryffindor.

Biểu tình của Draco chuyển từ tươi cười sang cau giận, hình như cậu cho rằng đây là một kiểu vũ nhục mới của Harry dành cho cậu.

"Nó dám không nhìn tớ!" Draco nổi giận đùng đùng nói.

"Draco!" tôi lấy cho mình một miếng thịt bò và để vào đĩa của mình, "Tình cảm mãnh liệt của cậu dành cho Potter thật khiến tớ tán thưởng."

Blaise sặc một cái. Cậu ta buông dao nĩa xuống, lau miệng, cảm thán nói: "Đúng vậy a! Dịp cuối tuần của những tuần trước, Draco đã vì Potter mà bỏ qua cơ hội làm bạn với Krum cơ đấy!"

Draco thờ phỉ phỉ nhìn chúng tôi, gương mặt trắng nõn tức giận đến đỏ bừng.

Blaise mỉm cười nói: "Sylvia, món này rất ngon! Cậu có muốn thử không? Tớ có thể lấy cho cậu một phần!"

Tôi mỉm cười: "Đương nhiên, tớ tin tưởng khẩu vị của cậu! Nhìn rất ngon miệng! Ở đây có bánh pudding anh đào, có muốn thử không?"

"Cậu còn không được."

Thấy chúng tôi không thèm nhìn đến mình, Draco phiền muộn "hừ" một tiếng, cúi đầu tỏ vẻ không vui, bắt đầu ăn thức ăn trong đĩa của mình.

Sirius theo cánh cửa thính đi đến. Hôm nay, chú ấy ăn mặc rất nghiêm chỉnh, áo choàng phù thủy màu đen mà không phải những bộ quần áo Muggle. Mái tóc dài xoắn được cột gọn ra phía sau, thoạt nhìn rất có tinh thần, anh tuần bức người.

Chú ấy đi qua khoảng trống giữa những dãy bàn, đi đến dãy bàn Nhà Gryffindor, nói khề gì đó.

Harry dò dẫm đứng lên. Sirius lo lắng cười cười, đặt tay lên vai cậu ta, mang cậu ta ra khỏi Đại sảnh đường.

”Này, các Quán quân bắt đầu chuẩn bị rồi đây.” Blaise hiểu rõ nói.

”Đúng vậy.” Tôi ăn một miếng bánh pudding.

Draco dường như quyết định không nói thêm bất kỳ câu nào để tránh bị chúng tôi cười nhạo.

Sau khi ăn xong, chúng tôi được các giáo sư đưa đến sân bên ngoài lâu đài. Trên sân lúc này đã dựng lên khán đài với rất nhiều chỗ ngồi, ngăn cách khán đài và sân còn có một dãy nham thạch đá.

Có những lều trại rất lớn được dựng ở bốn phía quanh sân. Từ trong lều đôi khi sẽ có khói đen thoát ra.

”Thật khiến cho người ta chờ mong...” Lúc chúng tôi ngồi vào chỗ của mình, Blaise cười, nhìn trên sân nói, “Này, hạng mục đầu tiên sẽ là gì đây?”

”Đồ Long chẳng?” Tôi nói, “Có lẽ sẽ có công chúa ở chỗ nào đó chờ các Quán quân đến giải cứu đâu!”

Draco chăm chăm nhìn tôi liếc mắt một cái, nhưng cậu cũng là người đầu tiên phản ứng khi thấy thứ xuất hiện trên sân, cậu nhin không được hít một hơi: “Rồng Mũi-Cụt Thụy Điển!”

Tôi cũng tròn mắt há hốc mồm mà nhìn qua. Ở đó có một con rồng màu lam bạc và có một cặp sừng rất dài.

”Mọi người thấy được không?” ngài Bagman cao hứng phấn chấn nói, “Các Quán quân đã chuẩn bị sẵn sàng rồi! Bọn họ sẽ đối mặt với một con rồng. Đúng vậy, như mọi người trông thấy, một con rồng lớn, một con rồng thực sự!”

Cả khán đài đều hít một hơi khi nghe thấy lời ông Bagman.

”Sẽ không thực là Đồ Long đi.” tôi nhỏ giọng than thở, “Tớ sẽ kiện Bộ pháp thuật mưu sát đây!”

”Thử thách cho các Quán quân của chúng ta là họ phải vượt qua một con rồng, lấy được quả trứng vàng từ chúng. Ahaha...mọi người thấy đấy! Lấy quả trứng vàng lẫn trong ổ trứng của rồng!” Chúng tôi dò mắt nhìn về dưới chân con rồng Mũi-Cụt Thụy Điển, trong số những quả trứng có một quả trứng vàng, “Người thứ nhất lên sân khấu chính là...Quán quân của Hogwarts, Cedric!”

Nhà Hufflepuff hét ầm lên, bọn họ vừa kích động lại vừa sợ hãi mà vẫy cờ xí của họ.

Cedric từ một động nham thạch mà nãy giờ chẳng ai để ý đến đi ra ngoài.

Anh ta thoát nhìn có chút bất an, rút ra đũa phép, bắt đầu niệm chú với nhanh thạch. Đó là một phép biến hình rất lợi hại, nham thạch biến thành một con chó săn Phần Lan xinh đẹp và hoạt bát.

Anh ta quơ quơ đũa phép, con chó nhỏ chạy quanh, bắt đầu tiếp cận con rồng Mũi-Cụt Thụy Điển.

Con rồng kia cảnh giác nhìn con vật nhỏ, đột nhiên phun ra một ngọn lửa màu lam chói mắt, nhưng mà con chó nhỏ né tránh được.

Con rồng Mũi-Cụt Thụy Điển bị chọc giận, từ mũi nó phun ra một luồng khói màu trắng, rồi khỏi ổ trứng đuổi theo con chó nhỏ.

Cedric thừa dịp lúc này, nhanh nhẹn chạy qua một khối nham thạch lớn, lấy được quả trứng vàng.

Một trận hoan hô đình tai nhức óc. Đúng lúc này, con Mũi-Cụt Thụy Điển đột nhiên xoay người lại, hướng về phía Cedric phun ra một hơi thở. Đám người giữ rồng trốn gần đó nhanh chóng xuất hiện, cùng nhau khống chế con rồng, nhưng Cedric đã bị bóng.

”Á! Thực nguy hiểm!” ông Bagman nói, “Bắt quả cậu ấy vẫn vượt qua, đã vượt qua đúng không? Mời các vị giám khảo chấm điểm!”

Ngồi ở vị trí giám khảo, ba vị hiệu trưởng cùng ngài Crouch chấm điểm. Một trận vỗ tay vang dội vang lên.

”Thực sự rất nguy hiểm.” Tôi cảm thán xong thì quay sang nhìn Draco.

Draco dường như không nghe được tôi nói cái gì, cậu mê mẩn nhìn nhóm phù thủy đem con rồng Mũi-Cụt Thụy Điển cùng ổ trứng của nó đi, sau đó khi căn lều lớn thứ hai được mở ra: “Ồ! Là Lục Long xứ Wales!”

”Kế tiếp chính là Quán quân Beauxbatons...Fleur Delacour!” Bagman tiên sinh nhiệt tình nói, “Cô ấy sắp sửa đối mặt với một con Lục Long xứ Wales!”

Một con rồng lửa với lớp vảy bóng loáng màu xanh biếc, nó đang bảo hộ những quả trứng màu vàng đất với những chấm màu xanh dưới đuôi của mình.

Một cô gái xinh đẹp tựa như tiên nữ từ trong huyết động đi ra, cô nâng cao cằm, bày ra bộ dạng “người lạ chó đến gần”, nhưng chẳng ai phát hiện ra thật ra cô đang rất khẩn trương.

Cô nấp ở một nơi gần đó, dùng đũa phép chỉ vào con rồng, niệm một câu thần chú thật dài.

Lục Long xứ Wales lập tức buồn ngủ. Tất cả khán giả thoát nhìn đều muốn hoan hô chúc mừng cô nhưng chẳng ai làm việc đó. Trái lại rất thức thời mà ngậm chặt miệng mình, họ sợ sẽ đánh thức con rồng.

Fleur chạy nhanh đến ổ trứng của rồng, chạm được đến quả trứng vàng. Nhưng hiển nhiên bùa chú mà Fleur đã phóng ra rất có tác dụng, con rồng ngủ say. Một ngọn lửa mỏng manh theo hơi thở của con rồng phun ra và đốt cháy y phục của cô.

"Ồ, tôi không thể nói phương pháp đó là sáng suốt!" Bagman cao hứng hô lớn "Ồi... hơi kém một chút! Cần thận... trời ạ... tôi nghĩ cô Delacour đã thành công rồi!"

Fleur nhảy qua một bên, thi triển ra một tia nước dập tắt ngọn lửa rồng bám vào người. Sau đó tiếp tục hướng về phía ổ trứng rồng.

Một lúc sau, cô đã thành công lấy được quả trứng vàng.

"Lục Long xứ Wales là giống rồng hiền lành nhất!" Draco dường như có chút tiếc nuối nói. Trong lúc đó, sau khi dọn dẹp sạch sẽ vết tích của con Lục Long, cái lều thứ ba được mở ra.

Một con rồng toàn thân đỏ rực xuất hiện trước mắt mọi người. Xung quanh mặt của nó có một vòng toàn sừng nhỏ mang sắc vàng.

"Hỏa-Cầu Trung Hoa!" Tội cướp lời Draco.

Thế nhưng sự hưng phấn của Draco không hề giảm nói: "Đúng vậy, giống rồng này dùng thi đấu rất được! Không biết ai bốc thăm trúng nó..."

Ông Bagman ngay lập tức giải đáp thắc mắc cho cậu: "...Quán quân của Durmstrang! Victor Krum!"

Krum theo miệng huyết động đi ra. Không giống với hai người trước đó, anh ta không chọn lựa cách ẩn nấp. Anh ta dùng đũa phép của mình hướng về phía đôi mắt của Hỏa-Cầu Trung Hoa, niệm nhanh một câu thần chú, rồi nhanh chóng tránh qua một bên.

Hỏa-Cầu Trung Hoa thống khổ nhắm mắt lại. Nó thét lên một tiếng rít kinh thiên động địa. Một ngọn lửa hình nắm xuất hiện ở ngay vị trí trúng bùa chú của Krum. Nó bất an quẫy đuôi, đập vỡ cả nửa ổ trứng màu đỏ lăm lăm đốm vàng của nó.

Nhân cơ hội đó Krum vượt qua con rồng, lấy được trứng vàng.

"A, tớ biết là Krum sẽ thành công mà!" Draco tán thưởng nói. Cậu hưng phấn đem cái mũ lông xù màu xám mà vẫn vò đủ kiểu trong tay, chụp lên đầu tôi. Đồng thời tiếc hận nhìn đám trứng vỡ của con Hỏa-Cầu Trung Hoa, trông hết sức đau lòng.

Cái lều cuối cùng cũng được mở ra. Một con rồng toàn thân một màu đen đi tới đi lui quanh ổ trứng của nó.

Con rồng này nếu so với ba con rồng trước thì lớn hơn không chỉ một chút. Toàn thân bao phủ bởi vảy màu đen và trông tương tự thần lân. Nó có đôi mắt vàng, sừng và gai màu đồng. Nó vặn vẹo cái đuôi được bao phủ bởi gai, lưu lại trên mặt đất những dấu vết vô cùng khủng khiếp.

"Rồng Đuôi-Gai Hungary." Draco nói. Bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt, các ngón tay trở nên trắng bệch.

Trong các loài rồng lửa, nó chính là loài nguy hiểm nhất. Hiển nhiên, đối thủ của nó chỉ còn lại một - Harry Potter.

Harry đi ra từ huyết động. Cậu ta trông vẫn như vậy, nhỏ nhắn và trông gầy yếu. Hiện tại, so với con rồng quái vật mà cậu ta sắp đối đầu, cậu ta lại càng trông nhỏ bé hơn.

Cậu ta sẽ phải đối đầu với nó bằng cách nào đây? Harry chỉ là một học trò năm thứ tư, thần chú cao thâm gì đó... dường như nằm ngoài tầm với của cậu ta!

Với tính cách của Draco, khi Potter gặp chuyện không may, cậu nhất định sẽ vô cùng vui sướng và phụ họa thêm vài câu độc miệng. Nhưng lúc này lại không có, cậu cau mày nhìn xuống sân đấu, trông hết sức bất an.

Tôi biết cậu ấy. Không hề nghi ngờ là có cả phần căm hận Harry nhưng cậu chưa từng hy vọng Harry sẽ phải chết ở trước mặt mình.

Harry Potter đứng trên bãi đất cao, đưa đũa phép lên.

"Accio Tia Chớp!" Cậu ấy hô lớn.

"Có dùng được không đây? Lâu đài cách sân này rất xa..." Draco nhíu mi nói.

"Có tác dụng!" Tôi nói, chỉ vào một chấm nhỏ ở phương xa.

Cây chổi Tia Chớp vòng qua Rừng Cẩm bên cạnh, bay rất nhanh về hướng này. Nó bay thẳng vào sân, dừng lại bên cạnh Harry, chờ đợi cậu ta sử dụng nó.

”Thật sự là...không thể tin được!” Ông Bagman ngạc nhiên hô to, “Đây là một bùa chú xuất sắc, có thể gọi vật thể từ cự ly xa như vậy!”

Chổi thần Tia Chớp đã đem điểm yếu của Harry biến mất và khiến cậu ta trở nên mạnh mẽ hơn. Có lẽ chỉ có Draco, đối thủ không đội trời chung của Harry mới hiểu, cậu ta có bao nhiêu cường đại khi ở trên chổi. Cậu ta nhanh chóng bay lên cao, dừng lại trên không trung một lúc, sau đó bắt đầu lao nhanh xuống dưới.

Cậu ta tránh né được một luồng lửa của con Đuôi-Gai, thế nhưng không tránh kịp cái đuôi của nó, gương mặt Harry bị một cái gai từ đuôi con rồng tạo ra thương tích.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Draco phát ra một tiếng hít sâu.

Harry bắt đầu bay lượn xung quanh con rồng, giống như động tác giả trong môn Quidditch.

Đuôi-Gai cảm nhận được uy hiếp của cậu ta, nó dựng thẳng thân mình. Đôi cánh rất lớn với nhiều nếp nhăn mở ra, giống như sẽ lập tức bay lên. Nhưng Harry đã

nhanh chóng len qua dưới cánh của nó, bắt lấy quả trứng vàng giống như bắt Golden Snitch.

Tiếng hò hét thật lớn, tiếng vỗ tay cùng tiếng pháo hoa vang lên đến mức chói cả tai. Tôi cũng không nhận được kích động mà nhảy dựng lên khỏi ghế ngồi, thét chói tai nói: “Làm tốt lắm, Harry!”

Hiển nhiên Harry an toàn đã đem thù hận của Draco quay lại. Cậu hừ một tiếng, khinh miệt nhìn Harry đang bay trên cao cùng quả trứng vàng. Sau đó hướng tôi cười lạnh.

Nụ cười của tôi đông cứng lại, vội vàng đoan chính ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 114: Chuẩn bị

Editor: Nguyen_Khanh

Hội nghiên cứu pháp thuật Hắc Ám tạm thời ngưng hoạt động làm mất đi nơi cung cấp tư liệu nghiên cứu và trả lại khoảng thời gian rỗi cho tôi. Tôi chợt nhận ra tôi có nhiều thời gian rảnh rỗi nhiều hơn bao giờ hết.

Việc này khiến cho tôi mỗi ngày đều đến Thư viện. Nhưng quan trọng là ngày nào Victor Krum cũng tới đây, thật khiến tôi phiền não vô cùng.

”Bộ dạng của anh ta không hề đẹp chút nào!” Hermione thờ ỉm ỉm nói. Cô trừng mắt nhìn đám nữ sinh nấp sau giá sách nhìn trộm Krum. Họ lú lú và cười khúc khích. “Họ thích anh ta sao? Họ chỉ thích sự nổi tiếng của anh ta thôi!”

Tôi ngẩng đầu nhìn qua Krum, nhưng chỉ nhìn được một bên mặt Krum.

”Hermione! Cậu không nên có thành kiến với anh ấy chỉ vì anh ấy được nhiều cô gái thích!” tôi nói, “Cậu nên thừa nhận một sự thật, anh ta rất có hương vị nam nhân!”

”Hương vị nam nhân?” Hermione hoài nghi nhìn tôi, “Ý cậu là biểu tình âm trầm cùng thái độ ‘người lạ chớ lại gần’ của anh ta?”

”Này...” tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà “Nếu có lúc nào cũng bị cả nam sinh lẫn nữ sinh bao vây như anh ta, tớ cũng sẽ trưng ra cái biểu tình đó!”

Hermione vẫn tức giận, thờ ỉm ỉm: “Đi thôi! Chúng ta nên đi chỗ khác thôi! Đám nữ sinh này cứ lú lú thế này...phiền chết đi được!”

Tôi không thể không đồng ý lời nói của Hermione. Đám nữ sinh đó quả thật rất đáng ghét. Tiếng nói thì thầm cứ ong ong như vậy, còn nghiêm trọng hơn cả việc thét ầm ỉ nữa, quấy nhiễu suy nghĩ cùng phá hoại tâm tình của người khác như vậy mà xem được à?

Sau vài lần đi Thư viện, tôi cuối cùng không thể chịu nổi bọn họ được nữa.

Cho nên một lần nữa, tôi lại trở thành người nhàn rỗi.

”Tại sao cậu không ngồi xuống đây và yên lặng uống trà đi?” Draco cầm một cái tách trà nhỏ, không kiên nhẫn nhìn tôi đi tới đi lui, “Ngồi xuống nào! Nhàn rỗi không phải là cái tội!”

”Tớ cảm thấy mình nên làm gì đó chứ không phải nhàn rỗi lãng phí thời gian thế này...” Tôi thờ dãi, dừng bước, nhìn về phía Draco, “Có lẽ chúng ta nên

làm gì có ích một chút đi! Chẳng hạn như luyện tập bùa chú không phát thành tiếng?”

”Bùa chú không phát ra tiếng thuộc loại cao cấp!” Draco cẩn thận nhìn tôi. ”Tớ không nghĩ hiện tại cậu có thể đủ sức nắm giữ nó.”

”Đúng vậy, đúng vậy!” tôi kéo Draco, ”Nếu tớ vĩnh viễn không luyện tập nó thì vĩnh viễn cũng không thể nắm giữ nó! Đến đây đi!”

Thừa dịp không ai chú ý, tôi kéo Draco vào phòng ngủ của tôi. Draco nhìn chung quanh một chút, lại nhú nhú mày.

”Hiện tại liền luyện tập? Ở đây?”

”Đương nhiên!” Tôi nhìn cậu với ánh mắt nóng bỏng, dứt lời là rút ngay đũa phép ra ”Ồ đây! Ngay bây giờ!”

”Đạo gần đây cậu đặc biệt nóng nảy!” Draco đặt cái tách trà nhỏ vẫn cầm trên tay từ phòng Sinh hoạt chung xuống bàn, ”Tớ nghĩ cậu nên cho tớ ít thời gian để chuẩn bị. Mặt khác...” cậu nhìn về phía tôi, hoài nghi nói, ”Cậu có biết để tập luyện bùa chú không phát ra tiếng thì cần chuẩn bị gì và cần phải làm gì không?”

”Tớ đã xem trong Thư viện mấy ngày trước!” Tôi nói, ”Mặt khác, thực ra trong sách giáo khoa của năm thứ sáu cũng không có ghi chép về bùa chú không phát ra tiếng.”

”Vậy đây!” Draco khinh thường bĩu môi nói, ”Vậy tớ từ chối luyện tập với cậu. Luyện tập bùa chú không phát ra tiếng thực ra mang nặng tính phiêu lưu, bởi vì chẳng ai biết được khi cải biến bùa chú sẽ tạo thành hiệu quả gì. Cậu lẽ ra cần cẩn thận hơn!”

”Thật thế à?” Tôi gạt mình, bỏ đũa phép xuống ”Thật xin lỗi, tớ không biết việc đó! Nhưng cậu nên nói cho tớ biết tự học bùa chú không phát thành tiếng cần có sách tham khảo.”

”Tớ có sách, có thể sao cho cậu một bản. Nhưng chúng ta có thể bàn chuyện này sau...” Draco cười hất cằm lên nói, ”Xét thấy thái độ của cậu đối với những yến hội của trường trong thời gian qua, tớ không thể không hỏi cậu: cậu đã chuẩn bị cái gì cho vũ hội Giáng Sinh sắp tới chưa?”

Tôi sừng sốt một chút.

”Vũ hội Giáng Sinh?”

Draco trưng ra biểu tình đau đầu.

”Xem này, tớ biết là sẽ thế này mà! Cậu không xem thông báo à? Hay là không nghe giáo sư nói?”

”Không, tớ biết mà.” Tôi châm chọc một chút, nhìn nhìn hắn, thật cẩn thận nói, ”Ý tớ là... tớ không định tham gia vũ hội!”

”À ~ thật là một tin tức mới mẻ.” Draco chậm rãi nói.

”Tớ không định ở lại trường vào dịp Giáng Sinh.” Tôi nói, ”Và lại... tớ không biết khiêu vũ.”

”Hầu hết học sinh năm thứ tư đều ở lại trường.” Draco cau mày nói, ”Về phần khiêu vũ, tớ có thể hướng dẫn cho cậu.”

”Ở lại trường hay không đâu có mang tính bắt buộc, đúng chứ?” Tôi nhún nhún vai nói, ”Tớ cảm thấy... về nhà cùng mẹ đón Giáng Sinh và năm mới thì thú vị hơn nhiều so với ở lại tham gia vũ hội trường.”

Draco nhìn tôi một hồi, có vẻ không cao hứng nói: ”Được rồi, tớ tôn trọng quyết định của cậu.”

Nhưng thật là hiển nhiên, kế hoạch cho kỳ nghỉ của tôi hoàn toàn thất bại. Một buổi sáng vài ngày sau đó, Gadda mang đến cho tôi một lá thư từ mẹ.

”Con yêu! Kỳ nghỉ Giáng Sinh của con chắc phải trải qua trong trường rồi! Nhưng mẹ nghe nói năm nay trường sẽ tổ chức một buổi vũ hội rất lớn, đúng không? Chúc con vui chơi thật vui vẻ nhé!

Cửa nhà mình mẹ đã dùng pháp thuật khóa lại, kỳ nghỉ này mẹ sẽ không ở nhà.

Ngài Sadie qua đời.”

Tôi trừng mắt nhìn dòng cuối cùng của lá thư.

Đó là ông ngoại mà tôi chưa từng gặp qua, thậm chí chẳng biết gì về ông. Cho dù là không có chút cảm giác đau buồn gì nhưng, tôi vẫn cảm thấy tâm tình mình đã hỗn loạn.

”Sao thế?” Draco nghiêng người qua hỏi.

Tôi đưa thư cho cậu xem.

”Ngài Sadie qua đời? Tớ không thấy Phó cáo trên tờ Nhật báo Tiên tri.” Draco nhanh chóng xem xong lá thư, vô cùng hứng thú mà hỏi, ”Nhưng... tại

sao mẹ cậu lại đặc biệt nhắc tới ông ta?”

Tôi do dự một hồi nói: “Đó là cha của mẹ tớ!”

”Ah, thật xin lỗi.” Draco lấp bắp kinh hãi, “Mẹ cậu là con gái nhà Sadie? Tớ nhớ hình như nhà họ đúng là có một cô con gái nhưng đã qua đời mười mấy năm trước rồi mà?”

”Hiển nhiên là không có.” Tôi nói, “Hình như cậu biết chuyện về nhà Sadie?”

”Cậu nên biết rằng, các gia đình quý tộc thuần huyết cổ xưa thật ra không có nhiều!” Draco chậm rãi nói, “Biết rõ lịch sử cùng tình hình các gia tộc gần đây là một trong những thứ tớ phải học!”

”Nghe qua thực chẳng thú vị.” Tôi nói.

”Biết là vậy nhưng đó là việc mà mỗi người thừa kế cần nắm giữ.” Draco lại nhìn nhìn lá thư, “Hiển nhiên là mẹ cậu phải bận rộn chuyện tang lễ, không rảnh ở cùng với cậu. . .nhưng tại sao lại không cho cậu tham gia lễ tang?”

”Tối tận lúc này tớ chưa gặp qua ông ấy, nhưng tớ nghĩ ngài Sadie cũng chẳng hy vọng trông thấy tớ đâu!” Tôi trả lời, “Hiển nhiên Blaise cũng nghĩ như vậy!”

”À...” Draco im lặng, nhìn nhìn tôi, sau đó cúi đầu, giả bộ như không có việc gì mà tiếp tục xem sách của cậu.

Tôi chưa bao giờ cảm kích sự thông minh và nhanh nhẹn của cậu như lúc này. Tôi cứ nghĩ chúng tôi còn phải tiếp tục vấn đề này tới cùng, nếu như vậy tôi phải làm cho cậu hiểu, tôi không muốn tiếp tục nói về vấn đề này.

”Được rồi!” Tôi chuyển đề tài, “Xem ra tớ phải bắt tay vào chuẩn bị cho vũ hội Giáng sinh rồi!”

Draco ngẩng đầu lên, thanh âm kéo dài: “Để cậu có giấc ngủ như vậy...quả thật không dễ dàng gì!”

Tôi thở dài một hơi nói: “Có lẽ cậu có thể cho tớ chút ý kiến? Chẳng hạn như giới thiệu cho tớ vài pháp thuật nho nhỏ chẳng?”

Draco đánh giá từ đầu đến chân của tôi: “Tớ nghĩ quả thật là cần thiết!”

Vào buổi tối trong phòng ngủ của tôi, Draco đã chỉ cho tôi rất nhiều pháp thuật làm đẹp. Đến bây giờ tôi mới biết hóa ra lại có nhiều thần chú làm đẹp như thế tồn tại.

”Không, không đúng.” Draco nói, “Cậu niệm chú sai rồi!”

”Tớ không nghĩ thần chú làm đẹp lại phức tạp như thế...” Tôi kéo ghế dựa lại trước gương, mệt mỏi ngồi xuống.

”Bảo trì bề ngoài sạch sẽ cũng chẳng phải chuyện đơn giản như cậu nghĩ đâu.” Draco liếc mắt nhìn tôi.

”Tớ dám đảm bảo, chuyện này đã vượt qua trình độ ‘bề ngoài sạch sẽ’ rất nhiều lần!” Tôi ai oán nói.

”Đừng nghĩ là nhàn rồi!” Draco không chút lưu tình, dùng đầu phép gõ vào chỗ dựa của cái ghế tôi đang ngồi, “Vào ngày lễ Giáng Sinh, cậu phải hoàn thành tất cả chúng!”

”Việc này quá khó khăn!” Tôi kháng nghị.

”Quá khó khăn?” Draco căm tức nói, “Vào năm thứ hai, cậu còn có khả năng sáng tạo ra một bùa chú mới! Vậy tại sao chỉ là vì mấy câu thần chú làm đẹp đơn giản lại làm cậu thấy khó khăn? Tiếp tục luyện tập ngay! Đầu tiên là Mặt-mây-tươi-tinh, sau đó là bùa chú liên tục, không thể làm sai trình tự!”

Sau vài buổi tối tập luyện, tôi cuối cùng cũng có thể đem trình tự thi triển các loại thần chú phức tạp này hoàn tất, thành công thi triển trên bản thân mình.

Draco đánh giá thành tích của tôi đầu, hừ một tiếng, bảo thủ nói: “Miễn cưỡng.”

”Thế này là tốt lắm rồi đó!” Tôi vui vẻ ngắm mình trong gương. Mái tóc quấn màu đen trông rất mềm mại và óng mượt, làn da trắng nõn lại rất khỏe mạnh.

Draco không đồng ý nhìn tôi một cái, nhưng may mắn là cậu không tiếp tục đáng giá gì thêm.

”Như vậy...” cậu nói, “Lễ phục của cậu đâu? Chuẩn bị chưa?”

”Đương nhiên.” Tôi gật đầu.

Cậu hoài nghi nhíu mày.

”Lấy ra xem nào!” Cậu nói, “Tớ hoài nghi mắt thẩm mỹ của cậu.”

Tôi mở rương, lấy lễ phục ra. Nó có màu bạc, là một loại màu sắc bình thường đối với tôi. Nhưng không thể phủ nhận, nó rất đẹp!

“Ừ, không tồi!” Draco nhìn nhìn nó, “Thật chẳng giống phong cách bình thường của cậu chút nào!”

Tôi tà tà liếc nhìn cậu một cái, khoe miệng co rút một chút: “Là quà sinh nhật của tớ!”

“Quả nhiên không phải do cậu chọn!” Draco bĩu môi, túm túm tay áo lễ phục. Sau đó cậu chậm rãi nhả mày, ngẩng đầu nhìn tôi nói, “Ai đưa?”

Tôi cẩn thận nhìn sắc mặt của cậu, cẩn thận hỏi: “Này...tặng lễ phục cũng có ý nghĩa đặc thù gì à?”

“Không có.” Draco không kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, “Ai đưa?”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Là chú Sirius.”

Lông mày của Draco nhíu lại nhiều hơn. Cậu đặt bộ lễ phục lên giường, nói: “May lại bộ khác giờ vẫn còn kịp! Rất may là tớ vẫn luôn mang theo sách mẫu của tiệm may!”

Tôi nhìn cậu lấy trong túi ra một quyển sách nhỏ, dùng đũa phép gõ nhẹ.

“Tại sao phải may bộ khác?” Tôi nói, “Tớ rất thích bộ này!”

Cậu dừng dừng, nhìn về phía tôi nói: “Tớ nhớ rõ đã từng nói với cậu, cậu quan tâm quá mức tới ông ta, hai người không nên qua lại thân thiết như vậy!”

Tôi loáng thoáng nhớ lại hình như có chuyện đó.

“Được rồi. Nhưng quần áo là vô tội!” tôi nói, “Cậu cũng nói bộ này không tồi mà!”

Cậu lạnh lùng nói: “Hiện tại, tớ lại cảm thấy nó cực kỳ khó coi!”

Tôi nhìn cậu, cố nén cười.

“Cậu đừng nói là...” Tôi quả thực không không chế được cười, “...cậu ghen?”

Cậu hừ một tiếng, ngạo mạn nâng cằm: “Tớ ghen? Black đáng giá để tớ ghen sao?”

Tôi nói: “Cậu đỏ mặt.”

Draco đưa tay lên sờ sờ mặt mình, sau đó kịp phản ứng: “Hừ!”

Mặt của cậu càng đỏ hơn.

“Draco cậu biết không?” Tôi cười tủm tỉm, bước lại xoa xoa mặt cậu: “Lúc cậu đỏ mặt trông cậu rất đáng yêu!”

Draco trừng mắt liếc tôi một cái, tiếp tục dùng đũa phép gõ nhẹ lên quyển sách mẫu. Từ trong sách xuất hiện một cái thước dây, đo tới đo lui trên người tôi. Hiển nhiên cậu không hề bỏ qua ý định may lại bộ lễ phục khác.

“Draco...” Tôi chán chờ nói, “...tớ không có tiền!”

“Tớ tặng cậu!” Draco không chút do dự nói.

“Nghe tớ nói này..., “tôi cầu xin nhìn cậu, “Không thể giữ nó lại thật sao? Tớ muốn mặc nó...”

Bộ lễ phục này đối với tôi rất quan trọng. Đây là món quà đầu tiên của Sirius dành cho tôi.

Draco nhìn tôi, màu đỏ giận dữ trên gương mặt dần biến mất, ánh mắt màu lam nhìn tôi đầy lo lắng.

“Tốt.” Cậu lạnh lùng nói, mang theo quyển sách của mình, bước ra khỏi phòng ngủ của tôi, không hề quay đầu lại.

Uầy, bắt đầu chiến tranh lạnh. haizzzzzzzzzz

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 115: Hermione và krum

Editor: Nguyen_Khanh

Lần đầu tiên Draco nổi giận với tôi.

Ngày nghỉ kế tiếp, bất luận là tôi dùng cách gì tiếp cận cậu, hoặc là cười làm lành, cậu vẫn như cũ không chịu để ý đến tôi, tính tình biến thái.

Cho đến cuối cùng, vì sự lạnh nhạt của cậu, tôi rốt cuộc cũng đánh mất hứng thú làm lành của mình, quyết định không tiếp tục lượn qua lượn lại trước mắt cậu nữa

Vì thế tính tình của cậu lại càng có vẻ tệ hơn.

Tôi biết, cậu không đợi lời giải thích của tôi, mà là sự nhượng bộ của tôi hoặc là nguyên nhân tôi khẳng khái muốn mặc bộ lễ phục kia.

Không phải tôi không muốn mặc lễ phục Draco tặng, nhưng tôi lại hy vọng vũ hội đầu tiên trong đời mình được mặc lễ phục mà Sirius tặng.

Nguyên nhân sao?

Tôi có thể nói ra sao? Thật ra Sirius là cha của tớ?

Sirius đã trở thành một anh hùng, ngọn cờ mới trong việc chống lại Ké-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.

Mà Tử thần Thực tử đã muốn ngóc đầu trở lại.

Tôi còn nhớ rõ Weasley nói qua, cha của Draco là một Tử thần Thực tử. Cho dù tôi biết kẻ cực đoan Gryffindor này luôn luôn cho rằng Slytherin chính là hậu phương của Tử thần Thực tử, lời cậu ta nói mang phần nhiều là ác ý, không đáng tin. Thế nhưng tôi không thể mạo hiểm. Khi không thể xác định Lucius Malfoy có hoàn toàn không phải tử thần Thực tử hay không, tôi không thể nói bí mật này ra với Draco.

Đó cũng không phải không tin tưởng Draco, tôi rất tin, chỉ cần tôi không muốn tiết lộ bí mật này, cậu nhất định sẽ không hé răng với bất kỳ ai. Nhưng thế giới pháp thuật này lại có bùa chú có thể khiến người ta đem tất cả bí mật sâu kín nhất nói ra không sót một chữ: Nhíp hỗn thuật hoặc thuốc Chân-thật... Chỉ cần cậu không thể chống cự được mà tiết lộ bí mật, sự an toàn của tôi và Blaise sẽ không được bảo đảm.

Tôi biết tôi quá mức cẩn thận. Chúng tôi cũng chẳng phải nhân vật quan trọng gì, nhưng cẩn thận đâu có gì không tốt. Cho dù chỉ có một phần vạn khả năng xảy ra, tôi sẽ khiến Blaise gặp nguy hiểm, chỉ cần nghĩ như vậy, tôi liền đánh mất dũng khí của chính mình.

Tôi và Draco giận dữ khiến Parkinson hết sức cao hứng, cô nàng bắt đầu tích cực chuẩn bị cho vũ hội Giáng Sinh, lái nhai suốt về lễ phục của mình, giống như chắc chắn Draco sẽ mời cô nàng làm bạn nhảy.

Đối với sự khiêu khích của Parkinson, tôi chỉ mỉm cười cho qua, tôi chẳng có hứng thú ứng chiến, buồn bực mà trốn vào Thư viện.

"Hermione." Tôi nói.

"Cậu đến sớm!" Hermione cao hứng nói.

"Thật khó tin!" tôi mỉm cười nói, "Hôm nay Thư viện lại rất im lặng."

"Chẳng qua vì ở đây không có danh nhân thôi!" Hermione bĩu môi nói.

"Được rồi, chuyện này thật khiến cho người ta cảm thấy may mắn." Tôi ngồi xuống cạnh cô, "Có lẽ anh ta không nên xuất hiện ở nơi công cộng."

"Này, đừng nói như vậy!" Hermione chôn đầu trong cuốn sách, cũng không ngẩng đầu lên nói, "Thật ra làm một danh nhân cũng không dễ dàng. Victor cũng không dễ dàng đâu."

Tôi há miệng nhìn cô. Bị tôi nhìn, cô có vẻ ngượng ngùng, cơ thể hơi vặn vẹo.

"Victor?" Tôi hoài nghi nghiêng nghiêng tai, chậm rãi nở một nụ cười, "Cậu gọi anh ta là Victor? Merlin a! Tôi không nghe lầm chứ?"

"Sylvia!" Hermione khiển trách kêu.

"Được rồi được rồi!" tôi mỉm cười nói, "Nói đi, Khi tớ không xuất hiện, hai người đã xảy ra chuyện gì thế?"

"À..." Hermione ngượng ngùng bắt an nói, "Anh ấy mời tớ làm bạn nhảy!"

"Vũ hội Giáng Sinh?" Tôi nói, "Và cậu đáp ứng rồi? Trời ạ, tớ còn nhớ rõ mấy ngày trước cậu còn bảo người ta không đẹp!"

"Bọn tớ...bọn tớ có nói chuyện..." Hermione ôm ngực, tựa hồ hưng phấn đến nỗi không thở nổi, "Cậu biết không? Bọn tớ nói về những quyển sách mà tớ và anh ấy đã đọc qua! Thậm chí anh ấy còn chỉ ra những điểm thú vị trong sách mà tớ đã bỏ sót!"

"Phải không? Anh ta quả thật rất giỏi." Tôi kinh ngạc nói. Xét thấy số lượng và phạm vi sách mà Hermione là một con số khổng lồ, sự kinh ngạc của tôi không xuất phát từ sự lễ phép mà chân chính kinh ngạc.

"Sylvia, tớ phát hiện trước kia suy nghĩ của tớ rất sai lầm" Hermione mang theo hưng phấn kiểu 'tìm được đồng loại', ảo não nói, "Tại sao chỉ vì anh ấy là một cầu thủ giỏi liền nhận định anh ấy là 'đầu óc ngu si, tứ chi phát triển' cơ chứ!"

"Thực ra anh ta không phải?" Tôi nói.

"Quả thật không phải." Hermione gật đầu đồng ý, "Tớ có một số vấn đề nghĩ mãi không ra, anh ấy thậm chí không cần tra tư liệu cũng có thể giải đáp cho tớ."

"A~ cậu bị sự uyên bác của anh ta làm cho mê mẩn." Tôi trêu chọc nói.

Hermione hất nhẹ mái tóc màu đỏ của mình, mặt hơi đỏ, ngượng ngùng nhưng dũng cảm thừa nhận: "Đúng vậy, tớ rất hy vọng mình có thể giỏi như anh ấy."

"Chờ khi cậu đến tuổi của anh ta, cậu nhất định cũng sẽ được như anh ta." Tôi nói.

Ánh mắt Hermione lờ lờ tỏa sáng, cô cảm thán nói: "Chỉ hy vọng được như thế."

"Cậu nói cho họ biết chưa? Các học sinh Nhà Gryffindor ấy?" Tôi nói, "Tớ dám đảm bảo toàn bộ nữ sinh đều ganh tỵ với cậu, có lẽ còn có cả nam sinh nữa."

"Tớ không nghĩ đó là ý hay." Hermione nói, "Tớ nghĩ họ sẽ xé xác tớ mất!"

"Ừ, rất có khả năng!" Tôi nói, "Cũng không nói cho Harry và Weasley?"

Hermione lắc đầu nói: "Cũng không có. Lại nói tiếp, còn cậu thì sao?"

"Bạn nhảy sao?" Tôi do dự một chút nói, "Còn không có."

"Tớ đã nghĩ Malfoy sẽ mời cậu." Hermione có vẻ ngoài ý muốn nói. Cô cẩn thận nhìn tôi, "Tớ thật ra đã sớm phát hiện...quan hệ của hai người không chỉ là bạn."

Tôi bất đắc dĩ cười cười nói: "Bọn tớ cãi nhau...tớ nghĩ cậu ta sẽ mời Parkinson đi."

Hermione lộ ra biểu tình cực kỳ chán ghét.

"Nếu đây là sự thật! Tớ cảm thấy Malfoy nên nâng cao thương thức của cậu ta!"

"Thực tế, Hermione, cậu không thể không thừa nhận Parkinson là một cô gái đẹp." Tôi rầu rĩ nói.

"Nói thật, tớ thật ra chẳng thể hiểu nổi tại nam sinh!" Hermione khinh thường nói, "Giống như chỉ cần bộ dạng xinh đẹp, cũng chẳng quan tâm đến đầu óc của các cô nàng có hay không."

"Đối với thiếu niên mười mấy tuổi mà nói, xinh đẹp quả thật rất trọng yếu."

"Đầu óc quan trọng hơn! Còn có nhân cách!" Hermione nghiêm khắc nói.

Tôi nhìn cô, lý trí quyết định không tranh cãi với cô nữa.

"Cậu nói đối với..."

"Thậm chí nếu đối phương quá mức xinh đẹp, họ còn có thể vứt bỏ đầu óc của chính mình nữa..." Hermione tiếp tục nói, "Cậu biết không? Ron mời Fleur!"

"Sao?" Tôi khiếp sợ nói, "Fleur? Là cô gái trông giống tiên nữ của trường Beauxbatons?"

"Cô ta thực ra là hồn huyết tiên nữ." Hermione nói.

"Sau đó?" Tôi cẩn thận nói, "Cậu đừng nói là Weasley thành công nha! Tớ nghĩ chắc tớ bị điên rồi, hơn nửa nam sinh trong trường đều muốn mời cô ta!"

”Cậu ta đương nhiên không thành công.” Về mặt Hermione dường như nén cười, nhưng rất nhanh trở lại như cũ, “Chính là trong khi Fleur còn đang đánh giá Ron, cậu ta đã bỏ chạy mất...”

”Cậu không thể trách cậu ta, hơn nữa nam sinh trong trường đều đánh mất khả năng nói chuyện của mình khi đứng trước mặt Fleur!” Tôi nhin cười nói, “Làm sao cậu biết? Tớ không nghĩ Weasley sẽ kể cho cậu nghe.”

”Nhưng ít ra bọn họ sẽ không bỏ chạy, không phải sao?” Hermione nói, trên mặt cô lại hiện lên vẻ tươi cười, “Nữ sinh Ravenclaw kể tớ nghe đấy! Cậu biết mà, quan hệ của tớ với họ khá tốt!”

”Được rồi!” Tôi thu lại nụ cười của mình, “Cậu ta lại mời ai tiếp theo?”

Nụ cười của Hermione biến mất.

”Tớ.” Cô trả lời cụt ngắn.

”Ah~ thật là ngoài ý muốn nha~” Tôi nhìn cô nói.

Hermione nghen nghen, tức giận nói: “Chết tiệt, cậu có biết lúc đó cậu ta nói gì không? Cậu ta nói tớ có thể chọn cậu ta hoặc Harry!”

”Tất nhiên là cậu từ chối!” Tôi nói.

”Bọn tớ cần bạn nhảy, nếu bọn tớ không có bạn nhảy thì chắc chắn bọn tớ sẽ rất mất mặt...” Hermione bắt chước giọng điệu của Weasley, tức giận nói, “Cậu có thể tưởng tượng được là cậu ta lại nói như thế với tớ không? Đây là lí do cậu ta mời tớ? Sau khi bị người khác từ chối? Tớ không phải là đồ thay thế bổ sung của cậu ta!”

Tôi đồng tình nói: “Cậu có thể nói cho cậu ta biết cậu đã nhận lời người khác!”

”Đương nhiên phải nói chứ!” Hermione thờ phỉ phỉ nói, “Cậu ta lại nghĩ là tớ nói dối! Cậu ta nghĩ tớ nói thế vì sĩ diện, hình như cậu ta khẳng định không có ai muốn mời tớ hết!”

”Giao cho tớ đi!” Tôi quả quyết vỗ vỗ vai của cô, “Tớ sẽ giúp cậu trang điểm vào hôm Giáng Sinh! Đến lúc đó, khi cậu xuất hiện lộng lẫy xinh đẹp trước mặt cậu ta, chắc chắn sẽ khiến cậu ta kinh ngạc đến rớt cằm luôn! Thật ra thì... chỉ cần bạn nhảy của cậu thôi cũng đủ mang đến hiệu quả tương tự rồi...”

”Tớ rất vui khi cậu giúp tớ trang điểm...” Hermione nhìn tôi nói, “Nhưng còn cậu thì sao?”

”Tớ nghĩ tớ sẽ không tham gia vũ hội!” Tôi nghĩ tới Draco, cố gắng đem sự khó chịu trong lòng áp xuống, cười cười nói, “Giống như Weasley nói vậy đó... không có bạn nhảy thật sự rất mất mặt...”

”Đương nhiên là cậu có chứ!” Hermione ngắt lời tôi, “Harry cũng chưa có bạn nhảy, hai người các cậu có thể cùng đi! Malfoy sẽ rất ghen tị cho xem!”

”Sao cơ?” tôi giật mình nói, “Tớ tưởng cậu ấy rất được hoan nghênh chứ?”

”Đương nhiên rất được hoan nghênh, khá nhiều cô gái mời cậu ấy!” Hermione nở một nụ cười nói, “Nhưng cậu ấy từ chối hết! Chờ lúc cậu ấy nghĩ lại việc mời một cô gái thì các cô gái đều đã có người mời!”

”Thật bất hạnh nha!” Tôi đồng tình nói.

”Vây đi!” Hermione không để cho tôi kịp từ chối, “Tớ sẽ nói với Harry!”

”Ừừừ...” Tôi chưa kịp ngăn cản thì cô nàng đã chạy đi mất.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 116: Vũ hội (thượng)

Nhờ Hermione ban tặng, thời điểm Sirius và Harry chặn tôi lại trên con đường trở về hầm Slytherin, tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Sirius đem Harry kéo đến một bên, thì thầm bên tai Harry gì đó. Sau đó vỗ vỗ lưng cậu ấy và đẩy cậu ấy một cái khiến Harry lao đảo.

Harry miễn cưỡng đứng thẳng, do do dự dự tiến về phía tôi.

Tôi đầu đầu liếc nhìn Sirius một cái, chú ấy khoanh tay đứng dựa vào tường, đặc biệt hướng tôi nở một nụ cười rạng rỡ khoe hàm răng trắng bóc.

”Sylvia...” Harry bất an quay nhìn Sirius một cái, ấp a ấp úng nói, “À...ừ...tớ nghe Hermione nói...cậu chưa có bạn nhảy...”

”Đúng vậy.” Tôi ôn hòa nói, nhìn thẳng vào mặt Harry.

Harry ho khan một tiếng, ánh mắt xanh biếc nhìn xuống sàn nhà.

”Vậy...cậu có muốn cùng tớ đến vũ hội không?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, phía sau Harry truyền đến một giọng nói.

”Nhường đường một chút.” Giọng nói lạnh lùng của Draco vang lên.

Harry theo bản năng tránh sang một bên.

Draco từ phía sau cậu ấy đi tới. Cậu lạnh nhạt nhìn tôi một cái, quay nhìn Harry, châm chọc nói: “Nguyên lai Cứu thế chủ còn có sở thích đứng giữa đường làm chướng ngại vật!”

Harry đỏ mặt khi nghe thấy cái biệt hiệu kia. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên Draco biểu hiện rõ ra sự khinh thường đối với Cứu thế chủ, không đợi Harry phản kích, cậu nâng cằm kiêu ngạo đi qua.

Tôi thờ dãi trong lòng một cái. Chỉ sợ lần gặp ngoài ý muốn này làm cho sự hiểu lầm giữa chúng tôi càng ngày càng sâu.

”Thật xin lỗi.” Harry thu hồi ánh nhìn phẫn nộ khi nhìn bóng lưng của Draco lại, ngượng ngùng cười cười, “Như vậy...cậu có đồng ý không?”

Tôi đắn đo một lúc.

”Thật xin lỗi...” Tôi nói.

Harry thoát nhìn như nhẹ nhõm hẳn.

”Ah, không sao!” Cậu nhanh nhẩu đáp lời. Dường như cảm thấy trả lời nhanh như vậy là không có thành ý, vì thế lại ấp úng nói “Ý tớ là...cậu chưa có bạn nhảy, tớ cũng chưa có...nên tớ nghĩ chúng ta có thể cùng đi...” Cậu ấy buồn rầu nhíu mày, liếc nhìn Sirius giận dữ.

Tôi nhìn về hướng Sirius theo ánh mắt của cậu. Sirius đang nhìn chúng tôi, nở nụ cười ngượng ngịu.

Tôi nháy nháy mắt, hình như có thể hiểu được chút chút. Thực ra nếu không có lo lắng về Draco, tôi và Harry cùng đi vũ hội cũng rất bình thường. Nhưng chắc là Sirius đã nói cho Harry điều gì đó khiến cậu ấy cảm thấy mất tự nhiên.

”Cậu đã có bạn nhảy?” Harry tò mò.

”À...thế thì chưa!” Tôi nói.

”Vậy tại sao...” Harry kinh ngạc, sau đó chậm rãi nhíu mày, “Bởi vì Malfoy?”

Tôi ôn hòa nhìn thẳng vào ánh mắt của Harry.

”Đúng vậy.” Tôi nói, “Harry, cậu là người bạn quan trọng của tớ, Draco cũng rất quan trọng, tớ không hy vọng cậu ấy vì thế mà giận dữ.”

”À, được rồi.” Trên mặt Harry lộ ra biểu tình chán ghét, cậu ấy nhún vai “Nói thật, cậu cũng nên lo lắng đi! Ở cùng chỗ với tên hỗn đản đó cũng sẽ làm những người khác cảm thấy không ưa được!”

Tôi gần như bị cậu ấy chọc cười.

”Tớ biết cậu và cậu ấy không hợp nhau từ năm thứ nhất...” Tôi cười “Nhưng tớ không thể phủ định việc cậu ấy đối xử với tớ rất tốt!”

”Ah...” Cậu ấy nhìn tôi một lúc, e dè hỏi, “Cậu và cậu ta...đang hẹn hò?”

Tôi ngăn người, đây là lần đầu tiên có người hỏi tôi như vậy.

Nghĩ nghĩ, tôi nói: “Cứ cho là thế đi!”

”Chẳng qua là...” Cậu lại nhìn tôi một cái, ấp a ấp úng nói, “Lúc đi ngang qua dãy bàn Slytherin vào giờ ăn trưa, tớ nghe nói...cậu ta mời Parkinson đi vũ hội.”

Tôi nhất thời cảm thấy lòng mình trùng xuống.

”Ừ?” Tôi mỉm cười, cố gắng biểu hiện ra vẻ ‘tớ chẳng quan tâm’ nói, “Bọn tớ đang cãi nhau...cũng chẳng có gì quan trọng...”

Harry nhìn tôi với vẻ hiểu rõ.

”Tớ phải đi rồi, có quyển sách tớ phải xem xong trong chiều nay.” Tôi háng giọng một cái, không chịu nổi ánh nhìn của cậu ấy, “...tạm biệt!”

”Tạm biệt!” Harry nói.

Tôi xoay người đi thẳng về phía ký túc xá Slytherin, vừa đi vừa cảm thấy ngọn lửa phần nộ đang bốc cháy trong lòng tôi. Cho dù tôi đã nói với Hermione về việc có thể cậu ta sẽ mời Parkinson, nhưng tôi không nghĩ cậu ta thực sự sẽ làm như thế!

Tôi nổi giận đứng đờ đẫn đi vào phòng Sinh hoạt chung. Draco đang ngồi ở ghế sofa màu đen bên cạnh lò sưởi âm tường, cậu liếc nhìn tôi một cái, “hừ” một tiếng, lớn tiếng nói “Thật không tưởng tượng đến, được đích thân Cứu thế chủ mời đi vũ hội cơ đây! Cảm giác thế nào? Có phải là thụ sủng nhược kinh không?”

Tôi đứng lại, trừng mắt nhìn cậu nói: “Tớ có tham gia vũ hội với Harry hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Cậu ta không phải đã mời Parkinson sao? Còn có tư cách gì mà mỉa mai tôi như thế?

Draco hiển nhiên là không nghĩ tới tôi sẽ trả lời như vậy, ánh mắt nhìn tôi như có ngọn lửa bùng cháy, sắc mặt tức giận đến trắng bệch.

Tôi phần nộ, trừng mắt nhìn lại, sau đó xoay người về lại phòng ngủ của mình.

Trong trường học được trang trí lộng lẫy vô cùng. Có lẽ là bởi vì năm nay có khách nước ngoài, đồ trang trí cho Lễ Giáng Sinh năm nay càng lộng lẫy hơn so với năm trước. Tay vịn cầu thang bằng đá cẩm thạch bám đầy băng tuyết. Mười hai cây thông được đặt trong Đại sảnh đường. Trên cây treo đầy đồ trang trí tinh xảo, quả cây sồi xanh lờ lờ tỏa sáng cho đến cả con cú mèo vàng còn sống không ngừng kêu to. Các bộ áo giáp cũng được phủ phép qua, chỉ cần có người đi ngang qua, chúng nó sẽ bắt đầu đọc thơ ca ngợi Giáng sinh.

Cho dù tôi chẳng có chút hứng thú gì với Lễ Giáng Sinh năm nay thì nó vẫn cứ tới thôi.

Sáng sớm Lễ Giáng Sinh, lúc tôi tỉnh dậy đã thấy dưới chân giường chất đống quà tặng. Tôi xem trong đống quà, đương nhiên là chẳng có món quà nào của Draco.

Tôi phiền não mở đống quà của mình. Món quà đầu tiên đến từ Harry, một hộp kẹo khổng lồ. Món quà thứ hai là một quyển sách có tên “Tuyên ngôn của người chiến thắng”, nhìn tên người gửi, là Pansy Parkinson.

Sau đó tôi mất sạch hứng thú mở quà.

Hôm nay rất lạnh. Bên ngoài lâu đài là một khung cảnh trắng xóa tràn ngập tuyết trắng, và có vẻ là chẳng có ai muốn ra bên ngoài cả.

Tôi mặc áo choàng thật dày, đeo găng tay và bắt đầu đi lại trong sân trường không mục đích, tiếng chân dẫm tuyết vang lên trong không gian tĩnh lặng.

”Này!” Có tiếng ai đó kêu lên, một quả cầu tuyết trúng vào sau gáy tôi, tôi vừa lạnh lại vừa đau.

Tôi nổi giận đứng đờ đẫn xoay người, phát hiện Ocil Gourde đang ngồi xổm dưới một gốc thông lớn, cậu ta nhìn tôi cười cười.

Tôi ngồi xuống nắm một vốc tuyết ném qua, cậu ta tránh được, cười lớn và tiếp tục ném một quả cầu khác về phía tôi.

Chúng tôi cứ tiếp tục ném tuyết qua lại như thế. Cậu ta quả thật là cao thủ ném tuyết, mỗi lần ném vừa chuẩn vừa ác, né tránh nhanh nhẹn vô cùng. Mãi cho đến khi tôi không chịu nổi nữa, rút đũa phép ra, phủ phép vào đám tuyết trên cây. Rất vừa lòng trông thấy cậu ta vị vùi trong đống tuyết to.

”Cô quả là một cô gái ác độc!” Cậu ta vất vả bò từ trong đống tuyết ra, cả người run rẩy và lạnh cóng vì tuyết bám trên người, “Chỉ là đùa một chút thôi mà, dùng đũa phép là ăn gian!”

Tôi cất đũa phép vào túi, phui sạch tuyết bám trên một tảng đá lớn và ngồi lên.

”Cậu mới là ác độc đấy! Cậu ném tuyết vào tôi thì nhẹ nhàng lắm chắc?” Tôi nói, “Tôi nghĩ chắc chắn cả người tôi sẽ toàn là vết bầm!”

”Yên tâm đi!” Cậu ta đi tới, ngồi bên cạnh tôi, cười nhạo nói, “Tôi tin tưởng da của cô không mềm mại như cô nghĩ đâu!”

Tôi liếc cậu ta một cái.

”Kỳ nghỉ này cậu không về nhà sao?” Tôi nói, “Đường như Slytherin không có ở lại trường nhiều lắm!”

”Có vũ hội Giáng Sinh.” Cậu ta nói.

”Chỉ có học sinh năm thứ tư trở lên mới có thể tham gia!” Tôi bĩu môi nói.

”À...” Cậu ta ho khan một tiếng nói, “Đây mới là nguyên nhân tôi tìm cô đây!”

”Sao?”

Cậu ta chà xát hai tay, thở ra một hơi, “Cô có bạn nhảy chưa?”

”Này...” tôi âm trầm nói, “Tôi chán ghét vấn đề này.”

”Cô thấy tôi thì thế nào?” Cậu ta quay đầu, nhe răng cười, “Tôi biết có thể mang theo bạn nhảy ở lớp dưới!”

”Aha...” Tôi cười lạnh một tiếng, kéo dài thanh âm của chính mình, “Tôi cứ nghĩ cậu sẽ tìm Martina?”

Cậu ta lập tức thu lại nụ cười, phụng phịu liếc nhìn tôi: “Cô biết?”

”Biết cậu thích Martina?” Tôi nói với vẻ ngoài ý muốn, “Hiện tại tôi mới biết. Khi này chỉ là đoán thôi!”

Cậu ta buồn bực quay đầu đi.

”Phiền não của thiếu niên, thật sự ngây ngô đáng yêu...” Tôi mỉm cười nói.

”Tôi nghĩ tiểu thư Hopper hiện tại cũng rất phiền não, cô với Malfoy...” Cậu ta cười lạnh, nhanh mồm nhanh miệng phản kích.

Ngay lập tức, sắc mặt tôi tối lại.

Chúng tôi ngơ ngẩn ngồi trên tầng đá một lúc rồi ai đi đường nấy.

Tôi và Hermione gặp nhau vào buổi chiều, chúng tôi tìm một phòng học trống rồi đi vào.

Cô đã thay một bộ lễ phục màu hồng phấn, có vẻ rất lo lắng bất an.

”Đừng lo lắng.” Tôi vỗ vỗ cô, bắt đầu thi triển pháp thuật làm đẹp cho cô, “Tớ chắc chắn sẽ giúp cậu trở nên thật xinh đẹp!”

”Đáng ghét! Mái tóc của tớ...” Cô nàng phiền não kéo kéo mái tóc màu đỏ đang xõa tung của mình, “Chết tiệt!”

”Yên tâm đi nào!” tôi giữ tay cô lại, “Tin tưởng tớ nào, tớ có thể khiến cho nó ngoan ngoãn vào nếp theo ý cậu!”

Đầu tiên dùng Mặt-mây-tươi-tĩnh, kế tiếp là bùa chú liên tục. Draco hướng dẫn tôi dùng pháp thuật để làm đẹp, trình tự thực hiện đúng như cậu đã chỉ.

Tôi ngừng lại.

Kỳ thật ban đầu chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể, tôi và Draco rốt cuộc đã làm gì mà xé to đến thế này đây?

Hermione ngẩng đầu nhìn tôi.

”Không có việc gì.” Tôi lắc đầu, tiếp tục đùa nghịch trên tóc cô.

Mắt của chúng tôi hơn một giờ đồng hồ, hiệu quả thật sự không tồi nha. Khi tôi đưa cho Hermione cái gương nhỏ để cô tự xem, cô kinh ngạc kêu một tiếng.

”Đây là tớ thật sao?” Cô dùng cả hai tay che miệng lại, trong ánh mắt lộ rõ vẻ vui sướng.

”Cậu vốn rất xinh đẹp mà.” Tôi mỉm cười nói, “Còn bây giờ thì mau đi đi.”

Hermione ôm tôi một chút: “Cám ơn cậu, Sylvia.”

Krum đã chờ ở bên ngoài lâu đài. Anh ta mặc một bộ lễ phục phẳng phiu màu đỏ sậm, khoác bên ngoài áo choàng viền lông. Nhìn qua giống như một vị vương tử oai hùng.

Nàng công chúa Hermione mặc áo váy màu hồng phấn bước chậm rãi xuống cầu thang, vương tử Krum xoay người nhìn công chúa của mình, cúi mình thi lễ với nàng.

Hermione nở nụ cười rạng rỡ, khoác tay với Krum, cả hai cùng chậm rãi tiến về nơi tổ chức vũ hội.

Tôi thu hồi ánh mắt của mình, thở dài, chậm rãi trở về hầm Slytherin.

Tôi có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng nhạc truyền đến từ vũ hội, dường như tất cả người trong lâu đài đều đã đi đến đó, chỉ một mình tôi ở lại đây.

Tiếng bước chân của tôi vang vọng trong hành lang. Thật sự rất yên tĩnh.

Quyển 4 - Chương 117: Vũ hội (hạ)

Tôi buồn bã đọc khẩu lệnh rồi bước vào bên trong.

Sau đó nhìn thấy Draco.

Cậu đang đứng trong phòng Sinh hoạt chung được xây từ nham thạch màu xám, tức giận mắng to, dùng chân đá đá một cái hộp trên mặt đất.

Tôi ngăn người, cậu cũng ngăn người.

Cậu nghi hoặc nhìn tôi, thái độ cực kỳ khó chịu lạnh một tiếng.

“Cậu sao không đi vũ hội đi? Tớ cứ tưởng... À, Cứu thế chủ muốn cứu vớt bàn chân của mình nên vứt bỏ cậu sao?”

“Ah...thật kỳ lạ, chẳng lẽ Harry mời tôi thì tôi nhất định phải đáp ứng sao?” Tôi không khách khí phản bác, “Thật ra tôi nghe nói cậu đã mời Parkinson. Tôi dám cam đoan Parkinson cũng chẳng dẫm chân cậu đâu!”

“Mọi người nói tớ mời Pansy thì tớ phải mời cô ấy sao?” Draco dùng chính cách nói của tôi để cãi lại.

Tôi hoài nghi nhìn cậu.

“Cậu không mời cô ấy?”

“Cô ấy đi cùng Blaise.” Draco nhìn tôi, chậm rãi nháy mắt, “Cậu nói ‘Harry’? Cậu gọi nó là ‘Harry’?”

Thật kỳ lạ, tại sao tôi lại cảm thấy chột dạ.

“Tại sao tớ không thể gọi cậu ấy là ‘Harry’?” Tôi miệng cộp gan thò cười lạnh một tiếng, “Tớ có quyền tự do kết bạn. Draco, cậu đừng ngây thơ đến mức nghĩ rằng có thể chi phối việc tớ kết bạn với ai đấy! Cậu với Parkinson cũng có quan hệ rất tốt đấy thôi!”

Draco tức giận nhìn tôi.

“Tớ biết Pansy từ nhỏ!” cậu nói, “Bọn tớ là bạn được mười mấy năm rồi đó!”

“Ah~ đúng là rất khéo nha!” tôi lạnh lùng nói, “Tớ với Harry làm bạn từ trước rồi, trước cả khi tớ trở thành bạn của cậu nữa. Thực ra, nếu không phải vì một tên ngu ngốc nào đó thích làm vài chuyện vặt vãnh ngớ ngẩn thì quan hệ của bọn tớ còn tốt hơn nữa đấy!”

“Thật sự là tình cảm khiến người ta tán thưởng đó, Sylvia, tớ có chút cảm động rồi này! Cậu nên cùng cái tên Cứu thế chủ chết tiệt ấy đi vũ hội cho rồi đi!” Draco nhếch môi cười lạnh, để lộ ra mấy cái răng nanh sáng bóng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhất định sẽ làm cho vô số nữ sinh nào rống ngu ngốc hăm mộ đến chết đấy!”

“Đúng vậy, hiện tại tớ phát hiện tớ nên đi vũ hội. Nhất là lúc tớ bước vào phòng Sinh hoạt chung tĩnh lặng thì thấy người nào đó đang ở đây! Nếu mà đi chắc tớ có thể cười vào mặt đám con gái thích chế nhạo tớ là không biết tốt xấu đấy!” Tôi khinh miệt nói, “Mà nguyên nhân chính khiến tớ không đi chỉ vì không muốn trông thấy kẻ ngu ngốc nào đó chỉ được mỗi cái mặt khiêu vũ cùng một cô nàng lúc nào cũng cười ngớ ngẩn. May mắn, chỉ nghĩ đến thôi là cảm thấy buồn nôn rồi!”

Draco khiếp sợ nhìn tôi, sau đó chậm rãi, cậu nở một nụ cười ranh mãnh.

“Thật là nhàm chán!” cậu tắc lưỡi, “Ghen tỵ là không tốt đâu! Tại sao con gái lúc nào cũng thích tính toán chi li nhỉ?”

Tôi hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

“Đúng vậy, cậu cũng đâu có ghen tỵ đâu!” Tôi châm chọc nói, “Có lẽ lúc cậu thấy Harry mời tớ đi vũ hội, cậu nên nói là cậu không ghen tỵ ha!”

“Việc đó không giống nha!” Draco ngạo mạn đáp lời.

Tôi trợn mắt nhìn cậu.

“Được rồi, được rồi, tớ nghĩ tớ có thể hiểu được sự bất an của cậu. Tại sao tớ không chú ý đến việc này nhỉ?” Cậu nói cứ như đúng rồi, vừa nói vừa đi đi lại lại trong phòng Sinh hoạt chung, “Tớ nên sớm nghĩ đến cậu đã bị áp lực như thế nào khi thấy tớ vĩ đại như thế này...”

”Cứ tiếp tục nói đi!” Tôi ngồi xuống ghế sa lon, khoanh tay lại, mĩa mai, “Có lẽ cậu còn có thể vô si hơn nữa đấy!”

Draco cười trông có vẻ rất đắc ý.

”Đó là sự thật.”

”Đúng vậy. Sự thật.” Tôi châm chọc lặp lại một lần nữa, “Cho nên căn bản là cậu không cần đến tôi làm gì. Tớ nghĩ cậu chỉ cần đứng trước gương là đủ thỏa mãn tâm sinh lý của cậu rồi. Có lẽ cậu thấy hình ảnh mình trên Parkinson nên mới ở cùng chỗ với nhau được chứ gì?”

Cậu hít một hơi, dùng cái vẻ mặt miễn cưỡng và nhẫn nại giải thích với tôi: “Tớ đảm bảo giữa tớ và Pansy không có gì.”

”Như vậy cậu nên giải thích tại sao quà Giáng Sinh mà Parkinson tặng lại là một quyển sách...” tôi nheo mắt nói, “...có tên ‘Tuyên ngôn của người chiến thắng’ không nhỉ?”

”À, thế sao? Nhưng thế thì liên quan gì đến tớ?” Draco không kiên nhẫn nói, “Có thể chỉ là trùng hợp thì sao? Hoặc có lẽ cô ấy muốn chọc giận cậu không chừng. Nhưng tớ lại tin cô ấy không như cậu, cậu còn đáng giận hơn nhiều!”

Cậu bùng bùng khí thế tiến lại gần tôi: “Cậu dám gửi cho tôi một lọ thuốc Lông-mềm-mại. Còn gửi kèm câu ‘cứ từ từ mà chải lông của cậu đi’, thế là thế nào hả?”

”Ít nhất tốt hơn cậu!” Tôi xoay đầu lại trừng cậu, “Chỉ vì cãi nhau với tớ mà không tặng quà Giáng Sinh cho tớ!”

Ánh mắt của Draco hơi dao động.

”À...thực ra...” Cậu ho khan một tiếng, “Tớ có chuẩn bị!”

Cậu cầm lấy cái hộp nãy giờ cậu đã đá lên, vô cùng thô lỗ nhét vào lòng tôi.

”Tớ định chiều nay gấp thì sẽ đưa cho cậu. Nhưng cậu lại không ở trong ký túc xá...tớ nghĩ cậu đã đi cùng Đầu thẹo đến vũ hội.”

Tôi hoài nghi nhìn cậu. Sau đó chuyển ánh mắt nhìn xuống cái hộp đã muốn biến dạng, mở hộp ra.

Nằm trong hộp là một đôi giày cao gót.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Draco, mặt cậu có chút đỏ ửng, nâng cằm cao ngạo nói: “Cậu định mặc lễ phục màu bạc mà đi đôi giày đế thấp màu đen sao? Tớ chỉ biết cô gái gốc nghèo như cậu sẽ chẳng nhớ đến mà chuẩn bị giày đâu!”

Được rồi, tôi thừa nhận, khi mở hộp ra, trong nháy mắt, nơi mềm yếu trong trái tim tôi đã bị đánh động. Đôi giày màu bạc, có dây cài, thoát nhìn đơn giản nhưng lại hết sức xinh đẹp, vô cùng thích hợp với lễ phục của tôi.

Tôi biết điều này có nghĩa cậu nhượng bộ với lựa chọn của tôi.

Tôi nhìn cậu, không biết phải nói gì.

”Draco...” Tôi gian nan nói.

”Lễ phục kia...cậu muốn mặc thì cứ việc mặc!” Cậu có chút khó chịu hừ một tiếng, lâu bầu, “Mất thẩm mỹ của tớ tốt hơn Black nhiều, không muốn tớ tặng là tổn thất của cậu!”

”Draco...” Tôi nhẹ nhàng nói, “Thật xin lỗi! Tớ với Sirius quả thật có chút quan hệ sâu xa, nhưng bây giờ tớ vẫn chưa thể nói cho cậu biết.”

Draco hoài nghi nhìn tôi.

”Quên đi.” Cậu trung ra vẻ mặt từ bỏ, “Bây giờ cậu đi thay lễ phục được rồi đấy!”

”Bây giờ?” Tôi kinh ngạc, “Tớ nghĩ vũ hội đã bắt đầu từ nãy giờ rồi!”

Draco nhếch môi cười lạnh.

”Nếu cậu tiếp tục lè mè...” cậu chậm rãi nói, “Tớ nghĩ vũ hội cũng kết thúc luôn!”

”Ah...” Tôi vội vàng ôm lấy hộp giày rồi chạy vào phòng ngủ “Chờ tớ một lát, sẽ xong ngay thôi!”

Tôi lôi bộ lễ phục của mình ra, nhanh chóng thay bằng tốc độ nhanh nhất có thể, có vẻ hơi nhăn nhưng cũng có thể mặc được.

Tôi mang giày, dùng vài pháp thuật nhỏ với mái tóc của mình. Sau đó chạy ngay ra khỏi phòng ngủ.

Draco nghiêng đầu, dùng ánh mắt màu lam ấy đánh giá tôi từ trên xuống.

Tôi xấu hổ kéo lễ phục lại: “À...ừm...pháp thuật làm đẹp cậu chỉ tỏ bữa trước, hôm nay không có thời gian để thực hiện hết...”

“Cũng không tệ.” Draco vô cùng miễn cưỡng đánh giá nói.

Tôi nhìn Draco. Hôm nay cậu mặc một bộ lễ phục màu đen, thuộc loại “kín cổng cao tường”, không lộ ra một chút da thịt nào, cổ trắng nõn che dấu dưới cổ áo cao. Vừa nhìn rất bảo thủ nhưng không kém phần hấp dẫn. Thật ra lại vô cùng thích hợp với cậu.

“Nhìn cậu cũng không tệ.” Tôi thành thành thật thật nói.

“Cậu tiết kiệm lời khen quá đấy!” Draco ngạo mạn nói. Cậu hơi gấp cánh tay một chút.

Tôi mỉm cười, khoác tay mình vào tay cậu.

Khi chúng tôi đến vũ hội, yến tiệc vừa chấm dứt nhưng phần quan trọng nhất thì vừa mới bắt đầu.

Vách tường được che phủ bởi lớp sương bạc lấp lánh ánh sáng. Trên cao là bầu trời đêm với những ngôi sao tỏa sáng, còn những chùm tầm gửi được kết thành những vòng hoa. Tất cả mọi người đều thay đổi trang phục, không còn mặc những bộ đồng phục như ngày thường. Rất nhiều người dựa vào tường nói chuyện với nhau một cách hào hứng, để lại một khoảng trống chính giữa nơi tổ chức vũ hội. Lúc này, bốn Quán quân cùng bạn nhảy của họ đã bắt đầu khiêu vũ mờ mịt cho vũ hội giáng Sinh.

“À, nhìn xem này...” Draco nhìn chăm chú vào sàn nhảy, mĩa mai cười nhạo, “Thật đáng thương cho Cứu thế chủ nha, cậu ta nhìn cứng ngắt như khúc gỗ vậy!”

Tôi quay nhìn về hướng sàn nhảy thì trông thấy Harry đang khiêu vũ. Bạn nhảy của cậu ta là một cô gái xinh đẹp của nhà Gryffindor có gốc Ấn Độ. Cô nàng kia giống như thao túng hoàn toàn bước nhảy của cậu ấy, cậu ấy cứ xoay vòng vòng với vẻ mờ mịt lại có chút chật vật.

Tôi nhin cười tiếp tục nhìn xem những người khác. Fleur mặc một bộ lễ phục bằng sa tanh màu khói, xinh đẹp bức người, bạn nhảy của cô nhìn cô say đắm không rời được ánh mắt. Cedric cài nơ cổ áo màu đen, bạn nhảy của anh ta là cô gái Đông phương xinh đẹp nhất trong trường của Nhà Ravenclaw.

Draco đang nhìn Krum cùng công chúa hồng phấn bên cạnh anh ta.

“Tại sao tớ cảm thấy cô gái kia trông rất quen mắt nhỉ?” Cậu nói.

“Đương nhiên rồi! Đó là một trong những đối thủ một mắt một còn của cậu cũng là một trong những người bạn thân của tớ, Hermione Granger!” Tôi nhìn biểu tình kinh ngạc đến khiếp sợ của Draco, kiêu ngạo mà bổ sung một câu, “Tớ giúp cậu ấy trang điểm đó, đẹp không?”

“Ah, có vẻ cậu đã hoàn toàn nắm giữ được pháp thuật làm đẹp rồi nhỉ?” Draco tiếc nuối nhìn tôi nói, “Có lẽ cậu còn cần trang điểm hơn cô ta nhiều.”

Điệu nhảy đầu tiên đã kết thúc, Harry mang theo biểu tình như trút được gánh nặng nhanh chóng rời khỏi trung tâm sàn nhảy.

Âm nhạc cho điệu nhảy thứ hai chậm rãi vang lên.

Tôi nhìn xung quanh một chút, Weasley đang trừng mắt nhìn Krum cùng Hermione, có vẻ hai người không có ý định ngưng khiêu vũ. Giáo sư Dumbledore lôi kéo giáo sư McGonagall vào sàn nhảy, tôi thật ra không nghĩ tới giáo sư McGonagall trông nghiêm khắc như vậy nhưng lại khiêu vũ giỏi như thế. Sirius đang hưng phấn nói chuyện phiếm cùng giáo sư Lupin. Giáo sư Snape đứng giữa nhóm giáo sư, có vẻ chẳng thích thú gì với vũ hội. Cho dù trong không gian tràn ngập thứ ánh sáng êm dịu và lãng mạn thế này, thầy ấy vẫn mặc một thân áo choàng đen, gương mặt lạnh lùng cũng không thể khiến người khác bỏ qua.

Tôi nhin không được mà quay nhìn giáo sư một cái, lại nhìn thoáng qua thêm lần nữa.

Lần thứ ba khi nhìn qua phía thầy ấy, tôi lại phát hiện giáo sư đã không còn đứng ở đó.

Draco tiến lên phía trước vài bước, xoay người nhìn thẳng vào tôi. Bọn con trai tuổi này luôn thay đổi ngoại hình rất nhanh. Tôi nhớ năm trước cậu còn cao bằng tôi, nhưng bây giờ đã cao hơn tôi nửa cái đầu.

Ánh mắt của cậu sáng long lanh, mang theo ý cười nheo lại, hướng về phía tôi làm ra một thủ thế mang ý mời.

“Tớ...tớ sẽ không nhảy đâu...” tôi xấu hổ nói, “Tớ đã nghĩ mình sẽ không đến vũ hội, cho nên đã không học nhảy...”

“Không sao đâu!” Cậu mang theo thái độ chẳng thèm để ý, “Khúc nhạc này rất chậm, cứ giao toàn bộ cho tớ!”

Tôi mang theo ý cười đưa tay đặt lên tay cậu đang vươn ra, cậu kéo tôi vào sàn nhảy. Khi đi ngang qua Krum và Hermione, Hermione nhìn tôi cười có vẻ rất vui sướng.

Một tay cậu đặt trên lưng tôi, tay còn lại nhẹ nhàng cầm tay tôi, chúng tôi nhìn chăm chú vào mắt đối phương, theo âm nhạc vang lên mà chậm rãi di

động, xoay tròn. Bầu trời đêm trên cao tỏa sáng lấp lánh ánh sao như những viên ngọc.

Tất cả đều có vẻ đẹp không sao tả xiết, dường như tôi thấy mình đã say trong bầu không khí này.

Sau một phút đồng hồ, Draco nghiêng răng.

”Chết tiệt, bây giờ tớ có thể xác định, Cứu thế chủ không khiêu vũ với cậu đúng là vì cứu vớt chân của cậu ta.”

”Tớ nhớ hình như đã nói là không khiêu vũ đấy.” Mặt của tôi hơi hơi nóng lên.

”Điều nhảy này chỉ cần theo động tác của tớ là được rồi! Tại sao cậu luôn chậm hơn nửa nhịp? Chẳng biết là do chân cậu hay đầu óc cậu chậm chạp thế?”

”Tớ nghĩ đầu óc tớ rất thông minh, chân tay cũng rất linh hoạt. Nếu không phải vì đôi giày này vừa cao vừa khó đi...A...đau...”

”Tớ nghĩ rằng cậu đang phê bình món quà giáng sinh của tớ đấy!”

”Được rồi, tớ thu hồi lời nói khi nãy...Như thế...à, tớ nhớ có ai đó hứa sẽ dạy tớ khiêu vũ nhưng không có thực hiện lời hứa của mình...”

”Đó là lỗi của tớ sao? Nếu cậu không cố chấp như vậy...Xoay người!”

”Ý cậu đây là lỗi của tớ? Lúc cậu làm mặt lạnh với tớ, tớ đã tìm mọi cách xuất hiện trước mặt cậu để cậu bỏ qua mà làm lành với tớ. Nhưng cậu đã làm gì nào? Nguyên nhân cậu làm mặt lạnh chỉ vì ghen tỵ tớ mặc lễ phục do người khác tặng!”

”Ghen tỵ? Cậu cứ thích đùa! Malfoy chưa bao giờ ghen tỵ, chưa bao giờ! Á, kính nhờ cậu đấy! Làm ơn giẫm chân lên mặt đất ấy, đừng giẫm chân tớ nữa...Xoay người! Nói tiếp, Sylvia, lễ phục của cậu hình như hơi chật đấy! Đáng người thon thả là ưu điểm duy nhất của cậu, mong cậu đừng đánh mất ưu điểm đó đấy!”

”Tớ đây không phải béo phì! Là phát dục, Malfoy tiên sinh! Có lẽ tớ không nên hy vọng cậu có thể dùng cái đầu xinh đẹp nhưng trống rỗng của mình để hiểu được vấn đề này.”

”Hai cái bánh pudding của cậu thì hơi nhỏ đó, chỉ mong có ngày chúng có thể phát dục mà lớn lên...”

Tôi trừng mắt nhìn cậu, nghiêng răng nói: “Tớ nguyên rủa cậu cả đời không cừ...”

Draco đem tôi ôm vào trong ngực, theo giai điệu nhẹ nhàng đang vang lên mà xoay một vòng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đừng choáng váng, cô em!”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 118: Sau lễ giáng sinh

Ngày hôm sau, tôi gặp Hermione ở Thư Viện.

Krum không có ở đây. Trong một góc gần đó, có mấy cô nàng đeo huy chương của đội Bulgari đứng thì thầm với nhau gì đó, thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn Hermione với vẻ chán ghét cùng ghen tỵ.

”Ồi Sylvia, cuối cùng cậu cũng đến!” Vừa trông thấy tôi, Hermione có vẻ thờ phào nhẹ nhõm.

”Tớ nghĩ mình đến sớm mà!” Tôi mỉm cười nói.

”Tớ chỉ không muốn ở đây ngắm một mình với mấy cô nàng kia thôi!” cô có vẻ tức giận, “Bất kể tớ đi đến chỗ nào thì mấy cô nàng trong hội yêu thích Quidditch đều vây xem tớ! Họ làm như Victor là vật sở hữu của mình vậy đó! Anh ấy muốn quen ai cũng phải được sự đồng ý của họ vậy...”

”Chắc, yêu đương với người nổi tiếng thật phiền phức nhĩ?” Tôi kéo cái ghế đối diện ra và ngồi xuống, cười nói.

”Yêu đương...” Mặt của Hermione nhanh chóng đỏ bừng, “Ah, tớ không...”

”Được rồi! Ai cũng thấy cậu đang hẹn hò với một anh chàng nổi tiếng mà!” Tôi phát tay, hơi nghiêng mình về phía trước, rất có hứng thú hỏi, “Tối hôm qua thế nào? Harry với Weasley có bị dọa không?”

”Lúc đầu họ còn chẳng nhận ra tớ!” Hermione nở một nụ cười đầy phần nộ, “Đương nhiên sau đó bọn họ kinh ngạc đến há hốc miệng!”

"Tuyệt quá rồi! Công sức suốt một tiếng đồng hồ cũng không uổng phí!" Tôi nhìn mái tóc xoắn màu đỏ của cô đã trở về hình dáng cũ, "Cậu có biết tôi qua cậu xinh đẹp đến thế nào không? Có lẽ cậu nên dùng một vài pháp thuật chăm sóc sắc đẹp đi!"

"Sau đó sáng sớm mỗi ngày mất hết một tiếng đồng hồ để trang điểm?" Hermione bày ra biểu tình 'miễn cho kẻ bắt tài' nói, "Trời ạ, chỉ nghĩ thôi là đã cảm thấy thật đáng sợ."

"Đương nhiên sẽ không khoa trương như hôm qua đâu!" tôi nghĩ nghĩ một chút nói, "Thực ra pháp thuật làm đẹp tốt dùng cho cậu ngày hôm qua có thể là thần chú được lưu truyền riêng trong nhà Malfoy. Cậu có thể sử dụng quyền 'một trăm chú ngữ làm đẹp thông dụng'. Blaise có nói quyền đó dùng khá tốt. Có lẽ cậu sẽ tìm được câu thần chú nào đó giúp cậu xử lý được mái tóc của cậu chẳng?"

"À... được đó!", "Hermione sờ sờ mái tóc xoắn của mình, hình như có vẻ đã động tâm, "Nam sinh Nhà Slytherin luôn có hiểu biết với các pháp thuật làm đẹp như thế à?"

"Bạn thân mến! Cậu không thể phủ nhận một việc, nam sinh Nhà Slytherin lúc nào cũng chinh chu hơn các nam sinh của các Nhà khác." Tôi mỉm cười nói.

"Trước giờ tớ nghĩ..." Hermione nhún nhún vai nói, "...chẳng qua là vì chất liệu may áo choàng của họ không giống người khác!"

"Nếu cậu trông thấy Draco chăm sóc cho mái tóc của cậu ấy, cậu sẽ không nghĩ như thế đâu!"

"Đúng rồi, nói về Malfoy, tôi hôm qua tớ thấy các cậu..." Hermione hứng thú nhìn tôi, "Các cậu làm lành rồi?"

"A, đúng là đã làm lành!" Tôi chống cằm, hai tay luôn vào mái tóc, "...Mà thực ra là cả hai bọn tớ hiểu lầm nhau thôi! Cũng đã nói rõ rồi!"

Hermione nhìn tôi, nhún nhún vai.

"Được rồi, cho dù tớ nghĩ hên hò với Malfoy chẳng phải là chuyện gì tốt, nhưng tớ cũng sẽ không nói gì thêm. Vì cậu có vẻ rất vui vẻ!" Hermione tiếc nuối nói, "Thật chẳng hiểu cậu thích cậu ta ở điểm nào?"

"Tớ nghĩ, đại khái là mặt." Tôi nghiêm trang nói.

"Đừng có đùa, Sylvia." Hermione nhìn nhìn tôi, "Lúc cậu nói thật ra Malfoy không tệ, tớ đã bỏ cả học kỳ để quan sát cậu ta, thật sự tớ chẳng thấy cậu ta thay đổi cái gì cả!"

"Ý tớ là cậu ấy đối xử với bạn bè không tồi. Hermione, về phần cậu, rất tiếc vì cậu là một Gryffindor. Đừng hy vọng Draco yêu mến Gryffindor!" Tôi cười lớn nói, "Cậu ấy cũng có thành kiến với Gryffindor, sự cố chấp đó chắc không thua kém gì Weasley đâu!"

"Được rồi, bây giờ tớ thừa nhận 'bệnh thành kiến' của Ron quả thật vô cùng nghiêm trọng!" Hermione đành mặt lại.

"Hà, các cậu lại làm sao thế?"

"Cãi nhau, ở vũ hội đêm qua!" Hermione mặt lạnh trả lời.

Tôi kinh ngạc nhượng nhượng mày.

"Tớ nghĩ đêm qua cậu đã rất vui vẻ?"

"Vốn là như thế!" Hermione nói.

"Như vậy thì tại sao?"

"Cậu ta nói Victor là người của Dumstrang, việc tớ quen anh ấy là hành vi thân địch! Ai là địch chứ? Thấy anh ấy đến đây, ai là kẻ đã kích động đến độ không tự chủ được hành động của mình? Ai mơ ước có chữ ký của anh ấy? Và ai đã trưng bày mô hình của anh ấy ở ký túc xá của mình?" Hermione lắc đầu bày tỏ sự khó tin của mình, "Nói thật ra, tớ không dám tin cậu ta dám nói Victor tiếp cận tớ chỉ vì Harry! Vì anh ấy muốn mọi thông tin của Harry từ tớ hoặc là lên cho Harry một lời nguyên nào đó...nhưng cho đến tận lúc này, Victor chưa từng nhắc đến Harry với tớ!"

Tôi há miệng thờ dốc.

"A này...chuyện đó...nghe thật huyền hoặc..."

"Sức tưởng tượng của Ron quả thật rất phong phú...đến độ khó tin!" Hermione tiếp tục nói, liếc mắt nhìn tôi mang theo ý trách móc.

Tôi nhẹ nhàng ho khan một tiếng

"Cậu có nghĩ...có khi nào cậu ta ghen tỵ không?"

"Ghen tỵ?" Hermione nhượng mày, "Trời ạ Sylvia, ý cậu là gì? Ron giống như anh em của tớ vậy đó!"

Tự nhiên tôi có chút đồng tình với Weasley.

Victor Krum mang theo biểu tình âm trầm u ám, ỉu xiu từ ngoài cửa Thư Viện đi vào. Ngay sau anh ta là một đám nữ sinh lú ra lú rú. Nhưng vừa thấy Hermione, gương mặt đang lạnh như băng của anh ta biến mất, thay vào đó là nụ cười tươi tắn, và đi về phía chúng tôi.

Tôi nhìn Hermione. Cô hơi cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng, đang lấy tay đùa nghịch mấy lọn tóc của mình.

"Victor, đây là Sylvia Hopper." Hermione giới thiệu chúng tôi với nhau, "Sylvia, đây là Victor Krum."

"Tôi biết anh." Tôi đứng lên, bắt tay Krum.

"Tôi cũng biết em, Hermione đã nói với tôi về em!" Krum dùng Anh ngữ mang chút khẩu âm ngoại quốc, anh ta nhìn về phía Hermione.

Hermione cũng đang nhìn anh ta.

Tôi ho khan một tiếng, cảm thấy bản thân không nên ở đây làm kỳ đà.

"Hermione, tớ về ký túc xá đây!" tôi nói, "Cậu biết có thể tìm được tớ ở đâu mà! Tạm biệt!"

Trong kỳ nghỉ, tôi đã viết rất nhiều thư cho Blaise. Blaise luôn hồi âm cho tôi nhưng độ dài của lá thư hồi âm thì càng ngày càng ngắn, hình như cô đang rất bận rộn. Thiếu đi việc cần nhả liên miên thông thường của cô làm tôi cảm thấy không quen.

Trong lúc người ta không nhận ra, kỳ nghỉ cũng đã chấm dứt.

Trước ngày bắt đầu học kỳ mới một ngày, Draco ngồi trước lò sưởi âm tường, tập trung đọc báo. Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu và bắt đầu đọc một quyển sách về Thảo Dược. Bên ngoài rất lạnh. Tuyết đóng một lớp dày và gió thì rét cắt da cắt thịt. Những ngày nghỉ bình thường chúng tôi thích được ở cạnh nhau như vậy, có đôi khi còn có cả Goyle và Crabbe, hoặc Blaise và cả Parkinson.

Đối với việc chúng tôi chính thức công khai hẹn hò vào dịp vũ hội Giáng Sinh, Parkinson cực kỳ tức giận. Cô nàng không nghĩ chúng tôi sẽ làm lành nhanh như thế. Trước mặt tôi, cô cố tỏ ra lạnh lùng. Lúc nào cũng trưng ra bộ dạng cao ngạo đi lại trước mặt tôi, nhìn tôi rất không vừa mắt.

Tôi cảm thấy vận phần may mắn khi tình địch là một Slytherin, mà không phải Gryffindor hoặc Hufflepuff. Vài ngày trước, có hai nữ sinh năm thứ sáu Nhà Hufflepuff chỉ vì chuyện yêu đương mà đánh nhau, loạn thành một đoàn lại còn kéo đứt tóc nhau, thật rất khó nhìn.

Đột nhiên Draco mở to hai mắt, ngồi ngay ngắn chuyên chú nhìn chăm chăm tờ báo, ngón tay vô ý gõ nhẹ lên mặt bàn.

"Ha! Nhìn xem này." Draco hưng phấn nói.

Tôi nghi hoặc cầm lấy tờ báo, nhìn thấy một tiêu đề: Sai lầm nghiêm trọng của Dumbledore. Xem xuống dưới, tin tức do phóng viên Rita Skeeter viết, nói sai lầm của Dumbledore nghiêm trọng như thế nào khi để Hagrid đảm nhiệm vai trò giáo sư môn Chăm sóc sinh vật huyền bí. Cô ta miêu tả Hagrid trong bài báo của mình cứ như một kẻ vô cùng hung hăng, thích dọa nạt học trò, cực kỳ nguy hiểm, đã từng khiến cho vài học sinh trong trường bị thương nặng nhưng mà Dumbledore lại làm như không thấy.

"Tôi và bạn mình đã bị một con Bàng Mãng công kích" một học sinh năm thứ tư kể lại, "nếu không phải có người vừa vận mang theo thuốc cầm máu cao cấp, bạn của tôi chắc chắn đã chết." Tôi xem kỹ, ngẩng đầu nhìn Draco một cái, "Đây là cái gì?"

"Đây là sự thật!" Draco dựa vào lưng ghế sô pha.

"Được rồi, đúng là sự thật! Nhưng tất cả chúng ta cũng biết cô phóng viên này kẻ không đúng sự thật!" tôi trả tờ báo lại cho Draco, "Sự thật thì Hagrid vừa ngốc vừa thành thật lại rất dễ mềm lòng."

"A, lúc tớ trả lời phỏng vấn của cô phóng viên đó thì tớ cũng chẳng biết cô ta sẽ viết thế này!" Draco lười biếng địa nói.

"Cho dù biết thì cậu cũng sẽ nói." Tôi xoay người nhìn Draco.

"Cậu xem phía dưới chưa?" Draco hỏi.

"Chưa xem! Dù sao loại tin tức bịa đặt này cũng chẳng có gì hay ho để xem!"

"Phía dưới cũng không phải bịa đặt!" Draco nghiêng người, đem tờ báo đặt trước mặt tôi, "Nhìn này, ông ta là người không lò lài, cả tên của mẹ ông ta cũng được nhắc tới."

Tôi nhìn Draco với vẻ kỳ quái.

"Đúng vậy, tớ đương nhiên biết ông ấy là không lò lài. Thế thì có gì đâu?"

"Cậu biết?" Draco giật mình nói.

”Là cậu nói chứ à! Vào năm thứ nhất, mỗi ngày cậu đều nhắc đến mà...”

”À... là tớ đoán thế!” Trên mặt Draco hiện ra biểu tình kỳ quái, “Cậu không biết đây là một cách xưng hô si nhục đối phương phải không? Chẳng hạn chê kẻ lùn là gia tinh hoặc người cao lớn là khổng lồ lai...”

Tôi cẩn thận nhìn cậu.

”Vây... Hagrid là khổng lồ lai không phải là chuyện ai ai cũng biết?”

”Đương nhiên!” Draco nói, “Thực tế, phù thủy rất căm ghét con lai với các sinh vật pháp thuật, đặc biệt là người khổng lồ. Bọn chúng hung bạo bẩm sinh!”

”Được rồi! Hagrid là hậu duệ của người khổng lồ hung bạo bẩm sinh!” tôi nói, “Nhưng ông ấy vẫn là một kẻ vừa ngốc, vừa thành thật lại dễ mềm lòng.”

”Mọi người sẽ không tin tưởng đâu.” Draco nói.

”Không tin thì thế nào? Hagrid cũng không có gì phải ngại.”

”Này...” Draco không kiên nhẫn nói, “Việc này cho thấy kiếp sống giáo sư dạy học môn Chăm sóc sinh vật huyền bí của ông ta sẽ chấm dứt!”

”Dumbledore sẽ không cho phép điều đó xảy ra, Draco.”

”Ông ta sẽ!” Draco cười theo kiểu ‘vui sướng khi người gặp họa’, giơ tờ báo trong tay lên, “Sức mạnh của dư luận! Tớ phải giữ tờ báo này lại đến lớp học Chăm sóc sinh vật huyền bí vào ngày mai! Tớ dám cá Cấu thể chủ vẫn chưa xem tờ báo này đâu...”

Tôi thở dài, quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 119: Phân tích

Sau giờ học Thảo dược, chúng tôi từ nhà kính số 3 từng bước chậm rãi đến gần căn chòi nhỏ của Hagrid. Bên ngoài chòi không phải là người khổng lồ lai quen thuộc mà là một nữ phù thủy lớn tuổi.

Đám rắn nhỏ Slytherin chụm đầu thì thầm rồi bật cười, có vẻ chẳng ai ngạc nhiên vì điều này cả.

”Tớ đã nói rồi! Hagrid sẽ chẳng được dạy nữa đâu!” Draco nhìn đám sư tử nhỏ đang ngạc nhiên, giả bộ lắc đầu, lên tiếng, “Chẳng có được một Gryffindor nào có thói quen đọc báo sao? Merlin! Mỗi một Slytherin đều biết tầm quan trọng của việc nắm bắt tin tức kịp thời!”

”Công bằng mà nói... thật ra tớ không biết!” Tôi nhìn Harry đang giật mình mà hỏi giáo sư dạy thay, “Harry nhất định sẽ rất khó chấp nhận, dù sao thì Hagrid cũng là người bạn đầu tiên của cậu ấy mà!”

”Người bạn đầu tiên?” Draco hừ một tiếng, “Làm sao cậu biết?”

”Harry nói cho tớ biết! À...” Tôi nhìn cậu, nói, “Draco, tớ không biết rốt cuộc chuyện gì đã khiến cậu và Harry đối chọi gay gắt như thế. Tớ cũng biết cậu cố chấp đến mức nào. Chính vì vậy tớ sẽ không khuyên cậu giảng hòa với cậu ấy! Đồng thời, tớ nghĩ cậu cũng hiểu được, cho dù cậu có cảm thấy khó chịu đến thế nào thì sự thật tớ với cậu ấy là bạn cũng không thay đổi được!”

Draco nhú mày thật chặt.

”Parkinson và Harry, chúng ta huê nhau!” Tôi vội vàng bổ sung, nở một nụ cười mang hàm ý ‘không cho phép phản đối’, “Đúng không?”

”Các trò đi qua phía bên này!” Giáo sư Grubbly Plank nói xong, dẫn chúng tôi đi ngang qua chuồng ngựa của Beauxbatons, bày ngựa khổng lồ đứng đó, dựa sát vào nhau tránh rét. Chúng tôi đi về phía Rừng Cấm, dưới một gốc đại thụ ở bìa rừng là một con bạch kỳ mã.

”Merlin, nó thật sự là quá đẹp!” Các nữ sinh đều kêu.

Nó quả thật xinh đẹp cực kỳ, có một bộ lông với tuyết còn trắng hơn. Nó nhìn chúng tôi, ánh mắt đầy vẻ bất an, Nó bồn chồn gõ những móng guốc vàng xuống đất và ngừng đầu mang theo cái sừng của nó nhìn chăm chăm chúng tôi.

”Các nam sinh lui ra phía sau!” Giáo sư Grubbly Plank lớn tiếng hô, “Bạch kỳ mã thích nữ sinh vuốt ve. Các nữ sinh tiến về phía trước, chậm thôi, cẩn thận lại gần nó, thả lỏng nào...”

Các nam sinh lùi lại một chút, còn nữ sinh chúng tôi bước lại gần để chạm vào bạch kỳ mã.

Bộ lông của nó quá thật rất mềm mại, lại rất ấm áp, mỗi nhịp thở của nó đều có thể cảm nhận rõ dưới lòng bàn tay. Cơ thể của nó là sự pha trộn giữa cứng rắn và co dãn. Cho dù đã kết thúc giờ học nhưng tôi vẫn còn cảm thấy cảm giác kỳ lạ này trên tay mình.

Đây mới là lớp học Chăm sóc sinh vật huyền bí chân chính!” Draco lười biếng nói. Khi này trong lớp học, cậu đã đưa tờ báo cho Harry xem và đã cười nhạo một hồi. Lúc này trông cậu rất thỏa mãn.

”Uhm...thật ra con người của Hagrid không tệ! Ông ấy quen thuộc với hầu hết mọi sinh vật trong Rừng Cấm!” Tôi lập tức nói. Nhưng lương tâm tôi không thể phủ nhận lời của Draco, “Nhưng quả thật ông ấy không thích hợp với việc dạy học!”

”Là vô cùng không thích hợp.” Draco nói.

Trung tuần tháng một là dịp đến làng Hogsmeade. Tôi không đi ra ngoài, mà yên ổn ở trong phòng Sinh hoạt chung xem một quyển sách mượn được trong Thư viện. Sau vài lần đi đến Hogsmeade, tôi chợt nhận ra đó cũng chỉ là nơi ở của phù thủy mà thôi, cũng chẳng có gì quá đặc biệt.

Qua hôm sau, lúc tôi đến Thư viện trả sách thì gặp được nhóm ba người Cứu thế chủ cũng đang ở Thư viện.

Tôi tìm Bà Pince để hoàn tất việc trả sách, lại tìm một quyển sách khác rồi đi đến ngồi đối diện với bọn họ.

”Các cậu đến sớm nhỉ?” Tôi nói.

”Cậu cũng đến sớm” Harry nói. Weasley làm bộ không thấy tôi, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, tựa như cúi rạp vào quyển sách.

”Sylvia!” Hermione ngẩng đầu lên từ một đồng sách, vui vẻ nói, “Này, cậu có thể giúp Harry đó...”

”Chuyện gì?” Tôi hỏi.

”Là...” Harry do dự một chút nói, “Cậu có biết cách nào có thể giúp một người ở dưới nước trong một giờ không?”

”Có ai muốn lặn xuống nước sao?” Tôi nhìn nhìn bọn họ, hỏi, “Tớ cũng không biết chỗ cho thuê thiết bị lặn đâu...”

”Không, không phải thế...thực ra là...” Harry nói, “Tớ tìm được manh mối cho trận tranh tài kế tiếp! Cậu còn nhớ quả trứng vàng không?”

”Quả trứng vàng?” Tôi ngạc nhiên nói.

”Này Sylvia, cậu có xem trận tranh tài đầu tiên mà, phải không?” Hermione lớn tiếng thở dài nói, “Quả trứng vàng mà Quán quân đoạt được trong trận tranh tài đầu tiên ẩn chứa manh mối cho trận tranh tài thứ hai!”

”À...” Tôi cuối cùng cũng nhớ ra, “Tớ nghe nói sẽ nghe được tiếng kêu thảm thiết khi mở nó ra...”

”Đúng vậy!” Harry nói, “Tôi qua, tớ đi đến phòng tắm của huynh trưởng. Sau đó thì phát hiện được nếu mở quả trứng ở trong nước, cậu có thể nghe được tiếng hát thay vì tiếng kêu thảm thiết kia...”

”Thần kỳ thật!” Tôi nhướn nhướn mày hỏi, “Nó hát cái gì?”

”Tôi chúng tôi ở nơi nghe được tiếng chúng tôi. Chúng tôi không thể hát được trên mặt đất...rồi thì chúng tôi lấy đi thứ mà bạn yêu quý nhất...vậy đó!” Harry nói, “Đoạn sau là muốn tôi trong vòng một tiếng đồng hồ có thể tìm lại, nếu không thứ đó sẽ biến mất!”

”Không thể hát được trên mặt đất?” Tôi nhui mày.

”À...Myrtle cho rằng đó là người cá...”

”Myrtle?” Tôi kinh ngạc nhướn mày hỏi, “Hình như khi này cậu nói...cậu đến phòng tắm của huynh trưởng?”

”Đúng vậy!” Harry ho khan một tiếng nói, “Nhưng mà bọt xà phòng rất nhiều, tớ thì chị ta không thể thấy được cái gì.”

Tôi nhìn Harry, cậu ấy đang cố gắng giữ biểu tình của mình có vẻ tự nhiên. Nhưng thật ra tôi có thể thấy cậu ấy đang bối rối rõ ràng.

”Được rồi!” Tôi quyết định không dây dưa vấn đề này nữa, quay lại đề tài chính, “Người cá quả thật khá chính xác, chúng thích âm nhạc. Như vậy, chúng sẽ canh giữ ‘vật yêu quý’ của Quán quân, sau đó chờ cậu cướp đoạt về? Uhm...thật không dễ dàng gì, chúng dùng Đỉnh ba (Kích ba chìa) làm vũ khí, có lẽ cậu sẽ cần đến thuốc giải độc...”

”Thực ra không cần chúng lấy Đỉnh ba tấn công tớ!” Harry khô khốc nói, “Chỉ cần ở dưới nước quá năm phút là tớ chết rồi!”

”Cho nên...?” Tôi nhìn đồng sách vĩ đại phù đầy bụi đang để trước mắt tôi, “Các cậu đang tìm cách để thở dưới nước?”

"Dùng thần chú Accio là được rồi!" Weasley không nhìn tôi, lớn tiếng nói với Harry, "Thần chú triệu hồi của cậu tốt như vậy thì hoàn toàn có thể gọi một thiết bị lặn của Muggle đến mà!"

"Không thể làm được!" Hermione quả quyết phủ quyết.

Weasley đỏ mặt.

"Sao chứ?" Cậu ta lặc giọng, "Tớ...tớ cảm thấy có thể mà..."

"Dùng cụ lặn đương nhiên tốt! Nhưng..." Hermione nói, "Từ thành phố của Muggle so với lâu đài Hogwarts thì xa hơn nhiều, tớ không nghĩ Harry có thể gọi nó đến."

"Cậu không tin tưởng Harry phải không?" Weasley quả thực dường như cố ý đối đầu với Hermione.

"Thật ra thì tớ cũng không thể..." Harry do dự một chút. Nhưng Weasley rõ ràng không nhìn cậu ấy, cậu ta thờ phỉ phỉ nhìn Hermione.

"Cho dù ma lực mạnh đến mức có thể gọi đồ lặn đến từ khoảng cách xa như thế nhưng cũng không đồng nghĩa với việc nó có thể vượt qua rào chắn pháp thuật của Hogwarts! Chưa kể vùng quanh đây cũng chưa chắc có đồ lặn! Còn có điều này nữa..." Hermione quả quyết nói, "Nếu cậu có nghe giảng ở lớp Luật pháp thuật, cậu phải biết điều này vi phạm vào 'Quy ước quốc tế về việc giữ bí mật pháp thuật'."

Weasley trừng mắt nhìn cô, tức giận.

"Cho dù cậu có thành công gọi về..." Tôi nói, "Tớ không nghĩ Harry có tài đến mức chỉ trong một giờ có thể học được cách thực hiện các thao tác lặn. Chắc cậu cũng biết muốn trở thành thợ lặn phải trải qua huấn luyện."

"Ừ, đúng thế, tớ biết mà." Harry chán nản nói.

"Nhưng cậu có thể tự mua một bộ." Tôi nghĩ một chút rồi nói, "Cậu có khả năng mua được một bộ mà!"

"Tớ không mua được, Sylvia, "Harry nhún nhún vai nói, "Trừ bỏ có thể đến làng Hogsmeade, tớ không thể ra khỏi trường, căn bản là không có tiếp xúc với dân Muggle."

"Cậu không mua được, nhưng Sirius hoặc Lupin có thể mua giúp cậu!" tôi nói, "Bọn họ đều là giáo sư. Hơn nữa, họ tiếp xúc nhiều với Muggle."

"Nhưng nếu sử dụng đồ của Muggle có lẽ sẽ làm Harry bị trừ điểm khá nhiều đó." Hermione cau mày nói, "Đây là cuộc thi của phù thủy, tớ nghĩ các giám khảo sẽ muốn các Quán quân sử dụng pháp thuật hơn!"

"Cho nên phương án này chỉ dùng để dự phòng." Tôi nói, "Hiện tại chúng ta nên tìm xem dạng ma pháp nào mới có thể đem lại hiệu quả như thế."

"Nếu chúng ta có thể được học Biến hình cao cấp thì tốt quá!" Hermione thờ dãi nói, trong mắt tràn ngập mong chờ, "Đó là chương trình học của năm thứ sáu..."

"Hoặc là Animagi?" Harry nói, "Sirius học xong pháp thuật này vào năm thứ năm."

"Này Harry..." Hermione nói, "Trong một tháng ngắn ngủi, cậu không thể hoàn tất việc học phép Animagi."

"Được rồi, tớ chỉ nói thế thôi!" Harry chán nản nói.

"Sao không nghĩ đến ma được?" Tôi do dự một chút, "Harry, không phải cậu nói, cậu đang học cùng...ừ, giáo sư Snape sao? Cậu có thể hỏi giáo sư xem sao, có thể giáo sư sẽ biết cách nào đó đây!"

"Hỏi Snape?" Harry trợn mắt há hốc mồm mà nói, "Không! Tuyệt đối không! Ông ấy sẽ chẳng nói cho tớ biết đâu!"

"Hỏi cái lão Dơi già đầy mỡ đó?" Weasley chán ghét nói, "Harry, lão ta còn muốn biến cậu thành ma được hơn đấy!"

"Weasley, tôi nghĩ trong từ điển của cậu hoàn toàn không có hai từ 'lẽ ngại' và 'tôn trọng'! "Tôi lạnh nhạt nói.

"Khi nào lão ta có thể công bằng tính điểm cho Gryffindor, nói không chừng hai từ đó sẽ có đấy!"

"Nếu trình độ của Gryffindor đa phần đều giống cậu..." tôi cười nhạo nói, "Cho dù người ôn hòa nhất cũng chẳng tìm ra lý do để cho cậu đâu, Weasley."

Tôi bỏ mặc bộ dáng tức giận đến đỏ mặt tía tai của cậu ta, quay nhìn Harry, nhún nhún vai nói: "Được rồi! Tớ cũng chỉ tùy tiện nói thế thôi! Cậu cũng biết học kỳ này giáo sư cũng không làm khó cậu nhiều lắm..."

"Không làm khó nhiều? Sylvia." Harry kháng nghị địa nói.

"Thì cũng có làm khó dễ cậu." Tôi nhấn lại mặt nói, "Tớ nghĩ bây giờ chắc tớ đã thay thế vị trí 'học trò được giáo sư Snape thích làm khó nhất' của cậu

rồi!”

”Sylvia!” Hermione nói, “Thật ra thì không giống nhau đâu! Giáo sư chỉ là yêu cầu nghiêm khắc với cậu thôi, không phải thích làm khó đâu!”

Weasley kinh ngạc há to mồm nhìn cô.

”Hermione!” Cậu ta oán giận ồn ào.

”Nghe được một Gryffindor đánh giá viện trưởng Slytherin như thế...” tôi nhướn mày nói, “...thật sự rất đáng ngạc nhiên!”

”Tớ chỉ là nói sự thật.” Hermione nói, “Có lẽ khi cậu hỏi thì có thể có được đáp án nhưng tớ không nghĩ Harry cũng được đãi ngộ như thế!”

”Tớ không tin giáo sư không biết là tớ hỏi giúp ai! Nếu tớ đi hỏi chắc chắn sẽ gặp họa.” Tôi cúi đầu suy nghĩ một chút, “Tớ cho rằng sử dụng bùa chú thì rất khó. Chưa kể bùa chú cần luyện tập rất nhiều, càng là bùa chú cao cấp thì lại càng luyện tập vất vả, với ma lực của một phù thủy mười bốn tuổi xác suất thành công lại càng thấp!”

”Cho nên?” Hermione nhướn cao mày.

”Vẫn là ma được thì tốt hơn. Có lẽ trong Thư viện này sẽ có quyển sách nào đó chứa đựng công thức điều chế ma dược cho người sử dụng khả năng thở dưới nước đấy!” tôi mỉm cười nói, “Rất nhiều công thức ma dược không thông dụng thú vị vô cùng!”

”À, có thể lắm...” Harry hơi hơi nhụt chí nói, “Một tháng tiếp theo đây, tớ chẳng những phải làm bài tập, còn phải đi theo giáo sư Snape huấn luyện riêng, có thể còn huấn luyện dưới nước lại còn phải tìm công thức điều chế ma dược nữa...”

”Này, không cần lo lắng đâu, Harry, “Hermione vỗ nhẹ lên tay Harry, “Bọn tớ sẽ giúp cậu.”

”Cho dù không tìm thấy biện pháp để thở dưới nước cũng không sao!” tôi bỏ sung, “Cậu có thể bỏ quyền tham gia!”

”Bỏ quyền tham gia...như vậy đồ vật mà tớ yêu thích nhất sẽ vĩnh viễn mất luôn...bài hát nói thế đấy!” Harry do dự nói.

”Cho dù là đồ vật yêu quý nhất nhưng không thể quan trọng hơn tính mạng của cậu được!” Tôi mỉm cười với cậu, “Không cần khiến mình chịu áp lực lớn như vậy! Cậu mới mười bốn tuổi, sẽ không ai vì thế mà trách cứ cậu! Tớ tin mọi người còn hy vọng cậu được bình an hơn. Chẳng qua...đồ vật mà cậu yêu thích nhất là gì thế?”

”Có lẽ là áo tàng hình...”

Tôi cười.

”Cậu có áo tàng hình? Thật tuyệt nha!”

Harry chán nản bỏ sung: “Ba tớ để lại cho tớ.”

”Yên tâm đi! Có áo tàng hình cũng không phải chuyện gì lớn lắm!” Tôi nói, “Tuy rằng người bình thường cũng khó mua được nhưng vẫn không ít người có đâu!”

”Không ít?” Harry nghi hoặc nói.

”Ít nhất cũng không thể nói là hiếm.” Tôi thờ dãi một tiếng, “Tớ cũng muốn có một cái!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 120: Blaise tới chơi

Việc huấn luyện Harry dưới nước vẫn chưa được bắt đầu, bởi giáo sư Lupin nói cho cậu biết việc sử dụng thiết bị của Muggle là không được phép.

Mà bọn mình lại không tìm ra được một câu thần chú hay loại thuốc nào giúp hô hấp trong nước. Thời gian qua nhanh ngày thi đấu thứ hai càng ngày càng gần, Harry càng ngày càng tỏ ra nôn nóng cùng lo lắng.

Cuối cùng sau một khóa huấn luyện, Harry ôm hi vọng nhỏ bé đến hỏi giáo sư Snape.

“Harry... Potter..., cậu bé vàng của chúng ta có lẽ đã hình thành thói quen có được sự trợ giúp của người khác, thế cho nên cho rằng đó là nghĩa vụ của toàn bộ phù thủy... Thật hy vọng lời từ chối của ta có thể sửa ý tưởng ngu xuẩn tốt bậc của cậu. Có lẽ cha đỡ đầu của cậu sẽ nguyện ý giúp cậu, đầu

sao ai cũng biết anh ta vì con trai của bạn tốt thì cái gì cũng có thể làm, đúng chứ? Cút đi.” Harry đề thấp tiếng nói, bắt chước y hệt giọng điệu tẻ tẻ đặc biệt của giáo sư Snape, nhún vai: “Sau đó ông ta đuổi mình ra khỏi hầm.”

“Hà!” Hermione nhấn lại cái mũi nói còn tôi cười đến mức thắt lưng suốt nửa cũng không thẳng nổi. “Harry,” tôi khụ một tiếng “Trên thực tế tôi cho rằng ông ấy nói rất đúng.”

“Cái gì?” Harry kinh ngạc nhìn tôi.

“Mình nói, vì sao bồ không hỏi Sirius chứ?”

“Trên thực tế thì mình đã từng đề nghị với cậu ấy,” Hermione xen vào nói: “Thế nhưng Harry cho rằng đó là gian lận.”

“Gian lận? Harry, bồ vì sao lại nghĩ như vậy? Bồ có thể xin giúp đỡ với bọn mình, nhưng xin giúp đỡ từ Sirius thì lại là gian lận?”

“Ông ấy cũng là giáo sư.”

“Lupin cũng là giáo sư, Snape cũng là giáo sư, nhưng Sirius là cha đỡ đầu của bồ, Harry.”

“Đúng vậy,” Hermione nói, “Giống Bagman mới nói là gian lận.”

“Bagman?” Tôi nghi hoặc nói “Mấy bồ chưa từng nói qua.”

“Tụi mình đụng phải hấn ở quán Ba Cây Chổi trong Hogsmeade, hấn muốn cho Harry biết cách làm sao để qua hạng mục thứ hai.” Hermione nghiêm khắc nói “Bồ có biết không, ông ta không thể làm như vậy được, ông ta là giám khảo mà! Chỉ có điều sau đó lại xảy ra chuyện không thoải mái.”

“Chuyện không thoải mái?” Tôi nhàu mi.

“À... đụng phải người đàn bà đáng ghét Rita Skeeter! Harry vì cô ta đưa tin chuyện tình của Hagrid nên cùng cô ầm ĩ ta một trận.” Hermione liếc mắt nhìn Harry khiển trách. “Mình cho rằng vậy là rất lỗ mãng!”

“Hermione! Bồ cũng cùng cô ta ầm ĩ chứ không chỉ có mình.” Harry nói: “Vẫn nên cẩn thận một chút đi, kẻo tiếp cô ta nhất định sẽ đối phó bồ đó.”

“Đối với việc này mình vẫn không cảm thấy hối hận.” Hermione kiêu ngạo nói: “Cứ để cô ta đến đây đi, bồ mẹ mình cũng không xem báo chí phù thủy.”

Phần chương cuối cùng của khóa học ma thuật còn một tháng, giáo sư Snape đột nhiên nói: “Tiểu thư Hopper, bây giờ tôi đến phòng làm việc của tôi.” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn giáo sư Snape nhưng ông ấy dường như kiên quyết không muốn để lộ một chút ít tin tức cho tôi, mặt không biểu cảm nói: “Tan học.” Sau đó xoay người ra khỏi phòng học.

Draco tiến đến bên cạnh tôi, lo lắng nói: “Cậu lại phạm sai lầm nữa hả? Có phải đổ sai tỷ lệ nước của con đĩa không?”

“Tại sao bảo mình đi làm công thất thì nhất định là mình phạm vào sai lầm,” tôi theo trực giác phản bác lại, gần như sợ hãi nói: “Nói không chừng là vì mình làm được tẻ rất hoàn mỹ.”

Blaise đang đi tới thì nghe tôi nói vậy liền cười ra tiếng còn Draco thì khó tin nhìn tôi: “Cậu cứ nói giỡn.”

“Cậu xem, mình thật cao hứng.” Tôi rầu rĩ nói. Ai cũng biết giáo sư Snape không phải là một người giỏi khích lệ học sinh.

Đúng bây giờ tới, tôi đi đến cửa phòng làm việc của giáo sư Snape rồi khẽ gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói của giáo sư Snape truyền đến.

Tôi đi vào thì thấy giáo sư Snape đang ngồi đằng sau bàn làm việc chấm bài. Sắc mặt của ông tuy rằng vẫn tái nhợt nhưng so với năm nhất thì khá hơn rất nhiều, đôi môi gắt gao mím lại.

Tôi thấp thỏm không yên nhìn ông cau mày phê chữa hết một phần bài tập, buông bút lông chim, đi đến một cái cửa nhỏ hình tròn trên vách tường.

“Theo vào trong.” Ông nói.

Tôi theo giáo sư Snape đi vào, kinh ngạc phát hiện sau cửa nhỏ tựa hồ là phòng sinh hoạt thường ngày khiêm tốn của ông. Ba mặt tường đều có những cái tủ cao đến trần nhà, bên trong bày chỉ chút những quyển sách thật dày. Một mặt tường khác có là lò sưởi trong tường, bên trong sạch sẽ đến mức một chút tro bụi đều không có. Đối diện lò sưởi là một tấm thảm trải sàn, trên thảm có một chiếc ghế sofa nhỏ, một cái bàn cùng cái ghế có tay vịn.

“Chờ chút.” Giáo sư Snape bình tĩnh nói. Ông ấy cầm lên một quyển sách trên bàn, ngồi lên ghế vịn đọc sách. Tôi dùng đôi mắt trông mong nhìn ông ấy, cảm thấy mình ngồi thực không thể an ổn. Đây quả thực rất quái lạ, giáo sư độc được của tôi gọi tôi đến phòng làm việc của ông ấy chỉ vì cho tôi xem ông ấy đọc sách thôi sao?

Thời gian từng giây từng phút đi qua, đột nhiên lò sưởi trong tường toát ra một cỗ khói bụi mù mịt.

“Chết đuối” Cô gái vừa ho khan vừa sử dụng bùa làm sạch cho thân thể mình cùng sàn nhà nhưng tiếc là hiệu quả cũng không được tốt lắm. “Tro bụi trong ống khói tích góp từng tí mà dày như vậy thì chắc nó gần như chưa được từng sử dụng, đúng không?”

“Tôi cũng không thường bị... quấy rầy.” Giáo sư Snape vẫn ngồi ở chỗ cũ rút đũa phép ra cho cô gái một bùa chú làm sạch. “Ngoài ra, cô đến muộn.”

Tôi kinh ngạc đến mức tưởng chừng như muốn nhảy dựng lên. “Blaise.”

“Đường lối bay gấp trực trặc, tôi không biết làm việc thiện lại có thể tốn nhiều thời gian như vậy.” Blaise hướng tôi lộ ra một cái tươi cười, giang hai cánh tay: “Con yêu.”

Tôi gần như vội vã chôn đầu vào ôm ấp của cô. Merlin ơi, gặp được cô tôi mới phát hiện mình rất nhớ cô.

Tôi dùng sức ôm cô rất lâu mới buông ra, tí mi đánh giá cô. Cô mặc chiếc áo choàng màu đen, đỉnh đầu đội mũ có gắn một cái khăn đen che khuất nửa gương mặt.

“Sao?” Cô mỉm cười vén khăn lên, cúi đầu nhìn bản thân: “Làm sao vậy?”

“Đây là lần đầu tiên con thấy mẹ mặc áo choàng phủ thủy.” Tôi cảm thán không thôi. Nói xong tôi chú ý tới sắc mặt của cô có chút không khỏe: “Ý con là nhìn mẹ có chút mệt mỏi.”

“À, con yêu. Mấy ngày nay mẹ có chút bận rộn, con biết đó.” Blaise thờ dãi nói.

“Bận rộn?” Tôi thử thăm dò nói.

“Văn kiện và giấy tờ chồng chất vài năm của nhà Sadie.” Blaise hướng tôi thương cảm cười cười, “Mẹ phải đem chúng chỉnh sửa lại. Dù sao mẹ cũng là người cuối cùng của nhà Sadie.”

“À...” Tôi không biết nên nói cái gì. Đối với gia tộc Sadie tôi hoàn toàn không biết gì cả và cũng không có cảm tình gì, nhưng tôi biết đối với Blaise thì không phải như vậy. Có lẽ tôi vĩnh viễn cũng vô pháp lý giải tâm tình của Blaise. Hiện tại tôi chỉ có thể an ủi và cho cô thứ cô cần nhất: một cái ôm không có nghi vấn gì.

Chúng tôi ngồi xuống trên ghế salon.

“Sylvia,” cô nghiêng nghiêng thân mình về phía trước nói: “Thời điểm cuối kỳ mẹ sẽ đón con ở sân ga chín ba-phần-tư.”

“Con đã mười bốn tuổi, Blaise.” Tôi nói, “Cho dù mẹ không đi đón thì con nghĩ bản thân cũng có thể tự mình trở về.”

“Mẹ nghĩ con không thể đâu.” Blaise cười cười, “Chúng ta phải chuyển nhà.”

“Chuyển nhà?” Tôi kinh ngạc nói, “Khi nào thì? Chuyển đi nơi nào?”

“Vào mấy ngày nay, chuyển tới trang viên nhà Sadie.” Blaise nhìn tôi, bình tĩnh nói.

“À...” Tôi cảm thấy có chút mờ mịt. Tôi thanh thanh cổ họng nói: “Kỳ thật, con cảm thấy nhà chúng ta bây giờ có điểm nhỏ nhưng chúng ta đã làm cho nó trở nên thực thoải mái.”

“Thật vui khi nghe con nói như vậy, mẹ cũng hiểu được nó thực thoải mái. Nhưng mà...” Blaise lắc đầu, “Hiện tại mẹ còn có rất nhiều việc cần xử lý, nhưng con cú mèo thường xuyên ra vào sẽ làm người khác phát hiện mất.”

“Nhưng mà...” Tôi có chút do dự liếc mắt nhìn giáo sư Snape một cái. Tình hình kinh tế trong nhà đã có cải thiện nên chúng tôi sớm có thể chuyển ra khỏi cái gác xếp nhỏ nhỏ kia và dời căn hộ rộng hơn một chút. Sau khi tôi biết Blaise theo đuôi giáo sư Snape thì tôi đều đoán nguyên nhân chính không đời phòng ở vì nó cách nhà giáo sư Snape rất gần.

Giáo sư Snape dường như nhạy bén nhận ra ánh mắt của tôi. Ông cau mày, ngẩng đầu nhìn tôi với ánh mắt thâm trầm tối tăm.

Tôi hoảng sợ, vội vàng chuyển ánh mắt.

“Mẹ có thể dùng con cú mèo nói cho con biết, Blaise. Mẹ nói mình hiện tại bận rộn nhiều việc mà.” Tôi nói, “Bây giờ nhìn mẹ càng cần nghỉ ngơi thật tốt.”

“Mẹ nghĩ muốn thăm con. Không cần lo lắng cái khác, được không?” Blaise xoa đầu tôi, “Tối đây, nói cho mẹ biết con lại có chuyện gì muốn chia sẻ với mẹ nào?”

Chúng tôi hàn huyên thật lâu, nói chuyện lần đầu tiên cô nhận được văn kiện và giấy tờ thì lòng cuống tay chân như thế nào, tại học kỳ này tôi có bạn mới. Xét thấy giáo sư Snape đang ở đây nên tôi không đề cập tới Harry. Khi chúng tôi nói chuyện phiếm thì giáo sư Snape vẫn ngồi ở ghế có tay vịn, trầm ổn lại bình tĩnh đọc sách.

Chúng tôi nói chuyện đến chín giờ thì tôi không thể không rời đi.

“Blaise, mẹ có thể đến thăm con thường xuyên được không?” Tôi không tha nói.

“À... chỉ sợ không được.” Cô thật có lỗi cười cười.

“Vì cái gì?”

“Nơi này là Hogwarts.” Giáo sư Snape khép sách lại nói, “Muốn thông qua phi lộ vòng tới đây cần trải qua xin phép, sau đó hiệu trưởng có thư đồng ý. Có lẽ Dumbledore nên cấp một cái thư đặc biệt, nguyên nhân là tiểu thư Hopper nhớ mẹ.”

Blaise nhẹ nhàng nhu nhu cái trán giống như phi thường mệt mỏi lại tựa như thờ dài nói: “Severus.”

Giáo sư Snape phun từ trong mũi ra một hơi rồi không nói gì nữa.

“Ồ, xin lỗi.” Tôi nói, “Con không biết chuyện tiến vào Hogwarts lại rườm rà như vậy.”

Mà chuyện rườm rà như vậy lại do người sợ phiền toái như giáo sư Snape làm, nguyên nhân vì Blaise muốn nhìn thấy con gái cô một chút.

Tôi gần như không khống chế được nụ cười trên mặt.

Giáo sư Snape tối tăm nhìn tôi làm tôi có lý do tin rằng nếu mình thật sự cười ra tiếng thì... có lẽ ông ấy sẽ giết tôi.

“Ừm... con phải đi rồi. Giờ cấm đi lại ban đêm, mẹ biết đấy.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút.” Blaise đưa tôi đến cửa phòng làm việc.

“Mẹ cũng vậy, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Blaise mỉm cười nói.

Tôi quay đầu, nhanh chóng đi về phía phòng ngủ nhà Slytherin, thoải mái cười ngây ngô. Mặc kệ nói như thế nào, đêm nay làm cho tôi thờ dài nhẹ nhõm một hơi đối với mối quan hệ giữa Blaise và giáo sư Snape. Bọn họ nhìn qua hoàn toàn không cần tôi lo lắng.

Các học sinh tựa hồ cũng đã đi ngủ, chỉ có một mình Draco chờ ở trong phòng nghỉ. Cậu ấy nhìn tôi kĩ càng: “Nhìn cậu trông rất vui vẻ.”

“Tất nhiên.” Tôi quay lại cho Draco một cái tươi cười sáng lạn.

“Không phải phê bình? Không phải cảm tức?” Cậu ấy hoài nghi nói.

“Draco!” Tôi bất mãn nói, “Cậu phải thừa nhận biểu hiện gần đây của mình không tồi đi.”

“Có lẽ.” Draco khiêu mi, “Vậy?”

“Mẹ của mình tới đây.” Tôi thấy ánh mắt Draco hiện lên sự thận trọng vội giải thích, “Không, không phải có chuyện gì không ổn. Mẹ đến nói cho mình biết chúng mình phải chuyển nhà, đến trang viên gia tộc Sadie.”

Draco ngạc nhiên nói: “Đơn giản là việc này? Chuyển nhà?”

“Đơn giản là việc này.” Tôi hướng cậu ấy cười.

Draco không chút để ý gõ ngón tay lên mặt bàn như có điều suy nghĩ.

“Như vậy... mẹ của cậu kế thừa gia tộc Sadie?”

“Hình như là vậy.”

“A...”

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Tôi kì quái nói.

“Không, không có gì.” Cậu ấy lộ ra mỉm cười thoải mái giống như trút được tâm sự, “Như vậy tốt lắm”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 121: Lễ tình nhân năm 4

Tháng một đã qua, tháng hai đã muốn đến. Một cái lễ tình nhân nữa rất nhanh sẽ lại tới.

Tôi vì quà tặng cho Draco khổ não một thời gian rất lâu, mãi đến khi Blaise cho tôi một quyển danh sách đặt hàng qua bưu điện. Từ bên trong tôi đặt mua một sản phẩm luyện kim làm quà rồi đi kí đặt đồ.

Hai tuần sau, sản phẩm luyện kim đã trở thành thứ tôi muốn tặng quà. Đó là một miếng gim cài áo bằng bạc, phía trên có một con ngân xà chậm rãi cử động. Draco có thể dùng nó cố định áo choàng, hơn nữa nó có thể ngăn trở một phần ma pháp thương tổn.

Xét theo phẩm hạnh bất lương trước sau như một của Draco cùng tiếng xấu của cậu ấy ở Hogwarts, tôi nghĩ tác dụng phòng hộ này hết sức có ích. Nếu không phải sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc thì ít nhất phải có một phần tư học sinh trong toàn trường muốn thực hiện một ít nguyên rửa ác ý lên cậu ấy.

Vẫn giống như những lần trước, tôi sớm đã làm xong rất nhiều phần sô cô la tình bạn, chỉ chờ ngày hôm sau để nhóm cú mèo đưa vào trong tay người thích hợp.

Sáng ngày lễ tình nhân, thời điểm khi tôi tiến vào Sân đường thì mới phát hiện đại bộ phận học sinh đã sớm tới rồi. Thoạt nhìn mỗi người tựa hồ so với bình thường đều ngăn nắp hơn một chút, trên mặt mang biểu tình nóng lòng nhưng vẫn cố gắng ra vẻ không quan tâm.

Vào thời điểm ăn được một nửa bữa sáng thì một nhóm cú mèo vỗ cánh phản phật bay vào, lượn vòng phía trên bàn ăn rồi ném những bó hoa tươi về hướng các nữ sinh.

Việc Pansy Parkinson vẫn nhận được rất nhiều bó hồng cũng không lạ. Trên thực tế, từ khi Parkinson mười hai tuổi thì cô ấy đã rất xinh đẹp rồi.

Ngạc nhiên chính là tôi vậy mà cũng nhận được một bó.

Tôi vừa kinh ngạc lại tò mò nhìn bó hoa màu hồng nhạt, cuối cùng tìm được một tấm thiệp màu vàng trên bó hoa, phía trên có ghi tên người gửi tặng: Corey Dever.

Tôi tuy không nhận ra người có tên này, nhưng điều đó cũng không ngăn trở sự vui thầm trong lòng. Sống tới hai kiếp nhưng đây là lần đầu tiên tôi được tặng hoa khiến tâm hư vinh của con gái chiếm được thỏa mãn cực độ.

Nhưng chưa được bao lâu thì bó hoa đã bị Draco một phen lấy đi.

“Draco!” Tôi bất mãn nói.

Ánh mắt Draco rũ xuống nhìn tấm thiệp đang mở một chút, khinh miệt cười cười, sau đó nhìn về một hướng: “Ravenclaw.”

Tôi theo ánh mắt của cậu ấy nhìn về phía bàn Ravenclaw nhưng cũng không phát hiện cái gì.

Draco giật nhẹ khóe miệng, vung bó hoa lên. Tôi vội đi ra ngoài nhặt nó trở lại.

“Nó là quà của mình, Draco.”

Parkinson ngồi phía đối diện bĩu môi, ngọt ngào nói: “Merlin ở trên! Tôi cho tới bây giờ vẫn chưa gặp qua... gặp qua vài len sọc buộc hoa đáng yêu mê người như vậy, thật đáng yêu.”

Cô ta ở giữa một đống hoa lớn vây quanh hướng tôi nhẹ mỉm cười.

Tôi vừa nghe xong thì phần hư vinh nữ tính trong lòng lập tức biến mất không còn gì.

Tôi buồn tẻ thờ dãi, hứng thú đùa nghịch sợi dây bó hoa dễ thương mê người kia.

“Vứt đi.” Draco nói.

“Hả?” Tôi giật mình nhìn cậu ấy, “Không.”

Chân mày Draco hơi nhíu lại, đề phòng nhìn tôi nói: “Vậy cậu muốn nhận sao, Sylvia?” [Nhận ở đây là chấp nhận tình cảm người gửi hoa nha. Giải thích cho ai không hiểu.]

“Mình sẽ không nhận, nhưng chính mình sẽ xử lý nó, Draco.” Tôi nói, “Mình cho rằng ít nhận phải tôn trọng người tặng.”

Draco ngạo mạn nói: “Dám can đảm mơ ước người thuộc sở hữu của tớ, thật không đáng tôn trọng.”

Trên mặt tôi nóng lên, trong lòng có điểm ngọt ngào, ho khan một tiếng quay đầu đi. Parkinson tức giận dẩu miệng lên.

Lại một đám cú mèo phản phật bay vào. Căn cứ theo lệ thường thì lần này là đưa sô cô la cho các nam sinh.

Tôi len lén liếc mắt nhìn bàn giáo viên một cái. Giáo sư Snape đang im lặng uống canh. Lòng tôi run sợ nhìn lên trần nhà, sợ trong đàn cú mèo kia có con cú mèo Gadda. Thời điểm lễ tình nhân năm trước Blaise đưa cho giáo sư Snape một túi sô cô la to dùng làm mọi người chú ý, kết quả là hôm đó tôi được ở lại quét dọn lớp Độc dược.

Nhưng đến lúc nhóm cú mèo rời đi cũng không thấy bóng dáng Gadda khiến tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy có chút thất vọng. Nhưng tôi lập tức nghĩ tới phương thức Blaise cùng giáo sư Snape liên lạc không hẳn là qua cú mèo.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Parkinson kéo Draco sang một bên nói gì đó với cậu ấy. Tôi một mình đi ra Sân đường, chậm rãi hướng phòng học đi đến.

“Sylvia!” Có người ở sau lưng gọi.

Tôi xoay người, phát hiện là Harry gọi.

“Ừm... cảm ơn sô cô la của cậu.” Cậu ta đi tới nói.

Tôi lộ ra một nụ cười: “Là sô cô la tình bạn thôi mà, đừng khách khí.”

“Ăn thật ngon.” Cậu ta hướng tôi tươi cười, đi ra.

Parkinson hùng hổ từ phía sau đi tới, đụng vào cánh tay tôi một chút.

“Sylvia Hopper, đừng tưởng cô có thể thắng,” cô ta cười lạnh nói, “Cô cho là... cô cho là...”

Tôi ừ ừ cạc cạc nhìn cô ta. Cô ta hít thở sâu một chút, cố gắng giữ bình tĩnh, xoay người đi ra.

Draco ôm một đồng sô cô la, mang theo Gaul cùng Crabbe đã đi tới.

“Cậu cùng Parkinson nói gì đó, đúng không?” Tôi nhìn cậu ấy nói.

“Mình cái gì cũng chưa nói.” Lông mày Draco nhíu lại, không vui nói, “Potter vừa rồi nói cái gì?”

“Cảm ơn sô cô la của mình.” Tôi nháy nháy mắt, bổ sung, “Sô cô la tình bạn. Blaise, Gaul và Crabbe đều có.”

“Thật không sai. Blaise, Gaul, Crabbe... Ngay cả Potter đều có. Mà mình lại không có.” Draco đem đồng sô cô la đang ôm giao cho Gaul, cười lạnh nói.

“Mình nghĩ cậu còn có thể nhớ rõ đại khái,” tôi ngạc nhiên nói, “Cậu từng nói qua, sẽ tuyệt đối không ăn cái gì mình làm mà.”

“Đúng vậy.” Draco hít một hơi thật sâu, cắn giận nói: “Mình có nói thế.”

“Cho nên...” Tôi lấy từ trong túi ra một bao sô cô la nhét vào tay cậu ấy, lộ ra một cái tươi cười, “Mình mua cho cậu một khối ở tiệm Công Tước Mật.”

Draco sắc mặt âm trầm cảm giác sô cô la từ tiệm Công Tước Mật, dường như tức giận bị áp chế lại có xu hướng bùng lên.

“Đừng như vậy chứ, Draco. Vui vẻ lên một chút đi.” Tôi mỉm cười nói, “Cậu xem, ngay cả hoa cậu cũng chưa tặng mình, mình cũng không buồn.”

“Mình không định tặng hoa,” Draco thở phì phì, lấy ra một cái hộp nhỏ trong túi xách, “Hon nữa, đây là quà cho cậu!”

Tôi kinh ngạc nhận lấy cái hộp nhỏ, mở ra nhìn, bên trong là một đôi hoa tai.

“Rất đẹp, chẳng qua cậu cũng biết mình không có lỗ tai, Draco.” Tôi nhìn cậu ấy nói.

“Cậu có thể xỏ.” Draco xụ mặt nói.

Tôi ho khan một tiếng, quyết định không trêu cậu ấy nữa.

“Tặng cậu.” Tôi đem miếng gim cài đưa cho cậu ấy, “Đây mới là quà. Gim cài hộ thuần, có thể hấp thụ một phần ma pháp thương tổn.”

Nghĩ nghĩ một chút, tôi bổ sung nói: “Kiểu dáng này làm theo bản vẽ của mình. Chính mình tự thiết kế nó.”

Draco nhận lấy, sắc mặt hình như dễ nhìn hơn một chút. Bất quá cậu ấy vẫn còn cố gắng xụ mặt soi mói, hừ một tiếng, “Chế tác thực thô ráp.”

Tôi kéo dài mặt: “Nếu cậu không thích có thể trả lại cho mình.”

“Mình miễn cưỡng nhận lấy.” Draco đem gim cài hình con rắn nhỏ bỏ vào trong túi, ngạo mạn ngẩng đầu rời khỏi.

Sau khi tan học vào giữa trưa một lúc, tôi đụng phải Martina Hosea trên thang lầu. Chị ấy đang cầm vài quyển sách cùng một bó hoa to đi về hướng

phòng ngủ.

“Merlin oi, Martina, chị đi học mà còn mang theo hoa sao?” Tôi nói.

“Sáng hôm nay không kịp đem về phòng nghỉ.” Martina mỉm cười nói.

“Đề em cầm giúp cho.” Tôi cầm lấy bó hoa, nhìn nhìn nói, “Chị được yêu quý rất nhiều.”

“A.” Martina mỉm cười.

Tôi nhìn thấy tám thiệp đề trên bó hoa.

“Ocil?” Tôi hứng thú nhìn Martina, “Là cậu ta tặng?”

Martina nói mặt khẩu cho cửa đá, chúng tôi đi vào, “Ừ, là cậu ấy.”

“Ocil...” Tôi thăm dò nói, “Thực ra cậu ta không tồi.”

“Đúng vậy.” Martina vén một lọn tóc rối ra sau tai, “Cậu ấy rất có sức sống... Là một người con trai đặc biệt đáng yêu, đặc biệt mê người.”

Martina lộ vẻ tương đối thẳng thắn, thẳng thắn đến gần như vô tư. Tôi ngạc nhiên nói: “Hai người...”

“Tụi chị cái gì cũng không có.” Martina cắt đứt lời của tôi, mỉm cười nói, “Chị đã có hôn phu.”

Tôi giương miệng, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Thực xin lỗi... Em nghĩ đến nhóm các chị...” Tôi thở dài nói, “Trước kia em không biết chị có vị hôn phu. Ý em là, chị thậm chí chưa từng có biểu hiện đang yêu.”

“Anh ta là người nước Đức,” Martina mỉm cười gật đầu, “Yêu đương và các việc khác... Em cũng biết chị không thích làm chuyện lãng phí thời gian.”

“Trời ạ,” tôi nói đùa, “Chị đừng nói với em là ngay cả thời gian yêu đương chị cũng không có?”

“Không, Sylvia. Ý chị là...” Cô ấy suy nghĩ một chút, kéo tôi ngồi xuống ghế salon trong phòng nghỉ, “Có lẽ em cho tới bây giờ cũng không chú ý, từ trước đến nay chuyện yêu đương ở Slytherin so với ba nhà khác đều ít hơn, đúng không?”

“Em có chú ý tới...” Tôi chần chừ nói.

“Em cho rằng điều này là do Slytherin tự hạn chế sao?” Chị ấy thở dài một tiếng, nói.

Tôi hiểu được ý của chị ấy.

“Không.” Tôi nhìn chị ấy nói, “Bởi vì Slytherin hầu như là quý tộc thuần huyết.”

“Đúng vậy.” Chị ấy khẽ mỉm cười nói, “Trong quý tộc Slytherin, có một phần tư trước khi nhập học đã đính hôn, một phần tư trong lúc đang đi học đính hôn, một phần tư đính hôn trong hai năm sau khi trưởng thành. Nhưng mà vô luận là ai, hôn nhân đều tuân hoàn theo quy tắc của hôn nhân quý tộc.”

Từ khi mới nhập học tôi đã nhạy cảm nhận thấy được quy tắc này, thế nhưng từ trước tới nay tôi vẫn không nhớ tới nó.

“Hôn nhân của quý tộc thuần huyết Slytherin thông thường đều liên quan tới ích lợi, huyết thống... của gia tộc. Bởi vậy nên tình yêu vườn trường bình thường luôn không bền mà chết. Trong tình huống như vậy thì yêu đương chỉ là trò chơi nhảm chán mà thôi. Trong lòng của toàn bộ Slytherin đều biết điều này.” Martina tiếp tục nói, “Nhưng cũng không hẳn là không có ngoại lệ, luôn luôn có nhóm người yêu mà tình trạng gia đình vừa vặn môn đăng hộ đối.”

“Tình trạng gia đình môn đăng hộ đối.” Tôi vô thức lặp lại lời chị ấy.

“Nhà Malfoy là đại quý tộc, Sylvia, một trong hai mươi dòng họ có tiền nhất giới phù thủy toàn nước Anh. Em là một cô gái thông minh, nhất định em hiểu chị muốn ám chỉ cái gì.” Marina thở dài một tiếng, đứng lên nói, “Chị về kí túc xá.”

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 122: Bài thi thứ hai

Edit: Fujiko

Tôi nhìn bóng lưng Martina khuất dần sau cửa kí túc xá nữ sinh.

Tôi và Draco còn chưa đến mười lăm tuổi, cũng vừa mới bắt đầu giai đoạn yêu đương. Thậm chí cho tới bây giờ tôi cũng không suy nghĩ qua tương lai sau này của chúng tôi. Tôi luôn luôn cảm thấy mười mấy tuổi cũng không phải tuổi để bàn về chuyện cưới gả.

Song Martina đã làm sáng tỏ cho tôi: thế giới phù thủy không cho là như vậy, quý tộc thuần huyết không cho là như vậy.

Thân là quý tộc, hưởng thụ điều kiện vật chất người thường không thể hưởng thụ được thì nhất định gánh vác trách nhiệm cùng nghĩa vụ nặng hơn người thường. Làm một người thừa kế phụ trách gia tộc, không ai sẽ trốn tránh nó, dĩ nhiên Draco cũng sẽ không. Tôi so với ai khác đều hiểu rõ, cậu ấy đối với gia tộc là lưu luyến cùng kiêu ngạo; cậu ấy khi nói về mẹ mình luôn dùng giọng điệu vừa bất đắc dĩ lại buồn bực nhưng ai cũng có thể nghe ra cậu ấy yêu mẹ mình ra sao.

Nhà Malfoy là một quý tộc từ xưa, một trong những gia tộc có tiền nhất trên toàn nước Anh, tài sản nhiều vô kể, thậm chí có thể có vị trí trong ban giáo hội khi Hogwarts mới thành lập. Draco là người thừa kế duy nhất của nhà Malfoy.

Nhà Sadie cũng đồng dạng là quý tộc từ xưa nhưng nó đã sớm suy bại, nhà Black đã từng là một trong những gia tộc tối huy hoàng ở thế giới phù thủy Anh quốc, thậm chí Sirius đã trở thành một người anh hùng, nhưng trong mắt các quý tộc bảo thủ, trừ bỏ xuất thân cùng gia đình thì ông ta luôn luôn là kẻ từ bỏ thân sinh và trách nhiệm, là một kẻ phản bội thuần huyết làm người ta ghê tởm. Nếu tôi nói ra quan hệ của tôi với ông ta thì không thể nghi ngờ là giới phù thủy sẽ coi Blaise như một người phụ nữ ngu xuẩn bừa bãi.

Cho nên trước sau gì tôi vẫn sẽ chỉ là một đứa con gái tư sinh không rõ cha mà thôi, mà các quý tộc ở phương diện thuần huyết có chút bảo thủ và dị thường cần trọng, chưa từng có một gia đình quý tộc danh giá nào sẽ cưới một đứa con gái tư sinh.

Nếu Martina ý thức được khoảng cách giữa tôi và Draco thì Draco không có khả năng không ý thức được.

Từ khi quan hệ của chúng tôi từng bước vượt qua tình bạn cho đến lúc chúng tôi xác định tình cảm lẫn nhau tới bây giờ, Draco thậm chí chưa từng đề cập qua việc này.

Cậu ấy nghĩ như thế nào? Giống như những Slytherin khác, cho rằng yêu đương vườn trường là trò chơi tốn thời gian?

Tôi sẽ không giống một Hufflepuff đang yêu ngọt ngào miêu tả tương lai mà trên thực tế tương lai luôn có thể thay đổi. Đó là lí do mà cho tới bây giờ tôi đều không nghĩ tới sẽ gả cho Draco. Tôi không can thiệp vào việc tình cảm sinh ra và lớn lên hay thay đổi, cũng chưa từng dùng lý trí ràng buộc nó, bởi vì tôi cho rằng nếu thật sự đến được với hôn nhân hoặc chia tay thì ở thời điểm đó tình cảm sẽ cho tôi sự lựa chọn.

Nhưng tôi không ngờ tình cảm của tôi bị coi như “trò chơi giết thời gian”.

Cho dù không lo lắng khoảng cách gia đình hai bên, cho dù Draco giống tôi mong đợi tình cảm phát triển tự nhiên đến khi chúng tôi phát hiện không thể rời khỏi người kia. Tôi còn nhớ khi chúng tôi nói về Ginny Weasley thì Draco nói các quý tộc sẽ không lấy con gái của một kẻ phản bội thuần huyết. Giọng nói khéo léo đầy chán ghét của cậu ấy khi đó vang lên rõ ràng trong đầu tôi, đó chính là quan điểm của cậu ấy. [Fujiko: Draco sắp ăn ngược rồi đây *xách ghế xem náo nhiệt*].

Điều này khiến tôi cảm thấy lo lắng. Tôi biết mình có loại thân phận làm Draco chán ghét này nhưng không nói cho cậu ấy biết thì có phải tôi đang lừa gạt cậu ấy không? Khi cậu ấy biết được chân tướng có thể giận đến mức không kiềm chế được không?

Trong mấy ngày tiếp theo, tôi cảm thấy mình không thể nào đối mặt với Draco được.

Mà cậu ấy rõ ràng đã nhận ra điều khác thường.

“Rốt cuộc gần đây cậu làm sao vậy?” Cậu ấy nghi ngờ nặng nề nhìn tôi.

Tôi cảm thấy cổ họng mình nghẹn một thứ gọi là chân tướng. Khi tình cảm điên cuồng thúc giục tôi nói hết toàn bộ cho cậu ấy biết rồi dựa theo phản ứng tiếp theo của cậu ấy để xác định là thả lỏng hay cố lòng tan nát; thì lý trí lại ra lệnh cho tôi không được nói ra dù một chữ, vì an toàn cùng với Blaise.

“Ừm... gần đây không được thoải mái thôi.”

Lý trí chiến thắng, cho nên tôi vẫn phải giấu diếm cậu ấy.

Ngày 24 tháng 2, đề thi thứ hai của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật cuối cùng cũng bắt đầu.

Bên hồ Hogwarts có vài cái giá khá cao xếp chồng lên nhau, mỗi một tầng cao cỡ nửa người đều trang bị võng phòng hộ để tránh học sinh đến xem tranh tài vì kích động mà rơi vào trong nước. Chỗ ngồi của nhóm trọng tài là sau một cái bàn dài trải khăn màu vàng, bốn quán quân đã đứng bên cạnh.

Trận này cũng không giống như một trận đấu mà càng giống như một cuộc vui chơi. Toàn bộ học sinh tùy ý tiến vào khán đài, không phân biệt được học viện cũng như không phân biệt được niên cấp.

Draco mặc trường bào màu đen, hai tay đan chéo tựa vào lưới phòng hộ, ánh mắt màu khói lạnh nhạt nhìn phía dưới. Tòe đứng bên cạnh cậu ấy hắt hơi một cái vang dội, buộc chặt khăn quàng cổ lại. Mặc dù đã có vài phần khí hậu tháng ba nhưng thời tiết vẫn lạnh lẽo như cũ, thật thông cảm cho mấy quán quân kia phải xuống nước.

Ở phía dưới không xa, ông Bagman đi đến điều chỉnh khoảng cách giữa họ một chút, mỗi người cách nhau mười thước Anh. Harry là người xếp cuối cùng, ngay sau Krum. Mỗi dừng sĩ đã đổi quần bơi xong xuôi, trừ học sinh đến từ Beauxbatons là Fleur, còn lại đều mặc quần màu bạc. Họ đứng thẳng tắp, sự kiêu ngạo tràn đầy trong ngực giống như không nghe được tiếng hét chói tai của các học sinh trên khán đài vì bọn họ.

Harry hơi hơi cong thắt lưng, thoát nhìn tựa như cậu ấy sinh ra là một người gù. Tòe khó hiểu chăm chú nhìn cậu ấy một lúc lâu mới phát giác, thì ra cậu ấy đang xấu hổ.

Ông Bagman mang theo vẻ mặt tươi cười ghé vào bên tai Harry nói vài câu gì đó, vỗ vỗ bờ vai cậu rồi đi về bên cạnh bàn trọng tài. Ông ta dùng đầu phép chỉ vào cổ họng, âm thanh như sấm chớp xẹt qua mặt hồ màu đen truyền tới trên khán đài.

“Mọi người nghe kĩ, mỗi dừng sĩ đã vào vị trí của mình. Tòe thổi một tiếng còi thì hạng mục thứ hai sẽ bắt đầu. Họ có trọn thời gian là một tiếng để lấy lại thứ gì đó bị cướp đi từ trong tay họ. Tòe đếm tới ba. Một... hai... ba!”

Tiếng còi the thé yên lặng vọng trong không khí rét lạnh.

Trên khán đài bộc phát ra một trận reo hò, mỗi người đều kích động vỗ tay. Goyle háng say gào lên, bất quá tiếng gào của cậu ta rất nhanh đã bị càng nhiều tiếng hoan hô bao phủ.

Draco mang theo vẻ mặt nhẩn nại, không hồn giận nghiêng đầu, tựa như làm vậy là có thể đem những reo hò vang dội kia cách xa mình.

Harry đối với đầu của mình làm một nguyên rửa, lập tức có một tấm màng trong suốt từ trên da của cậu ấy nổi lên, thoát nhìn giống như có một cái hang lộn ngược ở trên đầu cậu ấy, hiển nhiên là cậu ấy đã hỏi qua Sirius hoặc Lupin vấn đề thờ dưới nước. Tòe nhìn không được quay đầu nhìn phía khán đài cho giáo viên, kỳ quái phát hiện không có bóng dáng Sirius.

Khi tòi quay lại nhìn chỗ các quán quân đứng lúc trước thì phát hiện bọn họ đã nhảy xuống nước, rất nhanh đã không thấy đầu dưới đáy hồ.

Chờ đợi là một chuyện phi thường sốt ruột, nhất là vào thời khắc này. Mọi người tha thiết mà chăm chú nhìn vào mặt hồ, thường xuyên nhìn về phía chiếc đồng hồ to lớn đứng giữa hồ.

Khi gần năm mươi phút trôi qua, Fleur đang hôn mê được một đám người cá đưa lên bờ. Hiển nhiên là cô ta đã thất bại.

Phu nhân Pomfrey vội vàng chạy tới thi triển bùa chữa trị, sau khi cô ta tỉnh lại liền bị ép uống hết một bình dược tề nhỏ.

Fleur hiện tại thoát nhìn hoàn toàn không giống ngày thường gọn gàng xinh đẹp chút nào. Mái tóc bạc lộn xộn dính trên mặt, khi vừa tỉnh liền khóc lên chạy vào trong hồ, bên cạnh có mấy học sinh trường Beauxbatons ba chân bốn cẳng giữ chặt cô ta lại, phủ lên người cô ta một tấm chăn.

Lại một lúc sau, Cedric mang theo cô gái châu Á Cho Chang trôi lên mặt nước. Mọi người lại vỗ tay giậm chân mà hét rầm lên, đặc biệt là Hufflepuff. Ngay sau đó là Krum và Hermione, khuôn mặt của Hermione dường như bị đông lạnh tới trắng xanh.

Tòe nhìn đồng hồ, lúc này đã qua một tiếng nhưng Harry vẫn chưa nổi lên.

Mà lúc này tòi đã đoán được hướng đi của Sirius, vào ngay thời điểm tòi nhìn thấy liên tiếp “Thứ quý giá nhất” của hai quán quân là hai người. Người quan trọng nhất của Harry không thể nghi ngờ chính là Sirius, ông ấy là cha đỡ đầu của Harry, cho Harry cuộc sống gia đình hạnh phúc mà cậu ấy luôn hướng tới.

Nửa tiếng trôi qua, mọi người thoát nhìn đều có vẻ vô cùng nôn nóng bất an. Mặc dù tòi biết Dumbledore sẽ không để Harry và Sirius bị thương nhưng trái tim tòi không khỏi treo lên.

Draco liếc tòi một cái, không lên tiếng.

Lại thêm mười phút trôi qua, cuối cùng Harry cuối cùng cũng nổi lên mặt nước, trong cánh tay của cậu ấy là một cô bé nhìn qua giống như Fleur thu nhỏ vậy.

Sirius bên kia đang giúp Harry nâng cô bé để bơi vào bờ. Cô bé kia lộ ra một gương mặt tươi cười thật to, hướng khán đài vẫy vẫy tay.

Fleur giống như mắc bệnh tâm thần, cô ta không chờ bọn họ lên bờ liền nhào vào trong nước, gất gao ôm cô bé kia, vừa khóc vừa hôn trán cô bé. Hermione bỏ lại Krum, khoác tấm chăn chạy nhanh về phía Harry, dùng sức mà ôm cậu ấy. Ron Weasley ngây ngốc cười vỗ vai cậu ấy.

Trên khán đài gần như sôi trào, mọi người cho nhau những cái ôm hoặc là lấy tấm gỗ dùng sức đập vào cột lưới bảo hộ. Bên cạnh Draco là một Gryffindor năm nhất quá chuyên chú nên không chú ý tới bên cạnh cậu ta là ai. Ánh mắt cậu ta nhìn Harry Potter, dùng sức ôm cánh tay Draco. [Fujiko: cầu cho bé được bình an, amen]

“Cậu nhìn thấy không? Harry Potter đã trở lại! Mang theo hai người nữa!” Cậu ta kích động hét chói tai, quay đầu nhìn Draco. Cậu nhóc đáng thương,

thời điểm cậu ta thấy là Draco, cả người liền cứng ngắc như trứng bùa hóa đá vậy.

Draco không vui vỗ cái gậy cậu ta rồi rút tay ra, thay đổi chỗ để dựa vào.

Goyle nhìn Draco, cũng tiến lên vỗ cái gậy cậu nhóc Gryffindor một chút, thay đổi chỗ dựa vào.

Đáng thương cho cậu nhóc Gryffindor sắp khóc.

Một loạt nhân ngư xuất hiện trên mặt nước. Dumbledore ngồi xồm bên mặt nước cùng chúng nó nói chuyện tí mỉ, sau đó cụ đứng dậy, đi thẳng tới chỗ các trọng tài khác. Một lúc sau, thanh âm phóng đại của ông Bagman vang lên.

“Im lặng, im lặng!” Ông ta nói, “Các giáo sư, các học sinh, chúng tôi đã cho ra quyết định cuối cùng. Thủ lĩnh người cá Murcus đã đem tất cả sự việc phát sinh dưới đáy hồ nói cho chúng tôi biết. Chúng tôi quyết định chia cột điểm làm năm mươi, chấm cho các vị quán quân như sau.

“Fleur Delacour sử dụng hoàn mỹ bùa Đầu-bong-bóng, chúng tôi cho hai mươi lăm điểm.”

“Cedric Diggory cũng sử dụng bùa Đầu-bong-bóng, hơn nữa cậu ấy là người về đích đầu tiên. Chúng tôi cho bốn mươi bảy điểm.”

“Victor Krum vận dụng bùa Biến hình, mặc dù chưa được hoàn hảo nhưng là người thứ hai về đích. Chúng tôi cho bốn mươi điểm.”

“Mà Harry Potter!” Bagman tiếp tục nói, “Cậu ấy là người trở về cuối cùng, hơn nữa còn quá thời gian. Nhưng thủ lĩnh người cá cho chúng tôi biết cậu ấy không thể trở về kịp giờ vì muốn chắc chắn mọi người đều trở về an toàn. Điều này thể hiện phong phạm đạo đức cao thượng. Potter bốn mươi lăm điểm!”

Tất cả mọi người dùng sức vỗ tay cho Harry làm tươi cười của cậu ấy cực kỳ ngốc.

Draco bắt mẫn hừ một tiếng, dặt tay tôi bỏ đi: “Không có gì hay ho để xem.”

Khi chúng tôi rời khán đài thì âm thanh giáo sư Bagman từ phía sau truyền đến: “Hạng mục cuối cùng tiến hành vào chặng vọng ngày hai tư tháng sáu, trước một tháng các quán quân sẽ được biết nội dung thi đấu cụ thể.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 123: Quán băng

Edit: Fujiko.

LãoHagrid lại lần nữa trở về làm giáo sư môn Sinh vật huyền bí khiếm người giữ khóa Hogwarts.

Mặc dù tôi đối với việc xảy ra có chút áy náy nhưng thành thật mà nói, khi nhìn thấy ông ấy đứng bên cạnh nhà gỗ nhỏ, tôi không nhịn được có chút thất vọng. Tôi hi vọng có thể học được một ít gì đó thực sự đáng giá học tập một chút, mà không phải không ngừng theo sát Tôm Nô hoặc là tiếp xúc một số động vật kỳ lạ khác.

Nhưng Hagrid rất nhanh đã xua tan lo ngại của tôi. Ông ấy dạy tiếp chương trình học về Độc Giác thú của giáo sư Glasgow Kaplan trong khóa học đầu tiên khi trở lại, ông ấy đem đến hai con Độc Giác thú con khiến cho mọi người kinh ngạc không ngớt, bởi Độc Giác thú không dễ dàng để con mình rời khỏi mẹ.

Chúng nó một thân nhưng mao màu vàng nho nhỏ khiến gần như toàn bộ nữ sinh đều đổ trước sức quyến rũ của chúng. Bởi vì tính cảnh giác của con non đối với nhân loại không nặng nên các nam sinh cũng được vuốt ve chúng nó.

Sau khi tan học, tất cả mọi người lưu luyến không rời đi về lâu đài

“Thật hi vọng tiết học tiếp theo cũng thú vị như vậy.” Tôi thờ dãi một tiếng nói.

“Thú vị?” Parkinson cười lạnh nói, “Chẳng qua là hai con thú non.”

“Này! Parkinson,” tôi vừa lòng vuốt ve lòng bàn tay mình nói, “Nếu cậu có thể ở trong tiết học nói thế thì tốt rồi. Trông cậu nhu tình mật ý đến mức như sắp ôm chúng nó vào người.”

“Nhu tình mật ý.” Blaise cảm thán nói.

“Đây thực sự là đặt điều tà ác nhất thế giới!” Parkinson phẫn nộ hét chói tai, “Tôi chưa bao giờ như vậy!”

“Đúng vậy đúng vậy. Cậu không có.” Tôi gật đầu, đi về lâu đài.

Sau khi khóa học buổi chiều kết thúc, tôi đi đến thư viện. Gần đây tôi thường xuyên đến nơi này.

Thư viện gần như là cấm địa của Malfoy, chưa bao giờ tôi gặp Draco trong này, đó cũng là nguyên nhân mà gần đây tôi thường xuyên hay đến chỗ này.

Tôi vẫn giống như trước đây dễ dàng nói đùa hoặc giận dỗi với Draco, nhưng tôi càng ngày càng tinh tường ý thức được, tôi không hề vì vậy mà có cảm giác thoải mái hoặc vui vẻ.

Tôi vẫn muốn hỏi một chút, cậu ấy nghĩ như thế nào về mối quan hệ của chúng tôi trong lúc này?

“Minh chưa từng nghĩ đến gì đó” và “Chúng mình còn chưa đến mười lăm tuổi”, hoặc “Cậu không nghĩ là mình nghĩ quá xa sao, Sylvia”. Mỗi một cái thoát nhìn đều giống câu trả lời của Draco. Không thể nghĩ ngờ là tôi sẽ cảm thấy có chút bị tổn thương rồi cho rằng quan hệ của chúng tôi sẽ không an toàn cùng không ổn định, hơn nữa, tôi cũng không muốn giống đứa con gái ngu ngốc mười lăm tuổi ép hỏi bạn trai về tương lai của cậu ta có sự tham gia của mình không.

Tôi muốn nói cho cậu ấy biết vấn đề của chúng tôi là như thế nào. Nhưng nếu tôi thật sự hỏi, mà cậu ấy trả lời “Đúng vậy, mình đã suy nghĩ về vấn đề này khá lâu. Mình cho rằng chúng ta nên nghĩ biện pháp tốt nhất từ bây giờ.”, thì tôi sẽ sinh ra cảm giác áy náy nồng đậm. Trên thực tế, nếu nói cho cậu ấy biết thì càng thêm nghiêm trọng đi?

Tôi đi qua vài dãy sách, theo thói quen ngồi vào góc. Một lúc sau, Hermione cùng Harry cũng tới. Người trước ngón tay quần đầy băng vải, cánh tay còn lại cầm một số sách vở, thoát nhìn có chút thờ dốt; sau đó giả ngốc gần như che giấu nụ cười trên mặt.

Tôi ngẩng đầu hướng hai người chào hỏi, họ lập tức ngồi bên cạnh tôi.

“Hôm nay Krum không có ở đây.” Tôi trần thuật cũng là nghi vấn.

“À!” Hermione thoát nhìn càng buồn bực hơn, “Mình đề cậu ấy tránh đi đó. Gần đây luôn có người thích lấy cuộc thi Tam Pháp Thuật ra trêu chọc mình!”

“Thứ quý giá nhất của Krum mà.” Harry bổ sung, cố gắng giữ khóe miệng bót cong lên một chút.

Hermione tức giận nhìn cậu ấy.

“Chuyện đó không có gì buồn cười cả, bọn họ chẳng qua là đang ghen tị thôi, Hermione.” Tôi nói, “Người không có tình yêu say đắm mới nên bị cười nhạo.”

“Bỏ nên nghĩ về phương diện tốt. Ít nhất tình cảm của Krum đối với bò có ma pháp chứng minh.”

“Harry nói rất đúng, bất kể là người khác.” Tôi gật đầu nói.

Hermione tức giận dẫu môi.

“Tay cậu làm sao vậy?” Tôi đưa ánh mắt đến trên cánh tay đầy băng vải của cô ấy.

Cô ấy dùng cánh tay không bị thương đem sách bày ra trên bàn, từ bên trong lấy ra một quyển tạp chí đưa cho tôi: “Bò có thể tự mình xem.”

Tôi cầm lấy, mở ra thì thấy ảnh chụp Harry mặc quần bơi, vẻ mặt đồ bưng ở bên hồ, phía dưới có một bài viết ngắn.

“Chuyện bí mật của Harry Potter?” Tôi ngẩng đầu nhìn Harry. “Hả, cậu có người yêu lúc nào mà mình không biết vậy, Harry?”

“Đương nhiên là không!” Harry nói, khuôn mặt trở nên hồng giống trong ảnh, “Đọc tiếp đi.”

“Harry Potter mười bốn tuổi ở Hogwarts rốt cuộc đã tìm được tình cảm an ủi từ người bạn gái như hình với bóng Hermione Granger xuất thân Muggle. Nhưng cậu đâu có nghĩ tới, trong khi sinh mệnh của mình trải qua rất nhiều đau xót, rất nhanh cậu lần nữa lại chịu một vết thương tình cảm. Cô Ganger là một cô gái khuôn mặt bình thường nhưng đã tâm bưng bưng...” Tôi phì một tiếng bật cười, “Đã tâm bưng bưng!”

“Đọc thầm, đừng nói ra tiếng!” Hermione cấm tức nói.

“Được rồi.” Tôi đọc xong tờ tạp chí, đem nó trả lại cho Hermione, “Ừ...”

“Bò có cái gì muốn nói không?” Harry chờ mong nhìn tôi.

“Đương nhiên là có. Dáng người của cậu rất tốt, màu da cũng rất được. Mình nghĩ nếu cậu gầy hơn một chút... Xem ra, nhiệt tình với Quidditch cũng có nhiều chỗ tốt. Toàn bộ nữ sinh đều có thể mê muội cậu, Harry.” [Không biết Draco mà nghe Syl nhận xét Harry thế này có nổi máu ghen không đây~]

“Sylvia!” Harry lúng túng kêu, “Bò có thể nói điểm khác không?”

“Được rồi.” Tôi mắt hứng quay đầu về phía Hermione, “Krum thực sự mời cậu nghỉ hè đi Bungary sao?”

“Cái đó đúng ra là sự thật.” Hermione đỏ mặt, cô ấy vì che đậy mà đem sự ngượng ngùng thay đổi thành tức giận, “Bỏ chỉ nghĩ tới cái này sao?”

“Không thì thế nào?” Tôi nhún nhún vai, “Cậu thực sự cùng Harry và Krum làm thành tam giác tình yêu? Sau đó tôi phần nộ khiển trách tiểu thư Granger đùa giỡn tình cảm của hai người nổi tiếng? Hermione, ai cũng biết đây là chuyện vô căn cứ.”

“Đây đương nhiên là chuyện vô căn cứ,” Harry gật đầu nói, “Tiếc là không phải ai cũng biết.”

“Mà cậu tức giận vì cái này?” Tôi nhìn Hermione nói, “Nói thật, mình còn tưởng rằng cậu sẽ khinh thường nó.”

“Nếu mình nhìn thấy nó trước thì tất nhiên mình sẽ khinh thường. Nhưng mấy ngày hôm trước, thời điểm mình nhận được thư tín ác ý của một nhóm độc giả phù thủy, mình thậm chí không biết chuyện gì đang xảy ra!” Hermione cảm phần nhìn chằm chằm tờ tạp chí nói.

“Mình đã sớm nói Rita Skeeter sẽ đối phó bỏ.” Harry buồn rầu vò tóc, “Đây thật sự là một mũi tên trúng hai con chim, không chỉ Hermione chịu đủ quấy nhiễu mà mình cũng bị vô cùng vô tận thư thông cảm dày vò muốn chết.”

“Thật đáng thương.” Tôi đồng tình nhìn bọn họ.

“Cảm ơn bỏ đã nhắc nhở mình trước, Harry,” Hermione khá nhặt nhẻo nói, cô ấy gơ hai cánh tay mình lên, “Mà những băng vải này chính là quà tặng của bọn người ngu ngốc tin tưởng Skeeter.”

“Do bức thư ác ý làm ra?” Tôi gật mình nói, “Bọn họ làm như thế nào?”

“Bọn họ bí mật để trong bức thư nước mũi của củ Barber.” Hermione nói, “Thư Sấm, còn có một ít bùa chú khác. Mình nghĩ tất cả học sinh trong trường đều chế cười mình, Sylvia.”

“Vài ngày gần đây mình không đi ăn cái gì.” Draco sẽ ở đó, có lẽ đó là lí do mà tôi không nuốt được cơm.

Dừng một chút, tôi nghiêm túc nói: “Cậu nên đem những phong thư đó tập hợp lại, đây thuộc loại tính chất ác ý thương tổn. Có lẽ chúng ta có thể sử dụng pháp luật của thế giới phù thủy.”

“Mình đã sớm thử qua, bộ pháp luật mặc kệ việc này.” Hermione tức giận nói, “Chuyện này vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn lập án của thế giới phù thủy.”

“A...” Tôi nói, “Nếu như ở thế giới Muggle hiện tại thì những người đó đã bị trừng phạt nghiêm khắc rồi.”

“Nếu như ở thế giới Muggle,” Hermione nói, “Không có người tin tưởng ngu xuẩn gì đó cho đến khi Harry chứng minh chúng nó.”

“Nhóm phù thủy rất đơn thuần nên tương đối dễ cả tin. Đây chính là khuyết điểm của việc phong bế thế giới.” Tôi mỉm cười, “Do đó cô Skeeter mới không kiêng nể gì mà viết, bởi vì không có ai nghi ngờ.”

“Rốt cuộc cô ta làm sao biết Victor mời mình đi Bungary chứ?” Hermione như có điều suy nghĩ nói, “Đáng lẽ cô ta không biết mới đúng. Mình khẳng định khi đó chỉ có hai người là mình và Victor.”

“Cũng không nhất định là vậy,” tôi châm chọc nói, khuôn mặt không nhịn được chìm xuống. Cho tới bây giờ, mỗi khi nghĩ đến việc này tôi vẫn còn cảm thấy có chút tức giận, “Thời điểm năm ba, khi mình cùng Draco ở trong phòng ngủ của mình nghiên cứu bùa chú, mình cũng không biết Sirius cũng ở đó.”

“Xin lỗi, Sylvia. Bỏ cũng biết ông ấy không phải cố ý.” Harry vì cha đỡ đầu của cậu ấy ấy này nhìn tôi. Dừng một chút, cậu ấy nói: “Bỏ và Malföy? Trong phòng ngủ của bỏ? Nam sinh không thể vào kí túc xá nữ sinh.”

“Chết tiệt.” Tôi chửi rủa một câu, dùng ánh mắt chó con thành khẩn nhìn cậu ấy, “Harry, cậu sẽ không nói ra phải không?”

“Mình sẽ không.” Harry do dự một chút nói, “Mình không nghĩ để cho Malföy vào kí túc xá của bỏ là một ý kiến hay. Ý mình là... Ừm... Bỏ không nên để bất cứ nam sinh nào tiến vào kí túc xá của mình.”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy nói: “Gryffindor cũng có tính ý thức!”

“Xem,” cậu ấy không vui nói: “Giọng điệu đáng ghét của bỏ cực kì giống Malföy. Đây chính là hậu quả của việc gần gũi quá mức với Malföy sao?”

“Châm chọc Gryffindor là bản tính của Slytherin.” Tôi cười ngọt ngào nói.

“Mình biết rồi!” Luôn luôn trầm mặc suy nghĩ Hermione bất thành linh nhảy dựng lên.

“Hả?” Tôi và Harry cùng kêu lên nói, quay đầu nhìn về phía cô ấy.

“Mình nghĩ ra rồi!... Chờ mình khẳng định sẽ nói cho mấy bỏ biết!” Hermione dường như vội vã chạy hướng cửa, rước lấy cái nhìn chằm chằm của bà Price, “Mình phải đi rồi, lát nữa gặp!”

Quyển 4 - Chương 124: Vấn đề (thượng)

Tôi chưa bao giờ hi vọng sự khác thường của mình có thể giấu được Draco, cậu ấy luôn kiêu ngạo vì bản thân luôn là trung tâm, ít khi để ý tới bất luận kẻ nào, nhưng đồng thời cậu ấy cũng là một thiếu niên nhạy cảm.

Đó là lí do mà sau khi quay về từ bờ hồ để tránh thời gian bữa sáng, tôi không chút bất ngờ vì thấy Draco đã chờ trong phòng nghỉ.

“Thật là trùng hợp.” Tôi kiên trì chào hỏi, mỉm cười, “Khó có được cậu dậy sớm như thế, Draco.”

“Khó có được? Câu đó nên là mình nói mới đúng.” Draco đứng lên từ trên ghế salon, dài giọng nói, “Hai tháng trở lại đây gặp được cậu vào buổi sáng thật là khó.”

Tôi khô khan cười.

“Gần đây mình thích đi dạo vào sáng sớm nên không may bỏ lỡ bữa sáng.”

“Có lẽ gần đây cậu luôn biến mất rất nhanh sau khi tan học, không đến giờ giới nghiêm ban đêm không về, là vì yêu thích tản bộ.” Draco gật đầu, cười lạnh một tiếng.

“Cũng không hẳn là thế...” Tôi nói.

“Gần đây cậu luôn đi cùng Harry Potter và Hermione Granger cùng một chỗ.” Draco chăm chú nhìn tôi nói.

“Draco,” tôi nhún nhún mày nói, “Họ là bạn của mình. Tụi mình thường xuyên đứng cùng nhau là chuyện rất bình thường.”

“Thật không sai, bọn họ là bạn của cậu, cho dù bọn họ là một nhóm Gryffindor có cậu bé hoàng kim và một Máu Bùn. Cậu có biết mình luôn không can thiệp vào việc đó, cho dù cậu đã làm cho rất nhiều người bất mãn.”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy một hồi.

“Từ trước tới nay mình chưa hề quên bản thân là một Slytherin, Draco.”

“Mình chỉ mong cậu không quên. Cậu tình nguyện cùng Gryffindor trong một phòng đọc sách cũng không nguyện ý đứng ở chỗ mọi khi.” Draco hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm tôi nói, “Do bọn họ nói gì đó? Merlin ơi, mình nên sớm biết bọn họ sẽ không có đánh giá tốt đẹp gì về mình. Cậu không bị cái gì đáng ghét làm ảnh hưởng chứ?”

“Họ chưa hề. Ai ai cũng biết quan hệ thù địch giữa cậu và bọn họ nên tụi mình ít nói tới cậu.” Tôi nói, “Thái độ của mình với cậu sẽ không chịu ảnh hưởng của bất luận kẻ nào.”

“Như vậy... Cậu có thể nói cho mình biết tại sao một tháng gần đây cậu luôn tránh mình.” Draco một lần nữa ngồi xuống, ôm cánh tay, bày ra dáng vẻ nói chuyện lâu dài.

“Mình tránh né cậu sao?” Tôi vô lực mỉm cười yếu ớt, “Không, đương nhiên không có. Tại sao cậu lại nghĩ như thế chứ?”

“Bởi vì người có mắt đều có thể nhìn ra.” Draco cười lạnh.

Tôi vẫn duy trì nụ cười, môi gắt gao mím lại. Draco thất bại thở dài.

“Nói cho mình biết.” Draco trầm mặc thật lâu, cuối cùng cậu ấy nâng đầu lên, đôi mắt màu lam bụi nhìn tôi đầy hoang mang mà chăm chú nói, “Là mình làm sai cái gì sao?” [Phóng điện cao áp a!!! Ta ngắt *ôm ngực*]

Tôi khó chịu muốn chết, tôi có thể cảm giác được Draco đang rất nghiêm túc muốn giải quyết vấn đề giữa chúng tôi mà cậu ấy không biết. Cậu ấy hỏi tôi có phải cậu ấy làm sai hay không, tôi biết đây là nghi vấn của một Malfoy kiêu ngạo có khả năng nén giận.

“Không, Draco, cậu rất tốt.” Tôi bi ai nói, “Vấn đề là của mình.”

“Và cậu không định đem nó nói cho mình biết.”

“Đúng vậy.” Tôi do dự nói, “Ít nhất không phải hiện tại.”

Ánh mắt màu lam bụi của cậu ấy xẹt qua một tia cảm xúc dao động, trong nháy mắt, tôi cho rằng cậu ấy bị tổn thương, điều đó khiến tôi cảm thấy mình là một tên khốn nạn.

Đúng lúc này có học sinh từ kí túc xá đi ra. Draco nhanh chóng đen ánh mắt dò đi.

“Được rồi.” Cậu ấy lạnh nhạt nói, “Tùy ý cậu.”

Sau đó cậu ấy không để ý tôi nữa.

Trong thời gian gần một năm, chúng tôi luôn luôn như hình với bóng, không có Draco bên cạnh, tôi cảm thấy được thời gian rảnh rỗi lập tức nhiều hơn.

Khi không muốn đọc sách, tôi bắt đầu dạo chơi mỗi một chỗ trong Hogwarts. Tôi phát hiện được rất nhiều chỗ lúc trước chưa từng để ý tới, trước kia tôi chưa từng có thời gian mà thăm dò nơi này.

Mà trước kia tôi chưa từng ý thức được Hogwarts cũng không náo nhiệt như trong tưởng tượng của tôi.

Thời tiết hôm nay đặc biệt quang đãng nên khi sắc trời dần tối, tôi đến tháp thiên văn, định dùng thời gian trước khi bắt đầu giờ cấm ban đêm để ngắm sao.

Trong tháp thiên văn sớm đã có người, là Ocil Gourde. Cậu ta ngồi dưới đất, miệng ngậm một que cam thảo, đang ngấm một chút ráng chiều cuối cùng nơi chân trời.

Tôi nhìn anh ta một lúc rồi đi qua ngồi bên cạnh.

Cậu ta liếc tôi một cái, rút một que cam thảo trong tay ra đưa cho tôi. Tôi cầm lấy bỏ vào miệng cắn, nặng nề thờ dãi.

“Đừng thờ dãi, cô sẽ mang tâm tình của tôi phá hư mất.” Cậu ta mơ hồ không rõ nói.

“Tôi nghĩ cảm xúc của cậu đã hỏng rồi.” Tôi nói

“So với cô thì tốt hơn chút. Cô và người thừa kế nhà Malfoy gần đây đang tạm chia tay mà...” Cậu ta đem gì đó trong miệng nuốt xuống, tầm tắc chế giễu nói: “Giữa yêu đương, con gái luôn có đủ loại chuyện buồn phiền.”

“Này,” tôi nhanh chóng mạnh mẽ phản kích nói, “Coi như cũng giống thiếu niên trong khi yêu đương.”

Tôi thắng lợi mỉm cười còn khuôn mặt Ocil thì buồn bực hẳn lên.

Ý thức được chúng tôi đều vì tình cảm mà buồn rầu khiến tôi nhận thức một chút đồng cảm nhỏ bé.

Ráng chiều nơi chân trời dần dần tắt, một mảnh sao sáng lên, màn đêm màu lam che phủ chúng tôi.

Chúng tôi không lên tiếng nhìn bầu trời sao.

Cho tới bây giờ, tôi muốn tìm đến một người để nói hết những buồn phiền làm người ta chán ghét này. Harry và Hermione đều là người bạn tốt, nhưng tôi nghĩ có lẽ họ cũng không hi vọng lắng nghe vấn đề yêu đương của tôi rồi thử giải đáp, bởi vì nó có liên quan tới Draco. Có lẽ trước đó sinh ra vài phần đồng cảm, tôi đột nhiên muốn cùng Ocil nói chuyện.

“Ocil...” Tôi do dự nói, “Làm sao cậu biết... ừm... quan hệ của tôi với Draco?”

“Có ai không biết sao?” Ocil lười biếng trả lời.

“Rất nhiều người cũng biết?” Tôi kinh ngạc nói, “Chúng tôi chưa bao giờ nói cho bất luận ai!”

“Đúng vậy, có lẽ các người không nói cho bất kì ai, nhưng tôi dường như cũng không đến nỗi ngu ngốc. Người khác đương nhiên có thể nhìn ra được.”

“Thật vậy chẳng?” Tôi khô cần nói, “Thật có lỗi, tôi không biết sự tồn tại của tôi lại có thể nổi bật như vậy.”

“Quan hệ của hai người làm cho người ta kinh hãi (kinh ngạc+sợ hãi). Bọn họ còn vì thế mà cá cược nữa.” Ocil ác ý nhe răng cười, “Đánh cuộc các người khi nào thì chia tay.”

Nhất thời tôi cảm thấy có điểm buồn bực. Một lát sau, tôi nói: “VẬY còn cậu?”

“Nếu như cô đang hỏi về cái nhìn của tôi về mối quan hệ của hai người,” Ocil không chút lưu tình nói, “Tôi khuyên cả người nên chia tay sớm một chút.”

Nhất thời tôi cảm thấy sự buồn bực được thi triển thêm bùa khuếch đại.

“Trời đánh anh, chúng tôi đều thích đối phương.”

“Ôi Merlin, thật sự là một tình cảm to lớn khiến tôi muốn rơi nước mắt.” Ocil chậm chạp nói, “Cho dù Draco thích cô thật thì cũng vô dụng, ai bảo cô không phải một thuần huyết chứ? Có lẽ có những tiểu gia tộc cũng không rất để ý huyết thống Muggle của cô, nhưng nhà Malfôys không thể không để ý. Tôi đoán, nói không chừng sẽ lập tức có lá thư sấm từ nhà Malfôys, bởi vì bạn gái của Draco lại có dòng máu của Muggle trong người làm cho bọn họ mất mặt.”

“Thật không may, tôi đúng là một thuần huyết.” Tôi lạnh lùng nói.

“Ồ.” Ocil kinh ngạc nhìn tôi, “Tôi nghe nói không phải như vậy.”

“Tôi đúng là thuần huyết, cả dòng họ bên nội và bên ngoại tôi đều là thuần huyết.”

“Vậy tốt lắm.” Ocil lười biếng đuối thắt lưng một cái, đem cánh tay đặt ở sau đầu, hứng thú mà tè nhọt nói tiếp, “Vậy hai người không cần chia tay.”

“Thế nhưng phiền toái giữa tôi và Draco không chỉ là về huyết thống.”

Ocil liếc tôi một cái: “Tôi thật không hiểu cô rối rắm cái gì nữa.”

“Cậu không biết thôi!” Tôi nói, “Địa vị nhà Malfôys! Họ chính là một trong những gia tộc có tiền nhất!”

“Nhà của tôi cũng không kém.” Ocil lầm bầm nói.

Tôi không để ý đến anh ta, tiếp tục nói: “Mà tôi chỉ là người thường, tôi không có xuất thân cao quý. Hơn nữa Draco không giống với cậu, cậu ấy phải có trách nhiệm đối với gia tộc của mình.”

“Không giống như tôi!” Ocil kêu lên, “Cô nói tôi không phụ trách gia tộc! Tôi làm cái gì mà phải đối mặt với chỉ trích như vậy?”

“Bởi vì anh theo đuổi Martina?”

“Merlin cầm bảo kiếm! Tôi theo đuổi Martina thì đâu có liên quan gì đến việc không phụ trách gia tộc!”

“Bình thường hôn nhân của quý tộc không phải đều là đám hỏi của gia tộc sao?” Tôi nói, “Căn cứ vào lợi ích hoặc huyết thống và vân vân để quyết định đối tượng kết hôn.”

“Tôi phải nhắc nhở cô,” Ocil hắt hơi vang dội một cái, anh ta xoa bóp cái mũi nói, “Nghe cô miêu tả mà làm cho người ta cảm thấy hôn nhân của các quý tộc giống như phổi giống chó quý của Muggle vậy.”

Tôi không nói chuyện, tương đối vô tội nhìn anh ta. Nhưng mà tôi nghĩ thái độ của mình cũng đủ nói cho anh ta biết, tôi chính là có ý này.

“Khá khen cho sự can đảm của cô, bởi vì cô dám cả gan ở trước mặt một quý tộc bỏ họ danh dự của tất cả tầng lớp quý tộc.” Ocil kinh ngạc cười to, “Nhưng tôi vẫn phải công bằng mà nói, cô có điều hiểu lầm về các quý tộc.”

“Chỉ mong cậu có thể cởi bỏ hiểu lầm của tôi.” Tôi thờ dãi nói.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 125: Vấn đề (hạ)

“Được rồi... Để chúng ta nhìn xem...” Ocil chậm rì nói, “Như vậy... Hiển nhiên là cô có điều bất mãn với quy luật hôn nhân của quý tộc? Nhưng cô được biết quy luật này là sự tồn tại tất yếu.”

“Trên thực tế tôi hiểu được.” Tôi thờ dãi nói, “Ocil, tôi không phải là một Gryffindor cho rằng tình yêu là cao nhất. Tôi cho rằng hôn nhân là song phương đều ở cùng tầng lớp, vậy ít nhất cam đoan quan hệ tốt giữa hai người, thương thức, thói quen cuộc sống cơ bản tương đồng, như vậy tốt lắm. Điều duy nhất nên bị nguyên rủa chính là tôi và Draco không ở cùng giai cấp.”

“Hôn nhân? Cô và Draco? Cô nghĩ đến thật lâu dài.” Ocil chọn chọn mi.

“Tôi cho rằng cậu thoát nhìn giống một tên hỗn đản(*).” Tôi nhìn chòng chọc cậu ta nói.

(*) Hỗn đản: thằng đần.

Ocil không sao cả nhún vai: “Hai người hiện tại mới học năm tư, đến lúc các người tốt nghiệp còn có một khoảng thời gian dài. Nhìn cô giống như một

Hufflepuff không chờ được muốn gả ra ngoài.”

“Cậu nghiêm trọng sì nhục tôi.” Tôi nghiêm túc kháng nghị, “Trên thực tế, trước khi Martina nói qua với tôi, tôi căn bản không nghĩ tới loại vấn đề này.”

“Martina?” Ocil ngừng lại một chút, dường như không hề để ý nói, “A, cô ấy nói gì?”

“Yêu đương vườn trường của Slytherin thông thường đều không bệnh mà chết. Cô ấy nhắc nhở tôi về quy tắc hôn nhân của quý tộc và nhà Malfoy suy cho cùng có bao nhiêu huy hoàng.”

Lông mày Ocil nhăn lại. “Cô ấy không nên nói cho cô việc này.”

“Có ý gì?” Tôi phòng bị nói, “Tôi cho rằng Martina chẳng qua là xuất phát từ sự quan tâm với bạn bè. Sự hiểu biết của tôi về cô ấy cũng không kém cậu...”

“A, chết tiệt, dĩ nhiên.” Ocil trở mình, ánh mắt lưu chuyển. Cậu ta trầm ngâm một chút: “Cô có nói cho cô ấy biết cô là thuần huyết chưa?”

Tôi ngốc lăng mà nhìn cậu ta.

“Chưa từng.”

“Đó là nguyên nhân cô ấy khuyên cô. Cô ấy nghĩ cô là hỗn huyết.” Ocil nói, “Ai cũng biết quý tộc luôn kiên trì với việc huyết thống thuần khiết.”

“Cho nên?” Tôi nói.

Ocil dùng ánh mắt nhìn một con quái vật khổng lồ nhảy múa nhìn tôi, “Cho nên không có gì đáng ngại.”

“Cái gì?”

“Cô uống thuốc mê sáng sao mà nghe không hiểu tôi đang nói cái gì? Cô là một thuần huyết, cho nên vấn đề cô lo lắng cũng chẳng ghê gớm gì.” Ocil tương đối không kiên nhẫn nói, “Hiện tại nhanh chóng quay về phòng ngủ của cô đi. Chết tiệt, vì cái gì mà tôi chỉ muốn một mình ngắm sao cũng bị quấy nhiễu!”

“Không có vấn đề! Cậu nói không có vấn đề!” Tôi nói to, “Tôi nói, nhà Malfoy rất vinh quang lừng lẫy mà tôi chỉ là một người thường! Tôi căn bản không thể mang đến cho nhà Malfoy bất luận lợi ích gì!”

“Cô cho rằng...” Con mắt Ocil nheo lại, cười lạnh nói: “Quy luật hôn nhân của quý tộc giống như cô nghĩ? Nhóm con gái giống như treo giá bán một đám giá súc, ai cho lợi ích càng nhiều thì sẽ đem nhóm con gái bán cho người đó?”

Tôi nao núng: “Không phải như thế.”

“Cô chính là cho rằng như thế.”

“Đương nhiên không phải.” Tôi kiên quyết bác bỏ.

Ocil liếc tôi một cái.

“Nếu nhà Hosea nguyện ý giải trừ hôn ước, tôi dám nói cha mẹ tôi sẽ rất vui mừng cho tôi và Martina đính hôn.” Cậu ta chậm rãi nói, “Cho dù nhà tôi và nhà Hosea cũng không có làm buôn bán gì đó qua lại.”

“Cậu nằm mơ.” Tôi dựa vào trục gác nói.

“Rời khỏi nơi này! Ngay lập tức!” Ocil nổi giận dùng dùng nói.

Tôi chậm rãi nửa nhịp mới hiểu được ý tứ của cậu ta, cậu ta lấy chính mình làm ví dụ: một người dưới điều kiện bảo đảm huyết thống là thuần khiết, cho dù phải cân nhắc nhân tố địa vị, lợi ích, nhưng nhóm cha mẹ cũng sẽ chú trọng nghiêng về tình cảm của con cái.

Tôi nửa vui nửa buồn nói: “Cậu muốn nói cho tôi biết, suy nghĩ của Draco có vẻ quan trọng?”

“Tôi cái gì cũng không nói cho cô biết!” Ocil hung ác nói.

“À! Cậu chính là có ý này.” Tôi nghĩ muốn nói, “Trên thực tế, tôi và Draco còn có một chút chướng ngại...”

Ocil dùng một loại tư thế không thêm để ý thành kính mà nhìn bầu trời sao.

“Chết tiệt, cô nghĩ tôi là nhà tâm lý giải quyết vấn đề yêu đương sao?” Bất quá cậu ta cuối cùng vẫn không tình nguyện nói, “Cô còn vấn đề gì?”

“Tôi không thể nói.”

“Lập tức rời khỏi nơi này!” Ocil phát câu.

“À, tôi muốn nói việc này xuất phát từ nguyên nhân nào đó, tôi nhất định phải cẩn thận giữ gìn bí mật. Cậu thật nóng nảy, Ocil.” Tôi nói, “Nhưng mà không cùng Draco nói rõ ràng, tôi lại có cảm giác lừa gạt cậu ấy.”

“Nó sẽ tổn hại tới cậu ta?” Ocil hừ một tiếng, liếc nhìn tôi một cái.

Tôi có hơi do dự một chút: “Hắn là không có.”

“Nó sẽ làm cậu ta cảm thấy bị lừa gạt?”

Tôi e dè: “Có lẽ.”

“Cô không tin tưởng cậu ta có thể giữ bí mật?”

Tôi tức giận nói: “Đương nhiên không phải!”

Cho dù chúng tôi không phải người yêu thì chúng tôi cũng là bạn bè tốt, mà từ ba năm trở lại đây, tôi luôn tin nhiệm cậu ấy.

“Như vậy,” Ocil nói, “Nói cho cậu ta biết.”

“Tôi nói rồi, tôi muốn giữ kín bí mật! Tôi không thể để cho bất luận kẻ nào biết...”

“Cô cũng nói cô tin cậu ta.”

“Tôi tin tưởng cậu ấy, nhưng mà thuốc Chân-thật hoặc nhiếp hồn thuật đều có thể khiến cậu ấy nói ra.”

Ocil lấy làm lạ liếc mắt nhìn tôi một cái: “Có lẽ cô là một nhân vật quan trọng, thế cho nên kẻ khác vậy mà dám can đảm sử dụng thuốc Chân-thật hoặc nhiếp hồn thuật với người thừa kế nhà Malfoy, chỉ vì bí mật nhỏ.”

Tôi đỏ mặt.

“Ồi... cũng không phải bởi vì tôi mà làm gì Draco. Ý tôi là, chỉ cần Draco bị ảnh hưởng bởi thuốc Chân-thật hoặc nhiếp hồn thuật trong lúc vô ý mà để lộ ra, như thế...”

“Thuốc Chân-thật bị cấm chỉ cho người chưa trưởng thành dùng, mà nhiếp hồn thuật... Từ khi tôi vừa mới bắt đầu tiếp nhận giáo dục của gia tộc thì đã học về quan bí thuật, Draco cũng sẽ như thế. Trong đầu một người thừa kế sẽ có rất nhiều bí mật của gia tộc không được phép bị người ngoài biết được.” Ocil châm chọc nói, “Ừ? Cô có biết về quan bí thuật ở trong đầu là cái gì không?”

“Biết.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Tốt lắm, hiện tại toàn bộ vấn đề đều tháo gỡ, tìm Draco giải quyết khúc mắc nhỏ của các người đi. Tới, cho cô ăn.” Ocil đem bó que cam thảo nhét vào trong tay tôi, giống đuôi đi tiểu cầu hướng tôi khoát khoát tay, “Cho tôi một khoảng yên tĩnh, làm ơn.”

Tôi ngượng ngùng từ trên mặt đất đứng lên, thời điểm chuẩn bị bỏ đi thì nghe thấy Ocil lắc đầu nói thêm:

“Thật không hiểu Draco thương thức cái gì. Muốn ngực không ngực, muốn mông không mông, muốn đầu óc cũng không có đầu óc.”

Xét thấy cậu ta giải khai bối rối to lớn như vậy cho mình, tôi nén giận mà rời đi.

Cùng Ocil nói đến rất dễ dàng, nhưng cùng Draco nói đến việc này thì không dễ dàng, tôi biết cậu ấy hiện tại rất tức giận với tôi. Nếu như là bình thường, có lẽ tôi sẽ nghiêm mặt giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cứ như vậy cùng cậu ấy hòa hảo như ban đầu. Thế nhưng lần này xác thực là do tôi sai, cậu ấy nhìn ra được tôi đột nhiên cùng cậu ấy chiến tranh lạnh mà không hiểu tại sao. Thành thật mà nói, hiện tại tôi cũng hiểu có điểm không sao nói rõ được.

Tôi cảm thấy đặc biệt chột dạ, đồng thời cũng có chút lo nghĩ.

Tôi khẳng định, chỉ cần khiến cậu ấy giữ kín bí mật thì cậu ấy sẽ không đem nó nói ra, cậu ấy tuyệt đối không phản bội lại bạn bè.

Nhưng thật sự là tôi không thể xác định cậu ấy có thể tiếp nhận việc tôi là con gái thuần huyết phản bội hay không, mặc dù Sirius là cậu của cậu ấy.

Chiếc nón phân loại không phân tôi đến Gryffindor là điều chính xác, tôi không đủ dũng khí để nói cho Draco biết chân tướng. Mỗi lần trông thấy cậu ấy giương ra khuôn mặt trắng nõn, tương tự một chút trên khuôn mặt đó có lẽ sẽ xuất hiện biểu cảm chán ghét, tôi liền không nhìn được nuốt nuốt nước miếng, đem những đùng khí thật vất vả mới tích góp được cùng nhau nuốt xuống dưới.

Từ đêm hôm đó, sau khi cùng Ocil nói chuyện, dưới sự rụt rè sợ hãi chết tiệt của tôi, thời gian đã trôi qua bốn ngày. Tôi đã bắt đầu tuyệt vọng nghĩ, có lẽ cả đời tôi cũng không thể có đầy đủ dũng khí cùng Draco nói chuyện một lần.

Nhưng mà chuyện xảy ra sau đó đã cho tôi một cơ hội.

Mặc dù tôi một chút cũng không hi vọng cơ hội chết tiệt này đến, không hi vọng chuyện này phát sinh.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 126: Cùng draco hòa hảo như lúc ban đầu

Từ sau khi cùng Ocil nói chuyện, tôi liền khôi phục làm việc và nghỉ ngơi trước kia. Lập tức sẽ đến lễ Phục Sinh, tôi đau khổ mà rối rắm với việc rút cuộc nên làm sao để mở lời cùng Draco.

Hai ngày cuối cùng của tuần trước lễ Phục Sinh, chúng tôi dùng cơm trưa trong Sân đường.

Draco nhìn không chớp mắt mà đắm phần Payne ngâm nước phù của mình, vẻ mặt không chút để ý cùng tâm trạng chán ngán.

Tôi đem đầu chôn trong canh lúa mạch.

“Sylvia!”

Tôi quay đầu nhìn một chút, Harry hết sức phấn khởi đang đi hướng lại đây, một người đi theo phía sau với vẻ không tình nguyện chính là Weasley.

Tôi có chút chột dạ quay đầu lại nhìn Draco, vẻ mặt cậu ấy lạnh nhạt, Payne ngâm nước phù bị đắm nát vụn. Xung quanh có không ít Slytherin mang theo biểu tình xem kịch vui, hứng thú dào dạt mà sắc mặt không thay đổi để ý tới chúng tôi.

“Hả, cái gì?” Tôi đứng lên, có điểm xấu hổ nói.

Hiển nhiên Harry cũng chú ý tới ánh mắt xung quanh, hơn nữa cậu ta ý thức được mình dừng lại ở bên cạnh bàn dài nhà Slytherin có bao nhiêu không thích hợp.

Cậu ấy dừng lại, nét mặt trở nên có chút do dự.

“Ừ... mình muốn nói cho cậu biết...” Cậu ấy bất an mà mím môi nhìn ánh mắt của nhóm Slytherin đặt trên người mình, “Thật xin lỗi... có lẽ lát nữa nói cho cậu sẽ tương đối thỏa đáng hơn.”

Tôi đau đầu nhìn cậu ấy, quả thực tôi có thể tưởng tượng ra hành vi Gryffindor kiểu mẫu của cậu ấy: cậu ấy biết được một cái tin tức gì gì đó mà khẩn trương muốn nói cho tôi biết, sau đó cậu ấy hứng thú hùng hục chạy tới mà hoàn toàn không nghĩ tới hoặc là không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Đáng được ăn mừng là thoát nhìn Draco hôm nay dường như căn bản không muốn để ý tới cậu ta. Mà các Slytherin khác... Slytherin chìa mũi nhọn là vào Gryffindor, mà không phải Harry Potter. Trên thực tế, tôi cho rằng nếu không phải trong bốn năm qua, Draco dẫn theo nhóm con rắn nhỏ có hành vi khiêu khích với Harry bất chấp khi bại khi thắng, có lẽ không ít Slytherin càng nguyện ý đối với Harry bảo trì thái độ thận trọng nhìn từ xa bởi thân phận Chúa cứu thế của cậu ta.

Ron Weasley mang theo vẻ mặt phòng bị, cậu chán ghét làm một mặt quý, thật giống như là đêm liên hoan lửa trại bất hạnh bị quý xui xẻo Ogre xông vào.

“Này! Harry!” Cậu ta nói, “Mình nghĩ không cần phải nói cho cô ta! Chúng ta không thể luôn luôn không hề phòng bị mà đem mọi chuyện nói cho cô ta, đúng không?”

“Ron!” Harry xấu hổ kêu to.

Tôi khó chịu nheo mắt lại.

“Cậu phải hiểu rõ chứ! Ai biết cô ta có thể tố giác hay không...” Weasley tức giận nhìn người bạn Chúa cứu thế của mình, cố ý nói đặc biệt vang dội, “Malföy! Cô ta chính là bạn gái Malföy! Điều này thật làm cho mình ghê tởm.”

“Cậu đem việc này nói cho cậu ta biết?” Tôi trừng mắt nhìn Harry, “Sau đó để cậu ta giống một tên đàn độn dùng việc này đến sỉ nhục mình?”

Weasley tức giận đến mức mặt đỏ lên.

Harry e dè nói: “Mình không có ý nói cho cậu ấy biết việc đó. Cậu cũng biết, bình thường khi mình và Hermione nói chuyện thì Ron đều ở bên cạnh. Nói thật, mình cảm thấy việc này hoàn toàn không cần giữ bí mật.”

Cậu ta nói đúng, tình cảm của tôi và Draco không cần giữ bí mật gì cả, tôi không thể vì vậy mà trách cứ cậu ta. Tôi chỉ là giận cá chém thớt.

Tôi nổi giận đùng đùng nhìn về phía Weasley, cậu ta thoạt nhìn càng tức giận hơn so với tôi.

“Cô, con rắn âm hiểm xảo quyệt này, rốt cuộc cô dùng cách gì mê hoặc Harry và Hermione? Tôi dám nói một ngày nào đó cái đuôi của cô sẽ lộ ra.”
Cậu ta xúc động nói, nhìn về phía Harry, “Đến lúc đó cậu và Hermione nhất định sẽ hối hận!”

“Mà cậu là đồ dần dần bị nước tràn vào não.” Tôi lạnh nhạt trả lời lại một cách mỉa mai, “Trước khi nhập học, Hogwarts nên có một bài kiểm tra trí lực. Giống như cậu vậy, trí lực trời sinh bị cản trở tự nhiên lại có thể nhập học.”

Weasley bị thuật ngữ về chứng bệnh của Muggle do tôi nói liên tiếp làm cho sững sốt một hồi, nhưng cậu ta rất nhanh đã phản ứng kịp. Cậu ta nổi giận hướng tôi hô:

“Nếu có kiểm tra, họ cần phải cho cô làm trước!”

“A, tôi đương nhiên không cần làm. Tôi thực thông cảm cho trí nhớ của cậu.” Tôi chắc chắn lắc đầu, “Nếu như não cậu còn có chút chỗ chứa đựng thông tin, tôi nghĩ cậu tuyệt đối sẽ không quên, tôi luôn trong nhóm học sinh có thành tích tốt nhất. Hermione là một người khác, cậu có thể hướng cô ấy mượn chút đầu óc để dùng.”

Harry liếc mắt kéo cánh tay Weasley, Weasley hít thở sâu một hồi, coi như có điểm bình tĩnh.

“Cho dù thành tích tốt cũng không che giấu được cô là một người thâm thương biết bao.” Weasley nói, “Tôi nghe nói cô cùng Malfoy chia tay? Ngay cả mặt nhon âm hiểm ác độc được nuông chiều từ bé ấy cũng chịu không được cô?”

Nếu như Draco thờ ơ với việc bị sỉ nhục, cậu ấy sẽ không phải Draco.

“Nhất định mày cũng muốn được nuông chiều từ bé đi, Weasley.” Draco đầy chén đĩa đứng dậy, gờ lên một nụ cười giả Slytherin điển hình, chậm rì rì mà kéo dài, “Chỉ có điều, với cái loại tiền lương tiểu viên chức này của cha mày, nuôi sống mẹ mày cùng sáu đứa con thực vất vả, hà? Ừ, có lẽ tao không nên hỏi, nghĩ đến lễ phục vũ hội của mày rất thịnh hành vào một trăm năm trước, tao nên sớm rõ điểm ấy.”

Weasley tức giận đến cả người phát run. [Fujiko: bái phục luôn, Syl nói này giờ không bằng Dra nhả một câu. Miệng độc không phải bình thường.]

“Cút ngay, Malfoy.” Harry phòng bị nói, cậu ta lôi kéo Weasley chuẩn bị rời đi.

“A... tao nhớ ra rồi, tao đã từng xem qua ảnh chụp nhà mày trên tờ nhật báo Tiên Tri.” Draco dường như bùng tình đại ngộ nói, “Cha mẹ mày đứng ở trước nhà. Nói thật, kia thật là cái nhà sao? Nếu mẹ mày có thể giảm béo chút, bộ dáng coi như được thông qua, đúng không?”

Weasley mạnh mẽ hướng Draco đi tới. Draco lập tức rút đũa phép ra phòng vệ (phòng ngự và bảo vệ).

“Mà mẹ mày đâu?” Harry ở phía sau dùng sức ôm thắt lưng Weasley. “Nhìn biểu tình trên mặt mày xem, dường như dưới mũi bà ta thật giống như có phân người! Bà ta luôn có biểu tình vậy sao, hay là bởi vì cùng một chỗ với mày mới vậy?”

“Mày dám sỉ nhục mẹ tao, Potter.” Khuôn mặt tái nhợt của Draco trở nên hơi phiếm hồng. Cậu ấy dùng đũa phép chỉ vào Harry.

Tôi lập tức ý thức được tình huống không ổn. Draco thương mẹ cậu ấy không kém ai khác.

Tôi vội vàng rút đũa phép, tính toán ngăn cản một hồi đánh nhau sắp xảy ra. Nhưng mà vẫn không thể nào kịp, một câu thần chú rất nhanh đã được Draco phát ra. Lúc này Harry đang giật mình, trong lúc vô ý vừa vịn tránh thoát.

Tôi đang muốn có chút xả hơi, một câu thần chú đánh trúng Draco, đũa phép của cậu ấy rơi ra, thân thể đụng mạnh lên bàn ăn phía sau.

“A, thằng nhóc, nhóc muốn làm gì con đỡ đầu của tao?”

Là Sirius, chú ấy hướng bên này đi nhanh tới, đũa phép vẫn chỉ vào Draco, khuôn mặt anh tuấn thoạt nhìn vô cùng lãnh khốc.

Thân thể Draco đứng thẳng, ngao mạn giương cằm, nỗ lực bảo trì kiêu ngạo. Cậu ấy có chút phát run, cú va đập vừa rồi chấn chấn rất đau.

“Nó cũng dám sỉ nhục tôi như thế! Nó cũng dám!” Weasley một bên cố gắng giữ giữa từ trong giam cầm của Harry một bên rống giận.

Sirius từ trên cao nhìn xuống Draco.

“Ừ? Nhóc có làm như thế sao?”

“Vậy thì sao?” Draco phẫn nộ trừng mắt nhìn chú ấy, “Nhà Weasley không phải đều ngu xuẩn, bắt tài, bản cùng sao?”

“A, nhóc con, nhóc nên có chút khẩu đức.” Sirius nhẹ nhàng băng quơ nở nụ cười một chút, “Có lẽ tôi nên thay mẹ nhóc dạy dỗ nhóc một chút.”

Chú ấy chỉ đũa phép vào Draco, chậm rì rì niệm một câu thần chú.

Tôi không thể nhìn được nữa, nhanh chóng rút đũa phép chỉ vào chú ấy: “Giải giới!” [Giải thích cho ai không hiểu, bùa này dùng để tước vũ khí của đối phương nha.]

Sirius nhanh nhẹn nhảy ra, giật mình nhìn tôi: “A! Sylvia.”

Draco cũng nhìn về phía tôi, vẻ mặt kinh ngạc.

Toàn thân tôi đều phát run, khiếp sợ, chán ghét, thất vọng, mỗi một từ đều không thể hình dung chính xác cảm giác hiện tại của tôi.

“Chú dựa vào cái gì dạy dỗ cậu ấy?” Cổ họng của tôi hơi khô, “Dựa vào cái gì?”

Dựa vào cái gì mà thay mẹ Draco dạy dỗ cậu ấy? Tôi dám cam đoan mẹ cậu ấy cho tới bây giờ cũng sẽ không dùng đũa phép chữa vào cậu ấy.

Sirius... thậm chí chú ấy chỉ vừa mới có mặt! Chú ấy căn bản là không biết quá trình sự việc. Chú ấy không chút do dự dùng phép với Draco. Harry là con trai bạn chú ấy, là con đỡ đầu của chú ấy, nhưng mà chú ấy có ý thức được hay không, Draco cũng là thân nhân của chú ấy? Là chú ấy nói, một trong huyết thống rất thân cận chính là thế hệ sau?

Chú ấy tại sao có thể đối xử như thế với Draco?

Bất luận lúc nào, chú ấy coi trọng nhất luôn luôn là bạn của chú ấy? Chú ấy không cần huyết thống? Chú ấy không cần thân nhân?

“Nhìn, không nên kích động được không?”

“Thân là một giáo sư lại công kích học sinh...” Tôi kiềm chế chính mình, trừng mắt, “Đây đúng là chuyện chú đang làm, đúng không?”

“Chú chỉ muốn cho thằng nhóc đó một bài học hóa đá,” Sirius nhún nhún vai, “Sau đó đem tới phòng làm việc.”

“Như vậy, chú dựa vào cái gì để cho rằng Draco phải chịu toàn bộ trách nhiệm?” Tôi hướng chú ấy cười lạnh, “Căn bản là chú không biết vì sao bọn họ lại tranh chấp, phải không?”

Sirius trầm mặc một hồi.

“Chú không cảm thấy Harry là người khiêu khích. Thằng bé không phải.”

“Xem xem chú dùng từ nào! Chú không cảm thấy!” Tôi chăm chọc lớn tiếng nói, “Thật là công bằng lại công chính. Harry quả thật không phải người khiêu khích, nhưng mà cậu ta lại xúc động bạn bè. Là cậu ta nhục mạ tôi trước, là cậu ta nhục mạ Draco trước.”

Tôi dùng sức túm tay Draco đi về hướng ngoài cửa.

“Draco sẽ không đến phòng làm việc của chú. Nếu như chú muốn trừ điểm, tùy chú. Tôi xin thề sẽ ở trên lớp học khác lấy lại không ít điểm!”

Draco không nói được một lời bị tôi kéo đi, dọc theo đường đi vẫn nghi hoặc nhìn tôi.

“Cậu biết không...” Cậu ấy chậm rì rì bị tôi kéo đi, liếc mắt nhìn tôi một cái, “Phản ứng của cậu có phần quá khích.”

“Có lẽ.” Tôi mím môi nói.

“Minh cảm thấy Black luôn luôn có thể khơi mào phản ứng cực đoan của cậu.” Cậu ấy thăm dò nói, “Cậu có cái gì muốn nói không?”

“Minh có, mấy ngày nay mình vẫn muốn nói cho cậu.” Tôi tâm phiến ý loạn nói, “Nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.”

Tôi buông tay cậu ấy ra.

“Thật xin lỗi. Minh sợ rằng mình cần ở một mình.”

Draco nhìn tôi, gật gật đầu.

Ngao mạn bỏ đi từ một con đường khác, ra khỏi lâu đài rồi đi lang thang không mục đích.

Tôi không thể không thừa nhận câu vừa rồi đã đánh một cú lớn vào lòng tôi.

Cho tới bây giờ tôi đều không có ý nghĩ cùng Sirius quen biết nhau. Ngoại trừ bởi vì không muốn Blaise xấu hổ, cũng bởi vì tôi cảm thấy được... có lẽ với Sirius mà nói, tôi sẽ là một rắc rối. Không một người đàn ông nào lại đau đầu vì đứa con ngoài giá thú của mình.

Tôi sợ mạng đến cho chú ấy phiền phức, tôi sợ tôi trở thành một người phiền toái.

Nếu mấy năm nay không có chú ấy tôi trải qua vẫn rất khá, tôi vẫn có thể tiếp tục đến sau này, nếu cho tới bây giờ chú ấy cũng không biết sự tồn tại của

tôi thì để chú ấy vẫn không biết.

Nhưng từ kiếp trước đến bây giờ, khát vọng có thân tình, xây dựng hôn nhân của tôi so với người bình thường càng thêm mãnh liệt. Hôm nay khiến tôi cảm thấy thất vọng với Sirius, đồng thời áp lực của ghen tị và oán giận trong lòng tôi lại một lần nữa hiện ra.

Harry là người tốt, nhưng mà tôi vẫn ghen tị với cậu ấy. Ngày hôm nay khiến tôi nhận ra cho dù chú ấy biết tôi là con gái của chú ấy, có lẽ chú ấy căn bản cũng không để tâm. Cho dù chú ấy biết tôi là con gái chú ấy, tôi cũng sẽ không quan trọng hơn Harry.

Tôi tâm phiền ý loạn đi tới đi lui, thẳng đến khi một con chó lớn đuổi kịp tôi.

Nó chạy tại chỗ thành một vòng tròn, biến thành Sirius đang đứng.

“Sylvia.”

Tôi trừng mắt nhìn chú ấy, không nói lời nào.

“Chúng cũng không bị cấm túc, nhưng Slytherin và Gryffindor đều bị trừ hai mươi điểm.” Chú ấy buông lỏng nói, “Bởi vì Gryffindor khiêu khích trước và Slytherin tấn công trước.”

Chú ấy dừng lại, nhìn tôi không nói lời nào liền nói tiếp.

“Ừm... chú thừa nhận trong việc này chú rất thiên vị.” Chú ấy chân thành nhìn tôi, “Chú xin lỗi.”

“Cháu tham dự chuyện này ít nhất.” Tôi lạnh nhạt nói, “Nếu như chú muốn xin lỗi, chú có thể đi tìm Draco.”

“Hả.” Mặt chú ấy nhú lại, “Hay là thôi đi.”

“Lời xin lỗi của chú thật có thành ý.” Tôi cộc cằn nói, “Mang theo lời xin lỗi giá rẻ của chú cút ngay.”

“Sylvia.” Lòng mảy Sirius nhú lại không đồng ý.

“Lúc trước chú vì James Potter mà ra khỏi nhà, hiện tại chú lại vì Harry Potter mà chia thừa kế vào con cháu?” Tôi biết là rất xấu nhưng tôi không ngừng được sự ghen tị với Harry. “Chú thật hối hận vì đã bỏ mặc dòng họ Potter, đúng hay không?”

“Sylvia.” Black nhìn tôi một hồi, trầm tĩnh nói, “Cháu biết chú thích cháu, nhưng chú hi vọng không nghe thấy cháu nói như thế lần nữa.”

“Hi vọng không bị cháu đâm trúng chỗ đau lần nữa?” Tôi nghe thấy hướng chú ấy cười. “Chú còn tư cách gì để dạy dỗ Draco? Từ sau khi chú ra khỏi nhà Black?”

“Chuyện đó rất phức tạp.” Sirius nói, “Cháu sẽ không hiểu.”

“Cháu mừng là cháu sẽ không hiểu.” Tôi nói, “Nhưng cháu vĩnh viễn cũng sẽ không vứt bỏ mẹ của mình.”

“Xem ra cháu có một người mẹ tốt.” Giọng nói của Sirius có điểm buồn bực, “Chúng ta có thể không nói tới việc này được không?”

“Vì sao?” Tôi khiêu khích nhìn chú ấy.

“Có lẽ chúng ta nên đổi một khoảng thời gian khác để nói chuyện.” Sirius khôn khéo nói, “Cháu là cô bé tốt, chú thích cháu, đó là lí do mà chú không muốn cãi nhau với cháu.”

“Đúng vậy.” Tôi phẫn nộ hướng chú ấy nói, “Chú chung quy nói thích cháu nhưng chú thực sự thích cháu sao? Cháu vĩnh viễn——vĩnh viễn đều thua kém Harry Potter!”

Có một nháy mắt, chú ấy ghen hờn trên trời nhìn tôi.

“Nó là con đỡ đầu của chú, Sylvia.”

Tôi và Sirius tan rã trong không vui. Chú ấy nói: “Có lẽ cháu cần yên tĩnh một chút” rồi quay về lâu đài, mà tôi lại tiếp tục dạo chơi của tôi.

Bờ hồ, sân Quidditch, phụ cận Rừng Cấm... Mãi cho đến một người gầy, cao ngất... ừm, bóng dáng đen như mực đứng trước mặt của tôi.

Là giáo sư Snape.

Tôi nhất thời có điểm ngây người, cái cổ cứng ngắc theo thói quen hóa mềm, hết sức không chịu thua kém buông xuống dưới.

“Buổi trưa xung đột với cậu bé vàng lại khiến trò khổ sở như vậy,” giáo sư Snape lẳng lặng nhìn tôi một hồi nói, “Thế cho nên tiểu thư Hopper muốn dùng việc trốn học để diễn tả nỗi thống khổ trong lòng?”

Tôi liếc chân trời một cái, chân trời đã muốn nổi lên ráng chiều. Tôi ý thức được mình đã đi dạo suốt một buổi chiều. Bỏ ngay cả hai tiết môn Độc được.

“Phục vụ lao động.” Giáo sư Snape nói, “Bây giờ.”

Tôi ủ rũ theo sát phía sau áo choàng cuộn cuộn của giáo sư Snape, đi đến phòng làm việc của ông ấy.

Giáo sư Snape ngồi ở sau bàn làm việc, vung đũa phép, một cái bàn nhỏ được biến ra dựa sát vào tường, một cuộn da rắn bay ra từ trong tủ để được liệu rồi dừng ở trên bàn nhỏ.

“Cắt thành khối vuông một tác Anh.” Giáo sư Snape nói. Ông ấy cầm lấy một chồng bài tập, vẻ mặt không vui bắt đầu phê chữa.

Tôi trừng mắt nhìn cuộn da rắn kia.

Hiện tại cảm xúc của tôi vô cùng phiền muộn, mà phục vụ lao động làm cho tôi càng thêm uể oải cùng trầm thấp.

Tôi không thể kiềm chế mà nhớ tới Sirius.

Tôi biết mình rất rối rắm, tôi hận rối rắm. Cho tới nay, tôi cảm thấy được ưu điểm trong tính cách của mình là dưới mọi loại tình huống đều có thể bình tĩnh mà suy xét, nhưng mà sự bình tĩnh của tôi khi đối mặt với Sirius đều tan thành mây khói.

Tôi để ý chú ấy.

Nếu như chú ấy có thể xin lỗi thành khẩn chút, nếu như chú ấy có thể kiên trì “Không, chú biết tâm tình cháu không tốt nhưng chúng ta cần giải quyết nó”, có lẽ tôi sẽ dễ chịu chút.

Nhưng chú ấy sáng suốt mà tránh được, sáng suốt khó có được chết tiệt.

Tôi không phải chưa từng giận Blaise, nhưng cô ấy vẫn ở cùng tôi vào lúc tôi tức giận đến khi tôi bình tĩnh lại.

Mà Sirius... Hiện tại tôi hiểu được, có lẽ chú ấy thích tôi, nhưng mà không phải không có mức độ. Ít nhất không đến mức độ sẵn lòng chịu đựng tính tình của tôi.

Ý thức được việc này làm tôi đặc biệt khó chịu.

Tôi cảm thấy được ở ngực có một sự buồn bực khó hiểu.

Giáo sư Snape ngẩng đầu lên từ đồng bài tập, liếc tôi một cái.

“Tôi không thể không nhắc nhở trò... Nếu trò dám can đảm làm hỏng một trong các nguyên liệu ma được của tôi, tiểu thư Hopper,” ông ấy cười lạnh nói, “Tôi sẽ đá trò ra khỏi nơi này.”

Thật giống như tôi rất hi vọng bị phạt phục vụ lao động vậy.

Tôi tức đến mức nghẹn nước mắt trở về.

Khi bắt đầu, tôi dùng sức cắt những bộ da rắn rắn chắc kia cho hả giận. Nhưng về sau, tôi dần dần tập trung vào việc cắt da rắn. Tôi xoa mồ hôi trên trán, nhìn một quyền da rắn lớn bị mình biến thành những khối vuông cỡ một tác Anh khiến tôi cảm thấy một trận thỏa mãn.

Tuy trong lòng vẫn còn có chút buồn bực nhưng không hề đau lòng lại có chút tuyệt vọng giống như buổi chiều.

Tôi nhìn về hướng giáo sư Snape thì vừa vận chống lại ánh mắt của ông ấy. Trầm lắng, ổn trọng, ông ấy vẫn ngồi phía sau bàn làm việc như cũ, thế nhưng bài tập đã gọn gàng ở một bên, hiển nhiên sớm đã phê chữa xong xuôi.

Tôi hoảng sợ, vội vã dời tầm mắt về phía đồng hồ cây quả lắc(*) đằng sau ông ấy thì mới phát hiện thời gian đã là hơn rạng sáng một chút.

Tôi có chút kinh ngạc, bình thường thì phục vụ lao động sẽ kết thúc trước giờ cấm đi lại ban đêm. Nhưng tôi lập tức hiểu được nguyên nhân ông ấy kiên trì giữ tôi làm việc——tâm tình không hề khó chịu lúc này của tôi đủ để làm chứng.

“Trò có thể về.” Giáo sư Snape bình tĩnh nói, “Da rắn thì đặt ở chỗ đó.”

Tôi mở cửa phòng Độc được ra, chần chừ đứng ở bên ngoài.

“Thế nào?” Giáo sư Snape cười lạnh một tiếng nói, “Có lẽ tiểu thư Hopper đột nhiên nảy sinh hứng thú với việc lặp lại công việc xử lý nguyên liệu ma được, vì vậy cảm thấy chưa muốn đi về?”

“Không,” tôi lấy hết toàn bộ dũng khí nói với ông ấy, “A... Giáo sư, cảm ơn thầy.”

Cánh cửa dùng sức đóng lại. Tôi hoảng sợ, sờ sờ cái mũi thiếu chút nữa bị cánh cửa đập vào, bất mãn bỏ đi vài bước, lại quay đầu lại nhìn cánh cửa.

Từ khi vào năm nhất thì tôi cũng như những Slytherin khác vậy, ngưỡng mộ giáo sư Snape. Ông ấy tuy độc miệng nhưng uy nghiêm lại cường đại, luôn bao che khuyết điểm cho nhà Slytherin. Nói thật, nếu như ông ấy thực sự trở thành dưỡng của tôi, tôi sẽ cực kì vui mừng, hơn nữa còn tuyệt đối vì thế mà kiêu ngạo.

Tôi đi qua hành lang, tiến vào phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin.

Lúc này hầu như tất cả mọi người đã ngủ, nhưng trong phòng sinh hoạt chung vẫn còn có một người, là Draco. Hai chân cậu ấy gác lên, lười biếng dựa lưng vào ghế salon lật quyển sách, sau khi nghe thấy tôi đi vào liền nhanh chóng thẳng người dậy.

Tôi hướng cậu ấy mỉm cười.

Cậu ấy nhướn mi lại, cao thấp đánh giá tôi: “Thế nào lại trễ như thế?”

“Bị phạt cấm túc ở chỗ chủ nhiệm nhà.” Tôi đi qua ngồi bên cạnh cậu ấy.

“Phạt bao lâu?” Draco hỏi.

“Chỉ là chỉ có hôm nay.” Tôi nói.

“Chỉ có một ngày?” Cậu ấy vô cùng ngoài ý muốn nói, “Lần đầu tiên có người dám trốn tiết của chủ nhiệm nhà, mà ông ấy chỉ phạt cậu một ngày?”

“À, có lẽ hôm nay mình đã làm xong toàn bộ công việc!” Tôi có chút vui vẻ mà oán giận nói. Draco đã không hề giống mấy ngày hôm trước chọc tôi tức giận. “Bây giờ đã hơn rạng sáng một chút!”

“Đã trễ thế này?” Draco khép sách lại, đứng lên đi về phía kí túc xá, “Được rồi, chúng ta cần nghỉ ngơi.”

“Chờ một chút.” Tôi nói, “Mình muốn nói chuyện với cậu.”

Nhớ tới chuyện Sirius làm cho lòng tôi nặng nề hơn. Tôi rất vui vì đã có một cơ hội thế này để có thể ở chung với Draco giống như bình thường. Nhưng tôi thà rằng tự mình nghĩ biện pháp mà không phải phát hiện cơ hội này, kì thực Sirius đối với tôi cũng không quan trọng như vậy.

Draco nhướn một bên lông mày: “Bây giờ?”

“Bây giờ. Trên thực tế, càng nhanh càng tốt.” Tôi nhìn nhìn phòng sinh hoạt chung, mặc dù hiện tại không có ai nhưng để đảm bảo, vẫn là phòng kí túc xá của tôi an toàn hơn. “Đến phòng ngủ của mình đi.”

Chúng tôi vào phòng ngủ của tôi. Draco ngồi ở trên giường còn tôi kéo một cái ghế ngồi đối diện cậu ấy.

“Draco... đầu cậu có học Bế quan bí thuật không?”

Draco nhìn tôi thật kĩ.

“Có.”

“Tốt lắm.” Tôi nghiêm túc mà nhìn chăm chú vào mắt cậu ấy nói, “Chuyện kế tiếp rất quan trọng với mình... Mình muốn nói cho cậu biết việc đó. Cậu có thể hứa với mình sẽ giữ bí mật này không?”

“Không ai có thể lấy được cái gì từ chỗ này của mình,” Draco tự tin nói, “Mình cam đoan.”

“Mình đã từng nói cho cậu biết...” Tôi trầm ngâm một chút nói, “Mình và Sirius có quan hệ sâu xa.”

“Không giống như quan hệ sâu xa.” Draco chỉ ra, “Cậu đối với thái độ của ông ta đặc biệt bất đồng.”

“Quả thật không giống như...” Tôi khô cần nờ nụ cười, “Trên thực tế, ông ấy là cha mình.”

Mắt tôi lom lom nhìn Draco. Con người của cậu ấy co lại một chút, sau đó nhướn mày.

“Cậu nói, cha cậu?”

“Đúng vậy.” Tôi thấp thỏm không yên nói.

“Nhưng ông ta đối xử với cậu không giống một người cha.”

“Giống sự yêu thích dành cho học trò, đúng không?” Tôi cười khổ một tiếng, “Mình là một đứa con gái tư sinh, Draco. Thậm chí ông ấy căn bản là không biết sự tồn tại của mình.”

Draco im lặng nhìn tôi.

“Đó là lí do mà cậu đối với ông ta... để ý như thế? Giống việc phát sinh buổi trưa hôm nay như thế?”

“Draco, bất kể thế nào thì cậu cũng là người thân của ông ấy. Chuyện ngày hôm nay khiến mình phát hiện ông ấy đối với người thân của mình hoàn toàn không thêm để ý, điều đó làm cho mình rất thất vọng, thậm chí đau lòng.”

“À...” Draco chán ghét nhíu nhíu mày, “Mình thật hi vọng không có một thân nhân như thế. Tại sao cậu lại nói cho mình biết?”

“Cậu nói cậu không hi vọng có một thân nhân như thế...” Tôi khó khăn nói, “Đây là nguyên nhân.”

Draco cau mày nhìn về phía tôi.

“Ông ấy là thuần huyết phản bội... mà mình lại là con gái ông ấy. Đó là lí do mà mình cảm thấy, ít nhất nên cho cậu biết mình rốt cuộc là cái gì. Nếu như mình giấu diếm cậu việc này, vậy là không công bằng với cậu. Cậu chán ghét thuần huyết phản bội nên ít nhất cậu phải có quyền lựa chọn.”

Draco kinh ngạc nhướng mày.

“Cậu cho rằng mình là một Gryffindor công bằng chính trực? Ủ? Đây là tính di truyền sao?”

“A, không cần lấy việc này tới cười mình.” Tôi nhạt nhẽo nói, “Sau đó nói cho mình biết lựa chọn của cậu.”

Sắc mặt Draco cũng nghiêm túc lên. Cậu ấy trầm ngâm một lúc, hỏi:

“Vậy... có bao nhiêu người biết chuyện này?”

“Mình đoán... chỉ có mình và mẹ mình.”

“A, cậu không nói qua với người khác?”

“Làm sao mình lại cùng người khác nói! Ngay cả dũng khí nói cho cậu cũng là từ vài ngày gần đây!”

“A...” Draco thoải mái lên, “Như vậy thì vĩnh viễn đừng nói cho người thứ hai biết.”

“Sau đó?” Tôi nói.

“Sau đó? Sau đó cậu chính là con gái của tiểu thư nhà Sadie.”

Tôi đã hiểu ý tứ của cậu ấy.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ấy, cổ họng có điểm phát ách.

“Không phải cậu chán ghét thuần huyết phản bội sao?”

“Đúng vậy, mình chán ghét tới khi mình chết.” Draco nói, “Nhưng cậu là Sylvia.”

[Fujiko: Ô hô, Draco cũng có điểm ngọt ngào nha.]

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 127: Nói chuyện với draco

21.3.1995

“Cô bé đã kích cậu việc phản bội gia tộc?”

“Đúng vậy! Mình thật không dám tin vào việc này, con bé căn bản là không rõ bọn họ có bao nhiêu điên cuồng đúng không?”

“Cô bé ghen tị với Harry?”

“Điều này cũng khiến mình khó có thể tin. Ý mình là, nhìn con bé ở chung với Harry rất khá. Hơn nữa, con bé biết Harry là con đỡ đầu của mình, đúng không?”

“Đó là lí do mà cậu cứ như thế mà quay về?”

“Chết tiệt, mình còn có thể làm gì bây giờ?”

Lupin thở dài, vỗ vai người bạn lâu năm của mình, “Thành thật mà nói, cậu làm thế còn không bằng không đi.”

“Đúng vậy, có lẽ mình căn bản không nên đi!” Sirius Black giống như con sói nóng nảy bị nhốt đi tới đi lui.

“Con bé tức giận! Con bé tức giận với mình! Mình nhìn thấy con bé tức giận, mình cũng bắt đầu tức giận.”

“Ừ,” Lupin không đồng ý nói, “Đó là lí do mà cậu để con bé đi dạo một mình ở bên ngoài?”

“Mình thực sự cảm thấy rất quái lạ.” Black dừng lại, hít vào một hơi thật sâu, “Gryffindor và Slytherin đều bị trừ hai mươi điểm, mình đã làm rất công bằng rồi, rốt cuộc con bé muốn cái gì?”

“Cậu nói là cô bé bảo, nếu như cậu thật muốn xin lỗi thì có thể đi tìm Malfoy.”

“Tuyệt đối không!” Black quả quyết nói, “Mình không cảm thấy cần phải xin lỗi với thằng nhóc đó. Là thằng nhóc đó tấn công trước.”

“Ồ.” Lupin nói.

“Thật đáng chết!” Black thất bại nói, “Con bé dựa vào cái gì mà tức giận với mình chứ!”

Lupin thương hại nhìn Black.

“Nói thật, Sirius, mình cảm thấy sau này cậu sẽ vì ngày hôm nay mà hối hận.”

Black liếc nhìn ông ấy một cái, khinh thường hừ một tiếng. “Trực giác của người sói?”

“Không,” Lupin mỉm cười nói, “Trực giác của đàn ông.”

Tôi nhìn Draco, nhất thời nói không ra lời.

“Ừ,” tôi thanh thanh cổ họng nói, “Cậu thật buồn nôn.”

Hai hàng lông mày của Draco dựng thẳng ngay tức khắc.

“Cậu muốn nói chính là việc này? Cô gái bình thường lúc này không phải là cảm động muốn chết rồi khóc rống lên sao?”

“Mình không phải cô gái bình thường.” Tôi ngạo mạn tuyên bố, sau đó cau lông mày nhìn cậu ấy, “A... hóa ra cậu hi vọng mình làm như thế.”

“Mình mới không có!”

“Hả! Cậu có!”

Draco then quá hóa giận nói, “Không! Minh...”

Draco không thể đem từ “không có” nói ra miệng một lần nữa, bởi vì tôi đã hôn qua.

Thiếu niên mười lăm tuổi dậy thì rất khá, cậu ấy hiện tại đã cao hơn tôi mười centimet, đáng người thon thả nhưng không hề gầy yếu, cách áo choàng mỏng manh có thể cảm giác được những đường cong cơ thể xinh đẹp ấy. [*chảy dãi* ta cũng mún sờ thử a].

Tôi đem đầu chôn ở cổ cậu ấy, hai tay xuyên qua người cậu ấy, gắt gao ôm cậu ấy vào trong lòng.

“Draco...” Tôi rầu rĩ nói, “Cậu không biết lời nói của cậu hôm nay đối với mình có bao nhiêu quan trọng đâu.”

Draco không nói chuyện. Một lát sau, tay cậu ấy để trên lưng tôi, dịu dàng vuốt ve.

“Mình vẫn luôn lo lắng... Cậu xem, mình biết tư tưởng của quý tộc với thuần huyết phân biệt, khi cậu vừa ra đời đã được dạy bảo tư tưởng ấy. Nếu cậu không thể tiếp nhận thì mình cũng hiểu được, nhưng mình cảm thấy khó mà bỏ qua được.” Tôi cho rằng không thể để cậu ta quá kiêu ngạo liền tiếp tục nói, “Đương nhiên, nếu vì vậy mà chán ghét mình thì cậu tuyệt đối rất là hẹp hòi.”

Draco hừ một tiếng, lẹch đầu, đem cái cằm nhọn gác trên đầu tôi, nhất thời tôi cảm thấy đầu cũng bị cậu ấy đục một lỗ.

“Mấy ngày nay cậu vẫn trốn tránh mình chính là vì điều này?”

Tôi dừng lại một chút. “Ừm... phải.”

“Việc tạm dừng là có ý gì?” Draco không hài lòng nói.

“Không có nha.” Tôi chôn đầu vào cổ cậu ấy, hi vọng cậu ấy sẽ quên cái vấn đề chết tiệt này.

Draco phi thường cứng rắn đem đầu tôi ra đối diện, ánh mắt tôi chuyển đến một bên.

“Có ý gì?” Cậu ấy híp mắt nhìn tôi.

“Nếu nói ra, cậu nhất định sẽ chế giễu mình.”

“Tất nhiên mình sẽ không!” Draco có điểm tức giận nói, thật giống như tôi đang phủ nhận nhân cách cậu ấy. “Mình vĩnh viễn cũng không chế giễu cậu.”

“Được rồi.” Tôi nuốt nước miếng nói, “À... Vào ngày lễ tình nhân, Martina nhắc nhở mình nhà Malfoy có bao nhiêu huy hoàng. Hơn nữa, chị ấy nói cho mình biết rất nhiều Slytherin cảm thấy yêu đương chỉ là trò chơi giết thời gian.”

“Cậu vậy mà còn cần nhắc nhở! Nó đương nhiên là vô cùng huy hoàng!” Draco nheo con mắt lại, “Ý của chị Hosae là gì?”

“Thôi nào, Draco! Chị ấy là bạn của mình! Chị ấy nghĩ rằng mình là hỗn huyết, sợ mình sau này sẽ bị tổn thương.” Tôi bảo vệ nói.

Draco không kiên nhẫn làm một mặt quỷ. “Được rồi, cậu có thể tiếp tục.”

“Gần đây mình luôn luôn vì cái này mà rối rắm...” Tôi ngập ngừng nói, “Cậu cũng biết, mình chỉ là một người thường. Tuy mẹ của mình kế thừa nhà Sadie nhưng nó đã sớm suy sụp. Mình luôn muốn biết cậu rốt cuộc nghĩ như thế nào.”

“Nghĩ như thế nào?” Draco nói, “Đương nhiên mình cái gì cũng chưa nghĩ.”

Tôi tròn mắt há mồm nhìn Draco, trên mặt cậu ấy đang lộ biểu tình “Mình muốn, cho nên mình phải có” như bình thường.

“Cậu là một thuần huyết, nhà Sadie tuy rằng suy tàn nhưng ít ra cũng là quý tộc cổ xưa.” Draco mang trên mặt biểu tình vô cùng tự tin nói, “Malfoy không cần một gia tộc khác đến dẹt hoa trên gấm.”

Cảm ơn Merlin, mấy ngày hôm trước, tôi chẳng qua chỉ lo lắng một chút còn bị Ocil chế giễu là nghĩ nhiều; mà người được xưng là cái gì cũng chưa nghĩ Draco đã bắt đầu cân nhắc tính khả thi của đám hỏi.

Tôi rên rỉ một tiếng, che mặt.

“Được rồi, được rồi.” Tôi nói từ khe hở, “Có lẽ mình có chút ngu ngốc.”

“Cậu vô cùng ngu ngốc.” Draco giạt tay tôi ra, trong mắt lóe lên ánh sáng trách cứ. “Cậu vì việc này mà rối rắm lâu như vậy?”

Tôi bất mãn nói: “Đúng vậy.”

Lông mày Draco dương cao lên: “Né mình một tháng?”

Tôi e dè. “Draco, cậu xem. Cậu giải được rối rắm của mình.”

“Cậu thật là...” Khóe miệng Draco vạm vạc, “Mình đã thấy chuyện này thật ngớ ngẩn... Nói thật, cậu xác định cậu không bị nhiễm cái gì khi đi cùng những Gryffindor ngu ngốc kia rồi làm cho bản thân bị bệnh đa sầu đa cảm?”

Tôi đứng lên, giận dữ nhìn cậu ấy.

“Vừa rồi cậu nói mãi mãi cũng sẽ không chế giễu mình!”

“Đó đương nhiên không chế giễu,” Draco một lần nữa đem tôi kéo ngồi trên đùi cậu ấy, bình thản ung dung nói, “Mình cho rằng đây chỉ là nhận xét.”

Tôi ở trong ngực cậu ấy giật giật, tìm một vị trí thoải mái. “Còn mình cho rằng cậu là một tên khôn già mồm át lẽ phải.”

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 128: Lễ phục sinh và bài thi thứ ba

Editor: Fujiko.

Rất nhanh đã đến Lễ Phục Sinh, chúng tôi được một tuần nghỉ lễ. Blaise gửi tới một giỏ trứng màu, còn có con thỏ bằng sô cô la.

Tôi đem trứng màu chia cho bọn Bress, bọn họ cũng đều đưa lại cho tôi trứng của họ.

Vào một ngày nghỉ, tôi cùng Hermione, Harry đem theo trứng màu của mình trốn ở trong thư viện, ở góc chết của tầm mắt phu nhân Pince vừa ăn vừa đọc sách. Blaise gửi tới rất nhiều trứng màu, Hermione và Harry cũng có phần.

Hermione nhìn trứng màu tôi đưa cho cô ấy, bí ai nói: “Thật tốt, may mà mẹ cậu không đọc tuần san phù thủy.”

“Minh nghĩ thật ra cô ấy có xem” Tôi găm trứng sô cô la, “Làm sao vậy?”

Hermione lấy ra một cái trứng màu so với trứng chim còn nhỏ hơn một vòng: “Đây là của mẹ Weasley cho mình.”

Sau đó lại chỉ chỉ trứng màu to cỡ trứng rỗng Harry ôm trong ngực: “Đây là của mẹ Weasley cho Harry.”

Harry đang hăng say cắn một khối kẹo to nghe được Hermione lên án thì xấu hổ cười cười, chần chừ nói: “Ừm...”

“Cậu không cần phải nói, mình hiểu.” Hermione thờ dài, xoa bóp trán của mình, “Đều là lỗi của Rita Skeeter.”

“Weasley...” Tôi nói, “Cậu ta như thế nào lại không đến? Mình nghĩ các cậu đi cùng nhau chứ.”

Harry và Hermione liếc mắt nhìn nhau, tận lực làm bộ như không có việc gì nói: “Ừm... Hôm nay Ron muốn luyện tập Quidditch...”

“Sân Quidditch đã cấm sử dụng vì bài thi thứ ba sẽ tổ chức ở đó.” Tôi nhìn biểu tình mất tự nhiên của Harry, sáng tỏ nói: “Là do cậu ta nghe các cậu muốn đi tìm mình nên kiên quyết không đến, đúng không?”

Hermione thờ dài nói: “Mình thật không hiểu rốt cuộc cậu và Ron vì cái gì mà nhìn nhau không vừa mắt.

“A,” tôi cười lạnh, “Đó là bởi vì mình không thể phát hiện được ưu điểm gì trên người cậu ta.”

“Đừng như vậy, Sylvia. Ron cũng có ưu điểm! Cậu ấy... à... ừm...” Harry ra sức nghĩ, “Cậu ấy chơi cờ vua rất khá.”

Tôi kinh ngạc nhún mày: “Trời ạ, thật là không thể tin nổi.”

Harry đầu đầu nói: “Hai cậu không thể hòa bình một chút sao?”

“Cậu có thể hòa thuận với Draco một chút sao?” Tôi nói.

“Vĩnh viễn cũng không có khả năng!” Harry nói.

“Mình và Weasley cũng vậy.” Tôi gật đầu nói, “Cho nên chúng ta nói chuyện khác đi. Vị tiểu thư Rita Skeeter kia thế nào? Mình còn nhớ vài ngày trước, Hermione thể phải tìm ra bí mật của cô ta hoặc chuyện gì gì đó.”

Hermione quay đầu, cười tươi với tôi.

“Mình đương nhiên nắm được. Cuối cùng mình đã biết rõ rốt cuộc cô ta làm thế nào lại có thể nghe được bí mật của người khác.” Cô ấy tận lực đè nén cảm xúc kiêu ngạo, quay đầu, nghiêm khắc nhìn về phía Harry, “Hôm trước Harry đã muốn nói cho bò biết, thế nhưng cậu ấy lại đem sự tình làm hư.”

Harry vội vàng quay đầu đi, chuyên tâm ăn trứng màu của cậu ấy, giả bộ như ánh mắt của Hermione không hề ảnh hưởng đến mình.

“Lại nói tiếp,” Hermione tiếp tục nói, từ trong túi tiền lấy ra một bình thủy tinh nhỏ bịt kín, “Cũng nhờ cậu cho mình linh cảm, Sylvia.”

“Hả?” Tôi đầu đầy mờ mịt nói.

“Bồ nói, trong học kì bồ không biết Sirius ngay trong phòng ngủ nên bị ông ấy nghe được rất nhiều điều không nên nghe.”

“Trời ạ.” Trong nháy mắt, tôi hiểu được ý của cô ấy, nhìn về phía bình thủy tinh nhỏ kia. Bên trong có mấy cành cây, vài miếng lá dâu và một con bọ cánh cứng to mọc ở bên trong bò đến bò đi.

“Cậu sẽ không nói này chính là...”

“Rita Skeeter.” Hermione đắc ý gật gật đầu, “Cô ta là một phù thủy hóa thú không đăng ký.”

Tôi cầm bình thủy tinh nhỏ kia đặt vào trước mắt nhìn: “Mình nhìn không ra nó và bọ cánh cứng bình thường có gì khác biệt. Ý mình là, cậu thật có thể khẳng định nó chính là Rita Skeeter?”

“Nếu cậu nhìn kĩ sẽ chú ý tới ký hiệu xung quanh râu con bọ cánh cứng này giống như đốm với mắt kính xấu xí của cô ta.” Hermione nói, “Khi đó mình đang ở cùng Victor thì mình bắt được cô ta ở trên bệ cửa sổ bệnh xá.”

“Mình không thể không thừa nhận cậu nói hoàn toàn chính xác.” Tôi nghi hoặc nói, “Cậu bắt được cô ta ở trong bệnh xá?”

“Bỏ còn nhớ không? Hôm đó hai tay mình bị thương. Hơn nữa, từ sau khi mình bắt được nó thì cũng không thấy Rita Skeeter phát ra tin tức mới.”

“Nhưng mà...” Tôi giật mình nói, “Vậy có hơn mười ngày đi.”

“Tất nhiên.” Hermione nói.

“Nó luôn luôn ngốc hơn mười ngày ở chỗ này?” Tôi quơ quơ cái bình, con bọ cánh cứng ở bên trong đựng phải vách bình.

“Đúng vậy.”

“Được rồi, mình biết nó chỉ ăn thức ăn cho bọ cánh cứng thì cũng có thể sống. Nhưng mà...” Tôi nói, “Đây là giam cầm phi pháp.”

“Đương nhiên không phải.” Hermione giật mình nhu mày nói, “Lẽ nào tiểu thư Skeeter có thể tố cáo mình giam cầm phi pháp sao? Nếu vậy thì cô ta sẽ làm bại lộ việc mình là một phù thủy hóa thú phi pháp trước. Cô ta sẽ ngồi tù trước mình.”

“Trời ạ.” Tôi rên rĩ nói, “Hiện tại mình tin tưởng mũ phân nhà không có sai, so với Ravenclaw thì cậu hiển nhiên càng phù hợp với Gryffindor.”

Hơn nữa còn oán niệm sâu sắc với Rita Skeeter.

Chẳng qua xét thấy vài ngày trước, Hermione bị thương cùng với thư Sấm cuộn cuộn không dứt đến bây giờ cũng còn đều là nhờ vị tiểu thư bọ cánh cứng này ban tặng, cho nên tôi quyết định, để Hermione trút ra hết oán niệm vào vật nuôi mới của cô ấy trước, tôi tuyệt đối không lảm lòi.

“Mà...” Tôi cảm khóis cô la hình con thỏ nhỏ, nhìn chăm chăm con bọ cánh cứng nói, “Animagi vẫn là rất hữu dụng. Nếu không phải không may đụng phải cậu, Skeeter tuyệt đối sẽ không bị bắt luận kẻ nào phát hiện.”

Hermione lắc lắc người cô ấy: “Cô ta hẳn là vì thế mà trả giá.”

“Đương nhiên. Chẳng qua... Ngẫm lại xem, nếu gặp phải nguy hiểm chẳng hạn, chỉ cần tránh ở chỗ không bị người nhìn thấy rồi biến thành bọ cánh cứng là có thể bay đi.” Tôi thở dài, “Nếu hình dạng của Animagi có thể do chính mình lựa chọn thì tốt rồi.”

“Nếu như theo cậu, cậu sẽ chọn con gì?” Harry tò mò hỏi, “Rắn sao?”

“Chắc chắn là không, rắn rất dễ làm người khác chú ý.” Tôi nói, “Trên thực tế, mình cho rằng bọ cánh cứng thực sự rất tốt, hình thể nhỏ, tốc độ di chuyển cũng nhanh.”

“À!” Harry chán ghét nói.

“Nói thật, cậu nên cùng Sirius học Animagi. Chú ấy khá am hiểu việc này.” Nhắc tới Sirius khiến tôi khó chịu một hồi. Tôi dừng một chút, đem cảm giác kia nhét sang một bên. Từ ngày hôm đó, tôi liên tính toán chỉ đem chú ấy coi như một người bình thường không liên quan đến mình, “Nói không chừng có khi hữu dụng.”

“Bài tập có thể nhiều đến mức khiến mình phát điên, lại huấn luyện ma thuật cùng Sirius và Remus, hơn nữa mình còn phải cùng Snape học Độc dược này nọ! Trời ạ, Sylvia!” Harry nhỏ giọng kêu, “Bỏ lại có thể khuyên mình học Animagi cùng Sirius!”

“Mình chỉ là tùy tiện nói một chút.” Tôi nhún nhún vai nói.

“Chú ấy là cha đỡ đầu của cậu, cậu có được cơ hội học tập tốt nhất!” Hermione ước ao nói, “Nếu như mình là cậu...”

“Mà nếu như mình là cậu,” Harry không khách khí nói, “Mình sẽ để bạn trai mình an tâm một chút, để tránh anh ta đi làm phiền bạn tốt của mình.”

“Victor?” Hermione ngạc nhiên nói, “Anh ấy tìm cậu?”

“Anh ta hỏi mình và Hermione làm chuyện gì. Sau đó mình giải thích cho anh ta.” Harry do dự một chút, bổ sung nói, “Chẳng qua mình phải thừa nhận, nói chuyện phiếm cùng anh ta rất vui.”

“Trời ạ... Anh ấy cư nhiên chạy tới hỏi bỏ việc này!” Hai má Hermione toàn bộ hồng lên, ngọt ngào nói, “A, tên ngốc này!”

Harry không thể tưởng tượng nổi nhìn cô ấy.

“Chuyện gì xảy ra? Yêu đương làm cho mình mất đi một người bạn thông minh sao? Mà cậu,” Harry nhìn về phía tôi, “Không phải là một người khi yêu đương thì chỉ số thông minh sẽ giảm xuống chứ?”

Một bên tôi ra sức vuốt lên cánh tay nổi da gà, một bên tận lực kềm chế tươi cười của bản thân, cam đoan: “Đương nhiên không phải.”

“Nếu có một ngày Malfoy hỏi mình và Sylvia có quan hệ thế nào,” Harry nghiêm túc nói, “Mình tuyệt đối sẽ——”

“Draco đương nhiên sẽ không.” Tôi đặc ý cắt ngang cậu ấy, khoe khoang nói, “Tụi mình không giống Hermione và Krum, tình cảm của tụi mình còn vững chắc hơn. Các cậu sẽ không biết cậu ấy có bao nhiêu đáng yêu. Khi cậu ấy tức giận hoặc xấu hổ thì đôi mắt dịu dàng màu bạc kia quả là làm cho không người nào có thể kháng cự.”

Hermione dùng ánh mắt sắc bén nhìn tôi. Harry thống khổ rên rỉ một tiếng: “Mình tuyệt đối không muốn biết việc này. Nữ nhân khi yêu đương thật đáng sợ.”

Cedric và bạn gái của anh ta nhẹ giọng nói chuyện đi tới. Anh ta nhìn thấy Harry thì có chút sùng sốt, thân thiện hướng cậu ấy cười cười.

Anh ta thật là một người đàn ông phi thường anh tuấn, biểu cảm luôn lộ ra hoà nhã, một đầu tóc đen cực kỳ xinh đẹp.

Harry miễn cưỡng trả lại anh ta một cái tươi cười, đợi cho anh ta và bạn gái bỏ đi thì tươi cười lập tức biến mất.

“Thoạt nhìn Cedric quả thực như là người thích hợp nhất với danh hiệu quán quân này.” Hermione tán thưởng nói. Dừng một chút, cô ấy bổ sung, “Cũng không phải mình có ý kiến gì với Krum.”

“Phải không? A,” Harry nói, “Mình cảm thấy anh ta chẳng qua chỉ là một kẻ ngốc.”

Bài thi thứ ba tới rất nhanh.

Sân Quidditch được xây dựng nên hiện tại chỗ đó đều chỉ chút một ít tường thấp. Nhóm nam sinh không vui vẻ đối với chuyện này, bởi vì bọn họ không thể có sân dùng để chơi bóng.

Ngày hai mươi bốn tháng năm, Harry được thông báo bài thi thứ ba, là vượt mê cung. Cúp Tam Pháp thuật được để ở trung tâm, thứ tự quán quân tiến vào sắp xếp theo số điểm đạt được, sau đó ở giải quyết bữa chú, thực vật nguy hiểm, hoặc một chút sinh vật huyền bí mà lão Hagrid cho là thú vị. Quán quân đầu tiên chạm vào cúp sẽ nhận được điểm tuyệt đối.

Dường như Sirius cho rằng thời kì mấu chốt nhất đã tới. Chú ấy vẫn nhớ kĩ Harry do bị người hãm hại mới không thể không thi đấu. Bởi vậy chú ấy luôn luôn nắm tắt cả thời gian nhàn rỗi của Harry để huấn luyện cậu ấy.

Harry đối với điều này vô cùng đau đầu. Thành tích của cậu ấy cũng không phải vô cùng xuất sắc, bởi vậy yêu cầu trên việc học tập càng thêm cố gắng, thậm chí huấn luyện của Sirius cũng khiến việc học bị ảnh hưởng tới.

“Nếu bọn họ muốn làm cái gì đó thì bọn họ đã sớm hành động, đúng không?” Harry nói, “Đây chẳng qua là có người trêu chọc thôi.”

“Trêu chọc?” Tôi khoi lông mày, “Nếu cậu nói cậu thật cho là như thế, mình sẽ hoài nghi chỉ số thông minh của cậu.”

“Đúng vậy,” Hermione chỉ ra, “Không ai sẽ đùa giỡn với một trận đấu cỡ lớn như thế này! Không phải người nào cũng có thể tùy ý thi triển được phép Xáo-trộn với vật phẩm ma pháp cổ xưa!

“Ồi...” Harry có lệ ngơ một tiếng.

“Cái sọc của cậu lại mới đau, đúng không?” Hermione thả nhẹ thanh âm nói, “Sirius rất lo lắng cho cậu.”

“Nếu mấy cậu có thể không lớn tiếng trách như vậy, mình sẽ càng vui lòng nói một chút vấn đề về thương thế của mình.” Harry ỉu xiu nói.

“Mình không ngạc nhiên,” tôi bất mãn nói, “Mình thậm chí không biết chuyện gì xảy ra.”

“Mấy ngày hôm trước Harry té xiu trong lớp Bói toán...” Hermione nói.

“Mình chỉ là đang ngủ thôi!” Harry phản bác kịch liệt.

“Bất luận tình huống bất tỉnh nào đều gọi là té xiu.” Hermione không cho phép cãi lại nói, chuyển hướng tôi, “Harry mơ thấy Peter, ông ta gọi một người là chủ nhân, sau đó người kia trừng phạt ông ta. Dừng lời nguyên tra tấn.”

“Nhất định là Voldemort.” Harry nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu như trong mộng đều là sự thật, nếu như Peter về bên cạnh Voldemort... Mình không nên xin tha giúp ông ta, để ông ta bị giết khi đó!”

Tôi nhìn Harry, lại nhìn Hermione.

“Ừ... Các cậu có nói cho Sirius và giáo sư Lupin chưa?”

“Đương nhiên đã nói. Đó là lí do mà lượng huấn luyện của mình trở nên nhiều vậy.” Harry ỉu xiu nói, “Đây đúng là khoảng thời gian vội nhất của mình, ngay cả thời gian ngủ gần như cũng không có. Thành thật mà nói, mình thật sự cảm thấy bọn họ chuyện bé xé ra to.”

“Minh không cho rằng bọn họ là chuyện bé xé ra to,” tôi nói. Tôi thật chán ghét bản thân phải làm người hòa giải giữa Sirius và Harry; nhưng không vì Sirius, chỉ vì Harry thì tôi cũng phải làm. “Chẳng qua mình còn nhớ lúc mới bắt đầu học kì thứ nhất, mình đã hỏi qua Sirius vì cái gì lại đến Hogwarts. Sirius nói bởi vì vết sẹo của cậu đau khiến chú ấy lo lắng.”

“Ừ.” Harry phát ra một âm tiết ngắn ngủi.

“Hiểu ý của mình?” Tôi vỗ vỗ bờ vai của cậu ấy, “Cho nên để cha đỡ đầu của cậu an tâm thì cậu cũng nên phối hợp.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 129: Bài thi thứ ba

Hạng mục thứ ba rất nhanh sẽ bắt đầu, trên sân Quidditch đã có những bức tường thấp cao mười thước Anh quanh co.

Tôi nhiều lần tình cờ gặp chú Sirius ở trong sân trường. Cho tới bây giờ đây cũng không phải chuyện gì ngoài ý muốn, bởi vì chú ấy luôn ưa thích biến thành hình dạng của Knight rồi đi dạo trong sân trường. Thoạt nhìn thật giống như một con chó trần ngáp cảnh giác chân chính.

Có mấy lần chú ấy thoạt nhìn như muốn chạy lại nói chuyện với tôi nhưng tôi đều lạnh nhạt tránh đi, làm bộ như chưa từng nhìn thấy. Cho dù đây là hình dạng chú chó, tôi cũng không hi vọng tiếp xúc quá nhiều với chú ấy.

Không may là có quá nhiều người biết nó từng là thú cưng của tôi. Blaise chính là một trong những người biết việc ấy. Cậu ấy đối với Knight quả thực là nhiệt tình, không chỉ mỗi lần trông thấy nó đều phải hướng tôi nhắc tới, còn có tính toán bắt nó để mang về hầm ngầm nhà Slytherin.

“Blaise...” Cuối cùng tôi hoàn toàn chịu thua cậu ấy, rên rỉ nói, “Cậu có thể không nói về Knight không? Mình cùng nó thật không có quan hệ nữa.”

“Vì sao?” Blaise cười mỉm nói, “Mình còn nhớ trước kia từng có người nói đi nói lại là không bao giờ vứt bỏ thú cưng của bản thân.”

“Đó là trước kia.” Tôi nghiêm túc nói, “Hiện tại mình phát hiện ai cũng từng phạm sai lầm.”

Blaise mỉm cười sâu thêm một chút, nụ cười kia ý vị thâm trường làm tôi có phần hoảng hốt, cũng có chút không hiểu ra sao cả.

May mắn là chú Sirius rất nhanh đã kết thúc cuộc dạo chơi, trừ bỏ cố gắng hỗ trợ giúp Harry đạt được chiến thắng trong bài thi thứ ba ra, chú ấy không hề nghĩ đến những thứ khác.

Ngoại trừ giáo sư Lupin và chú Sirius huấn luyện, Hermione và Weasley cũng vì Harry làm đặc huấn, giáo sư McGonagall còn đặc biệt phê duyệt cho họ sử dụng lớp biến hình khi không có người.

Tôi cũng từng đến xem qua với tư cách là bạn bè, cho dù là hai nhà đối nghịch, nên làm ra bộ dáng quan tâm có chút không thích hợp.

Harry đang luyện tập phép Hôn-mê, Weasley làm mục tiêu và cũng là đối thủ của cậu ấy. Tôi đứng ở bên tường, nhìn Weasley lặp đi lặp lại nhiều lần việc bắt tỉnh rồi tỉnh, trên mặt nhìn không được buồn cười phát ra từ trong lòng.

Weasley tức tối trừng mắt nhìn tôi, liếc mắt một cái nói: “Chúng ta không thể bắt Bà Noris tới sao? Có thể dùng nó để luyện tập ma thuật. Hoặc là Dobby, mình dám cam đoan nó sẽ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho cậu.”

Tôi xem thường nói: “Cậu thật là có tiền đồ.”

“A, sao cô không đến thử xem?” Weasley ồn ào, “Cả người tôi đều đau...”

“Cậu luôn không ngã đúng vào cái đệm! Sau này còn phải đánh ngã!” Hermione không kiên nhẫn nói, dùng đũa phép kéo một đồng đệm tới.

“Nhìn Merlin ở trên.” Weasley phát cáu lại khó tin nói, “Sau khi bị đánh ngã đi thì làm sao biết ngã vào chỗ nào.”

Hermione vội vàng nói: “À, mình cảm thấy Harry luyện phép hôn mê cũng không tệ... Ừ, bữa Giải-giới cũng tốt, buổi tối đi tìm các chú Sirius luyện tập một chút những ma thuật khác xem thế nào.”

Lúc này tiếng chuông đã vang lên, Weasley cẩn thận hoạt động cơ thể đi ra ngoài, Hermione đem đồng đệm kia sửa sang lại tốt, cũng đi ra ngoài.

Harry là người cuối cùng, cậu ấy do dự nói: “Sylvia.”

“Ừ?” Tôi dừng bước chân.

“Cậu có biết Snape đã từng là một Tử thần Thực tử không?”

“Cậu có ý gì?” Tôi đề phòng nhìn cậu ấy nói, “Không phải toàn bộ Slytherin đều là Tử thần Thực tử.”

“Gặp quý, mình không có ý gì.” Harry thấp giọng lầm bầm câu gì đó, “Chẳng qua Snape đã từng là, mình nghĩ cậu nên biết.”

Tôi kinh ngạc giương miêng nhìn cậu ấy, ý thức được cậu ấy không nói đùa. “Cậu... không có bằng chứng...” Trong lòng ta hoảng sợ, lộn xộn nói, “Ý mình là, giáo sư Snape hoàn toàn không giống một cái... một cái... Ông ấy sao lại là? Ông ấy đúng là thích làm khó học sinh, nhưng ông ấy chưa hề làm hại bất luận kẻ nào, đúng không?”

“Sylvia, tuy rằng mình không biết là tại sao, nhưng mình biết cậu tôn kính Snape...” Harry nói, “Nhưng cụ Dumbledore nói ông ta đã từng làm gián điệp trong hội Phượng Hoàng.”

Nghe được Dumbledore cũng biết, lập tức tôi cảm thấy có chút an tâm. Tôi xoa xoa ngực.

“Dumbledore tin tưởng ông ấy, không phải sao?”

Harry cau mày nói: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà. Cậu nói ông ấy là gián điệp.” Tôi không chút khách khí cắt đứt cậu ấy, “Nếu Dumbledore không thể khẳng định ông ấy trăm phần trăm là an toàn vô hại thì cụ sẽ không để ông ấy dạy ở Hogwarts. Mình nghĩ cậu tốt nhất cũng nên tin tưởng việc này.”

“A...” Harry mờ mịt nói, “Được rồi.”

Tuy rằng tôi nói với Harry như vậy, nhưng trong lòng tôi cũng có điểm không yên. Tử thần Thực tử có thể so với khủng bố của Muggle, nghe được người mà chính mình tôn trọng từng là một Tử thần Thực tử bất kể là nằm vùng hay là cái gì, điều đó cũng có thể làm cho người ta có chút lo lắng.

Về Tử thần Thực tử, trong sách cũng từng miêu tả rất nhiều. Tôi không nghĩ là giáo sư Snape sẽ là người như vậy, từ khi tôi còn tưởng rằng mình là một cái hồn huyết, ông ấy đã chiếu cố cho tôi rất nhiều.

Tháng sáu, chúng tôi bắt đầu thi cuối kỳ. Sau khi thi xong hết các môn học, sinh nhật Draco cũng đến.

Hermione chỉ cho tôi phương pháp tiến vào nhà bếp: chỉ cần cù quả lê trong bức tranh dưới hầm. Sau khi tôi đi vào mới kinh ngạc phát hiện, hoá ra Hogwarts nuôi nhiều gia tinh như vậy, hơn nữa tôi vừa mở miệng thì bọn chúng liền nhiệt tình chuẩn bị đồ ăn cho tôi nhiều hết mức so với yêu cầu của tôi.

Tôi mang theo chúng về phòng ngủ, đem cái bàn dựa vào sát tường chuyển đến giữa phòng, dọn đồ ăn xong rồi đi ra ngoài đem Draco kéo vào.

Draco nhìn một bàn đầy áp đồ ăn, kinh ngạc nhú mày.

“Sinh nhật của cậu vẫn không may mà chen giữa hai cuộc thi,” tôi hướng cậu ấy cười tủm tỉm, “Bất quá năm nay cậu có một tiệc sinh nhật nho nhỏ, tuy rằng tham dự chỉ có hai người: mình và cậu.”

“Ừ... Cậu phải biết rằng...” Draco thanh thanh cổ họng tỏ vẻ, “Mình tuyệt đối sẽ không vì khách mời quá ít mà cảm thấy tiếc nuối.”

Tôi cười ngây ngô với cậu ấy.

Hai người chúng tôi trải qua một buổi tối tràn ngập vui vẻ với trái cây và bánh kem nhỏ thơm mát lại mềm.

Vào ngày mười lăm tháng sáu, các học sinh đã sớm rời khỏi lâu đài. Hogsmeade đã bị các học sinh không kịp đợi đập một lần. Khi nhẫn nại của mọi người cũng sắp kiệt quệ, ngày hai mươi bốn tháng sáu, bài thi thứ ba cuối cùng đã đến.

Buổi sáng hôm đó, người nhà bốn quán quan đều tới Hogwarts. Người nhà của Harry đương nhiên là Sirius, nhưng mẹ Weasley và Bill Weasley một đầu tóc dài đỏ rực, mang theo một cái khuyên tai răng nanh, anh cả nhiều tuổi nhất và đẹp trai nhất nhà Weasley cũng tới. Hiển nhiên với Harry mà nói, họ cũng như thân nhân của cậu ấy.

Suốt một ngày, các quán quân đều cùng người nhà họ tham quan Hogwarts. Sau khi kết thúc bữa tối hôm đó, Dumbledore từ chỗ ngồi đứng lên cười ha ha.

“Các quý ông, quý bà, quý cô, các giáo sư, qua năm phút nữa, tôi xin mời mọi người đến sân Quidditch xem trận tranh tài hạng mục cuối cùng của Tam Cường tranh bá. Hiện tại mời các quán quân cùng ông Bagman đến sân Quidditch.”

Các quán quân đứng ra, đi đến bên cạnh ông Bagman. Cha mẹ Krum vội kéo tay anh ta, dùng tiếng Bungari nhanh chóng nói nhỏ gì đó; tiên sinh Diggory mập mạp hướng về phía con trai anh tuần quơ nắm đấm.

“Cố lên con trai! Đánh bại bọn họ! Con nhất định là người đàn ông giỏi nhất thế giới, đúng không?”

Cedric có chút ngượng ngùng đặt nắm đấm ở trước miệng, ho nhẹ một tiếng.

Draco chán ghét cau mày nhìn anh ta một cái, quay đầu đi.

“Hufflepuff chính là Hufflepuff.” Cậu ấy hừ một tiếng nói, “Có lẽ mình không nên mong đợi anh ta có thể hiểu được cái gì gọi là phong độ hàm súc.”

“Đừng như vậy, Draco,” tôi cười tủm tỉm nói, “Bất luận cha mẹ nào đều có quyền lợi vì con cái của bọn họ mà kiêu ngạo.”

“Các quán quân đi theo ông Bagman rồi đi.”

Năm phút sau, các học sinh hưng phấn tán gẫu, nối đuôi nhau đi vào khán đài không mái che trong sân vận động. Trong sân bóng Quidditch to lớn là vách tường mê cung cao hai mươi thước Anh, bốn vị quán quân đứng ở lối vào.

Các bậc cha mẹ tiến vào xem trận đấu sau khi các quan viên Bộ pháp thuật đã vào chỗ, ông Bagman đi đến phía sau một cái bàn nhỏ có khăn trải bàn màu trắng viền vàng, dùng đũa phép chỉ vào cổ họng bản thân.

“Thưa các quý bà, quý cô, quý ông, nhóm giáo sư thân mến” âm thanh của ông ta được ma pháp khuếch đại ầm vang qua khán đài, “Trận đấu của cuối cùng Tam Cường tranh bá sẽ bắt đầu! Tôi xin báo lại điểm số trước mắt một chút!”

Ông ta nhìn nhìn tấm da dê trong tay: “Cedric Diggory và Harry Potter: 85 điểm, đồng hạng nhất, học viện Hogwarts! Victor Krum: 80 điểm, xếp thứ hai, học viện Dumstrang! Fleur Delacour, xếp thứ ba, học viện Beauxbatons!”

Tiếng vỗ tay khiến chim trong Rừng Cấm bay trên bầu trời đêm.

“Cedric Diggory và Harry Potter, họ sẽ tiến vào trong mê cung đầu tiên. Kế tiếp là trò Krum. Tiểu thư Delacour là người thứ ba tiến vào!” Ông Bagman nói, “Giáo sư Hagrid, giáo sư Lupin, giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick sẽ tuần tra bên ngoài mê cung, nếu như quán quân nào gặp phải trở ngại và cần hỗ trợ thì hướng lên trời phóng ra tia lửa màu đỏ, cứu viện sẽ đuổi tới ngay lập tức.”

“Hiện tại Harry và Cedric nghe hiệu lệnh của tôi!” Ông Bagman nói, “Ba——hai——một——”

Theo một tiếng còi ngắn ngủi, Harry và Cedric chạy vào trong mê cung.

Một lát sau, “Như vậy, Victor chuẩn bị tốt chưa?” Ông Bagman lại đếm ngược ba giây, Krum tiến vào mê cung.

Draco thận trọng nhưng nhiệt tình vỗ tay vì anh ta. Tôi không nhìn được liếc nhìn cậu ấy, quán quân của Hogwarts vừa vào mà cũng không thấy cậu ấy nhiệt tình như vậy.

Lại một lát sau, Fleur Delacour cũng tiến vào trong mê cung.

Thời gian để chúng tôi chờ cũng không quá lâu, đột nhiên một đạo tia lửa màu đỏ phóng lên cao giữa màn đêm. Hagrid và Lupin lập tức vọt vào trong mê cung.

Mười mấy phút sau, bọn họ ra khỏi mê cung, mang Krum và Fleur đang hôn mê ra.

Phu nhân Maxim và hiệu trưởng Karkaroff lập tức vọt tới, sắc mặt Karkaroff thoát nhìn hết sức khó coi.

“Aha... Hiện tại bất kể là Cedric hay là Harry thắng thì cúp đều là của Hogwarts, không phải sao?” Một Hufflepuff ở bên cạnh tôi dương dương đắc ý nói.

“Đương nhiên là Cedric thắng!” Tiên sinh Diggory đang ngồi cách đó không xa nghe vậy liền tức giận nói, “Tôi biết con trai mình có bao nhiêu ưu tú!”

“Nói thật, mình thật không mong muốn Potter chiến thắng.” Draco không chịu được mà nghiêng đầu nói với tôi, “Thế nhưng mình cũng không hi vọng thấy lão Hufflepuff ngu ngốc đó đắc ý hơn.”

“Tiên sinh Diggory có thể là... Ừ, rất tự tin đối với con trai mình.” Tôi nhin cười nói.

Sau đó là chờ đợi buồn chán.

Toàn bộ học sinh cũng không kiên nhẫn dậm chân, nôn nóng nhìn chăm chăm cửa vào mê cung. Theo thời gian trôi qua, tôi dần cảm thấy đáy lòng có chút chìm xuống. Krum và Fleur cũng đã mười tám tuổi, mà Harry mới mười lăm tuổi tại sao có thể ứng phó được đây? Cậu ta sẽ gặp cái dạng nguy hiểm gì? Có thể hay không khiến cho cậu ấy không có cơ hội bắn tia lửa?

Khi nhóm giáo sư thoát nhìn cũng có chút bất an, Harry và Cedric rốt cục cũng xuất hiện. Bọn họ đột nhiên xuất hiện ở lối vào, ngã vào trên cỏ, cúp Tam Cường tranh bá đang ở giữa bọn họ.

Một trận vỗ tay như sấm đánh vang vọng toàn bộ khán đài. Cơ hồ toàn bộ học sinh đều thét chói tai, hướng bọn họ huyết sáo, cao hứng bùng bùng theo lối đi nhỏ của khán đài hướng sân bãi mà đi. Các học sinh lại nổi lên giai điệu khoái hoàn.

“Merlin phù hộ! Cậu ấy cuối cùng cũng đã trở lại!” Tôi kích động nhỏ giọng kêu. Draco bất mãn nhấp hé miệng, khuôn mặt đặc biệt khó chịu.

Tiên sinh Diggory dường như thật đáng tiếc nói: “Ài, đồng hạng nhất! Như thế nào lại đồng hạng nhất!” Thế nhưng hành vi của ông ta lại bán đứng tâm tình của ông ta—— ông ta vui mừng hướng bọn họ quơ nắm tay, tung áo choàng, thoát nhìn đắ ý muốn chết.

Khuôn mặt Harry vẫn không nhúc nhích như cũ gục trên cổ.

Tất cả mọi người cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, âm thanh huyền não dần dần ngưng lại.

Sirius nhanh nhẹn từ trên khán đài nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Harry, kéo cậu ấy lại, nhưng cậu ấy vẫn duy trì một tư thế cứng ngắc, nắm chặt tay Cedric.

“Trời ạ.” Sirius nói, “Đây...”

Âm thanh khiếp sợ của chú Sirius vang trong bóng đêm yên tĩnh truyền ra đi rất xa. Ngay lập tức, các giáo sư và quan viên Bộ pháp thuật đều từng người rời khỏi khán đài, vội vàng đi về hướng bọn họ.

Không biết là ai hét lên một tiếng.

“Merlin... Diggory! Dumbledore... cậu ta đã chết!”

Tiên sinh Diggory cứng lại. Trong cổ họng của ông ta phát ra một trận khanh khách, giống như âm thanh bị bóp cổ.

“Trời ạ!”

“Cedric!” Rất nhiều người kinh hoàng kêu lên.

Ở giữa một mảnh thét chói tai, thân thể tiên sinh Diggory lao đảo, như có vẻ sắp ngã xuống. Ông ta lao đảo mà thô lỗ đẩy ra mọi người che ở phía trước ông ta.

“Tránh ra! Để cho tôi đi qua! Để tôi đi qua...” Ông ấy suy yếu vô lực nói, “Con của tôi, đó là con trai tôi...”

Ông ta lao đảo đi tới trên sân bãi, quỳ gối trước người Cedric, nước mắt người cha rơi xuống, ông ta nâng cậu lên, hôn lên khuôn mặt Cedric.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 130: Sau đó

25.6.1994

Đã một giờ sáng, ngồi trong phòng làm việc là Remus Lupin, Severus Snape, Arabella Veger hoặc ngồi hoặc đứng, nhưng tất cả mọi người đều im lặng. Alastor Moody nặng nề gõ cái chân giả, tạo ra những âm thanh thùng thùng. Khuyết tay Sirius Black đặt trên đầu gối, nôn nóng cùng chán nản xoa mặt. Albus Dumbledore ngồi phía sau cái bàn.

Lò sưởi âm tường sáng lên ngọn lửa màu xanh biếc, một người ngấm đen cao lớn, đeo một chiếc hoa tai đi ra. Black vội vàng nhìn anh ta.

“Thế nào rồi? Kingsley”. Lupin bình tĩnh hỏi.

Phát hiện xác ông Crouch dưới phòng. Lão Barty Crouch đáng thương. Ông ta chỉ còn là đồng xương.” Shacklebolt gật đầu với mọi người, “Bagman không ở nhà. Nhưng mà lúc này mới qua mấy tiếng, đối với pháp luật thì... bây giờ không thể xác nhận là ông ta đã mất tích.”

Black khinh miệt hừ một tiếng.

“Vì sao hấn lại để chiếc Cúp biến thành một Khóa cảng chứ? Harry gặp chuyện không may thì hấn đã bóc hơi - thậm chí còn không đợi mọi người xem cuộc thi rồi đi, đứa ngốc cũng biết là hấn có vấn đề.”

“Như vậy tôi chỉ có thể nói, Bộ trưởng không phải là đứa ngốc.” Shaker nhún vai.

“Ông ta so với tên ngốc còn ngu ngốc hơn.” Black ghét bỏ nói.

Severus Snape ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên với biểu tình sẫm soi và kinh ngạc khi Black cũng dám đánh giá người khác là ngu ngốc.

Black lập tức chú ý.

“Sirius, Severus.” Trước khi họ kịp nhúc nhệ nhau, Dumbledore nhìn hai người họ, “Hai người đều là người tôi tin nhiệm. Hiện tại hai người nên vứt bỏ những thù hận ngày xưa và cùng tin nhiệm nhau.”

Black tạo tiếng động biểu thị sự không đồng ý.

“Trong giai đoạn này,” Cụ Dumbledore nói, giọng nói có chút mất kiên nhẫn, “Chỉ cần hai người không công khai chỉ trích đối phương, tôi rất hài lòng. Hiện tại hai người cùng một phe. Thời gian rất gấp, chỉ có vài người chúng ta biết chân tướng thì càng phải đoàn kết nhất trí, nếu không tất cả mọi người không còn hi vọng.”

Cụ Dumbledore nói đúng, cụ làm cho người khác không thể cự tuyệt.

“Đương nhiên, chúng tôi sẽ cố gắng hòa thuận, đúng không, Severus?” Black trả lời, người nằm mơ cũng dừng nghĩ.

Khóe miệng Snape hơi nhếch lên nụ cười châm biếm.

“Sirius, Remus, tôi cần các anh đi thông báo cho vài tiền bối. Theo danh sách này, càng nhanh càng tốt. Slay, anh tốt nhất là trở lại Bộ Pháp thuật đi. Nếu có tin tức của Bagman, lập tức báo cho tôi. Alastor... tôi nghĩ anh lại phải dời núi rồi.”

Moody Mắt điên nhếch miệng hở mấy cái răng nói “Vô cùng vui vẻ.”

Tất cả mọi người lập tức hành động.

“Severus.” Thời điểm tất cả mọi người rời đi, Cụ Dumbledore nói, “Anh biết là tôi muốn anh làm cái gì. Nếu anh không có ý kiến gì... Nếu anh đã chuẩn bị tốt...”

“Không có vấn đề gì.” Snape nói.

Cụ Dumbledore dừng lại một chút.

“Tiểu thư Sadie là một người rất tốt... Tôi nghĩ là tình cảm hai người rất tốt...”

Đại sư Độc được đột nhiên đánh gãy lời cụ.

“Không có vấn đề gì.” Snape lại nói. Sắc mặt của anh ta càng tái nhợt, cặp mắt đen lạnh lùng tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

“Thật xin lỗi.” Người từng dẫn dắt mọi người đánh bại Chúa tể Hắc ám một lần nhìn anh ta, có chút mệt mỏi nói, “Nhưng anh biết là chúng tôi cần anh.”

Sáu rưỡi sáng, Snape kéo thân thể mệt mỏi đau đớn vô cùng do chịu đựng bùa chú về đến nhà tại hẻm Spider. Con nhóc cú mèo màu nâu nhạt nhảy từ bàn làm việc ra, tò mò nhìn anh ta.

Anh ta dùng ba phút đồng hồ để xua tan sự chú ý của tiểu thư Sadie đến cơ thể mình, lại dùng ba mươi giây để viết thư gửi Cục quản lý mạng Floo yêu cầu chặn đường từ trang viên nhà Sadie đến nhà Snape.

Sirius và Lupin bỏ tay Harry ra, kéo cậu sang một bên. Harry ngơ ngẩn giữa giữa, Sirius ôm chặt lấy cậu.

Ông Diggory nức nở lay động cơ thể con trai mình, như là hi vọng giây tiếp theo cậu sẽ mở mắt ra. Từ khe hở của đám đông nhìn vào bên trong, Cedric sắc mặt trắng bệch, cơ thể đã bắt đầu cứng lại, bụi đất bám trên quần áo dưới việc cha anh ấy lay lay đã dính đầy sương sớm của cô trở lên bản thiêu không chịu nổi.

Ông Diggory khóc nức nở cùng tiếng gọi nhỏ quanh quần đầu đây giống như người đang nói bên tai. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn ông ta. Rất nhiều học sinh - không chỉ là nữ sinh - che miệng khóc.

Tôi quay đầu lại, đem chôn trong hõm vai của Draco, hốc mắt nóng lên. Trước nỗi đau của người cha mất con, không ai có thể bình tĩnh.

Có giọng nam hơi khàn trương nói câu gì, giọng nói Harry tức giận vang lên.

“Không! Là Voldemort giết anh ấy!” Harry khàn khàn nói, “Voldemort ra lệnh Tử Thần Thực Tử giết anh ấy... Anh ấy... Cedric muốn em mang xác anh ấy về... Em đã làm được...”

Xung quanh vang lên những tiếng kêu hoảng sợ.

Cách tấm áo choàng mỏng manh, tôi cảm giác được cơ thể Draco cứng lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn Draco, mặt cậu ấy không chút thay đổi, cứng ngắt, đôi mắt màu xám nhìn chằm chằm ông Diggory đang khóc nức nở, hô hấp nhẹ nhàng gấp gáp.

Vài vị chủ nhiệm cứng rắn ra các mệnh lệnh yêu cầu rời khỏi hiện trường. Giống như họ cho rằng mọi người không nên ở lại đây.

Thời điểm tôi đi theo mọi người đi về phòng sinh hoạt chung thì quay đầu lại nhìn thoáng qua, tất cả các nhân viên Bộ Pháp thuật đều đứng tại chỗ, tôi còn phát hiện còn nhiều người đi từ trong lâu đài ra sân, trước ngực có huy chương của Bộ.

Tôi lo lắng cho Harry. Cậu mới mười bốn tuổi mà đã chứng kiến cái chết của bạn học, thật quá tàn nhẫn. Tôi cũng có nhiều vấn đề cần được trả lời - Voldemort đã sống lại? Từ Thần Thực Từ lại tập hợp dưới sự triệu tập của hắn?

Harry gặp một kẻ khủng khiếp nhất thế kỷ này. Tôi không thể tưởng tượng được là cậu ấy đã đối mặt với nguy hiểm như thế nào, đây là kẻ độc ác nổi tiếng. Harry... làm thế nào trốn khỏi tay kẻ đó?

Có lẽ có bạn bè ở bên thì Harry sẽ cảm thấy tốt hơn chút, sau biến cố này cậu ấy không cần ai ở bên nữa. Nhưng tôi không thể không chú ý đến cậu ấy.

Tôi do dự, nhìn Draco và nói: “Tớ muốn đi Bệnh thất, tớ muốn thăm Harry.”

Draco không để ý gạt đầu rời đi. Không có sự khó chịu, không có trào phúng, tôi nghi ngờ là cậu ấy không nghe thấy tôi nói gì.

Thời điểm tôi đến Bệnh thất, phát hiện chú Sirius và Harry cũng không ở đây. Bà Weasley, Bill Weasley, Ron Weasley cùng Hermione đang vây quanh bà Pomfrey hỏi han tình hình của Harry.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Harry... không ở đây!” Hermione nhỏ giọng nói, “Cụ Dumbledore gọi Harry đi rồi! Vết thương của Harry còn chưa được băng bó đâu!”

Tôi biết cụ Dumbledore cần chân tướng, cần chi tiết, nhưng trong lòng tôi đột nhiên khó chịu đối với cụ. Nhìn Hermione cần mồi, hiển nhiên sự khó chịu này không chỉ có một mình tôi.

“Tôi đã nói là tôi không biết!” Bà Pomfrey sút đầu mẻ trán nói to, “Mọi người có thể ở đây chờ cậu ấy, không cần hỏi lại tôi, được chứ?”

Người chờ đợi cảm thấy vô cùng lâu, bà Weasley giận dữ đi quanh Bệnh thất, nhìn như con thú cái mất đi đứa con của mình.

Không biết qua bao lâu, cửa Bệnh thất được mở ra, cụ Dumbledore, chú Sirius và Harry đi vào.

Bà Weasley kêu lên.

“Harry! Ôi Harry!”

Bà bước về phía Harry, nhưng cụ Dumbledore giơ tay lên, che trước bà và Harry.

“Molly, cô hãy nghe tôi nói vài câu. Harry đã trải qua một đêm dài đầy sợ hãi. Vừa rồi cậu ấy còn kể lại cho tôi một lần. Hiện tại cậu ấy cần nhất là một giấc ngủ, yên lặng và yên bình. Nếu cậu ấy đồng ý cho mọi người,” Cụ Dumbledore đảo ánh mắt qua Bill, Ron, Hermione cuối cùng dừng trên người tôi, điều này làm tôi thấy lo lắng, “Mọi người có thể ở lại. Nhưng tôi hi vọng mọi người đừng hỏi gì với cậu ấy, trừ khi chính cậu ấy muốn nói, đêm nay thì không được.”

Bà Weasley gạt đầu.

“Ta đi gặp ông Fudge rồi trở về gặp trò, Harry.” Cụ Dumbledore nói, “Ta hi vọng ngày mai vẫn gặp trò ở đây, chờ ta thông báo với tất cả giáo viên đã.”

Cụ gạt đầu với chúng tôi, mở cửa rời đi.

Bà Pomfrey dẫn Harry đến một cái giường, đưa cho Harry một bộ quần áo ngủ, quây màn xung quanh giường.

Chúng tôi đi qua màn tiến vào bên trong, ngồi ở những cái ghế hai bên giường.

“Cháu vẫn ổn,” Harry mệt mỏi nói, “Chỉ là quá mệt thôi.”

Bà Weasley vuốt vuốt tấm ga trải giường, trong mắt đọng đầy nước. Hermione xoay đầu qua chỗ khác, vội vàng lau mắt. Chúng tôi đều biết Harry vô cùng đau khổ nhưng chúng tôi không thể thay thế cậu ấy.

Bà Pomfrey cầm bình thuốc nhỏ màu tím trở lại.

“Con cần uống nó, Harry,” bà nhẹ nhàng nói, “Nó sẽ làm con ngủ say không mộng mị.”

Harry nhận lọ thuốc, uống vài hớp. Cậu ấy nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 131: Nói chuyện

Chúng tôi nhìn cậu ấy ngủ an lành, cái nhìn cũng thật cẩn thận, giống như là sợ đến ánh mắt cũng làm cậu ấy bị thương.

Bà Weasley nhẹ nhàng thở ra, nhìn xung quanh, giống như là lúc này mới nhìn thấy tôi.

“Đây là...” Bà kinh ngạc nói. Đương nhiên là tôi hiểu sự kinh ngạc của bà ấy, tôi đang mặc áo choàng nhà Slytherin.

“Sylvia Hopper.” Hermione vội vàng giới thiệu tôi, “Cậu ấy là bạn của Harry.”

“Chào cháu.” Bà Weasley giang hai tay hướng về tôi.

Tôi xấu hổ lại ngượng ngùng ôm bà. Tôi không quen mà cũng không có thói quen thân mật với người không quen như vậy, nhưng mặt khác, bà ấy là người mẹ trong một gia đình lớn cũng làm tôi không thể từ chối.

Tôi đơn giản trao đổi với bà Weasley vài câu, sau đó là im lặng. Đêm nay không có ai có tâm tình nói chuyện.

Sau khi tất cả mọi người im lặng, tôi càng thêm xấu hổ. Hiện tại mỗi người đứng quanh giường Harry – chú Sirius, gia đình Weasley, Hermione đều là người Gryffindor. Tôi đến bây giờ không phải là người chú ý đến các viện khác nhau, nhưng tại thời điểm này chỉ có một Slytherin là tôi, tôi có cảm giác không thoải mái. Ánh mắt nghi ngờ của Ron Weasley thường xuyên liếc qua tôi càng làm tôi khó chịu.

Hermione thấy tôi khó chịu, ngay lập tức cô ấy hiểu được nguyên nhân.

“Sylvia,” cô nhỏ giọng nói, “Cậu về trước đi.”

Tôi do dự rồi cũng gật đầu: “Ngày mai mình lại đến thăm cậu ấy.”

Tôi đứng lên.

Chú Sirius nhìn chăm chú vào khuôn mặt Harry đang ngủ, bà Weasley đang cẩn thận dùng búa rửa sạch làm sạch áo choàng dính đất của cậu. Ron Weasley dùng sức cắn môi, giống như là muốn nói gì đó. Nhưng ngay lập tức cậu ấy bị anh mình vỗ vỗ, anh Bill với mái tóc dài mỉm cười với tôi.

Tôi cũng mỉm cười, xoay người rời Bệnh thất.

Thời điểm trở lại phòng sinh hoạt chung, tôi phát hiện phòng không có một ai. Thật là không bình thường, bởi vì thường là những ngày cuối học kỳ, buổi tối ở đây thường xuyên có người ngồi học suốt đêm ở đây. Nhưng vừa mới có án mạng, tôi nghĩ điều này cũng không có gì ngạc nhiên.

Tôi trở lại phòng ngủ của mình, phát hiện Draco đang ở đó. Cậu ấy ngồi trên ghế cạnh bàn học, vẻ mặt đầy tâm sự.

“Draco?” Tôi kêu lên.

“Ừ?” Draco bừng tỉnh lấy lại tinh thần, “... Cậu đã về.”

“Cậu... làm sao thế.” Tôi cẩn thận nói.

“Không có gì.” Draco nói.

“Không có gì?” Tôi nhướn mày, “Từ đầu năm thứ tư này cậu rất ít khi vào phòng ngủ của mình...”

“Tôi chỉ muốn tìm chỗ yên lặng để suy nghĩ.” Draco mỉm cười, nhưng nụ cười biến mất ngay lập tức. “Mình phát hiện... có rất nhiều việc không giống như mình đã nghĩ.”

“Nhà triết học vĩ đại.” Tôi cẩn thận quan sát vẻ mặt của cậu, nói giỡn xong thì tôi đặt tay lên vai cậu ấy.

Cậu lập tức run lấy bầy, ngay lập tức cậu ấy vung tay tôi ra.

“A, xin lỗi...” Draco lập tức tỉnh táo lại. Cậu lập tức đứng lên, bước đi vài bước, cứng ngắc nói, “Cậu nên đi ngủ đi... Tôi về đây.”

Tôi ngạc nhiên nhìn tay vừa bị cậu ấy vung ra. Chỉ vừa chạm vào nhưng tôi đã phát hiện... qua lớp áo choàng, tôi có thể cảm nhận được là cậu ấy đang run rẩy.

Cho dù mặt cậu ấy không biến sắc nhưng... đúng là cậu ấy đang run rẩy.

Tôi có trí nhớ của ba mươi năm, hơn nữa tôi cũng không phải lớn lên trong thế giới phù thủy. Voldemort trong mắt tôi không khác gì một tên trùm khủng bố cho dù quả thật là hắn vô cùng nguy hiểm. Tôi không phải là những đứa trẻ được nghe kể về những tội ác của hắn, tôi cũng không thể hiểu được đến cái tên của hắn mà cũng không dám nói ra là nó biểu hiện việc người ta sợ hãi hắn đến thế nào.

Draco đã thoát khỏi hình ảnh cậu nhóc phát dục chậm nhất năm, hiện tại giống như cây bạch dương nhỏ, xinh đẹp lại ngây ngô, lại kiêu ngạo dịu dàng. Một năm nay chúng tôi có rất nhiều lần giận dỗi, cho dù cậu ấy bực bội, cậu ấy cấu gât, cậu ấy trách mắng nhưng càng ngày càng nhường nhịn hơn trước.

Điều này làm cho tôi càng hiểu rõ cậu ấy tuyệt vời đến thế nào mà tôi cũng càng ngày càng yên tâm dựa vào cậu ấy.

Đêm nay tôi đã cảm nhận được sự dao động của cậu ấy, nhưng bởi một năm nay quen với sự quan tâm của cậu, tôi theo bản năng mà không suy nghĩ nhiều. Cho đến bây giờ tôi cảm nhận được sự run rẩy của cậu, tôi mới phát hiện ra, đối với một người lớn lên trong thế giới phù thủy, Voldemort là một tồn tại khủng khiếp.

Cậu ấy sợ hãi. Cậu ấy không muốn biểu hiện sự sợ hãi trước mặt tôi.

Nhưng tôi sẽ không để cậu ấy một mình với nỗi sợ hãi này. Tôi muốn làm cái gì đấy – để an ủi cậu ấy, nhưng không làm tổn thương lòng tự trọng và sự kiêu ngạo của cậu.

Draco đã đến cửa, tay đã chạm tới tay nắm.

“Draco!” Tôi gọi cậu ấy lại.

Cậu xoay người lại nhìn tôi như muốn hỏi có chuyện gì.

“Cậu có thể ở lại với mình chứ?” Tôi cẩn thận nói.

“Tớ không nghĩ đây là ý kiến hay.” Cậu ấy nói với giọng trầm, xoay người nhìn thẳng tôi, “Đêm nay thì không được.”

“Cậu không thể tàn nhẫn như thế.” Tôi hít hít cái mũi, “Chỉ một đêm.”

Draco chần chờ nhìn tôi. Tôi vội vàng dùng ánh mắt con chó con đáng thương nhìn cậu ấy.

Ánh mắt cậu ấy lập tức biến hóa. Tôi không thể biết được cảm xúc biến hóa trong đôi mắt xanh là gì, nó rất phức tạp.

Nhưng cuối cùng cậu ấy cũng nói: “Được rồi.”

Cậu ấy vẫn hát hăm cao ngạo như mọi khi, giống như cực kỳ khinh thường hừ một tiếng, “Con gái đúng là phiền toái.”

Tôi rửa mặt chui vào giường, nghe thấy Draco cởi quần áo trong bóng tối rồi đi vào phòng rửa mặt. Một lát sau, giường phía bên kia lún xuống, cậu ấy nằm cả người lên.

Cậu ấy hít một hơi, giãn cả cơ thể thon dài ra.

Tôi nhích lại gần từ phía sau, phía sau lưng chạm đến tay của cậu ấy, cảm giác được cơ thể cậu ấy vẫn còn gồng lên.

Cậu ấy cũng không thả lỏng thư giãn giống như biểu hiện bên ngoài.

“Draco?” Tôi gọi.

“Ừ.”

Tôi xoay người, trong bóng đêm mơ hồ thấy hình dáng cậu ấy.

“Sao thế?” Tôi nghe thấy cậu ấy nói.

Tôi nhích lên, đôi môi nhẹ hôn lên má cậu.

Ngay lập tức cậu ấy cứng người lại, lập tức đẩy mặt tôi ra, tức giận nói: “Đừng lộn xộn.”

... Nói thật, phản ứng này tôi không nghĩ đến. Điều này làm tôi chán nản, cũng hơi hơi xấu hổ.

“Đừng lộn xộn?” Tôi bực bội kháng nghị, “Cậu đáng lẽ phải cảm động mà hôn lại tớ chứ.”

“Cậu thích thế?” Draco không biết hỏi.

Tôi chần chờ “Có lẽ thế.”

“Có lẽ thế?” Draco cười nhạo tôi.

“Được rồi, là mình muốn thế.” Tôi không cam lòng thừa nhận.

Draco không nói. Trong bóng tối, sự im lặng của cậu làm tôi thấy khó chịu.

Tôi có chút cô đơn, buồn bã xoay người lại.

Nhưng Draco vươn hai tay, xoay người tôi lại, hôn nhẹ lên khuôn mặt tôi.

“Được rồi,” Cậu ấy cười nhạt nói, “Bây giờ cậu có thể cho mình biết vì sao đêm nay lại muốn mình ở lại.”

“Bởi vì mình sợ.” Tôi nhát gan nói.

“Tớ muốn nghe lời nói thật.” Draco nói lầm bầm.

“Bởi vì cậu...” Tôi lựa chọn từ ngữ để nói, “Có chút... căng thẳng.”

“Mình không căng thẳng!” Draco tức giận nói.

“Vậy mờ mịt?” Tôi nghe lời dối từ khác.

Draco hình như càng thêm tức giận. Tôi vội vàng vỗ lưng làm cậu ấy bình tĩnh.

“Đừng có vỗ mình như vậy, tớ cũng không phải là trẻ con mà cần an ủi.” Draco khó chịu nói. Nhưng cậu ấy lại không có hành động gì đối với động tác của tôi cho phù hợp với lời nói cả.

“Ừ!” Tôi không muốn dừng lại việc vỗ lưng cậu ấy, “Cậu đương nhiên là không phải rồi. Cậu chỉ mơ màng một chút thôi.”

Draco nói, “Malfoy sẽ không mơ màng.”

“Ừ.” Tôi nói.

“Bởi vì là một Malfoy thì sẽ biết cái gì là tốt nhất.” Cậu mở to đôi mắt màu xám nhìn lên trần nhà, trịnh trọng nói. Giống như là tự cổ vũ bản thân, cũng giống như lời tuyên bố vậy.

“Malfoy thật vĩ đại.” Tôi tán thưởng.

Draco không thể nhịn được nói: “Sylvia, cậu không thể im lặng sao?”

“Được rồi...” Tôi bấu môi xoay người ra chỗ khác, “Nếu cậu muốn thế.”

Chúng tôi lại một lần nữa im lặng trong đêm.

Draco giật giật, vươn hai tay ôm tôi từ phía sau, hai tay để trước bụng tôi.

Tôi nhích đầu về phía sau.

“Sylvia...” Cậu ấy thờ dài bên tai tôi nói.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 132: Kết thúc năm học thứ tư

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy sớm.

Draco đang nằm sắp ngủ, tám chân rơi xuống đất, một cánh tay một chân thoải mái đặt trên người tôi, chiếc quần ở vị trí cực kỳ nguy hiểm, đang chới với ở trên mông.

Tôi bỏ tay cùng chân cậu ấy ra, ngồi dậy nhìn cậu ấy. Cái mả bị chèn ép trên gối, mái tóc bạch kim chìa lên tạo thành mấy dóm nhỏ.

Tôi không nhịn được vuốt tóc cậu ấy, cảm thấy vừa khó chịu vừa buồn cười. Cho dù là đang thời điểm đầy lo âu vậy mà cậu ấy vẫn không thay đổi tư

thể ngủ của mình.

Tôi thay áo ngủ, tắm qua qua, trước khi đi thì hôn lên má Draco đang ngủ, suy nghĩ chút lại lấy dây buộc tóc buộc thành mấy túm, sau đó mới đi ra khỏi cửa, đi qua phòng sinh hoạt chung, đến Bệnh thất.

Bà Weasley và người con trai lớn đã rời đi, Hermione và Ron vẫn đang chờ ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại lo lắng nhìn vào bên trong.

“Sao thế?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Hermione tiến lên nói nhỏ: “... Ông Diggory ở bên trong cùng với vợ ông ấy.”

Tôi hơi lo lắng. Nhưng Hermione hiểu ý tôi nên lắc đầu với tôi.

“Họ không trách Harry. Bọn họ đang cảm ơn Harry đã đem thi thể của Cedric về.” Đến lúc nói những lời này cô ấy nhìn như muốn khóc vậy, “Có lẽ bọn họ muốn trò chuyện riêng với Harry.”

Tôi không biết nói thế nào, tôi thậm chí còn không dám nghĩ tâm trạng của ông bà Diggory hiện tại như thế nào, có lẽ tôi không nên nói gì là tốt nhất.

Tôi trầm mặc dựa vào bên người Hermione, cũng chờ đợi.

Một lát sau, cửa phòng mở, ông Diggory đi ra, phía sau là bà Diggory với vẻ mặt chết lặng cùng với bước chân phũ phẫm.

“Haiz...” Ông ấy khoát tay với chúng tôi, mơ hồ nói “Nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Trong một đêm, ông ấy dường như già thêm mấy chục tuổi.

Ông đỡ vợ của mình cùng rời đi.

Weasley ngửa đầu nhìn lên trần nhà giống như tìm thấy cái gì hay hay ở trên đấy. Hermione nhìn bóng dáng già nua của họ, cô bịt miệng, mắt đầy nước.

Tôi đi vòng qua cô ấy vào phòng.

Harry mặc bộ quần áo bệnh nhân, ngồi ở mé giường, khuôn mặt không biểu cảm nhìn ra cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

“Harry?” Tôi gọi.

Cậu ấy miễn cưỡng cười với tôi.

“Ánh mặt trời hôm nay rất tuyệt”, tôi không định nói về ông Diggory, làm như không có việc gì nói, “Chút nữa cậu ăn xong bọn mình đi dạo chút nhé.”

“À, Sylvia, thật vui vì cậu tới.” Cậu nói, “Nhưng mình muốn được ở một mình. Vậy cậu có thể để một mình mình ở đây chứ?”

Tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy lại quay đầu nhìn ra cửa sổ.

“Được rồi,” Tôi gật đầu, quyết định bỏ qua, “Vậy chút nữa mình sẽ lại đến thăm cậu, được chứ?”

Tôi ra bên ngoài, Hermione và Ron còn đứng ở bên ngoài.

“Sao nhanh thế?” Hermione chào đón, vội vàng hỏi, “Các cậu nói gì với nhau?”

“Tớ rủ cậu ấy đi dạo.” Tôi nói, “Nhưng cậu ấy từ chối.”

“Cậu rủ cậu ấy đi đâu?” Weasley ngạc nhiên nhìn tôi, “Harry vừa mới xảy ra chuyện... Vậy mà cậu còn có thể rủ cậu ấy đi dạo.”

“Tôi đương nhiên là biết cậu ấy không có tinh thần nói chuyện,” tôi không kiên nhẫn nói, “Nhưng để cậu ấy một mình cũng không phải là ý kiến hay. Tớ biết các cậu quan tâm nhưng đừng xem cậu ấy là thủy tinh dễ bể, được chứ? Càng cẩn thận đối xử với cậu ấy, sẽ càng làm cậu ấy nhớ đến chuyện này.”

“Có lẽ cậu nói đúng.” Hermione cẩn thận nói.

“Đi thôi, chúng ta nên rời khỏi đây một lát.” Tôi xoay người đi về lâu đài.

“Sau bữa sáng chúng ta có thể nói chuyện chứ?” Hermione đuổi theo tôi, “Sylvia, tớ có mấy lời muốn nói.”

Tôi gật đầu. “Tớ cũng muốn hỏi cậu. Gặp nhau ở cửa sau bữa sáng nhé?”

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm học. Trong phòng ăn số học sinh thiếu một nửa, dù là ngồi ở đây thì cũng có vẻ lo lắng.

Thời điểm bữa sáng đã qua một nửa, cụ Dumbledore tiến vào từ cửa hông.

“Ta có mấy lời muốn nói.” Cụt tuyên bố, “Ta biết rất nhiều người muốn gặp Harry Potter, vô cùng tò mò đối với chuyện trò ấy gặp phải. Nhưng tôi yêu cầu mọi người không quấy rầy trò ấy. Ta không cho phép bất kỳ ai hỏi trò ấy hoặc quẩn quýt yêu cầu kể lại chuyện xảy ra trong mê cung.”

“Hiệu trưởng làm điều này thật đúng lúc, mình lo lắng có người sẽ đi hỏi Harry. Điều này quá tàn nhẫn đối với cậu ấy.” Sau bữa sáng tôi nói với Hermione.

“À, cụt đã làm điều mà tôi hôm qua cụt đã làm.” Hermione mím môi nói. Cô ấy có vẻ là chưa bao giờ nghi ngờ các giáo sư, bởi vậy tôi tin tưởng cô ấy quả thật là để ý chuyện này.

“Cho dù cụt không hỏi, lũ kiểu ngạo cũng sẽ hỏi. Bọn họ cần chân tướng.” Tôi nói.

Hermione thở dài. Chúng tôi cùng nhau đi qua cửa, đi về phía bãi cỏ.

“Cậu có biết... tôi hôm qua xảy ra chuyện gì không?” Tôi hỏi.

“Chiếc cúp là Khóa cảng. Cedric cùng Harry đều bắt được nó, sau đó bị độn thổ đến nghĩa trang. Kẽ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy bắt... Peter Pettingrew,” thời điểm nói đến cái tên này, khuôn mặt cô ấy nhăn lại, “... giết Cedric. Tội nghiệp Harry. Cậu ấy vẫn nói đó là lỗi của cậu ấy bởi vì cậu ấy để nghị Cedric cùng nhau cầm cúp.”

“Điều này cậu ấy không có lỗi.” Tôi nói, “Cậu ấy không biết chuyện này sẽ xảy ra.”

“Đúng thế.” Hermione nhìn mê cung đang được gỡ bỏ ở sân bóng Quidditch, nghiêng đầu, “Voldemort dùng máu của cậu ấy để chế tạo độc dược khôi phục cơ thể. Harry mang theo thi thể Cedric... tìm cơ hội cầm chiếc cúp để trở về. Nói đơn giản là như thế. Tôi không muốn nói chuyện này. Có lẽ nghị hê, chúng ta gặp mặt sẽ nói chi tiết hơn.”

“Vậy là...” Tôi cảm thấy cổ họng có chút khó chịu, “Voldemort thật sự sống lại?”

“Đúng thế.” Hermione gật đầu.

Chúng tôi dừng lại, nhìn về phía khu rừng cấm chằng chịt cây với cây.

“Chiến tranh thế giới phù thủy sẽ lại bắt đầu rồi.” Tôi nặng nề nói.

“Chiến tranh đã bắt đầu rồi.” Hermione sửa đúng. Cô ấy tức giận nói, “Nhưng bộ trưởng Fudge không tin điều này, thế giới có thể bị phá hủy trong chớp lát. Ông ta làm sao có thể lên chức Bộ trưởng chứ? Sao trước kia mình không biết ông ta là người bảo thủ như thế.”

“Có thể nói là không thể tin tưởng ông ta.” Tôi nói.

Hermione hừ một tiếng: “Ông ta cho rằng đây đều là cụt Dumbledore nói giới, bởi vì cụt không có bằng chứng cho ông ta xem. Ông ta nghĩ là cụt không muốn làm hiệu trưởng mà vì muốn có quyền lực mà tạo ra quỷ kế này – giống như là cụt muốn làm Bộ trưởng thì ông ta có phần thắng chắc.”

“Chẳng qua là cậu đoán đúng không?” Tôi cười nói, “Nhưng nhìn những gì ông ta làm thì đã hiểu ông ta nghĩ như thế nào rồi.”

“Tôi hi vọng là ông ta không ngu xuẩn đến thế.” Hermione lo lắng nói.

“Cho dù nói như thế nào, việc Harry trốn thoát, cậu xem, không phải chuyện gì cũng quá tệ.” Tôi an ủi.

“Ừ.” Tôi nói với Harry, khuôn mặt của cô ấy dịu dàng hơn, “Lần này Harry thật dũng cảm. Không phải ai khi đối mặt với Voldemort cũng có dũng khí. Nhưng... lần này lại làm cho cậu ấy tổn thương sâu sắc. Tôi không biết mất bao lâu cậu ấy có thể quên đi.”

“Cần có thời gian, không phải học trò nào ở thời điểm mười lăm tuổi đều chứng kiến bạn học của mình chết.” Tôi nói, “Nhưng mà còn có chú Sirius ở cạnh cậu ấy. Chú Sirius quả thật ở phương diện quan sát sắc mặt còn sơ sẩy, nhưng khi Harry cần thì chú ấy không hề lơ là.”

“Cậu không biết à? Harry cần quay về nhà Dursley ít nhất là nửa tháng.” Hermione nhún vai.

“Cái đấy thật là tuyệt nhĩ,” Tôi ngạc nhiên nói, “Đưa một cậu nhóc bị thương đến gia đình từng coi thường cậu ấy. Chú Sirius sẽ không đồng ý.”

“Chú Sirius đã phản đối, nhưng cụt Dumbledore cho tới bây giờ đều không chấp nhận người khác phản đối.” Hermione buồn chán nhìn khu rừng cấm, “Ai mà biết được nguyên nhân là gì – cụt Dumbledore luôn có lý do của mình.”

Buổi chiều chúng tôi đi thăm Harry, nhưng bà Pomfrey kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của cụt Dumbledore, không cho chúng tôi vào dù Harry đã khá hơn.

Buổi tối thời điểm tôi đi tham dự yến tiệc cuối năm, Draco đã ngồi vào chỗ. Nghĩ là lúc ăn trưa tôi cũng không nhìn thấy cậu ấy... tôi đoán là cậu ấy ngủ thẳng đến buổi chiều luôn.

Cậu ấy nhếch cằm hướng về tôi, nụ cười không có ý tốt, trên tay là dây cột tóc màu xanh mà tôi đã dùng.

Tôi có chút chột dạ, tóc Draco từ trước tới nay đều là mông lảo hổ, lông sư tử, đầu rồng.

Tôi khụ một tiếng, làm như không có chuyện gì nhìn quanh sảnh đường, phát hiện Harry đã ngồi trên dãy bàn Gryffindor. Cho dù là khuôn mặt có biểu cảm không muốn nói chuyện, nhưng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Trần nhà bình thường đều là cờ của các nhà hiện tại đã tối thành cờ màu đen, mặt sau chỗ ngồi của các giáo sư cũng là màn che màu đen. Chỗ ngồi của Karkaroff trống không. Giáo sư Snape ngồi thẳng tắp, chậm rãi ăn đồ ăn, biểu cảm trên khuôn mặt không thể nào biết được.

Cụ Dumbledore đứng lên.

“Lại một năm học đã kết thúc. Đêm nay ta có rất nhiều lời muốn nói với mọi người, nhưng đầu tiên ta phải thông báo một tin buồn, chúng ta vừa mất đi một người tuyệt vời, đáng lẽ ra cậu ấy hẳn là ngồi ở đây,” ánh mắt của cụ nhìn về dãy bàn Hufflepuff, “cùng chúng ta hưởng thụ bữa tiệc này. Việc Cedric qua đời đã làm mọi người chấn động, mặc dù có người không biết tại sao. Bởi vậy, tôi cho rằng mọi người có quyền biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Cedric Diggory bị Voldemort giết chết.” Cụ Dumbledore chậm rãi nói.

Cho dù đêm đó Harry gào lên đã có rất nhiều người nghe thấy, cho dù mọi người đã truyền tin cho nhau, nhưng cụ Dumbledore xác nhận thì mọi người vẫn vô cùng hoảng sợ không thể tin được.

“Bộ Pháp thuật không muốn ta nói ra chuyện này.” Cụ Dumbledore tiếp tục nói, “Nhưng ta tin rằng nói thật bao giờ cũng tốt hơn là nói dối.”

“Harry Potter đã trốn thoát khỏi tay Voldemort, mạo hiểm tính mạng mang thi thể Cedric về Hogwarts. Cuộc thi Tam Pháp thuật được tổ chức lại với mục đích là tăng cường sự tiếp xúc hiểu biết trong thế giới phép thuật. Xét thấy chuyện đã xảy ra – xét việc Voldemort đã sống lại – việc này so với việc hiểu biết lẫn nhau đều quan trọng hơn. Chúng ta phải đoàn kết thì mới có thể mạnh hơn, nếu rời rạc thì chúng ta không chịu nổi một đòn. Chỉ cần mục tiêu của chúng ta đồng nhất, mở lòng, những thói quen cùng với ngôn ngữ khác biệt đều không phải là chướng ngại.”

“Ta tin tưởng – chúng ta đã gặp phải thời kỳ gian nan cùng đen tối. Trong này, đã có những người có người thân bị Voldemort giết hại. Rất nhiều gia đình đã bị chia cắt. Một người bạn học của chúng ta bị giết.”

“Xin hãy nhớ đến Cedric. Thời điểm mọi người phải lựa chọn giữa con đường phải đi và con đường tắt, xin hãy nhớ đến một người chính trực, thiện lương, dũng cảm, chỉ vì gặp phải Voldemort mà gặp phải bi kịch này. Xin hãy vĩnh viễn nhớ đến Cedric Diggory.”

Gần như tất cả mọi người đều im lặng nhìn cụ Dumbledore. Tôi dựa vào Draco, cậu ấy ngồi thẳng tắp, sắc mặt tái nhợt, môi mím chặt.

Chúng tôi đã thu thập xong hành lý. Sáng sớm ngày hôm sau, trên bãi cỏ ngoài lâu đài, nơi nơi đều là người tạm biệt nhau. Beauxbatons cùng Dumstrang không giống như ban đầu là khó tiếp xúc, bọn họ cũng khó rời đi những người bạn mới ở Hogwarts. Tôi nhìn thấy Fleur lôi kéo Harry cùng Weasley, cũng nhìn thấy Krum ôm Hermione tạm biệt.

Lúc sau, giống như lúc đến, xe ngựa Beauxbatons kéo cả đám người xoay một vòng trên không rồi bay xa dần, con thuyền Dumstrang chìm dần vào trong nước, sau đó phát ra một tiếng nổ to, trên mặt nước xuất hiện một cái lỗ xoáy.

“Cậu nói xem,” tôi nhìn chiếc xe ngựa đã biến thành một chấm nhỏ nơi chân trời, nói với Draco đang đứng bên cạnh, “Sau này có thể không bình yên giống như năm nay không nhỉ?”

“Chỉ mong là sẽ không.” Draco nói.

Trên đường chúng tôi lên tàu tốc hành Hogwarts trở lại sân ga Chín-ba-phần-tư, thời tiết không mưa như hôm khai giảng mà trời rất trong xanh.

“Nhớ viết thư cho mình.” Tôi trong đám người hỗn độn lớn tiếng nói, “Cậu có thể cho con Gadda đồ ăn cú mèo thượng hạng, Blaise nói rằng nhà mình đã có thể mua được rồi.”

Đôi mắt màu xám của Draco thật dịu dàng, cậu ấy ôm đầu của tôi, hôn lên trán tôi sau đó rời đi.

Tôi kéo hành lý theo đám người đi ra ngoài, trên sân ga, Blaise đang đợi tôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 133: Biệt thự nhà Sadie

Blaise mặc một chiếc áo màu xanh thẫm có tay áo được làm từ vải lưới, ôm tôi thật chặt. Cô còn muốn cầm hành lý của tôi nhưng tôi đã đoạt lại được, giữ trong tay.

Cô bực bội thở dài, nhéo cánh tay tôi, vừa đi vừa cần nhằn: “Mẹ cũng không phải là không làm được.”

“Thực sự là nó không nặng, con phóng bùa Trôi nổi vào nó mà.” Tôi cười, “Hon nữa con sắp cao hơn mẹ rồi, con nên tự mình cảm nó thôi.”

“Đúng là thế.” Cô liếc nhìn đỉnh đầu tôi rồi quay ra quan sát cả người tôi, “Con vẫn... gầy như thế. Hồi mười ba tuổi mẹ vẫn mập mạp hơn con. Con nên kế thừa các ưu điểm của mẹ mới đẹp.”

“Mẹ nhìn cũng vẫn béo đấy. Sắc mặt cũng tốt lắm.” Tôi nhìn cô nói, “Con còn nghĩ là mẹ sẽ bị công việc vụn vặt ở nhà Sadie mà tiêu tụy vô cùng cơ.”

“Những chuyện này đã làm xong – bởi vì thời gian qua không có ai giải quyết chúng nên mới có thể chất đông đến thế.” Blaise cười mỉm nói, “Sự thật là hiện tại mẹ rảnh vô cùng. Con gái yêu, nghỉ hè này mẹ sẽ thường xuyên ở cạnh con.”

Chúng tôi đi xuyên qua cây cột, đi vào Ngã tư Vua, đi ra phía ngoài.

“Có thể thường xuyên ở bên con?” Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn cô, “Chẳng lẽ mẹ không có hẹn sao? Con muốn nói là, giáo sư Snape đã nghỉ hè. Hai người có thể... à, ví dụ như đi dạo phố?”

“A.” Blaise buồn cười nói, “Đi dạo phố là một ý kiến hay.”

Tôi nghĩ đến cảnh tượng Blaise và giáo sư Snape đi dạo phố, không nhận được rùng mình.

“Bỏ đi.” Tôi lầu bầu, “Ông ấy sẽ không lãng phí thời gian cho đi dạo đâu. Cho dù là thầy xuất hiện trên đường... nhưng sắc mặt của thầy sẽ làm cho những người đã được thầy ấy dạy gặp bất hạnh, nên buông tha cho mọi người khỏi chạy mất.”

“Con yêu, đừng nói như thế,” Blaise ngọt ngào nói, “Con không nghĩ đây là điểm đáng yêu của anh ấy sao?”

Tôi khụ một tiếng, “Có vẻ hai người hình như là... ở chung rất ổn.”

“Cũng gần như thế.” Blaise nhăn mặt, “Chẳng qua là gần đây anh ấy...”

Cô lập tức im lặng, nhẹ nhàng thở dài, xoa xoa đầu tôi. “Có lẽ mẹ không nên nói cho con biết. Chúng ta đi nhanh lên.”

Blaise và tôi lên xe taxi, cô báo địa chỉ Muggle của quán Cái Vạc Lũng.

“Quán Cái Vạc Lũng?” tôi liếc nhìn lái xe, xác định ông ta không chú ý đến cuộc nói chuyện của khách thì mới kinh ngạc nói, “Con cho là chúng ta sẽ đến căn biệt thự của gia tộc Sadie.”

“Đúng là chúng ta phải đến đó,” Blaise nói, “Nhưng rất tiếc là biệt thự Sadie cũng không chuẩn bị đường vào cho chúng ta. Vốn chúng ta có thể sử dụng mạng Floo của người nào đó... Nhưng hiện tại, chúng ta vẫn dùng lò sưởi của quán Cái Vạc Lũng là được rồi.”

Xe taxi dừng lại, Blaise kéo tôi vào quán Cái Vạc Lũng, quen thuộc xuyên qua vài bà lão đang ngồi uống rượu trên bàn, đi tới hành lang ở mặt sau của quán.

Cuối hành lang là một cái lò sưởi âm tường bán kính khổng lồ, bên cạnh là một cái hộp hình vuông có cái cửa để tiền. Blaise bỏ vào đó vài đồng sickle, phía dưới lập tức xuất hiện một vốc bột phấn.

Blaise đón lấy, đưa một nửa cho tôi.

“Mẹ nghĩ là con chưa bao giờ sử dụng bột Floo nhỉ? Hãy nhìn mẹ làm như thế nào, nhớ là phải phát âm rõ biệt thự nhà Sadie nhé.”

“Mẹ đừng lo mà.” Tôi trả lời, “Con biết rồi.”

Blaise gật đầu, vẩy một đúm bột vào trong lò sưởi, bước vào ngọn lửa màu xanh biếc, nói câu “Biệt thự Sadie” rồi biến mất.

Cho dù là tôi biết nguyên lý hoạt động của mạng Floo nhưng đây là lần đầu tiên tôi sử dụng nó nên có chút hồi hộp.

Tôi vẩy bột Floo vào lò sưởi, tiến vào rồi lớn tiếng nói: “Biệt thự Sadie.”

Lập tức tôi cảm thấy như mình bị hút vào một cái ống lớn không ngừng xoay tròn trong đấy – sau đó bị phun ra ngoài, ngã sấp trên một cái thảm.

Tôi ngẩng đầu thấy Blaise đang xoa khuỷu tay của mình, hai con gia tinh nuôi trong nhà đang ra sức phui bụi trên váy cô – mà thực tế là không hề có.

Tôi đứng lên, phát hiện một cái trần nhà vô cùng cao trong đại sảnh. Tất cả các đèn trong sảnh đều sáng, làm cho các đồ kim loại đều lóe sáng. Ánh sáng buổi chiều chiếu vào qua các cửa sổ cao cao, tạo một mảng ánh đỏ trên vách tường màu xám.

Tôi ngạc nhiên nhìn chăm chú vào đại sảnh, phát hiện đèn này cũng không phải là nến mà Hogwarts hay sử dụng hoặc là đèn măng sông mà nhà Black sử dụng, chúng là đèn điện.

“Con thích chứ?” Blaise nói. Cô thấy tôi chú ý đến đèn điện, “Vì cái tạo sửa chữa lại đèn thấp sáng mà không để thay đổi phong cách của ngôi nhà, mẹ mất rất nhiều sức lực đấy.”

“Ồ. Con còn tưởng rằng cho dù là ngày nghỉ thì con cũng tạm biệt những thiết bị điện rồi chứ.” Tôi nhìn phía dưới tường để một chiếc điện thoại bàn màu nâu đậm, “Còn có cả điện thoại nữa?”

“Thói quen của thế giới Muggle gì đó, con biết mà,” cô nhún nhún vai, “Chúng rất tiện lợi. Mà dùng điện thì tiện lợi hơn dùng nến hoặc các thứ khác. Để chiếu sáng cả căn biệt thự trong một đêm, con có biết cần dùng bao nhiêu ngọn nến không?”

Cô cười tủm tỉm bỏ sung, “Mẹ dùng dây điện từ thôn trang bên cạnh đến đây.”

Tôi ghen hòng nhìn cô.

“Ý mẹ là...”

“Haha, mẹ cũng muốn đăng ký theo quy định,” Blaise chẳng hề để ý nói, “Nhưng mà mẹ không biết làm thế nào để giải thích cho bọn họ về một ngôi nhà không thể thấy?”

Cái cục tròn tròn mà tôi tưởng là đồ trang trí màu nâu đang lăn lộn nhanh như chớp về phía tôi, tôi ôm lấy mới phát hiện đó là Gadda. Nó có vẻ béo lên rất nhiều, hiển nhiên là cuộc sống khá dễ chịu. Tôi vuốt ve nó, vô lực nói: “Mẹ nói thế là lấy cớ có lẽ thôi.”

“Có lẽ thế.” Blaise ôm tôi, “Hiện tại mẹ có thể nói với con... Hoan nghênh về nhà. A, đúng rồi,” Cô chỉ chỉ hai con gia tinh đang đứng quy củ hai bên người cô, “Đây là Dolly, đây là Mia.”

Hai con gia tinh mặc tấm khăn trải bàn trắng tinh, cung kính cúi đầu chào tôi. Con gia tinh gọi là Dolly có vẻ già hơn, mà Mia có vẻ còn nhỏ, cơ thể nhỏ bằng một phần ba Dolly, những nếp nhăn trên mặt nó còn ít hơn những con gia tinh tôi đã từng thấy, màu da còn có sắc hồng hồng.

Mia nhẹ nâng mắt lên, cực kỳ nhiệt tình nhìn tôi, bên cạnh Dolly bực bội dẫm lên chân cô bé.

“Không có quy củ tí nào!” Dolly bực bội gào lên, “Không thể nhìn cô chủ nhỏ như thế!”

Tôi nhìn con gia tinh nhỏ đang thút thít khóc đầy ảm ức mà mỉm cười.

“Dolly” Blaise nói, “Mang Mia đi chuẩn bị cơm chiều đi.”

Dolly lại chào, một tay cầm lấy hành lý của tôi, một tay túm lấy Mia, “bùm” một tiếng biến mất.

“Đến đây.” Blaise vươn tay về phía tôi, “Đầu tiên chúng ta đi xem phòng của con nhé? Con có thể thay quần áo trước.”

Tôi đặt Gadda lên vai, chậm rãi đi theo cầu thang tròn lên tầng hai.

Cuối hành lang là phòng ngủ của người đứng đầu trong nhà, Blaise mở cánh cửa nhỏ bên cạnh.

“Đó là phòng mẹ.” Blaise chỉ chỉ vào cánh cửa kia, “Thật ra phòng con đáng lẽ không ở đây, cũng không đơn giản như thế này... nhưng mẹ nghĩ là con không muốn cách mẹ quá xa.”

“Mẹ nói đúng rồi đấy ạ.” Tôi đi vào căn phòng.

Căn phòng lấy ánh sáng tự nhiên rất tốt, hai cánh cửa sổ thật to, qua cửa sổ có thể nhìn thấy màn đêm biến mất cỏ và khu rừng nhỏ phía xa xa giống như những bóng ma. Đồ đạc trong phòng đều là gỗ màu trầm, những tay cầm của ngăn kéo cũng như của tủ đều là con rắn màu bạc. Một bên mặt tường là giá sách kéo từ mặt sàn lên đến trần nhà, quần áo của tôi được các gia tinh treo trên móc áo, sách giáo khoa cũng được đặt trên mặt bàn.

“Con thích không?” Blaise nhìn mặt tôi, “Có chỗ nào không thích chúng ta có thể thay đổi.”

“Thay đổi ả? Trời ơi, thật tuyệt vời.” Tôi thờ dãi, “Nếu vào ban ngày thì nó sẽ thật tuyệt. Ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ làm con say mê. Tại Slytherin thì phòng ngủ rất tuyệt nhưng tiếc là nó ở đây hờ, ánh sáng đều là màu xanh biếc.

Blaise cười nói, “Nghe là đã thấy rất đẹp.”

“Đúng là rất đẹp, nhưng nếu đã ở đó bốn năm... con luôn hi vọng là phòng ngủ của mình có ánh sáng mặt trời.” Tôi nhún nhún vai, đặt Gadda lên mặt bàn học, tìm quần áo đi thay, sau đó cùng Blaise đi xuống lầu ăn tối.

Sau bữa tối, Blaise nói: “Con vừa ngồi tàu hỏa một ngày, con cần nghỉ ngơi... Ngủ một giấc, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi thăm quan.”

Tôi cũng có chút mệt nhọc, gật đầu đồng ý.

Nhưng sau khi tắm thoải mái, nằm trên chiếc giường lớn thì tôi lại không thể nào ngủ được.

Tôi đã có thói quen ngủ một mình, nhưng khi ở cùng Blaise thì chúng tôi chưa bao giờ phân phòng.

Dù đây là căn phòng ngủ “Đơn giản” nhưng so với trước kia thì phòng rất lớn.

Không hiểu vì sao, tôi bắt đầu thấy nhớ căn phòng nho nhỏ, căn phòng áp mái ấy.

Gadda nhảy xuống khỏi bàn học, nhảy lên đầu tôi. Tôi thờ dãi, đẩy Gadda ra, ôm chầm đi vào phòng ngủ của Blaise.

Blaise sắp đi ngủ, cô mặc áo ngủ tựa lên đầu giường, nhìn chăm chăm vào cái đèn, mái tóc quăn dài buông xuống, làn da trắng nõn dưới ánh đèn mờ mờ nhìn vô cùng dịu dàng.

Tôi buông Gadda, lên giường, chui vào chầm ôm cô.

“Con không ngủ được.” Tôi rầu rĩ nói, “Nơi này rất tuyệt, nhưng con cảm thấy như nơi này không thuộc về mình.”

“Nơi này đương nhiên là thuộc về con,” Blaise buông lá thư xuống, vỗ vỗ lưng cô, giống như tôi vẫn còn bé, “Con là con gái của mẹ.”

Tôi nhích vào lòng cô.

“Nếu không ngủ được, hãy nói với mẹ một chút cuộc sống của con ở trường đi.” Blaise nhẹ nhàng nói, “Cuộc thi Tam Pháp thuật thế nào? Mẹ nghe nói là Harry Potter chiến thắng? Thật là giỏi mà. Cậu nhóc đó là quán quân nhỏ tuổi nhất đúng không?”

“Vâng, đúng thế, Harry là bạn con. Mẹ, cậu ấy là con đỡ đầu của chú Sirius.” Tôi nhắm mắt lại khi Blaise vỗ lưng nói, “Quán quân của Dumstrang là Victor Krum, anh ta là bạn trai của Hermione. Quán quân của Beauxbatons là Fleur Delacour là một tiên nữ, cô ấy thật kiêu ngạo... nhưng Harry nói cô ấy rất thẳng tính, Cedric...”

Tôi ghen lại.

“Cedric? Cậu ấy làm sao?” Blaise nói.

“Mẹ không biết?” Tôi kinh ngạc mở mắt nói, “Nhật báo tiên tri cũng không nói gì về chuyện này?”

“Không, nó chỉ đơn giản nói tên người chiến thắng thôi.” Blaise nghi ngờ hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Vâng.” Tôi chỉnh lại tư thế, nghiêm túc nói, “Cedric đã chết.”

“Blaise nhũn mảy, “Đã chết?”

“Là Voldemort giết cậu ấy.” Tôi hít một hơi thật sâu, “Hạng mục cuối cùng có một âm mưu, Harry cùng Cedric bị truyền tống ra khỏi Hogwarts. Cedric bị giết, Harry mang theo thi thể của cậu ấy trốn thoát trở về. Blaise, Voldemort đã sống lại.”

“Voldemort sống lại?” Blaise ngạc nhiên nói, “Bộ Pháp thuật không có phản ứng gì?”

“Có lẽ là có,” Tôi cười nhạt, “Bọn họ tạo áp lực để Nhật báo tiên tri không nói đến điều này. Thậm chí Cedric chết đều không nói đến. Bọn họ căn bản không tin điều Harry nói.”

“Điều này quả thật là mọi người không thể tin nổi” Blaise than nhẹ, “Sylvia, con không trải qua cuộc chiến đó nên không biết được Chúa Tể Hắc Ám là một tồn tại đáng sợ đến thế nào... Không ai muốn tin tưởng hẳn đã trở lại.”

“Nhưng con tin tưởng Harry.” Tôi kiên định nói, “Hắn thật sự đã trở lại, ngay ngày hai mươi sáu tháng tư. Không nhìn thẳng vào điều này chỉ làm thế giới phù thủy càng thêm bị động.”

Blaise không nói gì.

“Còn có một việc.” Tôi nghĩ nghĩ, “Mẹ có biết giáo sư Snape từng là một Tử Thần Thực Tử. Ông ấy là một gián điệp, làm việc cho Hội Phượng Hoàng.”

Tay Blaise dừng lại một chút rồi cô lại làm như không có việc gì vỗ vỗ lưng tôi nói: “Mẹ đã biết.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 134: Ngoại truyện Snape

27.6.1995

Một người mặc áo choàng màu đen rách nát vô cùng đột ngột xuất hiện trước một ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld. Dáng người gầy yếu đứng nghiêng bên trong chiếc áo choàng, anh ta đứng ở tư thế này một lúc, thật giống như nhánh cỏ dại, giống như là có đồ vật gì đó đáng để anh ta cẩn thận.

Sau đó anh ta lấy xuống một cái tắt đèn.

Các ngọn đèn đường cũ nát mờ nhạt, lập lòe không ổn định tất cả đều bị tắt phụt.

Lập tức một cái cánh cửa đột ngột hiện ra giữa hai căn phòng bẩn thỉu, tiếp theo là bức tường, cửa sổ, cái đỉnh nhọn của ngôi nhà cũng xuất hiện. Nhà Black nhìn không còn sạch sẽ khí phái như mấy hôm trước. Bây giờ mặt tường cùng với cửa sổ đều là bùn bẩn thỉu cùng với những đồ vật linh tinh. Con gia tinh nuôi trong nhà còn thêm sức vào việc làm bẩn ngôi nhà.

Bóng đen không dừng lại bước lên đến bậc trên cùng gần cánh cửa, rút đũa phép điểm vào cánh cửa một cái, đi vào. Hẳn hơi dừng một chút ở cánh cửa, lưng càng thẳng hơn, bỏ mũ chùm đầu ra, hiện ra khuôn mặt tái nhợt gầy gò.

Trong bóng đêm, Severus Snape đi về phía căn phòng sáng duy nhất.

Thoạt nhìn tất cả mọi người đều ở trong căn phòng này. Tonks ngồi trên tay vịn ở góc sáng sủa, khăn trang làm đồ cái ghế. Mắt điên Moody nhẹ nhàng gõ cái chân gỗ, tay kia thì nắm cây trượng gỗ. Kingsley ngồi trên ghế salon cạnh Moody, cơ thể cao lớn ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế mềm, hình như là đang ngủ. Black đứng đối diện họ, đang tức giận cái gì đó. Remus Lupin với khuôn mặt mệt mỏi sau khi trải qua kỳ trăng tròn, không hề khó chịu khi bạn tốt luôn luôn câu gắt.

“Dumbledore tại sao lại để Harry đến nhà Dursley chết tiệt đó. Ở đấy Harry khổ sở như thế nào chẳng lẽ cụ không biết sao? Huống hồ Harry vừa trải qua chuyện tệ hại ở cuộc thi Tam Phép thuật!” Black lớn tiếng nói, “Tôi không quan tâm mọi người nói gì. Ngày mai tôi sẽ đến chăm sóc nó. Tôi là cha nuôi của nó, tôi phải có trách nhiệm với nó, không ai có thể ngăn cản một người giám hộ cả.”

Trên mặt Snape hiện lên một nụ cười châm chọc.

Có thể nghe thấy Black thể hiện trách nhiệm thật là một chuyện không dễ dàng... Con chó ngu ngốc này còn không biết bản thân đã đánh mất thứ gì. Cho dù là thế giới phù thủy, đánh mất người thừa kế là một trong những chuyện khó tin.

Snape thấy lòng mình thanh thản thì hơi kinh ngạc, anh bước từng bước vào phòng.

“Đương nhiên, phải đi thôi, cậu cha nuôi của Harry Potter.” Anh nhẹ nhàng nói, “Người có thể biến thành chó cùng cậu ta sống mà. Tôi chỉ biết anh không thể rời khỏi khuôn mặt của James Potter, đúng không?”

Tonks lật mình khỏi chiếc ghế dựa, cô chặt vật đứng lên khỏi chiếc ghế.

Kingsley đang ngủ thì nhảy dựng lên, cảnh giác khua cây gậy, thấy là Snape thì mới thở ra.

“Đồ điên,” anh ta nói, “Anh đi đường chẳng lẽ không thể không phát ra tiếng động sao?”

“Tôi nghĩ nên để thêm một bữa chú Cảnh báo ngoài nhà Black nữa.” Moody nói.

Black ngạc nhiên một chút, ngay sau đó vì giọng nói ác độc của Snape lập tức vang lên. Trên khuôn mặt anh tuấn nổi đầy gân xanh, sự phẫn nộ trong đôi mắt màu xám, giống như sắp nổi điên. Nhưng Lupin lập tức nói lãng sang chuyện khác: “Đêm nay thế nào Severus?”

“Kê... à, thuốc làm kẻ đó sống lại... Ý tôi là đó cũng không phải là phương pháp chế tạo thông thường, vậy mà hắn có thể biết.” Tonks nói tiếp, “Mọi người ý là nói đến cái đó sao?”

Peter Pettingrew cho tới bây giờ chưa bao giờ nói về phương pháp chế tạo đó, hẳn nhất gan nên vô cùng cẩn thận, biết cái gì có thể nói, mà cái gì nói ra có thể làm hắn đau đớn. Ngoài ba loại thuốc dẫn... không ai biết thuốc kia còn cần những gì.

Snape cả đời ngâm trong độc dược cũng chưa bao giờ nghe nói qua có phương pháp chế tạo đó.

Nhưng Snape cũng không ngạc nhiên.

Trước kia cũng như thế, từ phép thuật Hắc Ám, độc dược, thậm chí là một số vấn đề khác, những hiểu biết của Chúa tể Hắc ám còn nhiều hơn so với những gì mọi người tưởng tượng, hẳn gần như là đem một nửa tri thức cùng sách vở của thế giới phép thuật vào đầu hắn. Khi đó hẳn không điên cuồng cùng mất lý trí như sau này, ngẫu nhiên chỉ điểm lập tức đủ để cho người khác được lợi lớn.

“Cho dù đến bây giờ không có người nhắc đến, nhưng Chúa tể Hắc ám cũng là một vị đại sư độc dược.” Snape lạnh nhạt nói, “Thật vui mừng khi cô có thể nhận thấy thuốc sống lại cũng không phải là cách chế tạo thuốc nâng cao tinh thần. Nhưng cô đã nhắc đến nó, điều này làm tôi thật kinh ngạc... Nếu là cô, chỉ sợ cô dùng hết đầu óc cùng vận may của cả đời cũng không thể chế tạo ra nó.”

Cô đã từng nao núng ở Hufflepuff khi nhận được ánh mắt lạnh lùng của giáo sư độc dược. Kingsley buồn cười ho khan.

“Nếu tôi là anh, Snape, tôi sẽ không nói chuyện với Dora như vậy.” Black cảnh cáo, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn nữa rồi.

Snape nhú mày mà Black cực kỳ ghét.

“Xin lỗi,” anh như đột nhiên hiểu ra nói, “Tôi quên anh là cậu của cô ta... tôi nên thông cảm anh hiện tại giống như một con chó hoang đang cần phải bày ra sự trân trọng với văn bối.”

Con chó ngu ngốc, hẳn còn không biết con nhóc có tư cách trở thành đối tượng bảo vệ của hẳn còn không thèm để ý đến hẳn.

Trên môi Snape nở nụ cười châm biếm.

Black tức giận trừng mắt với Snape. Khi anh chuẩn bị xóa sạch khuôn mặt với nụ cười đáng ghét kia thì Lupin yếu ớt nắm tay hẳn.

Nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, sắc mặt Người Sói còn trắng bệch mặt môi hơn.

“Severus,” anh thờ hờn hển vài cái, “Đêm nay có thông tin gì cần báo cáo gấp với cụ Dumbledore không?”

Snape liếc nhìn người Sói cực kỳ yếu đuối dường như là đang dựa toàn bộ cơ thể vào con chó ngu ngốc kia, mà người kia bởi vì lo lắng cho cơ thể bạn tốt mà nén giận.

“Trụ sở mới của Tử Thần Thực Tử.” Hẳn nói.

Lupin hơi ngồi thẳng lên. Moody mắt điên lập tức hỏi: “Nơi nào?”

Snape hơi ngập ngừng.

“Biệt thự Malfoy.”

Tonks phát ra một tiếng rên rỉ.

“Anh đáng lẽ phải nói sớm cho chúng tôi biết.” Black dẫn con giận dữ xuống.

“Tiếp theo?” Snape khẽ nhếch miệng.

“Tiếp theo?” Black không hiểu nói, “Chúng ta có thể sớm chuẩn bị để sẵn sàng...!”

“Chuẩn bị tốt thì...?”

“Chúng ta tiến vào biệt thự Malfoy, giết chết Voldemort. Hẳn vừa mới có cơ thể mới, đúng không?” Black nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Những Tử Thần Thực Tử hưởng ứng lời kêu gọi của hẳn cũng không nhiều giống như mười mấy năm trước...”

“Giống như người có biện pháp xử lý những phòng ngự của biệt thự Malfoy vậy.” Snape châm chọc không chút khách khí.

“Ừ...” Tonks vội vàng đánh gãy sự thù hận của hai người, chen vào nói, “Có lẽ chúng ta có thể báo cho Bộ Pháp thuật. Nếu Bộ có thể phái các Thần Sáng đi...”

“Tonks, cô nghĩ đi, tôi không cho là...” Kingsley nói.

“Thật là một ý kiến tuyệt vời, tôi nghĩ là cụ Dumbledore nên đem nhiệm vụ thuyết phục Bộ Pháp thuật giao cho cô nh?” Snape lạnh lùng nói, “Có lẽ bọn chúng chỉ đi vào chỉ khi nào xác định được Chúa tể Hắc ám không ở tại biệt thự Malfoy, thật không thể tìm thấy được sự trợ giúp nào của bọn họ đâu.”

Cho dù là con chó ngu ngốc này có biện pháp với các phép thuật phòng ngự này, cho dù nhóm Thần Sáng thật sự đồng ý đi tấn công nơi ở một công dân, thì những bố trí ở đó cũng đủ để vợ chồng bạch kim bình tĩnh rời đi cùng với những Tử Thần Thực Tử khác đồng thời cũng không để lại manh mối nào.

“Được rồi.” Black bức bối nói, “Vậy người có ý kiến hay hơn?”

Snape thờ phỉ đầy khinh bỉ nói, “Nghĩ biện pháp là việc của Dumbledore. Mà những thứ các người nói đều không phải là biện pháp mà là ngu ngốc.”

Hẳn là gián điệp hai mang của Hội Phượng Hoàng và Tử Thần Thực Tử, đây là công việc chỉ có vô tận nỗ lực mà không có báo thù, chạy sống chết vì công việc này. Vì chuộc tội mà Snape tình nguyện làm việc này, nhưng hẳn cũng không vì điều này mà để mình toi mạng vì đồng bạn ngu xuẩn.

Cho dù bọn họ tìm được trụ sở của Tử Thần Thực Tử, cho dù bọn chúng tóm được những kẻ râu ria Tử Thần Thực Tử, Snape cho rằng bọn họ có thể dựa vào người đồng mà tiêu diệt Chúa tể Hắc ám.

Chúa tể Hắc ám đã trở lại.

Chúa tể Hắc ám vẫn cường đại như xưa.

Snape vẫn còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên gặp Chúa tể Hắc ám... khi đó khuôn mặt Chúa tể Hắc ám không giống xà như bây giờ, con mắt vĩnh viễn đỏ rực, khuôn mặt trắng bệch luôn vằn vẹo.

Nhưng chỉ nhìn thấy hắn, sẽ không có ai để ý đến tướng mạo của hắn. Không thể nào bỏ qua lực uy hiếp của hắn, sự hiểu biết cùng cường đại làm người ta phải ngước nhìn. Là một Slytherin, còn có việc gì hơn việc đi theo một người như vậy?

Sau đó là gặp gỡ, Lily đoạn tuyệt quan hệ, tốt nghiệp, gia nhập Tử Thần Thực Tử. Lily gả cho Potter, mà hắn dần phát hiện Chúa tể Hắc ám càng ngày càng trở nên cổ chấp và điên cuồng. Anh không có cảm tình đối với Muggle nhưng là một người lai, anh cũng không thể nhiệt liệt ca ngợi lý luận cực đoan về thuần huyết của Chúa tể Hắc ám. Anh không thấy bút rứt khi giết người nhưng không thích máu cùng với những kẻ điên khôn khở.

Sau đó, là việc anh hối hận nhất.

Lily chết đi làm anh vô cùng đau đớn. Lily là người quan trọng nhất của anh, anh biết cô từ năm chín tuổi. Cho dù không phải là người yêu, Lily từ lâu đã trở thành người nhà của anh, là xương của anh, là máu của anh. Anh vì cô mà không tiếc trở thành kẻ phản bội Chúa tể Hắc ám vậy mà cũng không thể cứu được cô.

Snape cho rằng bản thân sẽ sống trong đau khổ cùng dày vò suốt quãng đời còn lại.

Sau khi gặp Blaise. Một phù thủy bị tước đoạt phép thuật. Một mình mang theo đứa nhỏ gian nan sinh tồn trong thế giới Muggle.

Một người yếu ớt nhưng cứng đầu, vừa thô lỗ vừa giáo hoạt.

Anh chưa bao giờ kể cho cô về quá khứ của mình, cô cũng chưa bao giờ hỏi qua, giống như là những việc anh không muốn nhớ tới thì cô đều biết vậy. Cô công khai lấn chiếm thế giới của anh, nhưng cũng không can thiệp quá nhiều; cô không phải là coi anh là người chính nghĩa, cô là thương thức toàn bộ con người anh, cả phần âm u trong con người anh.

Trừ bỏ thời gian đầu kia, bọn họ ở chung rất bình thản. Đôi khi anh cho là bọn họ sẽ bình thản như thế qua cả đời, cho đến khi...

“Chúng ta cần báo cho cụ Dumbledore.” Lupin nói xong thì đứng lên, “Severus, có lẽ anh cần đi cùng chúng tôi.”

... cho đến khi Chúa tể Hắc ám sống lại. Anh lại trở thành gián điệp cho Hội Phượng Hoàng.

“Không. Tin tức có giá trị nhất đêm nay anh đã biết, tôi không có chuyện gì khác muốn nói.” Snape chậm rãi nói, “Thăm thính tin tức báo cho Hội Phượng Hoàng là nhiệm vụ của tôi. Tôi nghĩ mình đã hoàn thành nó. Hiện tại tôi cần phải trở về nhà, ngủ một giấc hoặc xem một quyển sách.”

“Được rồi,” Lupin cười nói, “Nghỉ ngơi tốt nhé.”

Snape thoáng nhìn đầy địch ý cùng hoài nghi ý tốt của Lupin, lại đội mũ lên, rời khỏi nhà Black.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 135: Ngoại truyện Snape (hai)

Snape dùng đũa phép gõ vào để đóng cửa, cảm nhận thấy bùa chú khóa cửa không sút mẻ tí nào. Đương nhiên. Anh từ trước đến nay đều không kiên nhẫn với loại xã giao ngu xuẩn lại nông cạn này. Người biết nơi anh ở cùng hứng thú đến nhà anh thì cũng không có mấy người.

Từ khi anh đuổi cô đi cũng đã qua hai ngày.

Sau hai ngày anh ở bên cạnh Chúa tể Hắc ám thì về đây. Chúa tể Hắc ám vô cùng khó chịu khi anh đến muộn, cho dù cuối cùng vẫn tín nhiệm nhưng Chúa tể Hắc ám vẫn trừng phạt anh không nương tay.

Blaise lo lắng quan tâm anh mà anh lại dùng biện pháp ngăn gọn cùng hữu hiệu nhất yêu cầu cô rời đi.

Khi cô rời nơi này, anh liền bố trí một số bùa chú quanh nhà. Khi cô đến quanh đây thì bùa chú Xua đuổi sẽ làm cô theo bản năng là không muốn đến đây; cho dù bản thân cô phát hiện có chỗ không thích hợp nhưng với ma lực chỉ hơn Squip của cô thì chi sợ cũng không thể thấy bùa chú Chướng mắt bao phủ cả căn nhà, lại càng không thể động tay vào bùa chú Khóa cửa mà anh đã thiết lập.

Snape biết là cô sẽ tạm thời chấp nhận, đơn giản là nhìn anh cần nghỉ ngơi mà không phải là tranh luận. Anh biết là cô vô cùng khó hiểu nhưng anh không cho cô cơ hội chất vấn.

Chết tiệt, thật giống như anh có thể làm cho cô hiểu vậy. Chúa tể Hắc ám sống lại thì anh lại trở thành gián điệp? Mà quan hệ thân thiết với anh có thể

đem lại nguy hiểm cho cô?

Hai ngày trước anh đã gửi thư đến Cục quản lý mạng Floo yêu cầu chặn giữa nơi này và biệt thự Sadie, mà Hogwarts... Dumbledore đương nhiên là biết làm thế nào.

Làm gián điệp hai mạng là sống chết trong khi làm nhiệm vụ. Anh sẽ cố gắng hết sức cẩn thận, cũng khéo léo đưa đẩy, nhưng đến bây giờ anh cũng không thể nói là mình rất thành thạo. Chúa tể Hắc ám là không thể xem thường.

Cho dù là chết đi thì cũng là anh thiếu Lily.

Nhưng không phải là Blaise.

Nếu một ngày bại lộ mối quan hệ giữa họ, làm người khác chú ý... Điều này cũng không nói lên là anh quan tâm bao nhiêu đến sự sống chết của cô.

Chờ đến khi cô không tìm thấy anh, có lẽ cô sẽ khiếp sợ, tức giận nhưng so với tương lai có một ngày chết đi trong đau đớn do bị anh liên lụy thì tốt hơn. Nhân từ không bao giờ hiện hữu trong Chúa tể Hắc ám.

Snape nhẹ nhàng thở ra, bước đến cửa chính, cởi áo choàng bên ngoài, treo nó lên. Sau đó anh cầm lấy cái ly, đến quầy rượu. Sau khi bắt anh phải chịu đựng sự ngu ngốc của các đồng bọn trong Hội Phượng Hoàng, anh cần một chút rượu để làm dịu đi tâm tình của mình.

Anh lắc lắc ly chứa rượu màu vàng óng, uống một ngụm, đi về phòng làm việc hàng ngày, ngồi trên ghế dựa mềm mại.

Sau đó là cửa phòng bếp mà bình thường không có ai sử dụng mở ra.

Vừa mới nghĩ đến cô ấy, anh muốn giữ khoảng cách với cô mà cô lại mạnh mẽ đầy tinh thần đi từ phòng bếp ra.

“A?” Cô giống như là người phụ nữ của gia đình, dùng cái chén anh hay uống cà phê nói, “Anh đã về?”

Snape trừng mắt nhìn cô, cảm thấy đại não mình đang tiếp cận cảnh giới cực kỳ tức giận.

“Sao thế?” Cô khó hiểu nhìn lại bản thân, “Ồ... Có gì không ổn à?”

Gặp quý thì đương nhiên là không ổn rồi.

“Em là...” vào bằng cách nào?

Snape ngậm miệng lại. Nếu phép thuật không bị xáo trộn thì đương nhiên là chết tiệt cô đến bằng mạng Floo. Chết tiệt Cục quản lý mạng Floo. Chết tiệt cái hiệu suất làm việc.

“Sáng sớm đã uống rượu không phải là thói quen tốt.” Blaise nhướn mi, “Anh chưa ăn sáng?”

Không đợi Snape trả lời, cô đi vào phòng bếp bưng ra một đĩa sandwich, ngồi đối diện anh, “Đến đây, ăn chút đi nào.”

Snape tức giận nhìn trừng trừng cô, tình huống này mang đến tức giận đang xâm chiếm đầu óc anh.

“A. Đây là Dolly làm, em mang từ nhà đến. Yên tâm, mùi vị tuyệt lắm.” Blaise nhìn anh bất động một lúc lâu, dường như là lập tức hiểu ra thì nói bổ sung. Cô đưa một miếng cho anh, “Em đoán là anh đang trong trạng thái tụt huyết áp là cảm xúc bị đờ. Nhưng mà Severus này... Anh có thể đề sự tức giận của anh phát tác sau được không? Cầm lấy này.”

Snape đứng lên, cầm lấy miếng bánh sandwich – quăng lên cái đĩa, mạnh mẽ ấn cô lên bức tường trước lò sưởi.

“Rời khỏi nơi này.” Anh khàn khàn nói.

“Cái gì?” Blaise kinh ngạc nói.

“Ngay lập tức.” Anh kiên trì nói.

“Đương nhiên là không rồi.” Blaise mỉm cười nói, “Sau khi em đi anh sẽ làm gì? Để em đoán... lại gửi thư cho Cục quản lý mạng Floo, khiển trách hiệu suất làm việc của bọn họ?” (Ồ_ò, mẹ Syl thật bá đạo, nhưng mà edit chương này thấy buồn cười quá cơ. Haha)

Snape trừng mắt nhìn cô.

Cô lấy bức thư từ trong túi ra – Snape nhận ra bức thư mà hai ngày trước anh vừa viết.

“Làm em đau lòng quá.” Cô lắc đầu làm ra vẻ đau lòng, “Anh lại dùng cú mèo của em để ngăn cản em. Merlin ơi... Tôi còn không biết gì về chuyện này đâu. Nhưng may mắn Gadda cũng không được huấn luyện nghiêm khắc về việc đưa thư, nó chính là con cú mèo óc đậu.”

“Em hủy thư của anh?” Snape lạnh lùng nói.

“Ồ, hình như việc này không đúng thì phải.” Blaise nhẹ nhàng băng quơ nói. Cô dời trọng điểm đi, “May mắn là Gadda làm thế. Điều này làm cho em phải hỏi trực tiếp anh. Vậy, Severus... anh có thể nói cho em biết, tại sao anh lại làm vậy? Anh muốn đoạn tuyệt quan hệ với em.”

Snape không nói gì.

“Từ lúc nhìn thấy bức thư này, em liền tự hỏi, Severus.” Blaise thở dài nói, “Hai ngày qua em luôn nghĩ về điều này, về thái độ đột ngột thay đổi của anh. Em nghĩ là cuối cùng em đã hiểu là vì sao anh còn không kịp làm cho chuyện này giống như thật mà lại khẩn cấp đoạn tuyệt quan hệ với em.”

Snape ngồi trở lại ghế dựa, nhìn Blaise đang đi thong thả bước từng bước, nở nụ cười lạnh nhạt.

“Cho đến hôm qua, Sylvia nói cho em biết, Ké-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã sống lại. Mà anh từng là gián điệp của Hội Phượng Hoàng.” Blaise cúi người xuống, gần như hờ hững nhìn chăm chú vào Snape, “Anh lại tiếp tục làm thế sao? Trở lại đội ngũ Tử Thần Thực Tử tiếp tục làm việc cho Hội Phượng Hoàng?”

Dấu hiệu trên cánh tay Snape giống như lại nóng lên. Anh kiềm chế muốn dừng lại nó, giống như một người thường bị vạch trần thì kinh ngạc, lại có chút buồn cười, châm chọc nói: “Tử Thần Thực Tử và Hội Phượng Hoàng?”

Anh hận Dumbledore. Việc anh là gián điệp của Hội Phượng Hoàng có rất nhiều người biết – những bồi thẩm đoàn năm đó, anh đã thuyết phục Voldemort chuyển tình năm đó là để bảo tồn thực lực, bởi vậy không ai có thể dùng chuyện này để đả kích anh... Nhưng cũng không nên để cho một đứa trẻ mười lăm tuổi biết nguyên nhân.

Blaise hơi kéo khóe miệng, nở nụ cười nhàn nhạt, giống như là hiểu thấu anh mà đến cả Chúa tể Hắc ám đều không nhìn thấu nguy trạng của anh: “Thật tiếc là em không ngu ngốc như anh nghĩ, Severus.”

Cô đứng thẳng dậy, lại bắt đầu bước đi thong thả: “Em hiểu rõ anh là người như thế nào hơn tất cả những người khác. Em cũng biết được những cảm giác rối rắm của anh đối với em trong vài năm qua. Đột nhiên đơn phương đoạn tuyệt quan hệ... Anh nên hiểu được là nó quá đột ngột. Em không thể nào mà không suy nghĩ. Đến hôm qua nghe được Sylvia nói, anh nghĩ đi, chân tướng lập tức xuất hiện trước mắt em.”

Đúng vậy, quá đột ngột, anh không thể mong sự ăn ý giữa họ lập tức biến mất. Có lẽ nếu cho anh thời gian, anh có thể xử lý tốt.

Nhưng lại không có nhiều thời gian. Anh đương nhiên là sẽ không chủ động hoặc bị động lộ ra mối quan hệ của hai người với Chúa tể Hắc ám, nhưng mà mọi nơi đều không an toàn, đến cả mạng Floo cũng không an toàn.

“Anh hiện tại gặp nguy hiểm. Anh dùng cách này để bảo vệ em?” Blaise nheo mắt lại, giọng nói có chút bức bối, “Merlin ơi, em cảm động quá, anh thật vĩ đại không giống một Slytherin chút nào. Em thật đáng thương vì chẳng biết gì mà cả đời chỉ cảm hận anh tuyệt tình tuyệt nghĩa, sau đó anh không còn vương mắc gì mà đi làm anh hùng?”

Snape vì câu “đi làm anh hùng” mà khẽ kéo khóe miệng.

“Đương nhiên là anh không nên làm thế!” Cô tức giận chỉ trích, “Em cũng không phải là người muốn sống với một người giả dối còn tỏ vẻ bình tĩnh. Anh nên tin tưởng em... Ít nhất em sẽ không đem tới phiền toái cho anh.”

Mà Snape cho rằng hiện tại cô chính là phiền toái lớn nhất.

“Tiểu thư Sadie, em nên nghĩ đến bùa chú Làm sạch mà em còn không dùng tốt, mà lực đáng thương.” Snape bình tĩnh nói, “Em cho rằng em không phải là phiền toái?”

“Không, có lẽ em không thể giúp anh... Cho dù mà lực của em có cường đại hơn thì em cũng không thể giúp gì cho anh trong việc này.” Blaise ngồi đối diện anh, “Anh cũng không cần sau cuộc nói chuyện này thì phóng bùa Quên vào em đâu.”

Cô thẳng lưng lên, nhìn giống một nữ vương cao ngạo – kết hợp với tro bụi còn dính trên mặt cô thì có vẻ buồn cười hơn, “Từ lúc sinh ra em đã học thuật phong bế.”

“Phong bế đầu óc...” Snape nở nụ cười châm chọc, “Không cần bùa nhiếp hồn, chỉ cần vài cái bùa Xuyên tâm cũng có thể làm bất cứ kẻ nào lộ bí mật ra.”

“Nhưng vì sao họ lại phóng bùa Xuyên tâm lên em đâu?” Blaise bức bối nói, “Anh nói đi, em hiểu công việc của anh, sau này em cũng sẽ không xuất hiện ở phòng của anh. Cảm ơn Merlin, cả hai chúng ta từ trước tới nay đều rất bận rộn, không ai biết được quan hệ của chúng ta. Nhưng vậy chúng ta có thể tiếp tục giấu diếm. Vì sao lại phải đoạn tuyệt quan hệ? Em không thể tìm được anh thì khi nào anh cảm thấy an toàn thì có thể tìm tới em.”

Dừng lại chút, giọng nói cô dịu dàng hơn, “Chúng ta ở chung rất ổn... Cho tới bây giờ đều chưa có thiệt hại gì. Mà ngược lại, chúng ta lại có được rất nhiều. Anh không thể nói rằng anh cảm thấy sung sướng khi đoạn tuyệt mối quan hệ này, đúng không? Có lẽ anh muốn nói với em là anh đang hưởng thụ cảm giác ở một mình, nhưng anh biết điều này không phải là sự thật. Có lẽ khi anh chấp nhận em, sẽ làm em càng thêm cẩn thận hơn, mà em cho rằng có người vương bận thì hạnh phúc hơn là không có.”

“Severus.” Cuối cùng cô nói, “Em nguyện ý làm vương bận của anh.”

Snape nhìn cô, con mắt đen kịt.

“Mạng Floo không thể tiếp tục sử dụng.” Một lát sau anh nói, “Trong Bộ Pháp thuật có Từ Thần Thực Tử.”

Blaise nhẹ nhõm thở dài, biết là Snape đã nhượng bộ. Cô mỉm cười, “Nếu anh nhớ em, vậy có thể dùng xe đến nhà – xe của Muggle, đến thôn Kense. Cho dù dùng phương tiện của Muggle đi thì cũng không xa.”

“Không thể viết thư.” Snape nói, “Cú mèo không thể tuyệt đối tin cậy.”

“À, chúng ta có thể sử dụng điện thoại – đường dây điện thoại bị anh bỏ thì em đã nối lại rồi.” Đôi mắt đen của Blaise lóe ánh sáng tinh nghịch, “Từ Thần Thực Tử chắc chắn không biết đây là cái gì. Em biết rõ nhóm thuần huyết đều như thế.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 136: Bề quan bí thuật

Tôi tỉnh dậy không thấy Blaise ở đây.

Tôi chán nản ôm chăn trở lại phòng ngủ của mình, rửa mặt chải đầu đơn giản. Sau khi tôi ra khỏi phòng rửa mặt, áo ngủ rộng thùng thình đã bị lấy đi thay vào đó là bộ quần áo Muggle mặc ở nhà – bộ quần áo mới và rộng rãi, tôi nghĩ là Blaise yêu cầu lấy bộ này.

Gadda trở mình trên bàn hướng cái bụng lên trên, cái bụng ăn no cứ phình phình, cực kỳ thỏa mãn kêu về phía tôi.

Tôi xoa bóp lông mềm trên bụng nó, cầm bộ quần áo kia đến phòng để đồ. Từ trước đến giờ tôi không mặc áo choàng phù thủy mỗi khi tôi nghỉ ở nhà. Blaise chuẩn bị cho tôi chỉ có quần áo Muggle. Những bộ quần áo này đều được ủi rồi được treo lên, nhưng hiển nhiên là chúng không phù hợp với thẩm mỹ của nhóm gia tinh – quần đùi cùng áo ngắn tay giống như không thể mặc ra đường thì bị treo trong cũi, để phía bên ngoài là một số quần áo nhìn có vẻ nghiêm túc.

Tôi nghĩ đến năm thứ ba, Blaise cùng Parkinson đều kiên trì cho rằng quần đùi của tôi là quần lót góc bẹt... Mà hình như các Phù thủy đều không cảm thấy nóng bức hay sao, dù trong mùa hè cũng mặc áo choàng.

Cuối cùng tôi lựa chọn một cái quần dài cùng áo sơ mi. Nếu tôi đã gia nhập vào cuộc sống của thế giới phù thủy, vậy có lẽ việc ăn mặc ở nhà tôi nên thỏa hiệp một chút, quần áo Muggle tiện lợi hơn nhiều.

Đi đến nhà ăn, trên bàn đã dọn đồ ăn xong, để trong những chiếc đĩa sứ nhỏ xinh, đồ ăn trên mỗi đĩa không nhiều nhưng lại rất đa dạng, bát canh còn tỏa hơi nóng.

Tôi chép miệng. Tôi biết các gia tinh trong nhà đều chăm chút chủ nhân và coi đó là vinh quang của bản thân hoặc là gia tinh sẽ không để cho chủ nhân nhìn thấy nó, nhưng cảm giác của việc nghe nói với việc được đối xử như thế thật khác nhau.

Tôi nghĩ, S. P. E. W của Hermione không thể phát triển thêm được – cũng không phải tôi có chờ mong gì ở nó. Các quý tộc từ lúc sinh ra đã được những con gia tinh này chăm sóc, nếu bỏ chúng nó đi, tôi cho rằng đó không phải là cuộc sống của họ. Bọn họ sẽ không để cho các con gia tinh được tự do đâu... S.P.E.W của Hermione là kẻ địch của toàn bộ giai cấp quý tộc.

Nhưng điều tôi thắc mắc là vì sao chúng luôn biết khi nào phù thủy cần, mà có thể chuẩn bị trước. Chẳng lẽ chúng luôn bí mật ở bên cạnh phù thủy, chờ đợi phục vụ bất cứ lúc nào?

Nghĩ thế tôi đột nhiên rùng mình... Tôi thử kêu: “Dolly, Mía?”

“Bùm” một tiếng, Dolly xuất hiện, bên hông là một sợi dây thừng, trên đó treo đầy những miếng vải rửa chén. Cùng lúc đó, Mía ở bên cạnh vui vẻ kêu “Cô chủ nhỏ!” lại kéo cái ghế dựa bên cạnh tôi ra.

Tôi bình tĩnh nói: “Blaise đâu?”

Dolly bức bối nhìn chăm chăm Mía, Mía nhát gan giấu mình sau chiếc ghế dựa. Nó quy củ thì lễ, âm thanh the the nói: “Chủ nhân đã ra ngoài từ lúc năm giờ. Cô không nói thời gian trở về nhà.”

“Được rồi,” Tôi nói, “Các người đi làm việc của mình đi. Nếu tôi cần tôi sẽ gọi hai người. Thời gian còn lại... À, tôi muốn được ở một mình.”

“Cô chủ nhỏ muốn ở một mình!” Dolly lặp lại lời tôi nói, nghiêm khắc nhìn Mía, “Mía hư đốn, làm cô chủ nhỏ cảm thấy không thoải mái! Cô chủ nhỏ nên trừng phạt nó!”

Con mắt màu xanh nhạt to như bóng đèn của Mía bắt đầu có nước mắt, cái lỗ tai nó rũ xuống đến vai, móng tay bầu trên tai, bộ dạng chán nản cùng tuyệt vọng làm người ta không đành lòng.

“Không, tôi sẽ không trừng phạt nó.” Tôi không đồng ý. Nhưng tôi cũng cố gắng không nhìn đến nó. Có lẽ các phù thủy đã quen với sự tồn tại của nó, cũng không cảm thấy thiếu tự nhiên trước mặt chúng... Nhưng tôi không thể nào làm được. Nghĩ đến thời điểm làm việc, có lẽ tôi sẽ không để ý thấy một con gia tinh đang quan sát tôi... Cho dù điều đó xuất phát từ ý tốt thì tôi cũng không chấp nhận được.

“Chủ nhân thật nhân từ!” Dolly véo con gia tinh bên cạnh, the the nói, “Nếu cô chủ nhỏ nhân từ không muốn trừng phạt Mía, Mía nên tự trừng phạt bản thân! Dem lũ tai áp và lò nướng! Dùng bàn ủi ủi bàn chân của mình đi!”

Nước mắt trong mắt Mía nhanh chóng tăng lên, nó bắt đầu gào khóc lớn, giống như một đứa nhỏ khi bị mắng. Lo lắng đến cơ thể nhỏ bé của nó, có lẽ nó cũng chỉ là đứa nhỏ thôi.

“Dolly, dừng lại! Mía, nín khóc!” Tôi buộc phải nói.

Tiếng khóc của Mía đột nhiên biến mất giống như bị nắm cổ vậy, bây giờ là những tiếng nức nở.

“Mía, hiện giờ người phải làm sạch bản thân đi, sau đó giúp Dolly làm việc.” Tôi đầu đầu nói, “Hai người đi đi.”

Sau khi hai con gia tinh biến mất, tôi đi thăm nhà.

Hôm qua chúng tôi về quá muộn, hôm nay nhìn cảnh xung quanh nhà. Phía trước nó là một mặt cỏ rộng lớn, trên cỏ là một rừng cây nhỏ mọc không theo quy tắc nào. Từ khu rừng nhỏ có thể nhìn thấy một cái hồ nước trong xanh ở một bên. Mặt sau là một hoa viên, ở giữa là một cái suối phun khắc hoa đá cặn. Những cây hoa và cây cảnh được chăm sóc tốt lắm, hàng rào dựng bằng cây sồi xanh cũng được chỉnh sửa rất đẹp.

Những căn phòng bên trong so với căn phòng đơn giản của tôi còn to hơn rất nhiều. Tòa nhà có ba tầng, tổng cộng có 12 phòng, có 7 phòng ngủ, phòng tiệc, phòng vũ hội, phòng cất rượu vô cùng đầy đủ. Tôi và Blaise ở lầu hai về phía đông, căn bản là không thể sử dụng hết tất cả, nên hầu hết các căn phòng đều được khóa lại, phía sau những cánh cửa là các mảnh vải phủ lên đồ dùng trong phòng để chống bụi.

Tôi cũng tìm thấy thư phòng, nó ở phía tây lầu ba. Hai mặt tường đều là sách và sách.

Lúc đầu tôi còn cảm thấy sung sướng, nhưng khi đọc tôi lại thấy khó hiểu. Nơi này có rất nhiều sách cũ, hoặc là những bản sách lẻ hiện tại đã không còn. Nhưng theo thời gian chúng được xuất bản mà suy tính qua... ít nhất ở thời điểm ấy, chúng cũng không phải là quá khó tìm.

Không giống thói quen cất giữ sách của các gia đình quý tộc từ xưa đến nay, giống như là nhà giàu mới phát cất giữ sách, tìm lung tung những quyển sách quý. Ai cũng có thể biết, loại trừ việc huấn luyện phép thuật, các quý tộc coi trọng nhất là văn hóa cùng với tu dưỡng tài nghệ. Đối với một quý tộc mà không thể vận dụng âm luật sáng tác ra những bài thơ duyên dáng thì không thể tha thứ được.

Cũng bởi thế tôi khẳng định đây không phải là thư phòng của gia tộc Sadie... ít nhất nó không phải là thư phòng duy nhất. Nhưng tôi không thể tìm thấy cái thư phòng kia.

Sau khi đi dạo qua các phòng, tôi trở lại phòng ngủ của mình, kéo ghế ra viết thư cho Draco, đơn giản là viết cảm nhận của tôi về căn nhà mới, cũng tùy ý để vào một cánh hoa đại màu trắng mà tôi đã ngắt trên thảm cỏ.

Cuối thư là lời nói tha thiết mong nhận được thư của cậu ấy.

Nhìn quả cầu Gadda lắc lắc bay đi từ cửa sổ, tôi lo lắng nó không bay đến đích...

“Gửi thư?” Blaise nói từ phía sau tôi.

“Vâng... mặc dù là con thích gọi điện thoại hơn. Nhưng nhà cậu ấy không có điện thoại.” Tôi quay đầu thấy cô đang mỉm cười với mình, “Mẹ đã về?”

“Cậu ấy?” Blaise nói, “À, để mẹ đoán xem là ai nào... là người con thường xuyên nhắc tới là Malfoy, Hermione hay vẫn là người bạn mới Potter?”

“Là Draco Malfoy.” Tôi nghĩ nghĩ rồi thấy đây là thời điểm nên nói với cô, “À... chúng con đang yêu nhau.”

“Yêu nhau, à...” Blaise ngạc nhiên nói. Cô suy nghĩ một lúc, cẩn thận nói, “À... nếu mẹ nhớ không lầm thì sinh nhật trước của con, cậu ấy là người tặng váy ngủ cho con đúng không? Hai con... đã...”

“A.” Tôi cảm thấy mặt nóng lên, “Sự thật là cái gì cũng chưa có, đây chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Thật sao?” Blaise không tin nói. Cô nhẹ nhàng ho khan nói, “Nếu con không muốn nói thì mẹ sẽ không can thiệp vào. Nhưng Sylvia, mẹ hi vọng con sẽ cẩn thận hơn.”

“Mẹ đương nhiên là có thể can thiệp mà!” Tôi không đồng ý nói “Nếu mẹ cảm thấy con không nên làm thì hãy nói cho con biết. Con nhớ rõ mẹ nói ngày xưa mẹ chịu quản lý rất chặt chẽ, nhưng hiện tại con thấy mẹ để con tự do quá. Con biết mẹ cho rằng con đã lớn, cũng tự mình quyết định được rồi, đúng là thế nhưng cũng không có nghĩa là con không coi trọng ý kiến của mẹ. Trên thực tế là con rất coi trọng điều đó.”

Dừng một chút, tôi lại hồn dỗi bỏ sung, “Nếu lần trước con nhận được vậy ngủ mà mẹ nói luôn cho con biết, con nghĩ là chuyện xấu hổ sau đó cũng sẽ không có xuất hiện...”

Blaise nhìn tôi rồi khẽ cười.

“Con từ nhỏ nhìn có vẻ người lớn... Mẹ đã quen với tính độc lập tự chủ của con rồi. Nhìn cách con làm việc... mẹ nghĩ mình không thể tham gia vào. Merlin, mẹ quên mất con vẫn chỉ là đứa trẻ mười lăm tuổi.” Blaise xoa đầu tôi, “Mấy năm mẹ ra ngoài làm việc, gặp được rất nhiều đứa nhỏ cùng tuổi con, bọn chúng không giống con. Có đôi khi mẹ nghĩ mẹ là một người mẹ không có trách nhiệm... Đúng là mẹ thất trách nên con mới phải nhanh chóng trưởng thành như thế.”

“Đương nhiên mẹ không phải là người mẹ không có trách nhiệm.” Tôi lớn tiếng nói, “Nếu như không có mẹ, con không có đáng về như bây giờ. Mà con cảm thấy con như bây giờ rất tuyệt.”

“Con không oán trách mẹ không cho con một gia đình bình thường?” Blaise ôm tôi nói.

“Gia đình bình thường... con rất hâm mộ điều đó. Nhưng tình yêu mẹ dành cho con cũng rất nhiều. Con có thể oán trách mẹ điều gì được. Nhưng mà,” tôi mỉm cười nói, “Nếu mẹ muốn cùng giáo sư Snape tạo thành một gia đình thì con sẽ rất vui vẻ.”

Blaise vỗ đầu tôi, “Có con, mẹ và Severus, ba người chúng ta sẽ tạo thành một gia đình.”

“A,” Tôi nghiêm trang thề, “Tôi thề sẽ nhanh chóng gả ra ngoài để cho hai người được hưởng thụ thế giới riêng của mình.”

“Nhanh chóng gả ra ngoài?” Blaise lắc đầu nói, “Con mới mười lăm tuổi thôi.”

“Mẹ mười lăm tuổi đã sinh con rồi.” Tôi phản bác lại.

“Merlin ơi!” Blaise ngạc nhiên nói, “Con thật sự nghĩ đến vấn đề này sao?”

“Đã nghĩ tới ạ.” Tôi nhún vai nói, “Tất cả Slytherin đều cho rằng con có xuất thân từ Muggle, mẹ biết đấy, ở trong một nhà toàn những người thuần huyết thì điều này quả là bất mắt. Khi con và Draco yêu nhau, bạn bè còn có ý nhắc nhở, bởi vì gia tộc quý tộc như Malfoy sẽ không đồng ý khi là một cô gái có xuất thân từ Muggle đâu.”

“Vậy?” Blaise bình tĩnh cười tủm tỉm, “Vậy cậu nhóc đấy yêu con thật sao?”

“Đương nhiên, cậu ấy đã sớm biết con là thuần huyết. Thời điểm chúng con chưa yêu nhau cũng là bạn tốt của nhau.” Tôi nhớ lại thời gian rồi rầm đã qua đó, thờ dãi, “Trên thực tế địa vị chênh lệch lúc đó cũng làm con lo lắng... Nhưng cậu ấy đã làm con yên tâm.”

“Gia tộc Sadie tuy rằng đã xuống dốc, nhưng vẫn là quý tộc. Nếu cậu nhóc đó yêu con, thân phận đương nhiên không thành vấn đề.” Blaise hào hứng tung búng nói, “Mẹ quên mất... Đi, chúng ta viết thư mời một thợ chụp ảnh đến, ngẫu mai mẹ sẽ thông báo trên Nhật báo tiên tri... Mẹ muốn làm cho toàn bộ thế giới phù thủy biết con là người gia tộc Sadie.”

Ngay lập tức tôi nhớ đến việc Voldemort đã sống lại, thế giới phù thủy sắp tạm biệt sự êm đềm, trong lòng tôi có chút lo lắng.

“Blais, con không cần cái đấy...” Tôi nói.

“A, đương nhiên là con cần!” Blaise cười tủm tỉm cắt đứt lời tôi, “Để mẹ đi tìm địa chỉ của thợ chụp ảnh.”

Cô xoay người đi ra cửa lại quay đầu lại nói.

“Chút nữa thì quên nói cho con biết.” Blaise nói, “Nghỉ hè này Severus sẽ dạy con học. Học Bế quan bí thuật.”

“Bế quan bí thuật?” Tôi kinh ngạc nói, “Vì sao lại muốn con học cái đấy?”

“À... Là truyền thống của gia đình quý tộc thôi.” Blaise giống như là vô cùng ghét mà nhăn mũi lại, “Tuy rằng ma lực của mẹ cũng yếu, nhưng mẹ có thể đảm bảo mẹ là Đại sư Bế quan bí thuật. Thật đáng tiếc là đây môn này cần thi triển một bữa chú... Bằng không mẹ rất mong mình là người dạy con.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 137: Học tập (sửa đổi sai lầm)

“Súc sinh! Đồ đê tiện! Nghiệt chúng dơ bẩn! Tập chúng, quái thai, kẻ quái dị, mày cút khỏi nhà tao! Chúng mày làm sao dám làm bẩn căn nhà của ta mà tổ tiên...”

Lupin đi từ trên lầu xuống, kéo mình che lại, ngăn lại phu nhân Black đang mắc bệnh tâm thần thét chói tai.

Anh nhìn lại người bạn thân đang ngồi trong đại sảnh – như bình thường thì Sirius Black mới là người không kiên nhẫn khi phu nhân mắng chửi.

Đền tường mờ mờ chiếu lên một bên mặt tuần tú của Sirius. Anh đang cau mày, hai tay chống lên bàn, nhìn tờ báo để trước mặt mà tâm sự nặng nề, giống như là không có tâm tư để ý tới mẹ mình gào thét.

Lupin mang theo chút thần nhiên đi tới.

“Đang xem... báo?” Anh đi từ phía sau lên, chú ý tới thông báo mà người bạn mình đang chăm chú nhìn.

Trên ảnh chụp là một người phụ nữ búi tóc, mặc một trường bào thắt lưng đen, đội trên đầu là chiếc mũ lông chim, nụ cười rụt rè lại đoan trang giống như bất kỳ cô gái quý tộc nào được gia tộc giáo dục. Bên cạnh là một cô bé có mái tóc đen xoăn mặc áo choàng dài đeo huy chương nhà Slytherin, ánh mắt có chút lo lắng, quay đầu nhìn mẹ mình.

“Sylvia Hopper?” Giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nhận ra học trò của mình. Anh nhìn lên dòng chữ phía trên, “Con gái của tiểu thư Sadie? Sirius... Tôi nhớ là anh đã nói, mẹ của con bé là một Muggle.”

“Tôi đã nghĩ thế.” Sirius không yên lòng trả lời, ngón trỏ gõ gõ lên mặt bàn như đang suy nghĩ đến điều gì đó.

“Thay con gái bỏ đi những chứng ngại trong tình yêu?” Snape đề từ báo lên bàn, cười nhạt nói, “Anh nghĩ đến tình hình hiện tại thì em sẽ mong gia tộc Sadie sẽ ít người chú ý hơn chứ... Đừng là một người mẹ tuyệt vời.”

“A.” Blaise kêu lên, ngồi một bên của cái bàn dài, tránh đi ánh mắt hờn giận của người yêu, “Anh biết là không phải như thế mà.”

Snape im lặng nhìn cô.

“Cho dù là công bố thân phận của Sylvia, em cho là cũng không có nhiều tác dụng với tình yêu của nó...” Blaise cười, “Đúng vậy, thật sự em đã nói với con bé là thân phận không phải là vấn đề, nhưng sự thật là, với gia tộc Malfoy... Đây không phải là cuộc hôn nhân làm người ta vừa lòng.”

Nếu gia tộc Malfoy giống như trong lời đồn là chỉ có lợi ích.

“Là con bé nhắc em... Bọn họ đều cho rằng nó có xuất thân từ Muggle, đúng không? Trong nhóm thuần huyết Slytherin, anh biết là con bé vô cùng đặc biệt.” Blaise tiếp tục nói, “Như vậy em nói cho bọn họ biết rằng con bé là không phải thế.”

“Em cho rằng anh không thể chăm sóc con bé?” Snape nói.

“Em tin là anh sẽ chăm sóc con bé rất tốt.” Blaise dịu dàng nói, “Nhưng anh biết đấy, vị đại nhân kia vẫn có những chủ ý không nhỏ đến Hogwarts, hẳn từng có ý định sống ở đây. Trước khi hắn biến mất, nhóm Slytherin cấp cao đều ủng hộ hắn... Đừng kinh ngạc thế, anh biết là điều này cũng không phải là bí mật mà.”

Dừng chút, cô lại nói, “Em sẽ không thể tha thứ cho việc xuất thân của con bé sẽ làm nó gặp nguy hiểm.”

Snape biết cô nói đúng, thời điểm anh còn là học sinh, anh từng tham gia nhiều bữa tiệc cho những Tử thần Thực tử dự bị.

“Anh không đồng ý để con bé kết giao với Draco.” Im lặng một lúc, Snape nói.

“Thằng bé là con đỡ đầu của anh.” Blaise nhún mày nói.

“Lucius vẫn là bạn tốt của anh,” Snape không kiên nhẫn nói, “Nhưng em biết là điều này cũng không là gì.”

Blaise hiểu được ý của anh.

“Trong tình yêu của những đứa nhỏ, hiển nhiên là người lớn phản đối sẽ không có tác dụng gì” Blaise nheo mắt lại nhìn ra cửa sổ, xa xa là rừng cây nhỏ xanh tốt, “Ai mà biết được chứ, có lẽ trong tương lai sẽ có sự thay đổi?”

Chiết tâm trí thuật là phương pháp lấy ra xem, sửa chữa hoặc thay đổi trí nhớ của một người nào đó. Trên thực tế, sau khi tôi biết đến loại nguyên rủa này, tôi xem rất nhiều sách có ghi lại nó - xét thấy trạng thái bất thường trong trí nhớ của tôi, tôi buộc phải hiểu rõ bùa chú đó.

Đối với một người chưa được tập luyện, thì không phải là không thể kháng cự lại Chiết tâm trí thuật, nhưng điều này là rất khó. Người phóng bùa chú, sau đó tiến vào đầu óc người khác, tùy theo mà xem xét được trí nhớ có tình cảm mãnh liệt của người đó... Cảm ơn trời đất, chỉ là thuận theo mà có thể

xem được, mà không phải tự tiện xem được bất cứ trí nhớ nào giống như xem sách.

Cho nên nếu mọi người muốn biết đối phương giấu giếm bí mật gì, thường là hỏi thẳng. Cho dù người đó có thể tự nhiên bình tĩnh nói dối, nhưng trong tiềm thức và đầu óc lại hiện ra trí nhớ về nó.

Biết điều này làm tôi có chút yên tâm, cuộc sống kiếp trước của tôi có thể coi là một môi, lương thiện, bình thường, cũng không có tình cảm mãnh liệt gì đó, bất kỳ người nào cũng không hỏi tôi có kiếp trước hay không.

Theo quan điểm của Muggle, trí nhớ chính là tin tức được tiến hành mã hóa rồi chỉnh sửa được chứa đựng trong tế bào thần kinh của con người, thời điểm nhắc lại sẽ có liên quan đến quá trình lưu lại tin tức. Tôi cũng có thể đoán ra được một chút rằng:

Tin tức mà cơ thể mới có được thì sẽ được lưu trữ tại cơ thể mới, vậy cơ thể mới không trải qua kiếp trước vì sao trí nhớ còn có thể tồn tại?

Trí nhớ kiếp trước của tôi có thể là thuộc loại trí nhớ của linh hồn càng thêm cao thâm khó lý giải chăng?

Đầu óc tôi có thể nhớ lại ký ức của kiếp trước, vậy nó có thể lấy ra ký ức của kiếp trước mà trí óc của cơ thể này không lưu trữ sao? Giả sử là có thể, vậy ký ức này có thể bị đọc không?

Trí nhớ của tôi theo luận chứng của Muggle và Phù thủy thì coi như an toàn, nhưng tôi cũng không thể chủ quan - luận chứng mà không có thực thể thì chỉ có thể là luận chứng mà thôi.

Tôi rất cần một người có thể giúp đỡ tôi biến luận chứng này thành sự thật.

Nghỉ hè, Hermione cũng không có đi nghỉ tại Hungary, không nói đến việc kẻ đó sống lại làm cho người khác rung động, chỉ bằng trạng thái tinh thần của Harry cũng đủ làm cho cô ấy hết hứng thú đi du lịch. Cô ấy gào thét trong điện thoại giống như một con sư tử cái phẫn nộ về việc gia đình Dursley vô lễ cùng với cụ Dumbledore vô tình - bọn họ đã cách ly một người vô cùng cần bạn tốt an ủi ra khỏi bạn của anh ta và cả thế giới phù thủy nữa.

Người bạn tôi dễ dàng có thể gặp nhất trong kỳ nghỉ hè, tôi ban đầu rất mong muốn Hermione thi triển phép Chiết tâm trí thuật, nhưng tôi lại vô cùng tiếc nuối mà buông tha điều đó. Hermione rất thông minh, nhưng phép thuật Chiết tâm trí thuật không phải là phép có thể học trong một hai ngày, hơn nữa con sư tử cái nhỏ tràn đầy sự chính nghĩa, chỉ sợ cô ấy không muốn thi triển phép thuật xấu xa này với bất cứ ai kể cả người đó có đồng ý.

Cuối cùng tôi cũng lo lắng cho Draco, là con trong gia đình phù thủy Hắc ám, từ nhỏ cậu ấy đã nắm giữ phép thuật này. Tôi vô cùng hi vọng cậu ấy có thể hiện ra ở Hẻm Xéo hay bất kỳ chỗ nào tôi nhìn.

Nhưng lập tức tôi ý thức được Gadda còn chưa trở lại.

Điều này thật lạ. quận Wiltshire cách đây không xa, cho dù Gadda có cơ thể nhỏ, một ngày một đêm cũng đủ để nó đi tới đi lui rồi.

Tôi có chút bất an, với việc Blaise kiên trì muốn đăng thông báo trên báo Nhật báo tiên tri tôi vẫn lo lắng. Đồng thời tôi cũng suy đoán...

... Có thể là cơ thể Gadda quá béo cho nên đến cả một bức thư nhẹ hều mà cũng không thể đưa đến nơi?

Cuối cùng tôi cũng không thể tìm ra câu trả lời trước khi giáo sư Snape đến.

Vài ngày sau, giáo sư Snape trực tiếp sử dụng phép độn thổ để xuất hiện trước cửa biệt thự Sadie. Ông ấy vô cùng khí thế đi qua cánh cổng tự động mở ra, còi áo choàng. Dolly lập tức xuất hiện ở bên cạnh cung kính nhận lấy - xem thái độ của nó, hiển nhiên đây cũng không phải là lần đầu tiên giáo sư Snape đến, hơn nữa có lẽ nó biết đó là một chủ nhân khác.

Ông cùng Blaise tiến vào thư phòng, hình như có chuyện cần bàn bạc. Một lát sau Blaise đi ra, cô xoa đầu tôi cười nói: "Vào đi, chú Severus đợi ở bên trong."

"Mẹ không đi cùng con vào đấy sao?" Tôi sợ hãi cầm tay cô nói.

"Mẹ nghĩ rằng ở đây càng ít người thì hiệu quả học tập tốt hơn." Blaise kiên trì nói.

Tôi tuyệt vọng nhìn bóng lưng của Blaise, đẩy cửa thư phòng, nhìn vị giáo sư gầy yếu ngồi phía sau bàn học, tôi lấy lại bình tĩnh.

Được rồi, xét thấy mối quan hệ đặc biệt giữa Blaise và giáo sư độc dược, có lẽ từ giờ tôi phải cố gắng thích ứng thôi, cho dù có bản năng của một Slytherin là vô cùng kính sợ vị chủ nhiệm nhà mình.

"Ta giả sử rằng khi Blaise báo với trò là ta đã đến, thì trò cũng có hiểu biết nhất định đối với Chiết tâm trí thuật." Giáo sư Snape tràn đầy uy hiếp nói.

"Đừng thế, thưa Giáo sư." Tôi không để ý đến đầu của mình càng lúc càng cúi xuống, chết tiệt, tôi hận sự uy nghiêm của người đàn ông trước mặt mà không thể ngẩng đầu để tổng hợp lại điểm quan trọng.

Khóe miệng giáo sư Snape vừa lòng nhếch lên.

"Tốt lắm. Trò cất dấu phép của mình đi," ông nói, "Tiếp theo trò không được phép sử dụng dấu phép."

Sau khi tôi cất đũa phép đi, giáo sư Snape rút đũa phép ra, vung đũa phép, một chiếc ghế dựa mềm mại rộng rãi bay đến phía sau tôi, nhưng ông cũng không cho tôi ngồi xuống.

“Ta sẽ tiến vào trí óc trò,” ông nhẹ giọng nói, “Ta cần xem khả năng chống cự lại Chiết tâm trí thuật của trò... Trò cần tăng ý chí bài trừ ta ra khỏi trí óc của trò. Chuẩn bị... Chiết tâm trí thuật!”

Năm hai tuổi khi tôi cố gắng chống đỡ đôi chân ngắn cùn mềm nhũn, dùng tiếng Anh lấp bấp để cam đoan với Blaise là tôi có thể tự chăm sóc mình... Hồi năm tuổi, một ngày nào đó vào buổi tối, Blaise ôm tôi đứng trong cửa hàng sách cùng với cửa hàng băng đĩa, mắt nhìn chăm chăm xuyên qua quán Cái Vạc Lũng... Năm chín tuổi chỉ ở trong thư viện... Mười một tuổi nghe được Blaise nói “Đừng làm tôi bị thương, tôi còn có đứa con gái nhỏ” đau đớn cùng tức giận... cái mũ phân nhà nói “Slytherin”... nhìn hình ảnh đau đớn khi thấy quả cầu tuyết nhỏ bị Draco đánh vỡ... cánh tay cứng rắn mạnh mẽ của giáo sư Snape làm cho người ta có thể yên tâm dựa vào...

Sau đó thư phòng xuất hiện trong tầm nhìn của tôi.

Tôi mơ màng lắc lắc đầu, phát hiện mình đã ngã ngồi lên chiếc ghế phía sau. Giáo sư Snape nghiêm mặt nhìn tôi.

“Được lắm, trong đầu không có tí phòng vệ nào!” Ông ấy tức giận nói, “Trò không có một chút ý chí chống cự nào, ta rất kinh ngạc.”

“Em không biết làm như thế nào.” Tôi nói.

Tôi yên tâm là trí nhớ kiếp trước sẽ không xuất hiện, mà cuộc sống của tôi từ lúc sinh đến giờ đều bằng phẳng, không nghĩ có điều gì mà người khác không thể xem. Tôi đoán đây là nguyên nhân mà tôi không có ý thức chống cự.

Giáo sư Snape dữ tợn trừng mắt nhìn tôi.

“Bỏ hết mọi suy nghĩ,” ông nói, “Thả lỏng cảm xúc. Bỏ qua mọi tình cảm. Để cho đầu óc trống rỗng...”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 138: Chuẩn bị

Ngày đó, lúc giáo sư Snape rời đi thì ông tức giận vô cùng, ông khẳng định tôi yếu đuối không có ý chí, là người không có thiên phú Bề quan bí thuật.

Người phương Tây cực kỳ coi trọng sự riêng tư của bản thân, không cho phép bất kỳ một ai xâm phạm nó. Mà tôi đã hoàn toàn chấp nhận thân phận hiện tại nhưng dù sao tính cách được hình thành và hun đúc trong thế giới phương Đông.

Nhưng tôi vẫn hết sức kinh ngạc bởi vì điều này cho thấy trong tiềm thức của tôi còn tin tưởng giáo sư Snape hơn những gì tôi đã nghĩ. Ông ấy tức giận với việc tôi không có ý thức giữ gìn sự riêng tư của mình, nhưng thật sự là... tôi cảm thấy điều này giống như nói liên miên về những chuyện trước đây của mình cùng trường bối, mặc kệ những chuyện trước kia sẽ làm tôi đau khổ hay vẫn là sung sướng thì hiện tại cũng có thể dùng giọng nói vui đùa để nhẹ nhàng nói ra.

... Nhưng đương nhiên là giáo sư Snape cũng không phải là đối tượng tốt để nói chuyện.

Đến ngày hôm sau, một con cú mèo màu xám nhạt bay từ cửa sổ để mở của tôi đến bàn, cục tròn Gadda lăn ra từ móng vuốt của con cú mèo kia, chui vào trong tóc tôi.

Tôi kinh ngạc rồi cảm thấy miếng thức ăn của cú cảm tạ người mang tin tức, con cú mèo khinh thường nhìn tôi, bay đi.

Tôi nghĩ lấy Gadda ra khỏi tóc mình nhưng nó bám rất chặt, sống chết không chịu chui ra, tôi cũng chỉ có thể để kệ nó lạnh run dán lên cổ tôi, giống như nó vừa trải qua rất nhiều điều kinh khủng.

Tôi chán nản, chuẩn bị cất miếng vải thì phát hiện trong đó có hàng chữ: đừng viết thư.

Tôi nhìn chăm chăm hàng chữ này. Chúng hoa lệ lại viết ngoáy như thể không kiên nhẫn, chắc chắn đây là chữ của Draco, hai năm qua tôi thường xuyên nhìn thấy chúng.

Tôi không thể đoán là Draco gặp phiền toái gì mà không thể tự do viết thư, điều này làm cho tôi vẫn luôn lo lắng lại càng trầm trọng thêm trong kỳ nghỉ hè này.

Tôi vô cùng lo lắng, phải là điều gì mới tốt đây.

Tôi không biết làm gì. Ngày nghỉ giáo sư không giao nhiều bài tập, tôi đã hoàn thành chúng trong tháng sau. Trừ mỗi ngày giáo sư Snape lúc gần đi lưu lại bài tập làm đầu óc trống rỗng, tôi bị vây trong trạng thái không có việc gì để làm.

Ngày mùng một tháng bảy, tôi gọi điện cho Hermione, hẹn cô ấy ra ngoài lại phát hiện cô ấy đang trong trạng thái vui đầu vào phụ lục của OWLs cho năm học mới.

Sau khi nói với Blaise một tiếng, tôi thông qua hệ thống Floo đi tới quán Cái Vạc Lũng, đi vào London của thế giới Muggle.

Cho dù Blaise cười tôi vì nó không cần thiết nhưng đến lúc tôi phải mặc nội y rồi. Sau khi xem mấy bộ nội y có thể làm từ không gãy xương thành gãy xương, đem bộ ngực thái bình như nam nhân thành cup C, tôi nghĩ rằng nội y của Muggle rất thích hợp với mình.

Nhân viên cửa hàng nội y phục vụ ân cần chu đáo, sau khi tôi lựa chọn bộ nội y phù hợp với mình, với việc một năm không thể mua sắm, tôi cố ý chọn vài bộ.

Thời điểm trở về quán Cái Vạc Lũng, tôi dừng lại trước quán sách cạnh đó rồi đi vào.

Đây là lần đầu tiên từ năm tôi mười một tuổi tôi lại vào quán sách của Muggle.

Cho dù phù thủy coi thường Muggle nhưng lịch sử của Muggle và phù thủy đều giống nhau là rất lâu đời. Mọi người đều biết những phù thủy thời cổ đại thì mạnh hơn phù thủy hiện đại rất nhiều, khi đó phép thuật không phân biệt Hắc và Bạch. Phù thủy có những phép công kích bị cấm, mỗi người là cao thủ phù phép mà không cần dựa phép mà nhóm Muggle mong muốn lại không biết, tôn kính họ, coi họ là thần linh.

Thế kỷ mười bảy ban bố ‘Luật quốc tế về giữ bí mật phù thủy’, đem nhóm phù thủy khỏi tầm mắt của người Muggle, mà luật ban bố bảo hộ Muggle gần nhất... thực tế lại là bảo hộ phù thủy. Phù thủy thoái hóa, phép thuật cũng thoái hóa, Muggle cũng đã tiến bộ đến mức có thể đi lên mặt trăng.

Tôi lượn quanh các giá sách ở trên cao, thờ ơ lấy các quyển sách lịch sử của quốc gia.

Voldemort không nghi ngờ thật sự bao gồm cả chủ nghĩa Phát xít, mặc kệ hắn có xem một bộ sách của Muggle hay không. Không thể nghi ngờ hắn là một người mạnh mẽ làm cho người khác sợ hãi, cho dù hắn đã biến mất nhiều năm, không một quyển sách nào dám can đảm đánh giá các hành động của hắn.

Mặc dù như thế, người tinh ý vẫn có thể theo các dấu vết mà cảm nhận được trước khi hắn biến mất đã điên cuồng cố chấp, hi vọng vô thường như thế nào.

Tôi không biết hắn muốn làm cái gì, nhưng nhóm phù thủy tin tưởng hắn sống lại cũng chưa từng hi vọng hắn sẽ buông tha việc thống trị thế giới phù thủy.

Tôi cũng không lo lắng đến mục tiêu cuối cùng của Voldemort - tình huống phù thủy thống trị thế giới Muggle sẽ phát sinh. Nhưng tôi lo lắng, nếu hắn tạm thời thống trị thế giới, thế giới phù thủy dưới sự điên cuồng của hắn sẽ yếu đuối vô cùng bại lộ trước thế giới Muggle.

Điều đó đối với thế giới phù thủy là một tai họa lớn.

Sau khi tôi chọn một đồng sách trong hiệu sách của thế giới Muggle thì trở về biệt thự Sadie. Tôi nghĩ, tôi cần phải chuẩn bị gì đó trước khi cuộc chiến tranh xảy ra.

Phòng ngựa chu đáo vẫn tốt hơn là trở tay không kịp.

Tiểu thư Rita Skeeter tiếp tục phát biểu các tin tức khoa trương giả dối trên báo chí, hiển nhiên là Hermione đã chán ghét sùng vật mới của cô ấy. Điều này làm tôi đặt nặng ý tưởng học tập Animagi - trong chiến tranh thì nó rất hữu dụng.

Thành tích biến hình của tôi tương đối tốt, trên thực tế là nó còn tốt hơn so với môn độc dược. Tôi từng nghe nói dưới sự giúp đỡ của Potter cha với chú Sirius thì trong một năm Peter Pettigrew đã học xong phép Animagi, nếu không có thiên phú mà một người vẫn học xong trong một năm, như vậy tôi cho rằng mình sẽ cần thời gian ít hơn, có lẽ là ba tháng.

Nhưng sự thật là tôi đã nghĩ quá đơn giản... chuyện Animagi rất thừa thớt cũng không phải là không có lý do. Tôi không hề tiến triển gì, nửa tháng đã trôi qua, tôi không thể cảm ứng được một chút nào hình thái của động vật. Điều này làm tôi bức bối quyết định tạm thời tạm dừng kế hoạch này.

Quá trình học Bề quan bí thuật cũng không thuận lợi, cho dù tôi nghĩ rằng đầu óc mình đã trống rỗng, nhưng khi giáo sư Snape làm phép Chiết tâm trí thuật thì tôi vẫn dễ dàng nhớ ra - chỉ có một lần ngoại lệ, ngày đó trong trí nhớ xuất hiện sự kiện xấu hổ vấy ngu, mà trong trí nhớ thì tôi cùng với Draco đã bắt đầu hôn nhau rồi.

Tôi hoàn toàn hiểu được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, quá hoảng sợ tôi đã đẩy giáo sư Snape ra khỏi trí nhớ mình.

“Chính là như thế.” Không thể nhìn ra vui buồn của giáo sư Snape, “Bảo vệ trí nhớ mình muốn bảo hộ.”

Nhưng nói thật... Tôi không thể sinh ra tâm tình bảo hộ cái gì. Thật sự là tôi không hi vọng đoạn trí nhớ này bị người khác nhìn thấy, như vậy là không còn nhân tính khi thi triển Chiết tâm trí thuật với người khác chỉ để xem hai cô nhóc cựa nhúc nhúc thăm dò nhau như thế nào.

Sau khi tôi thấy mình cũng không có thành công, giáo sư Snape quả thực là muốn đem toàn bộ thế giới đen tối châm chọc trút xuống đầu tôi. Tôi thật sự

không muốn thầy ấy thất vọng, nhưng tôi không thể thay đổi quan niệm trong tiềm thức.

Mỗi ngày tôi đều cố gắng gấp đôi để hoàn thành những bài tập mà ông ấy giao, nhưng không thể tránh né, tôi vẫn có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Tôi nghĩ mình có thể học một bữa chú tăng khả năng tự vệ của mình khi bản thân gặp nguy hiểm.

Trong thư phòng có rất nhiều sách bùa chú, nhưng đều là bùa chú đúng quy định. Tôi hi vọng học được bùa chú có thể làm địch nhân mất sức chiến đấu hoặc giúp tôi tranh thủ được cơ hội chạy trốn, cho dù là phép thuật Hắc ám cũng được.

Nhắc tới phép thuật Hắc ám, tôi bỗng nhiên giật mình. Gia tộc Sadie cũng là một gia tộc phù thủy Hắc ám, không thể nào mà trong thư phòng không có một quyển sách phép thuật Hắc ám nào... Điều này càng làm tôi khẳng định sự tồn tại của thư viện thứ hai.

Kế tiếp tôi xoa xoa sờ sờ xung quanh thư phòng, với ý đồ là tìm được cơ quan gì hoặc chạm phải phép thuật nào đó. Nhưng sau hai ngày tôi vẫn chưa tìm ra. Tôi buộc phải kêu Dolly cùng Mía, ba người tìm hắt là nhanh hơn một mình tôi tìm.

“Cô chủ nhỏ muốn tìm thư phòng thứ hai?” Dolly nói, “Thư phòng đặt tại tầng hầm.”

Tôi không nói gì nhìn con gia tinh đang cung kính cúi đầu... Tôi quên là trừ bỏ tộc trưởng, thì gia tinh là biết nhiều nhất các bí mật trong nhà.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 139: Thư phòng

Phản thảm cuối cầu thang bị cuộn lên. Những tiếng kệt kệt như là từ sâu trong lòng đất truyền lên, phiến đá dưới tấm thảm dịch ra, lộ ra một cái cửa tối om cùng với một đoạn đường kéo dài xuống cầu thang dưới lòng đất.

Tôi lưỡng lự đi theo cầu thang, chậm chạp đi xuống. Thấy những hòn đá màu xanh đen được xếp chồng lên nhau tạo thành bức tường, đèn treo tường sáng lên theo bước chân của tôi.

Công trình cải tạo điện của Blaise cũng không có nơi này, ánh sáng mờ nhạt tỏa ra từ những ngọn nến, ánh sáng lập lờ không ổn định chiếu cầu thang cuối lầu.

Trong phòng lớn, không khí cũng không nặng nề giống như trong tầng hầm, lúc tôi đứng lại còn có thể cảm giác được có gió trong phòng, hiển nhiên là thiết bị thông gió ở đây vẫn sử dụng tốt.

Ba mặt tường treo rất nhiều kệ tinh xảo, trong đó một số thứ kỳ lạ được đựng trong bình thủy tinh, nhưng cũng có những kệ để trống; trên một bức tường khác có một cánh cổng sắt rất nặng nề và to lớn, trên cửa có rất nhiều hoa văn chạm khắc nổi.

Khi tay tôi chạm đến cánh cổng sắt thì cánh cửa trông nặng nề vậy mà mở ra không có một tiếng động nào.

Bên trong là một thư viện thật lớn, vô cùng sạch sẽ, hiển nhiên là dù nó có bị chôn vùi trong lòng đất thì các tiểu gia tinh cũng không quên vệ sinh chúng. Trên sàn nhà trải thảm lông mềm mại màu xám để khi đi bộ trên nó sẽ không tạo ra âm thanh. Giá sách cao lên tận trần nhà che kín ba mặt tường, có một cây thang thật dài đặt cạnh giá sách.

Một giá sách khác chỉ có hai đầu là để sách, ở giữa là một rèm che rất dày, trước rèm là một cái bàn, sau cái bàn là một cái ghế dựa cũ cực kỳ thoải mái mềm mại.

Tôi đi về phía cái bàn, phát hiện trên mặt bàn để vài quyển sổ ghi chép. Một quyển còn đang mở ra, giống như chủ nhân vừa mới đi ra ngoài nhưng trang giấy đã ố vàng, nét mực cũng mất đi nét tươi mới giống như ban đầu.

Tôi cảm lấy mấy quyển sổ đó và lật vài trang giấy, lại kéo rèm che ra.

Thật ngạc nhiên là sau khi kéo rèm thì có những tia sáng mặt trời.

Tôi nghi ngờ đi qua thăm dò, phát hiện sau rèm là cửa sổ, xuyên qua cửa sổ tôi có thể nhìn thấy mặt cỏ cùng với rừng cây nhỏ! Giống như căn phòng này cũng không phải là ở tầng hầm, mà giống như ở tầng trên trần ngập ánh mặt trời. Căn cứ từ độ cao của cửa sổ đến mặt đất tôi có thể suy đoán vị trí của chiếc cửa sổ này... Merlin làm chứng! Sau nửa tháng mà tôi không phát hiện phía ngoài căn nhà lại dư ra một cái cửa sổ!

Hiển nhiên điều này là do tác dụng của phép thuật, một bên tôi xúc động, một bên dùng sức kéo rèm.

“Bốp” một tiếng, Mía xuất hiện trước mặt tôi, nó thét chói tai lại giữ chặt rèm nhằm đóng nó lại, sức mạnh thật không giống như của một con gia tinh nhỏ.

“Không thể kéo rèm!” Nó thở hắt hắt, nước mắt chảy ra, thét chói tai “Mía không thể để cô chủ nhỏ kéo rèm che ra! Dolly nói thư viện ở tầng hầm có

cảm quang, nếu không làm bảo vệ mà kéo rèm che ra sẽ rất nguy hiểm!”

Tôi ngạc nhiên nhìn nó. Nhìn nó như đang hận bản thân vì đã không nghe lời, đang khóc rống, đập đầu mình lên tấm rèm. Thấy tấm rèm cũng khá dày, đập vài cái thì nó sẽ không đau, cho nên tạm thời tôi mặc kệ nó, lại quay đầu nhìn giá sách.

Trên giá sách có rất nhiều sách vở, chúng không hề giống như sách bình thường là gáy sách chìa ra ngoài, để thành một hàng mà mặt bìa chìa ra ngoài, mà giữa hai quyển sách cách nhau một khoảng nhất định. Bởi vậy dù thư viện rất lớn, giá sách cũng rất nhiều, vậy mà số lượng còn không nhiều sách bằng thư viện trên lầu.

Nhưng tôi tuyệt đối không bất mãn vì số lượng sách ít. Trong thư viện của Hogwarts, chỉ có khu vực sách cảm thì sách mới được đặt như vậy. Kiểu sắp xếp sách này cho thấy: những quyển sách này đều có một số phép thuật hoạt động - có thể khẳng định là không chỉ có chữ viết tự động sắp thành hàng hoặc hình ảnh tự do hoạt động, giống như hiệu ứng sách ma thuật, bởi vậy phải tránh cho hai quyển sách tiếp xúc quá gần, tránh việc việc ảnh hưởng lẫn nhau.

Tôi cuối cùng đã hiểu ý của Mía. Hiển nhiên là nơi này có vài quyển sách rất nhạy cảm với ánh sáng, vội vã kéo rèm ra sẽ tạo ra những hậu quả...

Tôi rùng mình, quay đầu dùng biểu tình dịu dàng nhất nhìn Mía: “Dừng lại, Mía. Em làm rất đúng. Em đã giúp ta tránh được nguy hiểm.” Tôi lại bổ sung, “Nếu em phát hiện hành động của ta mang đến nguy hiểm, thì em có thể tùy tiện ngăn cản.”

Mía dừng việc đụng đầu lại, choáng váng mở con mắt to màu lam nhạt nhìn tôi, kéo theo một dòng nước mũi.

“Cô chủ nhỏ nói Mía làm rất tốt! Cô chủ nhỏ nói Mía có thể ngăn cô ấy lại!” Nó cảm động nhìn tôi, hít nước mũi một cái, “Cô chủ nhỏ thật là nhân từ.”

Tôi chăm chú nhìn vào động tác hít cái dòng nước mũi thật dài thật dài của nó, thấy nó rút nhanh vào trong lỗ mũi không thấy đầu nữa, tôi thức thời chuyển sang nhìn mắt nó.

Sau đó tôi lại nghĩ đến một vấn đề: vì sao nó nhạy cảm đến mức nhận ra nguy hiểm khi động tác của tôi chưa thực hiện xong?

Đáp án hiển nhiên là... nó luôn ở bên cạnh tôi.

Nghĩ lại, khi tôi biểu đạt uyển chuyển rằng mình không muốn bị đi theo thì dùng câu cầu khiến, đối với tiểu gia tinh thì nó cũng không phải là làm trái lệnh.

Tôi lại liếc nhìn Mía, vẻ mặt nó vui vẻ vô cùng, ánh mắt long lanh nhìn chăm chăm tôi.

Được rồi, có lẽ việc bị theo đuôi cũng không tệ như tôi nghĩ, nhất là khi tôi ở giữa đồng sách cảm này.

Tôi nhìn giá sách đầy kích động lại đau khổ vì tôi không có cách nào phân biệt được đâu là quyển sách an toàn để tôi có thể cầm nó lên xem.

“Mía?” Tôi thử nói, “Em có thể lấy giúp tôi mấy quyển sách... không quá nguy hiểm không?”

“Mía có thể làm được.” Con gia tinh vỗ bộ ngực nhỏ của nó, bộp một tiếng biến mất. Một lát sau nó lại xuất hiện, vui vẻ chạy đến giá sách trước mặt, vung ngón tay thi triển cái gì đó, cẩn thận lấy hơn mười quyển sách xuống bàn, “Dolly nói những quyển sách này có thể xem!”

Tôi ngồi vào chiếc ghế mềm, đột nhiên trước mắt sáng ngời, phát hiện rèm cửa đã bị Mía kéo ra. “Dolly dạy Mía thực hiện phép thuật phòng hộ ánh sáng!”

Một lát sau, một bộ dụng cụ pha trà sáng bóng cùng mấy món điểm tâm được đặt lên bàn. Mía ưỡn ngực ngẩng cao đầu đứng ở cạnh tôi, biểu tình hãy khen tôi đi.

“... Làm rất tốt.” Tôi biết là phải khích lệ nó.

“Mía còn có thể làm tốt hơn! Mía đi giúp Dolly làm việc!” Nó vui vẻ hét lên rồi bộp một tiếng biến mất.

Tôi cúi đầu nhìn những quyển sách này, tùy tay mở quyển sách “Nghệ thuật và sức quyến rũ của hành hình”, bị những hình ảnh đau đớn, máu chảy đầm đìa làm sợ hãi, vội vàng khép nó lại, quăng qua một bên.

Bình tĩnh lại, tôi rất nhanh xem các quyển sách còn lại. Ở đây có tổng cộng mười ba quyển sách, trong đó “Chiều sâu của Hắc ám”, “Lực lượng Hắc ám”, “Huyết tinh dẫn đường” là ba quyển giới thiệu sự vĩ đại của phép thuật Hắc ám cùng tác dụng của các bùa chú, nhưng tiếc là chỉ cần dùng một chút sẽ thấy hiệu quả của bùa chú nhưng nó lại không có chú ngữ cùng cách chuyển động của tay khi thực hiện.

“Sách huyết mạch” cùng “Số mệnh của tộc nhân đời sau” cổ vũ sự đúng đắn trong lý luận thuần huyết.

“Kẻ thống trị dã tính” kể lại cách nuôi dưỡng hai mươi ba loại mãnh thú cảm.

“Những mất mát cùng tính chân thật của lịch sử”, “Nghiên cứu những hướng dẫn của lịch sử - tồn tại vĩnh viễn” kể lại một phù thủy Hắc ám thời Trung Cổ là một “Nổi tiếng là cường đại” vì sơ xuất trong chốc lát mà bị Muggle giết chết, do đó Muggle rất nguy hiểm cùng hành vi tấn công Muggle là đương nhiên. Loại trừ kẻ thứ hai biết được, đây là một quyển sách Hắc ám nói đến sự nguy hiểm của người Muggle, đúng là lý luận mới lạ.

“Vương quốc Cự Xà” kể về cuộc đời Salazar Slytherin.

“Hủy diệt tay sai” kể về rất nhiều vật phẩm phép thuật trong truyền thuyết, như chiếc nhẫn Rostock, thánh khí Tử vong, mũi tên Quack.

Còn có ba quyển sách “Sổ tay phép thuật hoàn mỹ” cùng “Sách Hắc ám” là sách bùa chú, nhưng mỏng đến mức làm người ta tức giận. Còn một quyển sách cực kỳ dày, nhưng khi tôi cầm lấy nó thì dở khóc dở cười phát hiện đó là sách hướng dẫn đặt hàng, hơn nữa đã in cách đây năm mươi năm - một số ít sản phẩm trong đó còn không biết là hắc hay bạch đây.

Tôi ôm hai quyển sách “Sổ tay phép thuật hoàn mỹ” cùng “Sách Hắc ám”, lại cầm theo quyển sách hướng dẫn đặt hàng, sau đó rời tầng hầm.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 140: Phép thuật hắc ám

Đối với việc trong đại sảnh trưng bày các loại vật phẩm pháp thuật, tôi không thể dối lòng rằng tôi không có nảy ra bất kỳ ham muốn nào với chúng. Nhưng mới vừa rồi nhận được giáo huấn trong thư phòng làm cho tôi không dám tùy tiện đụng chạm chúng nó.

Tiểu nuôi mà liếc nhìn chúng một cái, tôi quay trở về cầu thang lên mặt đất.

Tôi đang chuẩn bị tìm một nơi thích hợp để xem mấy quyển sách lấy được hôm nay thì bất ngờ chạm mặt Blaise vừa từ thư phòng ở lầu hai đi ra.

“Sylvia!” Cô cao hứng nói, “Mẹ đang muốn tìm con. Con có thể cùng với mẹ đi mua chút đồ được không?”

“Chỉ sợ không được...” Tôi cười tủm tỉm quơ quơ mấy quyển sách trong tay, “Con cảm thấy mình nên xem chút sách nếu không thì không yên tâm chút nào!”

Blaise liếc liếc mắt nhìn một quyển sách.

“Đây là...” Cô sững sốt một chút, “Con tìm được tầng hầm ngầm?”

“Hóa ra là mẹ có biết!” Tôi bất mãn nói, “Con còn tưởng rằng bởi vì mẹ rời khỏi nhà khi còn chưa trưởng thành, bởi vậy mẹ mới không biết có tầng hầm ngầm tồn tại đâu. Mẹ tự nhiên không nói với con về nó!”

“Khi còn bé mẹ có theo ông ngoại con vào nhiều lần. Nhưng sau khi trở về, mẹ cho rằng với ma lực hiện tại của mẹ chỉ sợ không có năng lực sử dụng bất kỳ vật nào trong tầng hầm, cho nên...” Blaise mỉm cười một chút, sau đó mặt nhăn nhu mày, “Nhưng mẹ không nói cho con đúng là bởi vì mẹ không hy vọng con đi vào. Con có biết trong tầng hầm có những thứ rất nguy hiểm không?”

Nghĩ đến sách pháp thuật cảm quang, tôi gật gật đầu.

“Đương nhiên là mẹ biết con là một đứa trẻ xuất sắc. Nhưng mà...” Blaise thận trọng nói, “Cho dù con có xuất sắc đến đâu thì con vẫn chưa trưởng thành. Các phù thủy cũng sẽ không dễ đem nguy hiểm đến vùng phụ cận xung quanh mình.

Trừ bỏ trẻ con sẽ vì hiếu kỳ mà khiến mình gặp nguy hiểm, cũng vì trẻ con vẫn chưa thể ổn định ma lực sẽ dễ làm nhiễu loạn nguồn ma lực vốn không ổn định của các vật phẩm pháp thuật. Tỷ lệ gặp chuyện không may cũng không cao, chính là...không ai muốn mạo hiểm cả. Con biết không?”

“Sylvia!” cô vuốt đầu của tôi thờ dài, “Con rất lễu lỉnh.”

Đúng là trên thực tế không thể vấn hồi việc đã phát sinh nhưng tôi quả thật có chút hối hận vì mình đã không cẩn thận. Nếu như là giáo sư Snape ở đây thì sẽ nói như thế nào nhỉ? Trò bị Gryffindor lây bệnh rồi à?

“Con quả thật đã gặp chuyện nguy hiểm!” Tôi không tình nguyện mà thừa nhận. Dừng một chút, tôi cảm thấy được hắc là nên nhấn mạnh một chút quyền được hiểu rõ tình hình của mình, “Nhưng mà mẹ à...Nếu ngay từ đầu mẹ nói cho con biết được cần phải chú ý điều gì khi đi vào trong đó thì tôi sẽ không phạm phải sai lầm. Con rất vui vì mẹ đặt an toàn của con trên hết nhưng con cũng hy vọng mẹ sẽ nói rõ cho con biết mọi việc!”

“Gặp chuyện nguy hiểm?” Blaise có chút khản trương lời kéo tôi dạo qua một vòng, lại đang nâng mặt tôi nhìn trái rồi nhìn phải, “Con có sao không?”

“Yên tâm, yên tâm, Blaise, con không có bị thương mà! Mía đã ngăn con kịp lúc. Nó tìm cho con mấy quyển sách an toàn.” Tôi an ủi Blaise. Nhắc tới Mía, tôi nhận không được có điểm tò mò, “Mía nó...hình như không giống với các gia đình khác!”

“Phải rồi, đương nhiên. Nó còn là một đứa nhỏ, Dolly sinh nó vào thời điểm mẹ đã đi được vài năm. Có rất ít gia đình vị thành niên đến phục vụ. Nếu không phải khi đó Dolly có chút bận việc, nó sẽ không được phép xuất hiện ở trước mặt chủ nhân.”

”Thật ra, đối với việc Mia còn là trẻ con, con cũng không ngạc nhiên lắm!” Tôi nói, “Nhưng mà...mẹ của Mia là Dolly? Con còn nghĩ Dolly không thích Mia cơ đấy!..”

”Con biết mà, Mia nó không giống các tiểu gia tình khác!”

Tôi gật gật đầu. Lòng trung thành của Mia đối với chủ nhân thì không thể bắt bẻ nhưng nó cũng không phải là một gia tình thích theo khuôn phép cũ.

”Mọi người làm cha làm mẹ đều sẽ không vui về gì khi con mình là một đứa phản nghịch!” Blaise mỉm cười nhún nhún vai.

”Nhưng mà nó rất thú vị.” Tôi chần chờ, “Blaise ~~~”

”Hả?” Blaise nói.

”Lần sau lúc con vào tầng hầm, mẹ có thể để Mia cùng đi với con không?” ta nói, “Con sẽ không gặp nguy hiểm khi có nó ở cùng.”

Lông mày của Blaise dần dần nhíu lại.

”Sylvia.” Cô nói, “Con đã biết tầng hầm rất nguy hiểm, vậy tại sao còn muốn đi đến đó? Vì những quyển sách này?”

Tôi không thể nói dối với Blaise nên đành gật đầu.

”Con có biết những quyển sách đó đều là sách về pháp thuật Hắc Ám bị cấm không?”

Tôi lại gật gật đầu.

”Mẹ không đồng ý.” Blaise nói.

”Vì sao?” Tôi giật mình, “Con nghĩ mẹ không có thành kiến với pháp thuật Hắc Ám!”

”Phải, mẹ không có thành kiến với nó. Mẹ biết Pháp thuật Hắc Ám quả thực rất cường đại và mê hoặc. Nhưng mà...” Blaise thờ dãi, sắc mặt nghiêm túc đứng lên, “Vĩnh viễn đừng trầm mê vào nó.”

”Con cũng không có trầm mê, con chỉ là muốn tìm một vài bùa chú công kích mạnh mẽ một chút! Blaise...” tôi nói, “Mẹ có biết Voldemort sống lại, sau này thế giới phù thủy sẽ không có yên bình. Con chỉ là hi vọng mình vào thời điểm bản thân gặp nguy hiểm có năng lực tự vệ mà thôi!”

”Gặp nguy hiểm?” Blaise giống như có chút ngạc nhiên nói, “Con làm gì mà gặp nguy hiểm?”

Cô nhẹ nhàng nói, “Mẹ sẽ không để con gặp nguy hiểm!”

Dù rằng Blaise không đồng ý cho tôi đến tầng hầm lần nữa nhưng cũng không lấy đi những quyển sách tôi đem ra từ tầng hầm.

“Sở tay ma thuật hoàn mỹ” cái tên nghe thì có vẻ tổng quát nhưng trên thực tế chỉ nói về duy nhất một loại pháp thuật: pháp thuật lửa.

Hỏa Diễm Phi Tiên này thật ra cũng không khó học, khi đọc đúng chú ngữ cùng thực hiện đúng động tác thì triển thi từ đỉnh đũa phép sẽ bắn ra một ngọn lửa pháp thuật hướng về đối tượng bị ngắm đến. Cường độ cũng khó khăn khi triển cũng không bằng Lửa Quý, nhưng nó mạnh hơn Lửa Quý ở chỗ tầm công kích của nó xa hơn rất nhiều, có ghi chép cho thấy nó có tầm bắn xa đến hơn 70 thước. Ngoài ra thì chính là rất khó để dập tắt ngọn lửa này, cho dù ở dưới nước cũng vẫn tiếp tục thiêu đốt cho đến khi đem thứ bị nó bám vào tiêu hủy hoặc ma lực cấp cho nó bị tiêu hao hết, chỉ có một số ít loại bùa chú chuyên dùng để dập tắt lửa bị nguyên mới có thể dập tắt nó.

Cả quyển sách này lấy bùa chú làm cơ sở chính. Sau đó là miêu tả các loại bùa chú đã được biến đổi để trở thành bùa chú có thêm hiệu quả quỷ nhiều tinh thần. Kèm theo đó là câu thần chú đầy đủ cùng với cách triển pháp thuật và hiệu quả đi từ cấp thấp nhất đến cấp cao nhất.

Tôi mất vài ngày để học cách loại bùa chú này nhưng nếu có thể có lựa chọn khác, tôi cũng không muốn tiếp tục học. Nhìn thoáng qua thì tính nguy hại của chúng cũng không có lớn lắm, thậm chí còn có những bùa chú khiến cho người ta nghi ngờ phân loại chúng vào Pháp thuật Hắc Ám có sai lầm không. Nhưng tôi lại thấy nếu so sánh nó với những lời nguyện không thể tha thứ thì chúng còn độc ác hơn nhiều.

Không cần nói đến vài loại pháp thuật có thể chính xác dập tắt ngọn lửa bị nguyên quả thật có chút kì lạ, bùa chú biến đổi cấp thấp nhất cũng đã bắt đầu lợi dụng hiệu quả mê hoặc tinh thần quỷ nhiều đối tượng bị thi pháp bằng cách gia tăng vô số lần sự thống khổ hoặc sợ hãi. Tôi nghĩ sẽ có rất ít người có thể tìm được chính xác chỗ bị dính lửa trên người mình và dùng chính xác câu thần chú mà dập tắt lửa. Nếu nơi bị đánh trúng là trái tim thì có thể trực tiếp tạo ra một lỗ thủng ngay tại trái tim.

Hơn nữa câu thần chú có thể đem một đối tượng đang sống khỏe mạnh mà thiêu đốt tới chết, tôi nghĩ tôi căn bản không thể đem nó triển thi với con người.

Nhìn về phía “Sách Hắc ám” trước mặt, do nhầm chán nên tôi lật xem một quyển hướng dẫn đặt hàng có từ 50 năm trước. Và tôi cũng hiểu được lý do tại sao nó lại được để cùng với hàng loạt sách cấm trong thư phòng ngầm kia. Các vật phẩm ghi lại trong sách trên cơ bản đều là luyện kim thành phẩm cùng thuốc, đa phần cũng không phải là vật phẩm Pháp thuật Hắc Ám nhưng tôi đoán Bộ Pháp Thuật cũng sẽ không thể vui về khi thấy chúng nó được bày bán rộng rãi đâu.

Tôi cũng không thể phủ nhận tôi bị một số thương phẩm trong đó thu hút. Phần Vô tung, phần Ân-thân, phần Hiện-hình, thuốc Không-nhìn, thuốc Nhảy-cảm, băng vải Băng-nhanh-chóng... Nếu như gom đủ thì ít nhất ở phương diện an toàn có thể đảm bảo được nhiều hơn chút.

Không hề nghi ngờ là giá của chúng không hề rẻ nhưng khi tôi phát hiện thấy cả buổi tối bản thân mình đều ở trên giường lăn lộn mà nghĩ đến chúng, tôi không thể không tự thỏa hiệp với mình, đứng dậy và dựa vào địa chỉ mà viết mấy phong thư.

Bình thường các phù thủy khi lưu lại tên họ mình, cú mèo có thể căn cứ tính danh tự động tìm được người nhận thư. Nhưng hiển nhiên những người tham gia làm ra quyền hướng dẫn đặt hàng này không có ý định cho người khác biết mình là ai. Được rồi... chỉ hy vọng địa chỉ từ 50 năm trước vẫn còn có thể dùng.

‘Sách Hắc ám’ không chỉ có ghi lại rất nhiều bùa chú, cũng không hề thiếu phương pháp điều chế các loại Hắc ma dược. Xét thấy độ dày mỏng manh của nó và quá nhiều bùa chú vô vị - thậm chí có một loại bùa chú mà hiệu quả của nó chỉ là thay đổi biểu tình của thi thể để hung thủ có thể tạo ra dấu hiệu riêng của mình - bởi thế, tôi hoàn toàn không thể trồng cây vào nó cũng giống như ‘Sổ tay ma thuật hoàn mỹ’ được ghi chép đầy đủ được.

Loại bỏ đi Hắc ma dược, bỏ đi các loại bùa chú vô vị, cũng bỏ đi các pháp thuật dùng để làm nhục hoặc giết chết đối tượng, còn lại số bùa chú có thể dùng cũng có không ít. Bởi thế có thể thấy được số bùa chú được ghi chép vẫn tất đến mức nào.

Đa số hậu quả của bùa chú được ghi chép ở đây đều không thể khiến người ta có thể chấp nhận được. Chọn lựa tới lui cuối cùng tôi chỉ tìm ra được hai câu bùa chú có thể dùng, một câu khiến mất bị tật và một câu khiến tai điếc. Và nghiêm khắc mà nói thì chúng cũng chẳng thể được xem là Pháp thuật Hắc Ám nữa kia.

Nhưng tôi không thể không thừa nhận chúng nó cực kỳ hữu dụng. Nếu thật sự gặp được cái gì nguy hiểm, như vậy thành công thì triển được hai câu thần chú này cũng đủ làm cho bản thân an toàn trốn thoát.

Do bữa giờ quá bận rộn với mấy câu thần chú này, tôi thậm chí đã đem chương trình học Bề quan bí thuật của giáo sư Snape quên bồng đi.

Sau một lần học kết thúc, Blaise đi vào phòng của tôi.

“Sylvia.” Cô thở dài một tiếng, “Con đã nói sẽ không trầm mê vào Pháp thuật Hắc Ám”

“Con đương nhiên sẽ không trầm mê.” Tôi nhấc tay thề, “Pháp thuật Hắc Ám cũng không thể làm con thích thú hơn so với các loại pháp thuật khác.”

“Có lẽ con không biết, nhưng Severus bề bộn nhiều việc...” Blaise châm chọc nói, “Có lẽ con có thể đem việc nghiên cứu pháp thuật của mình vào lúc khác.”

“Thật xin lỗi,” tôi nói với cô. “Con quá thật...con cam đoan mình sẽ không bỏ bê mà sẽ cố gắng học thật tốt Bề quan bí thuật.”

Blaise nhìn tôi một hồi, nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

“Được rồi. Phòng ngựa chu đáo là chuyện tốt.” Cô lắc đầu nói, “Nhưng con vẫn là lo lắng quá mức rồi... Trên thực tế, chúng ta cũng không có khả năng khiến cho vị kia chú ý đến không phải sao? Gia tộc Sadie là thuần huyết lại là một gia tộc suy tàn. Chính vì thế sẽ không bị kẻ nào dòm ngó đến!”

Blaise đi rồi, tôi ngơ ngác địa ở trước bàn ngồi thật lâu.

Lo lắng quá mức sao?

Blaise nói đúng, chúng tôi sẽ không khiến người thường chú ý đến. Nhưng tôi vẫn cảm thấy rất không an toàn.

Có lẽ tôi đúng là loại người luôn thiếu khuyết cảm giác an toàn, từ kiếp trước đã luôn như vậy.

Cuộc sống hiện tại của tôi thật sự đã đi vào quỹ đạo. Tôi có bạn trai và tình cảm của chúng tôi rất tốt, có mẹ, còn sắp có một người cha. Tôi luôn e ngại bất kỳ thứ gì quấy rầy cuộc sống yên ổn của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 141: Hẻm Knockturn

Địa chỉ trong sách hướng dẫn đặt hàng vẫn còn có thể sử dụng. Đây quả thật là điều khiến người ta phải kinh hãi nha! Mấy con cú mèo lục tục bay tới đây và mang theo thư hồi âm.

“Thuốc Không-nhìn và thuốc thuốc Nhảy-cảm hiện có hàng.”

”Bỏ tiệm không nhận thư đặt hàng. Nếu cần, quý khách phải tự đến tiệm để mua. Cuối thư có địa chỉ của bỏn tiệm.”

”Một vài loại thuốc bột cùng vật phẩm hiện nay không có sẵn hàng, muốn có phải đợi một thời gian. Bởi vì giá thay đổi, trước mắt giá cả như sau: phần Ân thân 5 ounce 392 Galleon, mười ounce 715 Galleon. Phần Vô tung...”

Tôi ghen hòng mà nhìn chăm chăm giá cả viết cuối thư. Một bọc nhỏ phần Ân thân cần đến 392 Galleon. Một bộ áo tàng hình có thể dùng nhiều lần cũng không quá 3000 Galleon.

Nhưng tôi mua không được cũng như không mua nổi áo tàng hình. Mà tôi đối với việc tàng hình lại có khát vọng vô cùng mãnh liệt.

Nghĩ nghĩ, tôi thận trọng lấy ra số tiền tiết kiệm của chính mình. Cảm tạ Merlin! Bình thường tôi cũng không có thói quen tiêu tiền lung tung. Thế nên tiền Blaise cho tôi mấy năm qua cũng tích cóp được kha khá.

Nhưng sau khi tôi viết thư đặt hàng các loại dược thủy lại dự định đặt mua thêm một vài loại thuốc bột với liều lượng nhỏ thì mới đau khổ nhận ra rằng số tiền còn lại chẳng còn được bao nhiêu. Mà có lẽ tôi còn phải đi cửa hàng mua một cuộn băng vải Băng-nhanh-chóng, nhưng hiển nhiên cũng không thể dự phòng trường hợp có thể nhìn trúng vài thứ thú vị nào khác.

Thần chú nguyên rửa mắt tật và tai điếc tôi đã có thể thi triển. Nhưng do không có đối tượng để thử nghiệm nên tôi cũng không dám chắc hiệu quả của nó có đúng như tôi muốn hay không.

Sau đó tôi bắt đầu tập trung vào Bề quan bí thuật. Giáo sư Snape yêu cầu tôi phải duy trì được mỗi ngày ít nhất 2 giờ tập luyện. Thế thì tôi liền tập luyện trong 4 giờ.

Tôi biết tôi cũng không phải không có sức kháng cự với Nhiếp hồn thuật của giáo sư Snape. Do vô tình để giáo sư trông thấy được cái buổi tối tôi và Draco ở cùng nhau, xuất phát từ sự xấu hổ, tôi cũng từng thành công trong việc cản trở được giáo sư và ngăn cách giáo sư trông thấy được tâm trí của mình. Bây giờ tôi cần đem phần tâm trí cần bảo vệ ấy mở rộng ra hết toàn bộ tâm trí.

Đến tháng tám, tôi rốt cuộc miễn cưỡng có thể chống cự với Nhiếp hồn thuật của giáo sư Snape.

Tôi thân ngồi ở tay vịn ghế, đầu đầy mồ hôi, tinh thần thì vô cùng mệt mỏi. Nhưng cho dù vậy vẫn không thể ngăn được tôi cười ngây ngô.

Giáo sư Snape đứng ở sau bàn học khoanh tay, không cho là đúng mà hừ một tiếng.

”Tạm được.” Ông nói.

Dược thủy và thuốc bột tôi đặt hàng đã đến. Dược thủy tôi chỉ có một phần nên không thể thí nghiệm bừa bãi. Nhưng thuốc bột này tôi nhất định phải thí nghiệm một lần. Cho dù chúng vô cùng đắt đỏ thì thế nào, tôi cũng không muốn đến thời điểm cần dùng mới phát hiện ra chỉ là thứ gạt người.

Thuốc bột được bỏ trong túi trang trí bằng tơ, người bán thật tri kỷ khi mà dùng xương được hàn kín để gửi đến. Chúng thật rất mềm mại. Bởi vậy 5 ounce so với tôi nghĩ thì còn nhiều hơn một chút.

Phần Vô tung có màu đen, thoát nhìn giống như bụi chì. Nhưng khi tôi bốc lên một nắm và đem ném nó vào một cái phòng trống. Căn phòng nhanh chóng bị một lượng lớn tro bụi và mạng nhện bao trùm, giống hệt như một căn phòng đã nhiều năm không có người ở.

Hiệu quả của nó làm cho tôi thật kinh ngạc. Thế nhưng Mía nhanh chóng xuất hiện và gào thét khản cả giọng khi trông thấy căn phòng đầy bụi và mạng nhện đó. Hơn nữa, mấy ngày sau đó nó vẫn dùng ánh mắt lên án nhìn tôi. Có lẽ thử nghiệm ở nhà mình quả là một chủ ý ngốc nghếch nha.

Phần Ân thân thoát nhìn giống bột kim loại, hiệu quả sử dụng cũng khiến tôi kinh hỉ. Trên giới thiệu đã cho tôi biết pháp thuật dò xét gì đó cũng không thể nhìn thấu nó, nó quả thật rất đáng giá. So với áo tàng hình thì càng tiện lợi và bí mật hơn. Hơn thế nữa, nó có thể cho người dùng mơ hồ thấy được hình dáng của chính mình. Điều này tránh cho việc xác định khoảng cách bị sai lầm khi đi lại hoặc muốn lấy thứ gì mà phát ra âm thanh không cần thiết.

Tôi hơi hơi có chút an tâm, đem theo nó, ít nhất khi gặp nguy hiểm thì tôi có thể chạy trốn.

Ngày chủ nhật đầu tiên của tháng tám, một con cú màu xám với cái đuôi dài bay vào phòng tôi từ cửa sổ, cao ngạo thả cho tôi một phong thư rồi bay đi luôn.

Ngay lập tức tôi mở lá thư ra. Tôi và Draco đã không liên lạc hơn một tháng qua. Từ năm thứ ba đến nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

”Đã lâu kể từ lần nhận được thư gần đây nhất của em. Sylvia, Sylvia, tôi thật sự hy vọng em đừng trách cứ tôi...”

”Mấy ngày nay thời tiết ở Wiltshire rất tốt. Bởi vậy lúc sáng sớm, tôi thường xuyên đi dạo từ trang viên Malfoy đến khu rừng nhỏ phía sau trang viên. Tôi thật sự cảm thấy tiếc khi không thể cùng em hưởng thụ điều tuyệt vời ở nơi đây. Cách đây vài ngày, tôi đã trông thấy thông báo của tiểu thư Sadie. Bởi vậy tôi đã mạo muội suy đoán rằng kỳ nghỉ của em sẽ rất bận rộn. Nhưng tôi muốn nói, Sylvia thân ái, vì đi tản bộ, cho tới bây giờ tôi cũng không biết rằng tiếng lá rụng cùng tiếng chim sẽ làm người say mê như thế.”

... Giọng điệu vụng về này là thế nào đây?

Tôi trừng mắt nhìn bức thư. Nếu không phải chữ viết ngoáy hoa lệ đặc trưng, tôi thật không thể tin tưởng lá thư này thật sự do Draco viết.

Draco đem sự ngạo mạn của quý tộc kế thừa mùi phàn, nhưng trùng hợp là không có kế thừa sự hàm dưỡng lễ phép của quý tộc. Từ trước đến nay, khi thư từ qua lại, Draco sẽ không khách khí thế này, cũng sẽ không bao giờ có kiên nhẫn mà ca ngợi thời tiết linh tinh thế này.

Một kẻ chưa bao giờ thích dậy sớm lại đi tản bộ sáng sớm? Gặp quý đi, thật làm như tôi sẽ tin ấy chắc.

Cậu còn dùng câu cầu khiến!

Không hiểu vì sao tự dưng lại cảm thấy lạnh người, tôi nhanh chóng xem hết lá thư tràn ngập những điều vô nghĩa. Ở hàng cuối cùng thì phát hiện ra một thông tin hữu ích.

”Tôi hy vọng hai giờ chiều ngày chín tháng tám có thể gặp em ở Hẻm Xéo

--- ----- D. L. Malfoy “

Tôi chưa hồi âm cho cậu. Ngày hẹn ở Hẻm Xéo chỉ còn cách có mấy ngày, huống chi cậu còn dặn tôi không cần viết thư hồi âm. Cuối cùng thì chúng tôi cũng có thể gặp mặt, nghi hoặc của tôi cùng với những gì tôi muốn nói với cậu cũng rất nhiều. Đối mặt nói chuyện hiển nhiên so với viết thư càng thuận tiện hơn nhiều.

Ngày chín tháng tám đã đến. Hôm đó tôi rời giường từ sớm, thay đồng phục, phủ thêm áo choàng thêu con rắn Slytherin, lại nói thật rất xấu hổ, cứ nhìn hiện tại tôi cũng xem như hậu duệ của phù thủy thuần huyết cổ xưa nhưng trang phục phù thủy của tôi hiện giờ cũng chỉ có hai bộ đồng phục.

Mười một giờ tôi liền dùng lò sưởi trong đại sảnh đi đến quán Cái Vạc Lũng. Cho dù hiện tại giới phù thủy vẫn đang yên bình, nhưng tôi vẫn hạn chế ra ngoài. Bởi thế tôi dự định đem băng vải Băng-nhanh-chóng mua nhanh vào tay.

Xuyên qua quầy, đi vào phía sau quán, ở phía trên thùng rác dùng đĩa thần gỗ ba lần. Tôi bước vào Hẻm Xéo, đi đến phụ cận của ngân hàng Gringotts.

Ở phụ cận kiến trúc bằng cẩm thạch trắng của ngân hàng Gringotts, có một ngõ nhỏ. Bên ngoài có một cái bảng hiệu bằng gỗ nhỏ xiêu vẹo viết “Hẻm Knockturn”.

Chính là nơi tôi muốn đến hôm nay.

Những chuyện liên quan đến Hẻm Knockturn, tôi đã nghe nhiều bạn học nói qua, bậc cha mẹ cũng không để bọn trẻ đi vào đó. Nhà Gryffindor cho rằng đây là địa bàn của phù thủy hắc ám; ở Hufflepuff thì đoán nơi này là nơi âm u khủng bố nhất trong giới phù thủy.

Nhưng mà thực tế cũng không phải như vậy. Mấy nhà buôn bán ở Hẻm Knockturn có lẽ cũng có mua bán một số thứ mà Bộ Pháp Thuật sẽ không muốn nhìn thấy, cũng sẽ lên mua bán vài thứ không được cho phép nhưng bình thường đều duy trì ở giới hạn mà Bộ có thể chấp nhận được.

Tôi hít vào một hơi, bước vào Hẻm Knockturn.

Đây là một con hẻm nhỏ khúc khuỷu và dơ bẩn đến đáng sợ. Không giống với các cửa hàng được dọn dẹp sạch sẽ và trang hoàng đến sáng ngời ở Hẻm Xéo, các cửa hàng ở đây nhìn thoáng qua đều có vẻ âm trầm, những cánh cửa tối om không sức sống. Các tủ kính cơ hồ đều đầy dầu mỡ, trên tủ kính bày đầy nhiều thứ kì lạ không biết tên, xương cốt, đầu lâu thậm chí là cả đầu người đang dần khô quắt lại.

Nơi này nhìn qua thực phù hợp với phong cách của pháp sư và phù thủy mà dân Muggle thường tưởng tượng.

Trong tủ kính của một cửa hàng bán thú nuôi có vô số rắn, nhiều đến mức chúng cuộn lại thành một quả cầu lớn, không ngừng chuyển động. Đối diện cửa hàng, vài phù thủy miệng thiếu răng ăn mặc giống ăn mày nhìn về hướng tôi mà cười.

Tôi bỗng cảm thấy lạnh hết cả người, nhưng vẫn kiên trì đi về phía trước. Nhưng tôi cũng bắt đầu thấy hơi hận rồi. Dù sao tôi chỉ biết về hẻm Knockturn qua những lời kể mà thôi. Nếu quả thật nó thực sự rất nguy hiểm thì sao? Không ai dám đảm bảo nơi này tuyệt đối an toàn.

Tìm được địa chỉ được viết trong thư, tôi cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút và đẩy cửa đi vào bên trong. Chủ tiệm là một lão già thấp bé. Lão đang ngồi trên một cái ghế cao sau quầy, nhìn tôi với vẻ mắt hững.

”Xin chào, tôi có viết thư cách đây mấy ngày...” Tôi nói, “Tôi đến mua băng vải Băng-nhanh-chóng.”

Lão già đứng dậy, lấy từ trong một cái tủ đầy dầu mỡ ra một cuộn vải đen thui, cau có nói “Mười ba Galleon”

Tôi lấy ra mười ba Galleon đặt trên quầy và do dự cầm lấy cuộn vải đen thui đó. Tôi nhìn chủ tiệm với vẻ nghi ngờ, băng vải này trông bản như vậy nhưng thực sự dùng để băng vết thương thật sao?

Nhưng mà lão chủ tiệm đã ngồi lại trên ghế và quay mặt đi. Hiển nhiên là không thèm nhìn đến phản ứng của tôi rồi.

Tôi ngượng ngùng cất cuộn băng vải và ra khỏi tiệm. Quay lại con đường khi nãy để ra khỏi hẻm Knockturn.

Thời điểm đi ngang qua tiệm bán thú nuôi, đám phù thủy ăn mặc rách rưới khi nãy đã đứng dậy và đi ra..

”Cô bé...” Một gã phù thủy nói, thanh âm quả thực rất chói tai “Có muốn mua bùa hộ mệnh không nào?”

”Không, không cần.” Tôi đề phòng nhìn hắn, chuẩn bị đi vòng qua bên cạnh hắn.

Nhưng một gã phù thủy khác lập tức ngăn trước mặt tôi “Hắc, khoan hãy đi nào, thật sự rất hữu dụng đấy”

”Cút ngay.” Tôi cố gắng duy trì trấn định và tiếp tục hướng về phía lối ra khỏi hẻm mà đi.

Một gã phù thủy vươn cánh tay gầy còm túm lấy áo choàng của tôi nói trong sự bất mãn và căm ghét “Tuổi còn trẻ mà sao lại nói ra những lời đã thương người như thế này?”

Bị túm bất ngờ khiến tôi loạng choạng muốn ngã, chặt vật đứng thẳng dậy, giật mạnh lại áo choàng của mình, miệng cộc gan thỏ mà nói “Buông tay!”

Ba gã phù thủy cùng nhau xông tới, xô xô đẩy đẩy tôi, miệng nói tục “Nghĩ muốn đi là đi được sao? Mày phải bồi thường!”

Tôi bị xô đẩy đến mức cảm thấy sốt ruột.

Từ trong cửa tiệm lớn nhất trong hẻm Knockturn đi ra một người mặc áo choàng trùm kín. Người đó vội vàng đi về phía đầu ngõ. Lúc đi ngang qua chỗ tôi, hắn nhẹ nhàng “Hả?” một tiếng. Sau đó một tay túm lấy tay tôi, tay còn lại rút ra đũa phép điểm nhẹ lên tay của ba gã phù thủy đang xô đẩy tôi. Mấy gã phù thủy đó giống như bị điện giật, lập tức buông tay. Phù thủy mặc áo choàng không ngừng lại mà tiếp tục kéo tôi ra khỏi hẻm.

Tôi không phản ứng kịp mà để mặc hắn kéo tôi đi. Mấy gã phù thủy nọ nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, nhanh chóng tự băng bó cái tay bị sưng đỏ, biểu tình muốn đuổi theo lại không dám, căm tức nhìn theo chúng tôi.

Tôi quay đầu lại chỉ nhìn thấy bóng dáng gầy yếu cao ngất không nhanh không chậm của vị phù thủy mặc áo choàng này.

Tôi cảm thấy bất an mà cố rút tay về.

Lúc này chúng tôi đã sắp ra khỏi ngõ, về đến đường cái đầy ánh sáng của Hẻm Xéo.

”Đã sống vài năm ở Slytherin, tôi nghĩ em đã hiểu được gặp được loại tình huống này hành động tốt nhất chính là đánh trả không chút do dự.” Hắn buông cổ tay của tôi ra, cời mũ áo choàng, một mái tóc màu lạnh hiện ra dưới ánh mặt trời. Hắn nhìn tôi bằng đôi mắt màu nâu vàng “Khi em để lộ ra mặt yếu đuối của mình, bọn chúng lại càng thích chọc phá em”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 142: Draco

Edit: Nguyen_Khanh

Tôi kinh ngạc hô lên “Học trưởng Coffey!”

Thời điểm Hugh Coffey còn học ở trường, tôi cùng với anh ta cũng không có giao tiếp với nhau nhiều. Thực ra mà nói, với việc anh ta còn nhận ra tôi, tôi cảm thấy rất ngạc nhiên.

Khi anh ta đã rời khỏi trường, tôi mới phát hiện ra rằng có một thủ lĩnh Slytherin khiến đám rắn nhỏ kính sợ là chuyện vô cùng bất thường. Nhà Slytherin đa phần là người thừa kế của những gia đình phù thủy quý tộc chính vì thế mà đám rắn nhỏ rất được người nhà nuông chiều. Đám rắn nhỏ kiêu ngạo vì vậy mà chẳng bao giờ muốn cúi đầu trước kẻ khác. Muốn làm tốt việc của một huynh trưởng Slytherin, trừ bỏ địa vị gia tộc, còn cần đến khí thế cường đại đến mức khiến người khác chỉ có thể không tự giác mà tuân phục.

Mới một năm không thấy mà tóc anh ta đã dài hơn trước, áo choàng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

”Nếu tôi không vô tình nhìn thấy viện huy do vậy mà nhận ra em, em định sẽ làm gì?” Anh ta nói, “Để mặc cho bọn họ lừa bịp tổng tiền em sao?”

”Em sẽ đánh trả” Tôi quần bách nói, “Nhưng học trưởng biết đó, em vẫn chưa tốt nghiệp, sử dụng pháp thuật ở ngoài trường là trái với “Hiệp ước quản chế dành cho phù thủy vị thành niên...””

”Ah! Chính vì vậy nên em do dự à?” Hugh Coffey nhẹ giọng nói, “Đương nhiên, dù tôi cho rằng mấy gã kia cũng không dám có cử chỉ gì quá phận... Nhưng làm học trưởng của em, tôi không thể nhắc nhở em một việc, lúc gặp nguy hiểm em tốt nhất cứ quên cái pháp lệnh đó đi.”

Tôi ghen hòng nhìn anh ta chăm chăm.

Nếu đúng theo như tin tức tôi nhận được, sau khi tốt nghiệp anh ta đã vào làm tại Sở tư pháp pháp thuật. Một vị nhân viên Chấp pháp đang dạy tôi không cần tuân theo pháp lệnh?

”A...Đương nhiên, “tôi lấp bấp “Nếu thật sự gặp nguy hiểm, em sẽ nhớ.”

”Trong tình huống khẩn cấp, phù thủy vị thành niên cũng có thể sử dụng pháp thuật theo quy định ở khoản thứ 19 của “Điều lệ hạn chế”. Ngoài ra...” Anh ta mỉm cười, “Nếu em có hiểu biết về việc theo dõi ma lực của phù thủy vị thành niên, như vậy em có thể biết rằng ở nơi có phù thủy trưởng thành, Bộ pháp thuật cũng không thể biết được kẻ sử dụng pháp thuật có phải là phù thủy vị thành niên hay không.”

Tôi chưa bao giờ tự hỏi phương thức Bộ pháp thuật sử dụng để hạn chế phù thủy vị thành niên sử dụng pháp thuật. Vì tôi nghĩ rằng pháp thuật không thể dùng logic mà lý giải nên bình thường gặp chuyện này tôi chỉ có thể cảm thán “Pháp thuật thật thần kỳ”.

”À, thật ra đây là lần đầu em được nghe nói đấy!” Tôi thừa nhận. Sau đó thì tôi bị một người đang chậm rãi đi đến thu hút ánh mắt.

Là Draco. Cậu mặc một bộ áo phù thủy tối màu, dù đang là mùa hè nhưng vẫn cố chấp cài đủ tất cả nút thắt trên áo. Mái tóc bạch kim phản chiếu ánh sáng mặt trời, quả thật có thể khiến chói mắt tôi.

Cậu đứng lại trước mặt tôi và Coffey.

”Xin chào học trưởng Coffey” Cậu đặc biệt rụt rè mỉm cười chào học trưởng Coffey “Thật vui mừng khi gặp anh ở đây!”

”Malfoy.” Coffey chỉ đơn giản gật đầu.

Draco xoay người lại, tựa như bây giờ mới trông thấy tôi, cười giả dờ “Sylvia, vì sao cậu lại ở đây? Tôi nhớ rõ chúng ta có hẹn gặp lúc hai giờ chiều.”

”Đúng vậy, tôi đến đây trước giờ hẹn do có chút việc.” Tôi ho khan một tiếng nói, “Tôi gặp chút phiền toái ở hẻm Knockturn...May mắn được học trưởng Coffey giúp đỡ.”

”Merlin a...Hẻm Knockturn, cậu dám đi vào đó một mình thật sao? Thật khiến người khác lo lắng mà!” Draco tiến lên từng bước, cảm kích nhìn học trưởng Coffey, “Học trưởng Coffey, em muốn thay Sylvia nói lời cảm tạ anh. Anh không biết em cảm kích anh nhiều thế nào đâu.”

Cậu lắc đầu cảm thán “Nếu như không có sự giúp đỡ của anh, đồ ngốc Sylvia này phải làm sao bây giờ?”

”Không cần khách khí.” Hugh Coffey nhìn nhìn cậu, lại như có điều suy nghĩ nhìn tôi. Anh ta lạnh nhạt lại không mất lễ phép “Tôi phải đi, thay tôi gửi lời chào đến tiên sinh Malfoy.”

”Đương nhiên.” Draco nói.

Tôi vô cùng xấu hổ nhìn bóng dáng học trưởng Coffey biến mất ở lối vào ngân hàng Gringotts. Bên cạnh là Draco với sắc mặt sa sầm “Không cần nhìn nữa, người đã đi rồi!”

Hành vi vừa rồi của Draco quả thật khiến cho tôi nghĩ tới hình ảnh một chú chó đi tiểu để tuyên bố chủ quyền của mình, tựa như việc cắn một góc trên quả táo của mình để đánh dấu ấy. Hành động ngây thơ đó thật sự quá đáng yêu, làm tôi cũng thấy đặc ý, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy xấu hổ nha.

Tôi lại ho khan một tiếng, xoay người nhìn cậu. Da tay của cậu rất trắng, so với trước càng trắng hơn, dưới ánh nắng mùa hè dường như trong suốt, giống như từ đầu hè đến giờ đều trốn dưới hầm không thấy mặt trời vậy.

”Draco...” Tôi tiến đến gần cậu “Chúng ta đã nửa tháng không gặp rồi. Cậu chỉ muốn nói như thế với tôi sao?”

Draco thoát nhìn dường như nghĩ muốn tiếp tục trung bản mặt lạnh ra. Nhưng cuối cùng vẫn để tôi ôm lấy mình, biểu tình thoát nhìn tựa như vô cùng không tình nguyện.

”Tôi vốn nghĩ cho dù không thể gặp nhau ít nhất cũng có thể viết thư qua lại...” tôi oán giận, chuyển sang ôm cánh tay của cậu “Cậu có thể nói cho tôi biết lý do vì sao không thể viết thư không?”

Chúng tôi chậm rãi đi theo ngã tư, hướng về phía Hẻm Xéo mà đi.

”Ừ, là cha tôi bắt tôi huấn luyện đặc biệt trong hè.” Draco nhìn tôi liếc mắt một cái, hàm hồ bổ sung, “À...là bí thuật.”

”Huấn luyện đặc biệt?” Tôi nhún mày nói, “Huấn luyện đặc biệt để làm gì? Và cậu được huấn luyện đặc biệt cái gì?”

Draco hắng giọng một cái nói: “Gia tộc huấn luyện.”

Nếu đề cập đến gia tộc, như vậy có lẽ tiên sinh Malfoy cũng sẽ không vui lòng cho người ngoài biết nội dung huấn luyện đầu nhĩ? Tôi gật gù đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

"Cậu thì sao? Tổ đoán mùa hè này chắc cậu cũng bận rộn lắm..." Draco nói sang chuyện khác, "Nhiều người đến thăm trang viên Sadie lắm đúng không? Tổ không có nghe nói nhà Sadie tổ chức yến hội, nhưng hiển nhiên là tổ chức một cái yến hội mới phù hợp lễ nghi xã giao chứ!"

"Merlin a, tổ quả thật rất bận, nhưng cũng không phải bởi vì nhà có nhiều khách viếng thăm" Tôi nói, "Trên thực tế nhà tổ chẳng có đến một người khách ấy chứ!"

Giáo sư Snape không tính là khách.

Draco thoạt nhìn hơi hơi có chút kinh ngạc.

"Tại sao lại như thế?" Cậu nói, "Tuy nhà Sadie đã muốn suy tàn nhưng dù sao cũng là quý tộc cổ xưa. Hơn nữa mẹ cậu phải...A..."

Draco lăm bằm vài tiếng, nhìn tôi liếc mắt một cái.

"Độc thân." Tôi thay hắn nói xong.

"Chính là như vậy." Draco nhẹ nhàng thờ ra, "Nếu nhà Sadie muốn quay trở về vòng xã giao thì ít nhất sẽ không thể không có người khách nào chứ! Tổ còn tưởng chỉ những thiệp mời của mấy tiểu gia tộc cùng những gia tộc không phải là quý tộc cũng đủ làm cho cậu bận đến phát điên rồi!"

"Trở về vòng xã giao?" Tôi mờ mịt "Tổ cùng Blaise chưa từng có loại tính toán này, người nhà tổ đều thích im lặng một chút. Về phần thiệp mời... Có lẽ lần trước tổ thấy Blaise ở trong sân đốt gì đó chắc chính là thiệp mời rồi."

"Không có loại tính toán này?" Lòng mày Draco giật giật một chút, mang theo một loại biểu tình nhẵn nại nói, "Như vậy vì cái gì mà hai người có muốn phát thông báo? Mọi quý tộc đều hiểu ý tứ đó đây!"

"Hiển nhiên tổ sẽ không hiểu được." Tôi ngạc nhiên nói. Nhún nhún vai, tôi thân nhiên nói tiếp "Có lần nói chuyện cùng với Blaise, mẹ nói muốn cho toàn bộ giới phù thủy biết tổ là con gái của mẹ."

Draco thoạt nhìn chịu đả kích sâu sắc.

"Không" cậu ta ương ngạnh nói, "Tổ tuyệt đối không muốn tin hai người ngốc nghếch như vậy. Nói cho tổ biết đi, hai người hẳn là không ngốc như thế đúng không?"

Tôi mất hứng trừng mắt nhìn cậu một cái, bỏ ra tay cậu ra mà đi trước vài bước. Nhưng Draco cũng không có đi theo.

Tôi quay đầu hướng nhìn lại, thấy cậu còn đứng ở tại chỗ, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

"Tổ cảm thấy được có điểm kỳ quái." Cậu vẫn duy trì biểu tình đó, chậm rãi đi tới.

"Hả?" Tôi không chút để ý

"Thường thì khi một gia tộc từ nước ngoài di cư đến hoặc là một gia tộc tái sinh, muốn tiến vào vòng xã giao, việc đầu tiên họ làm chính là phát thông báo trên Nhật báo tiên tri. Có lẽ cậu không biết việc này..." cậu nhún mày, "Nhưng mẹ của cậu không thể không biết"

"Có lẽ Blaise cho rằng quả thật sẽ có người hiểu lầm, nhưng hiển nhiên việc tuyên cáo tổ là con gái của mẹ vẫn quan trọng hơn." Tôi không nghĩ sẽ tiếp tục dây dưa vấn đề này, mỉm cười thân thiện với cậu "Đừng nói chuyện này nữa, cậu sẽ không biết tổ đã làm gì trong kì nghỉ hè đâu?"

Draco dùng một ánh mắt đồng tình kết hợp với chịu thua liếc tôi một cái.

"Ngoại trừ đọc sách cùng với học, cậu còn cách giải trí khác sao?"

Tôi không thể không thừa nhận, trong nháy mắt tôi quả thật cảm thấy nhụt chí.

"Tổ dám đánh cược... Cậu chắc chắn không biết tổ tìm được rất nhiều sách hay mê người đúng không?" Tôi hạ giọng nói sát vào tai cậu, "Sách về Pháp thuật Hắc Ám, nguyên một cái thư phòng luôn"

"Thực rất giỏi. Nếu nhà Sadie thiếu đi một cái thư phòng chứa sách Pháp thuật Hắc Ám" Draco lười biếng nói, "Tổ rất hoài nghi tính chính xác trong việc cậu là hậu duệ của thuần huyết cổ xưa đấy"

Tôi dùng một chút, có chút buồn bã ỉu xiu tiếp tục nói, "Ngoài ra còn có rất nhiều vật phẩm pháp thuật không biết cách dùng. Nhưng nhìn rất không tồi. Có lẽ ngày nào đó tổ sẽ lấy một vài vật phẩm đi đến tiệm Cơ Hàn và Phú Quý ở Hẻm Knockturn để định giá"

"Là Phú Quý và Cơ Hàn. Được rồi, thật ra cậu đã nhắc nhở tổ một việc..." Draco cười lạnh một tiếng, "Hiện tại cậu đã có thể nói cho tổ biết tại sao lại muốn đi đến hẻm Knockturn chưa?"

"Tổ đi mua băng vải Băng-nhanh-chóng." Tôi lấy từ trong túi tiền cuộn băng vải đen thui cho Draco xem, cậu lui về phía sau vài bước với vẻ ghét bỏ.

"Thực gặp quỷ, có lí do gì đặc biệt khiến cậu bằng mọi giá phải mua được thứ kì quái này sao?" Cậu nói.

”Cố lẽ rất khó coi” Tôi có ý muốn vẫn hỏi ẩn tượng của cậu với cuộn băng vải của tôi, cũng là tự thuyết phục bản thân “Bất quá, cố lẽ nó thật sự tốt giống như lời giới thiệu. Trừ bỏ thứ này, tớ còn mua được Không-nhìn, nước thuốc Nhảy-cảm linh tính này nọ. Còn có phần Ấn thân và phần Vô tung”.

”Phần Ấn thân?” Draco cảm thấy hứng thú nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú “Nó thật có thể ấn thân?”

”Đương nhiên!” Tôi nhiệt tình nói, “Tớ đã thí nghiệm qua, dùng tốt cực kỳ. Nó có thể khiến thần chú dò xét không tìm ra được. Nếu ta không di chuyển và nín thở, thậm chí cả gia đình cũng không thể thấy chúng ta!”

”Nó được bán ở đâu?” Draco nói.

”Tớ không biết... Tớ biết được là do thông qua một quyền hướng dẫn đặt hàng có từ vài chục năm trước.” Tôi cười tủm tỉm nói, “Bất quá, tớ có thể ghi địa chỉ lại cho cậu.”

”Viết cho tớ luôn đi.” Draco nhìn đồng hồ nói, “Tớ phải trở về rồi.”

”Nhanh như vậy?” Tôi kinh ngạc “Bây giờ còn chưa đến 3 giờ đâu!”

”Tớ hiện tại không thể ở ngoài quá lâu.” Draco ho khẽ, hắng giọng một cái.

”Được rồi.” Tôi tiếc nuối đứng lại, tìm ra một trang giấy, viết địa chỉ đặt hàng thuốc bột cho cậu.

”Nước thuốc này nọ đều mua ở đây?” Draco nhìn thoáng qua nói.

”Đương nhiên không phải thế nhưng mà tớ chỉ nhớ rõ địa chỉ này.” Dừng một chút, tôi ngao mạn tiếp tục nói, “Đương nhiên, đến lúc cậu có thể ra ngoài gặp tớ, tớ có thể đem quyền hướng dẫn đặt hàng kia cho cậu xem. Nhưng thứ trong đó thật sự thật sự rất thú vị.”

Draco nhìn tôi một hồi.

”Tớ không biết cậu nhớ tôi đến thế!” Thần sắc cậu có vẻ khá hơn, “Được rồi, cố lẽ là 2 giờ chiều thứ năm tuần sau tớ có thể ra ngoài.”

”Ồ, “tôi lời ngon tiếng ngọt nói, “Mỗi ngày tớ đều nhớ đến cậu.”

Đa Draco thật sự rất trắng, trên gương mặt hiện lên một tia đỏ ửng. Cậu ho khan một tiếng, nhìn trái phải một hồi, kéo tôi vào một góc khuất gần đấy, nhẹ nhàng hôn lên mắt tôi.

”Bảo vệ bản thân, lúc nào cũng phải mang theo bên người phần Ấn thân.” Cậu nói nhỏ bên tai tôi “Lần sau không cần tự mình đến hẻm Knockturn”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 143: Quay lại nhà Black

Edit: Nguyen_Khanh

Về Bé quan bí thuật, giáo sư Snape nghĩ nguyên nhân tôi vẫn chưa tiến bộ được là do thiếu ý chí kiên định. Nhưng thật ra tôi không nghĩ vậy.

Tôi thật sự tôi rất muốn học nó thật tốt. Nhưng nó cũng không phải chỉ cần cố gắng là có thể học giỏi được, càng nóng lòng càng khó tiến triển.

Sau khi tạm biệt với Draco, tôi lại đi vài vòng trong Hẻm Xéo.

Hẻm Xéo vẫn như thế, tấp nập người đến người đi, ồn ào náo nhiệt. Dường như việc Voldemort sống lại cũng không ảnh hưởng gì đến nơi này. Tôi quả thật rất thích sự náo nhiệt ở nơi này. Cũng nhờ sự náo nhiệt ở nơi đây, tôi cảm thấy kể từ khi năm học thứ tư kết thúc, sự lo lắng của tôi có vẻ rất thái quá.

Cho dù Voldemort như cũ lại phát động chiến tranh, chiến tranh cũng là chiến tranh của toàn bộ giới pháp thuật. Mà tôi cùng gia đình mình chính là một thành viên nhỏ bé bình thường nhất trong giới phù thủy, cho dù là Voldemort hoặc Tử Thần Thực Tử cũng sẽ chẳng có hứng chú ý đến chúng tôi.

Tôi có thể có chút khuynh hướng hoang tưởng bị hại chăng?

Nhưng tôi cũng nhớ lời dặn của Draco, lúc nào cũng mang theo phần Ấn thân bên người. Cậu luôn là kẻ được nuông chiều, xem bản thân là trung tâm, khó có được một lần cần thận chăm sóc người khác.

Mia vẫn luôn có thái độ nhiệt tình quá mức dành cho tôi và Blaise. Hiện tại đối với việc nó luôn xuất quỷ nhập thần, tôi đã thành thói quen. Tuy nhiên Dolly cũng không bao giờ dung túng cho nó. Dolly là một gia tinh luôn chú trọng quy củ điển hình của gia tộc cổ xưa cho nên rất ghét hạnh kiểm của Mia, mỗi lần bắt được Mia nhất định sẽ trừng phạt nó mà không hề nương tay.

Tôi thật rất đồng tình cho Mia, nhưng tuyệt đối không dám nói “Được rồi, người có thể đứng ở bên cạnh ta chỉ cần đừng để ta phát hiện ra người” để tránh nó làm trầm trọng thêm.

Một lần nữa lại thấy Mia bị Dolly lôi đi, tôi đột nhiên nghĩ tới một gia tinh khác..

Kreacher.

Nghĩ đến nó tôi nhất thời xấu hổ. Bởi vì tôi nhớ có hứa với nó sẽ thường xuyên đến thăm nó. Nhưng một năm nay tôi đã đem nó quên sạch sẽ.

Sirius có nơi ở của chính mình, thoát nhìn cũng không nguyện ý đi lại nhiều ở nhà cũ.

Kreacher hận Sirius, nhưng tôi không phải không hiểu rõ về gia tinh. Tôi đã thấy các gia tinh tại phòng bếp của Hogwarts. Tôi còn có Dolly trung thành và tận tâm cùng Mia lúc nào cũng nhiệt tình quá mức. Hiện tại tôi biết nếu một gia tinh không có chủ nhân thì như thế nào, tựa như linh hồn bị mất đi một nửa chỉ có trống rỗng cùng tuyệt vọng, nếu chúng nó thực sự có linh hồn.

Không phải tự cao, nhưng hiện tại tôi phát hiện, có lẽ ngoài việc nó thống hận Sirius đã rời bỏ gia tộc Black, nó còn đặt nhiều khát vọng vào tôi, người mang huyết thống trực hệ của gia tộc Black...

Có phải nó vẫn như cũ, chờ tôi trong vô vọng?

Một mình ở lại tòa nhà cũ?

Trong căn phòng tối om mốc meo mà lẩm bẩm một mình?

Thật sự không an tâm mà. Tôi phải đi xem nó mới được.

Thông qua Hẻm Xéo, đi đến đường xe điện ngầm, đổi qua phương tiện công cộng. Đi thêm một đoạn ngắn, tôi đi đến quảng trường Grimmauld.

Dựa vào trí nhớ, tôi hướng về nhà cũ của gia tộc Black mà đi qua.

Nhưng việc làm tôi cảm thấy kỳ cục là không giống lần trước, căn nhà sẽ xuất hiện khi tôi đi đến.

Quảng trường Grimmauld rất nhỏ. Rất nhanh, tôi đã đi đến mọi góc của nó, nhưng vẫn không thấy nhà cũ của gia đình Black.

Tôi có chút buồn bực đi trở về chỗ cũ, thừ kêu một tiếng: “Kreacher?”

Đùng một tiếng, Kreacher hiện ra. Nó nhìn qua già hơn so với trước kia, mặc một áo gối cũ đều bụi bặm dơ bẩn, tỏa ra một mùi khó chịu.

“Cô chủ nhỏ!” Kreacher kích động hướng tôi cúi mình, cái lỗ tai cùng lông đã muốn dính vào nhau và run nhè nhẹ “Là cô chủ nhỏ đến đây! Cô chủ nhỏ kêu gọi Kreacher, Kreacher ngay lập tức liền ra đến!”

Cho dù biết gia tinh không thể oán hận hay chỉ trích phù thủy nhưng tôi thật sự không thể không cảm kích nó vì đã không đề cập đến việc tôi thất hứa.

“Kreacher...” Tôi xấu hổ cười cười, “A...Tôi tìm không thấy nhà Black.”

“Cô chủ nhỏ đương nhiên có thể.” Kreacher thanh âm khàn khàn địa nói, “Nhà cũ Black là tài sản tổ truyền của gia tộc Black, nhà cũ Black sẽ không vứt bỏ huyết mạch của gia tộc Black.”

Nó kích động xoa nắn hai tay dài đầy lấm tẩm cùng cái tay nhỏ đầy nếp nhăn, tôi chú ý tới có rất nhiều đất ghét dơ bẩn rơi xuống đất, âm thanh quái khí mà nói “Chỉ cần cẩn thận cảm thụ, huyết mạch cổ xưa của gia tộc Black nhất định sẽ thấy được nó, cho dù nó đã bị chủ nhân ghê tởm dấu đi!”

Nghe ra hình Sirius cũng không hy vọng có phù thủy tìm được nó.

“À, không!” tôi cười cười, “Ta cũng không nghĩ sẽ đi vào trong, ở bên ngoài cũng có thể thấy người. Ta chỉ là tới nhìn xem người có tốt hay không thôi!”

“Cô chủ nhỏ đến thăm Kreacher!” Kreacher mở to hai mắt, nó khiếp sợ lặp lại một lần, “Cô chủ nhỏ đến tới nơi này chỉ là vì thăm Kreacher!”

Tôi nhìn bộ dáng già nua của Kreacher, nhất thời cảm thấy chua xót trong lòng.

Nhưng mà vừa lúc đó, tôi cảm giác được một tia ma lực...Hệt như một tia sáng màu bạc phá vỡ bóng đêm mà rọi thẳng vào đầu óc tôi.

Tôi theo bản năng mà đi về phía trước theo hướng của tia sáng bạc, Kreacher biến mất, những căn nhà Muggle cũ nát cũng biến mất, giống như bước vào một thế giới khác vậy.

Bạc tam cấp và cửa lớn dần hiện ra trước mắt tôi, sau đó là cả tòa nhà cũ của gia đình Black, thoạt nhìn còn cũ kỹ hơn lần trước.

Sau đó tôi lập tức ý thức được hành động của tôi là sai lầm đến mức nào. Ngay thời điểm tôi đặt chân lên bậc thềm nhà Black, một tràng tiếng báo động vô cùng chói tai vang lên. Cùng lúc đó, một người đàn ông một chân một mắt mở tung cửa lớn ra, tay cầm đũa phép hướng về phía tôi mà phóng bùa Mê Muội.

Tôi thậm chí không có thời gian để tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, lập tức lùi về phía sau. Ngôi nhà biến mất, Kreacher đứng ngay ở bên cạnh tôi và ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi hướng về phía sau một dãy nhà cũ của Muggle mà chạy đến, tay đưa vào túi, bắt lấy một nắm bột phấn Ấn thân tung lên người của chính mình.

Một tia bùa chú từ phía sau đánh trúng lưng tôi khiến tôi ngã nhào trên mặt đất. Gương mặt tôi bị cào trên mặt đất đầy đá nhám, thật sự rất đau.

Tôi tuyệt vọng nhìn bột phấn Ấn thân trong tay đã rơi vương vãi trên mặt đất. Chỉ cần thêm một giây, một giây, tôi là có thể đào thoát...

Phía sau có người đuổi theo, hấn dùng đầu gối đè lên lưng tôi, bắt lấy hai tay tôi bắt chéo sau lưng, hấn vừa thở hồng hộc vừa cười bên tai tôi.

"Người làm sao tìm được đến đây? Há? Người... một con nhóc Slytherin?"

Kreacher thét chói tai, nó dùng sức xô đẩy người đàn ông ra khỏi người tôi. Nhưng sức lực của gia tinh thật sự quá nhỏ, nó hoàn toàn không thể lay chuyển hấn ta.

Người đàn ông không nhẫn nại mà đè nặng lên cánh tay tôi. Tôi rút cuộc không thể nhịn nổi đau đớn mà thét lên một tiếng, nương theo hướng hấn bẻ tay tôi với hy vọng sẽ bớt đau hơn.

Kreacher khóc thút thít. Nó vươn ngón trở ra. Một tia pháp thuật theo đầu ngón tay của nó bắn ra, đem người đàn ông kia đánh bay ra và ngã trên mặt đất.

Nhưng đột nhiên từ trong hư vô xuất hiện thêm nhiều người hơn. Có một người nhanh chóng đánh ngất Kreacher, thân thể gia tinh bị đánh bay ra, nặng nề rơi trên đất.

Tôi nghe thấy tiếng Sirius giật mình kêu: "Sylvia!"

Kreacher bị bọn họ nhốt vào một căn phòng rồi khóa lại. Còn tôi thì bị đưa ra phòng khách, ngồi trên sofa.

Một nữ phù thủy tóc tím ngồi cạnh tôi, đưa phép trong tay cô ta hướng về phía tôi.

Người đàn ông một mắt một chân ngồi đối diện tôi. Quái tượng trong tay bọc bột mà gõ lên cái chân giả của hấn ta. Hiện tại, tôi có thể nhận ra hấn ta là ai. Con mắt giả pháp thuật xoay tròn quả nhiên là dấu ấn cá nhân rất độc đáo, Mắt điên Moody, từng là một phù thủy vĩ đại, một Thần sáng về hưu. Bởi vì ông ta quá mức miễn cảm với phù thủy hắc ám nên Nhật báo Tiên Tri từng không ít lần đưa tin về ông ta.

Một người đàn ông da đen cao lớn ngồi cạnh Moody, ông ta có đeo một cái khuyên tai kim loại, thoạt nhìn chẳng giống người tốt chút nào.

Một phù thủy tóc bạc, mập mạp ngồi ở bên còn lại của Moody.

Sirius ngồi một mình trên ghế salon bên trái, cau mày, ánh mắt xám nhìn tôi chăm chú. Khuỷu tay chống trên đầu gối, mười ngón tay giao nhau, nhìn thoảng ra đây vẻ nghi ngờ.

Trên ghế sa lon thật ra không ngồi được nhiều người như vậy. Bởi vậy có mấy phù thủy kéo ghế tựa lại để ngồi, còn vài người đứng ở xa nhìn lại.

Tất cả mọi người đều mang thần sắc nghiêm nghị nhìn chằm chằm tôi, thường thường trao đổi ánh mắt với nhau.

"Này" Một khối băng được bọc trong một cái khăn được đưa tới từ phía sau. Tôi quay đầu lại nhìn, là phu nhân Weasley.

"Trước đắp lên mặt một chút đi. Aizzz..." Bà xoa thắt lưng rồi nhìn một phĩnh đầy phù thủy, không nhìn được mà oán giận "Trong phòng hội nghị hỗn loạn hết cả! Còn có người đem máu rồng tạt đầy trong đó!"

"Thực xin lỗi, là tôi tạt..." Phù thủy tóc tím giờ tay cầm đũa phép lên, lại nhanh chóng đổi tay giờ lên.

"Được rồi Molly. Tại chuyện quá khẩn cấp thôi!" Một phù thủy đứng đối diện lên tiếng.

"Há, tôi không thấy có gì khẩn cấp cả! Đây chỉ là một đứa trẻ!" Phu nhân Weasley không khách khí mà phản bác.

Có người tàn tật, có người da đen đeo khuyên tai, có cô gái nổi loạn nhuộm tóc, có người già, có người phụ nữ mang hình tượng thánh mẫu nghiêm trang, có người thiếu tai, có bà chủ gia đình.

Nơi này nhìn thoảng qua giống một đoàn thể phi pháp, mà tôi, kẻ qua đường bất hạnh lỡ chân bước vào.

Tôi một mặt lén lút đánh giá mấy vị phù thủy kì quái này, một mặt đem khăn đắp trên phần mặt bị thương, cảm thấy rất đau.

Tôi nhìn lại cái khăn thì phát hiện trên khăn có vết máu rất bắt mắt.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 144: Lời thề bất khả bại

Tôi có chút sợ hãi, cũng có chút phần nộ.

Tôi hết sức kèm chế sự run rẩy trong giọng nói của mình “Đây không phải là lần đầu tiên tôi đến đây! Vì cái gì mà các người làm như gặp kẻ thù vậy?”

Đám phù thủy có mặt nhìn nhau nhưng không có kẻ nào trả lời vấn đề của tôi.

“Sylvia!” Sirius dùng đôi mắt xám giống tôi nhìn tôi “Vào năm học thứ ba, cháu gọi tôi là gì?”

Tôi trừng mắt nhìn Sirius mà không thể tin được. Nhưng Sirius không hề biểu hiện ra bất cứ biểu cảm gì, vẫn bình tĩnh nhìn tôi.

“Knight.” Tôi nghiêng răng nói ra cái tên này.

Sirius hơi lộ ra một nụ cười.

“A, xin chào, Sylvia.” Hân hướng tôi chào hỏi. Sau đó nhìn những người khác, gật gật đầu nói: “Là con bé.”

Có một vài phù thủy có vẻ thả lỏng nhưng một vài người khác vẫn còn có vẻ nghi ngờ.

“Vây cũng chưa chắc, Sirius.” Mắt điên Moody lên tiếng.

“Tốt lắm! Ý anh là tôi nhận lầm?” Sirius không nhanh không chậm nói.

“Nhầm lẫn hay không thì đợi một lát nữa sẽ biết!” Moody gõ gõ đũa phép của hắn “Expecto Patronum!”

Một thần hộ mệnh màu bạc từ trên đỉnh đũa phép xuất hiện, xuyên qua vách tường đi mất.

Trong phòng lại lâm vào một mảnh trầm mặc. Không biết qua bao lâu, có vài phù thủy thường xuyên xem đồng hồ.

“Hết một giờ rồi.” Một phù thủy nói.

“Không có biến hóa, đúng không?” Sirius phụng phịu nói.

“À, được rồi! Đúng là người anh biết.” Moody thanh âm thô nói, “Tôi xem như hiểu được rằng... mọi người đang ngồi ở đây đều không có được cái mũi thính như của anh!”

Nữ phù thủy ngồi cạnh tôi cười phá lên, vén áo khoác lên và nhét đũa phép vào túi quần sau.

“Đề cao cảnh giác, Tonks!” Moody không đồng ý gầm nhẹ.

“Tốt.” Nữ phù thủy trẻ trả lời lại đem đũa phép rút ra.

“Moody!” Sirius hơi hơi cau mày, “Sự thật chứng minh đây là một cô bé! Vẫn là bạn của Harry.”

“Nhưng mà không thể chứng minh nó không có nguy hiểm, đúng không?” Moody nói, “Cho dù đây là bạn của Harry cũng không chứng minh được cái gì.”

Tôi nhìn Sirius đang nhìn tôi, lộ ra một nụ cười an ủi.

À... hình như bọn họ đang nghi ngờ tôi là người khác biến thành.

Cho dù tôi đã quyết định đem Sirius thành một người qua đường. Cho dù chú ấy là một người không thể hoàn toàn ỷ lại. Tôi cũng không thể thừa nhận, tại cái thời khắc quý dị này, có một người vẫn đối xử với mình như cũ, chính xác lại làm tôi cảm thấy an tâm.

Nhưng cũng không thể khiến tôi hết kinh sợ.

Bất luận ai khi bị đối xử như thế đều phải kinh sợ.

Tôi chỉ là tôi thăm Kreacher, trong lúc vô ý lại bước vào nơi không nên đến, sau đó bị công kích, bị đối xử hết như tội phạm.

“Các người đang nói cái gì?” Tôi cố gắng đè nén xuống tâm tình của mình, “Tôi thể là tôi chỉ không cẩn thận tiến vào... Nếu các người cần tôi giữ bí mật, tốt, tôi sẽ làm.”

“Không cẩn thận tiến vào! À~” nữ phù thủy bên cạnh tôi thấp giọng lầu bầu “Đây chính là vấn đề lớn nhất.”

“Đây là ý gì?” Tôi đề phòng nói.

“Bởi vì theo logic, trò không thể ‘không cẩn thận tiến vào’.”

Dumbledore đẩy cửa phòng ra và bước vào, hướng tôi hòa ái cười cười, “Buổi chiều tốt lành, tiểu thư Hopper.”

“Hiệu trưởng Dumbledore” Tôi cẩn thận kêu một tiếng, đứng lên.

“Đứng yên không được nhúc nhích!” Moody hướng tôi gầm nhẹ.

“Alastor, lão bằng hữu của ta, đừng mẫn cảm như vậy... Hopper tiểu thư là học trò của tôi, tôi lấy danh dự của mình ra đảm bảo cô bé không phải kẻ thù của chúng ta. Cô bé cũng không có bất kỳ vấn đề nào!” Dumbledore nói với Moody xong, xoay người lại nói với tôi, “Tôi nghĩ trò hiện tại nhất định có rất nhiều nghi vấn, đúng không?”

Dumbledore đã đến làm cho tôi đối với sự an toàn của mình hơi yên tâm, ông ấy là hiệu trưởng Hogwarts, cho dù tôi từng oán hận ông ấy không quá công bằng với Slytherin nhưng ít nhất sẽ không làm ra chuyện tình giết hại học trò mình.

Tôi đối với ông ấy gật gật đầu, vết thương trên mặt bị khẽ động, nhất thời một trận co rút đau đớn, vội vàng đem khăn mặt đắp lên.

“A, không cần lo lắng!” Dumbledore dường như nhìn ra lo lắng của tôi “Thương thế của trò cũng không nặng, đợi cho chúng ta mang tới nước thuốc trị thương thì có thể lập tức chữa khỏi nó, nó sẽ giống như hoàn toàn chưa bị thương.”

Ông ấy đi đến chỗ người da đen đầu trọc đã nhường mà ngồi xuống “Ta phải hướng trò giải thích. Nhưng trò cũng biết đấy, sự xuất hiện của trò ở đây quả là chuyện ngoài ý muốn!”

“Con không rõ.” Tôi nói.

“Ngôi nhà này hiện tại đã được phù phép bùa Trung Tín.” Dumbledore nói, “Thầy là người-giữ-bí-mật. Bởi vậy sự xâm nhập của con, mà hiện tại chúng ta đều biết là một việc ngoài ý muốn, thật sự là rất khó tin. Mọi người phải cam đoan rằng bùa Trung Tín không có sai lầm nào để tránh được địch nhân của chúng ta thừa dịp xâm nhập!”

Trong lòng tôi vô cùng kinh hãi.

Bùa Trung Tín này, hiện tại trong giới phù thủy ai cũng biết, nguyên nhân chính trong án oan của Sirius. Đó là một thần chú vô cùng phức tạp. Nó dùng pháp thuật đem bí mật giấu ở bên trong linh hồn của người-giữ-bí-mật. Nếu năm đó Peter Pettigrew không mật báo, không ai có thể tìm ra nhà Potter, cho dù có là Voldemort cũng không thể.

“Như vậy tôi vì cái gì...” Tôi dừng lại, trái tim mạnh nhảy một chút.

“Vì cái gì, đương nhiên, mặc kệ vì cái gì, đã có người có thể vượt qua bùa Trung Tín tiến vào nơi này, “ Moody gõ quái tượng của hắn “Vậy đại biểu nơi này đã không còn an toàn.”

“Không!” Dumbledore bình thản nói “Tôi không cho là vậy.”

“Albus, hiển nhiên ông quá mức tin tưởng học trò của mình.” Moody nói, “Chưa bao giờ xuất hiện loại tình huống này! Nhưng một học trò của ông đã có thể tiến vào, vì cái gì người khác sẽ không thể đi vào đâu?”

“Tôi tin tưởng Hopper tiểu thư chính là một cái trường hợp đặc biệt.” Dumbledore nói. “Đúng vậy, từ khi có bùa Trung Tín chưa bao giờ xuất hiện tình huống này... Mà chú ngữ vĩnh viễn là chân thật nhất, nó vĩnh viễn cũng sẽ không sai lầm. Tôi thừa nhận điều này làm cho tôi khó hiểu... Nhưng tôi rất nhanh nghĩ tới một khả năng.”

Dumbledore nhìn tôi.

“Trong ghi chép về bùa Trung Tín, có một tình huống không thể che giấu nơi muốn giấu.”

“Ý của ông là?” Sirius cẩn thận, chậm rãi nói.

“Thực rõ ràng... Hopper tiểu thư là một trong những phù thủy có tư cách sử dụng ngôi nhà này.” Dumbledore nói, “Ngôi nhà này chấp nhận cô bé, thừa

nhận cô bé là chủ nhân của nó.”

Theo dư quang trong mắt, tôi thấy thân thể Sirius có một trận co rúm. Chú khiếp sợ mà bối rối quay đầu nhìn tôi, tựa như tôi đột nhiên biến thành giám ngục Azkaban.

”Thật có lỗi!” tôi bình tĩnh nói “Có lẽ điều này có thể xem là nguyên nhân hợp lý nhưng tôi với nhà Black không có bất cứ quan hệ nào.”

”Ngôi nhà này thì lại cho rằng trò là huyết mạch trực hệ của gia đình Black.” Dumbledore ôn hòa mỉm cười, “Từ xưa các phù đệ tổ truyền của gia tộc luôn được ếm các loại pháp thuật cổ xưa... thừa nhận huyết mạch là một trong số đó.”

”Tôi đoán ngôi nhà nhất định là nổi loạn.” Tôi châm chọc địa nói.

”À, ta không cho là như vậy.” Dumbledore nói “Mẹ của trò chính là Sadie tiểu thư gần đây mới kế thừa gia nghiệp?”

”Sadie Tiểu thư” chính là thân phận được công nhận hiện nay của Blaise.

Tôi hiểu được Dumbledore đang ám chỉ cái gì, nhưng tôi thực sự rất chán ghét thảo luận vấn đề này trước mặt nhiều người như vậy.

Tôi áp chế phản cảm trong lòng, nhấp hé miệng: “Đúng vậy, mẹ tôi tuy vẫn còn độc thân nhưng việc này cũng không thể chứng minh được mẹ tôi và gia đình Black có liên quan gì đến nhau!”

”Trò cũng không cần đề phòng như thế! Nếu trò không muốn nói, ta cũng sẽ không ép buộc trò. Đây...” Dumbledore nhìn Sirius mất một cái “Chính là vấn đề của trò.”

”Sylvia...” Sirius khàn giọng kêu tôi một tiếng, “Cháu... cháu là...”

Nhưng lời nói của chú ấy bị đánh gãy, cánh cửa lại bị mở ra, một phù thủy bước vào.

Tóc đen, mũi ưng, một thân thể cao gầy dưới lớp áo choàng đen.

Tôi tuyệt đối không nghĩ tới sẽ gặp người này ở đây.

Tôi cảm thấy được trong lòng bồn loạn.

”Có chuyện gì vậy?” Người đó không kiên nhẫn “Tôi nhận được tin nhắn từ thần hộ mệnh của thầy, Dumbledore.”

Tiếp theo người đó nhìn thấy tôi.

”Sylvia?” Người đó rất nhanh đi đến trước mặt tôi, cúi đầu nhìn mặt của ta, ánh mắt dừng trên cánh tay tôi một lúc “Sao lại thế này?”

Tôi ngẩng đầu, phức tạp nhìn giáo sư Snape.

Moody từng Thần sáng ưu tú nhất, nói khoa trương chính là “tội phạm ở Azkaban có hơn phân nửa là do ông ta tổng vào”.

Sirius là anh hùng trong giới phù thủy, trong cuộc chiến mười mấy năm trước chính là kẻ luôn đứng ở tiền tuyến.

Dumbledore, người đứng đầu, là đối thủ một mất một còn của Voldemort.

Giáo sư Snape từng là gián điệp của Hội Phượng Hoàng.

Nếu tôi còn đoán không ra tôi đã xâm nhập vào việc tụ hội của hội nào, và ở đây là những thành viên của hội gì. Như vậy, tôi thực sự quá ngu dốt rồi.

Tôi cũng rất cục hiểu được tại sao tôi lại muốn học Bế quan bí thuật.

Thật thú vị...Mấy hôm trước tôi còn cho rằng nhà tôi là một gia đình hết sức bình thường, chẳng có khả năng dính dáng liên quan đến Voldemort.

”À” tôi dời ánh mắt, “Em đã đi nhầm nơi nên bị công kích...”

”Trò là nói...” Gương mặt giáo sư Snape hết sức thụ bình tĩnh mà nhìn quanh, mang theo ánh mắt phẫn nộ “Công kích một đứa nhóc học trò còn chưa được mười lăm tuổi?”

Các phù thủy xung quanh đều tránh ánh mắt của giáo sư Snape, có người còn khẽ ho khan.

Trên mặt Sirius biểu hiện rõ sự chán ghét cùng kinh ngạc.

”A, Severus, “ một nam phù thủy có kiểu tóc rẽ ngôi xấu hổ nói “Zed bây giờ còn hôn mê...”

”Đó là do Kreacher muốn bảo hộ tôi.” Tôi châm chọc “Nếu không có nó, cánh tay của tôi sẽ gãy.”

”A...Đúng vậy, Kreacher là một gia tinh vô cùng trung thành.” Dumbledore mỉm cười.

Tôi cảm thấy lời nói của giáo sư Dumbledore lúc nào cũng đầy ẩn ý, rất không thoải mái mà quay đi không nhìn đến ông ấy.

”Có lẽ chính vì vậy mà cô nhóc có thể vào được đây” Moody hoài nghi đánh giá tôi, “Nhưng như thế nào mới có thể cam đoan cô bé không để lộ bí mật?”

”Ừ..” Nữ phù thủy ngồi ở bên cạnh tôi tự hỏi. Tôi thậm chí còn cảm thấy cô ta suy nghĩ đến mức tóc đổi màu “Hay là... thần chú Oblivate?”

Vị phù thủy da đen đeo khuyên tai hít một hơi, dùng sức xoa xoa cái đầu bóng lưỡng của chính mình.

Tôi hốt hoảng

”Đó là trí nhớ của tôi!” tôi đề phòng “Các người không có quyền làm như vậy!”

”Ai cũng không thể cam đoan khi dùng thần chú Oblivate sẽ đảm bảo phần kí ức bị quên lãng này sẽ vĩnh viễn bị quên lãng” giáo sư Snape nhìn nữ phù thủy trẻ với ánh mắt lạnh như băng “Huống chi việc dùng thần chú Oblivate để cưỡng chế quên đi có thể để lại di chứng là khiến trí nhớ bị hỗn loạn. Hiển nhiên, quý cô Tonks đây chẳng những cần phải tham gia huấn luyện Thần sáng lại lần nữa mà còn phải học lại chương trình bùa chú của Hogwarts.”

Dumbledore nhìn bọn họ cười cười.

”Hopper tiểu thư..... Ta phải thận trọng hỏi trò” ông ấy ngồi ngay ngắn, nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt màu lam phía sau cặp kính có tròng bán nguyệt “Trò có nguyện ý lập lời thề Bất-khả-bội không?”

Tôi được lựa chọn sao? Chẳng lẽ tôi sẽ chạy đến chỗ đám Tử Thần Thực Tử, nói cho họ biết tổng bộ của hội Phượng Hoàng ở đâu, thành viên của hội là ai sao? Mà trong cái hội đó còn có cha dượng tương lai cùng với...được rồi!

”Tôi chấp nhận.” Tôi thận trọng nói.

”Đề tôi.” Giáo sư Snape nói.

”Hả, tại sao lại là người?” Sirius đứng lên, ánh mắt xám lóe ra lửa giận.

”Chẳng lẽ người muốn làm?” giáo sư Snape châm chọc nói, “Từ cha đỡ đầu của Harry Potter?”

”Đương nhiên tôi sẽ thực hiện!” Sirius nói, “Tôi và con bé là...”

Hắn dừng lại.

”Người và con bé là gì?” giáo sư Snape nhếch mép cười “Thực đáng tiếc, hiển nhiên tiểu thư Hopper đây dường như không có ý muốn dây dưa cùng gia tộc Black.”

Hắn cố ý đem “Hopper” nhấn mạnh.

Tôi dứt khoát quỳ một gối xuống ngay trước mặt giáo sư Snape, đưa tay phải ra. Mặt Sirius đỏ bừng, rõ ràng bộ dạng muốn nói lại thôi.

Giáo sư Snape liếc nhìn tôi, cũng đưa tay phải ra.

Dumbledore lấy đũa phép của mình ra, đầu đũa phép đặt lên tay của tôi và giáo sư Snape.

”Sylvia!” ánh mắt ông ấy tối đen nhìn tôi, “Trò nguyện ý cam đoan, không đem địa chỉ Hội Phượng Hoàng ở nhà gia tộc Black tiết lộ cho bất kỳ ai không?”

”Tôi nguyện ý.” Tôi nói.

”Trò nguyện ý cam đoan, không đem những danh tính thành viên của hội Phượng Hoàng mà trò nhìn thấy ở đây tiết lộ cho bất kỳ ai không?”

”Tôi nguyện ý.”

”Trò nguyện ý cam đoan, không đem bất kỳ chuyện gì ở Hội Phượng Hoàng tiết lộ cho bất kỳ ai không?”

”Tôi nguyện ý.”

Một ngọn lửa mỏng manh từ đầu đũa phép của Dumbledore xuất hiện, quấn quanh ở bàn tay đang nắm của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 145: Trò chuyện

Dưới sự chứng kiến của Dumbledore, tôi và giáo sư Snape đã hoàn thành lời thề Bất-khả-bội.

Tôi nhìn ngọn lửa mông manh dần biến mất trên tay. Khi nó biến mất hoàn toàn, chúng tôi bỏ tay ra.

“Con còn cần phải làm gì nữa không?” Tôi đứng lên nói.

“Không, không có.” Dumbledore nói.

“Như vậy, con có thể đi rồi sao?” Tôi bình tĩnh nói.

“Đương nhiên, trò có thể đi lúc nào cũng được.” Dumbledore nhả nhận nói.

“Sylvia.” Sirius nói, “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Cháu cho rằng hoàn toàn không cần thiết.” Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hắn, “Kreacher đâu? Cháu có thể xem nó sao?”

“Ít nhất phải ba giờ nữa nó mới có thể tỉnh lại.” Một phù thủy trả lời tôi.

Tôi do dự một chút.

Giới pháp thuật cũng không có quy phạm pháp luật dành cho gia tinh nuôi trong nhà, nhưng không thể nghi ngờ là chúng tuyệt đối không thể công kích phù thủy. Chúng thậm chí còn không thể làm chuyện bất kính với phù thủy, cho dù người kia không phải chủ nhân của chúng.

Hôm nay, dưới tình thế cấp bách Kreacher đã công kích phù thủy. Có thể nghĩ, cho dù nó là vì tôi, sau này nó cũng sẽ bị xem là một gia tinh có tính uy hiếp.

Tôi không biết các phù thủy sẽ làm gì với một gia tinh có tính uy hiếp. Kreacher luôn trung thành và tận tâm với gia tộc Black. Cho dù là tôi, chỉ sợ cũng không thể bắt nó đi theo cùng tôi. Chưa kể nó cũng đã biết quá nhiều bí mật, Hội Phượng Hoàng tuyệt đối cũng sẽ không để nó được tự do.

“Do tình thế cấp bách nên Kreacher... mọi người biết đó...” tôi do dự nói.

“Chúng ta đương nhiên không thể bởi vì hành vi bảo vệ của Kreacher mà trừng phạt nó.” Dumbledore nhìn tôi bằng ánh mắt màu lam, mỉm cười nói.

“Như vậy nó sẽ ổn, đúng không? Giống như bình thường?” Ta nói.

“À, đương nhiên.” Dumbledore nói.

Nghe thấy lời hứa của Dumbledore, tôi hơi hơi yên tâm một chút, quay đầu nhìn về phía giáo sư Snape.

Giáo sư Snape tiến đến trước mặt tôi, dùng đầu phép chạm lên mặt tôi. Chỗ vết thương trên mặt của tôi đau xót, sau đó chợt thấy giạt mình khi có một ít thứ giống như là cát rơi từ trên mặt tôi xuống tấm thảm đơn giản trên sàn.

Tôi vô cùng tin tưởng với phương pháp trị liệu của giới phù thủy. Dù sao cũng từng khiến cho miệng vết thương khủng khiếp trên ngực tôi toàn bộ xóa sạch, không để lại sẹo. Nhưng khi phát hiện có thứ gì đó xâm nhập vào vết thương trên da cũng làm tôi rùng mình.

Giáo sư Snape cúi đầu và niệm một câu chú ngữ, một cảm giác lạnh lẽo bao trùm lên miệng vết thương của tôi. Tôi ngẩn ra, theo bản năng muốn sờ lên mặt nhưng bị cản lại.

“Đừng đụng vào. Đây chỉ là bùa chú che giấu thôi!” giáo sư Snape “Nó chỉ làm cho dân Muggle không nhìn thấy vết thương của trò để trò không bị chú ý trên đường về nhà.”

Dừng một chút, giáo sư còn nói, “Dược Xóa-sẹo cần có thời gian để điều chế!”

Tôi hiểu được ý tứ của thầy. Bây giờ tốt nhất tôi nên rời khỏi đây. Nói thật, tôi hoàn toàn đồng ý.

“Vâng.” Tôi nói. Tôi hướng Dumbledore cáo từ, lại hướng các phù thủy ở đây gật gật đầu. Sau đó đi ra khỏi căn phòng này.

“Từ từ! Sylvia...” Sirius từ trong phòng đi ra, gọi tôi lại.

“Có chuyện gì?” Tôi nói “Cháu nghĩ cháu đã nói rõ ràng hết rồi.”

”A...Chú chỉ là muốn nói, “ chú nói, “Có lẽ chú có thể đưa cháu trở về.”

Tôi nhìn chú ấy.

Chú vẫn là như vậy anh tuấn, cho dù không còn trẻ, khỏe mắt đã có vết nhăn. Chú mặc một cái áo gió mỏng màu đen của Muggle. Cho dù có tùy tiện cài nút, cũng rất đẹp. Thực ra, chú ấy mặc quần áo gì cũng đều rất đẹp.

Tóc đen dài của chú rối tung sau lưng. Ánh mắt thâm thúy nhìn xoáy vào tôi. Và tôi cho rằng đã thấy được tia khăn cầu trong đôi mắt giống hệt tôi ấy.

Nhưng là Sirius Black, ai cũng biết rằng chú sẽ không bao giờ khăn cầu ai.

”Voldemort đã sống lại, mà các người đương nhiên cho rằng hắn nhất định sẽ làm gì đó, đúng không? Sirius...Chẳng lẽ chú còn không biết chú gây chú ý đến mức nào sao? Hầu như toàn bộ phù thủy đều biết chú là anh hùng chống Voldemort. Nếu hắn ta thật sự muốn làm gì đó, chú không phải đích ngắm tốt nhất sao?” Tôi nói, “Cháu đương nhiên không thể để chú đưa cháu về nhà. Cháu không muốn người khác nghĩ gia đình cháu thân thiết với chú!”

Sirius giống như bị ai đánh vào mặt, lui về phía sau. Đầu hơi ngửa về phía sau, trong đồng tử màu xám hiện ra một tia chật vật và bi thương.

Tôi phải hít một hơi thật sâu mới có thể cam đoan rằng tôi có đủ cứng rắn và quyết tâm tiếp tục nói tiếp.

”Sirius...Cháu từng đã cho rằng hai chúng ta... Ít nhất chúng ta có thể trở thành bạn tốt. Cháu không thể phủ nhận thời điểm chúng ta ở cùng nhau quả thật rất vui vẻ...Cho dù là lúc chú là Knight hay sau đó. Chú có lòng nhiệt tình và trung thành dành cho bạn bè không gì sánh được, tinh thần tự nguyện của chú, tự do cùng phóng khoáng không kiểm chế được của chú... Tất cả đều làm cho cháu phải thán phục. Thậm chí chú không hề biết, khuyết điểm của chú, sự lỗ mãng cùng tính nóng nảy và việc lúc nào cũng làm theo ý mình của chú. Cháu đã từng rất thích!”

”Nhưng cháu không thể đồng ý một số hành vi cùng quan điểm của chú... Cháu đã rất thất vọng. Chú thấy đó, chúng ta có một số mâu thuẫn không thể hóa giải.” Tôi bi thương mỉm cười tiếp tục nói, “Cháu cảm kích chú đã đối xử với cháu rất tốt, cháu biết rất rõ. Nhưng cháu cũng biết, cảm tình chú dành cho cháu cũng không nặng như cháu dành cho chú.”

”Sylvia...” Sirius gọi khẽ.

”Không! Để cháu nói cho hết! Nghĩ kĩ, những gì cháu nói đều chính xác đúng không? Tựa như thời điểm lễ Giáng Sinh năm thứ ba, chú tặng Harry một cây Tia Chớp, nhưng chú căn bản không hề nghĩ đến tiện tay tặng cháu cái gì.” Tôi cười cười, “Cháu không nghĩ bản thân không nên tiếp tục suy tính thiệt hơn với chú. Suy tính thiệt hơn cũng không hợp với cháu. Điều đó làm cháu cảm thấy bản thân thật rất thất bại, làm cháu không còn là chính bản thân mình...”

”Cháu cùng gia tộc Black quả thật không có quan hệ gì. Chú không cần vì thế mà quan tâm tới cháu. Cháu là Hopper, cũng là Sadie, nhưng vĩnh viễn không phải Black.” Tôi nói, “Mặt khác, có việc mà chúng ta đều biết, đúng không? Thân nhân này nọ...thật ra cũng không quan trọng với chú như thế!”

”Chúng ta giữ một khoảng cách, được không?” Tôi cúi đầu địa nói.

Thời điểm tôi trở lại Sadie trang viên, Blaise không có ở nhà.

Tôi may mắn thờ phào nhẹ nhõm. Nếu cô ở, tôi còn thật không biết giải thích thế nào về vết thương trên mặt mình đây.

Lúc soi gương, tôi phát hiện, thật ra vết thương của tôi cũng không nặng lắm, không chảy máu nhiều và đã bắt đầu đóng vảy. Nhưng vì toàn bộ phần da bên má trái đều bị trầy nên nhìn qua rất đáng sợ.

Một giờ sau, Dolly cho tôi biết giáo sư Snape đến.

Khi mở cửa thư phòng, giáo sư Snape đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng cao gầy của thầy.

Khi thấy tôi, thầy ấy cũng không nói thêm điều gì, quơ đũa phép triệu hồi một cái ghế đến trước mặt thầy. Tôi ngồi lên cái ghế ấy, thầy đưa cho tôi một lọ ma dược.

Tôi kiên trì bôi ma dược lên vết thương và thầy ấy dùng đũa phép nhẹ nhàng chạm vào vết thương của tôi.

Thanh âm thực sự của thầy và giọng nói lạnh lẽo thông thường của thầy ấy không giống nhau., thanh âm thực của thầy ấy rất dễ nghe, trầm thấp và dịu dàng như tiếng violon, mềm mại như thiên nga. Thầy cúi đầu niệm bùa mê muội, tay cầm đũa phép mang theo mùi dược liệu thoang thoảng chạm rã lướt trên mặt tôi.

Tôi ngược mắt nhìn lên, nhìn vào gương mặt thầy.

Sắc mặt của thầy tái nhợt như thường. Ánh mắt đen láy như pha lê.

Tôi không thể đoán được thầy đang nghĩ gì nếu chỉ dựa vào sắc mặt của thầy, hơn thế nữa thầy còn là bậc thầy Bí thuật. Có lẽ thầy chẳng nghĩ gì

cả thì sao?

Nhưng lúc thầy sắp đi, tôi rút cuộc không thể nhịn được nữa mà hỏi.

”Blaise có biết không?” Tôi nói, “Việc giáo sư vẫn còn làm việc cho Hội Phượng Hoàng?”

Giáo sư Snape dừng một chút.

”Cô ấy biết.” Thầy nói, sau đó ly khai.

Tôi hơi hơi cười khỏ gãi gãi làn da mới tái tạo của mình.

Có lẽ căn bản tôi không cần hỏi, giáo sư Snape hiển nhiên vẫn sẽ tiếp tục làm công việc nguy hiểm như trước. Bằng không, tôi không thể giải thích vì sao thầy luôn bỏ công đi lại mà không dùng hệ thống lò sưởi.

Thân phận của thầy cùng với lời thề tôi đã lập hôm nay. Hiển nhiên đã mặc định chúng tôi đứng cùng phía với Hội Phượng Hoàng.

Tôi bắt quá chỉ vừa mới thoải mái vài ngày thôi mà... Chuyện đã xảy ra ở nhà cũ làm cho tôi cảm giác nguy cơ càng thêm mãnh liệt.

Điều này cũng làm tôi phát hiện ra khuyết điểm của phần Ấn thân. Ở thời điểm trở tay không kịp, bùa chú phóng ra hiển nhiên sẽ nhanh hơn tốc độ tay của tôi. Thế mà lúc trước tôi đã nghĩ có thể dùng phần Ấn thân cũng đủ để tôi thoát ra.

Tôi nên cảm thấy may mắn vì đã phát hiện sớm, thật may vì đó là hội Phượng Hoàng chứ không phải Tử Thần Thực Tử. Nếu là Tử Thần Thực Tử, bùa chú để ngăn tôi thoát đi chỉ sợ sẽ là Avadar Kevadar mà không phải là bùa chú thông thường đâu.

Một lần nữa, tôi lại tiếp tục việc luyện tập bùa chú đã bị gián đoạn, dồn hết sức cho việc luyện tập bùa Mất-tật và Tai-diếc. Tôi không muốn mình “có thể thi triển” mà tôi muốn mình có thể thi triển vừa nhanh vừa nhuần nhuyễn chuẩn xác.

Thậm chí tôi còn mơ “Sở tay ma lực hoàn mỹ” để học vài bùa chú biến chủng của Hỏa diễm chi tiễn. Vẫn như cũ, tôi không cam đoan mình có thể sử dụng trên con người nhưng không ai chê át chủ bài nhiều mà. Học thêm nhiều chú ngữ sẽ không bao giờ thừa.

Tôi lại muốn đi xem Kreacher. Lần trước căn bản tôi chẳng nói được mấy câu với Kreacher. Hơn nữa nó cũng là tại tôi nên mới bị đánh.

Nhưng nói thật, tôi không muốn đến nhà cũ, nơi đã trở thành tổng bộ của Hội Phượng Hoàng. Hơn nữa, nếu gặp Sirius, tôi nhất định sẽ rất xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 146: Tử Thần Thực Tử

Edit: Nguyen_Khanh

Tôi không biết giáo sư Snape đã nói với Blaise như thế nào, có lẽ thầy ấy căn bản là chẳng nói gì cả. Tóm lại Blaise chẳng hỏi tôi bất kỳ vấn đề gì, cứ như là tránh mang rắc rối đến cho tôi vậy.

Nhưng thật ra tôi muốn cô chủ động hỏi tôi. Vì như thế tôi có thể xác định được cô biết được bao nhiêu về Hội Phượng Hoàng và thân phận đặc thù của giáo sư Snape.

Nhưng, cho dù tôi biết cô đã biết được bao nhiêu thì cũng chỉ sợ sẽ không chủ động nói lên suy nghĩ của tôi về vấn đề đó. Bởi vì có lẽ sẽ vi phạm lời thề Bất-khả-bộ. Cho dù nó không phải Pháp thuật Hắc Ám nhưng trừng phạt mà nó đem lại chắc chắn cũng là trí mạng.

Nói ít sai ít, mà không nói thì vĩnh viễn cũng sẽ không sai.

”Con yêu, Severus nhờ mẹ báo cho con...” Đột nhiên có một buổi sáng Blaise thông báo cho tôi một việc “Chương trình học Bề quan bí thuật của con sẽ không học ở trang viên nhà mình nữa!”

Tôi buồn thỉa.

”Không học ở nhà mình?” Tôi kỳ quái lặp lại.

”Ừ, đúng vậy.” Blaise vừa ăn phần bánh mì của cô vừa nói “Đổi thành chỗ lần trước hai người gặp mặt đấy! Tối nay có một buổi học, sau khi học xong con có thể ngủ lại đó. Sau này, Severus sẽ thông báo trước cho con trước lịch học bằng... ừ, điện thoại.”

Tôi nhin không được bẹo má mình. Cho dù trước giờ tôi có đoán được đối tượng mỗi ngày nói chuyện bằng điện thoại. Nhưng việc biết chính xác chủ nhiệm của Nhà Slytherin coi trọng thuần huyết lại sử dụng thiết bị liên lạc của Muggle... Merlin a, chuyện này kinh hãi quá rồi!

"Sau này đều như vậy sao? Điều học ở nơi đó?" Nghĩ nghĩ, tôi thật sự có chút miễn cưỡng nói.

"Chỉ sợ là như vậy." Blaise nói.

Nghỉ hè tới nay, giáo sư Snape mỗi lần đến Sadie trang viên nguyên nhân chính là để dạy tôi Bế quan bí thuật. Mà chương trình học bây giờ lại dời đến Hội Phượng Hoàng...

"Nhưng mà như vậy..." Tôi có chút lo lắng "Thời gian gặp mặt của mẹ và giáo sư sẽ càng ít đi."

"À. Chúng ta đều đã trưởng thành... chúng ta thấu hiểu nhau..." Blaise lộ ra sắc mặt cổ quái, hắng giọng một cái, "Chuyện đó không có quan hệ gì."

"Chỉ mong được thế!..." Tôi thờ dãi nói.

Mặc kệ tình cảm có bao nhiêu mãnh liệt, muốn duy trì tình cảm ổn định lâu dài cũng cần một khoảng thời gian dài và cố gắng bồi đắp.

Buổi chiều, tôi lại đi đến quảng trường Grimmauld. Lần trước, lúc đi khỏi đây, tôi còn nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến đây nữa cơ.

Tôi trốn ở phía sau một căn nhà của Muggle, tung một nắm phấn Ấn thân lên người. Thật ra không phải vì tôi sợ lại bị công kích. Nhưng mà một khi đã biết bí mật của chỗ này thì tốt nhất là đừng gây chú ý cho bất kể kẻ nào, đúng không?

Thờ dãi, tôi sờ sờ túi nhỏ đựng phấn Ấn thân. Hiện tại nó đã voi khá nhiều. Ở thời điểm cấp bách lần trước, tôi đã lãng phí làm rơi mất gần một nửa.

Nhắm mắt lại, tôi lại cảm nhận được tia sáng bạc mỏng manh chỉ đường lần trước, lại bước vào tòa nhà cũ kỹ tang thương kia.

Lầu một thoát nhìn trống rỗng, chỉ có phòng bếp đèn sáng. Kreacher lui ở trong góc, thân thể đầy bụi cùng tấm thảm dơ bẩn dung hợp hoàn mỹ. Đường như cảm nhận được gì đó, nó nghi hoặc đứng thẳng dậy, tôi mới phát hiện ra nó.

Tôi thật cao hứng khi nó thoát nhìn vẫn như trước. Hiển nhiên cũng không bị trừng phạt gì.

Tôi giải trừ hiệu quả ấn thân, rồi bảo gia tinh đang kích động muốn hét lớn nhỏ giọng lại.

"Kreacher nghĩ cô chủ nhỏ sẽ không trở lại nữa..." nó kích động

"Tôi đương nhiên sẽ trở về." Tôi có chút chột dạ nói. Nếu không phải giáo sư Snape, tôi chỉ sợ sẽ không bao giờ đến đây lần nữa... "Hon nữa, đêm nay ta còn muốn ngủ lại nữa nha!"

"Ngủ lại!" Kreacher kích động đến độ lăn kềnh ra đất "Kreacher sẽ dọn phòng cho cô chủ nhỏ!"

"Đương nhiên có thể!" Tôi mỉm cười nói, ánh mắt nhin không được mà nhìn thân thể bụi bặm dơ dáy của nó nhẹ nhàng nói "Nhưng trước đó, ngươi phải làm mình trông sạch sẽ chút đã!"

"Gia tộc Black là quý tộc cổ xưa" tôi thần sắc nghiêm nghị nói, "Kreacher thân là gia tinh của quý tộc cổ xưa đương nhiên phải có phong thái của gia tinh quý tộc cổ xưa! Vì vậy... đi thôi!"

Kreacher nhìn tôi rung rung nước mắt, cúi chào tôi rồi biến mất.

Tôi đứng tại chỗ một hồi, sau đó hướng phòng bếp đi đến.

"Xin chào, phu nhân Weasley." Ta nói.

Phu nhân Weasley giật mình nhìn qua, mà nữ phù thủy tóc tím còn trực tiếp đem đĩa thức ăn làm rơi trên mặt đất.

"A, xin lỗi." Cô ấy nói, ngồi chồm hồm luống cuống tay chân thu thập.

"Trời ạ, Tonks, cô nên cẩn thận chút chứ! A, xin chào, Sylvia, " Phu nhân Weasley nói, "Rất vui khi nhìn thấy cháu. Bọn trẻ đều ở trên lầu... Tonks, cô có thể mang cô bé đi tìm bọn trẻ không?"

"Đương nhiên." Tonks xoa xoa tay, nhiệt tình nói, "Tôi là Nymphadora Tonks, xin chào Sylvia. Đi theo tôi này."

Cô mang theo tôi đi qua cánh cửa, đi qua hai cái màn che thật dài. Sau đó va phải một cái ô rồi ngã xấp.

"Tonks!" Phu nhân Weasley ở phòng bếp căm tức nói "Tại sao cô luôn té ngã ở mọi nơi như thế?"

"Thực xin lỗi!" Tonks nằm trên mặt đất, ngửa mặt lên trời, kêu thảm thiết "Đều do cái ô không hay ho này đấy chứ. Chúng ta nên đem nó qua chỗ khác..."

Tonks còn chưa nói xong, đã bị một tiếng hét chói tai đến đáng sợ khiến người khác lạnh hết cả người cắt đứt.

Tôi kinh hãi xoay người, thấy màn che khi nãy bị xốc lên, một bức chân dung của một lão bà đang hét chói tai.

”Súc sinh! Đồ đê tiện! Nghiệt tử dơ bẩn tội lỗi! Tạt chúng, quái thai, người quái dị, mau cút khỏi đây! Ai cho các ngươi làm bản ngôi nhà tổ truyền của taaaa....”

Nhờ thanh âm chói tay của lão bà, mấy bức chân dung đằng sau cánh cửa của đại sảnh bị đánh thức và cũng gia nhập đội ngũ la hét. Thứ thanh âm kinh khủng này quả thật có thể làm cho người ta phải phát cuồng.

Tonks bày ra biểu tình tuyệt vọng, liều mạng đem màn che kéo lại.

Sirius cùng giáo sư Lupin chỉ cần hai bước đã phóng từ lầu ba xuống.

Chân dung lão bà thấy họ, ánh mắt trừng càng lớn.

”Bại gia tử, gia tộc sỉ nhục, ta đã sinh hạ ra nghiệt chủng!” Bà lớn tiếng kêu lên.

Lupin giúp đỡ Tonks, hai người hợp lực đem màn che kéo lại, mà Sirius đi vào đại sảnh, trực tiếp phóng bùa hôn mê cho mấy bức chân dung.

Trong không khí yên tĩnh vẫn còn văng vẳng ma âm, tôi sợ hãi mà than “Này, đó là có chuyện gì?”

”Mẹ của chú.” Sirius hơi hơi thở hỗn hển, vén mái tóc đang cản trở tầm nhìn của mình lên, bình tĩnh nói.

Tôi nao nao.

Thùng thùng thùng thùng!

Một tràng tiếng bước chân từ cầu thang vọng tới. Ngay sau đó, Hermione lao đến, dùng sức ôm chặt lấy tôi, mái tóc màu hạt dẻ xoa tung cơ hồ che kín tầm nhìn của tôi.

”Sylvia!” Cô kinh hi “Tớ nghĩ rằng nếu bước vào hội Phượng Hoàng sẽ không thể liên lạc với cậu. ..Nhưng mà, cậu thật khiến cho người khác kinh ngạc!”

”Ừ, quả thật làm cho người ta kinh ngạc.” Tôi lầu bầu nói, “Tóc của cậu càng khiến cho người khác thêm kinh hãi.”

”Tớ chỉ là không có thời gian sửa soạn!” Cô bất mãn nói.

”Đúng vậy, muốn sửa soạn chưa cần tới năm phút đâu. .. Ở thời điểm hẹn hò với Krum, làm sao cậu có nhiều thời gian đến thế nhỉ?”

Hermione không được tự nhiên cười vỗ tôi một cái. Tránh ra một chút, Harry mới bước vào tầm mắt của tôi.

”Rất vui được gặp cậu.” Sắc mặt của cậu ta tái nhợt cười cười, ôm tôi một chút.

”Ồ, biểu tình của cậu không giống như vậy nha.” Tôi nửa thật nửa giả oán giận.

”Nếu cậu. . .” cậu ta nhìn thoáng qua cha nuôi của mình “Bị che giấu suốt một kỳ nghỉ hè, cậu cũng sẽ không cảm thấy cao hứng được đâu, Sylvia.”

”Tớ thì tớ cũng chẳng biết gì nhiều hơn so với cậu. . .” Tôi giả cười nói, “Hơn nữa tớ tuyệt đối không hy vọng mình biết được nhiều. Thật là gặp quỷ mà.”

Ron Weasley theo cầu thang đi xuống đến nơi, đứng bên cạnh Harry. Thấy tôi thì nụ cười của cậu ta cứng lại. Em gái của cậu ta, một cô bé xinh đẹp với mái tóc đỏ cẩn thận nhìn tôi cười “Xin chào, em là Ginny Weasley, chị có thể gọi em là Ginny.”

Slytherin rất ít khi gọi tên của người chưa quen. Nhưng xét thấy hiện tại có đến ba Weasley ở đây.

”Xin chào, Ginny.” Tôi nói.

Ba, ba, hai tiếng nổ mạnh chói tai vang lên, cặp sinh đôi nhà Weasley xuất hiện trước mặt chúng tôi. Hiện tại thì đã có năm Weasley.

”Merlin, ngạc nhiên chưa này...” Hai người hiếu kỳ nhìn tôi chăm chăm.

”Hôm qua lúc chúng ta biết được tin này...”

”...Chúng ta quả thực không thể tin được.”

”Fred.” Một người nói.

”George.” Người còn lại nói.

”Hoan nghênh tiểu thư Slytherin...” hai người làm một cái lễ nghi của kỵ sĩ cổ, ngâm nga nói “Lấn vào Bộ chỉ huy của Hội Phượng Hoàng.”

Tôi không biết chính xác bọn họ cảm thấy thú vị hay chẳng qua chỉ là đang châm chọc tôi, có phần xấu hổ cười cười.

”Tốt lắm, George, Fred.” Hermione tiến đến, giải trừ xấu hổ của tôi “Tại sao hai người không đi làm việc khác đi? Sylvia, chúng ta đi lên lầu.”

”Nghe nói cậu phải ở lại?” Hermione vừa đi vừa nói chuyện, “Thật hay quá, cuối cùng cũng có người có thể cùng tớ thảo luận chương trình học năm tới rồi...”

Tôi che cái mũi, ngăn cản bụi bốc lên theo mỗi bước chân “A...nhưng mà chỉ ở lại có một buổi tối thôi!”

”Phải không?” Hermione tiếc nuối nói xong, mở ra một cái cánh cửa, bên trong có hai cái giường đơn “Tớ cùng Ginny ở đây. Đêm nay tìm thêm một cái giường cho cậu nhé! Phòng khác vẫn chưa dọn dẹp được...”

”Không cần.” Tôi chần chờ một chút, nghĩ mình nên tin tưởng vào tốc độ làm việc của gia đình “Tớ nghĩ một lát nữa tớ sẽ có phòng riêng thôi!”

”Cậu xác định?” Hermione ngạc nhiên nói, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn Harry và Ron vừa theo vào “Ron! Đây là phòng ngủ của con gái!”

”Ai đề ý đâu.” Ron Weasley nói thầm.

Harry hừ một tiếng, Hermione chột dạ, im lặng không nói tiếp nữa.

”Được rồi, cậu chỉ có thể ở một đêm, “ cô nói, “Như vậy ngày mai đi trễ một chút nha! Tớ có rất nhiều đề tài muốn thảo luận với cậu...”

”Chỉ sợ không được, “ tôi xin lỗi nói, “Ngày mai tớ còn có hẹn với Draco ở hẻm Xéo!”

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại.

”A...à phải...Tốt lắm...” Hermione ấp úng nói xong, đem ánh mắt nhờ sự giúp đỡ từ Harry.

”Sylvia.” Harry nói. Cậu ta hít một hơi thật sâu “Thật xin lỗi, trước nghĩ hè tớ quên nói cho cậu biết, nhưng...”

”Harry!” Hermione cả kinh kêu lên.

Nhưng mà Harry tiếp tục nói tiếp.

”Lucius Malfoy là một Tử Thần Thực Tử. Vào ngày hôm đó, tớ đã tận mắt chứng kiến!”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 147: Trò chuyện với Harry

Trong lòng tôi chợt trầm xuống, Hermione che miệng lại, ánh mắt Harry nhìn tôi chăm chú.

”...Chỉ vậy thôi sao?” Ngao mạn vuốt vuốt nếp áo choàng phẳng lại “Tớ biết rồi!”

”Sylvia...” Hermione nắm lấy tay tôi “Cậu không cần quá đau lòng...”

”Đau lòng?” Tôi nhú nhú mày “Tại sao tôi phải đau lòng?”

”Cô chỉ có thể phải không?” Ron Weasley quệt miệng nói.

”Ron!” Hermione nghiêm khắc nói.

”Tớ nói sai sao? Một Slytherin làm sao sẽ đau lòng vì một Tử thần Thực tử chứ!” Ron mỉa mai.

”Cậu đừng quên...” Hermione tức giận “Giáo sư Snape là thành viên của Hội Phượng Hoàng!”

”Tớ rất muốn biết tại sao giáo sư Dumbledore lại tin tưởng lão già đó như thế”

“Giáo sư trẻ tuổi hơn cha cậu, Weasley.” Tôi lạnh mặt nói.

“Thì sao?” Ron nhún nhún vai, “Tôi thấy không giống.”

“Có lẽ cậu nên học Harry đeo kính đi!” Tôi cười khẩy “Tôi đoán cậu ấy nhìn rõ hơn cậu đấy!”

“Cậu thấy rõ không, Harry?” Ron hỏi. Harry mơ hồ lầm bầm vài tiếng gì đó không rõ “Tôi cũng không rõ tại sao giáo sư Dumbledore sẽ tin tưởng người. Malfoy, rõ ràng là một gia tộc phù thủy Hắc ám và cô là bạn gái của một Malfoy!”

“A, nếu cậu có xem qua báo chí. Như vậy cậu cũng có thể biết gia tộc của tôi cũng là một gia tộc phù thủy Hắc ám. Và trên thực tế từng gia tộc phù thủy thuần huyết hầu hết đều có quan hệ với pháp thuật Hắc ám, không phải sao?”

“Nhà Weasley chưa từng có!”

“Tin tưởng tôi, nhà Weasley là trường hợp dị thường...” Xét thấy sự thân thiện của phu nhân Weasley, tôi dừng một chút, vẫn là không có đem phần còn lại nói ra “...cho dù là trên phương diện tài sản hay pháp thuật đều dị thường”. Nếu nói ra câu này, nhất định sẽ khiến Ron phát điên. “Về phần tôi và Draco, thật ra tôi không cảm thấy chúng tôi có gì không xứng!”

“Phải rồi, chắc cô rất vinh hạnh khi làm bạn gái của một Tử thần Thực tử con nhĩ? Nó nâng niu cô trên lòng bàn tay nhĩ?”

“Ron!” Harry nổi giận đùng đùng. Từ lúc nghỉ hè đến giờ, hiển nhiên tính khí có chút nóng nảy hơn, quý dị nhất là hình như Ron Weasley lại có vẻ chột dạ.

“Sylvia...” Harry xoay đầu lại hướng tôi, gian nan nói, “Cậu xem, tớ cho đến bây giờ đều không có không tin tưởng cậu...Tớ biết cậu là một cô gái như thế nào, cậu cũng sẽ vĩnh viễn không có cùng quan điểm với Voldemort. Nhưng Malfoy thì...”

“Harry.” Tôi chặn đứng lời của cậu ta, “Tớ biết cậu với Draco là cái dạng quan hệ gì, hai người giống như sinh ra để trở thành đối thủ một mất một còn của nhau vậy. Nhưng giống như cậu biết tớ, tớ cũng biết rõ cậu ta...”

“Cho dù cha cậu ấy là một Tử thần Thực tử thì như thế nào?” Hít sâu một hơi, tôi tiếp tục nói: “Đúng vậy...cậu ấy là kẻ được nuông chiều từ bé, căn bản là sẽ không để ý đến cảm giác của người khác. Cậu ấy ngang ngược, tính tình xấu xa, là kẻ ác bá trời sinh...”

“Ah, cô dĩ nhiên là biết!” Ron Weasley rút cục nhìn không được nói chen vào.

“Nhưng, chúng tớ vẫn ở cạnh nhau hơn hai năm nay. Cho nên tớ biết...” tôi không nhìn đến cậu ta, tiếp tục nói “Cậu ấy quả thật đã bị chiều hư nhưng cậu ấy không lấy việc hành hạ người khác làm niềm vui cũng không làm những việc giết người không lý do. Cậu ấy không thể trở thành Tử thần Thực tử được! Cậu ấy tôn trọng tớ, thậm chí có thể dễ dàng tha thứ việc tớ trở thành bạn với cậu và Hermione!”

“Dễ dàng tha thứ!” Harry thấp giọng lầm bầm.

Tôi cười rộ lên.

“Đừng để ý cách dùng từ đó! Tớ biết cậu hiểu ý tớ!” Tôi nói, “Harry nghe này... Trở thành bạn của cậu và Hermione thật sự rất tốt. Tớ thích sự thiện lương và chính trực của cậu cũng như sự thông minh cơ trí của Hermione, và tớ cũng rất thích Draco. Thời điểm cậu ấy không được tự nhiên, thẹn thùng đáng yêu biết bao nhiêu!”

“Thẹn thùng? Thật vậy chăng?” Đôi mắt xanh biếc ẩn sau cặp kính của Harry khẽ di chuyển cho thấy cậu ta đang suy nghĩ, mỉm cười cứng ngắc, tôi thậm chí nhìn đến cậu ta đang nổi da gà “Malfoy cũng sẽ thẹn thùng?”

“Đương nhiên! Cậu ấy cũng chỉ là một kẻ được nuông chiều đến hư mà không phải kẻ đại gian đại ác gì!”

Harry lầm bầm một câu, xem khẩu hình thì dường như là đang nói “Dù sao cũng không sai biệt lắm” linh tinh.

“Vốn tớ cũng chẳng muốn có dính líu gì đến Hội Phượng Hoàng nhưng hiển nhiên bây giờ đã phải dính dáng đến. Đúng vậy, tớ biết tớ ở Hội Phượng Hoàng bên này và cha cậu ấy là Tử thần Thực tử, tớ cũng không thể nói việc này không có liên quan gì...” Tôi nói, “Nhưng tớ không thể vì vậy liền đoạn tuyệt quan hệ với cậu ấy. Điều này đối với cả hai chúng tớ đều không công bằng. Có lẽ tình cảm sẽ vì lựa chọn con đường khác nhau mà ngày càng xa cách nhưng tớ không cho rằng cậu ấy sẽ lựa chọn đi theo con đường của Chúa tể Hắc ám. Hermione?”

“Hả?” Hermione ngẩng đầu lên, “Cái gì?”

“Durmstrang là một trong những học viện nổi tiếng nhất có khuynh hướng sử dụng pháp thuật Hắc ám, cậu cho rằng Krum tốt nghiệp từ nơi đó cũng sẽ là phù thủy Hắc ám sao?”

“Không!” Hermione quả quyết nói, “Nếu anh ấy thật là phù thủy Hắc ám, như vậy căn bản anh ấy sẽ không cùng một Muggle như tớ nói chuyện yêu đương.”

Ron Weasley thở mạnh.

"Chính là như vậy." Tôi quay đầu trở về nhìn Harry, "Thời điểm chúng tớ bắt đầu hẹn hò, ai cũng cho là tớ là một phù thủy xuất thân Muggle. Nếu cậu ấy thật sự là một người xấu, căn bản chúng tớ sẽ không thể trở thành bạn chứ đừng nói gì đến việc hẹn hò. Cậu hiểu chưa?"

"Được rồi!" Harry không tình nguyện nói, "Tớ đã không đúng khi đánh giá hay can thiệp vào chuyện của cậu và Malfoy."

Tôi nhin không được nhìn cậu cười cười.

"Nhưng cậu phải chú ý..." Cậu ta thận trọng nói "Đừng nói chuyện gì có liên quan đến hội Phượng Hoàng cho cậu ấy. Tốt nhất ngay cả ám chỉ cũng đừng đề cập đến!"

"Đương nhiên, tớ đã lập lời thề Bất-khả-bội." Tôi gật gật đầu, "Đối với bất kỳ ai tớ cũng không thể nói đến. Nếu để lộ bí mật, tớ sẽ chết cho dù là vô tình hay cố ý. Cậu có thể yên tâm!"

"A, trời ạ." Harry trở mình mắt tròn trắng, "Cho nên tớ mới nhắc nhở cậu không cần đàm luận. Cậu cho là tại sao?"

Tôi ngán người, còn chưa kịp bình luận gì, cánh cửa đã bị mở ra.

"Thật cao hứng khi thấy các em tán gẫu vui vẻ như vậy!" Tonks nói, "A...Nhưng mà Molly để cho chị gọi các em đi xuống ăn cơm. Chị nghĩ nếu trong vòng năm phút mà mọi người vẫn chưa có mặt ở nhà ăn, bà ấy nhất định sẽ rất giận dữ."

Chúng tôi theo cô ấy đi xuống lầu. Thời điểm đi qua cái ô lớn kỳ quái, Tonks cực kỳ cẩn thận mà đi vòng qua.

"Đều đến đủ chưa?" Phu nhân Weasley nhìn xung quanh một chút, con gái nhỏ của bà đang giúp bà bày chén đĩa "George cùng Fred đâu?"

"Con đến đây." hai tiếng động lớn vang lên, cặp sinh đôi nhà Weasley xuất hiện ngay trước mắt mẹ họ.

"Này!" Phu nhân Weasley lui về phía sau từng bước, rống giận, "Độn thổ không dùng để dọa mẹ của hai đứa! Chỉ có vài bước thì không cần dùng đến Độn thổ!"

"Đừng như vậy mà mẹ."

"Độn thổ nếu không dùng thì học nó có nghĩa gì đâu nè!"

Cặp sinh đôi lơ đãng nói xong, cười hi hi vào chỗ ngồi.

"Ginny!" Tonks vui vẻ nhìn cô bé tóc đỏ bằng ánh mắt nóng bỏng "Đến đây đi, chị cũng muốn phụ...!"

"Hà, không, " phu nhân Weasley cẩn thận giữ Tonks ngồi im, có vẻ bà vẫn còn sợ hãi "Để Ginny tự làm được rồi, cũng không phải việc nặng gì đâu..."

"A, tôi thích làm việc." Tonks đầy nhiệt tình nói. Cô ra sức tránh né phu nhân Weasley, tiếp nhận chén đĩa trong tay Ginny, bắt cần đá bay một cái ghế. Ginny vội vàng đỡ cô lại bàn ăn.

Phòng bếp thoạt nhìn rất lớn. Đầu bàn ăn đã có một người ngồi, là anh hai nhà Weasley, tóc đỏ dài, tai đeo khuyên. Anh ta nhìn cặp sinh đôi em mình với ý cười đọng đầy trong mắt.

"Ngồi xuống đi, Sylvia." Hermione lôi kéo tôi ngồi xuống đối diện Tonks, Ron và Harry cũng ngồi xuống.

Sirius cùng giáo sư Lupin đi đến, bọn họ ngồi ở bên cạnh Tonks.

Dường như bắt đầu từ lúc bước vào nhà ăn, Sirius liền nhìn tôi, ngay cả trả lời câu hỏi giáo sư Lupin đều có vẻ không yên lòng.

Ánh mắt của ông ấy rất rõ ràng, tôi không khỏi khựng một tiếng, hướng bên cạnh nhìn lại.

"Giáo sư Snape đâu? Thầy ấy không ở đây sao?" Tôi nói, "Cháu nghe nói thầy ấy sẽ dạy học vào tối nay!."

Sắc mặt Sirius nhanh chóng trầm xuống.

"Ông ấy không ăn cơm ở đây." Harry nói.

"Thật sự là cảm ơn trời đất." Ron lầm bầm.

"A..." Hermione nhìn nhìn không khí có vẻ nặng nề "Tonks, làm gì để giải trí đi! Đừng ngày nào cũng giống nhau"

"Đương nhiên." Tonks vui vẻ nói xong, cái mũi của cô cùng môi trên chậm rãi nhô ra, giống hệt cái miệng của con vẹt.

"Ah?" Tôi kinh ngạc.

"Tôi là một phù thủy biến hình!" Tonks mở cái miệng chim của cô ra nói chuyện.

”Thực sự rất tuyệt!.” Tôi thiết tình tán thưởng.

Sau một trận hỗn loạn do cặp sinh đôi gây ra, mọi người rốt cuộc cũng ngồi xuống hết. Với một kẻ chưa từng sống trong một đại gia đình, tôi có chút hâm mộ nhưng khi hiện thực bày ra trước mắt, tôi có chút sợ hãi. Không thể trách phụ nhân Weasley tính tình không tốt, cho dù có tính tình tốt, thì đối với việc phải chăm một đàn con thế này thì tính tình cũng khó mà tốt nổi.

”Ăn đi!” Phụ nhân Weasley nhiệt tình nói. Bà đưa cho tôi một bộ chén đĩa “À, ta không biết tay nghề của ta có hợp khẩu vị của cháu hay không...”

Tôi vội vàng cảm ơn. Nhưng trước khi tôi kịp tiếp nhận chén đĩa từ bà, một cái khay lớn ngay lập tức xuất hiện trước mắt tôi, ngăn cản hành động của bà. Một cái khay lớn chứa rất nhiều đĩa thức ăn bằng bạc, sáng lấp lánh. Từng món ăn trong đĩa đều trang trí bày biện vô cùng tinh xảo nhưng phân lượng dường như chỉ đủ cho một người.

Tôi kinh ngạc nhìn khay thức ăn xuất hiện đột ngột này, quay lại nhìn Kreacher đang đứng bên cạnh.

Hiện tại, Kreacher trông rất sạch sẽ. Ngay cả lông trắng trong tai cũng thơm tho bông xù mềm mại, quần một cái khăn bàn trắng tinh.

”Cô chủ nhỏ đương nhiên muốn ăn món ăn của Kreacher làm!” Nó nói.

”A...” Tôi có chút xấu hổ nhìn sang những người khác. Tất cả mọi người trên bàn ăn đều im lặng, chờ xem phản ứng của tôi. Lại có người trao nhau những ánh mắt ra vẻ hiểu rõ.

”...làm tốt lắm Kreacher “tôi không thể nói ra những lời nói đã kích đến gia đình, nhất là khi nó làm những việc không bị cấm “Người có thể đi xuống.”

”Vâng, cô chủ nhỏ!” Kreacher kích động cúi mình vái chào, sau đó biến mất.

”Hả...” Ron Weasley nói.

”Thật không sai.” Tonks nói.

Tôi khó khăn đem khay đẩy ra “Có muốn cùng ăn không?”

”Không, quên đi, hiển nhiên Kreacher chỉ chuẩn bị cho mình em!” Tonks nhìn nhìn khay, lắc lắc đầu. Ngay sau đó cô duỗi cái cổ dài trong hưng phấn “Em quả nhiên là hậu duệ trực hệ của nhà Black? Mẹ của chị là Andromeda Black, nhưng vì gả cho cha chị nên đã bị xóa tên. Chị có thể xem là chị họ của em đấy!”

Sirius âm thầm cho Tonks một ánh mắt tán thưởng.

”Không, đương nhiên không phải.” Tôi làm bộ không có thấy, mỉm cười nói, “Tôi nghĩ chỉ vì tôi là một thuần huyết và tương tự, gia tộc tôi cũng là quý tộc cổ xưa!”

Tay nghề của Kreacher phi thường tốt, chuẩn bị phân lượng cũng phù hợp cho một “tiểu thư quý tộc“. Cho dù tôi cảm thấy việc bị nhìn chăm chăm trên bàn ăn khiến tôi có thể khó nuốt xuống, nhưng cuối cùng tôi cũng có thể ăn hết.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 148: Sirius black ngoại truyện (2)

Edit: Nguyen_Khanh

Ngày 18/08/1995...

Lupin đi đến phòng khách trên lầu hai thì trông thấy Sirius. Sirius lười biếng ngồi trên ghế với mái tóc đen rối tung. Bên cạnh là lò sưởi âm tường với ngọn lửa cháy lách tách, sắc đỏ từ ngọn lửa chiếu sáng gương mặt anh tuấn. Lông mi của anh thật dài, dường như là điểm đặc trưng của nhà Black.

Sirius dựa lưng vào ghế, hai cái chân bắt chéo gác lên tay vịn ghế. Ánh mắt vô định nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt, nơi đó đã bị một cái thảm treo tường cũ chiếm cứ hết cả bức tường.

Tấm thảm treo tường đã cũ nát, màu sắc thì âm đạm còn có mấy chỗ bị sâu mọt làm hỏng. Nhưng những tấm ảnh tư liệu của gia tộc được thêu bằng chỉ kim tuyến thì vẫn sáng lấp lánh như cũ.

”Sylvia không có tên trên đó.” Lupin nói, ánh mắt nhìn chăm chú vào một hàng phía dưới cùng, một cái lỗ nhỏ đại biểu cho Sirius, bên cạnh là em trai của

hắn – Regulus Black, ngày mất là mười lăm năm trước.

“Đương nhiên là không có!” Sirius vừa nhìn thăm treo tường vừa chậm rãi nói, theo bản năng vuốt ve tấm da dê nhẵn nhụi đã ố vàng trong tay “Từ trước đến nay, con riêng không được nhập gia phá!”

Lupin biết tờ giấy kia viết cái gì, vài ngày qua hắn đã nhiều lần thấy Sirius cầm trên tay và ngắm ngời. Vào cái ngày mà Sylvia Hopper xâm nhập vào nhà cũ, Sirius liền suốt đêm chạy tới Hogwarts để nó lấy ra.

Ở Anh quốc, mỗi khi có một đứa trẻ có thiên phú pháp thuật được sinh ra đều được Sách pháp thuật Hogwarts ghi chép vào hồ sơ. Cho đến năm bọn trẻ mười một tuổi và đã biểu lộ ra thiên phú pháp thuật của mình, Hogwarts mới tự động ghi tên bọn trẻ vào danh sách nhập học cùng thư thông báo nhập học, sau đó được hiệu trưởng ký tên rồi gửi đến bọn trẻ trước sinh nhật mười một tuổi của chúng.

Phần tư liệu trong tay Sirius chính là danh sách những đứa trẻ được sinh ra năm 1980.

Trẻ con Muggle sở hữu thiên phú pháp thuật rất hiếm. Nhưng học trò Hogwarts đa phần đều là thuần huyết hoặc hỗn huyết. Và lại cũng không phải những đứa trẻ Muggle có thiên phú đều phát hiện được thiên phú của mình trước mười một tuổi, và có lẽ cả đời cũng không phát hiện ra thiên phú của bản thân.

So với danh sách nhập học ít ỏi đến đáng thương, bản ghi chép thiên phú pháp thuật thực dày đến đáng sợ.

Nhưng Sirius tìm được thứ mình muốn cũng không mất bao nhiêu thời gian. Black chữ cái đầu tiên là B, nằm ở mảy tờ đầu trong bản ghi chép.

Sylvia Black, ngày sinh 27/08/1980, khu vực dân cư Muggle vùng Manchester phụ cận thị trấn Alston.

Lupin xuống lầu đi đến nhà bếp rót hai tách cà phê, trở lại phòng khách đưa cho Sirius một tách, còn mình ngồi xuống đối diện hắn.

Sirius ngược mắt nhìn Lupin.

Lupin gật gật đầu. “Sylvia đã ngủ.”

Sirius phìền muộn đem bản ghi chép vo thành một cục và ném đi. Sau đó lại đem nó trở về và vuốt thẳng lại.

Lupin làm như chẳng phát hiện ra, vẫn bình thản chậm rãi uống cà phê của mình. Vài ngày vừa rồi, cảnh tượng đó đã diễn ra rất nhiều lần vì thế không cần phải kinh ngạc nữa.

“Tôi thực ngu ngốc.” Sirius thất bại thờ dài, ngửa đầu dựa vào ghế, nhìn lên trần nhà trên cao, chậm rãi nói “Tôi phải sớm phát hiện ra. Tại sao tôi không phát hiện ra sớm? Tướng mạo con bé có rất nhiều điểm đặc trưng của nhà Black, không phải sao?”

Lupin không nói chuyện, hắn biết bạn hắn cũng không cần hắn trả lời.

“Con bé ghen tị với Harry... Con bé nói bản thân vĩnh viễn đều không bằng Harry. Mà tôi lại nói với con bé như thế nào?” Sirius tiếp tục nói, “Tôi nói với con bé Harry là con đỡ đầu của tôi. Tôi không nên biểu lộ sự chán ghét với Draco vì thằng nhóc đó là con trai của Narcissa, chỉ nghĩ nó giống cha nó là một kẻ tự cao tự đại ngạo mạn khiến người chán ghét. Tôi không nên trước mắt con bé mà mắng thằng nhóc đó là nhãi con Từ thần Thực tử.”

“À. Nếu tôi là Sylvia...” Lupin nhắm mắt ngẫm nghĩ, mỉm cười nói “Quả thật, rất khó để tha thứ cho anh!”

Sirius có vẻ uể oải hơn.

“Con bé đã nghĩ tôi thế nào?” Sirius thất bại nói “Con bé có phải đã nghĩ khi tôi biết thân phận thực của nó thì tôi cũng sẽ gọi nó là nhãi con Từ thần Thực tử giống Draco không?”

Hắn đem thân hình cao lớn của mình tựa hẳn vào ghế “Sylvia... con bé không giống... con bé là...”

Con gái của Regulus.

Hắn thừa nhận hắn chưa bao giờ đem Regulus để vào mắt. Từ nhỏ hắn luôn không thích người em trai yếu đuối, luôn theo sau hắn như cái đuôi nhỏ, mỗi lần hắn định làm gì thì luôn bị tên nhóc đó uy hiếp “Em sẽ mách mẹ...”.

Bất luận mẹ nói gì cũng đều ngoan ngoãn vâng theo, luôn tuân theo quy củ, chẳng có chút thú vị gì.

Ở Hogwarts, hắn thừa nhận các phù thủy xuất thân Muggle cũng sẽ không yếu hơn phù thủy thuần huyết nhưng Regulus lại luôn tôn sùng tín ngưỡng thuần huyết đến mức cổ chấp. Khi biết Regulus trở thành Từ thần Thực tử, sự kinh ngạc của hắn lại lớn hơn sự phẫn nộ. Đến tận bây giờ hắn vẫn không tin đứa em trai luôn yếu đuối của hắn thể nhưng thật sự có dũng khí cầm đầu phép lên chiến đấu. Yếu đuối như thế, chỉ vừa mười sáu tuổi, trở thành Từ thần Thực tử thì lại có thể làm được gì?

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn không quan tâm đến em trai mình.

Tin Regulus chết không phải là bí mật. Người thừa kế gia tộc Black cho dù chết không toàn thây cũng sẽ không phải lặng im mà chết. Những kẻ sợ hãi

Voldemort không hề đồng tình với cái chết của Regulus, những kẻ theo bước Voldemort lại nhạo báng sự hèn nhát lùi bước của hắn.

Hắn đã sớm biết em trai mình nhất gan, nhưng hắn thật không nghĩ đến em trai hắn lại cứ thế mà chết đi.

”Hiện tại con bé chắc đã biết anh sẽ không đối xử với nó như với Draco.” Lupin từ chối cho ý kiến.

”Chắc vậy!” Sirius phiền não xoa xoa mái tóc “Con bé sợ thân phận của tôi sẽ đem lại phiền toái cho gia đình nó...Nếu con bé đã không muốn, tôi sẽ thay nó giữ bí mật...”

”Sirius!” Lupin mỉm cười nói, “Anh nên thừa nhận...cũng không phải tất cả mọi người đều tương thân tương ái với thân nhân đột nhiên xuất hiện đâu!”

”Tôi chỉ muốn chiều cô con bé.” Sirius nói “Con bé là thân nhân duy nhất của tôi...”

Hắn có chút ngơ ngẩn nhìn ngó bản gia phả nhà mình.

Từng là một gia tộc khổng lồ. Có nhiều thành viên và cho dù là ai cũng vô cùng giàu có. Nhưng có lẽ tài nguyên giá trị nhất của gia tộc Black là những người thừa kế vì dù sao số lượng trẻ con thuần huyết trong giới phù thủy cũng rất ít ỏi.

”Có lẽ con bé cũng không cần những thứ kia.” Lupin liếc mắt nhìn Sirius một cái “Có lẽ anh nên chăm sóc tốt cho chính mình. Anh có biết từ lúc nghi hê đến giờ, chúng ta đã phải thay phiên nhau giám thị Privet Drive, khả năng Hóa-thú của anh gây chú ý biết bao. Peter không có khả năng không đem hình dạng hóa thú của anh nói cho Voldemort.”

”Nếu không phải đúng lúc tôi trùng hợp ở đó.” Sirius đứng thẳng dậy “Khi Harry phải một mình đối mặt với Giám ngục thì phải làm thế nào? Tên Mundungus Fletcher chết tiệt! Hắn ta dám rời chỗ chỉ vì thứ sinh ý chết tiệt của hắn! Hắn đúng là đồ dân!”

”Kể cả là anh có ở đó, Harry cũng sẽ bị bại lộ.” Lupin nói, “Cho nên chúng ta cũng không thể để hắn đến đây vào lúc này.”

”Đúng rồi...Harry...” Sirius có chút khản trương nói “Anh nói xem...Harry và Sylvia...”

”Bọn họ ở chung rất tốt.” Lupin mỉm cười nói, “Harry là một đứa trẻ thiện lương, có sức quyến rũ của bản thân, cũng sẽ chẳng có ai thật sự ghen tỵ với Harry.”

Sirius lại ngồi dựa vào ghế “Nó và James rất giống nhau...”

”Chân Nhồi Bông!” Lupin thở dài, “Anh không thể thừa nhận có một số thời điểm Harry giống Lily nhiều hơn...”

Sirius nhàu nháu mày.

”Tính cách của Sylvia không giống Regulus.” Sirius nói “Ý tôi là con bé không yếu đuối như Regulus.”

”Bộ dạng con bé giống anh nhiều hơn.” Lupin nói “Mà tính cách...hoàn cảnh cuộc sống không giống thì tính cách đương nhiên sẽ không giống...Chúng ta cũng biết Sadie tiểu thư năm nay chẳng qua mới ba mươi tuổi. Ngẫm lại đi, một cô gái mười lăm tuổi mang theo một đứa trẻ sống ở thế giới Muggle...”

”Bọn họ làm sao có thể làm như vậy?” Sirius phẫn nộ nói, “Lúc đó cô ấy chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi đầu...bọn họ phong bế ma lực rồi đưa cô ấy đến một nơi hoàn toàn xa lạ...”

”Có rất nhiều gia tộc có gia huấn cổ rất nghiêm khắc!” Lupin nói, “Bọn họ không chấp nhận một đứa trẻ sinh ngoài giá thú.”

”Nghiêm khắc! A!” Sirius nói “Gia huấn của gia tộc Black rất nghiêm khắc, nhưng cho đến bây giờ họ cũng chưa từng phong bế ma lực của tôi!”

Hắn dừng lại.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 149: Cảm giác

Edit: Nguyen_Khanh

Lúc giáo sư Snape bước vào nhà Black, tôi đang uống Hồng trà do Kreacher pha trong phòng khách lầu hai. Áo choàng đen của giáo sư mang theo hơi sương ẩm ướt của ban đêm.

Tôi vội vàng đứng lên, nhưng thầy hướng tôi gạt đầu rồi bước lên lầu ba.

Tôi hơi hơi sùng sốt, Hermione ở bên cạnh giải thích: “Harry phải tiếp tục chương trình phụ đạo riêng cho cậu ấy khi còn ở trong trường.”

“Hả? Phụ đạo cái gì?” Tôi tò mò.

“Giống cậu thôi! Bề quan bí thuật!” Hermione nhún vai nói, “Cậu không biết đâu. Hôm qua lúc biết việc này, Harry bắt đầu biết bao! Mãi cho đến lúc bọn mình nói cho cậu ấy biết người may mắn không chỉ có cậu ấy mà còn có cậu thì cậu ấy mới đỡ hơn...”

“May mắn.” Tôi mỉm cười nói.

“Đương nhiên!” Ánh mắt Hermione lấp lánh ánh sáng của ngọn lửa hiểu học “Tôi thật sự rất muốn được học ah~”

“Cậu luôn có sự điên cuồng với việc học nhỉ?” Tôi không chút để ý nói. Suy nghĩ của tôi xoay chuyển. Nhắc đến huấn luyện của giáo sư Snape cho Harry chắc chắn có liên quan đến vết sẹo của cậu ta. Sirius từng đề cập ra việc vết sẹo của Harry hình như có liên quan đến Voldemort... Bề quan bí thuật à...

“Học thêm nhiều chút thì có gì không tốt, đúng không?” Hermione lắc đầu ra vẻ khó có thể tin nổi “Tôi thật không hiểu vì sao Harry lại kháng cự như thế nhỉ?”

“Có lẽ vì khi quá trình học Bề quan bí thuật không phải là trải nghiệm khiến người ta vui vẻ lắm! Nhưng dù sao cũng hy vọng cậu ấy có thể học tốt!” Cuối cùng tôi chẳng đưa ra được kết luận gì thế nên đành đem chuyện này để qua một bên “Phụ đạo riêng trong kỳ nghỉ hè... Chỉ mong giáo sư Dumbledore đừng quên trả phí tăng ca cho giáo sư Snape.”

Một giờ sau tôi cùng Hermione trở lại lầu ba, vừa vặn chứng kiến Harry mang theo sắc mặt tái nhợt từ trong một căn phòng đi ra.

“Tôi đang muốn đi xuống lầu tìm cậu” Cậu ta nở một nụ cười trông rất khó coi “Giáo sư Snape cho gọi cậu.”

“Được rồi!” tôi nói, “Cậu không sao chứ?”

“Không, không sao.” Harry nói.

Tôi lo lắng nhìn cậu ta một cái, đẩy cửa ra đi vào.

Giáo sư Snape trầm tĩnh mà ngồi trên một cái ghế cũ nát, cách đó không xa là một cái ghế khác giống như vậy.

Tôi đi qua và ngồi vào cái ghế đó.

“Trước khi bắt đầu, ta không thể không nhắc trò một chút...” Giáo sư Snape dùng thanh âm trầm thấp như tiếng đàn violon mà chậm rãi nói “Lời thề Bất-khả-bội và bùa Trung Tín không giống nhau. Bùa Trung Tín khi thực hiện thì pháp thuật của nó sẽ bảo đảm rằng ngoài Người-giữ-bí-mật còn lại cho dù là ai cũng không thể tiết lộ bí mật nhưng Lời thề Bất-khả-bội thì khác. Lời thề Bất-khả-bội cần người thực hiện phải tự kiểm soát bản thân, nếu người thực hiện vi phạm, nó sẽ tiến hành trừng phạt”

Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía cặp mắt đen của giáo sư Snape.

“Nói cách khác...” thầy tiếp tục nói “Mặc kệ trò gặp tình huống nào ví dụ như là Nhíp hồn thuật. Lời thề sẽ chỉ căn cứ vào việc trò đã để lộ bí mật mà tiến hành trừng phạt. Ta nghĩ trò đã hiểu được việc cần thiết phải học Bề quan bí thuật đúng không?”

Tôi gạt gạt đầu. Tôi hoàn toàn hiểu biết về Lời thề Bất-khả-bội. Tôi đã đoán trước được tình huống này sẽ xảy ra.

Chỉ cần có ai đó từ chỗ tôi biết được về địa chỉ của Bộ chỉ huy Hội Phượng Hoàng, tên và gương mặt của các thành viên, tôi sẽ bị trừng phạt. Lời thề không cần phân biệt tôi là chủ động hay bị động tiết lộ.

“Như vậy...” giáo sư Snape nhìn chăm chăm vào mắt tôi nói “Chúng ta bắt đầu.”

Đối lập với những lần học trước, lúc này vượt qua buổi học ở nhà Black được thật sự rất khó khăn. Tôi phải dùng toàn bộ lực lượng của bản thân để kháng cự lại việc xâm nhập vào ý thức tôi của giáo sư Snape. Hai cỗ ý thức giao phong trong đầu tôi khiến tôi thực sự cảm thấy rất thống khổ, giống như muốn nổ tung vậy. Nhưng rất may, hiệu quả lại rất tốt.

Lúc trước giáo sư Snape nói tôi ý thức thiếu kiên định, tôi đã không cho đúng. Nhưng bây giờ tôi hiểu được thầy đã nói đúng.

Nếu chuyện tình cảm của Blaise và giáo sư Snape bị Tử thần Thực tử biết, nếu việc làm gián điệp của giáo sư Snape bị lộ ra ánh sáng, tôi đã đem một nguy hiểm cực lớn đến cho Blaise.

Mà tôi... tuyệt đối sẽ không để cô ấy gặp nguy hiểm.

Mùa hè này tôi đã có rất nhiều bí mật không thể nói ra. Trí nhớ của tôi hiện tại rất cần được bảo vệ.

Buổi học kết thúc. Giáo sư Snape liếc vội vàng ly khai, tôi chịu đựng ý muốn nôn mửa mà đi ra khỏi cửa.

"Trời ạ Sylvia, "Hermione chào đón nói, "Cậu xem sắc mặt cậu..."

"So với sắc mặt Harry còn tệ hơn, phải không?" Tôi hướng cô ấy miễn cưỡng mỉm cười, "Tớ đã sớm nói học Bế quan bí thuật không phải là trải nghiệm vui vẻ mà..."

"Sylvia..." Hermione thật cẩn thận nói, "Cậu không cần phải cố gắng như thế. Nói thật...có lẽ cậu rất ít phải dùng đến mà, đúng không?"

"Tớ đương nhiên biết bình thường rất ít khi phải dùng đến. Nhưng mà cậu không hiểu...Tớ phải học cho giỏi..." Tôi lắc đầu, nhìn về phía Harry "Harry, cậu học được ra sao rồi?"

"A." Harry nhìn qua có điểm ngoài ý muốn, "À, không tồi."

"Harry!" Hermione không đồng ý nói.

"Tớ không nói sai!" Harry căm tức nói, "Vết sẹo của tớ dạo gần đây không có đau, tớ cũng không nằm mơ thấy gì..."

Hermione cùng Ron nhìn nhau liếc mắt một cái.

"Cậu nói dối, Harry." Hermione hít sâu một hơi nói, "Đêm qua Ron nghe thấy cậu nói mơ. Cậu còn dùng xà phòng."

Harry mạnh xoay người, trừng mắt nhìn Hermione. Hermione hơi hơi run rẩy một chút, nhưng cô không hề lùi bước mà vẫn đối diện cùng Harry.

Thật lâu sau, Harry dời ánh mắt.

"Được rồi..." cậu ta lầu bầu nói, "Chuyện đó cũng không có gì mà...Tớ chẳng hiểu tại sao tất cả mọi người đều cho rằng tớ buộc phải học Bế quan bí thuật?"

"Để cậu có thể tách biệt với tư tưởng và cảm xúc của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy!" Hermione cao giọng nói.

"Nhưng việc đó thật ra rất hữu dụng mà, không phải sao?" Harry không kiên nhẫn nói, "So với việc tớ chẳng biết việc gì mà vẫn phải ở lại nhà Dursley còn hai cậu lại được tham gia vào mọi việc ở đây. Tại sao tớ lại chẳng biết gì còn các cậu chuyện gì cũng biết?"

"Harry!" Hermione luống cuống nói.

Nhưng Harry không để Hermione nói hết, giọng nói càng lúc càng cao quả thực giống như muốn làm ầm lên "Đúng vậy, giáo sư Dumbledore muốn các cậu thể không nói cho tớ biết. Tất cả mọi người đều biết tớ bị giám thị còn tớ lại không biết...Hầu như toàn bộ thời gian nghỉ hè, Sirius đều đi tìm tớ nhưng mà ông ấy chẳng nói cho tớ biết cái gì! Là ai vì hấn mới mất đi cha mẹ? Là ai đã tận mắt trông thấy hấn sống lại? Là ai đã trốn thoát khỏi hấn? Là tớ! Tớ mới là người cần biết rõ mọi chuyện, không phải sao? Nhưng tất cả mọi người đều gạt tớ!"

"A..." Hermione không biết nói thế nào, trông cô ấy có vẻ như muốn khóc.

Nhưng tôi mặc kệ bọn họ cãi vã.

"Nằm mơ? Cậu có thể cảm nhận được cảm xúc và tư tưởng của kẻ đó?" Tôi khiếp sợ nói.

"Đúng vậy!" Harry trừng mắt Hermione cùng Ron, không kiên nhẫn trả lời, "Như thế thì sao? Tớ đã mơ thấy được một năm rồi!"

"Một năm!" Tôi hít một hơi thật sâu, "Một năm! Mà cậu lại cảm thấy chẳng có gì? Nếu cậu có thể cảm nhận được hấn thì tại sao cậu lại nghĩ hấn không thể cảm nhận được cậu?"

Harry ngẩn người, sau đó bọn họ cùng nhau nhìn về phía tôi.

"Nếu hấn có thể cảm giác được tớ..." Harry giật mình, thoát nhìn có điểm bất an, "Nhưng chưa có chuyện gì xảy ra...không phải sao?"

"Hấn là phù thủy cường đại đến cỡ nào, Dumbledore cũng không dám cam đoan trăm phần trăm có thể thắng hấn. Hấn bao nhiêu tuổi? Mà cậu còn chưa trưởng thành!" Tôi có chút tức giận nói, "Cậu cho rằng cậu xâm nhập tư tưởng của hấn từ trong mơ thì hấn không cảm nhận thấy? Cậu cho rằng chỉ có cậu mới có đủ khả năng xâm nhập tư tưởng của hấn mà hấn thì không thể?"

"Cũng không phải tớ mơ thấy Voldemort..." Harry chần chờ nói, "Có đôi khi tớ cũng sẽ mơ thấy con rắn bên cạnh hấn...Ý tớ là có tầm nhìn của nó. Có lẽ..."

"Có lẽ?" Tôi lạnh nhạt nói, "Cậu nguyện ý mạo hiểm sao, Harry? Thử nghĩ xem, hấn cũng có thể xâm nhập vào tư tưởng của cậu? Cậu có biết hành động bí mật của Hội Phượng Hoàng cùng các thành viên của hội nhiều đến mức nào không? Cậu có biết nhiệm vụ bí mật của giáo sư Snape không? Có lẽ...có lẽ cậu muốn thấy thành viên chưa bại lộ bị ám sát mà chết? Giáo sư Snape có thể sẽ chết vì cậu để lộ bí mật?"

"Sylvia!" Hermione kinh hoàng kêu lên.

Harry nổi gân xanh trên cổ “Không!”

Cậu ta thở phì phò “Tớ sẽ không khiến sẽ có người thứ hai vì tớ mà chết.”

“A, trời ạ, chưa từng có ai vì cậu mà chết.” Hermione rung rung nói, “Cedric đương nhiên không phải do lỗi của cậu.”

“Như vậy cậu đừng oán giận mọi người gạt cậu...Harry.” Ngữ khí của tôi chậm lại “Tớ biết cậu muốn được giống như người thường. Nhưng mà cậu có biết kể từ khi cậu sống sót sau lời nguyền Avada Kedavra, cậu không còn có thể giống người thường nữa. Chúa tể Hắc Ám với cậu có quan hệ thiên ti vạn lữ...Hắn thậm chí dùng máu của cậu để sống lại. Cậu rất quan trọng với giới pháp thuật, với Hội Phượng Hoàng, đối với chúng ta, với Sirius. Nếu có chuyện gì cậu cần biết, chẳng lẽ Sirius sẽ không nói cho cậu biết sao? Ông ấy chính là cha đỡ đầu của cậu.”

Nhắc tới Sirius, Harry nhất thời bình tĩnh trở lại. Cậu ta bắt an liếc mắt nhìn tôi.

“Tớ sẽ cố gắng học giỏi Bề quan bí thuật...” Cậu ta nói.

“Tớ tin tưởng cậu.” Tôi thờ dãi nói, “Học giỏi nó, nếu Dumbledore cho cậu học, như vậy nhất định có dụng ý của giáo sư.”

Trên mặt Harry giật giật, nhìn qua giống như đang muốn phản đối nhưng cậu ta lại nhin không nói.

“Thời gian không còn sớm...” Hermione vội vàng nói “Chúng ta đi ngủ, được không? Nếu còn chuyện gì sáng sớm mai chúng ta có thể tiếp tục bàn luận.”

“Tớ đúng là có rất nhiều lời muốn nói” “tôi quay đầu tìm phòng của mình. Rất dễ

nhận ra, bởi vì Kreacher đã đính bảng tên lên cửa phòng “Nhưng mà rõ ràng cậu nói đúng, Hermione.”

Tôi mở cửa phòng.

Trong phòng nhìn thoáng qua đúng là thế giới khác. Bức tường với giấy dán hoa văn màu xám, đèn treo thủy tinh ánh vàng xa hoa lộng lẫy. Mặt đất trải thảm lông xù dày và mềm mại. Gia cụ lỗi thời màu đen được lau chùi sáng bóng. Trên bàn, ngọn nến màu tím có hương thơm khi đốt lên với chân đế màu bạc chạm khắc hình con rắn. Trên giường trải đệm, màn che dày buông xuống, đơn giản nhưng lấp lánh sắc xanh thẫm.

“Trời ạ.” Hermione kinh ngạc nói, “Đây là...”

“...Chắc là tác phẩm của Kreacher.” Tôi xấu hổ nói. Vừa dứt lời, Kreacher liền “phanh” một tiếng và xuất hiện bên chân tôi.

“Cô chủ nhỏ gọi Kreacher, Kreacher liền xuất hiện” Nó cúi chào, phản ngược đầy nếp nhăn gấp lại.

“Ừ...” Tôi nói “Rất tốt, ta rất thích...”

“Oa.” Ron Weasley cười toe tóe nói với ta “Cô làm như thế nào?”

“Tôi chỉ nói Kreacher giúp tôi chuẩn bị một gian phòng ngủ thôi!” Tôi ho khan một tiếng nói.

“Phải không?” Ron Weasley cảm thấy hứng thú nói “Kreacher, giúp ta chuẩn bị một căn phòng ngủ!”

“Ron!” Hermione cảnh cáo kêu, “Cậu không thể sai sử nó như vậy!”

“Phục vụ phù thủy chính là nhiệm vụ của gia đình, không phải sao?” Ron không kiên nhẫn nói.

“Tốt, chủ nhân trẻ tuổi.” Kreacher cúi người thật sâu vái chào Ron, miệng ác độc lầu bầu “Là thằng nhãi con của lão bại hoại...Nó cũng dám giống chủ nhân mà ra lệnh cho Kreacher...”

“Ngươi nói cái gì?” Ron tức giận nói.

“Ron! Nó chẳng qua là nghĩ chúng ta không nghe được nó nói gì!” Hermione kêu lên.

Kreacher lại cúi chào thật sâu, “phanh” một tiếng rồi biến mất.

Ngày hôm sau, khi tôi sáng khoái tinh thần mà đi xuống lầu, phát hiện thấy Harry và Ron tinh thần uể oải, hai mắt thâm quầng, gật gù bên bàn ăn.

“Tôi hôm qua bọn họ nằm chung trên một cái giường!” Hermione buồn cười nói cho tôi biết “Bởi vì cái giường của Ron không cho người ta nằm, cứ muốn hất người ta đi xuống. Bọn họ mất hơn nửa tiếng đồng hồ dùng bữa chủ mới tống khứ nó ra khỏi phòng được!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 150: Gặp lại Draco

Ăn bữa sáng, nói chuyện với Kreacher, tôi rời khỏi nhà Black, trở lại biệt thự Sadie.

Ngày hôm qua điều tôi nói với Harry là chính xác, tôi nói tôi tin tưởng Draco, việc Lucius là Tử thần Thực tử cũng không phải là chuyện ghê gớm gì.

Tin tưởng Draco là sự thật, nhưng việc Lucius là Tử thần Thực tử cũng làm tôi khiếp sợ.

Theo cách nói của người Muggle, một cô gái Muggle đột nhiên biết được cha của bạn trai mình là người đứng đầu một tổ chức khủng bố nổi tiếng. Cho dù một cô gái có tâm lý cứng cỏi cũng không thể nào nói rằng cô ấy không thêm quan tâm đến việc đó.

Tôi thay bộ quần áo, sau đó lật quyển sổ đặt hàng đi đến quán Cái Vạc Lũng.

Nghĩ ngợi một chút, tôi lại đi sang quán sách bên cạnh quán Cái Vạc Lũng mua chút sách về Thế chiến thứ 2, sau đó mới đi vào Hẻm Xéo.

Draco đến muộn chừng bốn mươi phút, khi cậu ấy chậm rãi đến thì tôi đang ôm một đồng sách không kiên nhẫn đi tới đi lui trước nhà băng Gringotts. Cho dù phù thủy không có sự kiện cướp ngân hàng, việc tôi nán nã đứng trước ngân hàng bị yêu tính liên tục ngó tới.

Bởi vậy không thể trách tôi tức giận.

Sắc mặt tôi không tốt tạo nào, tôi đánh giá Draco - một cơ thể thon dài mặc áo choàng màu đen, nút áo màu bạc cài trên cổ, mái tóc vàng sáng bóng.

“Minh đến muộn.” Cậu ta nâng cằm với nụ cười giả tạo, đánh đòn phủ đầu, “Nguyên nhân làm mình đến muộn là...”

Cậu ấy đưa cho tôi một bọc giấy to.

“Đây là cái gì?” Tôi chần chờ nói, “Rất nặng.”

“Phấn ẩn thân, mình vừa lấy.” Cậu ấy nói: “Phần này là của cậu.”

Tôi nghĩ túi này nặng bao nhiêu, không nhận được cảm thấy đau răng.

“Cái này bao nhiêu?” Tôi nói. Đúng như tôi nghĩ, cái này nhiều tiền lắm...

“Năm túi to.” Draco nhún mui, nói mà như không thêm đề ý.

“Trời ơi,” Tôi rên rỉ, “Mình chỉ sợ cả đời đều không dùng hết chỗ này.”

“Cứ từ từ mà dùng.” Draco giống như nhà giàu mới nổi cười nói, “Còn hơn lúc muốn dùng mà lại không có.

Cánh tay cậu ấy hơi gấp lại, tôi do dự rồi khoác lên tay cậu ấy.

“Cậu còn tập luyện các bài tập của gia đình sao?” Tôi thờ dãi nói.

Cậu ấy hơi dừng lại. “À, đúng thế.”

“Không thể gửi thư đúng là quy củ không có tính người, đúng không?” Tôi nói, “May mà khai giảng sắp đến rồi. Chỉ còn mười ngày. Vài ngày nữa, cú mèo Hogwarts sẽ gửi thư đến. Khi đó cậu còn đến Hẻm Xéo nữa không?”

“Chỉ sợ...” Draco nói, “Không được.”

“Thật tiếc.” Tôi nói, “Mình đã nghĩ là bọn mình có thể cùng nhau đi mua sách.”

“Chúng ta còn rất nhiều cơ hội mà.” Draco nói, “Strong cùng với Neff sẽ không tiếp tục làm huynh trưởng nữa.”

“Cho nên?” Tôi không hiểu hỏi lại.

“Cho nên?” Draco ngừng lại, nâng cái cằm ngạo mạn lên nói, “Huynh trưởng tiếp theo chỉ có thể là tớ, cậu nghĩ có thể là người nào nữa đây?”

Tôi háng giọng thật to. Cho dù tôi đã ở chung với cậu ấy lâu như thế, nhưng đôi lúc cậu ấy quá tự tin làm tôi không thể nào chịu được.

“Được rồi... có lẽ mình cần phải chúc mừng cậu trước.” Tôi nói, “Vậy nữ huynh trưởng là ai?”

“Cậu.” Draco khẳng định nói.

Tôi hơi ngạc nhiên, “Gia thế nhà mình cũng không phải là tốt.”

“Không được coi là quá tốt, nhưng cũng không quá kém” Draco nói, “Ai bảo với cậu là huynh trưởng chỉ có thể chọn từ những người có gia thế tốt - gia thế nhà huynh trưởng Strong cũng không được coi là quá cao. Nghĩ đến thành tích của mình đi, Sylvia, nếu không phải là cậu thì bọn họ bị điên rồi.”

“Được rồi.” Tôi không thấy hào hứng nói, “Có lẽ. Nhưng mà địa vị của huynh trưởng ở Hogwarts cũng không quá hấp dẫn - chỉ có nghĩa vụ mà không có quyền lợi.”

“Hiển nhiên là tiểu thư Hopper quá thiên cận, dùng lời nói êm tai thì chính là... không màng danh lợi.” Đôi môi mỏng của Draco khẽ nhếch lên, “Cậu không có tí hiểu biết nào về quyền lợi của huynh trưởng.”

“Có lẽ ngài Malfoy hiểu biết nhiều có thể giải thích cho tôi một chút.” Tôi cười giả lả.

“Huynh trưởng được ở một mình một phòng.” Draco nói.

“Vài năm qua mình vẫn ở một mình một phòng.” Tôi xì một cái.

“Phòng tắm của huynh trưởng... nó cực kỳ xa hoa và thoải mái.” Draco nói.

“Cái này mình có biết... A, có nghe nói qua, tiếc là nó ở tầng sáu, Draco yêu quý.” Tôi nhún nhún vai, “Mình không muốn chỉ vì đến phòng tắm đó mà mất nửa giờ mới đến nơi.”

“Nam nữ huynh trưởng khi đi ra ngoài đều được ở phòng nghỉ.” Draco rầu rĩ nói.

“Cái này mà gọi là phúc lợi à...” Tôi cười chế nhạo, sau đó ngừng lại. “A. Phòng ngủ của nam nữ huynh trưởng là song song... Mặt khác, cửa vào Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám là phòng ngủ của nam huynh trưởng!”

“Tức là,” Tôi tùm tùm cười, túm tay áo cậu ấy, “Học kỳ tới, mình có lẽ nên đến thăm phòng ngủ của cậu? Ý cậu là thế này phải không?”

“Đừng có ngốc thế.” Mặt Draco đỏ ửng lên, cậu ấy then quá thành giận, “Trong đầu của cậu chứa cái gì thế? Mình sao lại có ý này hả?”

“A, hóa ra làm mình nhầm sao,” Tôi nó có lệ, sau đó chuyển đề tài, cười khúc khích nói, “Nhưng mình nghe Blaise nói, trên giường cậu có để một con Rồng bông nho nhỏ... Cái này là thật à? Cậu sao có thể đáng yêu thế chứ?”

Mặt Draco càng đỏ hơn. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cậu tin à? Sylvia yêu quý?”

Tôi tin.

“Đương nhiên là không.” Tôi khẳng định, ra sức nói xấu tên Blaise, “Mình đương nhiên là biết không thể tin Blaise! Cậu ấy lại vui vẻ đặt bẫy cậu...”

Draco hừ một tiếng. Ánh mặt trời chiếu đến từ phía sau chúng tôi, lỗ tai cậu ấy hơi hồng hồng nhìn gần như là trong suốt.

Tôi nhìn lỗ tai cậu ấy, có chút ngứa tay muốn xoa xoa.

Trước khi tôi hành động, cậu ấy hắng giọng nói: “Quyển sách hướng dẫn đặt hàng cậu có mang theo không?”

“Đương nhiên rồi.” Tôi đề cái tay đang muốn rục rịch xuống, thờ dài tiếc nuối, “Của cậu đây.”

Draco cầm lấy, mở chiếc túi, lấy sách ra.

“Vén màn bí mật của Gestapo (Cơ quan mật vụ của Đức Quốc xã)”, “Sự phát triển và diệt vong của đế quốc thứ ba - Lịch sử Đảng Quốc xã của nước Đức”, “Lịch sử chiến tranh thế giới lần thứ hai”, “Thanh kiểm chính nghĩa - Lịch sử truy nã và xét xử tội phạm chiến tranh Đức quốc xã”, “Đại xét xử Nuremberg”, “Lịch sử thế giới - những điều cơ bản”... một quyển lại một quyển bị Draco ném ra, “Cậu chắc chắn là mình không đưa nhầm chứ?”

Tôi nhận cái túi, lục tìm, lấy ra quyển sách hướng dẫn đặt hàng, “Đây này. Nhưng những quyển sách kia mình cũng định đưa cho cậu.”

“Cho mình?” Draco nhú mày, “Cho mình xem lịch sử của Muggle?”

“Cậu có biết Grindelwald... Biết đội quân của ông ta chứ?”

“Không ai là không biết cả.” Draco nói.

“Như vậy... cậu có biết... ông ta đã từng hợp tác với Muggle không?”

Draco kinh ngạc nhú mày: “Không.”

“Tớ cũng nghĩ thế, nhóm phù thủy thuần huyết sẽ không chú ý đến Muggle.” Tôi cười châm biếm, mở một quyển sách ra chỉ vào thời gian chiến tranh, “Nhưng cậu nhìn đi... chỗ này, thời gian chiến tranh bắt đầu, còn có nơi này, thời gian chiến tranh kết thúc. Cậu nghĩ nó trùng hợp đến thế sao? Cũng bắt đầu ở nước Đức?”

Draco đứng thẳng người dậy, “À, được rồi, cậu cho mình xem những cái này để làm gì?”

“Chẳng lẽ cần phải làm gì thì mới cho cậu xem à?” Tôi giả bộ ngạc nhiên nhìn cậu ấy, “Mình chỉ cảm thấy... kết hợp giữa lịch sử Muggle rồi xem lịch sử cận đại của Thế giới phù thủy rất thú vị. Đoán cuộc chiến này có liên quan đến điều gì. Rất thú vị, cậu nghĩ đến cái gì?”

“Có lẽ thế.” Draco đã bảo thủ còn tò vò, háng háit lật trang sách, “Đây là sách của Muggle?”

“Không giống với sách ma pháp đúng không?” Tôi hơi thất vọng vì phát hiện Draco chỉ hứng thú với sự mới lạ của sách Muggle mà không phải là... Được rồi, tôi thừa nhận là tôi cố ý chọn mấy quyển sách này cho cậu ấy. Tôi muốn cho cậu ấy chú ý đến phần giống nhau giữa Hitler - chủ nghĩa đế quốc và Voldemort về sự thất bại.

Quả nhiên là như thế, một thuần huyết cố chấp như Draco sẽ không liên tưởng một người Muggle đến Voldemort cho dù sự điên cuồng của họ là giống nhau.

Tôi mất hứng đưa sách hướng dẫn đặt hàng cho cậu ấy, “Đây.”

Cậu ấy lật vài tờ, cảm thấy hứng thú với phần giới thiệu sản phẩm “A. Xem thế là đủ rồi.”

“Mình nghĩ là nhà Malfoy cũng có một quyển.” Tôi nhún nhún vai nói.

“Mỗi một gia tộc phù thủy có tiêu chuẩn thu thập không giống nhau, cậu không thể nghĩ là thư viện của mỗi nhà đều giống nhau. Ví dụ, nhà Malfoy thích những quyển sách bùa chú có quy mô lớn, mà nghe mẹ mình nói thì gia tộc Black là kiểu công kích linh hoạt.” Draco giở sách hướng dẫn mua hàng đến trang thông tin cửa hàng, chỉ vào một dòng chữ nhỏ, “Cậu nhìn thấy chứ? Bản in lần thứ bốn mươi chín. Đây cũng không phải là quyển hướng dẫn mua hàng được bày bán đầy đường. Có thể xem được quyển sách này thì phải xem vào vận may rồi, sau năm mươi năm... thì không biết nó còn tồn tại được bao nhiêu quyển?”

Tôi tùy tiện nhìn xem, tôi còn đang bị hấp dẫn bởi câu nói lúc nãy của cậu ấy, “Thư viện gia tộc Black là công kích linh hoạt khéo léo?”

“Đúng thế.” Draco ngẩng đầu nhìn tôi một cái, “Cậu đang nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Tôi đè nén sự hưng phấn của mình lại, “Mình không nghĩ cái gì cả.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 151: Sách bùa chú nhà Black

“Blaise đâu?” Tôi từ lầu hai đi xuống nhà, thuận miệng hỏi.

“Chủ nhân đang ở trong phòng bếp làm món điểm tâm ngọt.” Dolly nhún một cái nói.

Hai gò má tôi gật gật, xoay người đi đến nhà bếp. Hồi mà chúng tôi còn chưa chuyển nhà, tôi đã từng hân hạnh được thấy Blaise tâm huyết dâng trào tạo thành hậu quả - việc đó làm tôi tốn mất hai giờ dọn dẹp phòng bếp.

Tôi đã sẵn sàng để nhìn thấy một đồng trong nhà bếp giống như hiện trường nơi cơn bão đi qua, bởi vậy khi tôi thấy những đồ làm bếp vẫn sạch bong sáng bóng, trên đó không có bột, Blaise mặc một chiếc tạp dề, trên người sạch sẽ thì tôi vô cùng kinh ngạc.

Cô đeo đôi găng tay, cẩn thận bung chiếc khay nướng ra, sau đó phóng bùa hạ nhiệt độ vào khay bánh.

Tôi vung ra một bùa chú hạ nhiệt, dựa vào người cô nhìn những chiếc bánh ngọt mà suy xét trong chốc lát nói: “Chắc là Dolly làm giúp mẹ.”

“Đương nhiên là mẹ làm rồi.” Cô đẩy tôi ra ngoài, dùng dao phết lớp bơ thật dày phía bên ngoài, “Sao?”

“Con chỉ ngạc nhiên thôi.” Tôi nháy nháy mắt, “Con nhớ lần trước mẹ còn làm đồ một chậu bột xuống đất mà...”

“Này Sylvia... Nếu con có trí nhớ tốt thì con có thể nhớ đây chẳng qua là tai nạn thôi.” Cô quét bơ xuống phía dưới, lại cho thêm một viên hoa phía bên ngoài, “Mà hồi đó mẹ chưa có kinh nghiệm. Con yêu, không có một ai làm việc hoàn mỹ khi không có kinh nghiệm cả.”

Tôi nhìn động tác thuần thục của cô, miễn cưỡng thừa nhận, “Được rồi, ít nhất là hiện tại mẹ rất nhiều kinh nghiệm.”

“Đương nhiên.” Dùng miếng hoa quả trang trí, cô dùng búa cắt để chia chiếc bánh ngọt ra làm mấy miếng, để lên chiếc bàn con, “Thực tế là... điểm tâm ngọt mấy ngày nay con ăn đều là mẹ làm.”

“Thật sự làm con ngạc nhiên quá.” Tôi nói, “Hon nữa con thấy mẹ sử dụng búa cắt vừa đủ.”

“Nếu mà lực mỏng manh, như vậy thì mẹ phải thành thạo nó chứ, đúng không?” Blaise xoa tay, tháo tạp dề ra, “À, thế có chuyện gì sao?”

Tôi ngập ngừng rồi đưa hai gói to cho cô.

“Cái gì đây?” Cô cầm lấy rồi hỏi.

“Phần ăn thân. Lúc sử dụng thì lấy một nhúm nhỏ vẩy lên người. Hiệu quả rất tốt...” Tôi nói, “Đây là dành cho mẹ và giáo sư Snape.”

“Phần ăn thân?” Cô mở túi ra nhìn, “Có lẽ con nên giữ lại cho mình đi. Mẹ không thường ra ngoài, con cũng biết là Snape cũng không cần phần ăn thân hoặc áo tàng hình... thì cũng có thể ăn nấu được bản thân.”

“Con cũng có một phần, đủ cho con dùng rồi.” Tôi giải thích, “Hon nữa phần ăn thân cùng với bùa ăn thân hoặc bùa lẫn lộn không giống nhau... nghe nói bùa dò xét không thể nhìn được.”

“Không thể nhìn được?” Blaise kinh ngạc nhú mày, lại cúi đầu nhìn nó, “Đúng là đồ tốt. Nhưng vì sao phần của Severus lại đưa mẹ?”

“Lần sau mẹ gặp chú ấy thì đưa cho chú ấy nha. Mà” tôi dùng giọng nói nửa thật nửa giả nói “Chẳng lẽ mẹ không thể gặp được giáo sư? Vậy cũng quá tàn nhẫn, có lẽ con sẽ thuyết phục giáo sư chuyển nơi học về nhà mình?”

“Được rồi, Sylvia, con yêu, con không cần lo lắng cho vấn đề tình cảm của mẹ.” Blaise cười, “Ý mẹ là, tối nay con gặp anh ấy mà, đúng không?”

“Tự tay con giao cho giáo sư?” Tôi rùng mình, cho dù giáo sư Snape trở thành dượng của tôi, tôi vẫn cảm thấy việc tặng quà cho giáo sư là hành động vô cùng khó khăn - đến bây giờ tôi vẫn nhớ đến món quà bất hạnh năm thứ nhất, nó bị bùa Tan biến, “Quên đi...”

“Sylvia, nếu con có thể tự tay đưa cho chú ấy...” Blaise cười nói, “Mẹ tin là Severus sẽ vô cùng vui vẻ.”

“Vô cùng vui vẻ?” Tôi kinh hãi nói, gần như không thể nào tưởng tượng hiệu quả khi sử dụng từ này lên người giáo sư Snape. Tôi không thể nào tin được nhìn Blaise, thấy cô nghiêm túc, tôi chỉ có thể nói lung tung, “A, được rồi, lần sau con sẽ thử... Nhưng lần này mẹ chuyển giúp con nhé, được không? Con phải đi xem thư đây.”

Sau ba ngày tôi gặp Draco, tôi nhận được điện thoại từ giáo sư Snape - tôi có cảm giác vô cùng kỳ dị khi nghe được giọng nói của chủ nhiệm nhà Slytherin, người luôn luôn tăng bốc thuần huyết, khinh bỉ Muggle - nhấn tôi đến nhà Black.

Thời gian hẹn với giáo sư là buổi tối, nhưng Blaise không đồng ý cho tôi ra ngoài ban đêm, nói thật là xung quanh quảng trường Grimmauld cũng không phải là nơi có trị an tốt. Bởi vậy sau khi tôi ăn cơm chiều, đến nhà Black trước khi trời tối.

Mọi người trong nhà Black cũng vừa mới dùng qua cơm tối, bà Weasley đang dọn dẹp nhà bếp. Tôi đi qua thì chào bà rồi đi lên lầu ba.

Cửa phòng Harry và Ron Weasley mở ra, tất cả những người chưa trưởng thành trong căn nhà này đều ngồi ở đây.

Ron đang đau khổ đối diện với đồng bài tập về nhà. Ginny đang xem một quyển tạp chí về Quidditch, Hermione múa bút thành văn mà cặp song sinh nhà Weasley đang đùa giỡn nhau.

Harry đang ngồi trên giường mình nhắm mắt lại, hình như đang cố gắng luyện tập Bí quan bí thuật - làm đầu óc trống rỗng, nhưng thật đáng tiếc là có vẻ cậu ấy đang phiền muộn.

“Chào buổi tối.” Tôi đi vào, chào mọi người.

“A, cậu đến rồi, Sylvia.” Hermione nói mà không ngẩng đầu lên, tay vẫn cầm bút viết về không ngừng.

“Sylvia... đêm nay có học môn Bế quan bí thuật à?” Harry mở mắt nói. Cậu ấy càng phiền lòng hơn, “Tần suất này còn cao hơn hồi ở trường... Hồi trước chỉ mỗi tuần một buổi thôi.”

“Trong trường còn có các môn học khác mà bây giờ là nghỉ hè, Harry.” Tôi tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, “Được rồi, trước kia mình cũng học một tuần một lần. Nhưng mình nghĩ chương trình học càng nhiều càng tốt.”

“À. Đúng thế.” Harry không tập trung nói.

“Những người khác đâu?” Tôi chú ý thấy ngoài bà Weasley thì ở đây không có một người lớn nào.

“Chú Sirius à? Ở lầu hai. Lupin thì nhốt mình trong tầng hầm. Hôm nay là ngày biến hình. “Hermione vừa tập trung vào bài viết vừa nói, “Những người khác thì đi ra ngoài, hình như có chuyện gì xảy ra ấy.”

” Ôi, Sirius đáng thương! “ Cặp sinh đôi vô cùng đồng cảm nói.

” Tất cả mọi người đều bận... chỉ có chú ấy nhàn rỗi! “ Một người nói.

” Bọn họ luôn để chú ấy ở nhà! “

” Có thể trách được ai... “

” Chỉ có thể đổ tội cho việc chú ấy rất nổi tiếng! “ Cặp sinh đôi cùng nói, cười rộ lên giống như cảm thấy chuyện gì rất thú vị.

” George! Fred! “ Ron tức giận kêu lên, “ Hai anh không thể im lặng chút sao? Em không thể nào tập trung làm bài tập. “

” Ôi, Ron bé bỏng của chúng ta. “ một người vô cùng thân thiết nói, “ Cho dù em có ở một mình, cũng không thể nào làm hết đồng bài tập đó đâu. “

Tất cả mọi người đều có chuyện để là, tôi ngồi một mình thì cảm thấy nhàm chán. Nhớ tới Draco từng nói - bữa công kích nhỏ gọn của gia tộc Black, tôi đã có chủ ý, đi ra cửa, gọi Kreacher.

” Kreacher, thư phòng ở đâu? “ tôi nói, “ Người có thể mang ta đi xem chứ? “

” Kreacher vô cùng vui sướng khi được phục vụ cô chủ nhỏ! “ Giọng nói con gia tinh trả lời, nó bước nhanh lên phía trước dẫn đường.

Thư phòng ở lầu hai, ở phía tây, là một nơi vô cùng lớn. Thấy nơi đây từng được dọn dẹp qua, trần nhà còn lưu lại mạng nhện chưa được quét hoàn toàn, chiếc thảm tuy vô cùng cũ nát nhưng ít ra thì nó không chứa con gì.

Tôi cẩn thận xem xét căn phòng này. Tủ sách nhìn rất đầy, bên trong để rất nhiều sách.

Nhìn thư phòng này, tôi đột nhiên hiểu được vì sao gia tộc Sadie lại bị gọi là quý tộc ‘Suy tàn’, thư viện gia tộc Sadie không nhiều bằng gia tộc Black.

Nhìn những quyển sách này, tôi có cảm giác không biết nên lấy từ đâu.

” Kreacher. Người chọn giúp ta vài cuốn sách. “ Tôi nhìn tủ sách, không dám tùy tiện lấy chúng, “ Ta muốn sách bữa chú công kích, à... cố gắng lấy những quyển không nguy hiểm ấy... “

Một cánh tay trắng nõn thon dài lướt qua đầu vai tôi, mở tủ sách ra.

” Về sách bữa chú công kích... Chủ đề nghị nên xem quyển này một chút. “

Tôi giật mình, vội vàng xoay người lại, đối diện là một người mặc áo gió mỏng của Muggle.

Tôi lui ra phía sau vài bước, phiền não xoa xoa mũi - mặc quần áo Muggle lại rất cao, tôi cũng biết được người đó là ai.

Chú Sirius cười với tôi, tay rút ra vài cuốn sách.

” Quyển này là trụ cột, cháu có thể xem qua... đương nhiên, bữa chú của cháu vô cùng đặc biệt nhưng trụ cột có lẽ hơi yếu. Còn có quyển này - chú từng thử qua, rất thú vị. À... quyển này phân tích chú ngữ, còn có quyển này cùng quyển này nữa. “

Chú ấy chồng một đồng sách lên nhau, để hết lên tay tôi.

Tôi bắt đầu đi cảm lấy đồng sách này.

Được rồi, với sách bữa chú, thì chú ấy hiểu nhiều hơn Kreacher.

Chúng tôi đứng gần nhau quá, tôi lui vài bước ra phía sau để giãn khoảng cách, làm bộ cúi đầu xem sách để che dấu sự xấu hổ của mình.

Nhìn quyển sách đầu tiên đã làm tôi sững sờ, sau đó nhanh chóng xem qua toàn bộ tên sách, tôi nhìn Sirius đầy quái dị.

” Sao thế? “ Chú Sirius nói.

” Đây là tiếng Pháp cùng tiếng Latin? “ Tôi hỏi.

” Đúng thế. “ Chú Sirius nói, “ Còn có một quyển tiếng Đức. Sách đó tuy rằng hơi mỏng nhưng tin chú đi, chú biết sách nào hợp với cháu. “

Tôi lắc đầu, bỏ chồng sách xuống. “ Cháu xem không hiểu. “

Sirius cảm thấy nao nao.

“Xin lỗi cháu, Sylvia.” Chú ấy ân hận vội vàng nói, “Chú quên là cháu không nhận được sự giáo dục của quý tộc...”

Chú ấy dừng lại, nhú nhú mày.

“Sylvia... Không sao cả.” Mắt chú ấy dịu dàng nói, “Cháu muốn học cái gì, chú sẽ dạy cháu - kể cả học tiếng nước ngoài hay là bùa chú.”

Tôi cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

“Không cần đâu ạ.” Tôi sờn gai ốc vì ánh mắt của chú ấy, vội vàng như người chạy trốn rời khỏi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 152: Phá vỡ

Giáo sư Snape vẫn vội vàng đến rồi lại vội vàng đi, lúc tôi cùng Harry đã học xong buổi học Bề quan bí thuật thì lập tức rời đi, giống như không muốn ở lại nơi này dù chỉ một phút.

Bất kỳ ai đều có thể nhận ra Harry rất kỳ lạ, cậu ấy là một thanh niên có làn da mạnh khỏe, vậy mà sắc mặt có thể tái nhợt đến như thế thì đúng là bất thường.

“Harry.” Hermione lo lắng nói.

“Không sao.” Harry miễn cưỡng cười, “Tôi chỉ nhớ đến cuộc thi Tam pháp thuật... thời điểm Cedric chết và Voldemort sống lại.”

“Harry...” Tôi gọi.

“Thật sự là không có chuyện gì. Chẳng qua là bị bắt nhớ lại thôi.” Harry phiền muộn kéo cổ áo mình, “So với mấy ngày trước đã tốt hơn nhiều... những ngày mình sống tại đường Privet Drive thì vẫn bị những con ác mộng quấy rầy.”

Cậu ấy dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Nếu cái bùa chú kia bắn ngược lên người Voldemort...” Cậu ấy dường như nhớ tới cái gì đó, “Như vậy thì vì sao hắn lại không chết?”

“Bùa chú Avada cũng không nhất định giết chết người, Harry.” Hermione nói, “Tôi có xem một quyển sách có nói rõ ràng về bùa chú Avada... Đây, đừng giật mình nhé, đây chẳng qua là một phần của quyển sách đó. Tóm lại, nếu mà lực không đủ mạnh... bùa chú Avada có khi chỉ làm đối phương chảy máu mũi.”

“Cái bùa đó không thể nào là không đủ mạnh cả, Hermione,” tôi nhú mày nói, “Đó là bùa do Voldemort phóng ra... Nếu hắn muốn, hắn có thể giết chết bất kỳ ai... Harry, vì sao lại nghĩ đến chuyện đó?”

“Nhờ giáo sư Snape ban tặng.” Harry không thoải mái lại kéo cổ áo, “Tôi lại nghĩ đến buổi tối đó, lời Voldemort nói. Hắn nói... Có vẻ như trong mấy thí nghiệm của hắn thì có hai cái có tác dụng... Bởi vậy, cho dù dính bùa chú trí mạng nhưng hắn vẫn không chết.”

Tôi và Hermione nhìn nhau.

“Harry, cậu phải nói lại cho chúng tôi tình huống tối hôm đó.” Hermione ngắt lời phản đối của Harry, nghiêm túc nói, “Cậu biết là đến tận hôm nay bọn tôi vẫn không muốn nhắc tới chuyện này... Bọn tôi biết chuyện này đối với cậu rất là đau đớn. Nhưng hiện tại chúng tôi buộc phải làm vậy, Harry... Bùa chú Avada căn bản là không thể ngăn cản, cậu là người sống sót duy nhất. Bọn mình biết rõ...” Cô ấy hít một hơi, dừng cảm tiếp tục nói, “... Voldemort, cuối cùng hắn dùng cách nào mà có thể sống sót khi trúng bùa Avada. Thí nghiệm của hắn là chỉ nhằm vào bùa chú Avada hay là uy hiếp từ từ vong?”

“Dù thế nào cũng phải làm thế sao?” Harry không thoải mái nói.

“Xin lỗi.” Hermione xin lỗi.

“Được rồi, để mình nói cho các cậu biết.” Harry dùng giọng nói bình tĩnh, con mắt xanh biếc chôn giấu lửa giận, “Lúc mình để Cedric cùng cầm chén, là mình, sau đó các cậu đã biết, bọn mình bị truyền tống đến một nghĩa địa. Đuôi tròn giết chết cậu ấy, sau đó trôi mình trên bia mộ... bia mộ của Voldemort.”

Harry nói càng lúc càng nhiều, tôi viết ngoáy trên sổ ghi chép cũng càng ngày càng nhiều. Cho đến khi cậu ấy nói xong thì cũng không có ai nói chuyện... rất nhiều chuyện thật sự không thể tưởng tượng ra nổi.

“Vậy để mình tổng kết lại.” Tôi cầm cái bút lông chim chọc chọc vào quyển sổ, “Cha Voldemort tên là Tom Riddle. Ông ta là một Muggle... Voldemort giết chết ông ấy.”

“Đúng vậy.” Harry nói.

“Mẹ Voldemort là phù thủy... mang thai ông ta khi bị cha ông ta vứt bỏ, bởi vì khó sinh mà chết. Tên của Voldemort...” Tôi nhủ mày, “Tom? Marvolo? Riddle, từ tên cha của hắn cùng...?”

Tôi đánh dấu hỏi sau cái tên của hắn.

“Cha cùng mẹ hắn sống cùng một thôn.” Tôi tiếp tục nói, “Ông ngoại hắn ở... hắn từng chỉ cho cậu xem.”

“Thôn trang mà có Muggle và phù thủy cùng sống có không ít, nhưng, họ Riddle ở Muggle cũng không phải là một cái họ phổ biến, đúng không? Harry cũng nhìn thấy nơi đó, có lẽ tìm ra nơi đó cũng không khó.” Hermione ghi điều này lên giấy.

“Được rồi... Cái này cũng không khó nhưng tra điều này có tác dụng gì?” Harry hỏi.

“Ai mà biết được...” Hermione vừa ghi vừa nói, “Ai mà biết được, Harry?”

“Voldemort sử dụng máu của Harry để sống lại... Nói cách khác, sự bảo hộ của mẹ Harry với cậu ấy không hề có tác dụng với Voldemort, đúng không? Hơn nữa sự bảo vệ ấy cũng sẽ tồn tại trong cơ thể hắn.”

Hermione gật đầu, “Thời điểm năm thứ nhất, Voldemort bám vào người Qurrell... Khi đó Harry chạm vào hắn thì hắn sẽ bị thương mà hiện tại thì không.”

Tôi cố gắng nhớ lại, nhớ ra Quirrell là giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm nhất. Hiển nhiên là chuyện tôi không biết còn rất nhiều...

“Chuyện năm nhất mình cũng có ấn tượng... Thế năm thứ hai? Căn phòng bí mật năm thứ hai là chuyện gì?”

“Đó cũng là Voldemort... Voldemort năm mười sáu tuổi, giấu trong nhật ký một ít trí nhớ. Hắn mê hoặc... một học sinh” Hermione ho khan, “Mở ra căn phòng bí mật, thả con tử xà ra.”

“Tử xà?” Tôi chắc chắn nói, “Trí nhớ của Voldemort? Merlin ơi, làm thế nào... Đây là tinh thần mạo hiểm của Gryffindor sao? Các cậu thật là quá liều lĩnh...”

“Tớ muốn bình tĩnh một chút.” Harry dài mặt ra nói, “Một con tử xà dài hai mươi thước Anh, bên cạnh còn có một thiếu niên Voldemort phóng bùa chú vào cậu...”

Tôi ngẩn ra, nhăn lông mày lại.

“Phóng bùa?” Tôi nghĩ đến cái gì, “Các cậu không thấy có điều gì kỳ lạ sao? Trí nhớ không thể phóng bùa phép.”

“Cái gì?” Harry kinh ngạc nói.

“Cậu nói đúng!” Hermione bỗng nhiên hiểu ra kêu lên, “Mà tại sao trí nhớ của hắn có thể tùy tiện hoạt động?”

“Các cậu đang nói cái gì vậy?” Harry buồn bực nói, “Những thứ có kèm theo trí nhớ... Ví dụ như chân dung, không phải là có thể hoạt động sao?”

“Phù thủy có rất nhiều phương pháp đảm bảo tư tưởng của họ ở lại nhân thể... Harry,” Tôi nói, “Là sau khi chết, những phép thuật liên quan đến trí nhớ đều chỉ có thể hoạt động sau khi người đó chết. Hơn nữa chân dung chỉ có thể hoạt động trong khung ảnh thôi... Bọn họ không thể rời khỏi khung ảnh, biến thành một vật thể thực chất được, cầm lấy đũa phép và cả phóng bùa chú.”

“Như vậy... điều này chứng tỏ?” Harry nhìn tôi hỏi.

“Chứng tỏ...” Tôi suy nghĩ, nhụt chí nói, “Cái này cũng không chứng minh cái gì. Có lẽ hắn phát minh ra chú ngữ mới, cậu biết hắn là một phù thủy cường đại mà.”

Hermione cau mày suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng không có kết quả. Cô gõ cái bàn, “Được rồi, để chúng ta tiếp tục suy nghĩ và phân tích.”

“Voldemort... thí nghiệm Trường sinh của hắn là cái gì?” Tôi nhìn vào quyển sổ, “Chỉ có tác dụng với bùa chú giết người? Hay là có tác dụng với cái chết?”

“Tớ nghĩ là có tác dụng đối với cái chết,” Harry ỉu xiu nói, “Bởi tên hắn là chinh phục cái chết mà không phải là bùa chú lấy mạng.”

Tôi và Hermione cùng nhau cười.

“Còn về phần những bùa chú quay ngược trở lại... Bọn mình cũng không có hiểu biết nhiều. Trong lịch sử có rất ít chuyện như vậy phát sinh? Quyết đấu huynh đệ đũa phép. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, “Tôi gấp quyển sổ lại, đuối lưng ra, “Chết tiệt, những cái này đáng lẽ phải do các phù thủy trưởng thành lo lắng... đã muộn lắm rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Draco nói chính xác, buổi sáng ngày hôm sau, tôi trở lại biệt thự Sadie, nhận được thư danh mục sách năm mới, cùng với... huân chương huỳnh trưởng.

Nền là màu xanh lá cây, trên là hình con rắn bạc Slytherin với một ký tự “P”.

Nó vô cùng hoa lệ và xinh đẹp, làm cho Blaise nhiệt tình ôm hôn thắm thiết.

“Mẹ biết là con gái của mẹ rất giỏi, đúng không?” Cô kiêu ngạo nói.

“Mẹ ơi,” Tôi ỉu xiu nói, “Mẹ biết là con không có hứng thú với nó mà.”

“Không có hứng thú” là cách nói bảo thủ, thực tế là tôi coi cái huân chương này là một gánh nặng. Làm huỳnh trưởng thì cần phải đi tuần tra ở xung quanh ký túc xá của mình trước giờ giới nghiêm, cần giám sát hành vi của học sinh cùng nhà, nhưng không có quyền lợi gì xứng đáng với trách nhiệm bỏ ra... hưởng hồ huỳnh trưởng nhà Slytherin cũng không dễ làm như những nhà khác, những con rắn nhỏ kiêu ngạo cũng không dễ dàng đồng ý dưới trướng người khác.

Huống hồ, hiện tại tôi còn có nhiều chuyện cần lo lắng như vậy.

Sau tối hôm cùng Hermione và Harry phân tích, tôi có chút lo lắng, cảm giác như tôi đã bỏ qua điểm gì đó.

Điều này làm tôi lo lắng vô cùng, có thể làm cho cuộc sống sau này của tôi càng gian nan hơn.

Vài ngày qua tôi đang ngủ thì giật mình tỉnh dậy. Tôi ngồi dậy, kéo rèm cửa ra.

Trời vẫn còn sớm, một bãi cỏ lớn, có chút màu lam của bầu trời, rừng cây ở phía xa xa làm một màu xanh thẫm. Phía chân trời lộ ra một đường màu hồng, mặt trời sắp lên.

Tôi thở dài, mở cửa phòng ngủ đi xuống tầng hai, đi đến phòng bếp rót một ly sữa, sau đó vừa đi lên tầng vừa uống.

Lúc chuẩn bị mở cửa phòng ngủ, tôi thấy phòng Blaise có âm thanh nhỏ nhỏ, cũng chuẩn bị mở cửa ra.

“Sao hôm nay mẹ dậy sớm vậy, Blaise?” Tôi bật đèn hành lang, xoay người sang chỗ khác, “Con còn nghĩ rằng mặt trời chưa lên, thì mẹ sẽ không rời giường mà...”

Trái tim tôi ngừng đập.

Là giáo sư Snape, một mái tóc đen nhẹ nhàng thoải mái, đang cài mấy nút áo cuối cùng trên cổ.

Chú ấy như bị ánh sáng đột ngột của đèn hành lang làm chói mắt, sau đó mắt nhìn đến tôi, động tác trên tay ngừng lại.

Tôi tròn mắt há mồm và giáo sư Snape đang cứng người lại đang nhìn chằm chằm nhau.

Khiếp sợ trong chốc lát, tôi lại có dũng khí đối diện với giáo sư, thời gian qua đi thì dũng khí cũng bay nốt.

Ánh mắt tôi tránh né ánh mắt của giáo sư, lặng lẽ đi đến cánh cửa phòng ngủ, thấy một bên chặn pháp phòng theo hô hấp, lộ ra bên ngoài là mái tóc đen xoăn, Blaise đương nhiên là đang ngủ rất ngon.

Tôi không nhận được lại liếc nhìn giáo sư.

Lại nhìn phòng ngủ một cái.

Lại nhìn giáo sư một cái.

Mặt giáo sư nghiêm lại, nhanh chóng thắt nút xong.

“Trò đã có thời gian đi dạo vào sáng sớm” chú ấy duy trì khuôn mặt không thay đổi, thân thể thẳng tắp, hơi hơi ghéech cảm nói, “Ta cho rằng đầu óc trò đã có thể hoàn mỹ chống đỡ Chiết tâm trí thuật?”

“Em không đi dạo...” Tôi nao núng nói, “Em vừa mới rời giường thôi...”

Giáo sư Snape dừng lại, sau đó thở mạnh một hơi, khí thể càng thêm kinh hồn so với trước kia.

Tôi nhìn theo áo choàng bay phàn phật của ông ấy biến mất ở chỗ rẽ của cầu thang, ánh mắt lặng lẽ liếc nhìn Blaise đang ngủ ngon lành.

Blaise không hề biết gì hừ hừ mấy tiếng, xoay người, cái tay chui ra khỏi chăn.

Tôi nhìn chằm chằm cô, trong lòng im lặng rơi lệ.

“Merlin ơi... cô vĩnh viễn không biết rằng hình ảnh kia đã đánh sâu vào tâm trí tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 153: Quà sinh nhật

Sáng sớm trong nhà Black đã có những tiếng la mắng gào thét sau khi tấm rèm bị kéo ra.

Một tay chú Sirius Black rút túi quần, một tay gỡ mái tóc dài rối tung, không quan tâm đi xuống cầu thang.

Lúc đi qua bức tranh, anh đứng lại.

“Chào buổi sáng, mẹ.”

Trong tranh là một bà trung tuổi vung vẩy đôi tay với móng tay dài sắc nhọn nhào đến khung tranh, nước miếng rớt xuống cằm, gào thét chói tai:

“Phá gia chi tử, sự sỉ nhục của gia tộc, sao ta lại sinh một nghiệt chủng như thế!”

Sirius Black nhìn bức chân dung mẹ mình, đôi mắt màu xám đầy bi thương.

Blaise cúi đầu, đang cắt bữa sáng của mình thành từng miếng nhỏ.

Tôi nhìn cô một cái, ra vẻ cực kỳ bình tĩnh đưa một miếng thức ăn vào miệng: “Uhm... Sáng sớm nay con nhìn thấy giáo sư Snape.”

Blaise lập tức bị sặc.

“A. Ủ,” cô cầm khăn ăn lau miệng, “À... chuyện này cũng có gì đáng ngạc nhiên đâu, đúng không? Con cũng biết bọn mẹ...”

“Con biết hai người đều là người lớn.” Tôi bổ sung lời cô muốn nói.

“Đúng vậy, đúng là như thế.” Blaise cười mím nói.

“Nhưng Blaise... thấy giáo sư của mình đi ra từ phòng của mẹ, đó là một màn kinh ngạc đến thế nào...” Tôi rên rỉ, “Con cực kỳ xấu hổ... A, con hận vì sao mình lại dậy sớm như thế!”

“Con yêu, mẹ tin rằng người xấu hổ không chỉ có một mình con...” Blaise nói.

“Ít nhất con biết người xấu hổ chắc chắn không phải là mẹ. Tối hôm qua con đi ngủ thì giáo sư Snape không ở đây... Chắc là nửa đêm đến rạng sáng, phải không? Thật là điên rồ... Con dám đánh cược, đây không phải là lần đầu tiên giáo sư qua đêm ở đây, đúng không?” Tôi tuyệt vọng lắc đầu, «A không, không cần nói sự thật với con, con không muốn biết chút nào. “

” A, mẹ đồng ý với con, mẹ luôn bất mãn với thời gian Severus tới chơi. “ Blaise nhún nhún vai nói, “ Ai muốn mỗi sáng tỉnh dậy lại phát hiện người yêu đã rời đi đâu chứ? “

Tôi trầm ngâm.

” Được rồi, mẹ... mẹ không cần băn khoăn quá mức đến cảm nhận của con hoặc là thẹn thùng đâu... Con có thể hiểu... giáo sư Snape có thể ăn sáng ở đây rồi hãy đi. “ Tôi kiên cường nói, “ Con cũng không phải là không thể chấp nhận được chuyện này. “

” Con yêu... Con phải tin tưởng, Severus không phải vì thẹn thùng... “ Blaise mỉm cười cổ quái, “ ... Mới có thể rời đi khi trời chưa sáng. “

” A? Vậy thì vì cái gì ạ? “

“À,” Blaise cố gắng nín cười, nghiêm nghị nói, “Anh ấy nói, bởi vì bản thân bè bọn nhiều việc.”

“Được rồi.” Tôi tuyệt vọng nói, “Nếu con tin tưởng thì đúng là bị điên.”

Một giáo sư trong ngày nghỉ lại nói mình bận rộn... Được rồi, ông ấy là gián điệp nhưng chết tiệt, đến vị đại nhân đó cũng không gọi Từ Thần Thực Từ đến vào buổi sáng!

Thật đen đủi là chiều nay có chương trình học Bế quan bí thuật.

Lúc tôi và Hermione trao đổi ý kiến về một bộ sách, Harry mặt mũi xanh lè ôm bụng chậm chạp đi vào cửa, ngồi lên giường.

Cô con gái nhà Weasley nhìn cậu, khuôn mặt khẩn trương đứng lên hỏi: “Harry? Có cần chút sô cô la không?”

“Không cần,” Harry ghé cổ nôn khan, khuôn mặt đau khổ nói, “Có lẽ cả cuộc đời này mình không bao giờ có hứng thú đối với đồ ăn nữa.”

“Có chuyện gì vậy?” Hermione ngẩng đầu nói.

“Một ký ức liên quan đến đồ ăn... không tốt đẹp để nhớ lại.” Harry nói, “Thật tệ hại.”

“Vậy là... Cậu lại không thể chống lại Triết tâm trí thuật à?” Hermione cực kỳ nhạy bén nói.

“A! Lần trước mình gần làm được!” Harry tức giận kêu lên, “Ai biết được vì sao hôm nay Snape tấn công mãnh liệt như thế! Đó cũng không phải là lỗi của tôi!”

“Tớ tin rằng nếu Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thì sự tấn công của ông ta còn mãnh liệt hơn cả giáo sư Snape,” Hermione không đồng ý nói, “Không nên thỏa mãn với yêu cầu thấp nhất, Harry!”

“Xin rủ lòng thương, Hermione, bản chuyện này sau được không?” Harry với khuôn mặt dúm dỏ nói, “Tớ muốn ỏi...”

“Ừ... Quá trình học Bế quan bí thuật không làm cho mình thích thú được.” Tôi nói mơ hồ. Tôi đương nhiên biết vì sao hôm nay giáo sư Snape yêu cầu nghiêm khắc hơn...

Cảm ơn trời đất là tôi còn được coi là học sinh ưu tú khi làm bài tập và bài học, đối với Bế quan bí thuật thì tôi đã có cơ sở phòng ngự, tốc độ như thể cùng với kết quả cũng không thể làm cho giáo sư Snape soi mói gì được. Mà học tập một năm mà tiến độ của Harry còn kém tôi học hai tháng. Harry làm cho giáo sư Snape càng bức bối.

Mặc kệ như thế nào thì việc “giận chó đánh mèo” luôn là sở trường của giáo sư Snape... Mà người đó lại là cậu bé vàng của nhà Gryffindor.

Nhìn đồng hồ, tôi khép quyển sổ lại, cất nó cùng với bút lông chìm vào cái túi của mình.

“Hôm nay không ngủ ở đây sao, Sylvia?” Hermione nói.

“Không, hôm nay trời vẫn còn sáng, mình vẫn về nhà được.” Tôi nói, “Giáo sư Snape nói hôm nay là buổi học cuối cùng của môn Bế quan bí thuật trong nghỉ hè này... Mai là sinh nhật mình, ngày kia mình sẽ thu thập lại đồ của mình.”

“Xin lỗi...” Harry nói, “Cậu biết là mình với Hermione bị nhốt ở đây, không thể nào mua quà cho cậu được...”

“Không sao, mọi người vẫn ở đây sao?” Tôi tò mò hỏi, “Sách giáo khoa năm thứ năm thì làm thế nào?”

“Cậu đã mua rồi, Sylvia?” Harry nói, “Danh sách các loại sách cần mua thì còn chưa phát đến tay bọn mình.”

“À... Mấy ngày trước mình đã nhận được thư.” Tôi nói.

“Vì sao thư của bọn mình đến trễ hơn cậu?” Hermione bất mãn nói, “Nếu có thể mua sách giáo khoa sớm... Trời ơi, lãng phí bao nhiêu thời gian chuẩn bị bài.”

“Tớ cũng không chuẩn bị bài mới mà, Hermione, nghỉ hè thì cậu không cần bận rộn như thế... Thịnh thoảng nghỉ ngơi cũng rất tuyệt.” Tôi đeo túi lên lưng, “Mình về nhà đây. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt, Sylvia.” Harry nói.

Ngày sinh nhật của tôi, tôi bị những tiếng cú mèo kêu làm tỉnh giấc.

Tôi ngồi dậy nhìn về cửa sổ, thấy nơi đó Gadda dựng lông từ con cú mèo mang tin tức biến thành đồ chơi, đang kêu gào với một con cú mèo lông màu nâu to hơn nó rất nhiều.

“Gadda!” Tôi trách móc, đứng dậy chụp nó vào trong tay, gỡ con cú mèo lông màu rậm nắng, lại đút cho nó mấy miếng đồ ăn cú mèo.

Chim cú mèo đuổi cánh, bay qua cửa sổ ra ngoài.

Cái bàn gần cửa sổ đã để quà, tôi vừa xoa nắn Gadda vừa mở gói quà ra.

Quà năm nay còn ít hơn năm ngoái, cũng không có quà của Draco. Tôi biết đây là bởi vì cậu bị hạn chế tự do, tôi cảm thấy thất vọng.

Blaise tặng cho tôi một bộ lễ phục Phù thủy, bên cạnh đó bọn Blaise cũng tặng lễ vật.

Còn có một gói nhỏ... Tôi mở ra thì thấy đó là một cái chổi bay - là một cây chổi hiệu Nimbus giấc mơ của bao nhiều cậu nhóc. Trên thiệp có ghi là “Xin lỗi đã bỏ qua con”, ký tên Sirius Black.

Tôi không nhận được mà run rẩy. Chú ấy chắc không phải vì tôi đã từng nói với chú rằng tôi ghen tị oán hận chú ấy tặng cây chổi Nimbus cho Harry mà không tặng gì cho tôi nên mới mua món đồ này...

Tôi buộc phải đồng ý với lời nhận xét của giáo sư Snape với chú ấy. Đúng là cây chổi Nimbus vô cùng quý với giá trên trời, nhưng người vô cùng ngờ ngẩn mới có thể làm ra sự tình này - đưa một cây chổi bay cho một nữ sinh không có nhiều hứng thú đối với nó sao?

Bầu môi, tôi mở gói quà cuối cùng ra.

Đó là một quyển bút ký độc được đã được biên soạn lại, nội dung là các phương pháp điều chế và phối được điển hình từ năm thứ nhất đến năm thứ năm.

Mỗi phương thuốc được miêu tả gần như hoàn mỹ, tôi dám đảm bảo, đây tuyệt đối là thứ các học sinh thi O.W.Ls mơ ước.

Nhưng nét chữ cùng với chữ ký làm tôi vô cùng kinh ngạc - Severus Snape.

Tôi không thể nào tin được nhìn nét chữ và chữ ký. Điều này tôi vẫn không thể nào tin được - giáo sư Snape tặng quà sinh nhật cho tôi! Chú ấy tặng quà sinh nhật cho tôi!

Rửa mặt xong, lúc tôi xuống lầu ăn điểm tâm, lại bị kinh hãi một lần nữa - giáo sư Snape nghiêm nghị đang ngồi ở một đầu bàn ăn.

“Mau ngồi xuống, Sylvia.” Blaise mỉm cười chào đón tôi, “Chúng ta đang đợi con - hôm nay Severus đến mừng sinh nhật con cùng với chúng ta.”

“Chào buổi sáng, Blaise...” Tôi cứng ngắc ngồi xuống ghế dựa, “... giáo sư Snape.”

Tôi thề là đã từng nói rằng “Chú ấy có thể ăn sáng ở đây” tuyệt đối không phải là lời nói xuông, nhưng hi vọng mẹ có thể cho con thời gian để chuẩn bị chứ... mẹ Blaise hành động thật nhanh nhẹn.

“Đây là do em làm... Severus, nếm thử đi.” Blaise đứng lên, nhiệt tình để cái đĩa trước mặt tôi và giáo sư Snape, «Em nghĩ anh sẽ thích.»

Tôi dăm dăm đồ ăn trên đĩa, nhìn trộm giáo sư Snape.

Giáo sư Snape nghiêm mặt nhìn chăm chăm vào đồ ăn một lúc, nhận lấy thức ăn rồi chậm rãi cắt nhỏ chúng ra.

... Có thể là thần kinh tôi quá mức nhạy cảm hoặc là tôi hiểu lầm, tôi cảm thấy trên người giáo sư có cảm giác “Cam chịu” nhĩ.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 154: Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè

Buổi sáng ngày hai tám tháng tám, tôi tới nhà Black để thu dọn đồ đạc, gặp bà Weasley ở cửa.

“Ôi, Sylvia, cháu đã đến rồi...” trên mặt bà Weasley còn có biểu tình là cảm động nữa, “Mau vào thôi, bọn trẻ đều ở đây.”

Bà hít mũi một cái thật to, vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôi khó hiểu nhìn cửa lớn rồi đi lên lầu.

“Bọn anh không hôn mày, mày không phiền chứ? Ron?”

Đi qua chỗ rẽ, tôi thấy cặp sinh đôi nói ra một câu thật kinh khủng. Một người nói tiếp, “Nếu mày đồng ý, bọn anh có thể quỳ gối hành lễ.”

“A, im đi!” Ron thờ phỉ nhìn bọn họ.

“Nếu không thì sao? Mày lại giam bọn anh à?” Cặp sinh đôi cười ha ha.

“Nếu hai người không cẩn thận,” Hermione tức giận nói, “Cậu ấy có thể làm thế!”

“George...” Fred lạnh run nói, “Từ nay về sau chúng ta càng phải cẩn thận hơn, mày xem, có hai người nhìn chăm chăm chúng ta...”

“Đúng vậy.” George đầu đón lắc đầu, “Những ngày chúng ta làm loạn kỷ luật đã kết thúc!”

Hai người nhìn nhau cười to, “đùng” một phát, hai người thực hiện bùa chú động thổ, phòng trên lầu phát ra những tiếng cười to của bọn họ.

Tôi ngửa đầu nhìn lên lầu rồi đi vào phòng.

“... Tớ phải nói với mẹ, tớ muốn mua một cây Cleansweep, như vậy thì bà sẽ biết...” Ron vui vẻ nói, đi ngang qua tôi ra khỏi phòng. Cậu ta nhìn rất vui vẻ, thậm chí còn không lộ biểu cảm chán ghét khi nhìn thấy tôi.

Tôi nhìn bọn họ nói “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, Sylvia.” Hermione nhìn sang tôi nhẹ nhàng thở ra, giống như là vô cùng vui mừng khi có người đánh gãy bầu không khí xấu hổ này.

“Chuyện vừa rồi là như thế nào?” Tôi hỏi

“À, là Ron,” Hermione cẩn thận nhìn Harry, nhưng Harry đang cúi đầu gấp quần áo của mình, giống như là cực kỳ bận rộn, “Cậu ấy được làm huynh trưởng.”

“Ron Weasley?” Tôi kinh ngạc nói. Ho khan một tiếng rồi hỏi, “Gryffindor đã hết người rồi sao?”

“A, Sylvia.” Hermione bất mãn nói, “Ron cũng có ưu điểm của mình...”

“Cậu vẫn biết sự bất hòa giữa mình và Ron,” Tôi giơ tay lên làm động tác đầu hàng ngăn cô nói, “Nhưng, cậu ta làm huynh trưởng? Có phải là bọn họ bị nhầm lẫn không... Tớ nghĩ huynh trưởng không thể nào lựa chọn từ những người có thành tích học tập kém.”

“Sylvia, cậu không thể lấy tiêu chuẩn của mình để đánh giá người khác, thành tích của Ron cũng không kém như cậu nói.” Hermione nói, “Mà huynh trưởng... Cậu cũng biết là không chỉ dựa vào thành tích để chọn lựa mà.”

“Vậy nó dựa vào cái gì? Dựa vào nhân phẩm sao?” Tôi mỉm cười, “Thế nên cậu ấy mới được chọn?”

Hermione thờ dãi.

“Sau này tớ tuyệt đối sẽ không nói tốt về người này với người kia, việc này thật sự là cố hết sức mà không được việc, hai người là đối thủ trời sinh rồi. Tớ đi viết thư đây... Tớ phải nói cho bố mẹ.” Cái hòm của Harry đột nhiên đóng thật mạnh, Hermione bất an liếc cậu, “À... Harry... tớ có thể mượn Hedwig dùng một chút chứ?”. “Ừ, được chứ.” Harry dùng giọng điệu quá mức nhiệt tình nói, “Cảm ơn!”

Tôi nao nao, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Hiển nhiên là Harry cũng hơi ghen tị - xét thấy cậu ấy chính là một thiếu niên mười lăm tuổi, điều này cũng là bình thường thôi, cũng làm cho tôi cảm thấy đáng yêu.

“Mới sáng sớm đã thu thập hành lý à?” Tôi cười tùm tùm đi qua nói, “Tớ nghe Hermione nói – cậu luôn làm như vậy ở ngày cuối cùng.”

“Cho nên cuối cùng mình mới phát hiện sao mình cần thu thập nhiều đồ như thế.” Harry cũng không ngần đầu sắp xếp quần áo của mình, “Sinh nhật ngày hôm qua như thế nào?”

Tôi không nhịn được cười.

“Thật... kỳ lạ.” Tôi hí hóp mắt trở về chỗ ngồi, “Đó tuyệt đối là sinh nhật kỳ lạ nhất của mình.”

“Như thế nào?” Harry buông quần áo xuống, ngồi vào một cái ghế dựa vào tường.

“Không có gì...” Tôi kéo dài mặt, “Tớ chỉ phát hiện là sau khi tốt nghiệp tốt nhất là tớ nên nhanh chóng gả ra ngoài.”

“Cái gì?” Harry mờ mịt nói.

“Cậu sẽ không hiểu nổi,” Tôi thờ dãi dựa đầu vào ghế, “Tớ chỉ phát hiện ra là mình hơi ghen.”

“Sylvia... cậu cùng với... à” Harry hơi ngừng lại, không tình nguyện nói ra tên của đối thủ, “...Malfoy đã xảy ra chuyện gì à?”

Tôi vừa nhìn vào cặp mắt xanh biếc đầy lo lắng, liền hiểu ra là cậu ấy nghĩ đến điều gì.

“A, không có quan hệ với Draco,” tôi vẫy vẫy tay, về mặt đau khổ nói, “Chính là... khó có thể nói rõ. Tớ nghĩ là chút ghen tuông nhỏ nhỏ đó tớ sẽ nhanh chóng vượt qua thôi. Nói chuyện khác đi, Harry... cậu vừa mất hứng, đúng không?”

“Tớ...” Harry dừng lại, mặt nhăn lại rồi chôn giữa hai tay, “Tớ không thể nói dối bản thân. Tớ vừa rồi đúng là đã ghen tị, hiện tại vẫn ghen tị. Tớ quên hoàn toàn việc tuyển huynh trưởng... Mà nếu có nhớ tới thì tớ cũng cho là người được chọn sẽ là mình. Tớ sẽ không giống Malfoy ở chỗ cuồng vọng tự đại chứ? Cho là mình giỏi hơn người khác?”

“Được rồi Harry, cậu có thể so sánh với người khác trừ bạn trai mình ra.” Tôi tuy là nói như vậy nhưng vẫn không kìm được nhớ lại câu nói ngạo mạn

của Draco “Huynh trưởng tiếp theo trừ mình thì còn có thể là ai khác sao?” Tôi không nhịn được cười.

“À.” Giọng nói rầu rĩ của Harry truyền ra từ lòng bàn tay, “Vừa rồi, lúc George và Fred cười nhạo Ron, trong lòng tớ cũng có điểm đồng ý. Sylvia, tớ cảm thấy ghê tởm bản thân... Tớ không phải là không thể thừa nhận được việc Ron xuất sắc hơn tớ? Tớ là bạn thân nhất của Ron ở thế giới này... Chẳng lẽ bởi vì tớ không có huy chương mà sẽ cười nhạo chửi bới sau lưng cậu ấy? Cũng bởi vì lần đầu tiên trong một việc mà cậu ấy hơn tớ? Đây cũng không phải là lỗi của Ron.”

Tôi ngừng cười, ngồi thẳng trên ghế, cảm thấy tim mình mềm mại hơn.

“Cái này có là gì đâu, Harry... mỗi người đều phải ghen tị.” Tôi đặt tay mình lên tay cậu ấy, “Cậu mới mười lăm tuổi, không thể không chế được tình cảm của mình cũng là điều bình thường mà.”

“Nếu cậu không muốn như thế. Cảm giác này thật tệ, cậu biết không?” Harry nói, “Nếu Ron biết tớ đang nghĩ gì, cậu ấy sẽ cảm thấy như thế nào?”

“Harry... Cậu còn nhớ không? Năm trước, khi cậu được Chiếc Cốc lửa lựa chọn thành quán quân. Lúc đó Ron cũng ghen tị, đúng không? Khi đó cậu ấy còn tuyệt giao với cậu, đúng không?” Tôi hạ giọng cho dịu dàng nói, “Cậu thấy đấy, từ năm nhất, Ron chưa bao giờ vượt qua cậu chuyện gì, cho dù cậu ấy đã quen thì cũng không tránh được việc ghen tị với cậu. Cậu thỉnh thoảng ghen tị lại thì có gì mà không thể?”

Ron Weasley căn bản là không xứng với Harry. Khi đó Ron không tự trách giống Harry bây giờ, cậu ta cùng với đại bộ phận học sinh đứng đối lập với Harry.

“Cậu cần gì lo lắng cậu ấy nhìn cậu như thế nào? Chẳng lẽ cậu ấy chưa từng quá đáng với cậu sao?” Tôi nói, “Không phải cuối cùng cậu vẫn tha thứ cho cậu ấy sao?... Cho nên cậu ta phải thông cảm với tâm trạng của cậu, không phải đó là lẽ thường sao?”

“Thật không?” Harry ngẩng mặt lên.

“Đương nhiên. Đó là quan hệ bình thường của mọi người mà Harry.” Tôi quả quyết nói, “Hiện tại tớ đang ghen tị, tớ cảm thấy điều này không có gì là đáng xấu hổ cả.”

“Cảm ơn,” Harry nhếch miệng cười, “Tớ cảm thấy tốt hơn nhiều.”

“Lo sợ vớ vẩn.” Tôi lắc đầu.

Tuy là nói như thế, nhưng thực tế nhiều người cũng không nghĩ vậy, Harry đương nhiên không phải là người tầm thường.

Lúc đầu tôi tiếp cận cậu ấy bởi vì cậu ấy là con đỡ đầu của Sirius, tôi cần chung sống tốt với cậu ấy. Sau đó không biết từ lúc nào chúng tôi đã trở thành bạn của nhau, mà để cho chúng tôi trở thành bạn của nhau đó là do tính cách của Harry, không phải bởi vì cậu ấy là cậu bé vàng, không phải vì cậu ấy là cậu nhóc chơi trội đến thế nào.

Hôm nay, tôi càng thêm hiểu cậu ấy là người tốt đến thế nào, cho dù thỉnh thoảng cậu ấy hơi lỗ mãng, nhưng tôi không thể phủ nhận rằng cậu ấy rất chính nghĩa, hiền lành, lương thiện.

“Thu thập hành lý của cậu đi.” Tôi vỗ vai cậu ấy, “Cậu căn bản không cần huy chương huynh trưởng để chứng minh sự vĩ đại của mình. Nếu như cậu muốn một chiếc huy chương, vậy thì chuyển nhà đi, tớ có thể tặng cậu chiếc huy chương của tớ.”

“Cậu cũng là, ý tớ là huynh trưởng?” Harry nở nụ cười chân thành, “Chúc mừng... nhưng huy chương của cậu là huynh trưởng nữ sinh mà...”

“Ai đề ý.” Tôi đứng lên, duỗi lưng ra, “Tớ phải đi thu thập đồ của tớ... Tớ phải về nhà ăn cơm trưa.”

“Vừa vặn gặp mẹ tớ...” Ron xông vào, cao hứng nói, “Bà nói, nếu được sẽ mua cây Cleansweep cho tớ.”

Tôi lách qua cậu ấy đi ra ngoài, lên tầng ba, thu thập đồ của mình vào một túi to.

“Cô chủ nhỏ phải rời đi sao?”

Tôi xoay người thấy Kreacher đang đứng ngoài cửa. Nó lặp lại “Cô chủ nó phải rời đi sao?”

“Đúng vậy, ta phải đến Hogwarts để học...” Tôi mỉm cười nói, “Kreacher, chúng ta có thể gặp nhau lúc nghỉ đông.”

Kreacher nhìn có vẻ buồn chán uể oải.

“Cô chủ nhỏ,” nó nói, “Kreacher có cái tặng cô!”

“Cái gì?” tôi hỏi.

Nó cúi đầu, móc đồ từ cái túi nhỏ được may trên chiếc khăn trải bàn, nhét vào tay tôi. Tôi neho mắt lại, đánh giá đồ vật này.

Đây là một chiếc dây chuyền hộp lớn cỡ quả trứng gà, trên mặt có khắc một chữ S hoa lệ, nó được tạo thành từ nhiều viên ngọc lục bảo, vô cùng xinh

đẹp, nhìn có vẻ cổ lắm

Tôi kinh ngạc rồi trả lại nó cho Kreacher.

“Đồ này ta không thể nhận,” Tôi nói, “Nó nhìn rất quý giá...”

“Cô chủ nhỏ nhất định phải nhận lấy! Bọn họ muốn vứt nó đi... Để nó trong túi rác... Đây là đồ của cậu chủ! Kreacher nhặt nó về, đặt nó trong phòng Kreacher...” Đôi mắt màu xám trắng của Kreacher đong đầy nước mắt, “Nếu cô chủ nhỏ không nhận, họ sẽ lại vứt nó đi!”

“Vứt nó?” Tôi ngạc nhiên nói. Hiển nhiên nó cũng không đáng giá như vẻ bề ngoài của nó, nếu không phải như thế thì họ sẽ không tùy ý vứt bỏ nó.

“Cầm đi, cầm đi, cô chủ nhỏ cầm đi...” Kreacher nhét vào người tôi, “Thứ này thuộc về ngài. . . Kreacher không hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia giao! Kreacher không thể hủy diệt nó!”

Kreacher lại nhét vào tay tôi, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt đau khổ đập đầu vào vách tường.

“Dừng lại, Kreacher!” Tôi buộc phải ra lệnh.

Kreacher rời khỏi bức tường, tê liệt ngã xuống sàn nhà, nước mắt cùng nước mũi hòa vào nhau.

“Được rồi, ta sẽ cầm, “ nếu nó không có giá trị gì. Ta nhìn con gia tinh như một đồng bunn, tôi hi vọng nó có thể tỉnh lại rồi đứng lên, “A, có lẽ người sẽ muốn thu thập đồ đạc của ta không? Người xem, ta cần người. . . Ta không thể tìm thấy hết tất cả đồ đạc của ta.”

Kreacher lung la lung lay đứng lên khỏi sàn nhà, hít mũi một cái, cúi mình chào rồi biến mất.

Tôi nhìn về chiếc dây chuyền hộp, nó sáng mờ mờ dưới ánh sáng phòng.

Tôi tò mò mở nắp hộp nhưng phát hiện không thể mở nó ra.

Có lẽ tôi bị ảo giác, hình như bên trong có cái gì đập rất mạnh, rất giống trái tim người đập.

Tôi hoảng sợ, ném nó vào trong túi hành lý.

Đồ mn là tại sao Sylvia lại cảm giác là thứ đó có nhịp đập vậy?

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 155: Khai trường

“Con yêu, đã sắp xếp xong đồ đạc chưa?”

“Đã xong, Blaise,” Tôi kéo rương hành lý đi xuống lầu, “Mẹ nhìn có vẻ còn lộn xộn hơn con đấy.”

“Con có cần mang thêm cái gì không?” Giọng nói của Blaise truyền từ trong phòng ngủ ra, cùng lúc đó có âm thanh rầm rầm.

“Không cần đâu,” Tôi nhìn lên, “Nếu mẹ không ra khỏi phòng. . . Con nghĩ là con sẽ đến muộn đấy, Blaise.”

”A... Đến ngay. “

Lại một tiếng đồ vật bị đụng ngã lăn ra sàn, Blaise đi ra khỏi phòng ngủ, trong tay là một cái lồng sắt nhỏ, Gadda ở trong đó, nó khó chịu cắn cái song sắt màu vàng, “Con quên mang Gadda rồi. “

Cô mặc một chiếc áo gió ngắn màu vàng nhạt, nhìn vô cùng gọn gàng, sạch sẽ, nụ cười thích ý hiện lên trên mặt, giống như là những âm thanh rầm rầm không phải do cô gây ra.

”Mang theo nó thì có ích lợi gì chứ? Nó không giống với các con cú mèo khác, nó thậm chí còn từ chối việc đưa thư! “Tôi nói. Gadda tức giận thét chói tai. Tôi nhìn ngực Blaise phồng lên nói, “Cái áo đó không thích hợp với mẹ, nó không dành cho những người có bộ ngực đầy đặn mặc. “

”Thật sao? Mẹ nghĩ nó nhất định phù hợp với con. “Blaise xách một cái túi đặt cạnh tôi, đi về phía lò sưởi âm tường, “Chúng ta phải nhanh lên. “

Chúng tôi thông qua lò sưởi đến quán Cái Vạc Lũng, lại từ quán Cái Vạc Lũng đến ngã Tư Vua, đi vào sân ga Chín Ba Phần Tư đang nhón nháo.

Tiếng còi tàu nhắc nhở mọi người vang lên, Blaise vui vẻ nói:

”Tốt lắm, chúng ta không đến muộn. Mau lên, Sylvia.“

Tôi xoay người ôm cô. “Con sẽ viết thư cho mẹ.“

”À... Nếu không phải thư đặc biệt gì, con có thể nhờ Severus.“ Blaise nói, “Dù sao để con nhóc kia bay qua vài quận có lẽ hơi khó khăn, đúng không?“

Mặt của tôi dài ra.

”Được rồi, mẹ không nên khoe khoang tình cảm ngọt ngào của mình trước mặt con gái đáng thương chứ.“ Tôi nhận Gadda giống quả cầu, “Tạm biệt, Blaise.“

”Tạm biệt, con yêu.“ Cô thơm thơm má tôi.

Tôi xoay người lên tàu hỏa, vì hành lý đã được phù phép trôi nổi, tôi gian nan chen chúc trong đám người nhà Slytherin đi vào ghế lô.

”Ồ đây! “ Một bàn tay kéo tôi lại, “Tớ biết là cậu sẽ quên mà.“

”Draco.“ Tôi vui vẻ kêu lên, “Tớ quên cái gì?“

”Bây giờ cậu là huynh trưởng.“ Cậu không kiên nhẫn nói, vung vung đũa phép đẩy mọi người ra hai bên tách thành một con đường nhỏ, kéo tay tôi đi qua đó, “Cho nên cậu sẽ ngồi ở toa dành cho huynh trưởng chứ không phải ở nơi mọi người ngồi.“

Chúng tôi dừng lại ở đầu tàu, đi qua một cái rèm, đi vào một phòng lớn.

Trong đó đã có ba người ngồi, xem huy chương của bọn họ thì là huynh trưởng nhà Ravenclaw và Hufflepuff.

Tôi vội vàng lấy huy chương cấp dài từ túi ra, nhỏ giọng hỏi: “Tất cả các huynh trưởng của trường đều ngồi ở đây?“

”Toa dành cho huynh trưởng chỉ có một.“ Draco dùng bữa trôi nổi để hành lý ở một góc sáng sủa, mở lồng cú mèo cho Gadda ra.

Tôi ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ.

”Được rồi, có lẽ làm huynh trưởng cũng có ưu điểm.“ tôi thử tính đàn hồi của cái ghế, “Ở đây tốt hơn hẳn so với ghế cứng ở toa bình thường.“

Gadda bay một vòng trong toa tàu, vui vẻ bay về chỗ Draco. Nó rất đáng yêu, tôi thấy nữ sinh nhà Hufflepuff tò mò nhìn nó, lại lo lắng liếc nhìn Draco, rồi mới nhìn sang chỗ khác.

Draco nhanh nhẹn nắm lấy nó trước khi móng vuốt của nó nắm lấy tóc cậu.

”Ồ, tớ không biết là cậu có quan hệ tốt với Gadda như thế.“ Tôi nhìn tay cậu, Gadda đang lộn xộn nhảy lên nhảy xuống trên mấy ngón tay trắng nõn của cậu.

”Tớ nghĩ rằng.“ Draco đăng trí xoa xoa cái bụng béo của Gadda, “Có lẽ là do tớ chăm sóc nó vài ngày.“

”Cậu chăm sóc nó vài ngày.“ Tôi nhớ đến lúc để Gadda đi chuyển thư, đúng là nó về rất muộn, “A... Tớ còn tưởng là Gadda xảy ra chuyện gì rồi.“

”Ừm, “ Draco ngồi ngày ngắn, “Ý tớ là, nó rất đáng yêu... nên tớ giữ nó lại nhà chơi vài ngày.“

Tôi nghi ngờ nhìn chằm chằm mặt Draco, nhưng không đợi tôi hỏi cậu ấy, cửa toa lại mở ra lần nữa.

Hermione bước từng bước đến, phía sau là Ron với vẻ mặt ngạc nhiên.

”Ồi... “ Cái miệng của cậu ta to bằng cái đầu, “Trời ơi, nơi này thật to quá!“

”Có lớn hơn nhà mày không, Weasley?“ Draco dựa vào tựa ghế, lười biếng nói, “So với nhà Weasley thì còn giống nhà hơn, đúng không?“

Ánh mắt Ron chuyển đến người Draco, giống như hơi kinh ngạc, mặt lập tức đỏ lên, tức giận run rẩy cả người.

”Ron!“ Hermione vội vàng kéo cậu ấy lại, nhưng vẫn tức giận trừng mắt nhìn Draco, “Bài tập phép thuật của cậu còn chưa làm xong, đúng không?“

Nhưng thật tiếc là Ron hoàn toàn không cảm kích Hermione vì đã ngăn cậu ta lại. Cậu ấy buông tay Hermione ra, hiển nhiên là tức giận Hermione ngăn cản cậu trước mặt mọi người.

” Vậy thì sao! Chuyện đó thì quan hệ gì đến cậu? “ Cậu ta quát vào mặt Hermione, “ Đừng ngăn cản tớ, tớ phải dạy cho hán một bài học, để hán biết nên nói như thế nào... “

Hermione đỏ mặt.

” Cậu có nghe thấy không, Sylvia? “ giọng nói của Draco dài ra, “ Làm tao sợ đấy, Weasley. “

Nếu là nơi khác, tôi nhất định sẽ thấy vui vẻ khi Draco đùa giỡn Ron Weasley. Nhưng tôi biết bây giờ Hermione nhất định là vô cùng khó xử... Bạn trai của hai người bạn tốt đối địch nhau, nằng không biết lấy lòng ai.

Tôi xoa xoa trán nói: “ Tớ hơi mệt, Draco. “

” Sao? “ Draco nói, “ Cậu có thể dựa vào đây. Nghi ngơi một chút, Sylvia. “

Tôi nghe lời dựa vào cái tựa ghế bên cạnh cậu ấy, Draco liếc mắt nhìn tôi.

” Đừng thế, “ tôi biết là suy nghĩ của mình bị nhìn thấu, mỉm cười nhỏ giọng nói, “ Cậu biết là mình rất khó xử mà... Không phải là tự dưng tớ có ấn tượng tốt với Weasley đâu. “

Bên kia hình như Hermione và Ron có cãi nhau chút, nhưng cũng lập tức im lặng.

Tôi xoa xoa đầu, cho dù tôi vẫn bình thường... Nhưng đêm qua tôi ngủ không ngon. Dựa vào ghế tựa, nghe những giọt mưa đập vào thủy tinh, tôi đi vào giấc ngủ nhanh chóng.

Lúc xuống xe Draco phải đánh thức tôi. Bầu trời ngoài cửa sổ đã tối đen, mây đen che mặt trăng rồi, trong tàu đã lên đèn.

” Thay quần áo đi. “ Draco nói.

Tôi mơ màng một lúc mới miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, nhận túi Draco đưa tới, lấy ra bộ áo choàng dài. Bên cạnh thì Draco đang cho Gadda vào lồng, ra khỏi toa tàu, hòa vào dòng người nhỏ, chậm rãi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 156: Phòng ngủ huynh trưởng

Năm nay, trên sân ga không thấy bóng dáng cao cao của lão Hagrid, người thay thế là giáo sư Grubbly Plank, giọng nói lưu loát: “ Học sinh năm nhất hãy xếp thành hàng! Tất cả học sinh năm nhất đi theo ta! “

Một đám đầu cù cái đồ sợ hãi trong hoàn cảnh xa lạ, rụt rè tụ tập xung quanh bà.

Muốn tìm thấy Blaise trong dòng người nhón nha nhón nháo thật đúng là quá khó khăn, hiển nhiên là Draco không muốn tìm bọn họ. Chúng ta từ sân ga đi về phía nhà ga.

Đi đến trước xe ngựa, tôi vén mái tóc che mắt lên, quay lại nhìn.

” Lão Hagrid sao không thấy ở đây? “ tôi thuận miệng hỏi rồi nhìn Draco.

Draco không nói. Cậu ấy đứng lại trước đầu xe, nhìn thẳng vào con vật đang kéo xe.

” Mau lên xe. “ Tôi kéo Draco, chọn cái xe ngựa không có ai ngồi.

Ngồi cùng xe với chúng tôi là hai nam sinh năm dưới nhà Hufflepuf, hai người liếc mắt nhìn nhau, hơi lo sợ tiến vào trong xe và không nói chuyện.

Xe ngựa khẽ lắc lư rồi di chuyển.

Draco ngồi xuống bên cạnh tôi, tâm thần không yên.

” Sao thế? “ Tôi nắm tay cậu ấy, phát hiện ngón tay cậu rất lạnh.

Tôi nhìn theo ánh mắt của cậu ra ngoài cửa sổ, không nhận được cười.

” Cậu đang nhìn những con ngựa kéo xe này? “ Tôi nói, “ Chúng có mắt rất đẹp, màu trắng bạc giống như là đang phát sáng - nhưng thế cũng hơi quái

dị. Cậu thích chúng?”

Draco xoay người lại nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng kỳ cục.

”Cậu... có thể nhìn thấy chúng?” Cậu nói.

”Tuy rằng chúng có màu đen mà đêm nay thì không có ánh trăng nhưng mà mắt tớ chưa kém đến nỗi không nhìn thấy chúng. “Tôi buồn cười nói, nằm úp sấp trên cửa sổ, “Chúng nó là con gì? Lớp học Chăm sóc các sinh vật huyền bí cũng không dạy?”

”Vong mã. “Draco nói, giọng nói giống như thoát ra khỏi cổ họng. Cậu mất tự nhiên hắng giọng một cái, nghiêng đầu quay đi.

Ngoài cửa sổ đã loáng thoáng nhìn thấy trường Hogwarts rất gần, sau đó xe ngựa đứng lại ngoài thềm đá. Chúng tôi nhảy xuống ngựa, nhanh chóng hòa vào dòng người, đi qua cửa, tiến vào sảnh đường Hogwarts.

”Mùa hè này có vẻ ngắn hơn mọi năm, “tôi ngẩng nhìn trần sảnh đường, nhỏ giọng nói: “Cậu có cảm thấy là sẽ có thời gian dài không được nhìn thấy Hogwarts. “

Draco chưa kịp trả lời, Blaise đã gọi tôi từ phía sau.

”Sylvia. “

”Blaise! “Tôi xoay người cười với cậu, “A, nhìn thấy cậu thì tớ mới phát hiện, tớ hóa ra là nhớ cậu hơn tớ tưởng tượng đấy. “

”Huynh trưởng? “Cậu nhìn huy chương trên ngực tôi, cười nói, “Chúc mừng. “

”Cảm ơn, “tôi ôm cậu ấy, “Còn nữa, mình rất thích quà sinh nhật. “

Parkinson tức giận đi sau Blaise đã đi tới, nghe vậy nhướn mắt lên trần nhà.

Chúng tôi ngồi xuống dãy bàn Slytherin, một lát sau, Goyle và Crabbe cũng thờ hồng học đi đến.

”Đó là ai? “Parkinson đột nhiên chỉ về phía trước nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía dãy bàn giáo viên.

Dumbledore mặc áo choàng dài ánh sao, chòm râu bạc lờ lờ sáng. Giáo sư Snape vẫn ngồi ở vị trí cũ. Giáo sư Lupin không ở đây, chú Sirius mặc áo choàng phủ thủy màu đen được cắt vừa người, lười biếng chống khuỷu tay lên bàn - mà tôi cũng ít khi nhìn thấy chú ấy mặc áo choàng dài. Nếu như nói giáo sư Snape mặc áo choàng dài màu đen nhìn càng thêm gầy mà uy nghiêm làm người khác sợ hãi, còn chú Sirius mặc áo choàng đen sạch sẽ lại có một cảm giác tùy ý. Khóe miệng chú khẽ nhếch lên, cơ thể nghiêng sang một bên, khuôn mặt đầy vẻ hờ hững cùng khinh thường.

Mắt tôi dừng lại trên người chú ấy một chút rồi lại tiếp tục đi xuống, sau đó phát hiện đối tượng chú Sirius khinh miệt rất giống voi - một người phụ nữ tôi chưa nhìn thấy bao giờ, vừa lùn vừa béo, mái tóc nâu cuộn lên và trên mái tóc cài một nơ con bướm màu hồng nhạt.

”Giáo sư mới? “Tôi do dự nói.

”Cái áo choàng của bà ta là áo lông màu... hồng nhạt!” Parkinson cười giễu cợt.

”Có lẽ bà ta muốn dùng gu thời trang của mình để mưu sát chúng ta?” Draco chậm rãi nói.

Giáo sư McGonagall đẩy cửa vội vàng đi vào, theo sau là một dãy dài những nhóc đầu củ cải đỏ lạnh run. Nghi thức phân nhà bắt đầu.

Đội cho nghi thức phân nhà kết thúc, sau khi chúng tôi lấp đầy bụng, cụ Dumbledore đứng lên.

”Ta yêu cầu mọi người yên lặng trong một lúc, nghe ta nói một chút nội dung cần chú ý như mọi năm học.” Cụ ngừng lại một chút, nói ra lệnh cấm hàng năm cần phải nói, “Năm nay, nhóm giáo viên có hai người thay đổi.”

Tôi ngồi ngay ngắn.

”Chúng tôi hoan nghênh giáo sư Grubbly Plank trở về, cô sẽ dạy môn Chăm sóc sinh vật huyền bí.” Cụ Dumbledor nói, “Chúng ta cũng vui về giới thiệu với mọi người Sirius Black, bởi vì giáo sư Lupin tạm thời rời khỏi cương vị công tác nên anh sẽ đảm nhiệm giáo sư dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám.”

Tôi khó hiểu vì sao giáo sư Lupin lại tạm thời rời khỏi cương vị công tác, chưa có ai nói điều này khi ở nhà Black. Đồng thời, những tiếng vỗ tay vang lên, tôi run rẩy cả khuôn mặt khi nghe giới thiệu “giáo sư Black”.

”Ngoài ra, ta giới thiệu với mọi người bà Umbridge,” Dumbledore bình tĩnh nói, “Bà được Bộ pháp thuật bổ nhiệm làm nhân viên giám sát Hogwarts và sẽ cùng ở đây với chúng ta.”

Cả sảnh đường đột nhiên im lặng, rồi lập tức những tiếng ong ong vang lên.

“Nhân viên giám sát Hogwarts?” Tôi kinh ngạc nói, “Có nghĩa là gì?”

“Quá hiển nhiên rồi,” Draco không kiên nhẫn nhủ mi nói, “Điều này chứng tỏ Bộ phép thuật bắt đầu can thiệp Hogwarts.”

“Bộ phép thuật có quyền lợi này?” Tôi tò mò nói.

“Nếu bọn họ muốn thì bọn họ sẽ có.” Blaise cười nói, “Hiển nhiên là Bộ phép thuật rất coi trọng Hogwarts, bà Umbridge là phó trưởng phòng đấy.”

“Các nhà sẽ lựa chọn thi đấu Quidditch đưa cho...” Lời nói của cụ Dumbledore bị cắt ngang. Umbridge - được rồi, nhân viên giám sát, nặng nề hắng giọng đứng dậy.

“À, tôi phải nói rằng được trở về Hogwarts thật sự là tuyệt vời!” Bà nhếch miệng mỉm cười, giọng nói lại nhỏ nhẹ, giống như nói trong cổ họng, “Thấy các khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ đều chăm chú nhìn tôi, thật quá tốt!”

Tôi lập tức không thể ngồi thẳng được, cười ngả lên mặt bàn.

“Bộ phép thuật luôn luôn cho rằng, giáo dục các phù thủy thiếu niên là chuyện cực kỳ quan trọng. Bẩm sinh mọi người có những thiên phú quý giá, nếu không được cẩn thận bồi dưỡng và rèn luyện thì sẽ có khả năng không đạt được kết quả như mong muốn...” Bà nói liên tục, nếu không phải bà ta cố gắng biến giọng nói giống như giọng nói kịch côm của cô gái trẻ, thì tôi có thể thừa nhận lời thôi miên này vô cùng hiệu quả.

Tôi nhìn ra xung quanh, Parkinson cũng hết kiên nhẫn giống tôi, cô ấy đang chăm chú vuốt ve móng tay của mình. Blaise vẫn duy trì nụ cười mỉm và chăm chú nhìn lên trên. Draco tựa lưng vào ghế, vắt chân lên, mắt nhìn xuống tỏ vẻ suy nghĩ, giống như là không hề chú ý đến.

“... Kiên quyết duy trì thì sẽ duy trì, cần hoàn thiện thì sẽ hoàn thiện, cảm vứt bỏ.”

Umbridge cuối cùng cũng nói xong, ngồi xuống.

“Vô cùng cảm ơn nhân viên giám sát Umbridge. Như vậy,” cụ Dumbledore đứng lên, “Tựa như ta vừa mới nói, các nhà sẽ lựa chọn thi đấu Quidditch đưa cho...”

“Chuẩn bị, chuẩn bị.” Draco kéo kéo tay áo tôi, “Chúng ta chuẩn bị dẫn nhóm học sinh mới.”

“Được rồi...” Tôi đột nhiên nhớ tới, “Bản đồ sơ lược trường Hogwarts...”

“Những thứ đó đã huynh trưởng khóa chuẩn bị, hiện tại chắc cũng đã để ở phòng sinh hoạt chung rồi.” Draco nói.

Đợi sau khi cụ Dumbledore tuyên bố giải tán, tôi và Draco đi đến cuối dãy bàn Slytherin.

“Học sinh năm nhất đến đây.” Draco không nhiệt tình nói.

Một đám học sinh mới đứng lên khỏi dãy bàn và đi tới đây, có mấy khuôn mặt kiểu ngao vẫn ngẩng cao nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn có vẻ khản trương.

Sau một lúc, nhóm học sinh Slytherin đã đầy đủ.

“Ta là huynh trưởng nhà Slytherin, Draco Malfoy.” Vài học sinh mới ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Draco, lại nhanh chóng quay mặt đi. “Đây là nữ huynh trưởng Sylvia Hopper.”

”Học sinh mới đi theo chúng ta. “Tôi nói rồi cùng Draco đưa bọn họ khỏi sảnh đường.

Tôi phát hiện hiển nhiên là tôi chưa chuẩn bị đầy đủ để làm nữ huynh trưởng - ví dụ như lúc này, tôi không nghĩ ra mình nên nói, đành cố gắng nhớ lại những lời huynh trưởng Hugh Coffey đã nói khi tôi vào nhập học.

Nhưng tôi không ngờ được là Draco lại làm rất tốt. Dọc đường, cậu chậm rãi nói những điều cần chú ý ở nhà Slytherin, giải thích rõ ràng trật tự.

Cuối cùng chúng tôi đứng giữa phòng sinh hoạt chung, Draco lại nói những lời mà các huynh trưởng trước đã cường điệu lên, phân phòng ngủ rồi giải tán.

Tôi mỉm cười đứng bên cậu ấy.

”Mình cho rằng cậu vẫn nên đi sắp xếp lại hành lý của mình đi mà không phải ngăn người nhìn mình. “ Draco iu xiu nói, “Thật là mệt... Sau khi đổi phòng, mọi thứ lại phải sắp xếp lại. “

”Thật sao? Chẳng lẽ cậu không muốn mình nhìn cậu sao? “Tôi chỉ vào mặt mình nói, “Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú nhìn cậu, cậu không thấy thích thú sao? “

Trước khi Draco kịp nói gì, tôi cười lớn chạy về phòng nữ huynh trưởng.

Phòng ngủ của huynh trưởng Slytherin không giống như phòng ngủ của mọi người, nó có một phòng, phòng rửa mặt cũng không giống phòng trước chỉ có thể tắm vòi hoa sen.

Tường phòng ngủ là đá màu xám xếp chồng lên, có cảm giác mộc mạc, trên tường treo mấy bức tranh tĩnh vật. Các kệ để đồ màu tối vẫn trống không, chờ tôi sắp đồ lên.

Điều thích nhất là, phòng khách và phòng ngủ đều có cửa sổ.

Ngoài cửa sổ phòng ngủ là một màu đen, tôi ghé mắt nhìn một lúc mới phát hiện ra đó là hồ nước. Vì phòng sinh hoạt chung của Slytherin ở đáy hồ nên nhìn thấy ngoài cửa sổ là hồ nước thì tôi cũng không thấy ngạc nhiên lắm. Mở cửa phòng, kéo rèm che ra thì thấy bầu trời đen... Giống tầng hầm ở biệt thự nhà Sadie. Tôi đoán có lẽ chỗ này sử dụng phép thuật không gian.

Đồ đạc của tôi cũng không nhiều lắm, tôi đã phân loại chúng nhanh chóng. Sau đó tôi cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, thoải mái tắm rửa.

Chờ tôi ra khỏi phòng ngủ thì Draco đã ngồi trên ghế trong phòng ngủ.

Lúc trước phòng tôi chỉ có một phòng, hiện tại phòng tôi có thêm phòng khách, nếu muốn nói gì không cần vào tận phòng ngủ... Tôi oán thăm trong bụng.

”Tớ mang đồ cho cậu. “ Draco giờ giữ thứ gì đó trong tay.

”Quà sinh nhật của cậu. “ Draco ngồi thẳng trên ghế, “Tớ đã muốn đưa sớm hơn... nhưng không tìm được cơ hội đưa cho cậu. “

Một tay tôi vuốt tóc ra đằng sau, tò mò đi đến, mở cái hộp được đóng gói rất đẹp.

”Đây là cái gì? Độc dược? “ Tôi cầm một vật dài và hẹp, “Thất lung? “

”Ừm. “ Draco nói.

Tôi nghiêng cứu một lúc, thất đai lung vào người, phát hiện trên đai lung có tám chỗ mà ta tưởng là đồ trang sức bằng da, chỗ đó có thể bỏ vào những lọ độc dược.

”Thất lung đựng độc dược? “ Tôi để vào tám lọ độc dược, cúi đầu nhìn, phát hiện rất dễ dàng lấy được những lọ đấy.

”Bên kia là cái túi nhỏ... “ Draco nói, “Có thể để được phần ẩn thân. “

”Thật sao? “ Tôi sờ sờ cái túi nhỏ, lại lấy ra một lọ độc dược có hướng dẫn lên, “A... Mỡ tron... Nhựa cao su vô địch... Thuốc bôi lộ? Nếu biết có đồ này thì cuộc thi Tam pháp thuật năm trước cũng không vất vả như vậy... “

”Điều mua theo địa chỉ quyền hướng dẫn mua hàng. “ Draco nhích lại gần nói.

”Những thứ này đều rất quý... Nhưng những hướng dẫn thật rõ ràng. “ Tôi ngừng lại. Tôi phát hiện những loại thuốc này đều có chung một tác dụng.

Chúng đều được dùng để chạy trốn.

Ánh mắt tôi nghi ngờ đánh giá Draco, về mặt cậu ấy lại thoải mái nhìn mấy bức tranh.

”Hả? “ Cậu nhìn thấy ánh mắt của tôi, “Có chuyện gì à? “

”Không có gì... “ Tôi vội vàng thu hồi ánh mắt nghi ngờ lại, cười tủm tỉm nói, “Mình vô cùng thích chúng - vô cùng đó. “

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 157: Ngày đầu tiên

Buổi sáng ngày hôm sau giống như ngày đầu tiên của mọi năm học, bởi vì không thích ứng được với những chiếc cầu thang kỳ quái và những đường hầm của trường Hogwarts nên chỗ nào cũng có những học sinh năm nhất bị nhốt.

Tôi ngạc nhiên là Draco không thêm quan tâm đến học sinh mới của các nhà khác nhưng nếu gặp nhóm đầu củ cái đồ Slytherin xin giúp đỡ, cậu vẫn rút dũa phép giúp bọn nhóc thoát khỏi cảnh khốn đốn, cho dù sắc mặt rất tệ.

” Một thế hệ lại một thế hệ học sinh mới của Slytherin càng ngày càng ngu ngốc. “Đuổi hai con rắn nhỏ cảm ơn đi, Draco bực bội nói với tôi.

” Có lẽ thế. Nhưng điều làm tớ kinh ngạc là cậu làm huynh trưởng thì thích hợp hơn là mình đây. “Tôi nhìn mặt cậu ấy dài ra, không nhận được mỉm cười, “Tớ vẫn nhớ... ngày trước cậu vẫn hay bắt nạt nhóm học sinh mới. “

Draco đi lên hành lang. “ Mỗi người đều có lúc sai lầm, Sylvia. Cậu không thể nghĩ tớ không thay đổi tí nào, vẫn thích tính toán chi li với bọn nhóc đó chứ. “

” Đúng, đúng. “ Tôi bước nhanh đuổi theo cậu ấy, cười tủm tỉm nói, “ Mùa hè này cậu càng thay đổi nhiều hơn nữa. “

Môn học đầu tiên của năm mới là Lịch sử phép thuật, đây là môn học buồn tẻ, chán ngắt nổi tiếng của trường. Giáo sư Binn là giáo sư duy nhất ở Hogwarts là một hồn ma, ông chết khi tuổi rất lớn, tiếc là hồn ma của ông lại giữ toàn bộ tính cách tuổi già - bao gồm cả tính cách đặc thù của người già là nói liên miên.

Đối với lịch học lại xếp môn Lịch sử phép thuật vào buổi sáng làm tôi khó chịu, bởi vì môn đầu tiên này sẽ làm tôi ở trong trạng thái buồn ngủ, tệ hơn nữa là môn tiếp sau là Độc dược.

Bước vào phòng học Lịch sử phép thuật, tôi nhìn thấy người ngồi cuối cùng trong phòng học - cụ Umbridge. Tay bà ta cầm một quyển sổ giống như đang ghi nhớ điều gì đó.

” Bà ta ngồi trong này làm gì? “ Tôi nao nao, lúc sắp xếp chỗ ngồi, tôi hỏi nhỏ Draco.

” Bà ta người giám sát cấp cao ở Hogwarts. “ Draco hơi liếc mắt về phía sau.

” Tớ nghĩ bà ta đến đây chẳng qua là... tranh chấp chức vị với cụ Dumbledore. “ Tôi nói.

” Khoản hai mươi, điều hai, Luật Giáo dục “ và “ Khoản hai mươi, điều ba, Luật Giáo dục “, nếu cậu chú ý đến số mới nhất của Nhật báo tiên tri đã đăng. “ Draco nói, “ Nó cho phép nhân viên giám sát có quyền lợi kiểm tra giáo viên - đảm bảo họ đủ tiêu chuẩn. “

” Đảm bảo họ đủ tiêu chuẩn của Bộ phép thuật. “ Tôi ghét bỏ nói.

” Đúng vậy. “ Mối Draco khẽ vênh lên.

Lúc này Harry, Hermione và Ron Weasley đi đến, ngồi ở giữa bàn. Học sinh ngồi cạnh họ cũng nhích đến chỗ ngồi xa hơn, nơi không hay bị chú ý, những học sinh ngồi chỗ sáng cũng nhìn chăm chăm, xì xào bàn tán về họ.

” Nhưng mà... Bộ phép thuật có quyền được làm như vậy? “ Tôi nghi ngờ hỏi, “ Nếu mình nhớ không nhầm thì... mọi quyết định lớn của Hogwarts đều được mười hai vị thành viên hội đồng quản trị quyết định mà. ”

” Hiển nhiên là Bộ phép thuật biến quyết định thành pháp luật, như vậy cho dù là thành viên tích cực nhất cũng phải theo nó. Huống hồ... nếu nhóm thành viên hội đồng quản trị có cùng ý nghĩ với Nhật báo tiên tri. “ Draco nhìn về Harry đang chán nản, “ Nếu bọn họ không thể cách chức Dumbledore, như vậy... nhóm hội đồng quản trị đã để cho Bộ phép thuật toàn quyền quyết định mọi việc. “

Tin Voldemort sống lại đã được truyền miệng ra ngoài, rất ít người tin tưởng điều ấy. Bộ phép thuật cũng không tin điều này, bọn họ cho rằng cụ Dumbledore đang lợi dụng cậu nhóc Chúa cứu thế để giành quyền lực của họ. Nhật báo tiên tri không hề nói đến việc Harry đã tận mắt chứng kiến thảm kịch đó, nhưng trong nghi hê, nó lại dùng mọi cách để châm chọc, nói ẩn ý miêu tả Harry là một người ham hư vinh, thích lấy lòng người khác, mà Dumbledore là một lão già điên, đầu óc không bình thường.

Thật là điên rồ, làm như là có người nào đó nổi danh bằng Harry vậy, làm như là Harry không có những thứ đó, thì sẽ không ai trong thế giới phù thủy để ý đến cậu ấy vậy.

Ban giám đốc trường Hogwarts quả thật là có quyền cách chức cụ Dumbledore - chuyện đấy cũng đã từng xảy ra, nhưng ngay lập tức cha mẹ các học sinh gây áp lực buộc họ phải mời cụ về tiếp tục giữ chức. Ở một khía cạnh nào đó, tôi hiểu rằng họ có ý định đối đầu với cụ Dumbledore, nhưng chỉ là hiểu chứ không có nghĩa là tôi đồng ý với họ, giáo dục không bao giờ gắn liền với chính trị.

Chức vị giám sát đột nhiên xuất hiện ở Hogwarts còn thêm bà nhân viên giám sát thật sự không làm người khác thích nổi.

Bộ phép thuật đã ngu ngốc đến mức người khác không thể tin nổi, bọn họ làm như vậy chính là làm lợi cho Voldemort và Tử Thần Thực Tử.

Lòng tôi đánh thót một cái, theo bản năng nhìn Draco.

Lúc nghi hê, Harry có nói cho tôi biết là chính tai cậu ấy nghe thấy danh sách Tử Thần Thực Tử, trong đó có vài tên là nhân viên Bộ phép thuật. Trong đó Lucius Malfoy là người có quyền lực nhất, mà gia tộc Malfoy cũng là một trong mười hai vị thành viên của hội đồng quản trị trường mà.

Bộ phép thuật can thiệp vào Hogwarts, tôi không tin là không có sự trợ giúp của Lucius Malfoy. Mà Draco - tôi nhớ lại sự hứng thú của cậu ấy đối với phần ẩn thân, còn tối hôm qua, cậu ấy có đưa cho tôi một cái đai lưng đựng chai lọ độc dược. Đến cả nghi hê cậu ấy cũng chưa bao giờ ngưng liên lạc cả.

Cậu ấy không biết gì về hội Tử Thần Thực Tử và Voldemort thật sao? Có thể không?

Tôi không hỏi trong nghi hê cậu ấy đã gặp chuyện gì, đã biết chuyện gì, tôi rất hiểu là cậu ấy vô cùng yêu thương cha mẹ. Nếu cả nghi hê cậu ấy trải qua cùng với Tử Thần Thực Tử thì tôi có hỏi thì cậu ấy nhất định không trả lời cho tôi biết, giống như tôi nhất định sẽ không nói cho cậu ấy biết về Hội Phượng Hoàng cùng thân phận thật sự của giáo sư Snape.

Cho dù không có bùa chú Bất khả bại, tôi cũng sẽ không nói.

Bởi vì trong lớp có thêm mụ Umbridge, bởi vì giáo sư Binn giảng bài làm buồn ngủ quá mà số lượng học sinh đi học rất ít. Cả buổi học, tôi cảm giác được ánh mắt của bà ta quét tới quét lui trong nhóm học sinh, mà dù nói thế nào đi nữa, đối với Bộ phép thuật thì vẫn có sự kính sợ.

Thời điểm chuông tan học vang lên, bà Umbridge giả bộ phình bụng đứng lên, kéo vài bạn học ngồi sau đang sắp sách vở, vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào giả tạo, thân thiết hỏi họ vài vấn đề.

”Tôi không thể nào chịu nổi giọng nói của bà ta... “tôi quay đầu nhìn thoáng qua, “Rất may là bà ta không soi mói nhiều đối với nội dung giảng dạy.”

”Làm như là bà ta có thể lấy ra nội dung gì sao, trừ khi bà ta khó chịu với nội dung bài học. Cậu biết đấy... “Draco chậm rãi nói, “Giáo sư Binn là giảng dạy theo máy móc. Tôi đối với từ “rất may” của cậu thì chẳng lẽ bọn họ có thể cử đến một giáo sư không nói liên miên sao?”

”Draco. “Tôi oán trách kêu lên, nhưng mà tôi không biết mình có thật sự hi vọng điều đó không. Thờ dài, tôi nói, “Hai tiết tiếp theo đều là môn Độc được... Bà ta có đến không?”

”Chỉ có một mình bà ta, mà nhiều môn học như thế. “Draco lại chậm rãi nói, “Không thể chỉ chăm chăm mỗi khóa chúng ta thôi, đúng không?”

”Tôi không phủ nhận bà ta... “Tôi bĩu môi khinh bỉ, “...sẽ cực kỳ bận rộn làm việc. Nhưng, tôi với cậu... cũng biết là bà ta chú ý tới ai, đúng không?”

”Cho nên tôi mới ghét học cùng lớp với bọn Gryffindor. “Draco lười biếng nói, “Mặc kệ có chuyện gì... tôi khẳng định chủ nhiệm sẽ không thích thú với kẻ không có quan hệ gì đến lớp học mà lại xuất hiện ở trên lớp học của ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 158: Animagi (Phù Thủy Hóa Thú)

Mụ Umbridge quả nhiên không xuất hiện ở môn Độc được. Nhưng đến buổi trưa khi chúng tôi học môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, lại thấy mụ ngồi ngay ngắn ở cuối lớp.

Tôi bĩu môi – môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám là một trong những môn học tôi thích nhất, giáo sư Lupin giảng dạy sinh động thú vị, mà chú Sirius khi dạy bùa chú có tính chất tấn công làm học sinh có chút cảm giác kích thích.

Nhóm học sinh nam ở tuổi này, không ai lại không có hứng thú với bùa chú có tính công kích, cũng không ai là không có hứng thú đối với anh hùng bởi vậy chương trình học của chú Sirius càng được hoan nghênh. Năm phút trước khi chuông vào lớp vang lên, tất cả học sinh đã đến đầy đủ, ngồi ngay ngắn trong lớp học.

Chú Sirius đến, đóng cửa phòng học lại. Chú ấy vuốt lại tóc, đi lên bục giảng, quét mắt một lượt.

“Chào buổi chiều,” chú nói, “Hãy bỏ quyển ‘Sổ tay tự vệ: Lực lượng hắc ám’ vào trong túi sách, sau đó cầm đũa phép của mình, các trò chỉ cần những thứ này.”

Trong phòng học vang lên những âm thanh rầm rầm, tất cả đều hưng phấn đem sách giáo khoa bỏ vào trong túi.

“Khụ khụ.” Mụ Umbridge giả bộ háng giọng.

“Đã cất hết chưa?” chú Sirius lười biếng nói, “Tốt, chúng ta sẽ học bài ngày hôm nay...”

Mụ Umbridge càng ho khan to hơn. “Khụ khụ.”

“... Bùa bảo hộ.” Chú Sirius coi như không nhìn thấy tiếp tục nói, “Trò nào có thể cho tôi biết bùa bảo hộ khác với bùa áo giáp như thế nào? A, trò Granger.”

Chú Sirius là quý tộc, cho dù tính cách nóng nảy lỗ mãng, nhưng hành vi của chú ấy luôn luôn thanh lịch. Cho dù cho tới bây giờ chú ấy cũng không phải là một người nam nhân có phong độ - nhưng hành động bỏ qua một người phụ nữ, tình huống này không thường xảy ra.

Tôi hít vào một hơi. Ông trời ơi, tôi cảm thấy khó khăn thay mụ Umbridge...

“Giáo sư Black.” Mụ Umbridge buộc phải mở miệng. Bà ta cắt ngang không cho Hermione phát biểu, bà ta đặt quyển sổ ghi chép lên bàn, hai nắm tay, trang trọng đặt ở trước ngực.

“Nhân viên giám sát.” Chú Sirius khách khí hỏi, “Bà có vấn đề gì sao?”

“Ta muốn biết, giáo sư Black, anh có nhầm chương trình học không?” Lời nói của Umbridge tràn ngập sự ám chỉ, “Ta cho rằng hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu học các bài chú căn bản chứ.”

“A... Đây là lần đầu tiên bà đến, không biết phong cách giảng dạy của tôi, thưa bà.” Sirius, “Tôi giảng bài chưa bao giờ theo tuần tự.”

“Như vậy đây là làm đứt quãng chương trình học, không thành hệ thống, có phải không? Theo tôi biết, giáo sư môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám thường xuyên thay đổi, trong đó có rất nhiều người không giảng dạy theo chương trình học được Bộ phép thuật phê chuẩn.” Mụ Umbridge ngọt ngào nói.

“Cám ơn lời phê bình của bà.” Chú Sirius lạnh lùng nói, “Nhưng ta cho rằng chưa đạt tới trình độ O.W.Ls, thì cần thi mới biết được.”

“Xin lỗi, giáo sư Black, ta hoàn toàn không có ý phê bình,” khuôn mặt phốp pháp của mụ Umbridge nở nụ cười hòa ái dễ gần, lộ ra một loạt chiếc răng nhỏ, “Nhưng mà anh nên dựa theo giáo án đã được Bộ phép thuật phê chuẩn hồi hè để giảng dạy.”

“Giáo sư có quyền thay đổi chương trình học, hiện tại tôi là giáo sư dạy môn học này.” Chú Sirius tức giận nói, “Hiện tại tôi muốn lớp học yên tĩnh để học bài. Được rồi,” chú ấy không hề đề ý đến mụ Umbridge, “Trò Granger, mời trò tiếp tục nói.”

Mụ Umbridge vẫn tiếp tục mỉm cười, sắc mặt chuyển xanh rồi chuyển hồng. Theo ánh sáng, tôi thấy bà ta giận quá nắm chặt quyển sổ. Chuông tan học vừa vang lên, bà ta lập tức rời đi.

Tôi vừa cùng bạn học nói chuyện vừa sắp xếp sách vở, tất cả sắp xếp xong, lúc chuẩn bị rời đi với Draco: “... Trò Hopper, trò ở lại.”

Tôi do dự, rồi gật đầu với Draco, sau đó ở lại phòng học.

Học sinh cuối cùng rời khỏi lớp, chú Sirius lập tức bước đến trước mặt tôi.

“Sylvia, lời đề nghị hồi hè mà chú nói con nghĩ sao?” Chú ấy kéo ghế dựa ngồi xuống trước mặt tôi.

“Sao ạ?” Tôi ngạc nhiên.

“Học cùng với chú.” Chú Sirius nói.

Tôi nghĩ lại, “Ý chú là học tiếng Pháp cùng tiếng Đức?”

“Đúng thế.”

“Chỉ sợ không được.” Tôi rất thích học ngôn ngữ mới, nhưng tôi không nghĩ học cùng với chú Sirius... Ít nhất không phải là bây giờ. Năm thứ năm có cuộc thi O.W.Ls, tôi là huấn trưởng mới, lại có hoạt động ở Hội, hơn nữa, “Buổi sáng nay giáo sư Snape vừa mới nói với cháu là chương trình học phụ đạo sẽ tiếp tục.”

“A, Snape.” Chú Sirius khinh bỉ phát tay, “Chú cũng có thể dạy cháu Bế quan bí thuật, ta còn có thể dạy những cái khác nữa. Cháu muốn học gì nữa? Phòng ngự Phép thuật hắc ám? Hay một số bài chú thú vị?”

Chú ấy quan sát sắc mặt tôi nói, “Animagi?”

Không thể phủ nhận việc tôi động tâm với nó. Tất cả đều biết ở Hogwarts có hai người là Phù thủy hóa thú mà chú Sirius là một trong số đó.

“Chú biết là một số người cũng không hiểu rõ về biến hình, hồi nghĩ hè cháu có nghiên cứu qua nó...” Tôi do dự nói, “Cháu nghĩ cháu là người trời sinh không am hiểu nó.”

“Không, chú biết là thành tích của cháu ở lớp biến hình không tệ, chỉ là cháu không hiểu cái cốt lõi của nó. Cháu cũng biết là hồi học sinh chú đã học Animagi, đương nhiên là cháu cũng có thể làm được, Sylvia. Năm đó đến cả Peter Prettingrew...” Trên mặt chú Sirius hiện lên nỗi hận, “Hắn mới là người không hiểu điều này. Nhưng dưới sự giúp đỡ của chúng ta, chỉ trong một năm hắn đã học được.”

“Cháu rất bận...” Tôi nói.

“Chú lúc nào cũng có thời gian,” Chú Sirius cười sảng khoái nói, “Cháu có thể tìm chú lúc cháu rảnh rồi.”

Tôi trầm mặc rồi buồn bã khi thấy tôi không thể từ chối chú ấy.

“Được rồi ạ.” Cuối cùng tôi nói.

“Vây... Tạm thời chúng ta học vào Chủ nhật nhé, được không? Chú biết là bài tập về nhà vào cuối tuần... cháu có thể hoàn thành chúng nhanh hơn.”

Tôi gật đầu.

Bài tập năm thứ năm nhiều hơn trước nhiều lắm, nhưng may mắn là tôi sẽ thích ứng nhanh chóng với cuộc sống này.

Năm nay có nhiều thay đổi, không chỉ ở số lượng bài tập về nhà mà còn để cho người khác cảm thấy sự hiện diện đầy khó chịu của mẹ Umbridge. Nếu nói ngày đầu tiên chúng tôi còn cảm thấy e ngại mẹ Umbridge thì sau vài ngày, tôi có thể nói như thế này: kiểu nói chuyện trong cổ họng, với dáng vẻ kệt cồm bà ta nhanh chóng làm cho học sinh cảm thấy chán ghét. Bà ta am hiểu khoa tay múa chân, luôn luôn bắt đồng ý kiến với phương pháp dạy học của các giáo sư.

Mà các giáo sư cũng không ưa bà ta, nhưng không phải giáo sư nào cũng có thể đối xử không khách khí với bà ta như chú Sirius. Chú Sirius không sợ hãi, chú ấy không cần công việc dạy học để sống. Thực tế, nếu không phải Harry còn học tại đây mà chú ấy lại muốn ở cạnh cậu ấy, tôi hoài nghi là với tính cách của chú ấy, chú ấy sẽ đồng ý ở đây lâu dài- cho dù chú ấy tuyên bố Hogwarts giống như là nhà của mình vậy.

Cho dù nhiều học sinh và giáo sư không hài lòng thì cũng có một số người lấy thái độ đứng trên cao nhìn xuống để xác định hướng đi của họ, không ai cảm thấy vui vẻ cả.

Huống hồ mẹ Umbridge tiến hành việc soi mói sau đó đưa ra biện pháp giải quyết thì có vẻ còn buồn tẻ chán ngắt hơn cả giờ học của giáo sư Binn.

Tôi đã bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của nữ huynh trưởng – trước giờ giới nghiêm một tiếng, tôi với Draco tiến hành tuần tra quanh khu vực nhà Slytherin, đuôi lũ rắn nhỏ về hang rắn giống như là đi lừa lợn về vậy, ngẫu nhiên còn bị yêu cầu tìm kiếm những học sinh nằm dưới không biết làm sao bị bao vây trong mật đạo ở Hogwarts.

Lớp năm thứ tư còn có một đứa nhỏ bị rui ro thể chất, theo cách nói của Draco là “Còn ngu ngốc hơn Longbottom nhà Gryffindor.”

Draco nói hơi quá, đứa nhóc kia thành tích khá ổn, nhìn cũng thông minh, chính là không hiểu vì sao con bé đó có thể lọt vào các cạm bẫy vô cùng kỳ quái, tôi ở Hogwarts sinh hoạt bốn năm cũng chưa hề nghe thấy bao giờ.

Tôi kinh ngạc vì sao hồi trước mình chưa từng chú ý đến cô bé ấy, đồng thời vô cùng khâm phục hai huynh trưởng Coffey và Strong có thể làm được hai năm liền.

Chỉ cần nghĩ đến việc phải giúp cô bé đó thoát khỏi những rắc rối tự tạo ra đó, tôi cảm thấy vô cùng khó khăn.

Trông nom bọn nhóc phiền toái này làm tôi bị lao lực quá độ, tôi nghĩ mình đã có cảm giác của một người mẹ, giống bà Weasley, mẹ của một gia đình khổng lồ.

Buổi tối ngày thứ năm giống như thường lệ là buổi sinh hoạt của Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám, bởi vì nhiệm vụ của tôi cùng với Draco – ít nhất phải có một người canh giữ ở bên ngoài – chúng tôi không thể tham gia sinh hoạt cùng một lúc.

Đợi cho tôi hoàn thành công việc và trở về phòng ngủ, tôi thấy Draco đã đứng trong phòng tôi rồi.

Cậu ấy hình như mới tắm xong, mặc áo ngủ lụa màu bạc, trên cổ còn vắt một cái khăn tắm màu hồng nhạt, trên mái tóc màu bạc còn nhỏ nước.

Tôi cởi áo choàng ra rồi treo lên móc, mũi hít hít, tôi ngửi thấy mùi sữa tắm Blaise cho tôi.

“Cậu...” Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy, “Cậu tắm ở phòng tắm của mình?”

“Đúng thế.” Draco dựa trên ghế mềm, không thèm quan tâm mà phát phát tay, “...cũng không phải là lần đầu tiên sử dụng phòng tắm của cậu.”

“Vì sao không dùng phòng tắm của cậu?” Tôi hỏi.

Mặt Draco dài ra.

“Cậu biết hội viên mới gia nhập Hội năm nay chứ?”

Martina đã nói với tôi.

Tôi cau mày, cố gắng nhớ lại.

“Astoria Greengrass?”

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 159: Khóa học bay

“Astoria Greengrass?”

Là cô gái có thể chất rui ro. Chị của cô ấy học cùng năm với chúng tôi Daphne Greengrass, hai chị em đều là những cô gái đẹp với mái tóc vàng hoe. Nhưng hai người không giống nhau, cô chị là người kiêu ngạo, cô em lại là cô gái dịu dàng.

Tôi cười vui vẻ nói, “Cô ấy lại làm gì à?”

“Cầm một cái lọ chứa nước chúc phúc an lành nói là muốn để chị Hosea nhìn thấy,” Draco chán nản nói, “Sau đó thì đổ hết ra đất.”

“Thật là người ta kinh ngạc.” Tôi tủm tỉm cười, “Nếu là tớ thì tớ sẽ giám sát cô ấy thật chặt khi cô ấy cầm thứ gì tiến vào phòng mình.”

“Tớ nên làm như vậy nhưng phòng tớ trải thảm rất dày, mà bình thì được đóng kín.” Draco xoa trán, “Tớ nghĩ là sẽ không có chuyện gì.”

“Được rồi...” tôi tò mò hỏi, “Như vậy cố ấy làm thế nào mà làm đổ nó vậy.”

“Cô ta làm lọ đập vào tường.” Draco chán ghét nhú mày, “Cho dù đã dùng bùa dọn dẹp... Merlin ơi, cái mùi đó tớ không muốn nhớ lại.”

Mùi của nước chúc phúc an lành tiếp xúc với không khí... Tôi đồng tình nhìn Draco.

“Tớ sẽ ngủ ở đây,” Draco tuyên bố. Cậu ấy không khách khí chui vào chăn lông của tôi, “Cho đến khi cái mùi kia biến mất.”

“Ừ...” Tôi nói, “Có vài phương pháp làm biến mất mùi của nó...”

“... Trong đó hữu hiệu nhất là bột phấn Hera.” Draco nói tiếp. Cậu ấy nhướn mày, “Ý của cậu là, tớ nên ở thời điểm đã giới thiệu, gõ cửa phòng chủ nhiệm nhà để xin ông ấy ít bột phấn Hera? Cậu nghĩ như thế sao?”

Tôi xoa xoa cái mũi.

“À...Cậu đương nhiên có thể ở lại đây.” Tôi không ngại ngần nói.

“Ở đây chỉ là vì bất đắc dĩ thôi.” Mắt Draco dạo quanh người tôi. Ngừng lại chút, mắt cậu ấy nhìn quanh phòng, soi mói đánh giá, “Phòng của cậu vẫn đơn sơ quá mức, cậu có biết giường của cậu cứng lắm không?”

“Đúng thế, khổ thân ngài, thiếu gia Malfoy.” Tôi nói có lệ, tìm áo ngủ trong tủ, đi vào phòng tắm.

“Cái bình không có nhãn kia mùi cũng được.”

“Thiếu gia Malfoy thực biết nhìn hàng... Đó là Blaise tặng tớ.” Tôi mở cửa phòng tắm.

“Tớ nghĩ là thương thức của tiểu thư Blaise ít nhất không tệ như của cậu vậy,” Giọng nói của Draco truyền từ cửa vào, “Toàn bộ phòng cũng chỉ có cái bình sữa tắm kia là có thể làm tớ thích – cả phòng đấy!”

“Đừng có quá đáng, Draco...” Tôi cảnh cáo cậu ấy.

“Chẳng lẽ tớ nói không đúng à? Nhìn cái mặt bàn trống rỗng cùng với những cái tủ đựng...”

“Thu hồi sự khinh bỉ dối trá của cậu đi, Draco, có muốn tớ vạch trần cậu không?” tôi thử nước ấm, “Cậu tới chỗ của tớ ngủ là vì bất đắc dĩ sao? Tớ biết là giường ngủ cũ của cậu vẫn còn đấy, Blaise sẽ vô cùng hoan nghênh cậu trở về đó.”

Nghiêng tai lắng nghe, phòng ngủ đã không có tiếng động nào.

Tiết thứ hai của buổi sáng thứ sáu là môn Bay, tôi buộc phải trở về phòng lấy cây chổi Nimbus khi tiết thứ nhất kết thúc.

Từ năm thứ hai, trong giờ học bay chúng tôi có thể mang chổi của mình đi, nhưng trước kia tôi chưa bao giờ có chổi của riêng mình.

Còn chưa đến giờ lên lớp, bà Hooch còn chưa tới sân.

Blaise đứng từ xa huýt sáo với tôi.

“Cậu cuối cùng cũng mua chổi rồi sao?” Blaise mỉm cười đi tới, “Cảm ơn Merlin, cuối cùng cậu cũng không còn lập dị nữa rồi.”

Trước kia, cùng khóa thì trừ tôi ra thì tất cả mọi người đều có chổi riêng.

“Ừ.” Tôi mở giấy gói chổi ra, “Tớ chỉ cảm thấy không cần thiết phải mua... cậu cũng biết là tớ không thích bay lắm.”

Tôi vẫy vẫy cây đũa phép để giấy bọc biến mất.

“A.” Blaise nháy nháy mắt, “Nimbus. Cậu mua cây Nimbus?”

“Nimbus?” Goyle hô lên. Nghe thấy lời của cậu ấy thì những Slytherin vây tôi lại, “Là cây chổi Nimbus sao?”

“Trời, Merlin, thật sự là...” Goyle mê muội vuốt ve cây chổi.

“Grey...” Draco cau mày đi tới, ra lệnh, “Buông nó ra, sau đó cần làm gì thì làm đi, đừng giống một Gryffindor không có kiến thức.”

Nếu trong mắt cậu ấy không có ánh sáng long lánh đầy cuồng nhiệt, thì có lẽ sẽ thuyết phục hơn.

“Tốt,” Vincent hâm mộ nói, “Ít nhất Hogwarts không chỉ có mỗi Potter nhà Gryffindor có cây Nimbus, đúng không?”

“Hopper,” Raymon lưu luyến nhìn nó nói, “Cậu có thể cười nó thật tốt chứ? Cậu có thể phát huy tốc độ cao nhất của nó không?”

“Nếu tớ không thể thì cậu cũng không thể,” Tôi thẳng thừng nói, “Tớ muốn nói là tớ không thích bay không có nghĩa là tớ bay kém. Cậu buông nó ra, làm chuyện của mình đi.”

Thật là gặp quỷ mà, tôi còn phát hiện có mấy người Gryffindor nghĩ muốn đến bên này... Tôi chuyển mắt.

Tóc Ron Weasley giống một cái cờ bất mắt, cậu ta cũng đang cầm cây Nimbus của Harry nói chuyện.

Harry chú ý đến ánh mắt của tôi, mỉm cười.

Tôi cũng cười với cậu ấy.

Thời điểm chuông vào lớp vang lên, bà Hooch đã tới sân.

“Thật vui khi được nhìn thấy các em trong năm học mới,” Bà Hooch thối còi, hai tay chống hông nhìn thật uy nghiêm nói, “Hôm nay chúng ta học một động tác mới – Hải tinh đổi chiều. Trước đó...” bà nói, “Các trò có năm phút tự do bay, hiện tại, giải tán.”

Hầu như tất cả nam sinh nhà Slytherin đều quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt nóng bỏng làm tôi đứng ngồi không yên.

Hiện tại tôi cũng không phải là không hiểu về cái chổi Nimbus như hồi trước. Như Draco nói thì chiếc Light Wheel 2001 giống như chiếc Ferrari ở thế giới Muggle, vậy chiếc Nimbus giống như chiếc Bugatti Veyron, bởi vậy các nam sinh cuồng nhiệt với chiếc Nimbus thì tôi cũng có thể hiểu được.

Tôi cầm chiếc Nimbus trong tay, cười lên chổi, bay lên trời.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trời trong xanh, gió nhẹ nhẹ. Tôi điều chỉnh độ cao một chút, sau đó chậm rãi bay quanh sân.

Mỗi một Muggle đều có giấc mơ bay lên không, lần đầu tiên biết có thể bay thì tôi cũng vô cùng kích động.

Chổi bay là một trong những phương tiện giao thông của thế giới Phép thuật, tựa như ô tô, máy bay, xe máy của thế giới Muggle. Nhưng máy bay thì có dù dè nhảy, ô tô có túi khí an toàn, đến cả xe máy cũng có mũ bảo hiểm, mà cái chổi - từ khi nó được phát minh tới nay, chưa bao giờ có một biện pháp an toàn nào được thực hiện.

Tôi không phải là người thích mạo hiểm, nếu không an toàn thì cũng đủ để tôi tránh né việc bay trong không trung thế này.

Nhưng tôi buộc phải công nhận thỉnh thoảng bay một lần như thế này, cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Năm phút trôi qua rất nhanh, tôi hạ xuống sân, phát hiện tất cả các nam sinh đều đang nghen đỏ mặt, thậm chí cả bên Gryffindor.

“Sao thế?” Tôi nhú mày nghi ngờ hỏi.

Khuôn mặt phấn khích của Draco vặn vẹo. Cậu hít một hơi thật sâu.

“Đó là Nimbus, Sylvia.” Cậu ấy nói.

”Tớ biết. “Tôi nhìn cậu ấy.

”Cậu dùng nó để bay như vậy - dùng Meteor cũng có thể đạt tới tốc độ đó. “Draco thống khổ nói.

Tôi hiểu được, đối với bọn họ như trơ mắt nhìn chiếc Bugatti Veyron có thể chạy tới tốc độ 400km/h thì lại đi với tốc độ 60km/h, đúng là như tru di tam tộc mà.

”Thực tế, bản thân tớ cảm thấy sử dụng chiếc Meteor cũng không phải là tệ lắm... “Tôi ho khan mất tự nhiên nói, “Chỉ cần nó không phải là lâu lắm rồi không được bảo dưỡng.”

”Được rồi. “Chiếc Nimbus, kẻ có tài lại không được trọng dụng hiển nhiên là làm cho Draco tức giận, «Sylvia, nói cho tớ biết, tên khốn khiếp nào tặng cậu chiếc Nimbus? “

Tôi do dự một chút, nhìn bốn phía nói, “À, chú Sirius.”

”Tớ nhớ rõ cậu đã nói là ông ấy không cần cậu? “Draco thấp giọng lầu bầu, “Gặp quý, ba tớ cũng không mua cho tớ chiếc Nimbus đấy! “

”Ông ta tặng tớ thứ này chứng minh ông ta không cần tớ, cậu xem đi, đến cái tớ muốn thì ông ta cũng không biết. “Tớ mỉm cười, vô tình nói, “Ngừng nói chuyện nào - bà Hooch đã đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 160: Trao đổi

Buổi tối, khi tôi đang ngồi xem sách trên bàn, Draco ướt đầm từ phòng tắm đi ra.

Tôi không biết trong phòng ngủ của huynh trưởng nam sinh tốt cuộc có mùi hương nước chúc phúc an lành có thật hay không mà cậu không hề có ý định quay về đó ngủ. DiễmĐànLêQuýĐôn Sau khi chúng tôi cùng nhau đi tuần tra xong, cậu rất thuận đường mà vào thẳng trong phòng ngủ của tôi. Tiếp đó cởi áo choàng treo bên cạnh áo choàng của tôi, lấy khăn tắm của tôi, vào phòng tắm của tôi, vô cùng tự nhiên xem như nhà mình.

Giống như cái người đã khiển trách tôi không có ý thức về ý nghĩa ‘phòng ngủ của con gái’ trước đây không phải là cậu vậy đó.

”Ngày mai là ngày tuyển chọn cầu thủ cho đội Quidditch.” Draco vừa lau tóc vừa nói.

”Ừ...” Tôi lật qua một trang.

”Cậu có cần chuẩn bị gì không?” Lắc đầu, Draco tùy tiện vắt khăn qua một bên.

Tôi ngán người, quay nhìn Draco. Áo ngủ mềm mại màu bạc khoác trên người, nút áo cài tùy tiện lỏng lẻo, cổ áo lộ ra làn da trắng nõn, theo từng động tác của cậu, có thể mơ hồ thấy một chút gì đó hồng nhạt trước ngực...

”Khụ...” Tôi ho khan một tiếng, “Tại sao tớ phải chuẩn bị?”

”Chẳng lẽ cậu không muốn gia nhập đội bóng Quidditch?” Draco hoài nghi nhìn tôi.

”Hoàn toàn không nghĩ đến...” Tôi nói, “Đội Slytherin không có nữ tuyển thủ, Draco.”

”Cậu có thể là một ngoại lệ, Sylvia!” Draco nhiệt tình nói, “Đội Slytherin cũng không từ chối có nữ cầu thủ đâu!”

”Cậu xác định đội bóng Quidditch thích hợp với tớ sao Draco?” tôi gấp sách vở lại, “Hãy nghĩ lại cái chiến thuật và đấu pháp hung bạo của các cậu đi!”

Cho dù tôi có khuynh hướng thiên về Slytherin, tôi cũng không thể không thừa nhận sự bi ối của đội bóng nhà Slytherin. Từ trước đến giờ họ luôn dùng sự va chạm vô cùng dã man cùng các loại phạm quy làm đấu pháp, đó cũng là một trong những nguyên nhân mà đội Slytherin chẳng có một cô gái nào tham gia.

Draco nhú mày.

”Uhm...” cậu chân chò nói, “Có lẽ...ừ...”

”Được rồi!” cuối cùng cậu tức giận nói, “Quả thật cậu không thích hợp.”

”Tớ rất vui mừng khi cậu nhận ra được điều đó!” Tôi nói.

”Nhưng mà Miles Bletchley sẽ chẳng bỏ qua cho cậu đâu! Cậu nên biết anh ta luôn mong muốn có một đội viên có thể đạt được tốc độ như của Potter nhà Gryffindor.” Draco tiếp tục nhú mày, trầm ngâm một chút, “Nếu anh ta tìm cậu, cậu cứ nói anh ta đi gặp tớ nói chuyện đi!”

Cả người tôi run lên, lập tức nghĩ đến cảnh tượng Tân thủ quân Slytherin cao to như gấu lải nhải theo sau tôi mỗi ngày.

”Cũng bởi vì Tia Chóp?” Tôi lắc lắc đầu, “Draco...đôi khi tớ phát hiện tớ chẳng thể hiểu nổi các cậu.”

“Đúng vậy.” Draco không chút do dự nói, “Chẳng phải cậu nói cậu bay không tệ sao?”

Tôi dẹp gọn sách vở lại, nghĩ nghĩ một chút, nói, “Draco... chúng ta trao đổi đi!”

“Cái gì?” Draco hỏi.

“Tớ dùng Tia Chớp của mình đổi Nimbus của cậu!” Tôi nói.

“Này...” Draco thờ dãi nhưng không hề che dấu khao khát của mình, “Tớ không thể làm thế!”

“Vớ vớ, Tia chớp chẳng là gì cả...” Tôi buông tay, “Các cậu muốn tìm một cầu thủ có tốc độ cao... không phải sao?”

“Nhưng chẳng phải nó là...” Trên mặt Draco hiện rõ vẻ ‘không cho là đúng’, “... quà tặng của Black sao?”

“Không thành vấn đề! Nó là của tớ nhưng nó sẽ chẳng có giá trị gì khi nằm trong tay tớ!” Tôi nói, “Cầm đi mà... Tầm thủ của hai bên đều dùng Tia Chớp mới công bằng, đúng không?”

Ánh mắt Draco sáng lên.

“Dùng cây chổi mà Black tặng đánh bại con đỡ đầu của Black... Về mặt của ông ta có bao nhiêu đặc sắc ta?” Draco hưng trí bùng bùng nói, “Tớ thật mong chờ đến hôm đó quá!”

Tôi liếc nhìn cậu ta. Tôi đã sớm biết Draco là một kẻ lưu manh trời sanh mà.

Giữa trưa ngày thứ bảy, trong lúc tôi đang soạn lại sổ sách tôi đã mang từ nhà đến thì một con chó lớn màu bạc đột nhiên xuất hiện ngay bên ngoài cửa sổ nhìn ra đầy hồ. Nó nhanh chóng bay xuyên qua cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy từ giường của tôi xuống sàn.

Tôi nghiêng đầu nhìn qua Thần hộ mệnh này, trông nó giống hệt Knight.

“Này, Sylvia!” Con chó bạc mở miệng, giọng nói của Sirius phát ra từ miệng nó, “Đang dọn dẹp sao? Này... cháu có thời gian rồi không? Cùng nhau ăn com nhé! Chú chờ cháu ở văn phòng!”

Không đợi tôi trả lời, nó liền biến thành một màn sương bạc, tiêu tán ở trong không khí.

Tôi sùng sốt nửa ngày, đem cái rương chứa sách cất về chỗ cũ. Sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Văn phòng của giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám nằm trên lầu bốn, trước nay tôi chưa từng đặt chân đến. Đây là một căn phòng dài. Dù là ban ngày nhưng vẫn dùng đến khá nhiều nến để thấp sáng. Có rất nhiều lồng sắt và thùng chứa vật được đặt sát tường, dinendian.loqidJon bên trong chúng phát ra nhiều thanh âm kỳ quái. Một cái bàn bóng loáng được đặt giữa phòng. Trên bàn đặt một cái bình thủy tinh, bút lông chim cùng một tấm da dê có nhiều hoa văn, Sirius ngồi sau cái bàn, đang viết gì đó.

“Sylvia!” Sirius cầm bút lông chim vào lại bình mực, thổi thổi tờ giấy vừa viết để mực chóng khô, đứng dậy cười với tôi “Chú còn tưởng một lúc nữa cháu mới đến được! Lại đây nào, bên này...”

Chú ấy đi đến phần vách tường không bị che kín bởi thùng, ở đó có một cái cửa nhỏ, mở ra, “Vào đi!”

Tôi nhìn nhìn đồng thùng xiêu vẹo muốn đổ, né qua, đi vào cánh cửa nhỏ kia, đi đến phòng sinh hoạt của Sirius.

Chính giữa căn phòng là một cái bàn. Trên bàn bày nhiều món ăn, bên cạnh còn có mấy chai bia bọt. Đối diện lò sưởi âm tường có một kệ sách với rất nhiều sách được xếp lên, trên nóc kệ trưng bày khá nhiều thứ kỳ quái.

“Đều là của Remus.” Sirius chú ý tới quan sát của tôi, nhún vai nói, “Trong phòng ngủ ký túc xá không có phòng ăn. Nhưng trong phòng sinh hoạt thì có thể dọn một chỗ.”

Chú ấy vỗ vỗ sô pha, “Ngồi đây này.”

Tôi do dự một chút, đi qua ngồi lên sô pha, Sirius vòng qua cái bàn ngồi đối diện với tôi.

“À...” Thoạt nhìn thì chú ấy so với tôi còn lúng túng hơn, ngừng lại một chút, đẩy một chai bia bọt về phía tôi, “Chú vừa mua ở Hogsmeade. Hay là cháu thích rượu vang hơn?”

“Bia bọt là được rồi!” Tôi nói, “Cháu vẫn chưa đến tuổi uống rượu!”

Sirius cười rộ lên. “Này Sylvia... trông cháu chẳng có vẻ gì là người sẽ tuân theo quy củ cả! Đúng chứ?”

Tôi đang chậm rãi uống bia bọt của mình. Nói thật thì thời tiết này uống bia bọt thì có vẻ hơi nóng nhỉ?.

”A, phải rồi!” Sirius nói, chú ấy đưa cho tôi một cái túi lớn, “Chú mua khá nhiều đồ ăn vặt ở Hogsmeade. Tiệm Công tước Mật vừa có vài loại kẹo mới!”

Tôi cười cười, đặt cái túi sang bên cạnh, “Sirius...thật ra cháu không thích đồ ngọt cho lắm. Nhưng dù sao cũng cảm ơn chú!”

”Thật không?” Sirius ngoài ý muốn nói, “Chú còn tưởng rằng...ý chú là vào năm thứ ba, chú thấy cháu ăn khá nhiều mà!”

”Thật ra chỉ vì hiếu kỳ thôi!” Tôi thối thối bọt của bia, “Khi đó tình hình kinh tế trong nhà có tốt hơn chút. Lúc đó cháu cũng không biết đồ ăn vặt của phù thủy thì có hương vị thế nào. Nói thật lòng, vị của chúng thật không dám khen tặng nhưng cũng khá thú vị...”

Sirius im lặng hồi lâu. Tôi cảm thấy kỳ quặc, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Sirius. Đồng tình? Áy náy? Rất nhiều cảm xúc phức tạp trong mắt của Sirius.

”Trước đây cháu sống không tốt sao, Sylvia?” Chú nói, “Chú phải thừa nhận chú hiểu rất ít về cháu...”

”Bản cùng, đúng vậy!” tôi bỏ chai bia xuống, ngồi thẳng người, “Cháu và mẹ lưu lạc từ hạt này sang hạt khác, dường như đã đi khắp toàn bộ Anh quốc. Sau này đến Hogwarts thì dùng đũa phép cũ, mặc áo choàng cũ...”

”Sylvia.” Sirius nhẹ giọng nói.

”Nhưng cho tới bây giờ cháu cũng không cảm thấy mình sống không tốt!” Tôi tiếp tục nói, “Cháu rất vừa lòng với cuộc sống từ trước đến giờ của mình...”

”Sylvia...cháu vốn không cần trải qua cuộc sống như vậy...” Trầm mặc một hồi, Sirius nói, nhẹ nhàng lắc đầu, Die nd da ni e q uu ydo n” Ít nhất về phần vật chất, cháu vốn có được hết thảy mọi thứ tốt nhất, giống như chú trước đây vậy. Cho dù cháu có muốn thừa nhận hay không nhưng cháu cũng là...”

”Cháu đã từng nói qua một lần!” tôi cảnh giác ngắt lời Sirius, “Cháu không muốn lặp lại thêm lần nào nữa...”

”Được rồi, nếu cháu không muốn nhắc đến.” Sirius cười cười, “Ăn đi...các món ăn ở đây với Đại sảnh đường đều giống nhau. Nhưng chú rất vui khi chúng ta có thể cùng ăn với nhau!”

Sau bữa trưa, chúng tôi quay trở về văn phòng, bắt đầu học phép Animagi.

Tôi thập phần may mắn khi Sirius có vẻ rất dễ tâm với việc dạy tôi. Chú lấy ra những quyển sách đã chuẩn bị sẵn cho tôi, theo chú ấy, chúng đã giúp chú ấy rất nhiều trước đây.

”Quyển này cháu đã xem rồi...” tôi xem đồng sách, “...mấy quyển này thì chưa...”

”Cho dù cháu đã xem qua, chú nghĩ cháu cũng cần xem lại chúng đi!” Sirius nói, “Cháu đã học được bao lâu rồi?”

”Từ lúc bắt đầu nghĩ hè!” Nghĩ nghĩ, tôi nói, “Chú Sirius...hình dạng Animagi là do đã được định sẵn hay do ý nguyện của người thi triển?”

”Chú nghĩ là về sau.” Sirius nói, “Lúc đó chú đã muốn mình hóa thành một động vật có hình dáng to lớn.”

”Knight quả thật rất lớn.” Tôi nhún nhún vai, nó lớn đến nỗi có thể hấp dẫn ánh mắt của bất kỳ ai, “Vậy những người khác thì sao? Những người bạn đã cùng học phép Animagi với chú ấy?”

”James cũng hi vọng biến thành động vật có hình dáng to lớn. Cậu ấy đã biến thành một con hươu, rất đẹp và mạnh mẽ, vì vậy biệt danh của cậu ấy là Gạc Nai.” Nhắc tới bạn thân, Sirius hoài niệm cười cười, “Mà Peter, lúc đó chúng ta muốn hình dáng của hân phải nhỏ bé...Cháu cũng biết hân biến thành con chuột đúng không?”

”Cháu cũng hi vọng hình dáng Animagi của mình có thể rất nhỏ...” Tôi do dự nói.

”Này...cháu đang lo lắng cái gì?” Sirius cười sang sảng, “Cháu sẽ chẳng thể biến thành chuột đâu! dieendaanleequydonnThực ra hình dáng Animagi của một người có liên quan đến tính cách và bản chất của người đó.”

”Ý chú là...” Tôi nổi da gà toàn thân, “Tính cách của giáo sư McGonagall giống mèo trên phương diện nào đó?”

”Chú thì lại nghĩ bởi vì bà ấy vô cùng thích mèo.” Sirius không tự nhiên lắm mà sờ sờ cổ, thấp giọng lầu bầu, “Thực gặp quỷ mà...ý tưởng này của cháu thật đáng sợ.”

Quả thật thực đáng sợ.

”Vậy cháu muốn mình biến thành loài nào?” Sirius nói.

”Càng nhỏ càng tốt!” tôi kiên định nói, “Càng quen thuộc càng tốt, và tốt nhất là có thể bay được!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 161: Chủ nhật

Sirius nhủ mày thật chặt, khoe miệng có hơi giật giật, hình như là nghĩ ra thứ gì đó đáng ghét vô cùng. Một lát sau chú nói: “Được rồi! Nếu là ý muốn của cháu, cháu có thể biến nhỏ. Nhưng mà...có thể bay hay không thì chưa chắc đâu!”

Học phép Animagi, có người dạy cùng tự học là hoàn toàn khác biệt. Nếu như nói trong kỳ nghỉ hè, tôi chỉ có thể luyện tập trong mơ hồ như dòng suối nhỏ. Như vậy, sự hướng dẫn của Sirius chính là mở cho tôi một cái kênh đào, biến dòng suối nhỏ mơ hồ của tôi thành một dòng sông lớn.

Thời điểm tôi rời khỏi văn phòng của Sirius, nhờ sự hướng dẫn của Sirius, tôi đã có chút ít cảm giác. Sirius vụng về ra sức khích lệ tôi, chú nói tôi có thiên phú bẩm sinh.

Đương nhiên, tôi cũng tự biết lấy bản thân có bao nhiêu cân lượng. Tổ hợp bốn người Đạo tặc khi chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, tự học thành tài, đây mới gọi là thiên tài. Vì muốn làm tốt, tôi đã chuẩn bị rất lâu, thực sự rất đáng giá, tôi cảm thấy vô cùng thú vị.

Cuối tuần, Nhà Slytherin bắt đầu việc tuyển chọn thành viên cho đội Quidditch.

Draco cho rằng tôi nên đi xem, tôi kiên quyết cự tuyệt. Suốt một tuần bận rộn, tôi cảm thấy không có gì quan trọng hơn việc nhàn nhã đọc sách trong phòng mình.

“Cậu giống doi lắm rồi đấy!” Draco vừa mặc đồng phục của đội vừa nói, “Cậu phải biết so với mấy quyển sách của cậu thì tớ đáng thương thức hơn nhiều...”

Tôi không thể không nói một việc. Cho dù tình cảm của chúng tôi tốt đẹp nhưng có đôi lúc tôi không thể chịu nổi cái tính tự phụ của cậu.

Nhưng hiển nhiên, có khá nhiều cô gái cho rằng Draco hoặc Quidditch đáng xem hơn sách vở. Trên đường đến Thư viện, tôi thấy có nhiều nữ sinh lớp dưới đứng bên ngoài sân bóng. Nữ sinh Nhà Slytherin phần lớn được giáo dục rất tốt, cho dù là kích động cũng chỉ là cất tiếng kêu nho nhỏ, tay nắm chặt, gương mặt đỏ bừng.

Đi vào Thư viện, tôi cảm thấy rất an ủi khi trông thấy Hermione.

Hermione đã chọn học tất cả các môn mà cô ấy có thể học được. Bởi thế vào năm thứ năm, cô ấy bận rộn hơn ai hết. Nhưng cô ấy lại vui vẻ chịu đựng, tôi còn cảm thấy cô ấy còn hào hứng phấn khởi hơn.

Tôi nhìn bốn phía, rất hài lòng khi không thấy Weasley ở đây. Chào Hermione xong, tôi tùy tiện lấy một quyển sách rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Harry bị Umbridge phạt cấm túc.” Hermione nghiêng đầu nói với tôi.

“Umbridge? Harry phạm vào cái gì sai?” Tôi kỳ quái hỏi, “Bà ấy có quyền phạt cấm túc sao? Tớ tưởng đây là đặc quyền của các giáo sư chứ!”

“Hiển nhiên là bà ấy có.” Hermione tức giận nói, “Mà Harry cũng không phạm sai lầm nào cả!”

“Vậy tại sao lại bị phạt?” Tôi hỏi.

“Tình hình cụ thể tớ cũng không biết rõ, tớ bỏ môn Bói toán mà! Nhưng Ron có kể cho tớ nghe.” Hermione nói, “Umbridge nói chương trình dạy học của giáo sư Trelawney cũng như việc Chúa tể Hắc Ám sống lại đều là chuyện vô căn cứ!”

“Sau đó Harry liền cãi lại bà ấy?” Tôi nói.

“Đúng vậy!”

Hermione gấp sách lại, “Sylvia, cậu có cảm thấy tính tình Harry dạo này nóng nảy hơn nhiều không?”

“Bất kể là ai, nếu bị người khác nghĩ là kẻ lừa gạt thì tâm tình cũng sẽ không tốt chút nào!” Tôi nói. Không chỉ Bộ Pháp thuật, ngay cả các bạn học cùng Nhà tại Hogwarts cũng không tin tưởng Harry. Trên phương diện cảm tình, Harry luôn rất miễn cảm.

“Tớ biết, là bạn thì nên bao dung với cậu ấy. Nhưng mà...cho dù thế nào thì cậu ấy cũng không nên nổi giận với bọn tớ chứ!”

“Cậu ấy nổi giận với cậu à?” tôi hỏi.

“Vì vậy...Sylvia, bọn tớ...à, tớ nghĩ...” Hermione phiền muộn nói, “...cậu có thể nói chuyện với Harry không?”

“Ngạc nhiên quá...tại sao lại là tớ?” Tôi bỏ quyển sách xuống, “Vì là bạn, đương nhiên khi tâm tình của cậu ấy không tốt, tớ rất sẵn lòng khuyên nhủ cậu

ấy. Nhưng các cậu đều là Gryffindor, không có ý phân biệt gì, nhưng các cậu có nhiều thời gian ở cạnh cậu ấy hơn. Nếu có chuyện cần tâm sự, tớ nghĩ cậu ấy muốn nói với các cậu hơn chứ nhỉ?”

“Cậu không biết đâu, Sylvia! Mỗi lần bọn tớ nói đến việc này là cậu ấy sẽ nổi giận!”

“Có lẽ lúc tớ nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ nổi giận với tớ thôi!” Tôi cười cười nói.

“Không, với cậu thì không đâu!” Hermione cẩn thận nhìn biểu tình của tôi một chút, “À...có lẽ người không biết, nhưng Harry vẫn luôn áy náy với cậu!”

“Áy náy?” Tôi ngạc nhiên nói.

“Cậu cũng biết mà, từ nhỏ Harry không cảm nhận được cái gọi là tình cảm ấm áp của gia đình. Cho nên Sirius rất quan trọng với cậu ấy!”

“Ừ, đúng vậy!” tôi cười cười, “Cậu ấy cũng rất quan trọng với Sirius.”

“Đây chính là nguyên nhân. Cậu ấy cảm thấy...” Hermione cân nhắc từng câu từng chữ nói, “...sự ấm áp từ người thân mà cậu ấy đang hưởng thụ hiện nay vốn dĩ là của cậu. ...cậu ấy nghĩ chính mình đã cướp đoạt nó từ cậu!”

Tôi kinh ngạc há miệng.

“Này!” Tôi bật cười nói, “Cậu ấy không cần nghĩ như thế! Đừng nói đến việc tớ với gia tộc Black không có liên quan gì, cho dù là có thì Sirius vẫn là người thân của cậu ấy thôi!”

“Cậu cũng biết Harry có đôi khi thích đề ý đến mấy chuyện vụn vặt. Nhưng cũng may mắn khi cậu ấy có cảm giác áy náy với cậu. Sylvia...” Hermione khẩn cầu nói, “Nói chuyện với cậu ấy được không? Tớ thật không biết bây giờ nên làm gì với cậu ấy thì tốt đây!”

“Được rồi! Tớ sẽ nói chuyện với Harry! Hẹn cậu ấy gặp tớ sau bữa trưa mai nhé!” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như việc tuyển chọn thành viên cho đội bóng đã xong. Tôi đứng dậy cầm lấy sách vở, “Hẹn ở tháp Thiên văn nhé! Ban ngày nơi đó sẽ không có người quấy rầy. Tớ đi trước đây! Tạm biệt cậu nhé, Hermione!”

Nhanh bước đuổi theo, cuối cùng cũng bắt kịp Draco.

Ở góc cầu thang đi xuống hầm, tôi thấy cậu và Ocil Gourde đang trừng mắt nhìn nhau.

Tôi mờ mắt nhìn hai người họ.

“Này...có chuyện gì vậy?”

Về không vui hiện rõ trên mặt Ocil, cậu ta hừ một tiếng, cẩn thận bỏ con vật nhỏ đang cầm trên tay vào túi.

Draco đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống cậu ta.

“Ai nha, cậu dám đem động vật không được phép nuôi vào trong trường sao?” Draco dương dương tự đắc nâng cằm ngạo mạn nhìn Ocil. Xét thấy vị trí đứng của Ocil hơi thấp, tôi hoài nghi có thể cậu ta còn chẳng nhìn thấy mặt của Draco nữa. “Bản thân tôi là một huynh trưởng có trách nhiệm, tôi không thể không đưa ra hình phạt cho cậu, Gourde. Cậu bị cấm túc. Còn bao lâu thì tôi sẽ hỏi chủ nhiệm, nhưng đảm bảo sẽ khiến cậu nhớ kỹ điều này!”

Ocil tức giận trừng mắt với cậu, xoay người bỏ đi.

“Sao vậy?” Tôi nói.

“Không có gì.” Draco khoái trá nói, “Không tôn trọng quyền uy của huynh trưởng thì cần phải bị phạt!”

“Lý do khi này của cậu cũng không phải là lý do này!”

“À...lý do không quan trọng!” Draco dương dương tự đắc nói, thoát nhìn vô cùng cao hứng khi chiếm thế thượng phong.

“Tớ không thể hiểu được cách thức ở chung của hai cậu! Tại sao khi hai người ở chung một chỗ thì luôn kết thúc bằng bất hòa?” Tôi thờ dãi một hơi nói, “Tớ còn nhớ năm ngoái khi cậu ta bị phạt vì sử dụng phép thuật Hắc ám cậu còn lo lắng nữa mà...”

Draco im lặng, biểu tình giống như đã ăn phải cái gì ghê tởm lắm.

“Tớ lo lắng cho cậu ta? Cậu nói tớ lo lắng cho cậu ta?” Draco chậm rãi nói, “Đó là chuyện cười đấy, Sylvia.”

Ngày hôm sau, sau bữa trưa, tôi đi đến tháp Thiên văn.

Từ trên tháp Thiên văn đưa tầm mắt nhìn ra xa, cơ hồ có thể thu toàn bộ Hogwarts vào trong mắt. Mấy ngày nay, thời tiết vẫn không tốt lắm, bầu trời mang một màu âm ảm, mặt cỏ bên dưới dường như được phủ một lớp bụi, Rừng Cấm ở phía xa thì biến thành một mảng màu đen.

“Sylvia...nghe Hermione nói cậu tìm tớ?”

“Harry.” Tôi xoay người mỉm cười.

“Có chuyện gì sao?” Harry nhún nhún vai, “Có chuyện gì cần nói mà phải tránh đến chỗ này vậy?”

“Chỉ là không muốn bị người khác quấy rầy thôi!” Tôi nói, “Hermione muốn tớ nói chuyện với cậu, cô ấy rất lo lắng cho cậu!”

Harry cứng đờ, mặt không chút thay đổi nói: “Không có gì...ý tớ là tớ vẫn ổn!”

“Không cần đề phòng như vậy đâu, Harry!” tôi ngồi dựa vào tường, vỗ vỗ mặt đất bên cạnh, “Ngồi xuống đi! Bạn bè nói chuyện không phải rất bình thường sao?”

Harry đứng một hồi, tuy ngồi xuống nhưng tôi vẫn nhận ra cậu ấy có chút miễn cưỡng.

“Đạo gần đây tâm trạng của cậu không tốt lắm nhỉ?”

“Không có!” Harry trả lời cứng nhắc.

“Không, cậu có! Dù tớ không ở cùng Nhà với cậu tớ cũng có thể thấy được việc này!” Tôi nhún mày nói, “Không chỉ có Hermione, tớ cũng lo lắng cho cậu, Harry.”

Harry không nói chuyện, nhưng cậu ấy rõ ràng có chút bất an. Cậu ấy phiền não vò vò mái tóc rối bù của mình.

“Tớ biết vì sao cậu cảm thấy không được thoải mái, Harry. Cậu không thể phủ nhận việc bị toàn trường hiểu lầm không chỉ có một lần, đúng không?” Tôi nhẹ nhàng nói, “Vì vậy, tớ nghĩ cậu ít nhất sẽ không giống như những lần trước, cảm xúc rối loạn vì thái độ của mọi người!”

“Cho dù không chỉ có một lần, Sylvia, nhưng cũng không thể quen được!” Harry chầm chọc nói, “Hơn nữa...”

Cậu ấy đột nhiên dừng lại, một lát sau chậm rãi nói, “Ngay buổi tối hôm khai giảng, tớ và Seamus cãi nhau.”

“À...” Tôi cố gắng hỏi ngược, “Seamus là ai?”

“Bạn tớ!” Harry tức giận nói, “Bọn tớ ở cùng phòng trong ký túc xá suốt bốn năm trời! Mẹ cậu ấy đọc Nhật báo Tiên tri và tin nó, mẹ cậu ấy nói tớ là kẻ lừa gạt và giáo sư Dumbledore là một lão hồ đồ.”

Dường như nói trúng đề tài, Harry tiếp tục nói.

“Seamus nghĩ rằng tớ đã nói dối, cả Lavender cũng nghĩ như vậy. Không chỉ có bọn họ, cả Hogwarts rồi toàn bộ Thế giới pháp thuật có bao nhiêu người nghĩ rằng tớ là kẻ lừa đảo, một kẻ có thần kinh không bình thường? Giáo sư Dumbledore vì báo cho bọn họ, nói hết chân tướng cho bọn họ. Sau đó thì bị Wilson Kama khai trừ, rồi lại bị Hội liên hợp Pháp sư quốc tế xua đuổi...”

“Thầy ấy luôn tin tưởng cậu!” Tôi đồng tình nói.

“Hermione cũng nói như vậy.” Harry chán nản nói, “Chỉ là...tớ còn phải chịu sự chỉ trích từ mọi người, điển hình là Seamus đến khi nào đây?”

“Tớ cũng đâu có muốn trở thành mục tiêu cho mọi người nhìn chằm chằm soi mói đâu...” Harry nghiêng thân thể, về mặt mặt môi chán nản dựa đầu vào tường.

Tôi im lặng không nói gì. dĩ nhiên nhận ra, tôi có thể phụ sự tin tưởng của Hermione rồi. Thật ra tôi không thể an ủi được cậu ấy cái gì cả.

Bởi vì sự kiện đó đã làm cho cậu ấy mất đi cả cha lẫn mẹ, đồng thời khiến cậu ấy trở thành người bị toàn bộ giới Pháp thuật chú ý. Một người lớn lên mà không nhận được tình thương của cha mẹ, lúc nào cũng bị những phiền toái và nguy hiểm vây quanh, xem Hogwarts như ngôi nhà của mình nhưng vào lúc bản thân cần nhất thì chỉ nhận được sự hoài nghi chỉ trích...

Những người đó, bọn họ chẳng có ai hiểu được. Chẳng có đến một người nào cố gắng thấu hiểu một chút, những việc đó nếu phát sinh trên người họ thì họ sẽ cảm nhận ra sao...Chẳng ai hiểu được.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 162: Giao phong

“Có chuyện gì sao?” Từ sau cái bàn làm việc lớn của mình, Snape ngẩng đầu lên nhìn về phía học trò mà mình thích nhất.

“Đúng vậy, cha nuôi!” Draco Malfoy nói. Khi chỉ có hai người ở riêng, cậu mới xưng hô với chủ nhiệm của mình như vậy. Trên mặt cậu lộ ra biểu tình đắc ý mà Snape rất quen thuộc, “Về hình phạt cho Ocil Gourde mà con đã nói...”

“Nếu đầu óc đáng thương của con còn có chức năng tự hỏi...” Snape vạch một đường lên bài tập đang cầm trong tay, không khách khí nói, “...con nên hiểu ý của ta!”

“Đúng vậy cha nuôi!” Draco Malfoy hoàn mỹ bảo trì phong độ quý tộc của mình, thi lễ với Snape. Nhưng tốc độ của cậu lại khiến cho người ta có thể thấy cậu đắc ý đến dường nào. Cậu mở cửa văn phòng của lớp Độc dược, nhanh chóng biến mất như một con gió.

Ánh mắt đen của Severus Snape lóe sáng một chút, chậm rãi ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía cánh cửa vừa được đóng. Mũi hít nhẹ, vừa rồi khi con đỡ đầu của ông vừa đóng cửa, mơ hồ có thể ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Là mùi sữa tắm do chính bậc thầy Độc dược trẻ tuổi nhất điều chế, toàn bộ giới Pháp thuật chỉ có thể tìm thấy ở nhà của tiểu thư Sadie.

Tin Harry bị Umbridge cấm túc truyền đi rất nhanh. Sáng sớm thứ hai, khi tôi và Draco cùng bước vào Đại sảnh đường, chung quanh vang lên tiếng bàn tán khe khẽ.

“Cậu ta nói cậu ta thấy Cedric Diggory bị giết hại...”

“Cậu ta nghĩ mình quyết đấu với Chúa tể Hắc Ám...”

“Toàn là nói xạo...”

“Cậu ta nghĩ mình là ai chứ?”

Tất cả toàn là nỗi khổ riêng, là bóng ma trong lòng Harry, hiện tại lại bị bọn họ lấy ra bàn tán.

Tôi lo lắng nhìn về phía dãy bàn Nhà Gryffindor, thấy Harry mặt mày có vẻ cố gắng giả vờ không có nghe thấy, cố gắng ăn phần điểm tâm của mình.

Umbridge mặc áo choàng màu hồng phấn của mình, hai bàn tay béo múp đặt trên bàn, biểu tình thỏa mãn giống như đã ăn được ruồi bọ mỹ vị mọng nước vậy. Cách bà một khoảng trống là Sirius, vẻ mặt tức giận lạnh nhạt nhìn đám học trò trong Đại sảnh đường. Rất tiếc hiệu quả của cái nhìn này không cao, dù là một giáo sư nhưng cũng không thể cấm đám học trò bàn luận hay không bàn luận chuyện gì.

“Sylvia.” Blaise ngồi đối diện tôi lên tiếng.

“Huh?” Tôi vẫn tiếp tục nhìn dãy bàn Nhà Gryffindor.

“Knight đâu?” Blaise cười hi hi nói, “Từ lúc khai giảng tới giờ, tớ không thấy nó đâu. Cậu đối sủng vật à? Nghe Draco nói năm nay cậu mang theo một con cú mèo con.”

“Blaise.” Tôi đặc biệt ôn hòa nói, “Knight không phải sủng vật của tớ, nó tự do!”

“Ý cậu là tớ có thể nuôi nó?” Blaise cười khê một tiếng, “Tớ có thể chứ?”

“Chỉ cần nó nguyện ý, tiên sinh Zabini thân mến!” tôi mỉm cười, “Nhưng thật ra tớ cảm thấy nếu được cậu nuôi dưỡng thì nó sẽ chọn ở trong Rừng cấm hơn!”

“Được rồi Blaise!” Draco không kiên nhẫn nhún mày, nói, “Nếu cậu có thể bắt được nó thì cậu có thể nuôi!”

Tôi liếc nhìn Draco một cái, tỏ vẻ không đồng ý nhưng cũng không lên tiếng phản đối. Dưới tình hình đã có nhiều người biết đến hình dạng Animagi của mình đồng thời còn có một người lúc nào cũng sẵn sàng bắt nhược điểm đang dạo quanh trường mà Sirius còn dám biến thành Knight chạy quanh. Như vậy tôi nghĩ chú ấy xứng đáng bị Blaise bắt về làm sủng vật lắm!

Sau bữa sáng, Umbridge lại đến lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám, trang phục trên người chỉ toàn một màu hồng phấn chói mắt vô cùng. Tôi rất hoài nghi tính thương thức của bà ta, cái màu ấy cho dù là thiếu nữ cũng chẳng dám diện hằng ngày chứ đừng nói tới mặc nguyên bộ thể này. Bà ta cảm túi xách ngồi xuống cuối lớp, dùng đôi mắt với hai bông mắt dày như mắt ếch nhìn chăm chăm mọi người.

Khi Sirius đi vào phòng học thì liếc mắt nhìn bà ta một cái, lười biếng nói: “Hôm nay chúng ta vẫn học thực hành, thế nên các trò hãy dẹp hết sách giáo khoa của mình đi!”

“Xin tha thứ cho sự quấy rầy của tôi, giáo sư Black!” Umbridge nhẹ giọng cười, nói, “Nếu như theo tôi hiểu thì mấy năm nay lớp Phòng chống nghệ thuật Hắc ám luôn luân phiên giữa giờ lý thuyết và thực hành đúng không?”

“Đúng vậy.” Sirius cũng không ngẩng đầu lên, trả lời. Chú ấy nhướn mày, “Có chuyện gì sao?”

“Giáo sư đã dạy thực hành một tuần rồi!” Umbridge dùng chất giọng ngọt ngào của mình để nhắc nhở Sirius.

“Ah.” Sirius giống như bưng tỉnh nói, “Hóa ra bà muốn nhắc tôi chuyện này... Không cần lo lắng chuyện này, bọn trẻ sẽ chẳng mất bài học lý thuyết nào cả. Nhưng tôi cho rằng trong tình huống lửa sém lông mày hiện nay bọn trẻ cần được thực hành về các bùa chú có tác dụng bảo vệ bản thân nhiều hơn!”

“Tình huống lửa sém lông mày?” Umbridge cười giả lả nói, “Tôi không thể hiểu được ý tứ của ông, giáo sư Sirius. Chẳng lẽ khi các học trò ở trong lớp sẽ gặp phải nguy hiểm gì sao?”

“Tạm thời có lẽ bọn trẻ đang được an toàn!” Sirius lạnh lùng nói, “Nhưng sắp tới thì không... chắc bà không quên việc Voldemort đã sống lại chứ?”

“Đó chỉ là suy nghĩ của ông thôi!” Umbridge cất cao giọng nói ngắt lời Sirius, dùng phương thức đặc biệt làm người ta chán ghét, mỉm cười nói, “Giống như một bạn trẻ nào đó thích nói dối, thích lấy lòng mọi người thôi! Tôi muốn nói đó chỉ là lời nói vô căn cứ. Sau buổi học ông có thể đến văn phòng của tôi để bàn luận chuyện này, không cần dùng cách này để ủng hộ cho lời nói dối đó!”

Bởi vì cái tên bị cấm kỵ được nhắc đến, trong lớp học vang lên một số tiếng la nhỏ nhỏ cùng tiếng hút khí, có mấy học trò ngã khỏi ghế.

“Harry nói thật!” đfnddn liequdoon Sirius kiên định lạnh nhạt nói, “Không thể chờ đến lúc hắn xuất hiện ngay trước mắt các người thì các người mới thừa nhận sự thật này. Được rồi! Longbottom, ngồi lại ghế của trò đi, cầm lấy đũa phép của mình. Chúng ta sẽ bắt đầu học một bùa chú bảo vệ mới...”

Trên mặt Umbridge nở một nụ cười vô cùng đáng ghét, độ cong của miệng càng lúc càng lớn, “Thật xin lỗi, giáo sư Black... tôi cho rằng sau khi bọn trẻ bị chấn kinh về chuyện ông vừa nhắc đến, bắt bọn chúng phải thực hành một bùa chú mới chưa từng tiếp xúc là một chuyện không mấy thỏa đáng cho lắm!”

“Nếu bà không nhớ rõ buổi học đầu tiên tôi đã nói gì thì tôi rất sẵn lòng lặp lại một lần nữa, bà Umbridge.” Sirius quả quyết nói. Chú nhấn mạnh từng từ, chậm rãi nói, “Tôi là giáo sư của môn này, tôi có quyền quyết định dạy cái gì!”

“Giáo sư Black, nếu ông vẫn luôn mang theo cái chủ nghĩa cá nhân của ông mà làm việc...” Umbridge dùng thanh âm lạnh lạnh giống thanh âm trẻ con của mình nói, “Tôi nghĩ tôi không thể không ra quyết định chấm dứt tư cách giáo sư của ông tại đây.”

“Cảm tạ bà Umbridge, lời của bà rất có tính dẫn dắt. Nhưng bà nên chú ý rằng bà chỉ là nhân viên điều tra mà không phải là nhân viên chấp pháp. d'đ/vq'd Có lẽ bà nên quay về Bộ xin văn bản chẳng? Hơn nữa đám bạch... à, ý tôi là nói cấp trên của bà, bà cần được bọn họ phê chuẩn!” Sirius không khách khí nói, “Khi nào bà lấy được văn bản chấp thuận thì hãy can thiệp vào nội dung giảng dạy của tôi!”

Umbridge dùng đôi mắt éch của mình nhìn chằm chằm Sirius, bà ta mở miệng cười, bà ta vạch một đường lên quyền sở ghi chép của mình.

Trong khi hai người bọn họ đang giao tranh kịch liệt, tôi vẫn bị vây trong sự kinh ngạc, không nhìn được mà rên rỉ một tiếng.

“Sao thế?” Draco quan tâm hỏi.

Tôi giật mình, oán hận, “Ngủ gật!”

Hiển nhiên Draco cũng hiểu được tôi đang nói cái gì. Cậu nhướng nhướng mày ra vẻ hiểu rõ, mỉm cười đầy ác ý, “Được rồi Sylvia! Cậu không thể hy vọng một Gryffindor có thể che dấu tâm tình của mình được!”

“Không thể che dấu sao? Chú ấy căn bản là không thèm che dấu!” Tôi nhỏ giọng tức giận, “Cậu nói rất đúng! Một Gryffindor nếu không thể phát tiết cảm xúc của mình thì xem đó là một sự thống khổ. Hoàn toàn không lo lắng hậu quả! Lỗi mắng! Vô tri! Ngủ xuẩn...”

Tôi thật không biết nên nói như thế nào về Sirius mới tốt. Đúng vậy, có lẽ chú ấy cảm thấy trút được cơn giận dữ của mình, Harry cũng trút được giận... Nhưng Umbridge nhậm chức ở Hogwarts không phải là vì để ngăn chặn tin tức đó được lan truyền sao? Chú ấy làm như thế chẳng phải khiến cho Bộ Pháp thuật có cơ khai trừ bản thân sao? Vì Dumbledore và Harry mà bị cách chức giáo sư có đáng không?

Thế mà lúc nghỉ hè, chú ấy còn nói Harry không nên xúc động và lỗ mắng.

Đừng hy vọng một Gryffindor có thể hiểu được cái gì là ẩn nhẫn, giấu tài. Nói không chừng Gryffindor ngủ gật đó còn cảm thấy mình vô cùng anh hùng nữa kia.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 163: Mặt dây chuyền

Tôi vốn cũng khá ngạc nhiên khi thấy Harry xuất hiện trong phòng làm việc của giáo sư Snape, nhưng nghĩ nghĩ một chút, tôi không còn ngạc nhiên nữa. Trong trường học, giáo sư Snape không cần phải che giấu gì cả, Bề quan bí thuật nếu không có chỗ để luyện tập là không được.

Buổi học phụ đạo thứ hai kể từ lúc bắt đầu học kì mới cuối cùng cũng kết thúc, tôi đầy mồ hôi, có cảm giác ghê tởm muốn ói, bất chấp hình tượng đặt mông ngồi vào tay vịn của ghế. Khi này, tôi đã thành công ngăn lại Nhíp hồn thuật của giáo sư Snape.

Giáo sư Snape gõ nhẹ đưa phép, một cốc nước xuất hiện trên bàn. Thầy thần nhiên nói câu: “Không tồi.”

Tôi vội vàng cầm cốc nước uống cạn, nghe vậy nhìn không được sắc mặt một cái, lập tức một niềm vui sướng mãnh liệt xuất hiện tự đáy lòng. Ai cũng biết giáo sư Snape rất tiết kiệm lời khen, “không tồi” của thầy ấy chính là đã khẳng định những cố gắng của tôi đã có kết quả.

“Ta rất cao hứng! Trò và tên nhóc Gryffindor kia không giống nhau, đầu óc nó vừa nông cạn lại quá dễ đọc thấu, chỉ liếc mắt là có thể đọc được.” Giáo sư Snape cất đũa phép đi, “Nhưng trò vẫn cần luyện tập nhiều hơn. Chương trình học Bề quan bí thuật của trò sẽ thay đổi sang thứ hai hàng tuần!”

“Tại sao mỗi tuần chỉ học một buổi?” Tôi đánh bạo hỏi, “Thầy nói em cần luyện tập nhiều hơn mà...”

“Bởi vì trò sẽ phát hiện ra thời gian sau này của mình sẽ bận rộn hơn nhiều!” Giáo sư Snape dường như không kiên nhẫn nói, “Do vậy ta sẽ không giữ trò nhiều hơn!”

Ý tứ này có phải tôi rất được thầy coi trọng không? Trong lòng tôi rất vui mừng, “Vâng, giáo sư.”

Giáo sư Snape hít hít một chút, thầy nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái, ánh mắt đen như ngọc nhìn tôi chằm chằm.

“Giáo sư?” Tôi kỳ quái hỏi, “Còn có chuyện gì nữa sao?”

“Không!” Snape giáo thụ trầm ngâm một chút, cau mày nói, “Trò đi về trước đi!”

Thời gian đã trễ, buổi tuần tra đêm thường lệ của huynh trưởng đã tiến hành được một nửa, trên đường quay về phòng Sinh hoạt chung thì gặp Draco, cậu đang đứng cùng Astoria Greengrass trước một bức tranh.

“Làm sao vậy?” Tôi đi qua nhìn thì thấy một con mèo đang kêu với vẻ rất đáng thương, một cái chân bị kẹt giữa khung tranh và vách tường.

“Huynh trưởng Hopper...” Cô gái nhỏ nhà Greengrass khóc. Cô bé vươn tay vuốt ve lông trên lưng nó với mục đích an ủi nó, nhưng con mèo không hề nể tình mà cào cho cô bé một đường dài trên tay, tôi vội vàng dùng pháp thuật trị cho cô bé.

“Con mèo của Astoria không biết bị trúng cái gì.” Draco cau mày nói

“Hành lang và cầu thang của Hogwarts luôn làm cho người ta khó lòng phòng bị.” Tôi cúi xuống nhìn, “Có cần tớ giúp không?”

“Tớ nghĩ... cũng không cần.” Draco rút đũa phép ra, hướng về cái khe mà niệm một câu thần chú, cái khe hở biến rộng ra. Con mèo nhờ vậy có thể rút chân ra và chạy biến đi.

Bức tranh nặng nề đập vào tường, phát ra âm thanh vang dội.

“Cám ơn, huynh trưởng Draco, huynh trưởng Hopper.” Tiểu Greengrass lau nước mắt, thi lễ với chúng tôi rất quy củ, sau đó vội vàng đuổi theo con mèo của mình.

Tôi đứng thẳng thân thể, chà xát hai tay lên mặt.

“Trông cậu không ổn chút nào!” Draco nhìn tôi nói, “Sao vậy?”

“Chính là một chút thôi!” tôi cười nói, “Nhưng sau này không cần luyện tập thường xuyên nữa rồi!”

“Khóa phụ đạo ngoại khóa của Chủ nhiệm cũng không dễ dàng gì.” Draco nâng cằm nói, “Nhưng tớ dám đảm bảo vô cùng hữu ích.”

“Tớ hoàn toàn đồng ý với cậu.” Tôi nói, “Cậu có vẽ rành quá nhỉ?”

“Lúc tớ còn nhỏ từng được chủ nhiệm dạy cho.” Draco nâng cằm nói.

Chúng ta vừa nói, vừa đi tuần tra hết phần còn lại, sau đó về ký túc xá Slytherin.

“Cho dù tớ đã chuẩn bị sẵn tinh thần để tiếp nhận những suy nghĩ bất thường của cậu, Sylvia, nhưng từ khai giảng đến giờ cũng đã qua khá lâu...” Draco kéo dài giọng nói, cậu chỉ về hướng đồng hành lý đang chất đống trong góc phòng tôi, “Cậu không nghĩ đến việc soạn hành lý của mình ra sao?”

Tôi ngẩn người, nhìn về phía hành lý.

“Đây chẳng qua là một ít đồ không cần dùng thôi mà...” Tôi nói, “Tớ quên mất! Draco, cậu biết là tớ đã bận rộn thế nào mà...”

“Tớ nghĩ... một cô gái cho dù có bận rộn thế nào cũng sẽ sắp xếp đồ của mình cẩn thận.” Draco chậm rãi nói, “Phải chăng đây chỉ là sự hiểu lầm của tớ?”

“À... Draco, tớ cũng không biết cậu có nhầm lẫn gì hay không!” tôi nhú nhú mày, tức giận nói, “Nhưng tớ khẳng định cậu sẽ sắp xếp hành lý của mình rất ngay ngắn chỉnh tề nhỉ?”

“Là một quý tộc, một Malfoy... Bảo vệ đồ đạc của mình sạch sẽ chỉnh tề là một trong những lễ nghi cần thiết!” Draco đồng dạng nhú mày, “Hiển nhiên vị tiểu thư này dường như không đồng ý với ý này nhỉ?”

“Đó là ảo giác của cậu thôi! Còn tớ thì hoàn toàn đồng ý.” Tôi tức giận nói. Dù vậy, tôi vẫn dùng đũa phép gọi mở hành lý lại trước mặt mình, đứng dậy khỏi ghế và ngồi xuống trước chúng, miệng lầu bầu một câu, “Gặp quỷ, tớ mệt muốn chết đi được.”

Draco đi đến bên cạnh tôi, rất hào hứng nhìn tôi mở hành lý.

“Tớ có thể giúp cậu, nếu cậu đồng ý!” Nhưng mà cậu hoàn toàn không đợi câu trả lời của tôi, bắt đầu đem đồ đạc của tôi phân loại. Và đương nhiên, tôi hoàn toàn không có ý phản đối.

Lọ thủy tinh nhỏ trống rỗng, quyển bút ký tôi mới viết được vài chữ, sách dạy nấu ăn, mô hình nhỏ tôi đã mua lúc nhất thời tò mò, cờ, đồ mở nút chai kim loại... Hiển nhiên, Mía tựa hồ đem mọi thứ tôi đã dùng qua bỏ hết vào hành lý. Và đa phần những thứ này tôi hoàn toàn không có ý dùng lại lần nào. Tôi vừa lựa, vừa cảm thấy đau đầu, bỗng nhiên cảm thấy có lẽ dễ yên chúng trong hành lý là một ý kiến hay.

“Một mở hỗn độn khiến người ta kinh hoàng.” Draco sợ hãi than, “Nhiều thứ linh tinh như thế mà có thể bỏ vào trong cái túi nhỏ như vậy? Có lẽ đây là một thiên phú tớ chưa từng thấy từ trước đến giờ.”

“Tớ thể với Merlin tớ không xếp cái đồng này, là gia tinh của tớ, Draco.” Tôi bí hiểm nói rõ.

Nhưng Draco không chú ý, ánh mắt của cậu bị một vật nhỏ tỏa sáng hấp dẫn.

“Đây là cái gì?” Cậu cầm sợi dây chuyền lên, một cái mặt to cỡ trứng chim được gắn kèm trên sợi dây, đựng đưa.

Tôi cầm lấy cái mặt dây, nó đang lóe sáng, có rất nhiều hoa văn nhỏ khắc chìm trên nó, và một chữ “S” được tạo thành từ rất nhiều viên ngọc lục bảo nhỏ.

“Như cậu thấy đó, Draco, nó là một mặt dây chuyền.” Tôi lười biếng nói.

“À...” Draco nhú mày, “Nhìn sơ qua thì hình như nó không theo phong cách của gia tộc Sadie nhỉ?”

Tôi có chút ngượng ngùng, thật ra tôi chẳng biết cái gọi là “phong cách của gia tộc Sadie” là cái quái gì, “Tớ... tớ cũng chẳng biết, là gia tinh của nhà tớ tìm được và đưa nó cho tớ đây!”

Tôi nghĩ Kreacher cũng không phiền nếu tôi gọi nó là “gia tinh của nhà tớ” đâu.

“Nó rất quý giá và có vẻ có một lịch sử huy hoàng.” Draco nói.

“Thật không?” Tôi tò mò hỏi, “Nó là hàng thật à?” Kreacher nói với tôi bọn họ định vứt nó đi trong lúc dọn dẹp, nó đã lén nhặt về từ thùng rác đó.

“Vĩnh viễn đừng hoài nghi sự giám định và ánh mắt thương thức của một Malfoy, Sylvia.” Draco ngạo mạn nói. Sau đó cậu lại nhú mày, “Hình như... tớ đã từng trông thấy nó ở đâu rồi thì phải...”

“Cậu chắc chứ?” Tôi hoài nghi, “Tớ phải nói cho cậu biết một chuyện, trước khi bọn họ, à, ý tớ là gia tinh nhà tớ, tìm thấy nó thì nó đã luôn ở một nơi mà cậu chẳng bao giờ có thể nhìn thấy nó đâu!”

“Được rồi.” Draco nhún nhún vai, “Nếu tớ chưa từng thấy đồ thật thì chắc tớ đã thấy nó trong bức ảnh hoặc tranh nào đó. Chỉ là nó làm tớ cảm thấy rất quen...”

“Có lẽ là do nó rất... nói sao nhỉ, rất có phong cách của Slytherin!” Tôi nói, “Đúng vậy! Chắc là do phong cách của nó rồi! Dù là hoa văn hay do những viên ngọc màu xanh này chẳng hạn!”

“Có lẽ.” Draco từ chối cho ý kiến, cậu muốn mở nó ra.

“Đừng phí sức làm gì!” tôi uốn thắt lưng, tiếp tục đem những thứ không dùng đến cất đi, đứng lên, “Chẳng mở ra được đâu! Tớ đã cố mở nó ra suốt cả kì nghỉ kia, tớ rất muốn nhìn xem hình ai ở trong đó!”

“Thật à?” Draco thử thử, cuối cùng tiếc nuôi bỏ xuống, “Thật kỳ quái.”

“Có lẽ chủ cũ của nó đã thi triển loại bùa chú nào đó.” tôi ngẩng đầu, liếc mặt dây chuyền một cái nói, “Chẳng hạn như bùa Dính-vĩnh-vĩnh...”

“Chủ cũ của nó làm vậy để làm gì? Nếu đã không muốn người khác mở được thì sao không làm tốt một chút, hoặc là lấy hắc tẩm ảnh ra đi!” Draco rút đũa phép ra kiểm tra một chút, “Này, không phải bùa Dính-vĩnh-vĩnh, không có dấu vết của loại bùa này!”

“Có thể là loại bùa chú khác thì sao? Loại mà có tác dụng trừ chủ nhân của nó thì không ai có thể mở ra chẳng hạn...” Tôi chẳng có hứng thú nói.

“Có lẽ cậu nói đúng!” Draco nói. Cậu hưng phấn đem sợi dây đi kèm quần quanh cổ tay trắng nõn của cậu, nâng cái mặt dây ngang tầm mắt mình, cẩn thận ngắm nhìn nó.

“Draco.” Thấy cậu thích nó như thế, tôi không khỏi thờ dãi, “Bởi vì một số lý do, dù là nó đang ở trong tay tớ nhưng nó không phải của tớ! Tớ không thể tặng nó cho cậu được! Nhưng nếu muốn, cậu có thể đem nó về nghiên cứu!”

“Tớ cũng chẳng có hứng thú gì cho lắm đâu!” Draco nói, ra vẻ không có hứng thú nhưng biểu tình trên mặt lại bán đứng cậu, rõ ràng hứng thú ngập tràn, “Chính là...ừ...nghiên cứu mở nó ra như thế nào cũng rất thú vị!”

Cậu giật mạnh cái mặt dây lên và nắm gọn nó trong tay, mặt dây vang lên tiếng leng keng thanh thúy.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 164: Vớ len

aco cảm mặt dây chuyền về nghiên cứu trong niềm hưng phấn nhưng cũng chỉ vài ngày sau cậu liền tỏ ra chán ghét nó. Cũng không nằm ngoài dự đoán của tôi, năm thứ năm nhiều chuyện phải quan tâm lắm, chẳng có nhiều thời gian để quan tâm đến một thứ đồ chơi đâu, huống hồ Draco chưa bao giờ có thứ gọi là “kiên nhẫn”.

Thứ khiến cho cậu chú ý hiện tại là thứ kẹo dùng để trốn học chỉ được lưu hành trong nội bộ Gryffindor, bằng cách nào đó mà tôi không biết, cậu đã có được chúng trong tay. Cậu vô cùng cẩn thận và hứng thú nhìn chăm chú vào thứ kẹo có màu sắc rực rỡ và ngọt ngào này, rất không tình nguyện mà thừa nhận:

“Cậu biết không, dù là Weasley, ngẫu nhiên cũng sẽ có vài người rất thú vị!”

Chuyện khiến Draco lo lắng cũng chỉ có lớp Độc dược. Ai cũng biết cậu là học trò được yêu quý nhất của giáo sư Độc dược, đương nhiên nếu mọi người đã thấy cậu đã chăm chỉ đến thế nào cho môn học này thì sẽ hiểu tại sao cậu được yêu quý thôi. Nhưng mấy ngày gần đây, tuy không trách móc gì cậu nhưng giáo sư Snape lại vô cùng keo kiệt những từ miễn cưỡng có thể là gọi là “khen” cho cậu.

“Gặp quý! Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Có một ngày Draco tức giận nói, “Chẳng lẽ bài tập của tớ kém lắm sao?”

Cậu nhìn về phía tôi với ý hỏi, tôi rất biết điều mà khen ngợi cậu một câu, “Đương nhiên không có! Cậu làm vô cùng tốt!”

“Đúng vậy!” Draco tự phụ nói, “Tớ đương nhiên vẫn làm hoàn hảo như trước!”

Sau một hồi hờn dỗi, cậu mất hứng cau mày ngồi trước quyển sách Độc dược của mình, dùng vẻ mặt không kiên nhẫn kèm theo tức giận bắt đầu ôn tập lại những bài học trước đó.

Tôi có chút đồng tình nhìn cậu. Hiển nhiên, cậu vô cùng đề ý đánh giá của giáo sư Snape. ~~điendn lieqiudoon~~ Thực ra tôi thấy Draco đã làm được rất tốt.

Buổi sáng ngày cuối tuần, tôi ở Thư viện trò chuyện cùng Hermione.

Hermione trong tay cầm một cuộn len cùng mấy cây kim lớn, một bên vừa đan vừa đọc sách lại còn vừa nói chuyện với tôi. Ở mức độ nào đó, tôi rất bội phục cô có thể làm nhiều việc một lúc như thế.

“Harry!” Hermione đan nhanh tay, miệng oán giận lâu bầu, “Tính tình cậu ấy càng ngày càng tệ hơn, càng lúc càng nóng tính!”

“Thật sao? Tớ chỉ biết các bài tập của cậu ấy dường như đã chất đống.” Tôi lật một trang sách, “Bỏ qua cho cậu ấy đi, Hermione, tớ cảm thấy đây là lúc cậu ấy cần bạn bè ở bên cạnh nhất đấy!”

“Cậu chắc chứ, Sylvia?” Hermione hoài nghi hỏi.

“Cuối tuần này cậu ấy lại bị cấm túc đúng không? Chẳng có ai bị phạt cấm túc mà có thể vui vẻ được cả!” Tôi bất an nói, “Huống hồ tớ nghe nói hiện tại ngay cả trong Nhà Gryffindor cũng có không ít bạn học quay lưng với cậu ấy.”

“Bọn họ không biết rõ chân tướng...” Hermione đỏ mặt biện giải, “Cậu biết trên báo viết thế nào mà...”

“Đúng vậy! Tớ có thể hiểu...” Tôi thờ dãi, “Cậu không thấy sao? Phù thủy so với Muggle còn đơn thuần hơn... bọn họ dễ dàng tin tưởng hơn...”

“Quả đúng thế thật!” Hermione ngẩn ngơ, dường như chưa thích ứng với việc tôi chuyển đề tài như thế, “Dân Muggle không như vậy.”

“Cũng chưa chắc! Chỉ vì dân Muggle thì có nhiều nguồn thông tin khác nhau, vì vậy họ mới có thói quen hoài nghi. Bình thường họ sẽ chọn tin tưởng vào điều họ muốn tin tưởng và phù thủy thì cũng thế thôi!” Tôi nói, “Bọn họ không muốn tin tưởng Chúa tể Hắc Ám đã trở lại.”

“Nếu bọn họ sớm chấp nhận sự thật, thì có thể sẵn sàng sớm hơn.” Hermione kiên định nói, “Tôi không tin tất cả bọn họ đều cam lòng chịu chết như thế!”

“Cho dù có phóng viên nào nguyện ý tin tưởng nó, bọn họ cũng không dám viết nó ra, Hermione!” tôi ngồi ngay ngắn, nhìn chăm chăm Hermione, “Rita Skeeter!”

“Cái gì?” Hermione nói.

“Con bọ cánh cứng đó...” tôi quan sát biểu tình của Hermione, có chút lo sợ nói, “Cậu đừng nói là cậu làm nó chết rồi đó!”

“Đương nhiên là không!” Hermione đắc ý nói, “Tôi quan sát cô ta một thời gian, bắt cô ta viết lời khai phạm tội lại rồi mới thả cô ta!”

“Cậu còn giữ lời khai phạm tội của cô ta? Quá tốt rồi! Cậu có thể khiến cô ta viết một bài báo chứng thực lời nói của Harry!” Tôi mỉm cười nói, “Cho dù đạo đức của cô ta không đáng tin nhưng cậu không thể phủ nhận lối viết của cô ta có tính kích động cao!”

“Vô dụng thôi, Sylvia!” Hermione cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục đan len nói, “Cho dù có viết cũng chẳng có tờ báo nào đăng nó đâu!”

“Được rồi!” Tôi nói, “Như vậy tạm thời bỏ qua một bên đi, có thể sẽ có dịp sử dụng cách này...”

“Khi này chúng ta đang nói gì nhỉ?”

“Nói đến Harry, cậu ấy mất hứng vì bị cấm túc.” Tôi nhắc nhở.

“Được rồi! d'đ/l/q'd Cấm túc... chính vì thế cậu ấy đã bỏ lỡ dịp chọn lựa tuyển thủ của đội Quidditch. Angelina, chính là thủ quân mới của Gryffindor, đã rất tức giận.” Hermione thuận theo đan tiếp, “Có lẽ đây chính nguyên nhân khiến cậu ấy nóng nảy hơn, đến độ làm người khác khó chịu thế này...”

“Được rồi, lý do đó đủ để khiến người ta nóng nảy, ai cũng biết cậu ấy thích bay đến mức nào!” Tôi mỉm cười, nhìn món đồ trong tay Hermione, “Đây là cái gì?”

“Cậu không nhận ra sao?” Hermione nhìn tôi với vẻ không tin được.

“Vớ len?” Tôi đoán, rất có lòng nhắc nhở cô nàng, “Hình như hơi lớn.”

Hermione đỏ mặt.

“Đây là mũ.” Cô nói.

“Ah, xin lỗi...” Tôi có chút buồn cười nhìn món đồ trong tay cô, “Cho ai thế? Krum?”

“À... thực ra là cho gia đình...” Hermione chậm rãi nói.

“Là quà cho gia đình sao?” Tôi lấp bắp kinh hãi, “Tôi chỉ sợ quà của cậu sẽ chẳng được đám gia đình chấp nhận đâu, Hermione, chúng nó sẽ cho rằng cậu đang sỉ nhục chúng nó.”

“Bọn họ cần tự do! Sylvia! Ở đây có mấy trăm gia đình không có ngày nghỉ, không có tiền lương!” Hermione phản ứng có phần hơi quá, cố chấp nói, “Cậu không thể xem như không thấy được!”

“Chúng nó hiện tại không cần. Năm ngoái tớ đã nói rồi, nếu cậu muốn chúng thay đổi, trước hết cần thay đổi tư tưởng của bọn chúng!” Tôi nhướn mày, “Hơn nữa cậu cho rằng chỉ cần cậu cho chúng quần áo là chúng có thể được trả tự do? Chỉ sợ không được như mong muốn của cậu đâu, Hermione... Cậu nghĩ rằng bất kỳ phù thủy nào cũng có thể trả tự do cho gia đình của người khác sao? Cậu không phải chủ nhân của chúng, chúng thuộc về Hogwarts mà không phải thuộc về cậu.”

Hermione đỏ mặt, nhưng ánh mắt của cô cho thấy cô sẽ không bỏ cuộc.

Tôi không lùi bước nhìn cô. Tôi biết cô rất có chấp niệm với gia đình. Hồi kỳ nghỉ tôi còn rất cảm kích cô biết bao, những người ở trong nhà Black, cũng chỉ có cô coi trọng Kreacher, cho dù Kreacher rất chán ghét cô nàng.

Một hồi tiếng bước chân truyền tới, Ron Weasley cúi đầu từ góc khuất xuất hiện.

“Hermione, tớ nghĩ tớ phải nói cho cậu biết một tiếng...” cậu ta trông có vẻ nặng nề tâm sự, thậm chí còn không thể hiện thái độ thù địch như thường của cậu ta với tôi.

“Tôi hiện tại rất bận, Ron!” Hermione không thân thiện trả lời.

“À, được rồi.” Ron quay đầu liếc nhìn tôi một cái, do dự một chút, “Nhưng tớ nghĩ vẫn phải nói cho cậu biết một tiếng. Tớ vừa thấy Harry...”

Vừa nghe thấy tên Harry, tôi và Hermione ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

“Tớ thấy trên tay Harry có vết thương.” Ron tiếp tục nói, “Hình như là một hàng chữ...’tôi không thể nói dối’.”

“Cái gì?” trong nháy mắt Hermione đã hiểu được, cô bật dậy, tức giận nói, “Tớ nhớ Harry nói Umbridge phạt cậu ấy viết câu đó...”

“Bà ta đúng là phạt chép câu đó, nhưng dùng bút ma thuật, khi viết lên tấm da dê thì nó sẽ xuất hiện trên tay” Ron chán ghét nói, “Hơn nữa vết thương còn tự động khép miệng. Cậu ấy đã viết một tuần thì trên tay mới lưu lại vết đó.”

“Chúng ta phải nói cho Dumbledore!” Hermione nổi giận nói. Tóc của cô hoàn toàn xoã tung, nhìn giống như sư tử mẹ đang nổi giận, “Việc này là trái pháp luật!”

“Harry nói không, bởi vì Dumbledore cần lo lắng nhiều chuyện lắm.” Ron nói.

“Giáo sư McGonagall thì sao?” tôi chen vào nói. Đây là lần đầu tiên trong suốt những năm qua tôi bình thản nói chuyện với Ron, bởi vì hiện nay chúng tôi có chung một cảm giác chán ghét một người, “Giáo sư là chủ nhiệm của các cậu, hoặc là Sirius.”

Ron liếc nhìn tôi, “Harry cự tuyệt...cậu ấy nói giáo sư McGonagall cũng chẳng quản được bà ta, Sirius còn một đồng phiên toái của chú ấy!”

Hermione nhú mày thật chặt.

“Cậu ấy không nên như vậy...” Cô do dự nói, “Trước kia mỗi khi có chuyện cậu ấy sẽ đi tìm họ...”

“Xem ra chúng ta quan tâm cậu ấy chưa đủ! Tớ không nghĩ khúc mắc trong lòng cậu ấy đã đến mức độ này...” Tôi nói.

“Các cậu đang nói cái gì?” Ron không kiên nhẫn hỏi.

“Cậu không hiểu sao, Ron?” Hermione khỏ sở nói, “Việc này chứng tỏ cậu ấy tình nguyện bị phạt như thế cũng không muốn cầu xin sự giúp đỡ của người lớn...”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 165: Hội

Edit: Nguyen_Khanh

Chúng tôi ba người sáu mắt nhìn nhau.

“Sirius đâu?” Tôi hỏi, “Không phải Harry rất tin tưởng chú ấy sao? Tại sao không nói cho chú ấy?”

“À thực ra thì chú Sirius dạo này cũng khá bận rộn, chú ấy còn phải dạy cho năm thứ bảy mà.” Hermione nói, “Chủ nhật thì Harry phải tập với đội Quidditch. Từ lúc khai giảng tới giờ, hai người bọn họ ít có thời gian ở cùng nhau.” (Khanh: thực sự...lúc edit đến câu này, mình cứ cảm thấy ái muội thế nào ấy, thông cảm cho bạn editor, dạo này đi đâu cũng đam mỹ vs Shounen-ai ko à; Khuyến: Cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ sâu và xa thôi. Hehe)

“Vậy có nghĩa là dạo này tất cả mọi người đều ít quan tâm đến cậu ấy...” Tôi nghĩ nghĩ rồi nói, “...nhưng cậu ấy vốn không như thế...”

“Đương nhiên không phải vậy!” Hermione nhú mày này nói, “Tớ nhớ hình như tâm trạng cậu ấy không tốt từ hồi nghỉ hè rồi... như vậy cũng không phải vì chỉ vì những lời nói đã kích người của mọi người trong trường.”

“Thật ra Harry cũng không phải là người biết cách biểu lộ cảm xúc của mình.” Tôi sờ sờ mũi nói.

“Ừ, đúng vậy!” Hermione nói, “Tớ nghĩ chúng ta phải nói chuyện với Harry.”

“Càng sớm càng tốt.” Tôi nói.

“Bây giờ chắc là được.” Ron nói, “Tớ mới cùng tập Quidditch với cậu ấy xong.”

Chúng tôi tìm một phòng học trống, sau đó Ron về Tháp Gryffindor kéo Harry đến.

Harry vừa bước vào đã bị dọa sợ bởi dáng vẻ sẵn sàng đón địch của tôi và Hermione.

“Các cậu...” Harry chần chờ hỏi, “...làm gì vậy?”

“Harry.” Hermione tiên phát chế nhạo nói, “Bọn tớ đã nghe Ron nói về hình phạt thực sự của Umbridge.”

Harry quay đầu lại nhìn Ron, Ron vội vàng quay mặt đi.

“À...” Harry dùng giọng điệu không được tự nhiên trả lời, “...không có gì cả!”

“Không có khả năng không có gì, Harry!” Hermione phỏng đoán, “Chúng ta nên nói cho Dumbledore.”

“Không cần phải thế...tớ nghĩ tớ có thể tự xử lý chuyện này!” Harry lạnh lùng nói.

“Cậu nói ‘tự xử lý’ chính là nói việc cậu ngoan ngoãn chịu phạt như thế sao?” Hermione tức giận nói, “Lẽ ra ngay sau ngày đầu tiên cậu nên nói cho các giáo sư biết!”

Tôi vội vàng ngắt lời Hermione, “Harry, cậu ngồi xuống đi!”

Hermione muốn tốt cho Harry. Vì thế tôi có thể cảm nhận được sự buồn bực của Hermione, nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến người khác khó có thể chấp nhận sự quan tâm của cô ấy cũng chỉ vì cô ấy quá mức cường thế.

“Ngồi xuống, chúng ta nói chuyện chút. Cậu biết hôm nay bọn tớ đến đây cũng chỉ vì quan tâm cậu mà, đúng không?” Tôi nhẹ nhàng nói.

Harry dùng một chút, cuối cùng không tình nguyện mà kéo một cái ghế ra ngồi xuống. Gryffindor chỉ ăn mềm không ăn cứng, nhất là Harry, tôi dám đánh cuộc chỉ cần có ai đó nói chuyện ôn hòa một chút là cậu ấy chẳng thể từ chối được người ta.

“Cậu cũng biết...dù bọn tớ có quan tâm đến cậu nhiều như thế nào đi chăng nữa cũng không có cách nào biết được cậu đang cảm thấy thế nào. Bọn tớ lo lắng cho cậu, Harry.” Tôi chậm rãi nói, “Cậu có thể nói tại sao cậu kiên quyết không muốn nói cho giáo sư Dumbledore biết được không?”

“Vì giáo sư Dumbledore rất bận.” Harry có phần ngập ngừng.

“Đây không phải là nguyên nhân chân chính!” Hermione nói, “Cậu có thể nói cho bọn tớ biết nguyên nhân thực sự không?”

“Đây chính là nguyên nhân thực sự! Không phải thầy ấy rất bận rộn sao?” Harry kích động phản bác, ánh mắt xanh biếc đầy lửa giận, “Từ tháng sáu đến giờ thầy ấy còn chẳng nói với tớ câu nào!”

Sau đó khi đã nhận ra bản thân vừa nói cái gì, mặt cậu ấy đỏ bừng.

Hermione cũng đỏ mặt, mà tôi cảm nhận hình như mình đang đau ruột thì phải.

“Này này...Harry bé nhỏ đáng thương...” tôi giả mù sa mưa mỉm cười, cảm thán, “Trong suốt thời gian dài như vậy mà giáo sư Dumbledore không quan tâm đến cậu...Thật sự rất không nên nha~~ Nhưng cậu cũng không cần lo lắng nhiều đâu, Harry thân mến, tôi dám chắc người mà giáo sư Dumbledore thiên vị nhất chính là cậu.”

Harry trông như thẹn quá hóa giận, nhưng cậu ấy chậm rãi hít một hơi, có vẻ đã bình tĩnh lại đôi chút, nhưng hai vệt hồng hồng trên mặt vẫn cố chấp hiện rõ.

“Không phải chỉ có thế, Sylvia!” Harry chậm rãi nói, giống như đang cố gắng không chế cơn giận dữ lúc nào cũng có thể bùng nổ, “Bề quan bí thuật của tớ hiện tại rất tệ, tớ biết được vì sao họ không nói cho tớ biết bất kỳ việc gì...đúng như cậu đã nói hồi hè, không ai muốn mạo hiểm...Nhưng...”

Harry nói đến đây thì dừng lại.

Tôi nghĩ tôi có thể hiểu đại khái ý của cậu ấy. Cho dù biết mọi người không sai nhưng vẫn khó mà chấp nhận được. Mặt khác, những gì mà Nhật báo Tiên tri đã viết về cậu, sự hoài nghi của bạn học cùng với việc Hogwarts bị Bộ pháp thuật giám thị. Không thể trách nếu cậu ấy cảm thấy buồn bực như thế, dù sao thì cậu ấy cũng chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi.

“Harry, cậu biết giáo sư Dumbledore bận rộn. Tớ nghĩ thầy ấy cũng không muốn như thế...” Hermione lắc đầu, vỗ nhẹ lên tay của Harry, “Hiện này giáo sư đã mất đi địa vị của mình trong giới pháp thuật, nhưng thầy ấy cũng chẳng quan tâm đến. Thầy ấy còn rất nhiều việc phải làm như lãnh đạo Hội Phượng Hoàng...và đang cố gắng khiến mọi người tin rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại.”

“Chính vì vậy đấy! Tớ hy vọng mình có thể giúp đỡ một chút nhưng mọi người lại nói tớ đừng làm gì cả...” Harry nói, “Điều này làm tớ cảm thấy bản thân mình thật sự rất vô dụng.”

“Tại sao cậu lại vô dụng?” Ron nhếch miệng nở nụ cười, “Sirius không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần cậu sống sót trở thành nhân chứng, cậu đảm bảo cho giáo sư Dumbledore là người đầu tiên biết kẻ đó đã trở lại!”

“Đúng vậy!” Hermione vuốt vuốt mái tóc của mình, “Cậu khiến hán không thể núp trong bóng tối được!”

“Chỉ là giáo sư Dumbledore làm không được hoàn hảo lắm...” Ron nói, “Lại để cho người phụ nữ như Umbridge vào được Hogwarts!”

“Thầy ấy là bất đắc dĩ!” Hermione tức giận nói.

“Đó là do Hội đồng phê chuẩn... ngay cả giáo sư Dumbledore cũng không có quyền cự tuyệt.” Tôi nói.

“Huống chi, nếu thầy ấy vẫn công khai đối nghịch với Bộ pháp thuật...” Hermione sắc bén nói, “Thầy ấy có thể sẽ bị bắt giam vào Azkaban!”

“Cậu đùa à?” Ron nhìn Hermione với vẻ khó tin.

“Bộ pháp thuật có cái quyền này.” Hermione bình tĩnh nói, “Nếu bọn họ có thể có được chứng cứ xác thực cho cái gọi là ‘dùng tà thuật hoặc chứng’...”

“Như vậy...” Ron nói, “Cho dù nói cho giáo sư biết cái hình phạt vô nhân tính mà Harry đang chịu cũng không được gì sao?”

“Giáo sư có thể cảnh cáo bà ta, có thể nghiêm chỉnh nói rõ Hogwarts không cho phép dùng cách xử phạt về thể xác!” tôi nói,

“Nhưng giáo sư không thể kết tội bà ta, không có chứng cứ!”

“Lời nói của Harry không phải chứng cứ sao?” Ron tức giận.

“Đối với Bộ, tờ hiện là bằng chứng ư! Dối trá nhất!” Harry bĩu môi.

“Này...” Ron chán nản nằm lên bàn, “Tớ còn đang trông chờ giáo sư có thể đuổi người đàn bà kia ra khỏi Hogwarts...”

“Thật đáng tiếc! Chỉ sợ là không thể được!” Hermione không cam lòng nói.

“Harry!” Tôi nhìn Harry, “Sau này cậu định làm như thế nào? Ý tớ là chuyện về kẻ đó?”

“Tớ sẽ không bởi vì người đàn bà kia liên tục thay đổi lời nói của mình!” Harry kiên định nói, “Nếu tớ thay đổi, chẳng khác nào chứng thực cho Bộ rằng tất cả lời nói trước đây của tớ đều là dối trá!”

“Trời ạ!” Ron cả kinh kêu lên, “Cậu sẽ bị bà già đó cảm tức cho đến chết mất thôi!”

Tôi trầm ngâm một chút.

“Thật ra... cậu không cần thiết phải đối chọi với bà ta như thế!” Tôi chậm rãi nói, “Làm như thế chỉ có thể chọc giận bà ta, chẳng đem lại được chỗ tốt nào!”

Ron dừng cảm nói: “Cô sợ?”

“Tôi hy vọng cậu nên có chút đầu óc đi, Weasley.” Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, tiếp tục nói, “Có lẽ các cậu không chú ý nhưng đã có khá nhiều học sinh bắt đầu bất mãn với bà ta... mà chỉ mới là tuần thứ hai sau khi khai giảng...”

“Này, thế thì làm sao?” Ron mất kiên nhẫn hỏi.

“...ý tôi là... sẽ đến lúc họ bùng nổ sự bất mãn của mình...”

“Ah! Ý cậu là...” Sắc mặt Hermione đỏ bừng vì hưng phấn, “Quản chúng không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!”

“Đúng vậy!” Tôi nói, “Một học trò bất mãn với bà ta, bà ta có thể trừng phạt người đó. Nhưng nếu là mười, một trăm người rồi toàn bộ thì sao?”

“Bà ta sẽ bị đuổi... tuy không thể khiến Bộ bỏ qua việc giám thị trường nhưng ít nhất sẽ thay người khác!” Hermione cười nói, “Bộ pháp thuật cũng không thể bỏ qua ý kiến của nhiều người như thế...”

“Nói không chừng người khác đến còn tệ hơn cả Umbridge.” Ron liếc trắng mắt, bị Hermione dùng khuỷu tay đánh cho một cái.

“Được rồi...” Hermione hưng phấn lấy giấy bút ra, “Chúng ta xem thử chút... đa phần Gryffindor đều bất mãn bà ta, phải không? Ravenclaw cũng có rất nhiều người chán ghét bà ta... Bây giờ chúng ta thành lập một Hội thì thế nào?”

“Cậu đam mê thành lập Hội sao?” Ron bất khả tư nghị nói, “‘Nôn mửa’ của cậu thế nào rồi?”

“Là S.P.E.W.!” Hermione lớn tiếng nói.

“Hội phản đối Umbridge?” Harry thử nói.

“Nếu các cậu muốn thu hút sự chú ý của bà ta sớm!” Tôi đáp lời.

“Gọi là G.H.R.S. đi!” Hermione cười, “Chữ cái đầu của bốn Nhà?”

“Thôi đi!” Ron nói, “Slytherin sẽ chẳng có gì bất mãn với Umbridge đâu! Bọn họ còn mừng nữa đây!”

Cậu ta lại bị Hermione dùng khuỷu tay đánh.

“Là một Slytherin, tôi muốn nói rằng thật ra là Nhà chúng tôi cũng không có hảo cảm với bà ta!” Tôi mỉm cười nói.

Nhưng tôi cũng xác định sẽ chẳng có ai tham gia Hội này. Slytherin sẽ lợi dụng quyền thế, sẽ thỏa hiệp vì quyền thế, nhưng sẽ không phản kháng quyền thế.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 166: Làm khó dễ

Kết thúc câu chuyện, lúc chúng tôi rời khỏi phòng học, Harry dường như muốn nói gì đó.

“Sylvia!” Cậu ấy áp úng nói, “À... học kỳ này cậu cảm thấy thế nào?”

Tôi kỳ quái nhìn cậu một cái. “Rất tốt!”

“Ý tớ là... về việc...” Harry khó khăn nở nụ cười, “Cậu có cảm thấy có gì không thích ứng được không?”

“Không có!” tôi hí hóp cười cười, “Thực ra phòng ngủ huynh trưởng của Slytherin là nơi duy nhất có thể thấy được mặt trời! Chuyện đó rất tốt!”

“Ý tớ không phải vậy!” Harry ho khan một tiếng, “...thôi! Quên đi!”

Tôi chờ một lát, khi chắc chắn cậu ấy không nói thêm gì nữa, tôi gật gật đầu, “Nhanh đến Đại sảnh đường đi! Hy vọng chúng ta đến kịp bữa trưa!”

Tháng chín rất nhanh chóng trôi qua, tháng mười đã đến, cuối cùng thì những cơn mưa dầm cũng kết thúc.

Không ai ở nước Anh không hân hoan chào đón thời tiết sáng sủa và khô mát cả. Ký túc xá Slytherin ở dưới đáy hồ, quanh năm âm lạnh ẩm ướt, lò sưởi âm tường rất lớn chưa bao giờ tắt kể cả trong mùa hè. Vài ngày trước, vách tường đá của phòng sinh hoạt chung ẩm ướt đến mức gần như đọng nước.

Gần đây Draco càng chăm chỉ hơn cho dù lúc nào cũng tỏ vẻ không quan tâm gì đến việc học cả. Mà Harry cũng không còn dễ dàng bị Umbridge chọc giận. Được rồi, hẳn vẫn là sẽ bị nàng chọc giận, cũng không mất bình tĩnh mà gây gổ với bà ta lần nữa.

Tôi cảm thấy như thế đã vượt qua cả mong đợi của tôi rồi. Ai cũng biết một Gryffindor muốn đè nén cảm xúc của mình là chuyện bất khả thi đến cỡ nào, điển hình rõ ràng nhất chính là Sirius.

Sau lần nói chuyện hôm ấy, Harry đã nói hình phạt mà mình phải chịu cho cha nuôi của cậu ấy. Tuy tôi ủng hộ việc cậu ấy nói cho một giáo sư nhưng tôi không nghĩ Sirius là sự lựa chọn sáng suốt.

Nếu như trước đây Sirius chỉ là chán ghét Umbridge thì bây giờ chính là thù không đội trời chung. Trước giờ, Sirius luôn không có phong độ quý ông, cái gọi là lịch thiệp với nữ giới gì đó hình như chú ấy không có, dù rằng tôi không nghĩ Umbridge xứng đáng được hưởng. Hiện tại chú ấy không thêm che dấu thái độ chán ghét và thù địch của chú ấy khi có mặt bà ta trong lớp học.

Và thái độ của đa số Slytherin lại là vui sướng khi người gặp họa. Slytherin sẽ không phản kháng công khai với Umbridge, nhưng không đồng nghĩa với việc họ thích bà ta.

Huống chi những năm gần đây, d'đ/lq"đ Sirius vẫn được xem là anh hùng truyền kỳ, cường đại và giàu có. Tuy đám rắn nhỏ Slytherin không ưa thích gì với cái thân phận phản bội thuần huyết của chú ấy nhưng chú ấy vẫn được học trò của ba Nhà khác yêu thích. Cho đến tận bây giờ, câu truyện truyền kỳ “chịu nhục mười ba năm để trở về báo thù” vẫn là đề tài được những nữ sinh ngu ngốc ưa thích, và điều đáng buồn là số lượng nữ sinh ngu ngốc đó khá nhiều.

Tôi cũng nhận thấy từ lúc khai giảng đến giờ, giáo sư Dumbledore rất ít dùng bữa trong Đại sảnh đường, hiển nhiên lúc Harry nói giáo sư “rất bận” là sự thật. Nếu thầy ấy có chút rảnh rỗi, tôi nghĩ thầy ấy cũng sẽ không để mặc Sirius muốn làm gì thì làm như hiện nay. Chú ấy đã thẳng tay đuổi đặc phái viên chuyên quan sát của Bộ pháp thuật Dolores Umbridge ra khỏi lớp học.

Với lại, dạo này thái độ của Sirius với Draco có chút kỳ quái. Mấy ngày gần đây, trên lớp học, Sirius tựa hồ đặc biệt thích đặt câu hỏi cho Draco, lúc giảng bài cũng thích chọn Draco giảng giải.

Thật giống như chú ấy đặc biệt thiên vị Draco.

Tôi không cảm thấy quen lắm, Draco cũng thế.

“Có thể hỏi vấn đề thế này, ông ta quả thật hao hết tâm tư đấy!” Một buổi tối nọ, Draco cười lạnh.

Tôi nghĩ một chút. “Ý cậu là sao?”

“Này, cậu không nhận ra sao? Ông ta là cố ý!” Draco bắt mắt, “Cố ý làm khó dễ!”

“Hay là...đạo này cậu không học tốt lắm?” Tôi chần chờ nói, “Vấn đề chủ ấy đặt ra đều nằm trong sách giáo khoa cả!”

Draco thoát nhìn muốn bùng nổ.

“Không học tốt? Này...cậu nói tớ không học tốt?”

“Được rồi! Cậu quả thật vô cùng chăm chỉ!” Tôi nhấc tay đầu hàng.

Draco thờ phỉ phỉ, trừng mắt nhìn tôi, tức giận tiếp tục nói: “Cho nên tớ mới nói ông ta hao hết tâm tư! Lo lắng chu đáo đến tâm lý học trò, chuyên chọn những thứ chẳng người bình thường nào để ý đến để hỏi tớ. Lúc ông ta hỏi người khác cũng đâu có vậy!”

“Ồ thì...” Tôi nghĩ nghĩ, “...cũng chưa đến mức gây khó dễ mà ha...”

Chủ yếu là năm học trước tôi đã vì Draco mà cãi vã với chủ ấy một trận. Tôi không nghĩ chủ ấy sẽ gây khó dễ công khai với Draco, chủ ấy lại chẳng có lí do để gây khó dễ cho cậu ấy, nhất là trong khi chủ ấy muốn duy trì mối quan hệ tốt đẹp với tôi.

Draco trừng mắt nhìn tôi.

“Này, tớ không có ý nói giúp chủ ấy đâu!” tôi cười gượng, “Tớ chỉ cảm thấy cậu kết luận như thế thì qua loa lắm!”

“Tớ xác định ông ta rất ghét tớ!” Draco khinh miệt nói, “Cho dù cậu có một nửa huyết thống của ông ta, tớ cũng không thể tha thứ cho một kẻ dám về mặt từ chối với một Malfoy.”

“Về mặt từ chối?” Tôi ngạc nhiên hỏi, “Lúc nào? Sao tớ không biết?”

“Đó là bởi vì những lúc cậu cúi đầu, ông ta trừng mắt nhằn răng với tớ!” Draco liếc tôi một cái, “Cậu có chắc ông ta không hề biết quan hệ thực sự của hai người?”

“À...” Tôi không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, “Tớ nghĩ chắc chủ ấy biết!”

“Cậu nói cho ông ta biết?” Draco hoang mang hỏi.

“Chuyện khá phức tạp...” Tôi nhú mồm, “Tớ không biết nên nói như thế nào. Đơn giản mà nói là cho dù tớ kiên quyết không thừa nhận nhưng chủ ấy chắc chắn tớ là một Black.”

“Ừ.” Draco nói.

“Chuyện rất phức tạp! Thật đó!” Tôi thờ dãi nói.

“Chuyện phức tạp? Vậy mà đến thứ bảy cậu còn học Animagi với ông ta.” Draco nhú mồm nói.

“Merlin! Đây chính là Animagi!” Tôi nói, “Nếu như là cậu, cậu có chắc sẽ không động tâm không, Draco?”

“À, được rồi.” Draco không thêm đề ý đến hình tượng, nghiêng người trên ghế sa lon. Cậu suy nghĩ một hồi, đột nhiên cười quái dị, “Thật ra cậu có thừa nhận cũng không sao đâu! Sylvia thân mến, cậu sẽ là người thừa kế thứ nhất của gia tộc Black.”

“Tớ thì là tớ chẳng có hứng thú gì với gia tộc Black cả.” Tôi kiên định nói.

“Này, nghe thật nhẫn tâm đó! Mẹ tớ mà nghe được sẽ vô cùng thương tâm nha!” Draco nhún nhún vai nói.

Vào thứ bảy, tôi lại đi đến Văn phòng Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám.

Trên mặt đất có một cái rương lớn đang mở, Sirius đang cầm đũa phép ra lệnh cho mấy lồng sắt treo trên tường bay vào trong rương.

“Chú đang làm gì vậy?” Tôi tò mò hỏi, nhìn vào cái rương.

Cái rương hiển nhiên đã được dùng Bùa không gian, bên trong nhìn rất rộng rãi.

“À, hôm nay chú phải về nhà một chuyến cho nên bây giờ mang đồ của Remus về luôn.” Sirius oán giận quơ đũa phép, “Thực gấp quý, đồ gì mà nhiều

thế? Làm sao cậu ấy lại nhét vào đây hết được đây?”

“Hôm nay chú về nhà?” Tôi kinh ngạc địa nói.

“Đương nhiên. Hôm nay là ngày Remus biến thân.” Sirius nói.

“Biến thân cần có người làm bạn?” Tôi hoảng sợ, thật cẩn thận hỏi, “Cháu nghĩ sau khi dùng Lang được tề, giáo sư Lupin sẽ rất an toàn... hay không giống như cháu đã nghĩ?”

“Cậu ấy đương nhiên rất an toàn.” Sirius nở nụ cười, “Nhưng khi cậu ấy biến thân thì chú luôn ở bên cạnh cậu ấy, giống như khi còn đi học vậy!”

“Cháu nghe nói khi ấy mỗi lần đến lúc biến thân mọi người lại chạy vào Rừng Cấm!” Tôi bủi môi, “Đến giờ vẫn vậy à?”

“À, không... bọn chú ở tầng hầm, chú khóa cửa. Sau khi biến thành sói thì cậu ấy không thể mở được cửa.” Sirius xấu hổ nói, “Bọn chú đã cam đoan với Dumbledore rồi, trong thời điểm biến thân sẽ không ra ngoài.”

Tôi gật gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nếu nói tôi tin tưởng Sirius vậy thì phải nói là tôi tin vào nhân phẩm của giáo sư Lupin. Thầy ấy không khinh suất giống Sirius mà là một người đàn ông thành thực và nghiêm túc.

Sirius cuối cùng cũng hoàn tất công việc thu dọn rương của mình. Chú quơ đũa phép, cái rương được khóa lại và nhanh chóng dựa sát vào chân tường.

“Tốt lắm.” Chú dời hai cái ghế dựa cũ qua, ngồi xuống một cái, “Chúng ta bắt đầu được rồi! Cháu chuẩn bị luyện tập chưa?”

Tôi gật gật đầu.

“Tốt! Người bình thường, chú đang nói đến Peter Pettigrew, sau khi tập luyện được một tháng sẽ bắt đầu có cảm giác...” Sirius chờ mong hỏi, “Hiện tại cháu cảm thấy thế nào? Lúc luyện tập cháu có cảm giác được da đang căng ra hay có cảm giác kỳ lạ nào không?”

“Không có.” Tôi trả lời có chút ngượng ngùng. Thực ra tôi không phải chỉ luyện tập một tháng, tính cả kỳ nghỉ hè, tôi đã luyện tập được hơn ba tháng. Sirius nói Pettigrew rất kém cỏi nên phải mất cả một năm, mà tôi thì ngay cả kẻ kém cỏi như Pettigrew cũng không bằng.

“À, này... cháu không cần lo lắng đâu!” Sirius nói, “Chú đã thấy có người mất rất nhiều thời gian trong giai đoạn đầu tiên nhưng giai đoạn sau đó thì lại rất nhanh. Thành tích của cháu ở lớp biến hình rất tốt, chú tin cháu chắc chắn sẽ làm được. Nào, chúng ta thử lại lần nữa.”

Animagi có đăng ký, trên đời chỉ có bảy người, nó không phải là một loại pháp thuật được lưu hành rộng rãi. Bởi vậy khi Sirius nói “đã thấy” thực ra chỉ là an ủi tôi mà thôi!

Tôi cố nén sự nôn nóng trong lòng lại, cười cười, hít sâu, nhắm mắt lại, trong lòng cố gắng niệm thần chú Animagi.

Dường như da tôi có chút căng.

Mà không chỉ căng ra, còn có chút đau.

Đột nhiên tôi cảm thấy được cảm giác đau đớn như toàn thân bị thiêu đốt, nhìn không được mà rên thành tiếng, đau đớn ngả từ trên ghế xuống.

“Dừng lại!”

Hình như Sirius đã thi triển thần chú nào đó, đau đớn chấm dứt ngay. Chú nắm hai vai tôi, đưa tôi ngồi lại trên ghế.

“Sylvia, cháu không sao chứ?”

Tôi thở ra một hơi, mở to mắt nhìn chú. “Không sao! Vừa rồi... là chuyện gì vậy?”

“Cháu đừng nóng vội!” Sirius nói, “Không sao rồi! Chỉ cần một bữa Trừ-lông thì sẽ không sao nữa rồi!”

“Bữa Trừ-lông?” Tôi ngẩn người, giơ tay lên nhìn nhìn.

Trên cánh tay tôi không biết từ khi nào lại xuất hiện một lớp lông tơ mềm mại, mịn màng màu đen.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 167: Chạy chữa

1995. 09. 27

Rạng sáng, Sirius Black lại bắt đầu một ngày của mình bằng việc ngồi vào bàn làm việc. Cầm tấm Bản đồ Đạo tặc lên nhìn, đó là thứ mà hắn đã cùng các bạn chế tạo ra. Chủ nhân gần đây nhất của nó là con trai đỡ đầu của hắn, do bị phát hiện nên đã tự nguyện giao nộp lại cho hắn.

Hắn mở to đôi mắt đầy lửa giận, cắn chặt răng nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ.

Trên khu vực hiển thị phòng ngủ huynh trưởng Slytherin, có hai chấm nhỏ màu đen gần như trùng lên nhau, dựa sát vào nhau, không hề nhúc nhích.

Sylvia Hopper và Draco Malfoy.

Gân xanh nổi đầy trên thái dương của Sirius Black.

Tôi trầm mặc nhìn chăm chú vào tầng lông tơ ngắn ngắn trên tay, kéo tay áo của tay còn lại lên nhìn, lại sờ sờ mặt mình.

Không cần cời quần áo và soi gương tôi cũng có thể đoán được, đại khái là toàn thân tôi đều bao phủ tầng lông tơ mềm mại màu đen này.

Tôi nghĩ chắc hiện tại tôi nên hét lên nhỉ?

“Đừng khản trương, Sylvia!” Sirius buồn cười, mỉm cười rút đầu phép ra, “Chú sẽ diệt...cho cháu ngay lập tức!”

“Chú có chắc bùa Trừ-lông của chú có hiệu quả không?” Tôi hoài nghi hỏi, “Cháu nhớ hồi năm thứ hai, không biết vì sao toàn thân Hermione lại mọc một lớp lông mèo...Cậu ấy đã phải ngày người trong Bệnh thất một tuần. Chú có thể dùng một bùa chú để tẩy sạch sẽ được sao?”

Sirius ngẩn người.

“Sirius.” Tôi khẳng định nói, “Nếu chú bắt cần tẩy luôn tóc của cháu...cháu sẽ liều mạng với chú!”

“Yên tâm đi! Bùa chú này chú rất thường dùng!” Chú ấy có vẻ tin tưởng toàn phần vào bùa chú đó, gãi gãi cằm.

Giờ tôi mới thấy cằm chú ấy trơn bóng.

“Chú có áo choàng dài không?” Tôi đứng lên, “Để chắc chắn, cháu sẽ đi đến chỗ bà Pomfrey, xin thứ lỗi, cháu không tin tưởng một bùa chú đơn giản hằng ngày có thể giải quyết hậu quả thất bại phép Animagi.”

Nếu không xử lý sạch sẽ một lần, có quý mới biết có phải ngày nào tôi cũng phải “thường dùng” bùa Trừ-lông để tẩy lớp lông này không cơ chứ.

“À...có!” Sirius tiếc nuối nhún nhún vai, đi vào phòng rồi đưa cho tôi một cái áo choàng cũ mềm, “Cầm lấy! Đây là của Remus, cháu cũng biết bình thường chú không dùng đến áo choàng mà!”

Tôi mặc áo choàng vào, thắt nút thật kỳ.

“Nếu cháu phải nằm trong Bệnh thất một tuần...” Sirius cực kỳ tiếc nuối, “Có lẽ cháu sẽ bỏ lỡ một buổi vào thứ Bảy tuần sau, hay Chủ nhật học bù nhé?”

“Không cần.” Tôi chần chờ, “Hình như bây giờ cháu hết hứng thú với Animagi rồi.”

“Hả? Tại sao? Cháu sắp thành công mà!” Sirius nói.

Tôi thở dài một hơi, kéo tay áo lên. “Sirius, chú thấy không? Đây là lông tơ màu đen!”

“Vậy thì sao?” Sirius khó hiểu.

“Chú hỏi cháu ‘vậy thì sao?’” Tôi khó tin hỏi lại, “Màu sắc và cái cảm giác kì quái này...chú không biết nó là lông gì sao? Hình dáng Animagi của cháu chắc chắn là con chuột! Chỉ cần nghĩ đến đó, cháu đã cảm thấy rất ghê tởm...”

“Quả thật rất ghê tởm” Trên mặt Sirius hiện ra một tia chán ghét, “Nhưng chưa chắc cháu là con chuột. Cháu nghĩ thử xem, lớp lông này rất mềm mại...” Vì để tăng sức thuyết phục, chú vuốt vuốt lớp lông trên tay tôi, “Chú có nói với cháu rồi, hình dáng Animagi có liên quan đến tính cách của phù thủy. Cháu không nhất gan cũng không yếu đuối. Có thể là một loài khác thì sao?”

“Chỉ hy vọng như thế.” Tôi thì thào nói.

Chính vì hình dáng Animagi có liên quan đến tính cách của phù thủy, thế nên khi tôi phát hiện có thể mình sẽ biến thành chuột mới bị đả kích như thế.

Peter Pettigrew xú danh vang xa, bởi vì tính cách nhát gan yếu đuối đã phản bội bạn bè, một Animagi không đăng ký, hình dáng đó chính là một con chuột.

Sirius đưa tôi đến Bệnh thất. Khi bà Pomfrey biết đây là hậu quả của việc thi triển Animagi thất bại, dĩ nhiên bà chẳng khách khí chút nào, đuổi chú ấy ra khỏi Bệnh thất.

“Thật khó tin cho sự bất cẩn của hai người! Làm sao có thể mua được sách hướng dẫn về Animagi cơ chứ, hai người không nghĩ đến tại sao đến giờ chỉ mới có bảy vị Animagi đăng ký sao?” Bà tức giận cần nhằn, “Cho dù cháu không hiểu được sự nguy hiểm thì một người trưởng thành như Sirius cũng không hiểu sao?”

“Rất nguy hiểm thật à?” Tôi vô lực nói, “Cháu nghĩ chú ấy quả thật không hiểu đâu. . . vì khi chú ấy mới mười mấy tuổi đã tự học thành công. Chú ấy nói rất dễ dàng. . . chú ấy nghĩ nếu Peter Pettigrew kém cỏi như vậy nhưng với sự giúp đỡ của bạn bè vẫn có thể thành công nên có lẽ cháu cũng làm được như thế. . .”

Bà Pomfrey nhin không được mà cười.

“À. . . cậu ta quả thật kém cỏi, cùng đám thiên tài như James ở chung thì cậu ta lại càng có vẻ ngốc.” Bà Pomfrey, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ nghiêm túc, “Ta nghĩ tốt nhất Sirius mau chóng đi đăng ký đi! Ít nhất Bộ pháp thuật có thể tặng miễn phí cho cậu ta ‘sổ tay những việc cần chú ý của Animagi’. Cậu ta không còn là trẻ con nữa, ít nhất cũng nên biết quy củ một chút!”

“Cháu thì nghĩ lý do chỉ có bảy Animagi đăng ký là vì những người khác không muốn bị quản chế bởi cái gọi là những việc cần chú ý đó!” Tôi đau khổ nói.

Bà Pomfrey trừng mắt nhìn tôi một cái, đem lại một lọ ma dược.

“Uống hết đi rồi ngủ một giấc!”

Khi tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ do hiệu quả mê man của thuốc đem lại, tôi thấy trời đã tối và Draco thì đang ngồi bên cạnh giường tôi, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn tôi.

Trước mặt Sirius, tôi chẳng cảm thấy gì nhưng bây giờ tự dưng lại cảm thấy mất mặt.

“Luyện tập Quidditch xong thì tớ nghe nói cậu bị đưa đến Bệnh thất.” Cậu vẫn còn mặc đồng phục Quidditch, hiển nhiên là vẫn chưa đi thay quần áo.

“Đây là cái gì?” Cậu cẩn thận chạm nhẹ vào đám lông xù trên tay tôi, “Lại là một trò đùa mới sao?”

“Chỉ là thi triển Animagi thất bại thôi.” Tôi ra vẻ không thêm để ý trả lời.

“Animagi có thể tạo thành loại hiệu quả này?” Draco nhướn mày, “Tớ nghĩ cậu đã thành công khiến tớ đánh mất lòng nhiệt tình mong muốn học Animagi. Tớ vĩnh viễn cũng sẽ không học nó.”

“Hiện tại tớ kinh khủng lắm à?” Tôi vuốt vuốt lớp lông trên mặt.

“Tớ có mang theo gương. . .” Draco thành tâm hỏi, “Cậu có muốn soi thử không? Kỳ thực cũng khá thú vị đấy!”

“Không!” tôi kiên quyết, “Cám ơn.”

“Ngoại trừ thay đổi bên ngoài, còn chỗ nào bị thay đổi nữa không?” Draco hỏi, “Bên trong thì sao?”

“Cám ơn trời đất là chỉ có bề ngoài của tớ bị thay đổi!” Nghe cậu nói mà tôi rợn cả người.

Draco có vẻ yên tâm một chút.

“Được rồi! Trông cậu tràn trề sức sống nhì?” Draco đứng lên, “Tớ về đây! Sau bữa tối tớ lại đến, cậu có cần tớ đem gì đến không?”

“Ah, sách vở!” Tôi ngẫm nghĩ một chút, “Giúp tớ mang giấy bút đến, bài luận của môn Biến hình tớ vẫn chưa viết xong!”

“Được rồi!” Draco gật gù đầu, “Tớ về đây, lát nữa gặp!”

Sau bữa tối, khi Draco còn chưa đến, Hermione và Harry lại đến.

“Này. . .” Nhìn qua thì có vẻ Harry đã cố gắng kiềm chế không cười thành tiếng, lấp bắp nói, “Các cậu biết không, tớ đang nhớ đến. . .”

“Nhớ đến tớ hồi năm hai đúng không?” Hermione nói. Gương mặt cô tỏa sáng, mái tóc xoăn xù mềm mại xõa tung sau lưng. Hiển nhiên việc thành lập G.H.R.S cũng như duy trì hoạt động cho S.P.E.W. khiến cô có vẻ vô cùng phấn khởi. Khi nhiệt tình, cô cũng có thể bỏ ra năm phút để phù phép cho mái tóc của cô.

“À. . .phải. . .” Harry ghen cười trả lời.

“Cậu cứ cười đi!” Hermione cao ngạo đáp.

“Thực xin lỗi! Nhưng mà...” Harry nói, “Lúc đó cậu rất giống mèo!”

“Harry...” Tôi bất an hỏi, “Bây giờ tớ trông giống con gì?”

Harry cúi người xuống, đánh giá tôi cẩn thận.

“À, không chắc lắm...” Harry do dự, “Hình như mũi cậu có vẻ dẹt hơn?”

“Rõ ràng không phải thế!” Hermione nói, “Căn bản là cậu không thể nhìn ra được chóp mũi của Sylvia hơi dẹt dưới lớp lông dày đặc đó được!”

“Cảm ơn đã nói cho tớ biết! Tớ cảm thấy buồn hơn rồi đấy!” Tôi đảo mắt nhìn lên trần.

“À...xin lỗi.” Hermione nói.

Tôi nghĩ rằng có lẽ mình nên đổi đề tài, tôi không muốn nghe đến vẻ ngoài của mình nữa rồi.

“G.H.R.S. thế nào rồi?”

“Vô cùng tốt!” dfienddn lieqiudoon Hermione vui sướng, “Hiện nay chúng ta đã có hai mươi ba thành viên.”

“Đều có thể tin tưởng sao?” Tôi nói, “Nếu đề Umbridge biết được...”

“Đương nhiên. Làm sao mà tớ không đề phòng cho được! Bà ta là một người vô cùng xấu xa mà!” Hermione vén tóc ra sau tai, “Tớ đã tạo ra một khế ước, Sylvia. Muốn gia nhập hội này nhất định phải ký tên lên đó. Nếu có ai muốn công khai chúng ta, nhất định sẽ phải chịu trừng phạt của khế ước.”

Quả thật rất giống khế ước gia nhập Hội nghiên cứu Pháp thuật Hắc Ám.

“Phải rồi, hôm nay tớ cũng có mang khế ước đến đây!” Hermione lấy từ trong túi xách lấy ra một tấm da dê, “Nào, cậu cũng ký tên đi!”

“Tớ cũng phải ký sao?” Tôi chần chờ hỏi.

“Đương nhiên!” Hermione nhiệt tình trả lời, “Cậu là một trong bốn người sáng lập hội mà! Đương nhiên cũng phải ký!”

Chống đối lại một Hermione đang cao hứng không phải là ý kiến hay. Tôi đành ngoan ngoãn ký tên lên tờ khế ước đó. Sau đó tiếp tục tán dóc với họ một lúc. Cuối cùng cả hai cũng ra về.

Ngày thứ ba tôi nằm ở bệnh thất, tôi nghe được một chuyện.

Umbridge rốt cục cũng đã được như ý. Bà ta đã khiến cho Bộ pháp thuật nhận ra rằng tước đoạt công việc giáo sư của một anh hùng truyền kỳ, thì mối nguy từ việc làm mọi người bất mãn sẽ nhỏ hơn việc để vị anh hùng ấy ta tiếp tục duy trì quan điểm của Dumbledore.

Sirius chính thức bị khai trừ.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 168: Đối sách

1995. 10. 05

Sau ba ngày trắng tròn biến thân, Người Sói thoát nhìn càng mệt mỏi hơn so với bình thường, mái tóc màu xám rũ xuống trên gương mặt tiêu tụy.

Snape khó tin nhìn chăm chăm Lupin một lúc.

"Muốn tôi giúp hán?" Severus cười lạnh, "Tôi không nghe lầm chứ?"

"Không! Anh không nghe lầm đâu!" Người Sói ôn hòa nói.

"Tại sao anh nghĩ tôi sẽ giúp hán ta?" Snape lạnh lùng trả lời.

"Cậu ấy hiện nay rất nổi tiếng! Bộ Pháp thuật cho rằng cậu ấy chính là đại diện cho phe phái của Dumbledore. Bất kể cậu ấy làm gì cũng bị họ chú ý. Severus...anh cũng biết tính tình của cậu ấy mà..." Lupin mệt mỏi mỉm cười, "Dù là Dumbledore đích thân nói chuyện với cậu ấy thì cậu ấy cũng sẽ

không ngoan ngoan ở yên tại nhà Black đâu!"

"Tôi cho rằng sự khác biệt giữa một người trưởng thành và một đứa trẻ chưa lớn chính là..." Snape lạnh nhạt nói, "Người trưởng thành có năng lực nhận thức việc gì nên và không nên làm. Hiển nhiên não của cậu bằng hữu của anh không đủ dung tích để duy trì đến khi hẳn trưởng thành, Lupin."

"Tôi không thể không thừa nhận việc đó!" Lupin thành khẩn nói, "Vì vậy chúng tôi mới cần đến sự giúp đỡ của anh, Severus."

"Tôi cự tuyệt." Snape không chút do dự nói.

"Severus... chúng ta cần cậu ấy ở lại Hogwarts, ít nhất cậu ấy có thể trông chừng Harry. Nếu cậu ấy ở bên ngoài..." Dieemndkdan/leeequhydonnn Người Sói thờ dài, "...không có gì làm thì chỉ khiến cậu ấy mang rắc rối đến cho Hội Phượng Hoàng thôi."

"Cũng không khiến tôi cảm thấy ngoài ý muốn!" Snape châm chọc, "Gây chuyện thị phi luôn luôn là sở trường của hân."

"Ngẫm lại đi Severus! Năm nay Dumbledore đã gặp đủ chuyện phiền toái rồi." Lupin thỉnh cầu.

Snape nhìn Lupin một hồi, khóe miệng cười lạnh.

"Không, tôi cự tuyệt."

"Tôi chẳng cảm thấy ngoài ý muốn chút nào!" tôi bất đắc dĩ nói, "Nếu Umbridge muốn giữ chú ấy ở trong trường, như thế mới kỳ quái đấy! Ai cũng biết chú ấy đứng về phía cậu và Dumbledore, Harry."

"Nhưng mà..." Harry tức giận, "Đứng về phía giáo sư Dumbledore không sai."

"Nhưng Bộ hiện nay lại cho là sai!" Tôi nói, "Đừng nóng giận, Harry! Cậu có quát vào mặt tôi cũng vô dụng thôi!"

Harry dùng sức hít sâu, dần bình tĩnh trở lại.

Như vậy, chúng ta sẽ không có giáo sư môn Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám?" Tôi nói, "Được rồi, tôi biết thật ra Bộ càng muốn đẹp luôn nó qua một bên...nếu chương trình học của Hogwarts có thể dễ dàng thay đổi."

"Bộ đương nhiên sẽ không đẹp nó đi!" Harry phụng phịu, "Fudge có cho chúng ta một giáo sư mới."

"Ai?" Tôi hỏi.

"Umbridge." Harry kiệt lực khi phải kèm chế lừa gạt.

"Này!" Tôi buồn bã ỉu xiu, "Thật sự là tai họa."

"Cậu không phải là người duy nhất nghĩ như thế!" Harry nói, "Bà ta muốn chú Sirius rời khỏi trường ngay đêm nay! Đêm nay đó!"

"Harry này, chắc cậu cũng biết chú Sirius không sống dựa vào tiền lương dạy học mà, đúng không?" tôi an ủi, "Hơn nữa nói thật ra, chú ấy cũng chẳng để ý đến công việc này đâu! Đừng lo lắng cho chú ấy, chú ấy là người lớn rồi, chú ấy sẽ biết cần phải làm gì mà!"

"Tôi chỉ là muốn..." Harry rầu rĩ không vui, "Tôi không thể thấy chú ấy ở Hogwarts rồi."

"Ít nhất vào ngày nghỉ cậu có thể gặp chú ấy!" Tôi vỗ vỗ vai Harry.

Hiển nhiên chương trình học Animagi của tôi sẽ gián đoạn một thời gian rồi.

Ngày cuối tuần, dieendn lieqiudoon tôi cuối cùng cũng đã được phép rời khỏi Bệnh thất. Draco nói muốn tới đón tôi nhưng ngay khi tôi vừa nghe Bà Pomfrey nói 'cháu có thể ra ngoài', tôi liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc linh tinh rồi trở về ký túc xá Slytherin. Một tuần nay, tôi đã chán muốn phát điên rồi, cho dù Bà Pomfrey không cảnh cáo tôi 'lần sau còn tiếp tục làm chuyện nguy hiểm như vậy thì không chỉ có một tuần lễ đâu', tôi cũng tuyệt đối không muốn quay lại đây.

Draco vừa mới thay áo khoác, đang chậm rãi thắt cravat trước gương.

"Sao lại về sớm như vậy?" cậu có vẻ ngoài ý muốn khi trông thấy tôi, "Tôi còn tưởng mình còn nhiều thời gian để chuẩn bị nữa."

Tôi ném túi xách lên thảm, cởi giày ném qua một bên, thả người ngồi vào ghế sa lon, thoải mái thờ dài, "Ồi trời! Đúng là phòng mình vẫn tốt hơn!"

Draco tháo cravat vừa mới thắt, định cởi cả áo choàng treo lên.

"Này..." Tôi chần chờ hỏi, "Sirius thật sự đi rồi?"

"Có thể là đi rồi!" Draco không chút quan tâm nói, "Mấy ngày gần đây không thấy ông ta!"

Tôi thở dài.

"Sao thế?" Draco nhú mồm nhìn tôi, tựa tiểu phi tiểu nói, "Khổ sở vì ông ta?"

"À, không!" Tôi thề thốt phủ nhận.

"Tớ còn tưởng cậu giống như đám con gái ngớ ngẩn Nhà Hufflepuff chứ!" Draco chậm rãi nói, "Nghĩ rằng việc giáo sư Black cho dù tình nguyện bị đuổi cũng không khuất phục là hành động anh hùng đến cỡ nào..."

"Một Slytherin sẽ thưởng thức chuyện đó sao?" Tôi nói. Dừng một chút, tôi nhin không được tức giận nói, "Đám con gái ngớ ngẩn Nhà Hufflepuff khổ sở vì chú ấy?"

Tôi không biết trong lòng tôi rốt cuộc là cảm giác gì. Có chút may mắn nhưng cũng có chút thất vọng.

Cho dù nói không thêm quan tâm cũng không phải là nói thật. Dù sao chúng tôi cũng không phải là người dưng.

Buổi tối không biết tại sao, tôi tự dưng cảm thấy thương cảm, trằn trọc đến nửa đêm mới ngủ được.

Sáng hôm sau, vào lúc bắt đầu tiết học Độc dược, tôi nhin không được mà cảm thấy tức đến nghiêng răng nghiêng lợi với người đàn ông xuất hiện ở cửa lớp.

Umbridge đang quan sát lớp học, bà ta ngồi ở cuối lớp, tay không rời quyển sổ. die,n; da.nlze.quydo/nn Mà dường như Sirius Black, người đàn ông ngày thơ kia, còn có ý lúc ẩn lúc hiện ngoài cửa lớp.

Giáo sư Snape quơ quơ đũa phép, các cánh cửa lớp đều đóng lại, nét mặt không chút thay đổi "Cắt hết sách vở của các trò vào túi!"

Một tiếng “phanh” rất lớn. Sirius bùng bùng lửa giận đứng ngay ngoài cửa lớp. Giáo sư Snape lạnh lùng nhìn chú ấy.

"Tôi nghĩ... tiên sinh Black..." Umbridge đứng lên đi về phía cửa lớp, dùng giọng nói ngọt ngào của cô bé cất tiếng, "Nếu tôi nhớ không lầm, hẳn vào lúc này tiên sinh đã rời khỏi Hogwarts rồi chứ?"

Sirius chán ghét liếc nhìn giáo sư Snape một cái, lại nhìn về phía Umbridge, khoái trá nói: "À... đúng vậy! Vốn là phải như vậy!"

"Có lẽ tiên sinh có thể giải thích một chút." Umbridge cười giả lả, "Chắc tiên sinh đây cũng biết, Hogwarts không cho phép phù thủy không nhiệm vụ gì lại có thể tự do ra vào. Nếu tiên sinh không thể đưa ra lý do hợp lý, có lẽ tôi không thể không thay mặt hiệu trưởng mà tiễn tiên sinh rời khỏi trường."

"À, tôi rất vinh hạnh khi nhận được..." Sirius bĩu môi, "...lời mời của giáo sư Snape. Giáo sư Snape muốn tôi đảm nhiệm vị trí trợ giáo cho môn Độc dược của anh ấy!"

"Trợ giáo?" Umbridge nhìn về phía bục giảng, mặt giáo sư Snape âm trầm, không nói câu nào.

"Nếu tôi nhớ không lầm, từ trước đến giờ Hogwarts không có chức vụ trợ giáo." Umbridge nói.

"A, Bà Umbridge thân mến! Có vẻ tin tức của bà không được linh thông cho lắm!" Sirius đắc ý, nở một nụ cười khiến chú ấy hết sức anh tuấn, "Thực ra từ năm học trước, Hogwarts đã có chức vụ này. Vô cùng hợp pháp, được đa số thành viên Hội đồng trường thông qua và ký tên xác nhận."

"Thật như thế sao giáo sư Snape? Ông thực sự muốn ông ấy trở thành trợ giáo của ông? Hình như từ trước đến giờ, môn Độc dược chưa bao giờ cần đến trợ giáo!" lời nói của Umbridge tràn ngập tính ám chỉ, nụ cười trên miệng thấp thoáng có thể trông thấy răng nanh của bà ta, "Điều này có phải chứng minh cho việc ông không đủ năng lực cho chức vụ giáo sư Độc dược không?"

"Nếu bà đã hỏi." Giáo sư Snape mất kiên nhẫn trả lời, "Lớp Độc dược của tôi bây giờ đúng là cần một trợ giáo. Tôi dạy cho năm thứ bảy, giáo sư Umbridge, mỗi ngày tôi đều phải chuẩn bị giáo trình và dược liệu mà năm thứ bảy cần cho lớp học ngày hôm sau."

Umbridge nhướn mày.

"Các giáo sư Độc dược khác đều phải làm như thế!"

"Có lẽ bởi vì họ không quan tâm đến ‘Luật bảo hộ lao động phù thủy’." Giáo sư Snape trả lời cộc lốc, giọng điệu tràn ngập oán khí, "Tôi rất cao hứng khi trợ giáo Black có thể hỗ trợ tôi soạn tài liệu và chuẩn bị dược liệu. Anh ta có đủ tư cách bởi vì năm đó, kết quả thi N.E.W.T. dfienddn lieqiudoon của anh ta là một điểm ‘O’ chết tiệt!"

"Và tôi không thể không nhắc nhở hai vị..." giáo sư Snape tiếp lời ngay lập tức, không để ai có cơ hội chen vào, "Hiện đang trong giờ Độc dược của tôi, nếu hai vị có vấn đề tranh cãi, tôi đề nghị có thể giải quyết vào lúc khác."

Giáo sư hường đũa phép về phía Sirius, quơ quơ một chút, Sirius không kịp đề phòng và bị một lực lượng vô hình đẩy ra khỏi cửa, cánh cửa sập lại nhanh chóng, giáo sư Snape còn phóng lên trên cửa một bùa chú không phát thành lời.

"Giáo sư Umbridge! Tôi đề nghị bà nên quay lại chỗ ngồi của mình!" Giáo sư Snape nhìn đám học trò bằng gương mặt nghiêm khắc thường ngày, "Chúng ta tiếp tục học."

Mãi cho đến hết giờ học, sau bữa tối, khi tôi ngồi vào ghế salon bằng da màu đen trong phòng sinh hoạt chung của Slytherin, tôi vẫn còn cảm thấy mơ hồ.

"Thật sao?" Tôi không thể tin được mà quay đầu hỏi Draco đang ngồi bên cạnh tôi, "Giáo sư Snape thật sự mời Sirius làm trợ giáo?"

Biểu tình của Draco giống như bị đau răng: "Tớ nghĩ là thế!"

"Thực sự là..." tôi khiếp sợ, "...thật khó tin nổi!"

Ai cũng biết mối bất hòa giữa giáo sư Snape và Sirius, giống như bọn họ sinh ra để làm kẻ thù của nhau vậy.

"Mặt khác..." tôi nghĩ nghĩ một chút, chần chờ nói, "Năm ngoái khi Sirius làm trợ giáo của giáo sư Lupin thì chú ấy ở cùng phòng với giáo sư Lupin. Nhưng mà văn phòng Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám và phòng ngủ đã bị Umbridge chiếm dụng, cậu nghĩ chú ấy sẽ ở đâu?"

Trên mặt Draco hiện ra biểu tình bị sét đánh.

"Không! Ít nhất tớ có thể khẳng định chủ nhiệm tuyệt đối sẽ không nhiệt tình tiếp đón và để cho ông ta ở cùng đâu!" Draco kiên quyết nói, "Đỉnh chỉ cái trí tưởng tượng chết tiệt của cậu lại ngay! Ở Hogwarts tuyệt đối sẽ không thiếu phòng cho ông ta!"

Tôi vuốt vuốt đám da gà nổi đầy trên tay, im lặng không nói gì nữa.

Cánh cửa đá của Hầm Slytherin mở ra, Blaise cười rạng rỡ bước vào.

"Ah! Draco, Sylvia, hai cậu đều ở đây à? Tớ cho các cậu xem thứ này..." Cậu quay đầu nhìn về phía cửa, cười tủm tỉm, "Knight, vào đây nào!"

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 169: Knight

Tôi và Draco kinh ngạc nhìn nhau, rồi cùng nhìn sau lưng của Blaise.

Một con chó rất lớn, tuyệt đối không thể nhận nhầm, từ ngoài cửa chạy vào. Nó nhìn nhìn bên này, ngửi ngửi bên kia, trên mặt chó hiện ra... biểu tình hoài niệm?

Tôi cảm thấy được cơ mặt mình giật giật.

"Blaise, làm sao cậu bắt được nó?" Tôi mỉm cười, thật sự rất khó khăn, "Cậu tìm thấy nó ở đâu?"

"Ở bãi cỏ bên kia a~ Thật khó tin, hôm nay nó không tránh tớ!" Blaise cười tủm tỉm nói, "Draco, tớ nhớ cậu có nói nếu tớ bắt được nó thì nó là của tớ phải không?"

Thật giống như cậu thật sự bắt được nó ấy! Tôi có thể khẳng định trăm phần trăm, nếu nó không nguyện ý đi theo, còn lâu Blaise mới có thể bắt được nó.

Rốt cuộc nó đến Slytherin để làm gì?

Tôi trừng mắt nhìn nó một cái, vừa vịn nó cũng nhìn về phía tôi. Nó thè lưỡi, đôi mắt long lanh, đuôi vẫy vẫy biểu lộ nó đang rất vui vẻ.

Thật là kẻ giảo hoạt đáng chết!

"Đúng là tớ đã nói vậy!" die,n; da.nlze.qu;ydro/m Draco vô trách nhiệm nói, "Được rồi nó là của cậu."

Knight nhe răng gầm gừ với cậu.

Tôi trừng mắt nhìn Draco, Draco nhún nhún vai, nghiêng người nói khẽ, "Cũng không phải là chuyện ông ta chưa từng làm."

Dừng một chút, cậu đắc ý nói, "Hiện giờ ông ta không thể tiếp tục gây khó dễ cho tớ trên lớp nữa rồi!"

Bởi vì cách thức xử phạt mất đi tính uy hiếp, lại thêm trước kia đã phạm lỗi cho nên đã đắc tội với cậu?

Tôi cảm thấy Draco càng ngày càng khó hiểu.

"Knight! Qua bên này này!" Blaise vỗ vỗ chỗ cạnh mình.

Đại Cầu mắt điếc tai ngơ nhảy lên ghế sa lon ngồi.

Blaise cũng không tức giận, cười tủm tỉm, nhìn nó cảm thán: "Thực sự là có chủ kiến ah~"

"Này!" Draco nói, "Cứ tiếp tục chơi đi! Bọn tớ đi tuần đây!"

Tôi liếc nhìn Draco một cái, cùng nhau đứng lên, nhanh chóng rời đi.

"Black tới làm cái gì?" đĩenddn liequidoon Draco nghi hoặc nói.

"Trời ạ, tớ làm sao mà biết?" Tôi nói, "Có lẽ chú ấy không có chỗ ở?"

"Không phải chuyện cười đâu, Sylvia."

"Lúc cậu nói ‘nó là của cậu’ cũng không buồn cười, Draco!"

"Này, tớ chỉ nói thế thôi! Nó cũng không thuộc về tớ ah!" Draco không hề có cảm giác tội lỗi, "Tớ không có quyền quyết định gì cả mà! Với lại, ông ta không biết mất mặt sao? Trước mặt con gái của mình mà bị người khác cho rằng mình là một con chó?"

"Căn cứ vào hiểu biết của tớ về chú ấy, tớ cảm thấy chú ấy sẽ chỉ cảm thấy đắc ý về hành động của mình thôi!"

"Thật sự là làm người ta không thể tưởng tượng được. Tớ nghe nói khi ở hình dạng Animagi thì trí lực sẽ giảm xuống, chắc là thật rồi!" Draco phỏng đoán, "Có lẽ vì ở trong hình dạng Animagi một thời gian dài mới khiến cho chỉ số thông minh của ông ta sụt giảm nghiêm trọng như thế chẳng?"

"Draco!" Tôi bất mãn nói, "Mỗi lần cậu cười nhạo chú ấy, chắc cậu đã quên mất quan hệ của tớ và chú ấy rồi! Tớ hy vọng nếu cậu muốn cười nhạo, làm ơn đừng đem chuyện trí lực di truyền ra mà cười nhạo được không?"

"Cho dù quan hệ của ông ta và cậu không bình thường, tớ cũng muốn nói ông ta quá ngốc!" Cho dù nói thế nhưng cậu cũng không tiếp tục đề tài đó nữa.

"Nếu cậu không lúc nào cũng nói ‘ngu ngốc’ khi nói chú ấy, thật ra thì tớ cũng phải thừa nhận việc này." Tôi nói.

Ngẫm nghĩ một chút, tôi nhún mày.

"Draco, không hiểu tại sao nhưng tớ cảm thấy Blaise rất chấp nhất với Knight!"

"Cậu không có cảm giác lắm." Draco kéo rẽ sang đường khác, chán nản nói, "Chẳng có chuyện gì đâu! Ai mà chẳng có một vài sở thích kỳ quái!"

Tôi kinh hãi nói: "Ý cậu là cậu ta luyến thú chỉ thích?"

"Gặp quỷ! Tớ không có nói thế!" Draco kêu lên, "Cậu thực ghê tởm"

Tôi ngượng ngùng theo sát cậu, hai người chúng tôi nhanh chóng tuần tra xong phụ cận Hầm Slytherin, về lại phòng sinh hoạt chung.

Trong phòng Sinh hoạt chung chỉ còn lại vài người, Blaise ngồi cạnh Knight, một tay cầm quyển sách, một tay vuốt ve bộ lông rậm rạp sáng bóng của Knight.

Chúng tôi vừa vào cửa, Knight lập tức vênh tai, Dieenndkdan/leequhydonnn ngẩng đầu, sau đó nhảy xuống sô pha, vui vẻ chạy đến trước mặt tôi, bỏ mặc Blaise ngồi đó.

Blaise bắt đắc dĩ nhún nhún vai.

Draco cau mày nhìn Knight, lại nhìn cánh cửa phòng tôi. Tôi biết cậu muốn cái gì. Bình thường sau khi tuần tra, chúng tôi thường vào phòng tôi cùng làm bài tập.

Mà lúc này, cho dù mặt dày đến mức nào, cậu cũng không dám ở trước mặt người lớn mà trực tiếp đi vào phòng tôi ngủ.

"Này, Blaise!" Draco phẫn nộ, "Cậu không thể đi ngủ sớm chút được sao?"

Blaise tựa tiểu phi tiểu nương như rơm như cỏ, "Tại sao?"

Draco im lặng. Cậu không thể nói lý do được.

Tôi đồng tình nhìn cậu một cái, trở về phòng ngủ lấy bài tập của Draco và tôi, trở lại phòng Sinh hoạt chung.

"Hôm nay chúng ta làm bài tập ở đây đi!" Tôi nói xong, đưa sách giáo khoa và tấm da dê của Draco cho cậu.

Draco có vẻ không thoải mái nhận lấy chúng rồi đặt lên bàn.

Khi tôi làm xong bài tập môn Bùa chú, kiểm tra lại một lần, cuối cùng thì Blaise cũng gấp sách lại, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

"Blaise, mang nó đi đi!" Draco nói. Knight thoát nhìn rất muốn cản cậu.

"Draco thân mến! Cậu nghĩ tớ chưa thử qua à?" Blaise cười nói, "Thật đáng tiếc! Nó không chịu đi cùng tớ! Nó có vẻ thích phòng Sinh hoạt chung hơn!"

Draco á khẩu không trả lời được, nhìn chằm chằm Blaise hiên ngang vào phòng ngủ, lại nhìn Knight đang lười biếng nằm trên sofa, trưng ra gương mặt bất mãn.

"À...xin lỗi cậu nha, Draco!" tôi dùng biểu tình đặc biệt tiếc nuối, nói, "Bây giờ chúng ta phải chúc nhau ngủ ngon rồi!"

Draco tùy tiện địa phát phát tay, rầu rĩ trở lại phòng ngủ của cậu.

Tôi lại nhìn nhìn Knight. Vì lúc này trong phòng Sinh hoạt chung vẫn còn người nên nó không làm ra việc gì khác thường. Tôi vỗ vỗ đầu nó, rồi trở về phòng ngủ của mình.

Nói thực ra...tôi thậm chí hi vọng nó có thể mỗi buổi tối đều ở đây. Bởi vì chỉ cần nó ở đây, Draco sẽ không thể không về phòng ngủ của cậu.

Đây cũng không phải nói tôi không muốn thân cận với Draco. Chủ yếu là vì khi ở cùng nhau, đôi lúc tôi cũng có chút không được tự nhiên.

Ví dụ như đi cả của tôi sắp đến chẳng hạn.

Có một lần đi cả của tôi ghé thăm, dĩ nhiên liền quẹo có Draco, tôi quả thật khó có thể tưởng tượng ra mình đã trải qua những ngày đó như thế nào.

Mỗi ngày sau khi tắm rửa xong, tôi còn khăn trương kiểm tra toàn bộ phòng tắm lại một lần, buổi tối mặc đồ lót còn lo lắng không thôi, chưa kể đến việc xử lý đồ dùng vệ sinh đã dùng qua.

Nếu tôi ở một mình, tôi có thể dễ dãi và chờ phòng tắm tự dọn dẹp mỗi ngày. Nhưng tôi lại ở cùng với người khác, tôi không thể để cậu nhìn thấy chúng.

Cho nên, dù rất không có đạo đức, tôi đành dùng bùa tiêu biến. Bùa Tiêu biến thật ra không thể làm đồ vật biến mất hoàn toàn, nó chỉ có thể đem đối tượng bị thi chú biến mất trước mắt người thi triển, và đối tượng sẽ bị truyền tống đến bất kỳ nơi nào khác.

Nói cách khác, có lẽ sẽ xuất hiện tình huống như vậy:

Một vị nhân viên vội vàng đến công ty, đột nhiên từ trên cao rơi xuống một mảnh gì đó trúng ngay vào đầu hất.

Trong một thành phố xa lạ, một mảnh gì đó đột nhiên xuất hiện, sau đó một trận gió thổi đến, nó bay lơ lửng khắp nơi.

Ngay ngã tư đường nhộn nhịp, một mảnh gì đó đột nhiên xuất hiện.

Chỉ cần nghĩ đến đó, tôi cảm thấy tâm trạng mình tụt dốc không phanh.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 170: Ngoại truyện Malfoy

«Nếu không cần thiết thì không được tùy ý đi ra ngoài, chỉ ở trong phòng của con nhé... con hiểu chưa?» Narcissa vội vàng nói, «Đt nhất là tối nay nhé.»

Draco gật đầu. Mẹ cậu nhìn cậu đến khi xác định cậu đã hiểu lời mình nói thì mới buông cậu ra, vội vàng rời đi.

Draco mờ mịt nhìn hình bóng của mẹ biến mất chỗ rẽ.

Mấy ngày trước, lần đầu tiên cậu nhìn thấy người chết từ khi cậu chào đời tới nay, là bạn học của cậu, một người nhà Hufflepuff. Vừa dịu dàng vừa đẹp trai, cũng không ít nữ sinh nhà Slytherin hâm mộ anh ta.

Cậu không biết có phải Diggory rất dịu dàng hay không nhưng cậu biết tên Hufflepuff đó rất đẹp trai. Cậu đã từng thi đấu Quidditch với anh ta.

Diggory và cậu đều là tầm thủ. Không giống các đội viên Hufflepuff khác, khi nhìn thấy đội Slytherin thì tinh thần giảm sút, Diggory tương đối nghiêm túc, có một lần anh ta suýt nữa bắt được trái Snitch vàng nếu phát hiện ra nó sớm hơn cậu. Cậu buộc phải thừa nhận tên Hufflepuff này bay rất tốt, đương nhiên vẫn không bằng cậu là được.

Cậu còn nhớ rõ khi đó, mái tóc đen của tầm thủ Hufflepuff bị thổi ngược về phía sau, hai má bị gió thổi đỏ lên, một tay cầm chổi, một tay mở ra, cơ thể nhoài về phía trước, ánh mắt kiên định.

Vậy mà đến một ngày trước, vị tầm thủ này đã trở thành người chết. Sắc mặt xanh trắng, thân thể cứng ngắc, Potter ngu ngốc bỏ nhào vào người anh ta khóc lóc, cát bụi dính trên con mắt ảm đạm nhưng không hề tức giận.

Chúa tể Hắc ám đã giết chết anh ta.

Draco còn nhớ rõ trò chơi đã chơi hồi nhỏ. Trong một trò chơi, cậu vĩnh viễn là một quốc vương cầm bảo kiếm trong tay, mà Vincent và Gregory có lúc là thuộc hạ trung thành và tận tâm, có khi lại là tướng lĩnh địch quốc; mà cậu thì phải mang theo thuộc hạ, không hề tri hoãn mà đánh bại tướng lĩnh địch quốc, cuối cùng đem kẻ địch đuổi ra khỏi lãnh thổ của mình.

Sau khi cậu lớn lên một chút, cậu dần hiểu được cha của mình đã từng có thân phận gì —— ông từng là một Tử thần thực tử, tựa như hồi nhỏ chơi trò chơi, trung thành và tận tâm theo Chúa tể Hắc ám, muốn đem những Muggle bần tiện xâm nhập kia đuổi đi, không chế được thế giới phù thủy.

Cho dù vị đại nhân kia cuối cùng thất bại, nhưng ông ta cũng thành công đưa uy nghiêm của mình truyền bá đến toàn bộ phù thủy, thậm chí mọi người cũng không dám nhắc tới tên của ông ta.

Draco hồi nhỏ từng vì vậy mà hưng phấn, nhưng khi cậu nhắc tới việc này, cha và mẹ của cậu lại trách mắng cậu, họ nghiêm khắc cấm cậu nhắc tới tên người Không-thể-nhắc-tới.

Draco cảm thấy rất oan ức, cũng rất tức giận, bởi vì cha bình thường đối với cậu cho dù nghiêm khắc cũng chưa bao giờ dùng vẻ mặt nghiêm nghị như thế với cậu. Mà mẹ cậu cho tới bây giờ đều chỉ có vẻ mặt ôn hoà.

Nhưng ở trong lòng cậu lúc nhỏ đã bắt đầu tỉnh tỉnh mê mê hiểu: thân phận cha từng có cũng không phải như cậu từng cho rằng, mà có thể kiêu ngạo mà lấy ra khoe khoang.

Sau này cậu trưởng thành chút mới dần hiểu được vị đại nhân kia đã làm những chuyện gì. Ở trong sách viết vị đại nhân kia lãnh khốc, tàn bạo và lạm sát, có vẻ cách cậu vẫn rất xa.

Có đúng không?

Cậu từng tôn sùng vị đại nhân kia làm những chuyện như vậy, nhưng nhiều hơn đó là sợ hãi ông ta.

May là ông ta cách cậu rất xa.

Nhưng mấy ngày trước, cảm giác cái chết đã xuất hiện trong lòng cậu. Nó đã không hề là gì đó viết ở trên sách vở, nó thật sự phát sinh ở bên cạnh cậu, trên người bạn học của cậu.

Thời điểm mấy ngày trước, cậu vẫn có xung đột nho nhỏ với anh ta.

Tiếng khóc của ông Diggory làm cho cậu khó chịu muốn nôn.

Đến Sylvia cũng không thể nào hiểu được cảm giác của cậu.

Vị đại nhân kia đã trở lại, mà cha cậu là Tử thần thực tử.

Có chuyện gì tệ hại hơn chuyện này không?

Có lẽ là sau khi về nhà, được mẹ cho biết: Chúa tể Hắc ám lúc này đang ở cùng một trang viên với cậu.

Trang viên Malfoy đèn đuốc sáng trưng. Thường thường vào ban đêm thì nhà Malfoy đã sớm nghỉ ngơi.

Suốt cả một buổi tối, Draco gần như không ngủ, thậm chí nằm ở trên giường cũng có thể nghe được có người đi đi lại lại ở mọi nơi.

26.06.1995

Bữa sáng dùng ở trong phòng Narcissa.

Draco nhìn bà một cái. Sắc mặt mẹ của cậu nhìn qua có chút tái nhợt, thần sắc lãnh mạc, bất quá trang dung tinh xảo vẫn như thường ngày.

Draco cảm thấy có chút yên tâm.

“Con muốn làm vài thứ gì đó được không mẹ?” Cậu nói, “Con còn cần ở phòng của mình không?”

“Không, con chỉ cần làm những gì như bình thường là được.”

Khuôn mặt Narcissa hơi hơi dịu dàng hơn chút, “Làm bài tập, đọc sách, hoặc là tắm bộ. Nhưng những thứ khác thì không được.”

Draco cân nhắc một chút.

“Vị đại nhân kia...” Cậu nói.

“Cùng con không liên quan, con yêu.” Narcissa uy nghiêm nói, “Đây không phải là chuyện con nên biết đến. Tốt lắm, đi làm việc con phải làm đi.”

Draco dừng một chút, không cam lòng mà từ trong phòng Narcissa đi ra.

Thời tiết hôm nay đặc biệt nắng ráo, trong hoa viên nhà Malfoy, màu trắng của hoa tường vi thấp phần rực rỡ. Cậu đi dạo không có mục đích giữa màu trắng của hoa, đầu óc nhanh chóng xoay vòng.

Chúa tể Hắc ám quay lại sẽ mang đến thay đổi gì cho nhà Malfoy?

Malfoy có thể lại giành được tín nhiệm của Chúa tể Hắc ám?

Chúa tể Hắc ám chuẩn bị làm cái gì?

Mặc kệ là như thế nào, cậu biết thời gian yên bình của nhà Malfoy đã không còn nữa.

Từ khi lọt lòng tới nay, lần đầu tiên cậu sinh ra hi vọng không thực tế với Potter.

27.06.1995

Rất xa truyền đến một trận tiếng kêu khoan khoái của cú mèo.

Draco ngẩng đầu hướng nơi trời xa nhìn lại, trông thấy một con cú mèo mập mạp vẫy cánh đang bay về phía cậu.

Cậu không nhận được có chút thả lỏng cười cười, Gadda nhà Sylvia.

Con cú mèo dương dương đắc ý bay ở phía trên cậu xoay ba vòng, sau khi chuẩn bị đáp xuống thì một bùa phát ra từ bên cạnh đánh trúng nó, nó lập tức mất kiểm soát, kinh hoàng thét chói tai rơi xuống cục đá trên đường.

Draco nhanh như chớp rút đầu phép ra, hạ bùa Vũ-lạc lên trên người Gadda, sau đó vội vàng đi tới chỗ Gadda rơi xuống an toàn. Nhưng trước khi cậu tới đã có bóng dáng thấp bé từ sau lùm cây đi ra, nhặt nó lên khỏi mặt đất.

Là Peter Pettigrew, Draco từng thấy ảnh chụp của ông ta ở trên báo. Tên Animagi chuột già này đã từng là thú nuôi của tên bạn thân Potter, hiện tại không thể nghi ngờ là Tù nhân Thực tử.

Draco ngăn người, neho con mắt lại, kiềm nén lửa giận, bước chậm lại.

Pettigrew xoay người lại, giống như vừa mới phát hiện cậu.

“Trời ạ, là tiểu thiếu gia nhà Malfoy. Thần chú vừa rồi cỡ nào thần kỳ.” Ông ta làm ra vẻ hỏi thăm, “Con cú này là tôi tìm được ngài sao? Thật xin lỗi, tôi không chú ý.”

Đối với vị Animagi này, cho dù là Slytherin cũng khinh bỉ hành động của hắn. Draco mạnh mẽ đè nén cảm giác chán ghét xuống, lạnh nhạt nói: “Hiện tại ông đã biết. Có thể đem nó trả lại cho tôi chưa?”

“A... Đương nhiên có thể. Chẳng qua là sau khi tôi phải kiểm tra.” Pettigrew nhìn phong thư, chuyển động cặp mắt nhỏ, trên mặt đầy nụ cười giả tạo, “Có lẽ thiếu gia không biết... Chúa tể Hắc ám giao cho tôi nhiệm vụ phụ trách kiểm tra an toàn xung quanh.”

Draco phẫn chán nhìn ông ta.

“A? Người nói, mình phải kiểm tra thư tín của con ta? Kiểm tra một người nhà Malfoy?”

Theo thanh âm, Lucius Malfoy chậm rãi đi vào trong hoa viên. Ông bình tĩnh đứng trước mặt Pettigrew, con mắt màu xám lạnh như băng nhìn từ trên cao xuống ông ta, khinh miệt cười một cái.

“Đuôi Trùn thân ái... Ngươi khẳng định?”

“A, Lucius.” Pettigrew mắt tự nhiên giả cười, “Tôi nghĩ ông hẳn là có thể hiểu được, đây là nhiệm vụ Chúa tể Hắc ám giao cho tôi.”

“Chúa tể Hắc ám — một vị phù thủy vĩ đại và hùng mạnh nhất trong toàn bộ phù thủy lại ra lệnh cho ngươi, một kẻ rác rưởi thấp kém phụ trách an toàn của ông ấy?” Lucius ác nghiệt nói, “Tôi cho rằng Chúa tể Hắc ám để ngươi phụ trách tuần tra xung quanh vì chán ghét việc thấy mặt ngươi.”

“Nếu tôi là ngươi, Đuôi Trùn, tôi sẽ lập tức rời khỏi để cha con chúng tôi có thể nói chuyện.” Lucius quơ quơ gây đầu rần, bức thư trong tay Pettigrew lập tức bay đến trong tay của ông.

Pettigrew né tránh mà nhìn về phía lá thư này, trong cặp mắt nhỏ lóe ra ánh sáng phản hận. Ông ta khô cần giả cười một tiếng, “Có lẽ ông nói rất đúng, Lucius.”

Lucius lãnh mạc nhìn ông ta, thẳng đến khi ông ta xoay người rời đi.

“Cám ơn, cha.” Draco có điểm ngượng ngừng nói.

Lucius xoay người lại nhìn về phía con trai, hai tay xoa gậy đầu rần.

“Cha rất thất vọng, Draco.” Lucius không lưu tình nói, “Con không nên biểu hiện yếu đuối như vừa rồi.”

“Con chỉ nghĩ, ông ta là một...” Draco nói.

“Là một Tử thần thực tử.” Lucius chặn lời của cậu, “Nhưng lại có nhiệm vụ Chúa tể Hắc ám nhiệm vụ. Nói cho cha biết, Draco, ông ta hù dọa con phải không? Có lẽ con nên học phân biệt hạng người gì mới đáng được tôn trọng.”

Draco dừng một chút, cuối cùng ỉ rủ đầu xuống nói: “Đúng vậy, cha.

Lucius ỉ con mắt xuống, liếc mắt một cái nhìn phong thư: “Sylvia Hopper?”

Draco thấp thỏm không yên nói: “Đúng vậy, cha.”

“Lát nữa cha sẽ đi thăm hỏi tộc trưởng, bắt quá cha nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút về vị tiểu thư Hopper này.” Lucius nhìn con trai, “Buổi sáng ngày mai cha có thời gian, khi đó cha hi vọng có thể thấy được con ở trong thư phòng của cha.”

“Con sẽ đến, thưa cha.” Draco nói.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Mâu Đen Mâu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 171: Ngoại truyện Malfoy (2)

28.06.1995

Draco ở trong thư phòng cha cậu thấp thỏm chờ đợi.

Sau nửa giờ, Lucius đứng giờ xuất hiện ở cửa thư phòng. Ông tùy ý ngồi xuống trên ghế ở phía sau bàn học, gậy đầu rần dựa vào bên cạnh ghế dựa.

“Ngồi xuống, Draco.” Lucius nói.

Ông nhìn chăm chú vào con của mình. Draco đã lớn lên cũng đủ cao, thân hình thon dài, giống như gốc cây bạch dương nhỏ sức sống bùng bùng, nhưng vẫn chỉ mười lăm tuổi, chưa chín chắn.

Ông chậm rãi cân nhắc câu chữ, “Cha nghe nói, một niên khoá con và tiểu thư Hopper kết giao vô cùng gần bó.”

“Đúng vậy, cha.” Draco lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt cha mình, “Chúng con bây giờ là người yêu.”

Lucius nhần lông mày lại. Ông không nghĩ tới con trai sẽ nói trắng ra như thế, làm xáo trộn kế hoạch ban đầu của ông.

“Vậy không có nghĩa gì.” Lucius nhẹ nhàng băng quơ nói.

Sắc mặt Draco tái nhợt lên. “Cha... Người nên nhìn xem, Sylvia là một cô gái tốt.”

“A, đúng vậy, cha biết.” Lucius đáp, “Thành tích tốt, là một trong những học sinh ưu tú nhất Hogwarts. Cũng khá xinh đẹp. Draco, có lẽ vị tiểu thư Hopper này có cái ưu điểm gì mà cha không biết. Con cho rằng vậy cũng đủ để trung hoà xuất thân của cô ta?”

“Cha... Sylvia không phải Muggle.” Draco nói, “Không phải hỗn huyết, là thuần huyết.”

Lucius nhướn mày.

“Cho tới bây giờ cha cũng không biết một gia đình thuần huyết lại có thể đem huyết mạch của chính mình bỏ rơi trong thế giới Muggle, Draco.”

“Nhưng sự thật là thế.” Draco phản bác nói, “Mẹ cô ấy là người nhà Sadie.”

“Sadie?” Lucius ngoéo môi một cái nói, “Như vậy cha của cô ta đâu?”

Trong lòng Draco trầm xuống.

Cậu phải trả lời như thế nào đây? Tùy tiện bịa một cái tên? Cha chỉ cần thời gian nửa ngày là có thể biết thế giới phù thủy có một người như thế hay không.

Mà nói cho cha sự thật? Trừ phi cậu điên rồi.

Cậu có chút không tình nguyện nói: “Không biết. Mẹ của cô ấy chưa từng nói với cô ấy.”

Bên miệng Lucius hiện lên một tia cười lạnh.

“Một đứa con gái riêng không rõ cha.”

Draco cắn cắn môi. Cậu thậm chí không thể phản bác.

“Draco,” Lucius khó có được ôn hòa nói, “Cha cũng từng có mười mấy tuổi, cha biết tâm tính của con trai khi lớn như con vậy. Yêu đương linh tinh... đương nhiên có thể. Chẳng qua, con cũng biết, về sau không cần nói với cha việc này.”

Draco biết cha cậu là có ý gì. Cậu ngẩng mạnh đầu, “Không, cha. Con thật lòng.”

“Con trai mười mấy tuổi đều cho rằng mình là thật lòng.” Lucius nhẹ nhàng băng quơ nói, “Có lẽ con cho rằng tiểu thư Hopper ở trong lòng con có chút đặc biệt là bởi vì cô ta từng bị thương vì con... Chẳng qua, chúng ta có thể đổi lại một phương thức bồi thường khác.”

“Cha!” Draco nói.

“Không cần nhiều lời.” Lucius nghiêm khắc trừng mắt, “Đến tột cùng con đang suy nghĩ gì? Thậm chí cô ta không có một cái gia đình danh giá!”

Đầu óc Draco liều mạng xoay chuyển.

“Cô ấy... cô ấy rất nhanh sẽ có,” Draco cố gắng làm bộ như phi thường khẳng định nói, “Mẹ cô ấy và cha đỡ đầu là người yêu. Cha đỡ đầu sẽ là dương cô ấy, cha.”

Lucius lập tức đứng bật dậy khỏi ghế.

“Severus?” Ông nhíu mày, “Anh ta và tiểu thư Sadie yêu nhau?”

“Phải... Đúng vậy.” Draco lấp bắp nói.

“Thật là ngoài ý muốn.” Lucius dựa vào lưng ghế dựa, ông chậm rì rì nói, “Cho tới bây giờ Severus cũng chưa nói với bất luận kẻ nào.”

“Có lẽ cha đỡ đầu chỉ là không muốn để người khác biết.” Draco nói, “Con cũng là vô ý biết được từ chỗ Sylvia.”

“Nếu anh ta không muốn người khác biết,” Lucius dùng ngón trỏ gõ gõ mặt bàn trơn bóng như có điều suy nghĩ, nói, “Vậy thì, Draco, có lẽ con nguyện ý thay cha đỡ đầu giữ kín bí mật này.”

03.07.1995

Draco xác định thương thế của Gadda đã hoàn toàn tốt lắm, chẳng qua con cú mập này vẫn giờ cái cánh bị thương của nó ra, sống chết không chịu bay. Cậu không thể không gọi con cú Lin nhà mình tới, sau đó tìm một cái túi đặt Gadda vào.

Cách ngày Sylvia gửi thư đã lâu rồi, nếu Gadda không về nhà, cậu sợ Sylvia sẽ lo lắng.

Gadda vừa tủi thân vừa tức mà khí thế dạt dào từ trong túi nhô đầu ra mổ mạnh một trận vào ngón tay Draco. Cậu sờ sờ tiểu nhuyễn mao trên đầu nó,

đem đầu nó nhét vào trong túi.

Rất rõ ràng là thư từ qua lại giữa cậu và Sylvia phải tạm thời gián đoạn.

Chúa tể Hắc ám đang ở trong trang viên, mà Tử thần thực tử sẽ càng ngày càng nhiều. Ngày đó tình cờ gặp Gadda chẳng qua là bởi vì đúng dịp, nếu sau này bọn họ tiếp tục trao đổi thư từ... Cậu không thể cam đoan thư tín của bọn họ an toàn.

Cậu còn nhớ rõ nguyên nhân Peter Pettigrew vào năm ba không thể chạy thoát bởi vì Sylvia, cậu không xác định Pettigrew có thể vì vậy mà ghi thù cô ấy hay không, nhưng ông ta nhất định nhớ kỹ cô ấy.

Cậu thậm chí không thể nói cho cô ấy biết vì cái gì muốn cắt đứt thư từ qua lại. Bởi vì hiện tại Chúa tể Hắc ám đang ở trang viên Malfoy, hiện tại Peter Pettigrew đang ở trang viên Malfoy.

--- -----

25.07.1995

Tháng bảy dần dần trôi qua, tháng tám lập tức sẽ đến.

Tử thần Thực tử ra vào trang viên Malfoy càng ngày càng nhiều. Fenrir Grey Burke, cái tên xấu xí kia rõ ràng là người Sói lại là người duy nhất được cho phép mặc áo choàng của Tử thần Thực tử, nhưng ông ta không phải người Sói duy nhất trong trang viên.

Trong trang viên nhà Malfoy, bụi hoa tường vi màu trắng bị đập, vòi phun không hề phun nước, mà gia cụ trong phòng khách rối loạn và đập đổng bên tường, trên thảm trải sàn đẹp để quý giá che kín vết cháy thật nhỏ.

Tiểu gia tinh bị đuổi tới phòng bên cạnh, nhóm Tử thần thực tử thì thường xuyên tụ hội đầu đêm suốt sáng ở trong phòng khách.

Narcissa lần thứ hai yêu cầu cậu tận lực ở trong phòng của mình, thậm chí một ngày ba bữa cũng tốt nhất là ăn ở trong phòng.

“Càng ít xuất hiện càng tốt...” Narcissa nói.

Draco đứng ở bên cạnh cửa sổ phòng của mình nhìn xuống lầu dưới, chung quy cậu cảm thấy chiến tranh đã sớm đi tới trang viên Malfoy.

--- -----

02.08.1995

Cánh cửa bị đẩy ra.

Draco giật mình quay đầu lại.

“Mẹ?” Cậu nghi hoặc nói.

Sắc mặt Narcissa trắng bệch, vẻ mặt bà bình tĩnh nhưng thanh âm vẫn còn không khống chế được mà run run: “Ngày mai Chúa tể Hắc ám muốn gặp con, Draco.”

--- -----

03.08.1995

Draco đi theo cha mình xuyên qua hành lang thật dài, đi tới nơi từng là phòng khách.

Ánh sáng nơi này vô cùng mờ昧, thật không giống như nó đã từng là nơi vàng son lộng lẫy, không còn lưu lại chút gì.

Sau khi đợi cho thích ứng với ánh sáng mờ昧, Draco chú ý tới trong phòng khách tràn đầy người trầm mặc không nói, bọn họ đều ngồi ở giữa, hé ra trên bàn dài, đồng thời xoay đầu lại nhìn cậu.

Ánh mắt Draco không thể tự chủ mà nhìn về phía người ngồi ở trước lò sưởi trong tường, từ nơi này chỉ có thể nhìn thấy hình dáng ông ta.

Theo chậm rãi đến gần, khuôn mặt người kia ở giữa bóng mờ dần hiện ra tới: không có tóc, giống như rắn, hai lỗ mũi hẹp dài, một đôi mắt màu đỏ lòe lòe tỏa sáng, đồng tử là thẳng góc. Màu da của ông ta vô cùng tái nhợt, dường như phát ra một loại ánh sáng của trần châu.

Sắc mặt Draco trở nên càng thêm tái nhợt, cậu cảm thấy vừa e ngại sợ hãi lại ghê tởm.

“Draco Malfoy?” Chúa tể Hắc ám nói.

“Vâng.” Draco cúi đầu nói, cậu thậm chí không có dũng khí ngẩng đầu liếc nhìn Chúa tể Hắc ám nữa.

“Ta đã ở trang viên Malfoy hơn một tháng, Draco,” người kia dùng một loại âm thanh rõ ràng nói, “Ta vẫn chưa triệu kiến ngươi. . . Nếu không phải Đuôi Tròn nhắc nhở ta, ta gần như muốn quên mất ngươi.”

“Có thể được Chúa tể Hắc ám triệu kiến là vinh hạnh của nó.” Lucius hơi hơi khom người nói.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 172: Ngoại truyện Malfoy (3)

09.08.1995

Draco như có điều suy nghĩ đứng ở trong bóng râm nhìn hai người đang nói chuyện phiếm cách đó không xa.

Sylvia và Hugh Coffey.

Draco không biết cuộc nói chuyện mấy ngày hôm trước có giành được tin tưởng của Chúa tể Hắc ám hay không, mặc dù Nhật báo Tiên tri xác thật đã từng đăng tin thông cáo tiểu thư Sadie kia bắt đầu xã giao, chứng thực thông tin trong miệng Đuôi Tròn: “Con bé cùng tiểu thiếu gia nhà Malfoy thư từ qua lại, là Muggle duy nhất trong toàn bộ Slytherin.” Trên thực tế lại là hậu duệ quý tộc.

Draco thầm hận bản thân khiến Sylvia bị bại lộ dưới ánh mắt của Chúa tể Hắc ám. Bởi vì cậu biết, thân thể của cô ấy một chút cũng không đáng cân nhắc.

Có lẽ là bởi vì cậu biết cha của cô ấy là ai, do đó có phần nhạy cảm quá mức; mặc dù Chúa tể Hắc ám tỏ vẻ không thèm để ý, nhưng mà cậu không thể không thật cẩn thận với vấn đề này.

Sylvia nhìn qua có điểm chật vật, mang trên mặt một tia ngượng ngùng cùng đơn thuần cảm kích. Coffey nói với cô ấy gì đó, khẽ cười một chút.

Hugh Coffey từng là học trưởng của Draco, hiện tại đang làm việc ở Bộ thi hành Luật pháp thuật, toàn bộ Slytherin đều khắc sâu ấn tượng với anh ta.

Anh ta nhìn qua đối với Sylvia rất dịu dàng.

Draco biết người tiến cử Sylvia vào trong Hội Nghiên cứu phép thuật Hắc ám ở Slytherin chính là Hugh Coffey, sau lại nơi nơi tình nguyện phụ trách hành vi của Sylvia. Điều đó với Sylvia khẳng định là một loại vinh dự, bởi vì là một trong các học sinh có nghiên cứu với phép thuật Hắc ám, Hugh Coffey trong lúc đi học chỉ tiến cử hai học sinh lớp dưới.

Nhưng Draco không cho là loại quan hệ này có thể khiến cho Hugh Coffey đối xử dịu dàng như thế.

Không một học sinh nào tuổi giống cậu mà biết được càng nhiều về bí mật của Chúa tể Hắc ám, mặc dù Lucius chưa hề cùng con trai bàn bạc những chuyện mình đang làm; nhưng ở trang viên Malfoy, từ những lời nói của nhóm Tử thần Thực tử trong lúc vô ý để lộ, cậu biết được Bộ pháp thuật đã bị Tử thần Thực tử từ từ xâm nhập.

Không ai am hiểu thao túng và lợi dụng người khác hơn Billo Hughes.

Draco lúc này lo lắng mà nhìn chằm chằm hai người đang nói chuyện phiếm, một người là cô gái từng bị Chúa tể Hắc ám nghi ngờ thân phận mấy ngày hôm trước, người kia là học trưởng từ thời học sinh liền biểu hiện sự am hiểu và nhiệt tình với phép thuật Hắc ám, hiện tại là người trẻ tuổi đầy tài năng ở Bộ pháp thuật.

Có lẽ cậu cẩn thận quá mức, nhưng cậu không thể không hoài nghi Coffey có mục đích riêng.

Thân thể Draco, chậm rãi hướng bọn họ đi đến.

“Chào anh, học trưởng Coffey,” cậu lấy tư thái không thể bắt bẻ cẩn thận mỉm cười với học trưởng của mình, “Thật vui khi gặp được anh.”

18.08.1995

Gần như mỗi khi qua vài giây đồng hồ, Draco không tự chủ mà hướng đỉnh đầu liếc mắt một cái, sau đó nghiêm khuôn mặt trắng bệch đem ánh mắt thu về.

Nate Byron đang bị trói bằng một sợi dây thừng nằm ở trên bàn dài, giống như con ếch bị lột da, thỉnh thoảng lại co giật. Chân bị trói đã sưng to lên vì ứ máu, biến thành màu đen, bởi vì từng điên cuồng muốn thoát ra, da dẻ dưới sợi dây đã thấm ra chỉ chút vết máu nhỏ.

Vị dũng sĩ oai hùng này, cho dù bị trúng bùa Tra-tấn liên tục cũng không muốn nói ra bí mật của ông ta với Chúa tể Hắc ám. Cũng có thể bởi vì ông ta cần bản không biết bí mật gì.

Mặt Chúa tể Hắc ám không chút thay đổi ngồi ở bàn dài, không khí hết sức áp lực, cho dù là Nagini được sủng ái vô cùng cũng không dám ra.

Draco lại liếc mắt nhìn bóng người bị trói một cái, nôn khan một chút, dòi ánh mắt cực nhanh.

“Ta thấy tiểu thiếu gia Malfoy tựa hồ đối với tiên sinh Byron không có thích thú như chúng ta.” Chúa tể Hắc ám đột nhiên nói. Theo lời của vị kia, toàn bộ Tử thần Thực tử ở đây đồng thời đem ánh mắt dòi đến trên người Draco, “Nói cho ta biết, Draco thân ái... Cậu thương xót ông ta sao? Thương xót một kẻ ngu xuẩn?”

Khuôn mặt Draco trắng bệch không còn chút máu. Narcissa ở bên cạnh gần như muốn đem tay cậu làm cho chảy máu.

Cơ thể Chúa tể Hắc ám nghiêng về phía trước: “Draco?”

“Tôi nghĩ...” Lucius đột nhiên Ông khom người với Chúa tể Hắc ám, “Có lẽ Draco chỉ là hi vọng vì Chúa tể Hắc ám làm chút gì đó.”

“Thật sao?” Chúa tể Hắc ám cảm thấy hứng thú nói. Cặp con ngươi màu đỏ kia phát sáng lờ lờ, gắt gao nhìn Draco chăm chăm, “Để chúng ta nhìn xem cậu có thể làm cái gì, Draco.”

Draco có điểm bối rối mà đem ánh mắt chuyển qua trên người Lucius, nhưng cha cậu chỉ là không hề có ý cười nhìn cậu. Narcissa thay cậu rút đũa phép ra, đem nó nhét vào trong tay cậu, đẩy một chút.

Cậu dùng đũa phép nhắm ngay tiên sinh Nate Byron, ý thức của ông ta dường như đã tan rã, đồng tử mở to, nước dãi, nước mũi và nước mắt vô lực chảy qua hai má, uốn lượn chảy vào trong tai ông ta.

Draco biết mình nên biểu hiện tốt nhất một chút, nhưng cậu cảm thấy gần như không thể đè nén sự run rẩy của bản thân.

“Hôn..... Phách xuất khiếu.” Draco nghe thấy chính mình nói.

Nate Byron run rẩy mạnh mẽ một chút, sau Draco đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, như là linh hồn bị phân tách một chút ra ngoài, bám vào trên thân thể Nate Byron.

Cậu cố gắng muốn sử dụng ông ta nói chút gì đó, nhưng cơ thể này chịu thương tổn rất nghiêm trọng, cậu chỉ cảm thấy một trận ghê tởm.

Chúa tể Hắc ám vui vẻ cười ha ha, đứng lên.

“Không có gì dùng, có đúng không?” Chúa tể Hắc ám chậm rãi nói, thanh âm giống như rắn tê tê rung động, “Chẳng qua, tiểu thiếu gia Malfoy hướng chúng ta chứng minh được dũng khí của cậu... Tốt lắm, thu hồi bùa Đoạt-hồn của cậu đi, Draco. Hiển nhiên ngài Byron không thể cung cấp cho chúng ta thông tin có giá trị.”

Chúa tể Hắc ám nhếch môi nở nụ cười, lộ ra một hàm răng sắc nhọn tỉ mỉ, “Như vậy chúng ta giữ ông ta có ích lợi gì? Avada lấy mạng!”

Draco còn chưa kịp thu hồi bùa Đoạt-hồn thì ánh sáng xanh kia đã đánh trúng người bị trói kia.

Cậu và Nate Byron đồng thời nặng nề run rẩy một chút.

“Mình chỉ là cảm thấy kết hợp lịch sử Muggle và lịch sử phù thủy rất thú vị. Những cuộc chiến tranh trong lúc đó có liên hệ và vân vân. Rất thú vị.” Sylvia cười tủm tỉm nói, “Cậu nghĩ thế nào?”

“Có lẽ đi.” Draco tỏ vẻ thận trọng, giả vờ hứng thú búng búng lật trang sách, “Đây là sách của Muggle?”

“Cùng sách ma pháp không quá giống nhau, đúng không?” Sylvia nhiệt tình nói. Mãi cho đến khi bọn họ tách ra thì cô ấy cũng không quên nhắc nhở cậu nhớ xem những sách Muggle này.

“Được rồi, có lẽ khi mình có thời gian sẽ đọc.” Draco nói. Cậu nhìn theo góc cô ấy rời đi, cúi đầu nhìn quyển sách ‘Chiến tranh thế giới thứ hai’ của Muggle trong tay, nhủ thầm.

Cậu cẩn thận đem chúng nó kiểm tra một lần, khẳng định bên trong không có viết kí hiệu gì rồi dùng bùa Tiêu-tan vào sách. Nếu cậu thật sự dám cảm chúng mang về trang viên Malfoy, đó mới là hoảng hốt.

Cậu nhìn chăm chăm quyển sách đã trống không trên tay, yên lặng suy đoán ý đồ của Sylvia.

Là trùng hợp hay là... thăm dò? Hoặc là nhắc nhở?

Mặc kệ là cái gì, nhà Malfoy đã không có khả năng từ trên thuyền của Chúa tể Hắc ám đi xuống.

24.08.1995

Cửa bị mở ra một cách thô lỗ, Lucius nghiêm mặt tái nhợt xuất hiện ở trước cửa.

Draco và mẹ cậu đồng thời đứng lên, kinh hoàng nghênh đón. Cậu chưa từng thấy cha trong cái dạng này, lông mày cau chặt đau đớn làn da tái nhợt thấm ra mồ hôi tinh mịn.

Gần như vừa nhìn thấy Draco, Lucius, cơ thể ông lập tức thẳng tắp.

“Con ở trong này làm gì?” Ông nghiêm khắc mà uy nghiêm nói, “Trở lại trong phòng của con đi.”

Draco ngẩn người, cuối cùng vẫn nghe theo cha của cậu, từ trong phòng đi ra ngoài. Nhưng trên đường trở lại phòng của mình, cậu cuối cùng không yên tâm. Dừng một chút, lại đi vòng trở lại.

Ở trước cửa phòng mẹ, cậu nghe được thanh âm nhịn đau mà phẫn nộ của cha mình.

“Chưa từng có người dám thi triển bùa Tra-tán với một Malfoy, chưa từng có...” Thanh âm kiềm chế mơ mơ hồ hồ của Lucius từ phía sau cửa truyền tới, “Đây là sỉ nhục với Malfoy.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 173: Phương pháp phòng ngự

Giáo sư Snape tuyệt đối là không thích thú gì khi cùng ở chung phòng với Sirius, nhưng tôi tin rằng Hogwarts sẽ không keo kiệt đến mức một phòng ngủ cũng không cung cấp được.

Bởi vậy tôi vô cùng ngạc nhiên và bị quấy rầy mấy ngày liền, vài ngày gần đây, chú Sirius luôn biến thành con chó đen nghênh ngang đi vào phòng nghỉ của Slytherin trước giờ giới nghiêm, nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa gần lò sưởi trong tường.

Draco vô cùng tức giận với việc này, trong vài ngày qua vẫn luôn trong một trạng thái - tôi cho rằng tính tình cậu ấy càng ngày càng tệ.

Knight là con chó đen cường tráng, khổng lồ và khí thế hùng thực, điều này làm cho Blaise thích nó thật lòng cũng không phải là điều đáng ngạc nhiên. Nhưng cậu ấy vẫn bị Knight từ bỏ - hiển nhiên là lần trước nó xuất hiện cùng với Blaise chính là vì nó không biết mặt khâu của Slytherin. Khi nó thành công lấy được mặt khâu, nó lập tức rời Blaise thật xa thật xa.

Tôi có thể hiểu được điều này, nếu có người không biết mặt một thứ nơ bướm lên người tôi thì tôi cũng sẽ “kính nhi viễn chi” với kẻ đó. (Kính nhi viễn chi: Tôn kính nhưng không gần gũi).

“Tớ vô cùng khó hiểu, cuối cùng là ông ta tới để làm gì?” Trên đường trở về phòng sinh hoạt chung, Draco lại hỏi lần nữa.

“Không phải vì tới để đi ngủ à?” Tôi mơ hồ nói.

Draco nhìn tôi đầy nghi ngờ.

«Không phải, "Cậu chắc chắn nói, "Cậu không phát hiện thấy mỗi sáng sớm sau khi tỉnh dậy đều không thấy được nó sao? Tớ phát hiện mỗi khi đến mười hai giờ thì chú ấy rời đi. "»

"Nghe như là chuyên môn tới phá đám chúng ta vậy..." Tôi đùa cợt nói. Nhíu nháu mày nghi ngờ nói, "Vì sao cậu phát hiện đến nửa đêm chú ấy sẽ rời đi?"

"Uhm..." Ngưng lại, Draco chậm rãi nói, «Thình thoảng ngẫu nhiên dậy lúc nửa đêm cũng không có gì đáng lo. "»

"Nhưng cậu nói là mọi lần. " Tôi nói.

"Đó không phải là trọng tâm, " Draco nhẹ nhàng nói bằng quơ, "Cậu không phát hiện chuyện ngay trước mắt làm người ta đau đầu phiền phức sao?"

"Tớ đã phát hiện ra rồi. " Tôi thờ dãi, "Đêm nay là buổi sinh hoạt của Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám, đúng không?"

"Đúng thế, " Draco nói, " Nghĩ đến việc nhiều học sinh không hề cảnh giác tụ tập trước mặt chú ấy... "

"Điều làm chúng ta đau đầu nhất là không có cách nào giải thích với mọi người... " Tôi bắt đầu nói, " Chẳng lẽ nói với bọn họ là con chó đen dạo này vẫn luôn ở trong phòng sinh hoạt chung là giáo sư trong hình dạng Animagi sao ? "

"Điều này cũng có thể giải quyết tốt. " Draco nhìn tôi.

"Sao ? " Tôi ngạc nhiên.

"A..., cầm cái dây xích, dắt nó đi, đưa nó đến chỗ nào đi một vòng, " Draco kéo dài giọng nói, châm chọc nói, " Cậu có thể dắt chó đi dạo đến thời gian cấm túc ban đêm " "

Xét thấy sự oán giận sâu sắc của Draco với chú Sirius, tôi quyết định không đưa ra lời bình luận với lời nói của cậu ấy.

Để chú Sirius rời đi cũng không phải là việc khó, chỉ cần nói nhỏ giọng nói vào cái tai đầy lông lá là " Đêm nay cháu có thời gian, cháu nghĩ có thể tiếp tục học Animagi " là được rồi.

Chú Sirius tìm chỗ không người ngoài phòng sinh hoạt chung để biến hình, vô cùng nhiệt tình dẫn tôi đến một văn phòng xa lạ.

"Quả nhiên là cháu vẫn muốn học nó, đúng không ? " Một bên chú ấy chỉ huy nhóm gia cụ sắp hàng một lần nữa, ở giữa đã có một chỗ trống, vừa vui vẻ hào hứng nói, " Chú tin tưởng cháu chỉ cần tập luyện qua vài lần thì có thể hóa thú rồi... Nếu cháu có được cảm giác hóa thú tuyệt vời thì cháu sẽ không có cách nào quên được nó. "

"Đúng, " Lương tâm của tôi đã bị che đậy, " Cháu nghĩ nếu có biến thành con chuột thì chắc cũng không mạnh lắm " "

Rõ ràng là trước khi chú Sirius bỏ hành động kỳ cục của mình, thì mỗi lần Hội gặp mặt tôi đều phải dắt chú Sirius đi, không được tham gia... Thật điên rồ, trong học kỳ này tôi mới được sinh hoạt Hội một lần, cái phương pháp điều chế độc được Hắc Ám tôi còn chưa nghiên cứu xong.

Trừ lần đó thì mụ Umbridge dạy môn phòng chống Nghệ thuật hắc ám cũng làm người khác khâm phục. Bà ta cũng có bản lĩnh biến chương trình dạy học còn chán hơn cả tiết lịch sử của giáo sư Binn.

Dùng nửa tiết học để dạy học sinh làm cách nào để chào hỏi đúng cách, bà Umbridge nói cho chúng tôi biết bà ta định ra mục tiêu của môn học là " Lý giải các nguyên lý ", " Công nhận hợp pháp vận dụng trường hợp " cùng với " Đánh giá về phòng ngự phép thuật Hắc ám. "

Không có " Vận dụng ", vị nhân viên của Bộ Phép thuật đã cắt bỏ một cách nhẹ nhàng những phần trọng yếu nhất của môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám là luyện tập và thực hành.

Người thứ nhất nghi ngờ điều này đã làm tôi chấn động. Không phải là Harry, không, là một người Gryffindor khác, người mà từ trước đến nay luôn nhận định " giáo sư luôn đúng ", Hermione.

"Tớ có thắc mắc về mục tiêu của môn học. " Hermione thẳng thắn nói, " Trên đó không hề nói về chú ngữ phòng ngự. Mục tiêu cốt lõi nhất của môn phòng chống nghệ thuật hắc ám đương nhiên phải là luyện tập bùa chú, đúng không ? "

"Trò là chuyên gia giáo dục của Bộ phép thuật sao, trò Granger ? " Giáo sư Umbridge sử dụng giọng nói ngọt ngào giả tạo của mình để hỏi, " Tôi nhớ trò không có bất cứ tư cách phán xét bất cứ điều gì về " Mục tiêu tổng thể " của môn học. Tôi không muốn phê bình phương pháp quả lý trường học cả, nhưng trong lớp này các trò đã tiếp xúc với mấy phù thủy cực kỳ không có trách nhiệm "

Miệng của bà ta còn mở to hơn nữa, " Ví dụ như người tiền nhiệm của tôi, ông ta giới thiệu cho các trò các phép thuật cực kỳ phức tạp, không thích hợp với các trò ở tuổi này, mà còn mang đến nhiều nguy hiểm. "

"Tôi không đồng ý khi nói giáo sư Sirius không có trách nhiệm... " Harry tức giận nói, " Thầy ấy dạy cho chúng ta những phép thuật cực kỳ hữu dụng, có thể bảo vệ chúng ta khi bị tấn công... "

"Nếu ông ta là một giáo sư đủ tư cách thì người đứng ở đây vào lúc này phải là ông ta chứ không phải là tôi. " Mụ Umbridge mỉm cười nói " Các trò bị ông ta dọa sợ không nhẹ, vậy mà cho rằng mình cứ ba ngày hai bữa sẽ lọt vào công kích của phép thuật Hắc Ám... "

"Giáo sư Black là một trong những giáo sư tốt nhất của chúng ta ! " Mấy người Gryffindor kêu lên.

"Ta lý giải các trò khi ở tuổi này, à..., luôn thích mạo hiểm, " mụ Umbridge cười hiền lành, " Bởi vậy đối với người lớn là thần tượng mang màu sắc nguy hiểm thì các trò luôn có sự sùng bái mù quáng... Được rồi, chuyện này dừng ở đây, hiện tại hãy tiếp tục đọc sách giáo khoa của các trò. Tri thức sẽ hữu hiệu hơn với các trò khi đến cuộc thi, đến cùng thì giúp các học trò qua cuộc thi mới là mục đích của trường học. "

Lại một buổi chiều thứ bảy, tôi với Hermione ngồi đối diện nhau trong dãy bàn dài của Thư viện.

"Cậu biết không, tớ giận chú Sirius dạy môn học quá tùy ý cùng hỏi hột, " Hermione thở dài nói, " Hiện tại tớ lại hi vọng là Sirius dạy. "

"À... Hermione, tớ tin tưởng là không chỉ có mỗi cậu có suy nghĩ này. " Tôi thờ ơ lật trang sách, " Umbridge quá chuyên chế, không thú vị làm mọi người tức giận, hai người trái ngược nhau như thế, mọi người sẽ càng nhớ đến khóa học do chú Sirius dạy rồi. Như vậy không phải là rất tốt sao ? Đó là cơ hội

để G.H.R.S phát triển thành viên. "

" Là hội G.H.R.S của chúng ta, của chúng ta đó. " Hermione sửa đúng. Cô ấy tức giận nói, " Nhưng năm nay là thi O.W.Ls... Môn phòng chống nghệ thuật hắc ám đã giảm rất nhiều chương trình học? Có lẽ mẹ Umbridge mong muốn chúng ta lần đầu tiên thi triển phép thuật phòng ngự tại cuộc thi đó."

Tôi ngẩng đầu lên, suy nghĩ.

"Hermione, cậu có biết là tớ đang học Animagi với chú Sirius. Nếu các cậu muốn học phòng chống Nghệ thuật Hắc ám thì sao lại không trực tiếp đi tìm chú Sirius?"

Tôi nghĩ là nên cho chú Sirius ít việc để làm, miễn cho chú ấy rảnh rỗi đến mức suốt ngày chạy đến phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin.

"A..." Hermione chần chừ nói, "Nhưng chú ấy là trợ lý giáo sư, chú ấy còn công việc của mình."

"Tớ nghĩ là cậu phải biết đó chẳng qua là kế tạm thời của Hội Phượng Hoàng để giữ chú ấy lại Hogwarts." Tôi nhún nhún vai nói, "Nếu giáo sư Snape sẽ để được liệu giao cho chú ấy thì quả thật là điên rồ. Thực tế là tớ nghĩ rằng hiện tại chú ấy đang chán muốn chết đó... Chú ấy sẽ vô cùng vui vẻ khi dạy cậu."

"Không chỉ có mỗi tớ mà tất cả G.H.R.S.!" Hermione hưng phấn nói, "Chỉ cần là thành viên của G.H.R.S. đồng ý học phụ đạo, thì chú ấy sẽ có cơ hội!"

"Tớ phải nhắc nhở cậu rằng càng nhiều thành viên, khả năng bại lộ càng lớn..." Tôi nói, "Cậu không nên hi vọng khi mẹ Umbridge sẽ mặc kệ biết các cậu làm hỏng chuyện của bà ta."

"Được rồi, giới hạn trong năm thứ năm và năm thứ bảy." Hermione nói, "Bọn mình không thể để bọn họ đến khi thi mới lần đầu tiên sử dụng pháp thuật phòng ngự được."

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 174

Sáng sớm thứ hai, khi tôi từ kí túc xá đi vào phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin thì thấy Draco đang mở một tờ giấy ra dán lên bảng thông báo.

Tôi đi qua nhìn một chút.

"Lệnh xem xét cao cấp về việc giải tán tất cả tổ chức, hiệp hội, đoàn thể và câu lạc bộ học sinh của Hogwarts..." Tôi dừng một chút, "Chưa được nhân viên điều tra cao cấp phê duyệt thì không một tổ chức, hiệp hội, đoàn thể và câu lạc bộ học sinh được tồn tại. Merlin, vị phụ nhân phần hồng kia lại làm cho người ta thần phục. Hiển nhiên, cô ta cải biến Hogwarts không biết mệt."

"Tùy tiện." Draco lười biếng nói, "Dù sao chúng ta... Cậu cũng biết, nó vốn là hội bí mật. Lệnh này cũng không ảnh hưởng đến chúng ta."

"A, hiển nhiên," tôi tán thành nói, "Chẳng qua dựa vào định nghĩa của vị phụ nhân này..." Tôi chỉ chỉ việc từ ba học sinh định kì tụ hội, "Mình nghĩ đội Quidditch cũng thuộc về phạm vi này."

Lông mày Draco dần dần dựng thẳng.

"Bà ta nhất định là điên rồ. Mình phải tìm bà ta nói chuyện." Cậu ấy lẩm bẩm, nhanh chóng bỏ đi giống như một trận gió.

Tôi nhìn chăm chú vào bóng lưng dần biến mất của Draco sau cửa kí túc xá nam. Trên thực tế, đội bóng Quidditch và vân vân cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của tôi, điều khiến tôi lo lắng là: thứ bảy vừa rồi Hermione mới quyết định học sinh học tập Phòng chống phép thuật Hắc ám ở một nơi riêng, sự trùng hợp này không khỏi làm tôi kinh ngạc.

Thông báo của Umbridge đã tạo bầu không khí khản trương và lo lắng trong Hogwarts. Nếu đây là mục đích của bà ta, thế thì tôi muốn nói bà ta không thể thành công hơn nữa. Trong hội trường, trên hành lang, khắp nơi đều là học sinh chạy tới chạy lui lủi thủi bàn tán cái tin tức này, nhìn qua dị thường hỗn loạn.

Thời điểm buổi chiều, nhóm Gryffindor thoạt nhìn không chỉ lo lắng mà còn hết sức ủ rũ. Tôi nghe nói đội bóng Quidditch của họ bị Umbridge nặng nề từ chối. Điều này khiến tôi nhin không được hỏi thăm Draco.

"Đội bóng Quidditch?" Lông mày Draco nhướn cao, "Đương nhiên, tiếp tục hoạt động. Cậu cho rằng Slytherin sẽ đáng thương giống như nhóm Gryffindor sao?"

"Được rồi..." Tôi nói, "Vì sao các cậu có thể?"

Draco liếc nhìn tôi một cái.

“Ừ... Cậu cũng biết cha mình ở Bộ phép thuật.”

“Đó là lí do mà vị phu nhân phần hồng ngọt ngào kia,” tôi bĩu môi nói, “Cha cậu quen bà ta?”

“Ừm...” Draco cúi đầu lật quyển vở ghi chép, “Đúng là như vậy.”

Umbridge mang đến sự giằng co hỗn loạn cho Hogwarts ước chừng một tuần, nhưng hiển nhiên nó cũng không ảnh hưởng chút nào đối với kế hoạch lập nhóm Phòng chống phép thuật Hắc ám của Hermione. Mặc dù sau lần nói chuyện đó tôi không hề tâm sự cùng Hermione nữa, nhưng tôi biết nhóm phòng ngự đã bắt đầu vạch kế hoạch. Ba ngày liên tiếp, Sirius không hề xuất hiện trong phòng sinh hoạt chung Slytherin, tôi cũng vì vậy mà có cơ hội tham gia hoạt động của Hội nghiên cứu phép thuật Hắc ám lần nữa.

Đi vào đằng sau một bức tranh trong phòng ngủ của huynh trưởng, xuyên qua một hầm ngầm dài tĩnh mịch, một đầu khác chính là phòng của Hội nghiên cứu phép thuật Hắc ám.

Lại bước vào phòng hoạt động của Hội, tôi gần như có loại cảm giác phảng phất giống như mấy đời chưa được vào đây.

Nơi này vốn là một căn phòng to lớn mà trống rỗng, trên trần nhà cao cao có hơn mười cái đèn treo mạng nhện, bên dưới đèn treo bày ghế có tay vịn cũ kĩ, nhưng hiện tại nhìn qua nó dường như thay đổi một hình dạng khác, nhìn qua âm áp cùng thoải mái rất nhiều.

“Em cảm thấy nơi này không giống như trước.” Tôi ngạc nhiên nói với Martina, “Em nói không ra rốt cuộc có cái gì thay đổi rõ ràng. Lẽ nào chỉ vì đèn treo nhìn an toàn hơn?”

“Ít nhất đèn treo an toàn có thể mang đến cho các em cảm giác an toàn. Không cần lo lắng đèn treo rơi xuống nữa.” Martina vén lọn tóc bị phân tán ra sau tai, “Trên thực tế, nó là công lao của thành viên mới của chúng ta.”

“Thành viên mới?” Tôi nói, “Green Glass?”

“Chị vốn muốn giới thiệu cho các em làm quen, bởi vì thời điểm các em gia nhập lúc nào cũng bỏ lỡ nhau. Chẳng qua, hiển nhiên em biết em ấy.” Martina mỉm cười nói.

“Em đương nhiên biết cậu ta, nếu chị buộc phải thường xuyên giải cứu cô ấy trong thời gian tuần tra, chị cũng sẽ sâu sắc nhớ kĩ cô ấy.” Tôi thờ dãi nói.

“Đúng vậy,” Martina mỉm cười nói, “Cân đối của Green Glass dường như có chút không đủ. Chẳng qua phép thuật Hắc ám của em ấy rất tốt.”

“Thật sự?” Tôi hoài nghi nói.

“Đặc biệt có thiên phú.” Martina nói, “Chị không thể phủ nhận điểm này, chính như chị cũng không thể phủ nhận cảm xúc của em ấy đối với màu sắc lại tinh diệu như vậy.”

“Màu sắc?” Tôi nói.

“Sylvia... Chẳng lẽ em còn không phát hiện ra sao? Màu sắc vách tường đã được điều chỉnh,” Martina nói, “Rất kỳ diệu, đúng không? Biến hóa nho nhỏ của màu sắc có thể khiến bầu không khí hoàn toàn thay đổi. Không gì so sánh nổi màu sắc và cảm giác mới.”

Tôi quay đầu nhìn kĩ bức tường, xấu hổ thừa nhận, “Em hoàn toàn không phát hiện màu sắc có cái gì thay đổi.”

“Sylvia, cái này không thể được,” Martina mỉm cười nói, “Mẹ của em là Sadie, đúng không? Là một cô gái quý tộc, ít nhất em sẽ phải học phân biệt ba mươi hai loại màu xám có sự khác biệt rất nhỏ.”

“Được rồi, học phân biệt màu sắc này có thể dùng để làm gì?”

“Ừ...” Martina thân nhiên nói, “Dùng để phối hợp quần áo.”

“Nếu chị nói thật,” tôi khiếp sợ nói, “Như vậy em không thể không nói em không biết cuộc sống của những quý tộc ấy thật đáng sợ.”

Toàn bộ xã đoàn đều ở giữa sự khản trương, trước đây tôi căn bản không chú ý tới, thì ra Hogwarts lại có nhiều xã đoàn như vậy. Đội Quidditch của Gryffindor rốt cục vẫn được hoạt động, nghe nói là giáo sư McGonagall ra mặt.

Một tuần này có thể miễn cưỡng gọi là bình yên vô sự mà trôi qua.

Nhưng ngay sau đó, tôi đã bị quán vào phiền toái do chính mình gây nên.

“Trời ạ, Sylvia! Mình thật không dám tin...” Hermione dùng ánh mắt khiển trách nghiêm khắc nhìn tôi nói, “Lần đầu tiên nhóm phòng ngự của chúng ta hoạt động mà cậu lại không đến!”

“Hermione...” Tôi cẩn thận châm chước từ, “Mình nghĩ... mình chưa từng nói qua muốn học phép chống ma thuật Hắc ám cùng mọi người.”

Tôi chỉ muốn tìm cho Sirius chút chuyện để làm thôi.

“Nga, bồ là một trong bốn thành viên thành lập hội, cậu đương nhiên phải tới.” Hermione không cho phép cự tuyệt nói.

“Cậu cũng biết mình rất bận...” Tôi cố gắng kiểm soát, “Phải cùng giáo sư Snape học Bế quan bí thuật. Trên phải tuần tra và vân vân...”

“A, Sylvia! Bồ quên mình cũng bận không kém bồ.” Hermione nói, “Tin mình đi, mình so với cậu thì càng hiểu được bận rộn là cái gì...”

Tôi á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, Hermione so với tôi còn muốn bận rộn hơn nhiều.

Thực ra trong lúc nhất thời, tôi không nghĩ mình sẽ tham gia hoạt động của nhóm Phòng chống phép thật Hắc ám của Hermione.

“Đến đây đi, Umbridge đã điên rồi, chúng ta không thể ngu ngốc hi vọng vào cái gì đó giống bà ta mà làm gì cũng không được.” Ánh mắt Hermione sáng long lanh, “Mình thà rằng bởi vì tự vệ mà bị đuổi học cũng không nguyên ý an toàn ngồi trong trường học mà bị lừa gạt. Đến đây đi, nhiều thành viên có thể tín nhiệm, cho mọi người an tâm một chút. Thời gian hiện tại nhóm của mình đang khuyết thiếu người ủng hộ.”

Tôi còn có thể nói cái gì? Hermione cho tôi bây giờ đều là một cô gái khiến không người nào có thể cự tuyệt. Khi cô ấy biểu đạt “Cần tôi”, tôi liền không thể bởi vì những vấn đề nhỏ vụn vặt không cần thiết kia từ chối gia nhập.

Hiển nhiên tôi sẽ lại phải tạm biệt hoạt động của Hội nghiên cứu phép thuật Hắc ám.

Đúng là bởi vì dạng này, thứ tư đã đến, tôi buộc phải theo phía sau Hermione chậm rãi đi lên trên cầu thang tối như mực.

Đi đường ban đêm không có khó khăn gì, khó khăn chính là trước khi đi tôi sẽ phải nói dối Draco.

Tôi thật sự cực kỳ chán ghét việc nói dối. Nói thật, tôi cảm thấy nếu như nói cho Draco cùng xin cậu ấy không nói ra ngoài, cậu ấy sẽ, huống hồ chỉ sợ cậu ấy cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với một nhóm phản đối học tập một vị giáo sư.

Nhưng không may là tôi đã ký lên trên hiệp ước giữ bí mật.

Hermione và tôi sờ sờ mò mò đi tới tầng tám trong bóng tối, đi đến chỗ phía dưới đèn tường. Cô ấy đi đến một mặt tường trắng, chuyển chỗ cửa sổ về phía sau, lại đến chỗ bình hoa cao bằng một người rồi quay trở lại, đối tôi đối lui.

Thời điểm khi tôi nhìn không được muốn hỏi cô ấy có phải đau đầu hay không và vân vân, hai bên trái phải trên tường xuất hiện một cánh cửa đặc biệt bóng loáng. Hermione cầm tay nắm cửa bằng đồng, kéo cánh cửa ra.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 175: Buổi sinh hoạt đầu tiên của Hội

“Đây là?” Tôi nói, “Cho tôi bây giờ mình cũng không biết nơi này còn có một căn phòng.”

“À, nơi này là phòng Cần thiết, chỉ khi có người thật sự cần nó thì nó mới xuất hiện. Harry tìm được nó.” Hermione bước vào cửa phòng nói, “Hogwarts luôn tràn ngập bí mật, đúng không?”

Tôi đi theo sau Hermione đi vào. Bên trong là một căn phòng rộng lớn, bó đuốc cố định trên vách tường bùng cháy, ngọn lửa màu vàng ấm áp sáng rực hoạt bát nhảy múa.

Bên tường là một giá sách bằng gỗ, phía trên bày rất nhiều cuộn sách da dê dày, một đầu khác trên cái giá bày kính nhòm ngó, dụng cụ dò xét phép thuật Hắc ám.

Trên mặt đất không có ghế dựa, nhưng lại bày ra đệm vừa dày vừa mềm, có hai mươi mấy học sinh đang ngồi trên. Sirius ngồi cùng Harry và Ron Weasley, đang chuyện chú nghe bọn họ nói gì đó, cặp song sinh nhà Weasley đang ném đệm không có người ngồi lên trên đầu đối phương.

Chúng tôi vừa tiến vào liền hấp dẫn ánh mắt của học sinh, tôi chú ý thấy có rất nhiều người lộ vẻ kinh ngạc trên mặt.

“A, thành viên cuối cùng của hội đến,” Sirius cười mỉm, từ trên cái đệm đứng lên, “Thầy nghĩ chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

“Chờ một chút ——” một nam sinh Hufflepuff tóc vàng cao gầy kinh ngạc nói, “Thành viên cuối cùng là cô ta? Cô ta là... Cô ta là...”

“Huynh trưởng Slytherin.” Không đợi tôi tỏ vẻ, Hermione liền tiếp nhận nói, “Đúng vậy, cũng đừng quên tên của chúng ta là G. H. R. S, mũ phân nhà đã từng nhắc nhở chúng ta phải hoà thuận!”

“Tôi cảm thấy các người nên cảm ơn tôi,” tôi kiềm chế khó chịu, mỉm cười nói, “Không có tôi, các người đại khái tên là G. H. R.”

“A, ý tôi đương nhiên không phải vậy.” Nam sinh vênh cái mũi kia liếc mắt hoài nghi nhìn tôi một cái, nói với Hermione nói, “Chẳng qua... thật sự đáng tin sao? Cậu cũng biết cô ta là bạn gái Malfoy.”

“Đương nhiên!” Hermione không hoài nghi nói, “Trên thực tế, cô ấy chính là một trong bốn người đề nghị lập nên G. H. R. S.”.

“Tôi tin mỗi người ở đây đều đáng tin tưởng. Đến đây đi,” Sirius tiếp chuyện nói, “Trước khi bắt đầu, có lẽ các trò nên luyện tập một chút bùa Giải-giới. Nó rất hữu dụng, dù sao bậc thầy phù thủy không dùng đũa phép thì đặc biệt hiếm thấy.”

Giống như ở trên lớp học, mọi người lập tức đứng lên bắt cặp. Harry đi đến bên cạnh Sirius, Weasley kéo Hermione, cặp sinh đôi Weasley, mọi người rất nhanh đã tìm được bạn cùng luyện tập.

Tôi đứng tại chỗ nhìn thì phát hiện một Gryffindor, Neville Longbottom chỉ có một mình. Cậu ta chần chừ bất an dừng một chút, lấy hết dũng khí đi về phía tôi.

Khuôn mặt tròn tròn của Neville Longbottom khi năm nhất theo tuổi đã chậm rãi kéo dài, hiện tại cậu ta thoát nhìn đã là một chàng trai khỏe mạnh. Cậu ta cao hơn tôi ước chừng gần một cái đầu, chẳng qua dường như là có chút sợ sệt tôi nên bả vai thoát nhìn có chút rụt lui.

“Ừm...” Tôi nói, “Chúng ta bắt đầu?”

“A... Đương nhiên.” Longbottom nói.

Tôi rút đũa phép ra, lớn tiếng nói, “Giải giới!”

Longbottom thoát nhìn còn không kịp phản ứng thì đũa phép đã tuột khỏi tay, bắn vào vách tường rơi xuống. Tôi dùng bùa bay tới đem đũa phép trả lại cho cậu ta, “Thật xin lỗi, hình như cậu còn chưa chuẩn bị.”

“Không... không sao.” Longbottom nói.

Tôi tranh thủ hướng bên cạnh nhìn lại. Sirius đang hứng thú dạt dào đứng ở trong phòng nhìn, Harry đang cùng hai học sinh vừa luyện tập xong nói gì đó đi về phía bên này. Hermione và Weasley đang ở cách chúng tôi không xa.

Hermione vận dụng bùa Giải-giới rất tốt, đũa phép của Weasley lại bị cô ấy đánh bay ra ngoài. Lúc này cô ấy đã dừng lại, đang đang nói gì đó cùng Weasley mang về mặt tức giận.

Tôi nhìn không được hướng bên đó nhe răng cười, Weasley trả lại một cái khinh thường trở lại.

“Trừ ngươi... phúc khí!” Longbottom quát, “Không đúng... Trừ ngươi vũ lực! A, lại sai rồi...”

Tôi có chút cạn lời cùng bất đắc dĩ nhìn cậu ta.

“A,” cậu ta có phần bối rối nói, “Mình từng có lần làm rất tốt...”

“Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến.” Tôi chần chừ nói, “Cậu có thể thử tiến lại gần mình một chút nữa.”

Longbottom đi về phía tôi vài bước, hít một hơi thật sâu. Cậu ta cố bình tĩnh, lớn tiếng nói, “Trừ ngươi hủ khí!”

Một đạo tia sáng đục ngầu từ đầu phép của cậu ta phóng ra.

Tôi bị người nào đó kéo mạnh, cơ thể không bị khống chế mà ngã về đằng sau. Cùng lúc đó, Harry chạy tới bên cạnh Longbottom, đánh mạnh lên khuỷu tay cậu ta một cái, đũa phép của Longbottom rơi ra.

Tia sáng đục ngầu kia suýt qua lỗ tai tôi đánh trúng trần nhà, phát ra một tiếng nổ, trên trần nhà bị đục một cái hố to.

Có người phát ra một tiếng kêu ngăn ngừ, tất cả mọi người dừng lại nhìn về phía này.

Tôi hết hồn ngửa đầu nhìn cái hố đó, lại nhìn nhìn Longbottom.

“Neville...” Hermione nói, “Cậu làm cái gì?”

Neville như đưa đám nói, “Mình chỉ... Chỉ là thi triển một cái bùa Giải-giới...”

Tôi biết Neville ở lớp Độc dược có danh xưng “Sát thủ vạc nấu thuốc”, nhưng tôi không biết cậu ta thi triển bùa chú cũng có nhiều sự sáng tạo như thế. Nếu bùa chú đó đánh trúng tôi...

Tôi nhin không được giật mình.

“A! Thật gấp quý!” Weasley dường như không thể tin được nhìn hai tay mình, thống khổ ồ ồ ào, “Tôi cứ nhiên cứu một cái Slytherin đáng ghét!”

Tôi để ý tóc, đứng lên từ trên mặt đất, “Đặc biệt cảm ơn cậu vừa rồi đã kéo tôi... Chẳng qua cậu không có quyền sỉ nhục tôi.”

Weasley làm một vẻ mặt tuyệt vọng ngút trời xoay người khinh bỉ.

Sirius bước lại đây, sau khi khẳng định tôi toàn bộ đều ổn thỏa, “Được rồi, thời gian của chúng ta không nhiều, các trò tiếp tục.”

Chờ thời điểm mọi người luyện tập trở lại, chú ấy mới xoay người nói với Longbottom, “Về phần trò, thầy nghĩ có lẽ trò sẽ nguyện ý luyện với thầy.”

“A, tốt.” Longbottom chán nản nói.

Cho dù Sirius không đề cập tới, tôi cũng không dám luyện tập cùng cậu ta. Tôi thở ra một hơi lạnh, đi đến bên cạnh Harry.

“A.” Harry liếc nhìn tôi một cái. “Neville không phải cố tình.”

“Minh biết.” Tôi nói, “Luyện tập bùa chú luôn luôn có đủ loại ngoài ý muốn, mặc dù việc ngoài ý muốn này có chút dọa người... Trừ ngoại vũ khí!”

Đũa phép của Harry bắn mạnh lên trên giá sách.

“A!” Harry khiêng chân, “Cậu thật gian trá!”

Tôi luyện tập cùng Harry gần như nghiêng về một bên, bùa Giải-giới của cậu ấy tốt đến không thể tin nổi. Có lẽ rèn luyện Quidditch khiến thân thủ của cậu ấy đặc biệt nhanh nhẹn, tốc độ rút đũa phép nhanh hơn một nửa so với tôi. Bên cạnh đó, cậu ấy niệm bùa chú Giải-giới đặc biệt mạnh mẽ, tôi lo lắng đũa phép của mình cuối cùng sẽ bị đánh bay đến hồng mắt. Điều này biểu thị ma lực của cậu ấy hết sức mạnh mẽ, với thời gian dài, cậu ấy nhất định sẽ trở thành một phù thủy cường đại.

Cần nhắc đến trước mắt người của toàn bộ thế giới phù thủy từng sử dụng bùa Giải-giới đại khái cũng không nhiều, bọc mình trong lòng tôi cuối cùng cũng có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng điều này cũng khơi dậy tâm hiếu thắng của tôi, nhưng làm người ta tiếc nuối là tốc độ cũng không phải trong chốc lát là có thể luyện thành.

Sau khi chúng tôi vừa luyện tập bùa Chừng-ngại-vật, đó cũng là một bùa chú đơn giản mà hiệu quả. Bùa chú này có yêu cầu đối với độ chính xác, tôi tính ở bùa chú cuối cùng này thắng Harry.

Thảm thoát đã đến giờ cấm đi lại ban đêm, chúng tôi phải lập tức rời đi, quay lại trong phòng ngủ của mình, nếu không chúng tôi sẽ bị giáo sư Filch bắt được nghiêm trị.

Thời điểm rời khỏi phòng Cần thiết, tôi vậy mà cảm thấy một trận mỹ mãn cùng lưu luyến.

Hai tay Sirius đặt sau người, mang trên mặt tươi cười thoải mái phía sau tôi, đi xuống thang lầu tiến vào hầm ngầm.

Tôi chân chừ một chút, quay đầu lại hỏi chú ấy, “Sirius, vì sao mỗi đêm chú đều đến phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin? Cháu nghe Draco nói thực ra căn bản chú vốn không qua đêm ở đó.”

“A...” Sirius mơ hồ nói, “Trên thực tế... À... Chú cho rằng chúng ta nên ở chung nhiều hơn.”

“Chỉ có vậy?” Tôi nghi ngờ nói.

“Đương nhiên!” Trên mặt chú ấy mang theo tươi cười nhiệt tình có điểm giả tạo, “Chẳng lẽ cháu không muốn sao?”

Tôi đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói dối của chú ấy, nhưng Sirius hiển nhiên không chịu trả lời càng nhiều. Chú ấy nhanh chóng hóa thành con chó đen to lớn, hướng tôi “Uông” một tiếng, chạy chậm theo một góc tường đến ngồi chồm hổm ở cửa đá ra vào phòng nghỉ.

Tôi báo mật khẩu, đi vào phòng nghỉ.

Draco còn chưa trở lại trong phòng ngủ, cậu ấy đang ôm tay ngồi trên ghế sa lon bên cạnh lò sưởi âm tường, ánh lửa noi theo mặt của cậu ấy toát ra bất định.

Sau khi trông thấy tôi, cậu ấy ôm cánh tay đứng lên, hiển nhiên là muốn nói cái gì với tôi — nhưng Knight đã đi vào trước khi cửa đá đóng lại.

Khuôn mặt Draco kéo dài. Tôi bắt đầu đi hướng cậu ấy nhún nhún vai.

Từ trong lỗ mũi cậu nhẹ nhàng hừ một tiếng, không tình nguyện mà về phòng ngủ.

Knight lắc bộ lông rậm rạp của nó, nằm úp sấp xuống trên ghế sa lon, cái đuôi xoắn tung đắc ý lúc ẩn lúc hiện.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 176: Lần đầu tiên Hóa thú thành công

Ban đầu, tôi muốn sáng sớm ngày hôm sau hỏi Draco một chút, cậu ấy rất cuộc muốn nói cái gì, nhưng sự thật là sau khi tỉnh lại vào sáng sớm, tôi sẽ đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Hội nghị của nhóm phòng chống phép thuật Hắc Ám gặp phiền toái, bởi vì thành viên đến từ bốn học viện, cần tránh đi sự thay đổi thời gian huấn luyện Quidditch hàng ngày cùng với thời gian hoạt động của các hội khác, chúng tôi gần như không có biện pháp cố định nó vào một buổi tối nào đó trong tuần. Sau vài lần tụ hội, Hermione phát cho mỗi thành viên một đồng Galleon giả, những con số viền quanh cạnh của đồng tiền thật ghi số seri của yêu tinh chế tạo nó nhưng ở đồng giả thì con số ấy sẽ thay đổi để thông báo thời gian họp lần tới.

Nó quả thật giống nhau như đúc, tôi hoài nghi cảm nó đi mua sắm này nọ cũng sẽ không có bất cứ người nào nghi ngờ nó. Tay nghề chế tạo của Hermione làm người ta lấy làm kỳ, kia hoàn toàn vượt qua phạm vi sở học của chúng tôi, mà biện pháp này cũng khá thông minh; thay đổi thời gian tụ hội cũng có nghĩa là tôi không cần nhịn đau buồn tha hoạt động trong Hội phép thuật Hắc ám.

Hiện tại tôi có một buổi tối cuối tuần đi lớp Độc dược để luyện tập Bế quan bí thuật cùng giáo sư Snape; tới thứ năm thì thay phiên với Draco tiến vào phòng hoạt động Hội nghiên cứu phép thuật Hắc ám; thời gian tụ hội không cố định của nhóm Phòng chống phép thuật Hắc ám; tiết học Thiên văn vào thứ Hai; còn lại vài buổi tối sẽ rút ra một ngày luyện tập Animagi cùng chú Sirius.

Từ lúc chào đời tới nay tôi gần như chưa bao giờ bận rộn như vậy; mà lại không đề cập tới tôi có nhiều hoạt động ngoại khóa như vậy, năm thứ năm là năm mà bài tập O. W. Ls nhiều đến mức làm người ta sợ hãi.

Tôi luôn luôn cảm thấy hài lòng chính là bài tập của mình nói chung vừa làm nhanh lại làm tốt, nhưng tôi hiện tại cuối cùng cũng bắt đầu vì bài tập nặng nề mà đau đầu. Đa phần thời gian hoạt động xã đoàn thì tôi gần như đều dùng để làm bài tập, cho dù là như thế nhưng tôi vẫn thường xuyên sau mười hai giờ mới rửa mặt nghỉ ngơi.

Cho dù đã bận rộn như vậy, tôi cũng kiên trì giữ một khoảng thời gian vào chiều Chủ nhật dùng để đọc sách. Có lẽ tôi nên vì thời gian rảnh của mình mà nổi nóng, nhưng sự thật là tôi cảm thấy cho tới bây giờ đều không có từng phong phú như vậy.

Từng buổi chiều Chủ nhật dựa vào trên giá sách ở Thư viện chậm rãi lật nhẩm sách, ngẫu nhiên từ trong cửa sổ nhìn thấy bóng người lượn vòng trên khoảng không sân Quidditch, thời gian thả lỏng không nhiều lắm nhưng tôi cảm thấy càng hưởng thụ hơn trước kia.

Draco thoát nhìn cũng hết sức bận rộn, mặc dù cậu ấy không bỏ nhiều tiết phụ đạo hoặc hoạt động xã đoàn như tôi, nhưng cậu ấy là tâm thủ quan trọng của đội bóng Slytherin, mỗi lần huấn luyện đều phải đúng giờ trình diện.

Nhưng ít nhất cậu ấy có thời gian ngồi ở trước lò sưởi âm tường trong phòng sinh hoạt chung, nhàn nhã theo sát Blaise, hoặc Goyle và Crabbe, hoặc là Parkinson, có lẽ cùng một số học sinh lớp dưới vui vẻ bàn luận những thứ gì đó, mà thông thường vào thời điểm đó thì tôi ngồi bên cạnh cậu ấy lại chỉ là điên cuồng mà làm bài tập. Hơn nữa, tôi gần như không có thời gian thực hiện chức trách của huynh trưởng, tôi không thể không xấu hổ mà thừa nhận cậu ấy gánh vác phần lớn nhiệm vụ huynh trưởng.

Bên cạnh đó ngoại trừ môn bắt buộc, chúng tôi chọn lớp quá nửa là không trùng nhau, bởi vậy cho dù vào học rất lâu cũng không thể ở cùng một chỗ.

Tôi gần như quên mất một lần ngồi cùng một chỗ tùy ý nói chuyện phiếm với Draco đã là lúc nào.

Vài ngày cuối tháng mười liên tục mưa to gió dữ, không khí trong Hogwarts cũng âm u mà ẩm thấp.

Vào dạng thời tiết này, tâm tình của tôi cũng không chịu nổi mà buồn bực lên, mà nguyên nhân là Animagi của tôi tiến triển không hề suôn sẻ.

“Ồ, chuyện này không bình thường” chú Sirius cau mày nói, “Thuật biến hình của cháu rất tốt.”

“Cháu còn nghi vấn với chuyện này.” Tôi nói, “Nhất là khi trong túi của cháu có một miếng cấp N. E. W. T về thuật Biến hình.”

“A, sở trường của các cháu cũng không giống nhau,” Sirius nhếch miệng, “Phòng ngự phép thuật Hắc ám của cháu so với Hermione còn xuất sắc hơn.”

“Phòng ngự phép thuật Hắc ám không bằng Harry.” Tôi nhủ mồm nói. Thiên phú của Harry đối với phép thuật này làm người ta lấy làm kỳ.

“A, đúng vậy. Phòng ngự phép thuật Hắc ám này chính là bởi vì Harry mới sinh ra. Vì sao cháu luôn muốn so sánh cùng sở trường của người khác?” Sirius không cho là đúng nhủ nhủ mồm, hướng từng bước cầm hai vai của tôi, con mắt màu xám kiên định nhìn phía tôi, “Cháu nên tin tưởng mình là một

cô gái ưu tú. Sự phát triển của cháu đặc biệt đồng đều, tin tưởng chủ, hệ thống lại tổ chức không có người giỏi hơn so với cháu.”

“Phải không?” Tôi hoài nghi nói.

“Chủ nghĩ mình hiểu được Animagi của cháu tiến triển không như ý.” Sirius nói, “Bởi vì người không đủ tự tại.”

“Ý chủ là tự phụ?” Tôi nói.

“Tự tại, tự phụ, hay là cho mình siêu phàm, tùy cháu nói như thế nào.” Sirius cười rộ lên, mắt nổi lên nếp nhăn nhàn nhạt, “Nói cho ta biết, Animagi và phù thủy biến hình bình thường có gì khác biệt?”

“Ừm... Nhóm phù thủy thông thường sau khi biến thành động vật thì có suy nghĩ của động vật, bởi vậy nên không hề nhớ được bọn họ muốn làm gì. Mà Animagi là khi ở hình dạng của động vật có thể giữ nguyên tâm trí của loài người.”

“À, đúng vậy. Rất nhiều phù thủy sau khi biến hình sẽ quên mất chính mình, cho là mình là một động vật bình thường.” Sirius nói, “Đây chính là nguyên nhân Animagi lại ít như thế. Cháu không đủ tự tin, Sylvia, cháu không tin vào bản thân. Bởi vậy cháu không thay đổi nó được tốt. Dưới tình huống như vậy học Animagi trên thực tế là rất nguy hiểm.”

“Đương nhiên cháu tin tưởng bản thân.” Tôi không chút do dự nói. Nguyên nhân là cháu tin tưởng chính mình cho nên mới vội vàng trang bị cho bản thân. Cẩn thận là mỹ đức, so với tâm lý đem hi vọng ký thác vào may mắn, cháu càng nguyện ý chuẩn bị tốt cho mình vì một phần vạn rủi ro.”

“Ồ, có lẽ.” Sirius rõ ràng có lệ mà nhếch miệng cười, hiển nhiên không muốn tranh cãi nhiều về vấn đề này với tôi, “Cháu có thể luyện tập nhiều một chút. Ít nhất chú cho rằng ở trên phương diện học Animagi, mặc kệ cháu có vấn đề gì chú đều bảo toàn cháu.”

“Cháu đối với việc này không nghi ngờ.” Tôi chế giễu nói, “Nói ví dụ như khi tóc cháu dài thì dùng bùa chú gì và vân vân.”

Có lẽ là ghen một cổ muốn chứng minh bản thân đầy đủ tự tin, hoặc là luyện tập mấy tháng qua rốt cục có tác dụng, tóm lại trước đêm Halloween, tôi cuối cùng cũng cảm giác được thân thể có biến hóa.

“Cháu cảm thấy cơ thể vừa rồi hình như co lại một chút,” tôi không xác định nói, “Có chút cảm giác ghê tởm.”

Tinh thần Sirius rung lên, “Ồ, đúng vậy, bắt đầu chính là cảm giác. Cháu có thể luyện tập một chút nữa.”

Tôi tiếp nhận cốc nước Sirius đưa tới uống một ngụm, bình tĩnh một chút, nhớ lại cảm giác vừa rồi, bắt đầu thử lần thứ hai.

Tôi biết biến hình Animagi là tương đối nhanh chóng, trước kia không biết có bao nhiêu lần tôi trông thấy Sirius thi triển. Nhưng ở trong cảm giác của tôi, nó nhưng là hết sức lâu. Tôi cảm thấy cơ thể hơi co rút lại, tiếp đó bành trướng lên, như là nó không hề tồn tại; tiếp đó lại chậm rãi co rút lại, cuối cùng co động lên.

Dường như ý thức có trống rỗng trong nháy mắt, thời điểm khi tinh thần tôi cuối cùng phần chấn, tôi cảm thấy tôi đang úp mặt trên sàn nhà. Dùng cái từ “Cho rằng” này là bởi vì tôi không xác định hiện tại tôi ý thức được có đúng hay không thông qua con mắt nhìn đến.

Mọi thứ đều mất đi màu sắc chúng vốn có, thậm chí màu đen và màu trắng; chúng chỉ còn lại có hình dạng. Mà làm tôi kinh ngạc chính là mọi thứ xung quanh, bao gồm phía sau tôi đều có thể cảm giác được, như là toàn thân tôi đầy con mắt.

Đề thị giác chật hẹp của một người thích ứng loại cảm giác này có chút khó khăn, tôi hơi hoa mắt chóng mặt.

Tôi cẩn thận di chuyển thân thể của chính mình trước hai cái chướng ngại vật to lớn, khi tôi ý thức được hai cái chướng ngại vật này chẳng qua là phía sau đôi giày da rồng của Sirius, tôi nhìn không được hơi hơi ngẩng đầu lên. Merlin, chủ Sirius nhìn như là một tòa núi lớn.

Chú ấy cúi đầu nhìn tôi, tóc từ trên bả vai chú ấy rủ xuống, nhàu mảy lại, bắp thịt trên mặt rủ xuống.

A, chú ấy nhìn qua như là một mô hình thạch cao anh tuấn.

Tôi không tiếng động nở nụ cười, nhưng theo tiếng cười của tôi, mọi thứ xung quanh từ trong cảm giác của tôi nháy mắt tiêu thất.

Tôi nhìn không được có phần hoang mang không đứng lên. Có một cái gì đó ám áp dụng vào cơ thể của tôi, tôi lập tức bắt nó như người chết đuối vớ được cọc.

Đến sau khi mọi thứ xung quanh lại xuất hiện trong cảm giác của tôi, tôi ý thức được mình đang tương đối khó khăn, lão đảo lắc lắc ngã trên tay Sirius, chú ấy đem tôi nhắc tới trước mặt to lớn.

Ngã úp sấp càng làm tôi cảm thấy thoải mái, hơn nữa miệng của tôi vẫn mở.

Nếu tôi còn không ý thức được Animagi của chính mình là cái gì, tôi nhất định là rất ngu ngốc.

Điều này cũng giải thích vì sao tôi có thể có “thị giác” ba trăm sáu mươi độ, hơn nữa khi tôi cười liền không thể cảm nhận xung quanh.

Merlin, tôi có một đôi mắt chỉ để trang trí, dựa vào sóng âm để nhận biết thế giới, đôi cơ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 177: Dơi, Draco và đêm Halloween

Tôi xoay xoay đầu, hơi chán chừ buông ngón tay Sirius ra.

Cơ thể tôi nhanh chóng rơi xuống. Chú Sirius hoảng sợ, đưa tay đón thì rơi vào khoảng không.

Lực cản không khí vững vàng nâng tôi lên. Tôi ra sức đập màng cánh, bay vài vòng trên trần nhà cao, sau đó giải trừ biến hình trước mặt Sirius.

“Là dơi! Cháu còn nghĩ rằng mình sẽ là chuột đâu. Mặc dù không quá xinh đẹp,” tôi vui mừng nói: “Nhưng thật sự là không tệ chút nào, ít nhất có thể bay.”

“Ừ, đúng vậy.” Sirius nói, chẳng qua biểu tình thoát nhìn thật giống như hận không thể để tôi biến thành con chuột.

Tôi thu hồi tươi cười, cẩn thận quan sát chú ấy: “Ừm... Chú có ý kiến gì đối với cháu sao?”

“Hả, sao có thể. Với lần đầu tiên thành công thì cháu làm không tồi chút nào.” Sirius giả dối cười to vài tiếng, “Dơi, quá tuyệt vời. Chú nghĩ danh hiệu của chủ nhiệm nhà các cháu đã sớm xâm nhập vào lòng người rồi?”

Slytherin bày tỏ biệt danh “Lão dơi” của chủ nhiệm nhà do các ngoại viện đặt nhất định là phải cau mày quắc mắt và cùng chung mối thù với chủ nhiệm; nhưng việc này càng nhiều là bởi các ngoại viện có ý muốn làm giảm uy tín của giáo sư Snape. Nói đúng ra, đến chúng tôi cũng phải tán thành là không còn loại động vật nào hợp với hình tượng giáo sư hơn nữa.

Nhìn trên người ông ấy quanh năm là màu đen!

Nhìn vạt áo choàng rộng thùng thình như cánh dơi!

Khuôn mặt tái nhợt!

Con người đen sâu thẳm!

Tôi dựng thẳng lông mày tỏ vẻ bản thân là một người nhà Slytherin nên có phần nộ. Sirius cười mỉa vì quá hiểu thấu tôi.

“Chú còn nghĩ rằng cháu sẽ là một con chó nhỏ. Giống như chú.” Chú ấy nói, “Cháu biết đấy, gia huy nhà Black cũng là một con chó đen.”

Tôi vô lực nhắc lại tôi cùng nhà Black không có liên quan gì; cho dù không nói, tất cả mọi người đối với việc này trong lòng cũng biết rõ ràng.

Tôi do dự, có chút không được tự nhiên nói, “Hình dạng Animagi hình như cũng giống như phân chia học viện, cũng có quan hệ với gia tộc?”

Trong con mắt màu xám của chú Sirius xẹt qua một chút khoái trá. “Chẳng qua là phỏng đoán, cháu cũng biết bất luận thời kì nào thì Animagi đều ít ỏi đến mức không có biện pháp thống kê xác suất.”

Tôi trịnh trọng nói, “Cháu thích dơi.”

“A, được rồi, nếu lão dơi là chủ nhiệm của cháu.” Sirius nhún nhún vai, miệng kéo xuống phía dưới tạo thành độ cong tỏ vẻ chán ghét.

Tôi có chút ngoài ý muốn với biểu hiện kiêu ngạo như vậy của chú Sirius, ban đầu tôi đã chuẩn bị tốt việc nghênh đón Sirius nói móc giáo sư Snape.

Nghĩ nghĩ một chút, tôi có chút tò mò nói: “Giáo sư Snape cũng là một Animagi?”

“Anh ta? Đương nhiên không phải. Nhưng nếu là anh ta, ngoại trừ dơi thì chú cũng không thể nghĩ ra anh ta còn có thể biến thành cái gì.” Chú Sirius nhặt nhẽ nở nụ cười vài tiếng, “Cháu cũng biết, Animagi nghiêng về tính cách và nội tâm. Cho dù cháu là một Slytherin, Sylvia, chú cũng không có cách nào lý giải cháu lại nhận thức một chủ nhiệm như thế.”

Tôi ngẩn người.

“Cháu nhớ vào năm nhất khi cháu bị thương, là giáo sư Snape mang cháu đi Bệnh thất, năm hai mà lực cháu bạo động, cơ hồ muốn khiến người khác bị

thương —— Sirius, chủ không biết cháu bạo động thì có đáng sợ đến thế nào —— cũng là dưới sự trợ giúp của giáo sư Snape mới bình an vượt qua. Chủ không biết cháu có bao nhiêu cảm kích với ông ấy.” Ngao mạn mà cân nhắc nói, “Cho dù cháu không thể phủ nhận khuyết điểm của giáo sư Snape, khát khe lạnh nhạt và vân vân... Ít nhất ông ấy đặc biệt đáng giá dựa vào và đáng để tin nhiệm.”

“Chú nghĩ chú không thể không giữ lại quan điểm này.” Sirius nhú nhú mày, thập phần kiềm chế nói.

Trong cả ngày Halloween, tôi vui sướng trong việc thành công bảo trì hình thái Animagi. Sau khi tan lớp Biến hình, Draco nghi hoặc hỏi tôi: “Xảy ra chuyện gì sao?”.

Tôi vội vàng lắc đầu, muốn cho Draco một kinh hi, ít nhất là kinh ngạc, bởi vì cậu ấy luôn không hề xem trọng việc học tập Animagi của tôi.

Giống như những năm trước, yến tiệc Halloween tổ chức vào buổi tối. Thời tiết hôm nay phi thường tốt, các ngôi sao trên trần nhà Hogwarts sáng chói. Rất nhiều ngọn nến tuyết trắng đặt trên bàn dài, lập lòe chiếu sáng đồ ăn. Lão Hagrid đi vắng, cho nên năm nay chúng tôi không đủ bí đỏ, nhưng nhóm giáo sư thì triển bày Phóng-to lên mặt nạ bí đỏ bình thường, khiến chúng nó bay tới thổi đi trên trần nhà. Ngoài ra còn có chi chút dơi không đếm được kết thành quần bay lượn trên không trung.

Tôi nhìn những con dơi kia mà cảm thấy tâm ngứa khó nhịn, gần như muốn hóa thân ngay lập tức để gia nhập với chúng nó.

Sau khi yến tiệc kết thúc, tôi lập tức rời đi đầu tiên, không tham gia hoạt động kế tiếp. Tôi tiến vào phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin, đi vào phòng ngủ của Draco. Cảm ơn Merlin, phòng ngủ của Draco luôn luôn mở ra với tôi.

Ở trên thảm trải sàn to lớn mà mềm mại kia, tôi biến thành dơi, dự định bay đến trốn phía sau rèm cửa sổ. Nhưng tôi lập tức phát hiện một vấn đề.

Thời điểm dơi ở trạng thái nằm úp sấp thì không thể đứng dậy.

Tôi ngu ngốc nằm trên thảm trải sàn lông dài, cảm thấy phiền não. Chẳng lẽ mỗi lần trước khi biến hình tôi đều phải tìm một cành cây gì đó rồi lộn ngược lên sao?

Cánh cửa không tiếng động mở ra, Draco đi đến, đứng ở cửa nhìn xung quanh một vòng. Tôi vẫn không nhúc nhích, không dám thở mạnh, nhưng Draco vẫn phát hiện tôi. Cậu ấy đi về phía tôi, nhặt tôi lên từ trên thảm trải sàn.

Thành thật mà nói, phương pháp rất thô bạo.

Tôi đang lúc giật mình ở giữa hai ngón tay cậu ấy, do dự muốn hay không biến trở lại.

Cậu ấy cúi đầu nhìn tôi một chút, trong miệng lẩm bẩm một tiếng. Lúc tôi đang do dự, cậu ấy đã đến cửa sổ, không chút do dự đem tôi ném ra bên ngoài.

Trái tim của tôi xiết chặt lại, liều mạng vỗ cánh, trước khi rơi xuống đất thành công bay lên.

Sau khi sợ hãi là một trận lửa giận hùng hục bốc cháy. Tôi nổi giận đùng đùng bay trở về, nhưng từng cái cửa sổ ngoài lâu đài Hogwarts thoát nhìn giống nhau như đúc. Tôi không thể không giải trừ biến hình đi vào hầm ngầm, ở trước cửa đá báo mật khẩu, đi vào phòng ngủ.

Draco đang đứng ở giữa phòng nghỉ, lông mày cau lại. Sau khi trông thấy tôi, lông mày cậu ấy buông lỏng ra.

“Thấy cậu về sớm nên mình nghĩ cậu không thoải mái. Cậu đi đâu?” Cậu ta nói, “Mình tìm không thấy cậu.”

“Lẽ ra mình không đi bất cứ chỗ nào,” tôi xụ mặt nói: “Chẳng qua mới vừa rồi bị cậu ném ra ngoài cửa sổ.”

Lông mày Draco giờ lên.

“Dối?” Cậu ấy ngạc nhiên nói, “Animagi của cậu thành công?”

“Đúng vậy, thành công,” tôi canh cánh trong lòng nói, “Vốn muốn cho cậu một bất ngờ.”

“Đó là lí do mà cậu về sớm, còn tiến vào phòng ngủ của mình biến thành dơi? Nếu dự định ban đầu của cậu chính là bất ngờ biến lại hình người ở trước mặt mình, mình không xác định đây là kinh hi hay là kinh hãi...” Cậu ấy nhìn tôi từ trên xuống dưới, hứng thú nói, “Bây giờ có thể thay đổi không? Mình muốn nhìn.”

Tôi cảm phần nói, “Vừa rồi cậu đã thấy được.”

“Vừa rồi mình không biết là cậu, căn bản không chú ý,” Draco hào hứng bùng bùng nói, “Hiện tại mình đã biết, mình cam đoan mình sẽ chăm chú nhìn xem.”

Cuối cùng tôi có chút không cam lòng nghe theo.

Draco bu lại, đem tôi cầm lên. Lần này động tác của cậu ấy dịu dàng hơn, lực nắm của hai ngón tay nắm tôi vừa đúng.

“A, cậu thật nhỏ.” Draco đem tôi đặt ở trong lòng bàn tay, sợ hãi than nói, “Theo mình thì lớn xấp xỉ ngón cái người bình thường.”

Cậu ấy dùng một đầu ngón tay cẩn thận gỡ gỡ tôi, lại ngấm hai cánh dơi một chút, cuối cùng hạ một cái kết luận.

“Thành thật mà nói... rất xấu.”

Tôi kháng nghị kêu một tiếng, tức giận ôm lấy đầu ngón tay của cậu ấy cắn một cái.

Cho dù tôi là một con dơi nhỏ như vậy, tôi cũng có răng nanh; Draco hút một hơi khí, thật cẩn thận cầm tôi từ đầu ngón tay của cậu ấy xuống dưới.

A, gặp quỷ! Mình nghĩ cậu cắn sâu một chút nữa, mình sẽ chảy máu.

Còn chưa nói hết, cánh cửa phòng sinh hoạt chung lại một trận ù ù, vài học sinh đi đến.

“Malfoy?” Một học sinh lớp trên kinh ngạc nói, “Cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

“Chỉ là làm bầm một mình.” Draco nhún nhún mày, lấy một loại ngạo mạn không cho người khác tiếp tục hỏi nói.

Tôi không nghe được vị học sinh lớp trên kia còn nói cái gì, bởi vì đầu óc tôi choáng váng vì bị Draco nhét vào trong ống tay áo. Cánh tay của cậu ấy dường như lơ đãng đánh tôi, ước chừng là chỗ khuỷu tay.

Tôi ở chỗ đó ngây người một hồi lâu mới kịp phản ứng từ giữa choáng váng.

Mặc dù cách lỏng lẻo nên tôi không cảm giác được, nhưng tôi biết làn da Draco vô cùng nhạy, trước đây tôi thậm chí sẽ vì điều này mà có chút ghen tị. Nhưng lúc này tôi vô tâm thương thức, tôi chỉ cảm thấy bầu không khí ngột ngạt và nóng nực, suýt không thở được.

Dựa vào rung động truyền đến từ vài dệt, tôi đoán bọn họ vẫn chưa kết thúc trò chuyện. Chẳng qua là hơi suy nghĩ một chút, tôi liền quyết định tự lực cánh sinh.

Tôi dùng cái chân nhỏ bé kẹp vào cánh tay Draco, cái bụng đầy lông cọ vào da tay của cậu ấy, nhận thức một cái phương hướng đúng. Lúc đầu cánh tay Draco có chút phát run, tôi nghĩ có lẽ mình làm đau cậu ấy, nhưng tôi không dừng lại.

Ai biết họ nói chuyện xong cần bao lâu? Có lẽ sau khi chờ bọn họ nói hết, tôi đã chết bởi vì ngạt thở.

Không biết bò bao lâu, tôi cảm thấy không khí dường như càng ngày càng ít; tôi cố gắng tránh giết mình, cuối cùng cảm thấy không khí trong lành chút, con mắt có thị lực cực thấp cũng mơ mơ hồ hồ cảm thấy phía trước có một chút ánh sáng.

“Cậu... không có việc gì chứ?” Tôi nghe thấy học sinh lớp trên kia có điểm do dự nói.

“Không sao.” Từ rung động của làn da gần sát tôi kia, thanh âm của Draco mang theo hơi hơi rung động không dễ phát hiện vang lên từ phía trên, “Xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Tôi cảm thấy cậu ấy đứng lên, âm thanh cửa bị đẩy ra rồi đóng lại. Sau đó hai ngón tay chính xác kẹp lấy tôi, túm tôi ra khỏi cổ áo của cậu ấy.

“Cậu có thể... biến trở về hình người.” Draco nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôi giải trừ Animagi, phát hiện chúng tôi đã về tới trong phòng ngủ của Draco. Draco đang đứng ở trước mặt tôi, ôm cánh tay lạnh khốc nhìn tôi, biểu tình có thể nói là âm ngoan.

Chẳng qua từ hai gò má đến cổ lại hơi hơi đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 178: Tháng mười một

“Ừm...” tôi ngạc nhiên nhìn Draco, “Mặt của cậu đỏ.”

Khuôn mặt Draco đỏ vài phần, ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm tôi; cậu ấy hít sâu thật dài một chút, thật giống như đang kiểm chế tính khí của mình, nhìn vào góc trên trần nhà nói: “Mình nghĩ mình đã hoàn toàn thấy rõ ràng hình dạng Animagi của cậu.”

“Ừ.” Tôi khó hiểu trả lời.

“Cho nên có lẽ cậu có thể về được rồi.”

Lập tức tôi cảm thấy bị tổn thương. “Vì sao?”

“Lát nữa cha cậu trong hình dạng con chó sẽ tới, nếu cậu hi vọng ông ta bởi vì tìm không thấy cậu mà ồn ào trong phòng sinh hoạt chung, xin cứ tự nhiên.”

“Minh đi đâu không cần phải báo cáo với ông ấy từng việc.” Tôi nói.

“Đi chỗ khác thì không sao cả, đến chỗ mình thì sẽ không như vậy.” Draco tròn con mắt, “Merlin cười chớ! Minh không tin cho tới bây giờ cậu vẫn đoán không ra lý do ông ta lúc ẩn lúc hiện ở trong này.”

Thực tế là tôi đã loáng thoáng nhận ra.

“Minh không biết vì sao ông ta lại biết chúng ta từng qua đêm ở cùng một phòng, có lẽ trong Slytherin có tai mắt của ông ta chẳng hạn... Tóm lại,” Draco nhún nhún vai, “Hiển nhiên ông ta chỉ là muốn tới tìm cách phá hoại cơ hội chúng ta ở cùng một chỗ.”

“Minh với ai cùng một chỗ cũng không cần nhất nhất báo cáo cùng chú ấy.” Tôi nói, “Có lẽ có người tự cho mình có quyền lợi can thiệp vào hành vi của mình, không cho quan hệ với cậu là chú ấy.”

“Thôi đi,” Draco hướng tôi nheo con mắt lại, “Minh dám nói kỳ thật cậu rất vui khi bị quản thúc, uhm?”

Tôi có chút ngượng ngùng cùng tức giận mím môi. Cùng lúc tôi cảm tức với bản thân bị can thiệp vô nghĩa, nhưng về phương diện khác... tôi không thể phủ nhận bản thân trong lòng có một tia mừng thầm vì được đề ý. Như là lo lắng con gái cùng người trẻ tuổi đáng ghét tiếp xúc này đó, những chuyện này... rất giống hành động mà người cha sẽ làm.

Draco nhìn biểu tình của tôi, có điểm chịu không được tròn con mắt.

“Cho dù cậu luôn không chịu thừa nhận, chẳng qua... Được rồi, xét thấy tính đặc thù của thân phận ông ta đối với cậu, mình nguyện ý ở phương diện này có chút tôn trọng ông ta.” Draco mở khóa cửa, “Đi thôi, cậu nên rời khỏi đây thôi.”

“Đương nhiên không,” Tôi mạnh miệng nói, “Hôm nay mình hy vọng có thể nán lại với cậu một lúc. Cậu xem, mấy ngày nay mình bận quá... Thế cho nên chúng ta hầu như không có thời gian tâm sự.”

Sau khi Draco nhìn tôi, trả lời:

“Đúng vậy, cậu bận quá. Minh không thể hiểu cậu đến tốt cùng là đang làm cái gì mới có thể vội đến mức ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không đủ,” cậu vươn tay, ngón tay cái ở trên làn da ẩm ướt phía dưới mắt tôi nhẹ nhàng vuốt một chút, “Chẳng qua ít nhất mình có thể nhìn ra cậu hiện tại cần nhất không phải nói chuyện phiếm mà là nghỉ ngơi.”

“Draco...” Tôi ấp úng nói.

“Đi thôi,” Draco cời bỏ cà vạt, thuận tay đem nó để trên ngăn tủ, “Thừa dịp hôm nay không có nhiều chuyện cần bận rộn như vậy, ngủ ngon nào.”

Tôi hít hít cái mũi. Rốt cuộc là từ khi nào thì Draco đã từ một cái du côn cắc kè trưởng thành thành tên chọc người cảm động?

Tôi mở cửa phòng đi ra ngoài, lại nhanh chóng trở về.

“Minh cam đoan,” tôi cẩn thận nói, “Xong xuôi trận việc vội vàng này, mình nhất định sẽ ở bên cạnh cậu.”

“Tất nhiên. Minh không chút nghi ngờ với việc này.” Draco nhướn nhướn lông mày, “Cho dù cậu làm không hết việc, ít nhất cũng phải dành ra thời gian một ngày đến xem trận đấu của mình. Minh hi vọng cậu không quên trận đấu Quidditch giữa Gryffindor cùng Slytherin sắp tới.”

Trên thực tế, tôi hoàn toàn quên.

Tôi vội vàng đem sự xấu hổ thiếu chút nữa để lộ ở trên mặt hủy diệt, mueri phần Slytherin mà nhướn cao lông mày, lấy một loại giọng điệu đương nhiên nói, “Quên việc này? Cậu đang nói đùa. Minh đương nhiên sẽ đi.”

“Tốt,” Draco mỉm cười đứng lên, trong ánh mắt màu lam bụi lóa ra quang mang, “Khi người cha mang hình dạng con chó của cậu phát hiện mình là người cười Tia chớp mà ông ta đưa cho cậu, không biết sẽ có vẻ mặt thế nào? Minh thật sự là không thể chờ đợi được với chuyện này...”

Tháng mười kết thúc với một buổi tối mưa to gió dữ. Gió tháng mười một bắt đầu như dao găm cắt vào hai gò má. Sáng sớm mỗi ngày, bãi cỏ khô vàng bên ngoài Hogwarts cùng đất đai đều che một tầng sương giá xám trắng. Bầu trời thoạt nhìn thăm thẳm mà sáng sủa, đỉnh núi xung quanh Hogwarts đã là một mảnh trắng xóa.

Nhiệt độ không khí trong lâu đài giảm xuống nhiều như vậy, khi vào giờ nghỉ ở trên hành lang, rất nhiều học sinh đều mang găng tay da rồng thật dày.

Trận đấu Quidditch ngày đó, thời tiết sáng sủa mà rét lạnh. Mọi người quấn khăn màu bạc, xanh biếc cùng găng tay, cùng với biểu tượng năm nay——vương miện màu bạc nho nhỏ tinh xảo, bữa sáng qua đi sẽ đến ngôi chính tề ở một khu vực trong khán đài sân bóng.

Một lát sau, đội Slytherin đổi quần áo xong, xếp thành hàng đi ra phòng thay quần áo, trên khán đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Draco đứng ở dưới ánh mặt trời, mái tóc vàng nhạt lờ lờ tỏa sáng. Cậu ấy đặc ý hướng khán đài vỗ vỗ vương miện nhỏ màu bạc trên ngực, đưa tới một trận vỗ tay nhiệt tình hơn cùng reo hò mang theo mong đợi hướng trên khán đài của Gryffindor nhìn lại.

Chỉ có tôi mới hiểu được rốt cuộc là cậu ấy đang nhìn cái gì; tôi nhìn không được hé miệng một chút, lấy ống nhòm của Blaise đưa cho nhìn về phía đối diện—— không ngoài sở liệu, chú Sirius bị chọc tức. Lửa giận cao ngất trùm mắt nhìn Draco, dùng sức vỗ tay vịn như không thấy đau một chút nào.

Nhóm tiểu sư tử nhiệt huyết đội Gryffindor đã đi vào sân bóng giữa tiếng hoan hô nồng nhiệt. Sau khi đội trưởng hai bên bắt tay, trận đấu bắt đầu.

Tôi rất muốn nói trận đấu đặc biệt tuyệt vời, nhưng đây tuyệt đối không phải sự thật.

Năm nay Gryffindor và Slytherin đều có người mới gia nhập. Ron Weasley đảm nhiệm thủ môn Gryffindor, mà Goyle và Crabbe gia nhập đội bóng Slytherin làm tay đánh bóng.

Ron Weasley thoát nhìn hồi hộp quá mức; Slytherin liên tục ghi điểm. Mỗi một điểm ghi được, trên khán đài Slytherin luôn vang lên một trận hoan hô, tiếng hù, tiếng cười nhạo, điều này làm cho vị thủ môn mới của đội Gryffindor càng thêm không thể thả lỏng.

So sánh với bên này mà nói, tố chất tâm lý Goyle và Crabbe thì kiên cường dẻo dai hơn—— Được rồi, xét thấy lý giải trước sau như một của tôi với họ, tôi rất hoài nghi bọn họ thật sự có hiểu được cái gì gọi là hồi hộp không.

Harry và Draco một vòng lại một vòng xoay quanh trên khoảng không cầu trường; hành động của Weasley càng thêm chậm chạp khi cầu của Slytherin bay vào giữa gôn không ngừng nghỉ chút nào; khi điểm số Slytherin và Gryffindor đã là một trăm tám mươi so với hai mươi, nhóm tiểu sư tử đã thất vọng đành chỉ tiếng vỗ tay cùng tiếng cổ lên.

Nhóm tầm thủ hiển nhiên đã phát hiện quả bóng có cánh kia, bọn họ kẻ trước người sau bắt đầu truy đuổi lên.

Từ trong ống nhòm có thể nhìn thấy, khoảng cách giữa Harry và trái Snitch đã rất gần, nhưng Draco cách nó còn có một khoảng. Nhưng đúng lúc này, Harry rõ ràng chần chờ một chút.

Từ trên ý nghĩa nào đó, tôi dường như có thể hiểu được do dự của Harry. Bởi vì lúc này trận đấu đã kết thúc, nhà Gryffindor không thể nghi ngờ là sẽ thua. Nhưng Draco rất nhanh đã tiếp cận Harry, cũng vượt qua cậu ấy, chỉ kém một chút là bắt được quả cầu nhỏ kia.

Trái Snitch vàng nhanh chóng thay đổi phương hướng, lao xuống hướng mặt đất.

Thời điểm cách mặt đất mấy thước Anh, Harry không hề do dự. Cậu ấy nhanh chóng làm một động tác vô cùng nguy hiểm—— Toàn bộ cơ thể mạnh mẽ hữu khuynh, hai tay bỏ chỗi ra hướng phía trước bắt—— cậu ấy bắt được nó.

Trận đấu kết thúc, điểm số Slytherin và Gryffindor một trăm tám mươi so với một trăm bảy mươi.

Slytherin hết sức vui vẻ bởi thắng trận đấu; Gryffindor thoát nhìn cũng hết sức vui mừng bởi vì chỉ ít Harry khiến điểm số chênh lệch không lớn. Kết quả hai học viện trông khá đối lập, người không thể chấp nhận chính là Ron Weasley và Draco.

“Minh cách nó đã gần như thế...” Ở trong phòng nghỉ, Draco âm u nói.

Tôi hiểu cậu ấy có bao nhiêu mong muốn ở phương diện Quidditch đánh bại Harry, nhưng trong tình huống hai người gần như đồng thời tiếp cận trái Snitch vàng, xác suất Harry bắt được nó lớn hơn một chút. Đó cũng không phải bởi vì tôi cảm thấy kỹ xảo phi hành của Draco kém hơn Harry, chỉ là bởi vì liên quan đến tính cách của hai người—— Harry sẽ vì thắng lợi được ăn cả ngã về không, không tiếc vì thế mà mạo hiểm, nhưng tính cách Draco càng thêm cẩn thận, ít khi khiến chính mình lâm vào trong nguy hiểm.

Tính cách hai người có sự khác biệt, tôi không thể nói người nào rất tốt một chút—— tôi thường thức dừng cảm của Harry, nhưng trên thực tế, tôi chưa hề cho rằng đồ vật này nó còn quan trọng hơn sự an toàn của bản thân.

Đó không chỉ là sự khác biệt giữa hai người bọn họ, đó cũng là sự khác biệt giữa Gryffindor và Slytherin. Khi tôi còn là một học sinh lớp dưới, tôi từng oán giận qua vì sao Mũ phân nhà đem tôi phân đến Slytherin mà không phải Gryffindor; nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên Mũ phân nhà đã đúng.

Tôi thực sự không thích hợp với Gryffindor.

Trung tuần tháng mười một, chỉ thị số hai mươi lăm của Ma pháp bộ được ban bố xuống.

“Điều tra viên cao cấp với có thể nghiêm khắc trừng phạt học sinh Hogwarts, ngăn chặn và tước quyền lợi của người có quyền uy nhất, cũng có thể trừng phạt với giáo viên khác, có quyền ngăn chặn và cách chức sửa chữa.”

Nói cách khác, cuối cùng mụ Umbridge đã đạt được quyền hạn cao nhất của Hogwarts. Từ nay về sau, bà ta có quyền tùy ý khai trừ học sinh; có thể tùy ý xử phạt—— thậm chí là dùng cách xử phạt về thể xác học sinh. Từ nay về sau, nhóm giáo sư, bao gồm Dumbledore, cũng không thể che chở học sinh bị bà ta trừng phạt.

Ma pháp bộ chắc thật sự là bị “Dumbledore cực kỳ được người ủng hộ” trong tương tượng hù dọa đến mức não rút gân; cho dù danh dự của

Dumbledore không thể khôi phục, Bộ trưởng Ma pháp bộ cũng là Fudge ngu xuẩn đến khó có thể tin.

Umbridge sử dụng quyền lợi của mình tốt lắm, vì thế giá trị chán ghét của học sinh Hogwarts đối với bà ta đạt tới một đỉnh cao mới.

Hermione vội muốn hồng rồi, thành viên của G. H. R. S. đã muốn trải rộng khắp trường, nhân số cơ hồ chiếm một phần ba. Mà nhóm phòng chống phép thuật Hắc ám là một cái tiểu đoàn thể tương đối độc lập cũng bổ sung vào mấy thành viên mới.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 179: Trước khi nghỉ đông

Hạ tuần tháng mười một, Lão Hagrid về tới Hogwarts.

Tin tức này là ở một lần sau khi hoạt động của nhóm phòng chống phép thuật Hắc ám, do chú Sirius nói cho chúng tôi biết. Harry, Hermione, Ron Weasley vui đến mức tưởng chừng muốn nổi cơn điên, bọn họ lập tức quyết định vào thời gian vắng vẻ chút khoác áo tàng hình đi gặp người bạn to lớn kia.

Tôi chán chừ nói, “Ông ấy còn có thể trở về dạy bọn cháu sao?”

“Đương nhiên.” Harry bảo vệ nói, “Bác ấy mới là giáo sư chính thức môn Chăm sóc sinh vật huyền bí, giáo sư Grubbly Plank chỉ là dạy thay, không phải sao?”

“A,” tôi hàm hồ nói, “Giáo sư Grubbly Plank giảng bài rất thú vị.”

Harry có điểm chột dạ nói to, “Tiết Hagrid giảng cũng rất thú vị! Thật giống như bỏ cho rằng Hagrid cho tới bây giờ dường như chưa cho chúng ta xem qua động vật thú vị gì đó... Chẳng lẽ cậu không chào đón bác ấy trở về sao?”

“Rất hoan nghênh.” Tôi giả dối nói. Tôi phải thừa nhận, giải tán đám sâu lông quả thật có chút chán nản, nhưng Thần lửa cùng với con Bàng-mã đúng là thú vị. Mà quái tôm đuôi nõ là thú vị nhất.

Nhìn bọn Harry vì sự trở về của Hagrid mà vui sướng tự đáy lòng, tôi cho rằng vẫn là đem quan điểm bản thân giữ lại trong lòng, có điều, khá thích hợp.

Hiển nhiên học sinh có quan điểm đồng dạng như tôi hoàn toàn không nhiều, vào bữa sáng ngày hôm sau Hagrid một lần nữa xuất hiện ở bên cạnh bàn giáo viên, cũng không phải toàn bộ học sinh đều phản ứng nhiệt tình. Ông ta thoạt nhìn quả thực cực kỳ thâm trầm, râu mép dài bản hể hể bên dưới gương mặt đầy vết thương, có nhiều còn chảy máu.

Tôi thờ ra lãnh khí trong hàm răng: đến tột cùng là sức lực thương tổn cỡ nào mới có thể đem một người bán khổng lồ ngay cả Bàng Mã cán xé cũng không thêm quan tâm biến thành như vậy?

Thứ ba, chúng tôi mặc áo choàng thật dày, thâm nhất cước thiện nhất cước giẫm lên tuyết đi tới phòng nhỏ ở khu vực sân bắn của Hagrid, không ngoài dự kiến phát hiện một con trâu chết trên mặt đất, giáo sư Grubbly Plank được thay bằng lão Hagrid đang khiêng một đầu bò trên vai.

Thành thật mà nói, tôi không quá lý giải Dumbledore vì cái gì nhất định phải để cho Hagrid làm giáo sư môn này, rõ ràng giáo sư Grubbly Plank dạy tốt như vậy. Hagrid có thể tiếp tục làm thủ vệ khu vực sân bắn, ông ta vẫn có thể ở lại Hogwarts, không phải sao?

“A.” Draco phát ra một tiếng nửa là chán ghét nửa là thất vọng.

“Hôm nay chúng ta vào học ở chỗ này!” Đầu Hagrid hướng phía sau trong Rừng Cấm, lộ ra đặc biệt vui vẻ nói, “Hôm nay chúng ta sẽ học về một sinh vật đặc biệt hiếm thấy, thầy nghĩ mình có thể là người duy nhất trên toàn bộ Anh quốc thuần phục được chúng nó! Đến, mọi người đi theo thầy!”

Ông ta đi bước dài vào trong rừng, thỉnh thoảng quay đầu chăm sóc những học sinh niên cường đi theo phía sau, nói, “Không cần lo lắng! Chúng nó đặc biệt thú vị!”

Merlin, tôi nghe xong lời của ông ta đã cảm thấy dạ dày đau đớn. Chỉ mong thú vị lần này không phải có thể có người bị nhéo rơi đầu.

Hagrid đem con trâu đặt trên mặt đất, ngửa đầu phát ra một trận tiếng kêu to cổ quái, sắc nhọn. Thanh âm kia lượn vòng quanh quần ở trong rừng cây rậm rạp sâu thẳm, lộ ra cực kỳ đáng sợ.

Tôi thờ mạnh ra cũng không dám, khăn trương chờ đợi.

Một đôi mắt bạch quang giống như trên châu phát ra từ trong bóng tối hiện ra, ngay sau đó là đầu lâu, cổ, xương khô giống như cơ thể. Sương mù theo lỗ mũi to lớn của nó nhàn nhạt phun ra, nó nhìn chúng tôi một hồi, sau đó bắt đầu xé rách con trâu chết trên mặt đất.

Tôi liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhỏ giọng nói thầm với Draco: “Minh còn tưởng rằng sẽ là gì đó, dĩ nhiên là ngựa kéo xe.”

Draco thoát nhìn có điểm kỳ quái. Lông mày mảnh khảnh hơi cau, thẳng tắp trùng mắt sinh vật kỳ diệu kia, trên mặt hiện ra một tia chán ghét cùng biểu cảm lẫn lộn.

“Draco?” Tôi lo lắng kêu một tiếng.

“Ừ.” Một lát sau, cậu ấy nhàn nhạt lên tiếng, “Cậu gọi nó là ngựa?”

“Ít nhất nó là ngựa sống.” Tôi nói.

“Nó không phải ngựa.” Draco nói.

“Cái gì vậy?” Cô nàng Ấn Độ nhà Gryffindor hoảng sợ hỏi, “Cái gì ăn nó?”

Tôi có chút kinh ngạc nhìn một chút học sinh đang tụ họp ở bên kia; bọn họ có chút sợ hãi lui ra phía sau, mờ mịt nhìn xung quanh, tựa như căn bản không nhìn thấy thân hình khổng lồ kia của nó.

“Vong mã!” Hagrid kiêu ngạo nói, “Hogwarts này có một đoàn đầy. Đương nhiên rồi, thầy biết đại đa số các trò không nhìn thấy nó. Hiện tại, ai có thể nói cho ta biết, vì cái gì?”

“Vong mã.” Tôi có chút kinh ngạc tò mò lắm bậm một tiếng, “Minh chưa từng thấy nó trên sách.”

“Đó là bởi vì nó rất xui xẻo.” Draco nói, “Ngoại trừ nhóm sinh vật nguy hiểm của Bộ ma pháp và Bách khoa sinh vật ma pháp, có quyển sách nào nguyện ý ở trên trang giấy của nó ghi lại tên chúng nó chứ?”

“Điềm xấu?” Tôi hứng thú dạt dào hỏi.

“Nghe nói đại biểu vận hạn, điềm xấu, máu tanh và vân vân.” Draco nói, “Còn có tử vong.”

“Em biết!” Hermione lớn tiếng nói, “Chỉ có người trực tiếp chứng kiến tử vong mới có thể thấy nó.”

Lòng tôi cứng lại, móng tay rơi vào thật sâu trên cổ tay Draco.

Tháng mười hai, theo kì nghỉ đông từ từ tới gần, trên bầu trời so với trước kia càng nhiều tuyết rơi, toàn bộ lâu đài Hogwarts bị tuyết vừa dày vừa nặng vây quanh, trong cửa sổ lộ ra chút quang mang màu vàng ấm áp.

Bài tập so với trước kia cũng càng nhiều, thật giống như nhóm giáo sư muốn dùng đồng luận văn đem chúng tôi đè sập trước kỳ nghỉ.

Trong lò sưởi âm tường trong phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin, ngọn lửa hùng hực cháy, những củ gỗ ở trong khoang lò đom đốp rung động, ngẫu nhiên bắn ra mấy đám tàn lửa, vẩy ra trên sàn nhà đá màu xám rồi từ từ tắt.

Tôi đơn độc ngồi ở trên tấm da dê, một tay cầm bút lông chim nhanh chóng viết luận văn trước một ngày cuối cùng trước kì nghỉ; thường thường nhìn trộm Draco. Draco ngồi bên cạnh tôi, hết sức chuyên chú nhìn tài liệu tham khảo luận văn, ánh lửa màu đỏ toát ra bất định chiếu vào trên làn da tái nhợt có điểm bệnh trạng của cậu ấy.

Mấy ngày nay tôi luôn suy nghĩ về Draco. Tôi đương nhiên nhớ, vào trước nửa năm thứ năm, cậu ấy chưa bao giờ có sự chú ý đặc biệt tới hàng ngũ kéo xe của Hogwarts.

Mọi thứ đều là bắt đầu từ năm thứ năm. Chỉ qua một kì nghỉ ngắn ngủi, cậu ấy lại thấy tử vong?

Trong tình huống cha cậu ấy trùng hợp là một Tử thần thực tử?

Sau khi Voldemort sống lại?

Tôi từng làm cho một Muggle bỏ mạng. Tôi biết người cận kề kia chết chưa đền hết tội, tôi cũng hiểu đó là bất ngờ không thể không chế. Thế nhưng cho tới bây giờ, tôi cũng sâu sắc nhớ rõ cảm giác khi một đóa lửa linh hồn dập tắt ở trước mắt.

Cho dù là Blaise cũng vô pháp vượt xuống hoàn toàn cái loại sợ hãi cùng ghê tởm chảy ra từ chỗ sâu trong linh hồn này.

Tôi đã sống lâu rồi.

Nhưng Draco cũng là một thiếu niên mười lăm tuổi chân chính. Cậu ấy vừa ngạo mạn lại vô lễ, nuông chiều từ bé, ngang ngược, hư vinh ác liệt, toàn thân tản ra một cỗ quý tộc tức giận và ác, ở trong mắt đại đa số người, cậu ấy là một tên hỗn đản đáng giận mà ghê gớm.

Cảm tạ Merlin khiến tôi có cơ hội gần kề cậu ấy, nhận thức cậu ấy, phát hiện nội tâm của cậu ấy vẫn có thiên chân ôn hoà. Tính khí cậu ấy tuy tôi tệ nhưng cũng không hỏng hoàn toàn.

Thâm tâm thiên chân dịu dàng đó khiến tôi trân trọng, nên khi tôi loáng thoáng ý thức được sau khi nghỉ hè cậu ấy có thể gặp được chuyện tình gì, tôi mới đau lòng cùng khó chịu như thế.

Bây giờ nghĩ lại, ngay từ khi nghỉ hè thì cậu ấy đã có điểm không bình thường, vậy mà tôi vì cái chết tiệt gì vào bây giờ mới phát hiện?

Tôi sớm nên nghĩ đến, thân là Tử thần thực tử nổi tiếng với sự tàn nhẫn, Lucius Malfoy tất nhiên sẽ trở lại bên cạnh Voldemort, vậy nên vì cái gì mà tôi không nghĩ tới Draco sẽ phải chịu chấn động cùng và ảnh hưởng?

Là từ khi nào thì? Từ lúc viết ở trên cái túi “Không nên hồi âm”? Từ khi cậu ấy quá nhiệt tình với một loại hộ mệnh như Phấn ấn thân? Từ khi cậu ấy đưa cho tôi cái đai lưng cùng được tề kia?

Tôi vô cùng tự nguyện làm đối tượng độc bầu tâm sự của cậu ấy, vì tôi hiểu biết cậu ấy; bởi vì cậu ấy yêu thương người nhà của mình, cậu ấy sẽ đem tất cả dằn xuống đáy lòng, cái gì cũng không nói.

Tựa như cho dù không có lời thề Bất-khả-bội, tôi cũng tuyệt đối không hướng Hội Phượng Hoàng nói ra cứ điểm, kể cả giáo sư Snape.

Ở trên vấn đề có liên quan tới sự an nguy sống chết của người nhà, cậu ấy cũng sẽ không tạo ra một chút mạo hiểm; một chút nguy hiểm với tôi cũng sẽ không có.

Thời gian trong tương lai, Tử thần thực tử và Hội Phượng Hoàng chỉ có một cái có thể tồn tại, chúng tôi còn có thể giống như hôm nay bình tĩnh hoà nhã như vậy mà ngồi cùng một chỗ sao?

“Minh biết mình khiến cậu không nở dãi ánh mắt,” Draco hơi hơi xoay mặt, mái tóc đậm kim sắc mềm mại di chuyển, “Chẳng qua tiểu thư thân ái nhất của mình, cậu có biết cậu đã nhìn chăm chăm mình ước chừng một giờ không?”

“Một giờ?” Tôi lập tức thẳng thân mình đáp lại nói, “Khoa trương là thủ pháp tu từ lưu hành mới nhất của các quý tộc sao? Đương nhiên rồi, xin tin tưởng mình cũng không phải là thất lễ mà đâm chọc, bất quá mình nghĩ thủ pháp tu từ này dùng được hay không cũng không có thể khoa trương bao nhiêu. Có lẽ giáo sư văn học gia đình của cậu có thể cho cậu một chút trợ giúp.”

“Merlin ơi, chẳng lẽ là lỗi tai của mình có vấn đề gì sao? Quý tộc từ năm tuổi đã bắt đầu được dạy dỗ văn học,” lòng mảy Draco chọn cao cao, “Mới vừa rồi mình cho là mình nghe thấy một người không hề có thương thức với văn học xoi mói mình đâu.”

Được rồi, ít nhất ở phương diện trình độ văn học, Draco có thể không hề lo lắng thảng qua tôi.

“Nếu năm tuổi liền tiếp thu giáo dục, mình tin tưởng.” Tôi oán hận nói.

“Minh thật sự không chút nghi ngờ với chuyện này.” Draco dùng giọng nói hoài nghi nói. Cậu ấy đứng dậy, mang trên mặt mỉm cười đáng giận, “Nếu tiểu thư Hopper không nghĩ tiếp tục đem ánh mắt dính vào trên mặt của mình, vậy có lẽ mình có thể rời đi một chút, để thu thập xong hành lý của bản thân cho kì nghỉ.”

“Ngày mai mới là ngày cuối cùng, không phải sao?” Tôi nói, “Vì sao không để ngày mai thu dọn?”

“A, xin thứ lỗi.” Draco lười biếng nói, “Dù sao cậu cũng biết, không phải bất luận kẻ nào cũng giản dị... giống như cậu.”

“Chê giễu người khác mặc kệ cũng không phải là một thói quen tốt.” Tôi dùng dư quang chú ý về mặt của cậu ấy, làm bộ tùy ý nói, “Draco, cậu muốn ở lại trường không?”

Draco nhướn nhướn mày. “Ở lại?”

“Nếu cậu ở lại,” tôi hướng cậu ấy mỉm cười, “Minh cũng ở lại. Chúng ta có thể cùng trải qua lễ Giáng Sinh.”

Draco nở nụ cười.

“Danh sách đã báo lên trên.” Cậu ấy nói, “Huống hồ mình đã đáp ứng ăn com Giáng Sinh cùng với mẹ mình.”

“Thật đáng tiếc.” Tôi nói.

“Đúng vậy.” Draco nói.

Ngày mười lăm tháng mười hai, toàn bộ thời tiết của Anh quốc đều đặc biệt sáng sủa. Tôi cùng Draco kéo hành lý của mình, bước lên tàu tốc hành Hogwarts, xuyên qua hơn phân nửa Anh quốc, vào chặng vạng đến sân ga chín ba-phần-tư.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 180: Kỳ nghỉ Giáng Sinh

Sau hơn ba tháng, trang viên nhà Sadie đã có những thay đổi rõ rệt.

Hoa viên sau nhà dường như đã được thay đổi hoàn toàn, bây giờ nó thực sự xứng đáng với cái tên “hoa viên” của nó. Đài phun nước cũng đã lại phun những tia nước trong veo. Những dây hoa leo, không biết đã được nhổ từ chỗ nào, bùng bùng sức sống mọc leo khắp nơi, nở ra những bông hoa nhỏ nhỏ màu vàng xinh đẹp và nhờ tác dụng của pháp thuật, chúng có thể nở quanh năm. Chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ trong vườn sẽ phát hiện ra loài hoa linh lan, xanh mượt với những chuỗi hoa đẹp đẽ vô cùng, tựa như những món trang sức long lẫy nhất mà người ta có thể thấy trong cửa hiệu trang sức.

Phía xa xa là một rừng táo dại nhỏ, khi những cơn gió lạnh thổi qua đám cành cây trơ trụi sẽ có thể trông thấy những quả táo nho nhỏ bị che giấu. Ngay phía sau cánh rừng là một cái hồ nước trong veo như thủy tinh. Bên cạnh hồ có một căn nhà gỗ nhỏ. Mía nói cảnh sắc mùa thu ở đây rất đẹp, Blaise rất thích đến đây để ngắm cảnh.

Nghỉ đông, tôi quay về nhà Sadie. Điều này khiến Mía cao hứng đến phát điên. Cũng vì thế mà lượng công việc của nó tăng đột biến làm nó không thể ngày ngày bám theo tôi. Hiển nhiên Dolly không hề nương tay khi phạt nó.

Blaise cũng rất cao hứng, cô ôm chặt lấy tôi, khiến tôi muốn nghẹt thở: “Con yêu! Con không biết không có con ở nhà, mẹ đã buồn đến thế nào đâu!”

Nhưng mà nhìn khí sắc hồng hào cùng gương mặt có chút tròn tròn của cô, tôi vô cùng hoài nghi cái gọi là “buồn” đó. Huống chi cô còn sắm một cái TV để giải trí nữa.

Đúng vậy, là TV đấy. Khi tôi lần đầu trông thấy TV được đặt trong phòng và có vẻ không hề thích hợp với căn phòng kiểu cổ này thì không thể tin nổi vào mắt mình. Tôi không thể không đi vòng quanh nó mà ngắm nhìn. Nên biết rằng tôi đã không thấy TV được mười mấy năm rồi.

Đương nhiên, ở trang viên Sadie thì chẳng thể bắt được tín hiệu truyền hình nhưng mà Blaise đã mua cả đầu video để xem. Cô rất ngồi xem băng video bằng cái TV đó, có đôi khi cũng sẽ kéo tôi cùng xem với cô.

Vào thời điểm này, dân Muggle có rất nhiều tác phẩm điện ảnh nổi tiếng. Ánh mắt của Blaise cũng tốt lắm, mỗi một cuốn video đều là những bộ phim kinh điển ăn khách. Khi hai chúng tôi cùng xem, tôi lại nhớ đến khoa học kỹ thuật của Muggle, thứ mà tôi đã quên mất trong suốt thời gian qua. Đây là một loại sức mạnh không thua kém gì pháp thuật. Làm đôi lúc tôi cũng suy nghĩ vu vơ.

Nếu có ai đó lấy băng video đưa cho đám phù thủy luôn xem thường Muggle, cho đám Tử Thần Thực Tử ưa thích giết hại Muggle xem... có khi nào nguy cơ chiến tranh sẽ lập tức biến mất không nhỉ?

Đương nhiên, cũng chỉ là nghĩ vớ vẩn thôi. Cho dù không ai thừa nhận công khai nhưng quả thật là có không ít phù thủy ẩn mình sinh sống giữa dân Muggle, không phải cứ là phù thủy thì hoàn toàn không biết gì về Muggle cả. Bọn họ xem báo chí của Muggle, kết bạn với Muggle. Có khi còn kết hôn với Muggle và che giấu hoàn toàn thân phận phù thủy của mình với bạn đời, họ sinh sống như một Muggle chân chính, cũng tiếp nhận kiến thức của Muggle như bất kỳ một Muggle nào khác. So với tôi, có khi họ còn hiểu biết về Muggle nhiều hơn nữa đấy.

Rất nhiều phù thủy cho rằng Muggle là giống loài lạc hậu, thật ra nguyên nhân chủ yếu xuất phát từ tâm lý bài xích đã ăn sâu trong suy nghĩ của các thế hệ phù thủy đi trước mà thôi. Căn bản là họ sẽ chẳng thèm đi tìm hiểu về Muggle, trong khi khá nhiều đồng bào của họ đã sớm tiếp nhận sự thật này.

Giáo sư Snape có nói chương trình học Bề quan bí thuật của tôi sẽ tiếp tục học ở nhà Black. Tôi chỉ dám oán thầm trong lòng. Thật ra nếu giáo sư có thể cách vài ngày lại xuất hiện ở nhà Sadie dùng bữa sáng thì cũng có thể dạy cho tôi ở đây mà.

Tôi không thể không nghĩ rằng giáo sư xấu hổ. Bởi vậy khi kỳ nghỉ vừa bắt đầu, lúc cùng dùng bữa sáng, thầy đã trưng ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc. Mỗi lần trông thấy gương mặt không chút biểu cảm đó, tôi lại cảm thấy bao tử mình nó đau đau.

Tôi nghĩ, thật sự tôi có thể hiểu được sự cần thiết khi khỏe mạnh cả tâm sinh lý mà. Người trưởng thành cũng cần mà, đúng không? Tôi ủng hộ trăm phần trăm ủng hộ việc giáo sư trở thành một thành viên trong gia đình mà.

Nhưng dần dần, tôi và giáo sư cũng có thể tiếp nhận sự tồn tại của đối phương.

Cái gọi là chương trình học Bề quan bí thuật ở nhà Black thực tế chỉ mỗi học có một lần vào ngày thứ tư của kỳ nghỉ. Sau đó giáo sư Snape nói tôi tạm thời được nghỉ. Vì đã dần thích ứng với thói quen của giáo sư, có một lần tôi đánh bạo hỏi lý do.

“Có chút phiền toái nhỏ.” Giáo sư Snape trả lời nhẹ nhàng như vậy đấy. Cho dù tôi có chút bất mãn với câu trả lời này nhưng mà... nếu muốn hỏi cặn kẽ thì cần có dũng khí rất lớn đó.

Đêm trước lễ Giáng Sinh, Dolly chặt một cây thông xinh đẹp từ rừng cây gần nhà đặt trong đại sảnh của trang viên Sadie. Trên đó được trang trí bằng những ngôi sao và chuông pháp thuật mà tôi đã mua ở Hẻm Xéo. Trong phòng còn thả rất nhiều tiểu tinh linh lấp lánh để trang trí.

Tay vịn cầu thang và đồ dùng trong nhà được lau sạch sẽ. TV cũng được chuyển từ phòng ra đặt ở đại sảnh. Từ lâu hai nhìn xuống có thể thấy được cây thông Noel xinh đẹp vô cùng được đặt chính giữa đại sảnh.

Điều không được hoàn mỹ chính là dưới gốc cây thông chỉ có sáu món quà, so với cây thông thì quá nhỏ. Nhưng điều tuyệt vời chính là tôi sẽ cùng với người thân của mình trải qua một Giáng Sinh tuyệt vời nhất.

Nhưng vào ngày lễ Giáng Sinh, giáo sư Snape lại không đến. Blaise nghe điện thoại xong thì cười xin lỗi tôi: “Severus nói có việc đột xuất, không thể cùng chúng ta đón Giáng Sinh. Con yêu, con sẽ không giận chứ?”

“Đương nhiên!” tôi nói, “Đây không phải là lỗi của giáo sư.” Chúng tôi đều biết rõ “việc đột xuất” đó chính là việc của Hội.

Blaise đưa mắt nhìn ra cửa sổ, hướng về phía xa xa. Khi cô quay đầu nhìn lại, trên mặt lại là một nụ cười.

“Mẹ nghĩ ít nhất anh ấy có thể đón năm mới cùng chúng ta!” Cô nói, “Được rồi! Chúng ta cùng đi mở quà nào!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 181: Malfoy ngoại truyện 4

1995. 12. 25

Một quyển “Bách khoa toàn thư chú ngữ” rất dày được đặt trên cái bàn màu đen được chạm khắc hoa văn, bên cạnh là một số vật phẩm được làm thủ công tinh xảo.

Khủy tay của Draco Malfoy chống trên bàn, thân thể nghiêng về phía trước. Cậu linh hoạt lấy một con dao nhỏ lách vào khe hở của mặt dây chuyền, sau đó dùng một cái mỏ nút chai để mở rộng cái khe đó.

Hôm nay là lễ Giáng Sinh. Trước đây, vào lúc này lễ ra cậu đang ở dưới gốc cây thông Noel với tâm trạng hưng phấn bùng bùng và mở quà. Chứ không phải đang rảnh rỗi phát cuồng mà tìm cách mở cái mặt dây này để giết thời gian. Lý do khác biệt như thế là vì Chúa tể Hắc Ám đang triệu tập các Tử Thần Thực Tử.

Thoạt nhìn thì số lượng Tử Thần Thực Tử nhiều hơn hồi hè một chút, bọn họ chiếm cứ toàn bộ đại sảnh, gốc cây thông Noel được trang trí lộng lẫy đẹp đẽ thế nhưng lại bị tống vào trong góc, bị rất nhiều người đá tới đá lui không thương tiếc.

Nhưng mà nếu là do ý của Chúa tể Hắc Ám thì chẳng có kẻ nào dám bất mãn gì về thời gian triệu tập cả.

“Bộp” một tiếng, một gia tinh đột ngột xuất hiện trong phòng.

“Cậu chủ...”

Tay Draco run lên, lưỡi dao sáng lóa lập tức để lại một đường trên tay cậu. Cậu bỏ con dao ra, cảm thấy tức giận, một bên liếm vết thương nhỏ trên tay một bên trừng mắt nhìn con gia tinh lỗ mãng kia.

Gia tinh đáng thương cực kỳ hoảng sợ. Nhưng nó cũng cố gắng nói trong cơn sợ hãi: “Bà chủ sai tôi thông báo với cậu chủ, ông chủ đã trở về phòng của bà.”

Nó cúi người thật thấp, nhanh chóng biến mất.

Hội nghị của Tử Thần Thực Tử đã xong?

Draco lăm bầm một tiếng, đứng dậy khỏi ghế, bỏ mặc mớ dụng cụ làm thủ công trên bàn, đeo mặt dây lại trên cổ, mở cửa và đi đến phòng của mẹ cậu.

Trong phòng của Narcissa Malfoy đã đặt một cái bàn lớn, bữa tiệc Giáng Sinh đã được dọn lên. Bà cau mày, chồng bà đang ở phía bên kia cái bàn xem báo.

“Giáng Sinh năm nay chúng ta sẽ ăn mừng trong phòng của mẹ?” Draco cau mày nói. Cậu kéo ghế ra và ngồi xuống đối diện cha cậu.

“Quả thật là khiến người khác không vui nhưng so với ăn mừng ở bên ngoài thì tốt hơn nhiều.” Narcissa lấy khăn che miệng, giống như trước mặt bà không phải là tiệc Giáng Sinh với những món ăn phong phú mà là thứ gì đó khiến người ta chán ghét, “Nếu muốn ở bên ngoài, Giáng Sinh của chúng ta nhất định sẽ bị phá bình.”

Draco đương nhiên hiểu rõ. Cậu cũng chỉ là nói thể thôi. Hiện tại toàn bộ trang viên Malfoy, ngoại trừ phòng ngủ thư phòng cùng mặt thất, còn lại chỗ nào cũng là đám phù thủy với vẻ mặt dương dương tự đắc. Mà không thể nghi ngờ là các Malfoy vô cùng chán ghét khi phải mừng Giáng Sinh với đám người ngoài.

“Từ trước đến giờ con chưa từng phải mừng Giáng Sinh ở nơi nhỏ hẹp như vậy.” Draco thuận miệng oán giận.

“Con yêu, ít ra thì con cũng không phải ngủ thấy mùi đồ ăn tràn ngập trong phòng của con!” Bà Malfoy chán ghét nói. Bà đột nhiên nghiêng đầu, khó tin mà nhìn chăm chăm thẳng vào ngực của Draco, “Đó là cái gì?”

Draco không hiểu nên cúi đầu nhìn theo.

“À... là mặt dây chuyền. Con cảm thấy nó rất đẹp!” Cậu nhún vai nói, “Nhưng nó không phải của con!”

“Là của ai?” Narcissa hỏi.

“Sylvia.” Draco bất an nhìn Lucius, “Sylvia Hopper, mẹ, con đã kể cho mẹ về cô ấy rồi mà.”

“Sylvia...Hopper?”

Draco nhìn về phía mẹ cậu, đột nhiên cảm thấy hình như có gì đó không đúng; mẹ cậu thậm chí còn quên dùng khăn lau dưới mũi, thanh âm thì có chút kỳ lạ, làm Lucius Malfoy này giờ vẫn ngồi im cũng nhìn cậu.

“Đúng vậy, là quà sinh nhật Blaise tặng cho cô ấy.” Cậu nói dối, “Sao vậy ạ? Chỉ là một mặt dây chuyền thôi mà!”

“Blaise?” Narcissa nhướn mày, “Con đừng nói dối mẹ! Mặt dây này lẽ ra phải được bảo quản ở nhà Black mới đúng. Khi thím Walburga của mẹ còn chưa mất, mẹ đã từng trông thấy nó rất nhiều lần.”

Tim Draco đập mạnh.

“Chỉ là giống nhau thôi. Có gì lạ sao mẹ?”

“Con nghi ngờ trí nhớ của mẹ sao, Draco? Hay con nghi ngờ ánh mắt của mẹ?” Narcissa nói, “Con đang giữ hàng thật đấy.”

Trong lòng Draco có chút ảo não, nói dối mà không dùng đầu óc. Cậu hiểu ý của mẹ cậu. Mặt dây chuyền này được truyền lại trong gia đình quý tộc, là thứ vật phẩm duy nhất, ngoại trừ đồ dòm, không thể nào có vật thứ hai.

“Nói cho mẹ biết, Draco!” Narcissa cau mày nhìn con trai bà, “Con đang che giấu chuyện gì?”

“Không có!” Draco giống như vô cùng oan uổng kêu lên.

“Nếu đã không che giấu gì, như vậy...” Lucius gấp tờ báo lại, “Hãy giải thích với ta và mẹ con một chút, tại sao nó lại ở trong tay con trong khi lẽ ra bây giờ nó phải thuộc quyền sở hữu của Sirius Black?”

Draco nhìn cha cậu, có chút hốt hoảng. Cậu hồi hận khi lấy nó ra nghịch, nhưng chết tiệt hơn nữa, cậu không biết thứ này là của nhà Black mà.

“Giải thích một chút nào. Có lẽ Sirius có mối quan hệ đặc thù gì với con mà chúng ta không biết?” Lucius nhíu mày, “Hoặc là...mối quan hệ đặc thù với người có nó...tiểu thư Hopper?”

“Quan hệ đặc thù...cứ xem như vậy đi!” Draco cố gắng làm cho biểu tình của mình nhìn bình thường, giống như chẳng biết gì cả, dùng giọng điệu của một kẻ ngoài cuộc xem chuyện vui nói, “Nhưng cũng rất thú vị, cho dù trợ giáo Black là một Gryffindor, nhưng thật ra ông ta lại rất thiên vị nữ huynh trưởng Slytherin.”

“Quả thật rất thú vị! Nhất là khi bọn họ đều có một mái tóc đen cùng màu mắt xám. Như thế nào? Rất kinh ngạc? Ta nghĩ chắc con còn nhớ năm con học năm thứ ba, ta đã từng gặp cô bé một lần.” Lucius khòe miệng hơi hơi lộ ra một nụ cười lạnh, thân nhiên nói, “Tại sao đến giờ ta mới nhận ra nhỉ? Cô bé có bộ dạng giống hệt như Sirius Black khi còn nhỏ.”

Tâm Draco trầm xuống.

Cha và mẹ cậu rất chán ghét Sirius Black, nhất là cha, là một Tử thần Thực tử, trong cuộc chiến trước đây, ông và Black là kẻ thù không đội trời chung.

Nếu họ biết Sylvia là con gái của Sirius Black, chuyện gì sẽ xảy ra đây?

“Draco.” Lucius ngước cằm, đôi mắt xám lạnh nhạt nhìn thẳng vào con trai mình, “Con hãy đem tất cả những gì con biết nói hết cho ta. Hoặc là ta sẽ nói hết những gì ta biết cho Chúa tể.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 182: Nhà cũ

Edit: Nguyen_Khanh

Blaise đã chuẩn bị tốt mọi thứ, đương nhiên, có Dolly và Mía thì cô cũng không bận rộn như bao phụ nữ Muggle khác.

Nhưng cô vẫn kiên trì muốn tự mình quét tước bếp núc theo phong tục xưa. Do không đủ ma lực, pháp thuật về dọn dẹp của cô vẫn rất kém, nhưng cô vẫn rất phấn khởi cầm một cái khăn lau bình thường đem đồ dùng bằng đồng lau sáng bóng. Cái khăn lau phép thuật thì bị vứt chông chờ một bên. Dolly và Mía thì đứng trong góc khuất nhìn đầy trông đợi, chúng nó có vẻ rất muốn cướp lấy việc từ tay Blaise.

Đêm cuối cùng của năm, rốt cuộc thì giáo sư Snape không bị vướng “việc đột xuất” nữa. Dù là năm mới, thầy vẫn mặc nguyên bộ áo choàng phủ thủy màu đen, phía dưới dãy cúc áo dày đặc loáng thoáng trông thấy màu trắng của lớp trang phục bên trong. Thầy đứng ở cửa bếp, mang theo kiên nhẫn chờ đợi Blaise làm xong việc cô muốn làm.

Blaise lưu luyến lau khô lò sưởi âm tường, lại nhìn quanh nhà bếp một vòng.

"Được rồi!" Cô dùng ngữ điệu chắc chắn nói, "Sang năm mọi việc của chúng ta sẽ vô cùng thuận lợi!"

Theo phong tục bản xứ, trước năm mới, tộc trưởng sẽ dọn dẹp bếp núc, mục đích để trừ ma quỷ, hy vọng năm mới luôn an bình và thuận lợi. Trước giờ chúng tôi chưa từng làm như vậy vì chúng tôi cũng chưa từng có cái nhà bếp cho ra hồn.

Rõ ràng giáo sư Snape không hề tin tưởng cái phong tục này, nghe xong lời của Blaise, khóe miệng giật giật như muốn phản bác gì đó nhưng lại nhanh chóng ngậm chặt miệng.

Tôi quay đầu nhìn về mặt kiềng ché của giáo sư Snape. Tôi nghĩ Blaise cũng chẳng làm được vài năm đâu. Bởi vì có thể chẳng bao lâu nữa, tộc trưởng nhà chúng tôi sẽ đổi người. Đề phong tục này có thể tiếp tục duy trì, có lẽ Blaise sẽ phải mất công thuyết phục giáo sư đi quét dọn nhà bếp.

Buổi tối, chúng tôi cùng nhau ăn tối.

Sáng sớm ngày đầu năm, trang viên Sadie đã phủ đầy tuyết. Lúc tôi thức dậy, giáo sư Snape đã sắp rời khỏi trang viên.

Blaise đứng trước cửa sổ rộng mở, nhìn về phía cổng trang viên, dường như có thể thấy bóng giáo sư rời đi. Nhưng tôi biết, cho dù không có lớp kính thủy tinh phủ đầy băng giá che phủ tầm mắt, cô cũng chẳng thể thấy được bất kỳ thứ gì trong vòng hai mươi mét đó lại, cũng chỉ vì tuyết rơi dày đặc.

Vài bông tuyết bay từ cửa sổ vào trong cổ áo của cô, cô rung mình một cái, đóng cửa sổ lại.

Năm mới đến, cuối cùng tôi cũng phải đến bản doanh của Hội Phượng Hoàng.

Khi biết được tin tức này, tôi lập tức xách ba lô đi đến nhà Black.

Cũng không phải vì tôi nghĩ rằng ở cùng Blaise trong trang viên Sadie là quá mức yên bình. Chỉ là tôi có chút lo lắng cho Harry và Sirius. Hai người họ ở nhà cũ, “phiền toái nhỏ” mà Hội Phượng Hoàng đã gặp phải là cái gì? Bọn họ có bình an không?

Tôi cũng lo lắng cho Draco. Theo như tôi nghĩ khi cậu trở về nhà, dự kiến về tình huống mà cậu sẽ gặp phải, không có lúc nào là tôi không lo lắng cho cậu.

Khi tôi bước vào nhà Black đã là chạng vạng tối. Kreache xuất hiện ngay lập tức, một bên thân thiết hỏi tôi đã dùng cơm tối chưa, một bên nhận lấy áo choàng của tôi, dùng đôi chân ngắn ngủn treo áo choàng lên móc. Khi thấy tôi gật đầu, Kreache biến mất. Phòng bếp lập tức vang lên tiếng kêu hoảng sợ của bà Weasley.

Nhà cũ Black nhìn thoáng qua rất tốt, rất nhiều chỗ đã được thay mới và được lau dọn sạch sẽ không một hạt bụi. Trên cầu thang, cặp sinh đôi đang đùa giỡn và bị cô em gái nhà họ trách cứ.

Tôi lễ phép chào hỏi bọn họ, trong vòng thắc mắc tại sao họ không ở nhà Weasley, nhưng cũng có chút yên tâm. Ít nhất thì trông có vẻ chẳng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Điều khiến tôi hoàn toàn yên tâm chính là tôi thấy được Harry và Sirius ở phòng khách tối tăm trên lầu hai trong tình trạng hoàn hảo vô khuyết.

Sirius rảnh rỗi ngồi trên ghế sa lon, ngăn người nhìn chăm chăm vào lò sưởi âm tường, ánh lửa lập lòe phản chiếu trong ánh mắt chú ấy, trông chú ấy có vẻ suy sụp Harry và Ron chen chúc trong góc phòng khách, bên cạnh bình mực có một cây bút lông chim đã được ếm bùa Ánh sáng. Harry tâm sự nặng nề cúi đầu, Ron đang luyện thuyết gì đó, giáo sư Lupin im lặng đọc sách gần đó.

"Buổi chiều tốt lành!" tôi nói, "Năm mới vui vẻ!"

"Buổi chiều tốt lành!" giáo sư Lupin mỉm cười trả lời, khép quyển sách trong tay lại.

"Sylvia?" Harry kinh ngạc đứng lên, "Đã hơn mười ngày cậu không đến, sao..."

"Không phải tớ không muốn đến, giáo sư Snape không cho tớ đến!" Tòì sờ sờ bức tường trong bóng tối, cố gắng tìm công tắc mở đèn, "Giáo sư nói mọi người có chút phiền toái nhỏ!"

"Phiền toái nhỏ? Ông ta sao có thể..." Ron đứng bật dậy, tức giận đến lắp bắp, "...nói như thế?"

"Ừ? Thì sao?" Tòì không muốn nói chuyện. "Kreacher?"

Trong bóng đêm truyền đến một tiếng "ba", tòì có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ với đôi tai dài.

"Người có thể làm chỗ này sáng một chút không? Ta không thể thấy cái gì cả!" Tòì nói.

"Cha tôi bị thương nặng, kém chút đã chết..." Ron tức giận ồ ào.

Sau một thanh âm ong ong, trong phòng khách đột nhiên sáng bừng. Tòì không thể không nhắm chặt mắt, đến khi thích ứng được mới từ từ mở mắt ra.

"...may mắn Harry đã cứu được ông" Ron thì thào nói nốt nửa câu còn lại, miệng há to. Dưới ánh sáng màu vàng, tòì thậm chí có thể thấy rõ từng nốt tàn nhang của cậu ta.

Không chỉ có cậu ta có vẻ kinh ngạc, ngay cả người đang suy sụp trên ghế là Sirius cũng quay lại nhìn về hướng này.

Trên trần nhà cao cao là những ngọn đèn chùm xinh đẹp, những món thủy tinh trang trí rủ xuống lấp lánh tỏa ra ánh sáng màu vàng kim. Phòng khách vốn có vẻ âm u đáng sợ nhưng khi bật đèn lên lại vô cùng trắng lẹ và khí thế.

"Này..." tòì giật mình, "Vừa nãy trong tối tớ không thấy rõ. Hóa ra trong phòng khách đã thay đổi nhiều như thế! Thảm mới, rèm cửa sổ cũng mới..."

Còn có tay vịn ghế cũng mới, tấm ga phà bị sâu một găm cắn lung lổ chỗ cũng đã được sửa lại rất hoàn hảo, màu sắc cũng tươi mới xinh đẹp.

"Ta biết người máy tháng nay làm rất nhiều thứ, Kreacher, nhưng ta không biết người lại làm nhiều như vậy." Sirius lạnh lùng nói.

"Rất đẹp! Lúc nãy ở lầu một, cháu đã cảm thấy cả nhà sạch sẽ và chỉnh tề hơn rất nhiều..." Tòì nói, "Cháu nghĩ chú nên khen ngợi Kreacher vì đã cải thiện hoàn cảnh sống của mọi người chứ?"

"Có lẽ chú hẳn phải khen ngợi nó vì đã muốn làm chú phá sản!" Sirius thoát nhìn muốn nổi giận, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể phẫn nộ nói, "Chà trách đạo gần đây chú cảm giác mình ký hơi bị nhiều hóa đơn... tất cả là lấy tiền từ kho bạc của chú chi trả!"

Giáo sư Lupin cười cười đầy ẩn ý, "Gia đình sẽ không làm chủ nhân của chúng phá sản. Nếu không các phù thủy cũng sẽ không yên tâm khi giao việc mua đồ cho chúng."

Sirius hướng ánh mắt căm giận về phía Kreacher, "Ta nghĩ đèn phòng khách hỏng rồi, bởi vì nó cứ mờ mờ, nhưng ít ra thì nó cũng tự mở lên. Kreacher!" chú ấy chán ghét nhìn con gia đình già, "Người đã lên lút thay nó từ khi nào?"

Kreache cúi mình thật thấp, thanh âm the thé vang lên, "Sáu mươi tám ngày trước!"

Sirius nhìn nó chằm chằm, "Vậy sao người không mở đèn lên? Ít nhất mấy ngày nay ta cũng không cần dùng đến bùa Ánh sáng..."

Kreacher lại cúi thấp mình một cái, khô khốc lên tiếng, "Bởi vì chủ nhân không nói Kreacher mở lên."

Sirius giống như bị ghen, thiếu chút nữa là tời cười lớn.

Sirius hít một hơi thật sâu, tức giận nói, "Đi làm việc của người đi!"

"Vâng, chủ nhân!" Kreacher lại cúi đầu, xoay người rung đùi đắc ý rồi đi, lẩm bầm, "Chủ nhân chưa bao giờ bận tâm đến chuyện nhà Black. Kreacher không giống thế. Kreacher sẽ vì cô chủ nhỏ mà trang hoàng phòng ốc cho thật đẹp."

Lời nói của Kreacher khiến ánh mắt mọi người trong phòng tập trung hết vào tòì, tòì không thể không cảm thấy xấu hổ.

Tòì giả bộ như không có việc gì, quay đầu nhìn giáo sư Lupin, lảng sang chuyện khác, "Con không biết hôm nay lại có thể thấy giáo sư ở đây, giáo sư Lupin!"

"Đúng vậy, chúng ta đã không gặp bốn tháng rồi." Lupin khéo léo nói, "Có lẽ trò không chú ý đến, nhưng ngày kia chính là ngày trăng tròn."

Ở thế giới Muggle cũng có truyền thuyết về Người Sói, tất cả đều kể rằng Người Sói sẽ biến thân vào ngày trăng tròn. Cả phù thủy và Muggle đều hiểu được việc Người Sói không tự chủ được sự biến thân của mình có liên quan đến ma lực của ánh trăng. Nhưng thực ra, Người Sói không chỉ biến thân trong một ngày.

Thứ nhất mỗi một Người Sói đều có năng lực tự chủ việc biến thân của mình. Thứ hai, trước và sau trăng tròn vài ngày, đôi khi cũng không thể khống chế được năng lực biến thân.

Tôi rất vui mừng khi phát hiện lời hứa từ cuối năm thứ ba cũng vẫn được tuân thủ. Giáo sư Lupin đến nhà Black để mượn tầng hầm vượt qua mấy ngày biến thân này.

Giáo sư Lupin xem trọng việc này hơn bất kỳ ai khác, có lẽ vì vậy mà giáo sư thực hiện rất nghiêm túc. Tôi có thể hiểu được nguyên nhân, thầy ấy bất hạnh bị Người Sói cắn, thầy ấy hiểu rõ nỗi thống khổ của một Người Sói nếu còn giữ lại được nhân tính và nhận thức về đồng loại. Chính vì vậy, trong giới pháp thuật, giáo sư là người mong muốn không ai gặp cảnh ngộ như mình hơn bất kỳ ai.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 183: Nhà cũ 2

Edit: Nguyen_Khanh

Vào bữa tối, cả Sirius và Harry trông có vẻ nặng nề tâm sự, rất không có khẩu vị.

Khi đã dùng bữa xong, trời vẫn còn chưa tối, bà Weasley nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn, có vẻ muốn đi thăm ông Weasley. Cặp sinh đôi lập tức âm ỉ muốn đi cùng, ngay cả Ginny và Ron cũng nhìn mẹ bọn họ đầy kỳ vọng.

Bà Weasley do dự một hồi, cuối cùng cời tạp dề ra rồi nói: "Được rồi!" bà cảnh cáo, "Không được phép gây chuyện! Và...các con phải trở về nhà!"

Đám trẻ nhà Weasley hoan hô đứng dậy. Ron lúi cúi kéo Harry chạy ra ngoài cửa, hưng phấn nói: "Đi thôi, chúng ta đi chuẩn bị vài thứ!"

"Này..." Harry bị kéo thì lảo đảo một chút, "Tớ nghĩ...tớ không đi được..."

"Cái gì?" Ron kinh ngạc.

"Tớ phải...làm bài tập." Harry dừng một chút, "Bài luận của tớ vẫn chưa xong."

"Tớ cũng chưa xong, cùng lắm thì thức đêm làm thôi!" Ron nói.

"A, Đúng vậy!" đôi mắt xanh biếc của Harry trốn tránh ánh mắt Ron, sắc mặt tái nhợt, "Nhưng mà...Sylvia ở đây! Cũng không thể để cậu ấy ở đây một mình chứ, đúng không?"

"Cô ta không ở đây một mình, đã có chú Sirius và giáo sư Lupin còn gì." Ron nhìn Harry đầy hoài nghi, một lát sau nói: "...được rồi, tùy ý cậu vậy!"

Cậu ta xoay người đi theo hai người anh đi lên lầu. Harry nhìn có vẻ như thở phào nhẹ nhõm, cậu ấy ngồi xuống ghế, lấy tay xoa trán.

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ấy một chút, cầm tách cà phê đi theo giáo sư Lupin, ra khỏi bếp và đi lên lầu.

"Giáo sư Lupin, Weasley tiên sinh bị thương như thế nào vậy?" Tôi đứng bên cạnh cầu thang hỏi.

"À..." Lupin nói, "Ông ấy bị rắn cắn. Một con rắn rất lớn, miệng vết thương rất sâu, hơn nửa hình như nước bọt của nó có thành phần chống đông máu..."

"Lúc chiều Ron nói Harry cứu ông ấy?" Tôi ngạc nhiên, không thể nói tôi không tin Harry nhưng tôi không nghĩ cậu ấy có thể làm gì đó để chữa vết thương như thế..."

"Đúng vậy. Trò cũng biết đó, có đôi khi chúng tôi sẽ có một ít nhiệm vụ cần làm ở chỗ vắng người. Chỗ đó rất vắng vẻ. Nếu không nhờ Harry phát hiện ông ấy kịp lúc..." Lupin dừng lại trước một cánh cửa, nói, "...hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được."

Tôi giật mình: "Mọi người để Harry tham gia?"

"Không!" Lupin nhú mày, đẩy cửa ra, "Chúng tôi sẽ không để người chưa đủ tuổi tham gia. Trò có muốn vào ngồi một lát không?"

"Vâng!" Tôi nói.

Tôi đi theo sau Lupin vào phòng. Ngay sau đó thì choáng nặng.

Quần áo của Lupin luôn rất cũ kỹ, có đôi khi sẽ có vài mụn vá, nhưng rất sạch sẽ. Trong điều kiện kinh tế túng quẫn mà vẫn có thể chiếu cố tốt chính mình nhiều năm như vậy, bởi vậy tôi luôn nghĩ rằng thầy ấy là người rất giỏi việc nhà.

Bất quá sự thật trước mắt nói cho tôi biết, điều tôi nghĩ chưa hẳn đã đúng. Phương diện khác thì tôi không biết, nhưng tôi có thể xác định, ít nhất Lupin hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là "sắp xếp không gian hợp lý".

Căn phòng trước mắt tôi hiện giờ giống những căn phòng khác trong nhà Black, mang vẻ cổ xưa. Nhưng mà sát tường là những lồng sắt nhỏ, hoặc là thứ gì đó, dày đặc chất cao đến trần nhà. Trong rương có vài thứ nhìn khá quen mắt, dường như tôi đã từng nhìn thấy trong văn phòng. Bọn chúng chen chúc cùng chỗ, phát ra những thanh âm nhỏ nhỏ, và có vẻ như có thể rơi đổ bất cứ lúc nào.

Giáo sư Lupin dùng đũa phép cố định một cái hòm ở sát tường, cẩn thận lấy một bộ bàn ghế ra từ bên dưới cái đồng hồ độn đó, "Ngồi đây này, Sylvia!"

"À..." Tôi đặt tách cà phê lên bàn, chọn chỗ cách xa đồng rương hòm đó nhất mà ngồi, vô cùng bất an nhích nhích móng.

"Không cần lo lắng!" Lupin ngồi xuống đối diện tôi, mỉm cười, "Tôi đã dùng bùa chú định trụ chúng nó rồi. Tuy nhìn có vẻ nguy hiểm... nhưng sẽ không bị đổ đâu!"

"..." Tôi thì lại cho rằng nếu dùng bùa chú chỉ để cố định chúng không đổ, không bằng tìm cách sắp xếp chúng lại cho gọn gàng thì tốt hơn nhiều.

"Những gì giáo sư nói lúc nãy, con vẫn chưa hiểu, giáo sư Lupin!" tôi giả bộ bình tĩnh uống cà phê, "Giáo sư nói mọi người sẽ không để người đủ tuổi tham gia? Nhưng chính giáo sư đã nói Harry là người phát hiện."

"Hai chuyện này thật ra không có mâu thuẫn..." Lupin do dự một chút, "Tôi nghĩ trò có thể tâm sự với Harry..."

"Con đương nhiên sẽ làm thế!" tôi nói, "Nhưng trước đó con muốn biết nhiều tin tức một chút... vì trông Harry không có vẻ cao hứng khi cứu được tiên sinh Weasley."

"Được rồi." Lupin nói, "Harry có một giấc mơ rất chân thực, thằng bé trông thấy một con rắn cắn Arthur. Sau đó mọi người tìm thấy Arthur ở nơi nó thấy trong mơ."

"Nghe qua rất khó tin." Tôi kinh ngạc nhún mày, "Nhưng vì sao cậu ấy vẫn rầu rĩ như thế?"

"Đứng trên lập trường của nó, tôi có thể hiểu được. Vì chúng tôi không để cho nó biết chuyện gì nên nó cũng không chịu nói cho chúng tôi biết gì. Quả thật, cảm giác không biết gì thật sự rất khó chịu." Lupin ôn hòa trả lời, "Tôi nghĩ Harry đang cần được khai thông, chúng tôi rất muốn phân ưu cùng nó nhưng lại không thể. Sylvia, trò thì có thể đấy! Trò là người cẩn thận lại suy nghĩ tinh tế, đồng thời lại là bạn của Harry. Có lẽ thằng bé sẽ nguyện ý tâm sự cùng trò mọi việc trong lòng nó..."

"Con sẽ làm hết sức." Tôi nói, "Nhưng con nghĩ chú Sirius thích hợp hơn chứ? Chú ấy là cha đỡ đầu của Harry mà."

"Nếu không phải gần đây Sirius đang đắm mình trong phần nộ thì tôi nghĩ cậu ấy rất thích hợp!"

"Phần nộ?" Tôi nói, "Con tưởng chú ấy suy sụp?"

"À... đúng vậy! Phần nộ, nôn nóng, suy sụp, đều không sai biệt lắm." Lupin mỉm cười.

"Chú ấy sao thế? Hình như ngay cả râu chú ấy cũng không cạo..."

"Đại khái là do hôm Arthur bị thương, Fred và George muốn đến bệnh viện. Chúng ta không có cách giải thích vì sao người nhà lại biết chuyện trước khi được bệnh viện thông báo... vì vậy Sirius đã ngăn cản bọn chúng."

Tôi biết chưa dừng ở đó, "Sau đó thì sao?"

"À... bọn chúng làm ồn ào lên. Sirius nói cho bọn chúng biết, Arthur sẽ không cảm ơn nếu bọn chúng làm hỏng việc của Hội Phượng Hoàng. Bọn chúng không biết có những việc quan trọng đến độ có thể đánh đổi bằng tính mạng."

"Chú Sirius đúng là có thể nói vậy." Tôi nghĩ, nghi hoặc nhìn Lupin.

Bởi vì sắp đến ngày trăng tròn, Lupin thoát nhìn có vẻ tốt hơn nhiều so với bình thường. Trên mặt hơi hơi có huyết sắc, làn da cũng sáng hơn. Nhưng sau khi qua ngày trăng tròn, giáo sư sẽ giống như đã dùng hết sinh lực của một tháng vậy, ngay lập tức lại có vẻ tái nhợt tiêu tụy.

Giáo sư mỉm cười, đồng tử màu vàng nâu hơi hơi lóe sáng nhờ ngọn đèn.

"Đương nhiên là vậy. Nhưng, lúc đó Arthur có khả năng sẽ chết, George và Fred đương nhiên sẽ chẳng nghe vào được gì."

"Đúng vậy!" Tôi đáp. Nếu như sinh mệnh của Blaise bị đe dọa... tôi nhất định sẽ giết chết kẻ dám ngăn tôi đi gặp cô.

"Cặp sinh đôi nói..." Lupin thần nhiên, "Cậu ấy có thể nói nhẹ nhàng được như vậy là vì cậu ấy chỉ ở đây, chẳng có nguy hiểm gì cả!"

Trái tim của tôi co rút.

"Khi chúng tôi còn trẻ giống các trò..." Lupin quan sát biểu tình của tôi, "Sirius càng tự tại hơn bao giờ hết, cậu ấy chỉ làm việc mình thích làm, đôi lúc cậu ấy còn chẳng thèm nhượng bộ James. Cậu ấy chán ghét nhất là sự yên bình, cậu ta ưa thích mạo hiểm và những việc kích thích. Vì vậy Sirius và James rất ăn nhịp với nhau."

Giáo sư mỉm cười khi nhớ lại, "Lúc chúng tôi còn là học sinh, chúng tôi quả thực có thể tự hào là những người hiểu biết nhất về các mật đạo cùng mật thất của Hogwarts. Sau khi tốt nghiệp, chúng tôi gia nhập Hội Phượng Hoàng, tham gia chiến tranh. Mỗi một lần ra trận là một lần đối mặt với sinh tử. Nhưng James và Sirius lại không phải là những người thích ở hậu phương... Về sau... trò cũng biết rồi."

"Tôi nói nhiều như vậy, chỉ vì muốn nói, trong Hội Phượng Hoàng, Sirius là kẻ căm ghét nhất việc mình chẳng được làm gì." Lupin nhìn thẳng vào mắt của tôi, ôn hòa nói, "Đúng vậy! Cậu ấy là anh hùng, là danh nhân nhưng đối với Sirius những thứ đó chẳng là gì. Cậu ấy cũng không muốn chỉ vì mình nổi danh mà không được làm gì. Thậm chí cậu ấy còn ghen tị với Severus."

"Con biết chú ấy ghét giáo sư Snape!" Tôi nói.

Lupin nở nụ cười, "Tôi cũng không thể phủ nhận điều này, bọn họ đúng là đối thủ trời sinh. Nhưng tôi cũng không có cách phủ nhận cậu ấy ghen tị với Severus. Công tác mà Severus phụ trách là phi thường nguy hiểm nhưng có vẻ Sirius rất tình nguyện nhận công việc đó."

"Nghe qua, Sirius giống như con gió không thể dừng..." Ta nghĩ một chút, "...hay nói đúng hơn là ngựa hoang không thể thuần phục?"

"Tôi thích cách nói sau hơn!" Lupin cười nói, "Bởi vì cậu ấy lúc nào cũng dây dưa không ngớt đòi hỏi nhiệm vụ, và cũng vì chẳng có ai đến nhận lời mời của học viện nên Dumbledore mới sắp xếp cho cậu ấy trở thành giáo sư mới."

"Kỳ thật chú ấy giảng bài rất hay!" Tôi nói.

"Tôi cũng nghĩ thế, trước kia cậu ấy học môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám cũng rất tốt!" Lupin nói, "Cậu ấy chẳng thích hợp làm giáo sư chút nào. Nhưng mà Hội Phượng Hoàng thật sự là không có công tác thích hợp để giao cho cậu ấy. Hiện tại Hội có nhiều công tác bí mật, cậu ấy chỉ gây chú ý. Chính vì vậy cậu ấy bị cho ngồi không. Để cậu ấy yên ổn làm giáo sư ở trường, mọi người đã mất rất nhiều công sức thuyết phục. Nếu để cậu ấy rảnh rỗi, không ai dám chắc cậu ấy sẽ làm ra chuyện gì khiến người khác kinh ngạc nữa."

"Con có thể tưởng tượng được." Tôi nói. Chú ấy làm gì có khả năng ngoan ngoãn ở nhà chờ mọi người hoàn tất công tác trở về?

"Tóm lại..." Lupin nói, "Trò đã hiểu chưa? George và Fred nói trúng chỗ đau của cậu ấy."

"À... đúng thế!" Tôi nói. Có lẽ cặp sinh đôi nhà Weasley bị kích động bởi việc của cha mình nên mới nói thế. Nếu là lúc khác, Sirius có thể cười cho qua nhưng lúc này thì không thể.

"Hiện tại cậu ấy quyết định từ chức. Cậu ấy muốn trở về Hội làm việc. Trò cũng biết đó, chuyện gì cậu ấy đã quyết tâm thì người khác rất khó thuyết phục cậu ấy đổi ý."

"Con biết." Tôi nói. Tôi cũng có cùng nhận định về Sirius như vậy.

"Cho nên chúng tôi cần trò, Sylvia!" Lupin mỉm cười nói.

"Con?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy! Lúc cậu ấy bị Hội đình chỉ công tác, tôi còn tưởng phải mất rất nhiều thời gian và công sức để thuyết phục cậu ấy ở lại Hogwarts. Nhưng hình như khi đó trò đang gặp phải rắc rối gì đó nên cậu ấy mới ở lại trường trông nom mới có thể yên tâm." Lupin hơi hơi nghiêng mình, ánh mắt ôn hòa, "Sylvia! Mặc kệ trò có muốn thừa nhận hay không thì trò cũng là đứa trẻ duy nhất của nhà Black. Nếu Sirius là con ngựa hoang, như vậy trò chính là dây cương để thuần hóa nó."

Tôi trầm mặc một hồi.

"Con phải làm gì?"

"Thuyết phục cậu ấy ở lại Hogwarts. Trừ việc đó ra, trò không cần làm gì cả." Lupin nói, "Hiện tại Tử thần Thực tử đều ở chỗ tối, nhưng bọn chúng vĩnh viễn sẽ không ngồi yên. Thời điểm bọn chúng hành động, chính là lúc Sirius ra tay."

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 184: Sirius Black ngoại truyện (3)

Hắn không muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với một đám tiểu quý chết tiệt nữa. Hắn muốn trở về Hội Phượng Hoàng nhận việc.

Dumbledore bác bỏ thư từ chức của hắn. Không ảnh hưởng, hắn có thể viết lại. Nếu Hội Phượng Hoàng không cần mặt của hắn, hắn có thể sử dụng thuốc Đa-dịch. Nếu cần thiết, hắn chấp nhận hủy dung.

Hắn không sợ chiến đấu, hắn chỉ sợ ngày qua ngày trôi qua trong phiên chán. So với việc ăn náu nơi hậu phương an toàn, hắn tình nguyện chết trong chiến đấu.

Một khi Sirius Black đã quyết định, không ai có thể thuyết phục hắn.

Hiện tại, hắn quyết tâm.

Sirius dựa vào cửa bếp, nhìn cô gái nhỏ nhà Black hai tay cầm cốc cà phê nóng, vừa đi vừa trò chuyện với bạn tốt của hắn, khoe miệng lộ ra nụ cười, lại cảm thấy có chút áy náy.

Hắn chắc phải kết thúc trách nhiệm của một trưởng bối rồi, không thể tiếp tục chiều cổ con bé cả đời.

Sau đó hắn mặc áo khoác, đi qua cánh cửa tối om, đi đến cạnh chiếc mô tô yêu quý vẫn luôn ở ngoài.

Nếu hắn muốn tiếp tục chiến đấu ở tiền tuyến, hắn cần phải xử lý một việc. Chỉ có an bài xong, hắn mới có thể an tâm.

Hai giờ sau, Sirius dừng lại trước cổng trang viên Sadie. Hắn tắt máy xe, gõ cửa nhà Sadie.

Một gia tinh nhanh chóng xuất hiện, nó cẩn thận lắng nghe lời nhắn của hắn, lại hơi cúi người một cái, thỉnh cầu hắn chờ ngoài cửa một chút.

Nó nhanh chóng quay lại, mở cửa lớn ra, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân mời ngài vào.”

Sirius đi theo gia tinh dẫn đường, tò mò đánh giá trang viên này.

Tuyệt động vẫn chưa tan, trong màn đêm, mặt cô dường như loang lổ. Rất rõ ràng, trang viên này không còn huy hoàng như xưa, nơi nơi đều có dấu vết suy tàn. Nhưng những chi tiết lại rất tinh xảo, dọc đường có thể thấy được những chuỗi linh lan xanh tốt dưới sự che chở của pháp thuật. Những bông linh lan đáng yêu trắng như tuyết rung rinh nhẹ trong làn gió đêm, mang đến những thanh âm đinh đang thanh thủy.

Sirius được mời vào phòng khách, lại chờ thêm một lúc, chủ nhân trang viên mới khoan thai xuất hiện.

Vị Sadie tiểu thư này, hắn từng gặp cô hai năm trước. Hắn mơ hồ nhớ đó là một người phụ nữ đầy đặn, trên người dính bột mì trắng xóa, ôm một chậu bột, bộ dạng giống hệt một Muggle.

Hiện tại cô đang bụng một cái đĩa nhỏ đi về phía hắn. Cô vẫn đầy đặn nhưng mềm mại, mặc một áo choàng màu đen có thêu viền hoa ở cổ tay, cô nở một nụ cười lễ phép, tùy ý nhưng tự nhiên.

Cô không giống Muggle, nhưng cũng không giống với các cô gái quý tộc thuần huyết khác.

Sirius có chút mờ mịt nhìn mái tóc đen và đôi mắt đen của Sadie tiểu thư, đột nhiên cảm thấy hắn đã gặp qua cô từ lâu.

“Xin chào!” hắn bình tĩnh, đứng lên nói khách khí.

“Xin chào!” Sadie tiểu thư trả lời. Cô đặt đĩa bánh ở trước mặt hắn, “Mời ngồi. Tôi vừa ở trong bếp thử một công thức làm bánh mới, ngài sẽ thử nó cùng tôi chứ?”

“Cám ơn.” Sirius ngồi xuống. Không hiểu vì sao hắn có chút bất an khi thấy Sadie tiểu thư xuất hiện, hắn quyết định nói ngắn gọn.

Hắn lấy ra một văn kiện, đưa cho cô, “Thật có lỗi khi đã trễ như vậy mà tôi còn đến làm phiền, nhưng tôi vẫn nghĩ nên làm xong việc này thì tốt hơn.”

Sadie tiểu thư duy trì nụ cười lễ phép tiêu chuẩn, cầm lấy văn kiện kia, đọc lướt nhanh hết văn kiện.

Cô gấp nó lại, mang theo thần thái tự nhiên, nhướn mày hỏi, “Ngài Black, ý của ngài là gì?”

“Sylvia là huyết mạch của nhà Black.” Sirius đi thẳng vào vấn đề.

Có lẽ là quá mức thẳng thắn, thần sắc cổ quái hiện ra trên mặt của Sadie tiểu thư.

“Sylvia nói cho ngài biết?”

Sirius không hề cảm thấy ngoài ý muốn khi nghe câu nói của Sadie tiểu thư. Hắn hoàn toàn không hoài nghi mối quan hệ huyết thống của hắn và Sylvia, bọn họ giống nhau quá mà.

“Đến bây giờ con bé vẫn không chịu thừa nhận nhưng... ai cũng biết, huyết thống ma pháp không bao giờ nhận lầm. Và lại, thái độ đặc thù của con bé với tôi cũng khiến tôi cảm nhận được.”

Câu trả lời kiên quyết của hắn khiến Sadie tiểu thư hơi nhú mày.

“Cho dù đúng như vậy...” cô rũ mắt xuống nhìn phần văn kiện kia, hòa ái mỉm cười, “... vậy đây là thế nào?”

“Đây là toàn bộ kế ước tài sản của gia tộc Black bao gồm tổ trạch, tiền bạc và những thứ khác... Vì Sylvia vẫn chưa đủ tuổi nên tôi cần người giám hộ của con bé ký tên!” Sirius nói.

Hắn nghiêng nghiêng người, lật văn kiện đến trang cần phải ký tên, “Tôi sắp sửa nhận công tác vô cùng nguy hiểm. Nếu tôi chết, con bé sẽ nhận được toàn bộ tài sản của gia tộc Black cùng với một nửa tài sản cá nhân của tôi!”

Hắn ngẩng đầu nhìn Sadie tiểu thư, đột nhiên cảm thấy cô càng ngày càng quen.

Có lẽ bọn họ đã từng gặp nhau trước đây. Bởi vì bọn họ đều có xuất thân là quý tộc cổ xưa. Khi đó gia tộc Black luôn yêu thích mở vũ hội, mời rất nhiều gia tộc quý tộc khác, đôi khi cũng có những gia tộc nhỏ.

“Thật xin lỗi!” Sadie tiểu thư lễ phép mỉm cười nói, “Tôi nghĩ phải có sự đồng ý của Sylvia thì tôi mới có thể ký tên vào văn kiện này, nhưng tôi không nghĩ con bé sẽ đồng ý. Chỉ cần không tiếp tục cuộc sống xa hoa quý tộc của tổ tiên, trang viên Sadie hoàn toàn có thể cho con bé có cuộc sống tốt đẹp!”

Nếu như nói với con bé, chắc chắn Sylvia sẽ cự tuyệt. Hắn nhìn cô gái trước mặt, lặng người đi.

“Tài sản của gia tộc Black có sử dụng huyết thống ma pháp. Cho dù không có văn kiện này, sau khi tôi chết, chúng nó cũng được chuyển giao cho Sylvia.” Hắn thành khẩn nhìn nữ nhân trước mặt, “Tôi chỉ muốn bảo đảm không có sự cố gì cả thôi!”

“Trước khi được Sylvia đồng ý, tôi sẽ không ký tên.” Sadie tiểu thư lắc đầu, trả lại văn kiện.

“Tôi chỉ không muốn để Sylvia biết tôi sẽ gặp nguy hiểm.” Sirius thoáng xấu hổ, “Tiểu thư cũng biết đấy, văn kiện này... có chút giống di chúc!”

“Chẳng lẽ không phải?” Sadie tiểu thư nhướn mày.

“Được rồi, là nó!” Sirius vội vàng nói, “Vì sao không thể ký? Đây là Sylvia nên có!”

Sadie tiểu thư trầm mặc.

“Theo góc độ cá nhân tôi mà nói...” một lát sau, cô nói, “... tôi thật không hy vọng con bé có quan hệ gì với gia tộc Black, với ngài. Có lẽ tôi có vẻ ích kỷ nhưng đây chính là những gì tôi nghĩ.”

Sirius khó hiểu nhìn cô.

“Người khác không biết, nhưng tôi nghĩ ngài biết, trước giờ tôi vẫn sống cùng con bé trong thế giới Muggle...” Sadie tiểu thư mỉm cười, thanh âm nhỏ nhẹ, “Lúc bắt đầu, cuộc sống của chúng tôi quả thật không tốt chút nào nhưng cuối cùng cũng khổ tận cam lai. Tôi rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, tôi muốn con bé chỉ là con gái của tôi thôi!”

“Tôi cùng mơ hồ hiểu được những chuyện hai người đã trải qua...” Sirius thoáng áy náy, “Sylvia không muốn sửa họ, tôi cũng không có ý kiến. Nhưng tiểu thư cứ cho đây là bồi thường đi!”

“Bồi thường?” Sadie tiểu thư cười cười, “Gia tộc Black cho tới bây giờ chưa từng nợ chúng tôi điều gì.”

“Được rồi. Tôi tôn trọng ý kiến của tiểu thư!” Sirius nhú mày, “Nhưng tôi nghĩ, tiểu thư không nên dùng suy nghĩ của mình để ngăn Sylvia nhận được thứ con bé nên nhận được!”

Hắn quan sát biểu tình của Sadie tiểu thư, “Cho dù hai người không muốn thừa nhận, Sylvia cũng là huyết mạch của gia tộc Black, cũng là cháu gái của ta. Dù Regulus đã chết thì nó cũng từng là tộc trưởng của gia tộc Black.”

Sadie tiểu thư nhìn hắn.

Sau một lúc lâu, cô cô quái cười cười, “Regulus?”

Sirius mơ hồ cảm thấy thái độ của Sadie tiểu thư có điểm không đúng lắm. Nhưng hắn không rõ rốt cuộc vì sao không đúng lắm.

“Như thế nào?”

“Tôi vẫn giữ suy nghĩ đó! Gia tộc Black không nợ chúng tôi cái gì.” Sadie tiểu thư vẫn tươi cười, chậm rãi nói, “Nhưng với ngài, tôi đột nhiên muốn đem cái bánh này ném vào mặt ngài!”

Quyển 5 - Chương 185: Con gái của Regulus

Vàng trắng chậm rãi xuất hiện trên không trung. Lupin thay một cái áo choàng rộng thùng thình, chuẩn bị vượt qua kỳ trăng tròn trong tầng hầm.

Tôi tạm biệt Lupin. Lúc đi ngang qua phòng của Harry thì thấy cửa phòng mở toang. Harry đang rộng tay chân nằm bất động trên giường, ánh mắt nhìn chăm chú vào trần nhà.

Nghĩ nghĩ, tôi đi vào.

"Harry?"

Cậu ấy ngồi dậy, miễn cưỡng mỉm cười, "À, Sylvia..."

Tôi nhìn kỹ cậu ấy từ đầu đến chân. Cậu ấy mặc một cái áo Tshirt nhãn nhúm và một cái quần bò màu lam, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt xanh biếc có quầng thâm đen xung quanh.

Cậu ấy trông có vẻ giống như một người mang đầy tâm sự, chẳng có dáng vẻ vui mừng khi đã cứu được cha của bạn thân cả.

Tôi kéo một cái ghế rồi ngồi xuống đối diện cậu ấy.

"Trông cậu có vẻ không ổn!" Tôi nói, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Có muốn nói cho tớ biết không?"

Harry miễn cưỡng nhếch miệng, có vẻ cũng không muốn trả lời.

"Là vì giấc mộng kia? Lupin đã nói cậu có vẻ rất không ổn từ lúc đó!" Tôi nhíu mày, "Nghe này Harry, tớ không rõ rốt cuộc cậu đang lo lắng chuyện gì. Mặc kệ chuyện gì đã xảy ra, cậu cứu tiên sinh Weasley tiên sinh, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?"

"À..." Harry yếu ớt trả lời, "Không liên quan gì đến chuyện đó..."

"Này! Mong cậu đừng xem thường năng lực quan sát của một Slytherin. Tớ cũng không phải là Ron, kẻ ở cùng một phòng vẫn chẳng thể nhận ra sự khác thường của cậu!". Tôi bĩu môi, "Còn nói không liên quan? Tớ nay cậu còn chẳng muốn đến thăm tiên sinh Weasley."

Làm bạn được một thời gian, tôi cũng biết tầm quan trọng của nhà Weasley trong lòng Harry. Trên báo từng đăng ảnh chụp ngôi nhà của gia đình Weasley, một nơi có vẻ lộn xộn và nhỏ hẹp. Nhưng có ai biết Harry hâm mộ và khao khát có được một đại gia đình như thế biết bao. Tôi cũng đã từng hâm mộ cái gia đình nghèo túng nhưng vẹn toàn như thế.

Nếu thật sự không liên quan gì, cậu ấy căn bản không có khả năng từ chối đi thăm tiên sinh Weasley.

"Nếu cậu đã không muốn nói...Được rồi! Tớ sẽ hỏi Hermione. Cậu cũng biết mà, căn bản là Ron sẽ chẳng giấu diếm cô nàng bất cứ chuyện gì."

"Đừng hỏi cậu ấy!" Harry thoáng tức giận, "Vì sao cậu nhất định phải truy ra căn nguyên? Cậu cũng có thể thấy là tớ không muốn nói mà đúng không?"

Tôi nhếch miệng, quyết định không so đo với người cổ tình gây sự.

"Cho đến bây giờ, một Slytherin sẽ chẳng có hứng thú truy tìm căn nguyên đối với người chẳng liên quan. Nếu không phải bây giờ cậu đang bị cảm xúc che mờ lý trí thì cậu có thể nhận ra là tớ đang quan tâm đến cậu."

"Cám ơn sự quan tâm của cậu. Đáng tiếc là chẳng ai muốn hỏi tớ xem tớ có cần loại quan tâm này không." Harry lạnh nhạt nói, "Giống như bọn họ nghĩ rằng để tốt cho tớ thì chẳng nói gì với tớ hết!"

Tôi trừng mắt nhìn cậu ấy.

"Được rồi, được rồi!" tôi hít một hơi thật sâu, đứng lên và đi về phía cửa phòng. "Tớ đúng là lo lắng dư thừa khi nghĩ cậu cần một người để tâm sự. Là tớ ăn no rồi việc! Minh đứng là điên khi xía vào việc của người khác mà!"

Harry từ trên giường nhảy xuống, đứng ngăn ngay trước mặt tôi.

"Thực xin lỗi." Cậu ấy phiền não nói, "Là tớ ăn nói bừa bãi. Cậu cũng biết đấy... dạo này tâm trạng của tớ không tốt!"

"Tớ hi vọng cậu hiểu được, cho dù tâm tình không tốt cũng không nên nổi giận với bạn bè như thế!" Tôi cứng rắn nói. Nhìn Harry có vẻ phiền não bám

thân như thế, tôi vẫn không nhẫn tâm bỏ đi, "...được rồi! Tớ tha thứ cho cậu!"

Tôi lui lại, ngồi trở lại vào ghế.

Harry cúi đầu, ngồi lại trên giường.

"Giáo sư Lupin nói cho cậu biết về giấc mơ của tớ?" Cậu ấy cúi đầu hỏi.

"Đúng vậy! Trong mơ cậu thấy tiên sinh Weasley bị cắn."

"Tớ nghĩ giáo sư chưa nói cho cậu biết..." Harry nói, "...không phải là tớ nhìn thấy ông ấy bị cắn... mà tớ chính là con rắn đã cắn ông ấy!"

Tôi kinh ngạc há hốc miệng.

"Tối hôm đó... tớ đang bò trong một hành lang tối thì trông thấy ông Weasley. Ông ấy đang ngủ gật, tớ có thể cảm nhận được mùi của ông ấy. Tớ đã cố gắng kiềm chế, đang định rời đi thì ông ấy đột nhiên tỉnh dậy, muốn công kích tớ... Tớ không còn lựa chọn khác, tớ đã cắn ông ấy... rồi Sirius gọi tớ dậy!"

"Đừng có đoán mò!" tôi nói, "Cậu không có răng nanh."

Harry không đáp lời tôi, chậm rãi tiếp tục nói.

"Đầu của tớ rất đau! Tớ cũng đã nôn ra... Tớ đã nói cho chú Sirius những gì tớ thấy. Chú ấy báo cho giáo sư Dumbledore. Sau đó mọi người tìm được ông Weasley."

Tôi nắm lấy tay Harry, "Đó là một giấc mơ tiên tri, cậu đã cứu ông ấy!"

Harry rút tay lại.

"Sylvia... cậu không biết tớ đã cảm thấy khó chịu thế nào đâu. Đây không phải là giấc mơ tiên tri. Mọi người đều nghĩ tớ đã cứu ông ấy nhưng thực ra tớ đã cắn ông ấy!"

"Sao cậu có thể nghĩ như thế? Cậu đương nhiên không thể cắn ông ấy! Là con rắn! Cậu nghĩ mình là một Animagi sao? Cho dù cậu đúng là Animagi, cậu có thể ngay sau khi vừa cắn ông ấy lại có thể về lại giường ngủ của mình ngay lập tức không?"

Harry miễn cưỡng cười cười.

"Suy nghĩ cẩn thận đi! Tớ rất kỳ quái, đúng không? Rõ ràng không phải hậu duệ của Slytherin nhưng lại có thể dùng xà ngữ. Trong giấc mơ lần này thì bản thân là một con rắn. Tớ đã nói tất cả cho Dumbledore, nhưng giáo sư chưa từng giải thích điều gì. Khi giáo sư dùng Khóa cổng đưa tớ ra ngoài, tớ cảm thấy vết thọc rất rất đau... tớ cảm thấy oán hận giáo sư, đột nhiên muốn cắn ông ấy. Sylvia..." môi Harry tái nhợt, sự sợ hãi ánh lên trong đôi mắt xanh, "Đường như con rắn đó đang ở trong người tớ!"

"Cậu biết xà ngữ là vì một phần ma lực của Chúa tể Hắc Ám đã trở thành của cậu. Đừng suy nghĩ linh tinh! Làm sao rắn lại có thể ở trong người cậu chứ!" Tôi trấn định nói, "Lúc đó cậu mới gặp ác mộng, đầu óc có chút hỗn loạn cũng rất bình thường!"

"Tớ không dám ngủ." Harry tiếp tục nói, "Tớ không biết con rắn kia là thế nào... nhưng tớ sợ bản thân sẽ biến thành rắn, lỡ đâu có tới nào đó tớ lại cắn chết Ron thì sao?"

"Chưa từng có loại pháp thuật nào có thể mang lại hiệu quả ma thuật như vậy hết!" Tôi quả quyết nói, "Tin tưởng tớ! Ít nhất trong phạm vi tớ đã đọc, cho đến bây giờ chưa có quyền nào nhắc đến loại tình huống này cả!"

Nếu đây không phải thế giới pháp thuật Anh Quốc, nếu đây là Trung Quốc, tôi cảm thấy có thể xếp trường hợp của Harry bây giờ là bị xà yêu ám.

Harry miễn cưỡng cười.

"...Cậu nói vết thọc của cậu lại đau?" Hình như có ý tưởng nào đó lóe qua trong đầu tôi.

"Đúng vậy."

"Ai cũng biết vết thọc của cậu là tác phẩm của ai..." Tôi liếm liếm môi, "Harry, tớ nhớ hồi nghĩ hè cậu có nói bên cạnh người đó có một con rắn lớn... Cậu ngắm thử xem... có khi nào chính là con rắn đó không?"

Cả hai cùng im lặng.

"Bên ngoài phòng bệnh của ông Weasley, tớ nghe được Moody nói như thế." Harry cố bình thần, "Ông ấy nói có khả năng Voldemort ám tớ. Cậu thấy đó, rất có thể đó chính là lý do cả năm nay Dumbledore không muốn nói chuyện với tớ, giáo sư thậm chí còn chẳng nhìn vào mắt tớ!"

Khiếp sợ qua đi, tôi nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

"Moody đã già rồi! Có lẽ vì thế mà đầu óc không được bình thường. Cậu không cần suy nghĩ nhiều về lời nói lảm cẩm của ông ta!" Tôi chậm rãi nói, "Ám cái gì mà ám! Làm tớ nhớ đến chuyện hồi hè cậu nói có thể cảm nhận được ý nghĩ và cảm xúc của Chúa tể Hắc Ám, còn có con rắn bên cạnh..."

Chậm rãi nghĩ kỹ.

Có lẽ suy đoán lúc trước của tôi là đúng? Đây là loại cảm giác hai chiều. Harry có sát ý với Dumbledore... phải chăng là vì con rắn đó cảm nhận được sự tồn tại của Dumbledore?

"Bé quan bí thuật của cậu ra sao rồi?"

Harry dùng một chút, "...cũng không tệ..."

"Chỉ hy vọng như thế. Hy vọng cậu nhớ rõ những gì tớ đã nói hồi hè!" Tôi nhìn cậu ấy một lúc, nói.

Harry rũ mắt, "Đương nhiên tớ nhớ!"

"Nghe này, Harry, cậu không cần mang theo gánh nặng tâm lý. Tớ biết cậu hy vọng có thể biết được mọi thứ đang diễn ra. Nhưng biết được càng nhiều thì trách nhiệm càng lớn! Tớ biết cậu muốn làm gì đó cho Hội Phượng Hoàng... Nhưng tớ đề nghị cậu nên nghe theo sắp xếp của Dumbledore. Tự tiện hành động có thể trong lúc cấp bách cũng giúp được gì đó, nhưng cũng có thể đem lại phiền toái lớn cho họ. Nếu cậu có gì suy nghĩ không ra, cậu có thể nói cùng bạn bè."

Tôi không thể không nói như vậy. Tôi cảm thấy dù bọn họ không nói cho Harry thì cũng có thể làm tốt mọi việc. Hơn nữa tôi biết bản thân không có tư cách nói người khác.

Nếu tôi không biết căn cứ Hội Phượng Hoàng là nhà Black, không biết công việc hiện tại của giáo sư Snape, không biết cha của Draco là một Tử thần Thực tử. Thế thì tôi sẽ không có nhiều điều cần suy ngẫm như bây giờ, không có lo lắng nhiều như bây giờ. Mỗi ngày trôi qua chắc sẽ vô cùng vui vẻ làm điều mình muốn.

Nhưng nếu tôi có thể bắt đầu lại lần nữa, tôi nguyện ý giữ nguyên tình trạng như bây giờ. Chỉ có hiểu rõ mọi sự việc và nguy cơ đang diễn ra xung quanh mình, tôi mới có thể chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Có lẽ những chuẩn bị nho nhỏ của tôi sẽ chẳng giúp ích gì được trong tương lai nhưng cho dù là châu chấu đá xe vẫn tốt hơn là chẳng có gì.

Tôi biết thực ra Harry cũng không muốn nói với tôi những điều này. Nhưng tôi không thể cự tuyệt Lupin. Ông ấy đã nhìn ra tôi rất coi trọng Harry và Sirius, tôi không thể bỏ mặc bọn họ.

Có lẽ Harry sẽ cảm thấy tôi thích xen vào việc của người khác. Nhưng tôi cho rằng, nếu có người có thể chia sẻ những băn khoăn lo lắng cùng gánh nặng cậu ấy đang có, có lẽ cậu ấy sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Đi ra khỏi phòng của Harry, tôi thấy Sirius đang cúi đầu, chậm rãi từ dưới lầu đi lên, vẫn còn mặc áo khoác, dường như mới đi ra ngoài về.

Được rồi, bây giờ có lẽ tôi nên giải quyết đến vấn đề của Sirius.

"Sirius, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện không?" Tôi vừa nói vừa suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể giữ chân chú ấy ở lại trường học.

"Đương nhiên." Sirius bước lên hành lang, liếc nhìn tôi một cái, "Chú cũng có ý định này!"

Tôi đi theo chú vào trong phòng chú ấy. Chú vẫy đũa phép, một cái ghế trượt lại trước mặt tôi, bản thân thì ngồi xuống đối diện tôi.

"Sirius!" tôi nói thẳng, "Giáo sư Lupin nói chú muốn từ chức."

"Đúng vậy." Sirius cười cười, "Cậu ấy không thuyết phục được chú nên phái cháu đến làm thuyết khách? Thật là kẻ giao hoạt..."

"Giáo sư không muốn chú mạo hiểm!" Tôi buồn bực, "Chú cũng không thể làm lơ lời khuyên của bạn bè như vậy chứ!"

"Đây là chuyện của người lớn!" Sirius nói, "Cháu không hiểu đâu."

Chú vươn bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

Tôi né tránh tay chú, ngăn ngừa việc chú ấy biến đầu tôi thành tổ quạ.

"Được rồi!" Tôi đỏ mặt, "Đây chỉ là ý muốn của chú thôi! Sẽ chẳng có ai tán thành việc này đâu!"

"Phải!" Sirius lười biếng nói, "Cháu thấy đó! Đây là nguyên nhân khiến chú cảm thấy tịch mịch đấy!"

Chú dựa vào lưng ghế dựa, ánh mắt nhìn về vách tường bên cạnh. Vẫn còn cờ xí Gryffindor, hình của những chiếc xe máy, áp phích của những cô gái Muggle xinh đẹp đã phai màu, những tấm ảnh chụp từ nhiều năm trước ở Hogwarts có Sirius, Lupin, Peter Pettigrew và James Potter. Cả bốn người khi ấy vẫn còn trẻ, mặc đồng phục Hogwarts, tươi cười rạng rỡ.

Chú nhìn tấm ảnh kia, trong mắt ánh lên vẻ dịu dàng nhưng đau thương.

"Đã không còn người có thể đồng ý với chú vô điều kiện kể từ khi James... Nếu cậu ấy vẫn còn, Remus nhất định sẽ không có biện pháp gì với chúng ta..."

"Là vì Lupin quan tâm chú." Tôi lạnh lùng nói, "Giáo sư quan tâm đến tính mạng của chú nên mới không để chú đùa giỡn với sinh mạng của bản thân!"

Sirius quay lại nhìn tôi.

"VẬY... vì sao cháu lại đến khuyên chú? Cháu cũng quan tâm chú đúng không?" Khóe miệng của chú nhếch lên vui sướng, nói chắc chắn, "Cháu cũng quan tâm đến sinh mạng của chú!"

Tôi né tránh ánh mắt của chú, cảm thấy mặt mình nóng ran.

"Giáo sư Lupin muốn cháu đến."

"Chú dám khẳng định cháu đang thẹn thùng." Chú nhìn tôi, trên mặt không giấu được ý cười, "Chú hiểu cháu mà! Nếu không phải là người mà cháu quan tâm thì ngay cả một từ cháu cũng chẳng nói!"

"Là ảo giác của chú thôi! Cháu nghĩ rằng cháu là người rất hiền lành!" Tôi nhìn chằm chằm góc tường, nói lảng sang chuyện khác, "...chú vừa đi ra ngoài?"

"À... phải..." Sirius do dự một chút, "Chú mới đến trang viên Sadie."

Tôi nghiêng đầu nhìn lại, cảnh giác nhìn chú ấy.

"Này, đừng nhìn chú như vậy! Chú chẳng làm gì hết!" Sirius kêu lên. Chú ấy ngượng ngùng sờ sờ cằm rồi sờ sờ râu, "Nhưng mà mẹ cháu nói muốn ném bánh ngọt lên mặt chú rồi sau đó... chú bị đuổi ra!"

Tôi vừa kinh ngạc vừa buồn cười, tôi nghĩ biểu tình trên mặt tôi ắt hẳn rất kỳ quái. Sirius bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

"Vậy rốt cuộc chú đã làm gì?"

"À... chú chỉ muốn mẹ cháu ký tên lên một văn kiện thôi!"

"Văn kiện?"

"Liên quan đến cháu." Sirius mỉm cười nói.

"Cháu nghĩ..." Tôi dè phòng nói, "...mẹ cháu chẳng có văn kiện nào cần phải ký tên cả!"

Tôi còn nhớ trước đây Draco từng nói. Về quyền giám hộ con cái thì đa phần người cha sẽ có ưu thế nhiều hơn. Sirius cũng không phải người hồ đồ. Nhưng mà ngoại trừ việc này ra, điều gì mới có thể khiến một người luôn thân thiện như Blaise tức giận đến mức muốn ném bánh lên mặt chú ấy đây?

"Này này, Sylvia... Gặp quỷ mà! Vì sao cháu giống như xác định chú đã làm gì mẹ cháu thế?" ánh mắt Sirius nhìn thẳng vào tôi, "Chú thề chú chẳng làm gì cả!"

"Chú không muốn cháu rời khỏi mẹ?" Tôi vô cùng hoài nghi hỏi.

"Cho đến lúc này, chú chưa từng nghĩ đến điều đó!" Sirius cam đoan, "Cháu thuộc về mẹ cháu!"

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm một chút, ngay lập tức lại vì mình nghi ngờ lung tung mà đỏ mặt.

"Thật xin lỗi." Tôi ho khan một tiếng, vươn tay vỗ vỗ đỉnh đầu chú ấy, "Vì nhìn chú chẳng có vẻ gì đáng tin cả!"

"Đây thực sự là một sự lên án nghiêm khắc đó!" Sirius nhếch miệng nói.

Động tác vỗ đỉnh đầu quá mức quen thuộc làm tôi có chút không được tự nhiên. Tôi rút tay lại, xấu hổ ho khan một tiếng.

"Được rồi, vậy chú đến nhà cháu làm gì?"

Sirius lại do dự một chút.

"Muốn cô ấy ký tên lên một kế ước..." Chú nói qua loa, "...nó là kế ước liên quan đến tài sản của gia tộc Black. Nếu chú có điều gì bất trắc, cháu sẽ là người thừa hưởng."

"Chú vẫn quyết định từ chức? Chú biết rõ bản thân mạo hiểm vẫn muốn làm?" Tôi buồn bực nói, "Cháu chẳng cần di sản của chú đâu!"

"Chúng vốn chẳng phải của chú!" Sirius nói, "Cháu biết đó! Chú là kẻ bị gia tộc xóa tên. Nếu chú không phải là hậu duệ nam duy nhất của nhà Black thì ma pháp huyết mạch cũng chẳng giao gia tộc này cho chú. Cháu mới xứng đáng là người được thừa kế. Ất hẳn mẹ chú và Regulus lại càng hy vọng cháu sẽ thừa kế gia tộc. Mặc kệ thế nào thì cháu cũng là đích nữ của gia tộc Black."

Tôi ngừng lại, biểu tình buồn bực hết lặn trên mặt.

"Chú vẫn nghĩ...," tôi nhìn chú, nói từng từ một, "Cháu là con gái chú Regulus?"

Sirius nhìn tôi, vẻ khó hiểu trong đôi mắt màu xám giống hệt tôi dần dần bị sự khiếp sợ thay thế.

"Cháu là..." Tôi không thể không chế được nghẹn ngào, "Con gái của Regulus?"

Chú đứng lên, khiếp sợ, vuron tay về phía tôi.

Trước khi chú kịp chạm đến mặt tôi, tôi lùi lại, hất tay chú ra.

"Cút!" Tôi khàn giọng gào thét, "Cút ngay!"

Tôi xông thẳng ra ngoài.

Ra khỏi nhà Black.

Tôi không thể ở đây thêm chút nào nữa.

Tôi xuống khỏi taxi, lao đảo chạy về trang viên Sadie, đẩy cửa lớn ra, chạy vào phòng khách.

Blaise đang ngồi xem TV, bình thường lúc này cô đã sớm đi ngủ.

"Sylvia..." Cô nhìn tôi với vẻ ngoài ý muốn, đứng dậy khỏi sofa.

"Sirius đã tới?" Tôi đồng cứng hỏi.

"...À..." Khóe miệng Blaise khẽ động một chút, mỉm cười nói, "Con biết rồi à? Con biết đó, nếu con chưa từng nói cho anh ấy biết...như vậy anh ấy hiểu lầm như vậy cũng không phải lỗi của anh ấy, đúng không nào?"

Tôi nghiêng ngả lao đảo bước về phía Blaise, ôm chặt cô, chôn mặt trong ngực cô.

"Con hận ông ta!" Tôi khàn giọng, "Con hận ông ta!"

Nước mắt của tôi nhanh chóng làm ướt trường bào của Blaise.

Tôi hận bản thân tự mình đa tình, tôi hận vì sao lại cảm thấy ủy khuất. Tôi hận nước mắt yếu đuối của mình.

Tôi nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên bên tai mình, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, tựa như an ủi trẻ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 186: Nhận ra

Tấm màn dày tầng tầng lớp lớp che kín cửa sổ, những tia nắng xuyên qua khe hở bé nhỏ chiếu lên tấm thảm trải sàn màu xám. Những hạt bụi nhỏ nhỏ nhẹ nhàng bay dưới ánh mặt trời.

Lupin ngồi ở một góc trên sofa. Ngay đối diện hắn, Black ngồi đó, gương mặt loang lổ những vết nắng, biểu tình bị bóng tối che khuất.

"Cậu đến trang viên Sadie? Cậu đã nói thế với tiểu thư Sadie?" Lupin nhẹ giọng hỏi.

Black không nói chuyện.

"Và...Sylvia đã hỏi cậu như thế?"

Khủy tay Black gấp lại, đặt trên đầu gối, hai bàn tay nắm lại, dùng sức đến mức các ngón tay đã trắng bệch.

"Sirius! Cậu ngồi đây trông chờ cái gì nữa?" Lupin thở dài, "Chân tướng đã rõ ràng, tôi nghĩ cậu đã hiểu rồi chứ!"

Thật lâu sau đó, Black lên tiếng "Tôi...thật sự không biết!"

Lupin mệt mỏi cười cười.

"Không biết vì sao...tôi không cảm thấy đặc ý chút nào cả! Bộ dạng cô bé giống cậu hơn Regulus, thái độ của cô bé với cậu không giống như cháu gái với bác trai..." Lupin chậm rãi nói, "Đúng vậy...trước khi chúng ta biết được chân tướng sự việc, tại sao không ai nhận ra được bất thường? Tại sao lúc trước chúng ta lại không thể nhận ra?"

"Ha...không cần lưu lại mặt mũi cho tôi!" Black nói. Ánh nắng dừng lại nơi khoe miệng miễn cưỡng nhếch lên, "Trực giác của cậu quả thật rất linh mãnh...cậu đã từng nhắc đến khả năng này ngay hôm chúng ta gặp lại nhau..."

"Nhưng cậu đã phủ nhận." Lupin nhìn chăm chú vào cằm bạn tốt của mình, nó biểu lộ người bạn của hắn chỉ đang miễn cưỡng tươi cười, không thể xác định nên khiển trách hay nên an ủi trước.

"Tôi đã phủ nhận!" Black thu hồi tươi cười, ánh mắt nhìn chằm chằm một vết ố trên thảm trải sàn, giọng điệu chua xót lặp lại lời hắn.

Lúc đó, hắn phủ nhận là vì hắn nghĩ tiểu thư Sadie một Muggle. Sau đó, dù đã trông thấy thông cáo của tiểu thư Sadie trên tờ Nhật báo Tiên tri, biết được Sylvia mang huyết mạch trực hệ của gia tộc Black nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến khả năng con bé là con gái của mình.

Sau khi chiến đấu là hoàn toàn buông thả, tiếp cận, tán tỉnh, vì nhu cầu, chia tay rồi lại tiếp tục chiến đấu. Thời trẻ tuổi, hắn rất tùy tiện trong quan hệ nam nữ, mỗi ngày của hắn đều như vậy. Hắn không cảm thấy về vãng cũng không cảm thấy hồ thẹn. Hắn vẫn nghĩ rằng trong khoảng thời gian hoang đường đó, hắn chẳng thiếu nợ bất kỳ kẻ nào.

Mãi cho đến lúc cách đây mấy giờ.

"Hiển nhiên, Sylvia vẫn nghĩ cậu biết." Lupin thở dài, "Tôi có thể hình dung ra cô bé thương tâm thế nào."

Hắn không cần phải tưởng tượng, biểu tình thương tâm, khiếp sợ và cố chấp của Sylvia vẫn hiện rõ trước mắt hắn. Ánh mắt đỏ hoe ướt át của cô bé, giọng nói nghẹn ngào...tất cả khiến tâm thần của hắn bất ổn.

"Còn tiểu thư Sadie..." Lupin nói.

Black biết cô cũng vô cùng thâm tâm. Bị phong bế ma lực, bị đuổi khỏi gia tộc, mang thai rồi sinh con. Khi đó cô còn chưa lớn bằng Sylvia bây giờ. Cô làm sao có thể sinh tồn trong hoàn cảnh lạ lẫm như vậy? Lại còn mang theo một đứa trẻ?

Hắn vẫn nghĩ lý do khiến tiểu thư Sadie và Sylvia khổ sở như vậy là vì Regulus đã chết. Nếu em trai hắn còn sống...thì hai mẹ con họ sẽ chẳng trải qua những chuỗi ngày cơ cực không nơi nương tựa như vậy.

Hắn căn bản không thể tưởng tượng ra được, không phải Regulus, mà là hắn.

Hắn rốt cục hiểu được nụ cười cổ quái đêm qua của tiểu thư Sadie. Cô đã rất phong độ mới không có thật sự đem bánh ngọt ném vào mặt hắn.

"Tôi không hiểu..." Lupin lắc đầu nói, "Tôi qua cậu nói chuyện với tiểu thư Sadie mà lại không nhận ra cô ấy?"

Đúng vậy? Tại sao hắn lại không thể nhận ra mẹ của con gái mình chứ?

"Tôi..." Black liều mạng tìm kiếm hình ảnh cô trong trí nhớ hắn, "Tôi..."

Hắn thống khổ vùi tay mình vào trong tóc, trong mắt xuất hiện một tầng nước mắt.

Hắn thật sự một chút, một chút cũng không nhớ rõ cô.

Thời điểm tỉnh giấc, đã là ba giờ chiều.

Tôi lác lác đầu, rời giường vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Trên gương phản chiếu bộ dáng hiện giờ của tôi, gương mặt sưng phù tái nhợt, đôi mắt sưng lên dường như không thể mở mắt được.

Ngay lập tức, mọi chuyện tối qua hiện rõ ngay trong tâm trí tôi. Tất cả nhắc cho tôi biết, tôi chỉ là tự mình đa tình.

Trong nháy mắt, cảm giác đau đớn cùng khuất nhục dường như nhấn chìm tôi. Tôi cắn chặt răng, cường ngạnh đem cảm giác khiến người ghê tởm kia áp chế xuống.

Sau khi tắm rửa và rời khỏi phòng tắm, gia đình nhà tôi đã chuẩn bị tốt trà bánh. Cái tách với hoa văn bụi gai hoa hồng màu đỏ mạ vàng đã được đặt trên bàn trước cửa sổ, hơi nước màu trắng lượn lờ lan tỏa.

Tôi nâng tách, nhấp một ngụm.

Thời tiết bên ngoài cửa sổ tốt lắm, trời cao xanh thẳm, ánh mặt trời phản xạ trên nền tuyết có vẻ chói mắt. Blaise đang đi lại cẩn thận trên mặt tuyết, Mía nhắm mắt theo sau cô giống cái đuôi nhỏ. Mỗi lần đến những chỗ lộ ra mặt cỏ khô vàng dưới nền tuyết, cô dừng lại tìm kiếm gì đó, được thứ mình tìm kiếm, cô đưa chúng cho Mía.

Mía ngược mắt nhìn tôi, nói với Blaise gì đó. Blaise lập tức ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với tôi, tươi cười rạng rỡ.

Tôi nhìn không được cười theo, cũng vẫy vẫy tay một chút.

Blaise trông rất tốt, tôi cũng có thể tốt như vậy. Tôi không thể là một người cảm được mà không buông được.

Tôi và Blaise ném tư vị bàn cùng, chúng tôi sống nương tựa vào nhau. Khi đó tôi cảm thấy rất thỏa mãn, cảm thấy chính mình rất hạnh phúc.

Bắt đầu từ lúc nào thì tôi đã có sự chờ mong không cần thiết từ “Cha”? Tôi phải biết, nếu không có thời gian để tiếp xúc và phát triển mối quan hệ thì kẻ gọi là “Cha” này cũng chỉ là kẻ đã công hiến một tình trùng bé nhỏ mà thôi.

Ngay chỗ tuyết đọng trên bậc tam cấp đột nhiên xuất hiện một quang sáng trong suốt như sương, giáo sư Snape với bộ áo choàng đen quen thuộc xuất hiện.

Blaise không hề cảm thấy kỳ quái, cười cười, gọi một tiếng, giáo sư Snape gật đầu đi vào cửa lớn.

Giáo sư rất hiếm khi xuất hiện ở trang viên Sadie vào ban ngày.

Tôi lùi lại sau cửa sổ. Nhìn thấy giáo sư Snape tôi mới nhớ ra, tôi có một buổi học Bề quan bí thuật vào sáng nay ở nhà Black.

Không ngoài dự đoán của tôi, Dolly nhanh chóng báo cho tôi biết, giáo sư Snape chờ tôi ở thư phòng.

Tôi đứng trước thư phòng, hít một hơi, đẩy cửa vào.

Giáo sư đã ngồi sau bàn, cầm bút lông chim trong tay, không ngừng lại mà tiếp tục viết gì đó lên tấm da dê.

"Khi đến phụ đạo cho học trò của mình theo lịch trình đã định sẵn, thời điểm lên lớp ta mới phát hiện ra học trò mình lại biến mất!" Giáo sư không ngừng đầu lên, tiếp tục viết thư của mình, thanh âm lộ ra vẻ chăm chọc, "Chỉ mong trò hiểu thời gian của ta quý giá đến cỡ nào."

"Sau này con sẽ không đến nhà Black nữa!" Tôi cứng rắn nói.

Giáo sư Snape dừng lại, ngẩng đầu dùng ánh mắt tối tăm đánh giá tôi, hơi dùng trên gương mặt và đôi mắt sừng húp của tôi một lát.

Tôi cứng ngạnh mím chặt môi, quyết định không giải thích gì cả.

"Lát nữa ta sẽ báo cho trò sắp xếp mới của ta, hiện tại trò có thể rời đi!" Giáo sư Snape nói, rũ mắt xuống, tiếp tục viết thư tín của mình.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 187: Sirius Black ngoại truyện (4)

“Anh nói con bé...con bé là...” Bà Weasley nói năng lộn xộn, khiếp sợ nhìn Black.

“Đúng vậy, Molly!” Lupin nhẹ giọng nói, “Trước mắt xem ra đúng là như vậy.”

Tiếng kêu sợ hãi của bà Weasley đã đưa tới một loạt tiếng động khả nghi ngoài cửa. bà hít một hơi thật sâu, mở cửa ra, đám nhóc đang có mặt tại nhà Black vì bị bắt ngờ nên không kịp trốn.

“Ah, mẹ!” Một người trong cặp sinh đôi tươi cười chào hỏi, người còn lại ngó dáo dác vào phòng.

“Mấy đứa muốn làm gì trong này?” Bà Weasley xoa thắt lưng hỏi.

Bọn trẻ liếc mắt nhìn nhau, Harry bị ai đó đẩy một cái, lao đảo lao vào ngực bà Weasley. Cậu nhóc ngưng ngưng đứng thẳng dậy, chần chừ hỏi: “À...”

cháu chỉ muốn hỏi có ai thấy Sylvia đâu không? Lúc ăn sáng cháu không thấy cậu ấy!”

“Tôi hôm qua con bé đã về nhà rồi.”

“Về nhà?” Harry kinh ngạc, “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì hết! Tốt hơn hết là mấy đứa rời khỏi đây ngay lập tức cho ta!” Bà Weasley nghiêm khắc nói, “Fred, George, nếu ta còn thấy hai đứa sử dụng nhĩ núc ních gì đó...”

“Tai nổi dài, má à!”

“...mặc kệ nó là cái gì! Nếu ta phát hiện hai đứa dùng nó, ta sẽ cho hai đứa một trận! Xuống nhà nhanh lên!”

Bà Weasley nhìn chăm chăm bọn trẻ cho đến khi bọn chúng vô cùng không tình nguyện đi xuống. Bà nặng nề đóng cửa lại.

Khi bà xoay người lại, hai mắt đã đầm lệ.

“Cô bé đáng thương...” Bà ngồi vào một cái ghế, dùng tạp dề lau lau nước mắt, “Đáng thương... cô bé bây giờ thương tâm biết bao...”

“Cám ơn chị đã nhắc nhở, Molly.” Black lạnh lùng nói.

Bà Weasley ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Black.

“Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được một gia đình trọn vẹn quan trọng với một đứa trẻ như thế nào đâu!” Bà kích động, “Đừng nói đến con bé đã trải qua những ngày tháng thế nào... tất cả chỉ vì nó có một người cha vô trách nhiệm!”

“Molly, chị cũng hiểu cậu ấy không có ý này.” Trên mặt Lupin hiện lên một nụ cười khổ, hắn đưa cho bà một cái khăn tay.

Bà Weasley nhận lấy khăn tay, nặng nề lau mũi.

“Cả hai người các anh đều chưa kết hôn!” Bà tức giận nói, “Percy bây giờ là đứa con khiến tôi bất lo nhất, lúc mang thai nó tôi cũng ăn khổ không ít. Khi đó tôi chẳng làm được việc gì, may mắn là có Arthur bên cạnh. Lúc đó anh ấy gần như là ôm hết việc nhà. Còn tiểu thư Sadie thì...” Bà lại lặng lẽ lau mũi, “Không có ma lực, sống giữa đám Muggle. Bản thân cô ấy khi đó cũng chỉ là một đứa trẻ...”

“Molly, Molly.” Lupin chú ý vẻ mặt của bạn thân càng ngày càng âm trầm, không thể không ngắt lời bà, “Chị cũng biết Sirius cũng không có ý mà... nếu cậu ấy biết thì tình huống đó cũng sẽ không phát sinh...”

“Nếu anh ta có thể cẩn thận trong quan hệ nam nữ thì đã chẳng có chuyện này!” Bà Weasley nói, “Nếu như thế, anh ta đương nhiên sẽ biết chuyện ngay lập tức!”

“Sirius đã rất áy náy.”

“Áy náy. Đúng vậy!” bà Weasley ồn ào, “Áy náy thì có tác dụng gì? Một đứa trẻ chào đời, tập đi rồi học nói... anh ta vĩnh viễn cũng chẳng biết bản thân đã đánh mất thứ gì! Dù sao đi nữa, đứa trẻ đó đã lớn lên mà không có cha bên cạnh... anh ta lại còn làm cho nó thương tâm như thế!”

“Theo như chị nói...” Lupin bình tĩnh hỏi, “Cô bé đã lớn lên mà không có cha bên cạnh. Vì vậy bây giờ Sirius nên làm gì bây giờ?”

Nên làm gì bây giờ?

Black ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt sáng ngời của bạn mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy không thể chịu đựng được ánh mắt đó nhìn mình, quay đầu sang hướng khác.

Nên làm gì bây giờ? Từ lúc bắt đầu là kinh ngạc đến bây giờ là chấp nhận sự thật, dù nghĩ hắn cũng chẳng nghĩ ra được gì.

Hắn mờ mịt nhìn chăm chăm vào một góc tường, khó khăn nói: “Tôi... tôi không biết...”

Bà Weasley phẫn nộ đứng dậy, bị bạn hắn ngăn lại, ôn tồn khuyên bảo: “Tôi nghĩ chúng ta nên cho cậu ấy thêm thời gian!”

Bọn họ ra ngoài, đóng cửa lại.

Black rũ mắt xuống, âm thầm cảm kích Lupin khéo hiểu lòng người.

Vào thời điểm hắn đang tâm phiền ý loạn, hắn thực không muốn tiếp tục nghe bà Weasley chỉ trích. Mỗi lời bà nói dường như đều đánh sâu vào nội tâm của hắn, đến bây giờ hắn mới phát hiện ra hóa ra mình lại hối hận nhiều như vậy.

Nếu hắn không tùy tiện cho rằng Sylvia là con của Regulus... nếu hắn sớm phát hiện thái độ của Sylvia rất khác thường... Nếu hắn có thể nhớ ra tiểu thư Sadie... Nếu...

Black đột nhiên cảm thấy trong lòng tràn ngập tức giận.

Hắn đứng lên, phần hận đã ngã ghế dựa, giống hệt như mãnh thú bị vây khốn.

Hắn có thể làm gì đây? Sau khi tất cả mọi chuyện đã phát sinh? Sau khi Sylvia đã rất tức giận và bỏ đi ngay lập tức?

Hắn miễn cưỡng áp chế phần nộ trong lòng, mở cửa ra ngoài.

Cặp sinh đôi nhà Weasley đang chơi đùa trên cầu thang, còn trong phòng khách lầu hai, Ron và Harry chụm đầu vào nhau thì thầm gì đó.

Harry vừa thấy hắn, liền đứng lên.

Hắn dường như có thể biết được con đồ đầu của hắn muốn hỏi cái gì, hắn làm như không phát hiện, nghiêng đầu, nhanh chóng xuống dưới.

Lupin từ đại sảnh lầu một nhìn về phía hắn, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc khi thấy hắn nhanh chóng đi ra như vậy.

Hắn miễn cưỡng cười cười với bạn mình.

Cửa lớn đột nhiên mở ra, bóng dáng gầy đen của Snape xuất hiện ngay trước cửa.

“Severus.” Lupin ôn hòa chào hỏi.

Snape nhú nhú mày, làm như không nhìn thấy Lupin, đi vòng bên người Lupin rồi cũng đi qua bên người hắn, đi lên lầu, dạo một vòng rồi trở xuống.

“Sylvia không ở đây à?” Snape cau mày hỏi Lupin.

Black luôn luôn biết Sylvia phi thường tôn kính viện trưởng của mình, cô nhóc từng cảnh cáo hắn đừng thất lễ với Snape.

Hắn luôn luôn biết...thế nhưng lúc này, hắn cảm thấy vô cùng ghen tị.

Tên này dựa vào cái gì mà thân mật gọi cô nhóc là “Sylvia”? Dựa vào cái gì mà có được sự tin tưởng vô điều kiện của cô nhóc?

“À, phải, con bé không ở đây!” Black nói.

Snape xoay người lại nhìn hắn, làm như vừa thấy được thứ gì đó khiến người ghê tởm vậy, nhú mày thật chặt.

“Mày có thể rời đi! Nhưng tao vẫn luôn thắc mắc...” Black ác ý nhìn Snape, “Vi sao Mũi Dãi lại là người dạy con bé Bế quan bí thuật?”

Ánh mắt tăm tối của Snape chột lóe lên hận ý.

“Mày vẫn không giặt quần lót à? Mũi dãi?” Black châm chọc.

Môi Snape tái nhợt, rút đũa phép ra.

“Đến đây thử đi! Tao chống mắt xem mày có dám động thủ với tao hay không...” Black cũng rút đũa phép ra, khiêu khích trắng trợn, dường như đang đắm chìm trong nỗi khoái cảm đây ác ý khiến hắn say mê.

“Sirius!” Lupin chặn lại hai cây đũa phép đúng lúc, hít sâu một hơi, tức giận nói, “Đừng để tôi báo chuyện này cho Dumbledore!”

Sau một lúc trầm mặc, Snape thu lại đũa phép, khinh miệt nhìn Black, mở cửa lớn rồi đi.

Black mắt mắt nhìn bóng dáng Snape bị che giấu bởi cánh cửa, không cam lòng hừ lạnh một tiếng.

“Sirius.” Lupin xoay người, nghiêm túc nói, “Tôi biết tâm trạng cậu hiện nay rất loạn...nhưng cậu cũng đừng làm những hành động trẻ con như vậy! Hội Phượng Hoàng không nên có nội đấu, nhất là trong lúc này! Chúng ta đang cần tình báo của Severus...”

“Để tôi làm!” Black lớn tiếng nói. Hắn nóng giận nhìn bạn mình, khí thế nói, “Hãy để tôi làm nhiệm vụ chứ đừng giam cầm tôi trong trường học như bây giờ!”

Lupin dừng một chút, giọng điệu dịu lại.

“Chuyện đó...ít nhất cũng không phải chuyện cậu cần lo lắng đâu...” Lupin nói, “Hiện tại cậu nên giải quyết chuyện của Sylvia thì tốt hơn!”

Black nhất thời giống như bị ghen, gương mặt anh tuấn đỏ bừng.

--- -----

Hắn cẩn thận cạo râu, thay lễ phục nghiêm chỉnh, ôm một bó hoa xuống lầu.

Trong phòng khách có một ngọn đèn nhỏ nhỏ, gương mặt Lupin mờ ảo trong ánh sáng nhỏ nhoi của ngọn đèn.

“Cậu đi đâu thế?” Lupin nói, thanh âm mang theo sự mệt mỏi khi vừa qua khỏi kỳ biến thân.

“Phụ trách!” Black nói.

“Tôi đã nghĩ kỹ.” Black hít một hơi thật sâu nói, “Tôi muốn chiếu cố mẹ con cô ấy! Đó là trách nhiệm của tôi... lẽ ra phải thực hiện từ sớm!”

“Đợi chút nào...” Lupin nói, “Cậu có thể dùng cách khác không? Đã qua nhiều năm như vậy... sao cậu dám chắc tiểu thư Sadie sẽ chấp nhận cậu?”

“Ít nhất điều này có thể cho họ thấy thành ý của tôi.” Black kiên định nói, “Nếu như cô ấy chấp nhận, từ nay về sau tôi sẽ đối xử thật tốt với mẹ con cô ấy! Nếu cô ấy từ chối, tôi sẽ để lại toàn bộ gia sản của tôi cũng như gia tộc Black cho mẹ con cô ấy! Tôi nợ họ, lẽ ra tôi phải làm điều này sớm hơn...”

Hắn mở cửa đi ra.

Giống như lần đầu tiên đến, sau khi gõ cửa trang viên Sadie, một con gia tinh nhanh chóng xuất hiện, nói cho hắn biết hắn là “người khách không được chào đón”.

Hắn nói hết lời, cuối cùng cũng mất sạch kiên nhẫn.

“Hôm nay ta nhất định phải gặp chủ nhân của ngươi.” Hắn lớn tiếng nói với gia tinh, “Nếu ngươi không mở cửa ra, ta sẽ xông vào.”

Gia tinh sợ hãi nhìn hắn, kiên định lắc đầu, nhanh chóng biến mất.

Hắn hít một hơi, áp chế lửa giận, rút đũa phép ra.

Mỗi một trang viên cổ đều có thủ hộ ma pháp, may mắn là, trang viên Sadie đã suy tàn một thời gian. Tuy vậy nhưng hắn cũng hao phí không ít công phu mới đánh bại được thủ hộ ma pháp của nó. Cuối cùng hắn cũng mở được một lỗ hổng trên tấm chắn, lách mình đi vào.

Hắn đi theo con đường rộng đến trước dinh thự, dùng pháp thuật mở cửa rồi đi vào đại sảnh.

Nhận được thông báo của gia tinh, tiểu thư Sadie vội vàng xuống lầu, quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù.

Không giống nụ cười lễ phép lần trước, lúc này đây, trên mặt của cô chỉ toàn là biểu tình kinh sợ.

“Sáng tinh mơ xâm nhập vào nhà dân...” cô áp chế lửa giận, lạnh lùng nói, “Có lẽ tôi nên thông báo cho Thần sáng nhỉ? Tiên sinh Black?”

“Gia tinh của cô không cho tôi vào!” Black nói.

“Đúng vậy.” Tiểu thư Sadie lạnh nhạt nói, “Là lệnh của tôi! Trang viên Sadie vĩnh viễn cũng sẽ không hoan nghênh anh.”

“Nhưng tôi có chuyện muốn nói với cô!”

Tiểu thư Sadie như là tức nghẹn. Ngực cô phập phồng, kiềm chế cảm xúc, khắc chế mà nói: “Tốt! Anh có thể nói ngay bây giờ!”

Trong lúc nhất thời, Black cảm thấy nóng mặt. Hắn mất tự nhiên thanh thanh yết hầu. Cho đến bây giờ hắn chưa từng làm thế này.

Hắn nâng bó hoa hồng lên cao, quỳ một gối xuống.

“Tôi xin được cầu hôn với tiểu thư!” Hắn khẩn thiết nhìn cô, “Xin để tôi được chiếu cố cô và Sylvia.”

Tiểu thư Sadie kinh ngạc nhìn hắn. Thật lâu sau, trên mặt cô xuất hiện một nụ cười cổ quái.

“Có lẽ ngài đây nghĩ, vì lời cầu hôn của ngài, tôi nên gả cho ngài? Hay là vì Sylvia là con gái của ngài?”

“Không. Cô đương nhiên là có quyền cự tuyệt. Dù sao...” phản ứng của tiểu thư Sadie cũng nằm trong dự đoán của hắn, nhưng hắn vẫn xấu hổ nói, “Là vì tôi mà cô và Sylvia phải lưu lạc khắp nơi... tôi chỉ hy vọng ít nhất trong tương lai, tôi có thể được chăm sóc cho hai người...”

Tiểu thư Sadie nhìn hắn, giống như đang đánh giá thành ý của hắn.

“Đã là chuyện quá khứ!” Cuối cùng cô chậm rãi nói, “Đúng là tôi đã vì chuyện đó mà chịu nhiều khổ sở, nhưng tôi chưa từng hối hận vì tôi đã có được Sylvia. Nhưng lời cầu hôn của anh...”

Tiếng bước chân không nhanh không chậm từ trên lầu vọng đến, tiểu thư Sadie ngừng nói, quay đầu nhìn về hướng tiếng động.

Black đã không cần đáp án của cô. Xuất hiện ngay trên cầu thang lầu hai là một người đàn ông có dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, hiển nhiên vừa mới

tắm qua. Hắn hơi nghiêng mình, ánh mắt tối tăm không mang theo cảm xúc nhìn chăm chú vào Black.

Là Mũi Dài.

Black cảm thấy giống như bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 188: Lucius

Tiếng mở cửa rất lớn khiến tôi bừng tỉnh. Tôi ngồi dậy từ trên giường, nghe tiếng bước chân hỗn loạn của Blaise vang lên ngoài cửa rồi dần dần đi xa.

Tôi thử gọi: “Mia?”

Một tiếng “ba” vang lên, gia tinh nhỏ tuổi nhanh chóng xuất hiện, cung kính cúi chào tôi.

“Bên ngoài có chuyện gì vậy? Có khách à?” Tôi nhìn đồng hồ, nghi hoặc hỏi nó. Trang viên Sadie dường như chẳng có qua lại với bất cứ phù thủy nào khác, ngoại trừ giáo sư Snape, tôi nghĩ mình chưa từng nhìn thấy vị khách nào đến thăm. Và vào thời điểm sớm tinh mơ này dường như cũng không thích hợp để ghé thăm nhà người khác.

“Là người khách đã làm chủ nhân tức giận xông vào!” Mia nắm chặt hai tay mình, vừa tức giận vừa khổ sở nói, “Mia không thể ngăn cản hắn!”

Tôi im lặng một chút, bỗng nghĩ ra người đến là ai, nhất thời phần nộ vô cùng.

“Đuổi chú ấy ra!” Tôi phần nộ. Chú ấy còn mặt mũi đến nhà tôi nữa sao? Lại còn xông vào?

Mia hoảng sợ hút khí. Nó di di mũi chân trên sàn, hai tay thông khổ nắm chặt cái khăn bàn trà của nó.

“Mia... Mia không thể làm như vậy!”

Không đề cập tới sự khó xử của Mia, tôi cũng biết rõ nó không thể làm được, ngoại trừ cái tính mơ màng của nó, tôi chưa từng thấy gia tinh nào dám bất kính với phù thủy cả cho dù người đó không phải chủ nhân của nó. Dù rằng cảm hận “người sói, máu bùn, phản bội huyết thống cùng bại gia chi tử” làm dơ bẩn nhà của nữ chủ nhân của nó, Kreache cũng chỉ biết lau bầu để giải tỏa uất ức của nó mà thôi.

“Đi làm việc đi!” Trước khi Mia bắt đầu tự trừng phạt mình, tôi đuổi nó đi.

Tiểu gia tinh nước mắt lưng tròng biến mất. Tôi hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh trở lại.

Nhưng tôi phát hiện bản thân không thể làm được.

Tôi rời giường trong cơn giận ngút trời, lựa chọn đại một bộ quần áo trong tủ, mở cửa phòng đi ra.

Giáo sư Snape cũng đã đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn tôi, gật đầu chào với biên độ rất nhỏ, không nhanh không chậm đi về phía cầu thang, tôi phần nộ theo sau.

“Đã là chuyện quá khứ! Đúng là tôi đã vì chuyện đó mà chịu nhiều khổ sở, nhưng tôi chưa từng hối hận vì tôi đã có được Sylvia.” Khi chúng tôi từ từ lại gần, thanh âm của Blaise dần rõ hơn. Giáo sư Snape ngừng lại ở chỗ lan can, hơi nghiêng người nhìn qua, “Nhưng lời cầu hôn của anh...”

Cầu hôn?

Sirius đến cầu hôn?

Tôi giật mình, trong lòng nổi lên một cảm xúc vớ vẩn nào đó.

Tôi từ sau lưng giáo sư lộ đầu ra, nhìn xuống phía dưới.

Blaise ngược nhìn giáo sư, cô nở một nụ cười ngốc nghếch với giáo sư. Đối diện cô, Sirius vẫn duy trì tư thế quỳ một gối.

Chú ấy mặc một bộ lễ phục nghiêm chỉnh mà ngay cả trong những lễ hội lớn nhất của Hogwarts chú ấy cũng không mặc. Mái tóc dài luôn rối bời được buộc gọn gàng phía sau, trong tay là một bó hoa hồng kiểu diêm uớt át.

Chú ấy vốn là một người đàn ông quyền rũ. Mà bộ lễ phục bình thường không mặc cùng với bộ dáng quý cù của quý tộc khiến chú ấy còn quyền rũ hơn

nữa. Đây cũng là nguyên nhân tại sao cho đến tận bây giờ báo chí rất thích đăng những tin tức vật vãnh của chú ấy, chú ấy quả thực có thể làm điên đảo ánh nhìn của người khác.

Nhưng về mặt bây giờ của chú ấy nhìn có chút ngốc. Chú ấy nhìn thẳng vào giáo sư Snape, há hốc miệng. Giống như bây giờ đầu óc của chú ấy đã chạy biến đi đâu rồi.

Tôi không có cách hình dung cảm xúc phức tạp muốn lấy thứ gì đó để ném chú ấy, đồng thời muốn cười to vì cái cảm xúc kinh sợ và mất mát vớ vẩn khi này.

“Tự tiện xông vào nhà dân đúng là chuyện chú thường làm nhì, Sirius?” Tôi khẽ nhếch môi, không chút nào che dấu ác ý trong lòng, “Nếu đã nói xong rồi thì tốt nhất chú hãy mau chóng rời khỏi nhà cháu ngay!”

“Sylvia!” Blaise cảnh cáo. Cô quay đầu, tiếp tục nói chuyện với Sirius.

“Câu trả lời của tôi là không!” Cô mỉm cười nhợt nhạt, “Như anh đã thấy, tôi đã có vị hôn phu!”

Ở lan can lầu hai, giáo sư Snape hừ một tiếng.

“Đây là người quan trọng với tôi.” Blaise nói, “Cảm ơn anh đã nguyện ý chiều cổ mẹ con tôi nhưng hiện tại, chúng tôi rất hạnh phúc!”

“Cô nói... vị hôn phu của cô...” Sirius cứng họng, “...là hử? Mũi Dãi?”

“Xin chú ý cách dùng từ của anh, ngài Black!” Blaise đánh mặt lại, “Tôi cũng có nghe nói về bất hòa của anh và Severus. Nhưng tôi cho rằng, ít nhất ở trước mặt tôi, anh cũng có thể thu liễm cảm xúc của mình và ngừng vũ nhục vị hôn phu của tôi chứ?”

Sirius gật gật đầu.

“Thật xin lỗi. À, tôi...” chú ấy bắt đầu nói năng lộn xộn, “Tôi chỉ là...rất kinh ngạc...Cho đến bây giờ tôi mới biết...”

Chú dừng lại một chút.

“Tôi nghĩ tôi phải đi rồi...” Ánh mắt chú ấy có phần né tránh Blaise và giáo sư, dừng lại trên người tôi một chút, hỗn loạn nói, “Thật xin lỗi vì đã quấy rầy hai...à mọi người...”

Sirius đứng thẳng dậy, có chút lảo đảo. Chú ấy xấu hổ nhếch môi cười cười, “Thật xin lỗi.”

Chú ấy có chút cứng ngắc xoay người đi đến trước cửa lớn, dường như là chạy trốn chết.

Giáo sư Snape nhìn Sirius rời đi, khẽ hỏi Blaise.

“Vị hôn phu?” Giáo sư hỏi.

Blaise ngẩng đầu mỉm cười.

“Không phải sao?” Cô đặt tay lên tay vịn cầu thang, từng bước từng bước đi lên, oán giận nói, “Cả năm nay em chưa từng rời giường som như vậy! Dolly! Đóng cửa lớn và cổng trang viên lại! Anh nữa, Severus, sáng nay chúng ta uống cà phê hay Hồng trà? Còn có món lapis xuong và bánh pudding... Sylvia rất thích món đó!”

Giáo sư Snape kéo kéo khóe miệng.”Cà phê.”

“Con không muốn ăn.” Tôi miễn cưỡng cười cười, “Con muốn ngủ tiếp!”

“Này...” Blaise có phần ngoài ý muốn. Cô bước đến, hôn nhẹ lên trán tôi, “Được rồi con yêu! Nhưng chỉ ngủ thêm một chút thôi đấy!”

Giáo sư từ trước đến nay vui buồn không lộ rõ nhưng tôi đoán tâm tình chắc tốt lắm. Bởi vì sau khi tôi quay về giường tiếp tục ngủ thì giáo sư có quay lại và giúp chúng tôi gia cố lại thủ hộ ma pháp của trang viên.

“Không cần thiết!” Blaise lắc đầu nói.

Tôi hiểu ý cô. Nếu thân phận gián điệp của giáo sư bị phát hiện, mối quan hệ của giáo sư và Blaise cũng bị phát hiện. Như vậy cho dù thủ hộ ma pháp của trang viên Sadie có vững chắc đến đâu cũng không thể ngăn cản được đám Tử thần Thực tử.

“Nhưng ít ra cũng có chút tác dụng đúng không?” tôi nói, “Ít nhất có thể bảo đảm sẽ chẳng có thứ loạn thất bát tao gì đó xông vào.”

“Sylvia.” Blaise nhìn tôi, thờ dãi, nhẹ giọng nói, “Mẹ nghĩ mẹ hiểu được tâm trạng của con! Nhưng con yêu à, con phải biết rằng...”

“Mẹ không nói gì cả!” tôi ngắt lời cô, “Con tự biết nghĩ!”

Blaise lắc đầu, im lặng.

Tâm tình tốt đẹp của giáo sư Snape vẫn duy trì được đến khi khai giảng lại. Cả ngày khi vị kia đột nhiên triệu kiến, làm tiếc sinh nhật mà chúng tôi đã chuẩn bị cho giáo sư bị hủy bỏ.

Giáo sư cũng không thể ở lâu dài bên cạnh chúng tôi. Phần lớn thời gian giáo sư ở trong thư phòng tối tăm đầy sách của giáo sư, dùng bộ dạng của một người đàn ông trưởng thành cô độc để ứng phó với đám “đồng sự” Tử thần Thực tử nhiều khi sẽ đột ngột ghé thăm. Giáo sư rất cẩn thận, tuyệt đối không để bản thân liên lụy đến trang viên Sadie.

Cùng là người muốn bảo hộ Blaise, tôi không thể không thận phục sự cẩn thận của giáo sư.

Thời gian ở trang viên Sadie không nhiều lắm, giáo sư cũng phụ đạo được cho tôi mấy buổi cuối cùng của chương trình học Bế quan bí thuật. Cuối cùng giáo sư nói cho tôi biết chương trình học của tôi có thể tạm hoãn một thời gian, tôi nhìn không được thở phào một hơi. Giáo sư là bậc thầy Bế quan bí thuật, yêu cầu lại vô cùng nghiêm khắc. Nếu giáo sư cho rằng tôi có thể kết thúc chương trình học như vậy tôi cũng có thể tự tin vào trình độ của chính mình.

Tôi cảm thấy tảng đá đè nặng trong tâm tôi cũng biến mất. Cho đến lúc này, việc khiến tôi lo sợ nhất chính là bất cẩn tiết lộ những bí mật cất giấu trong lòng.

Rất nhanh chóng, học kỳ mới bắt đầu. Blaise kiên trì đưa tôi đến sân ga chín ba phần tư.

“Chuẩn bị hết mọi thứ rồi chứ?” Blaise luống cuống kiểm tra rương hòm của tôi, “Sổ ghi chép của con?”

“Có đem theo!” Tôi nói.

“Này...” Cô ảo não vỗ vỗ cái trán, “Chúng ta quên mất Gadda!”

“Bình thường con cũng không cần đến nó! Ở trường dường như con chẳng dùng đến nó ấy chứ!” tôi vừa nói vừa tìm kiếm bóng dáng Draco trong đám hỗn loạn ở sân ga, “Cho dù con có muốn gửi thư thì cũng có cú mèo của trường mà...”

“Được rồi, con nói đúng.” Blaise nói.

Tôi nhìn thấy Draco, cậu ấy đang nói chuyện với ai đó ở đường biên, đang đi về phía này. Khi thấy tôi, cậu ấy dừng lại.

Tôi vui vẻ nhìn cậu. Nhưng chưa kịp chào hỏi với cậu ấy, tự dưng trong lòng dâng lên cảm giác khác thường.

Tôi nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh cậu ấy, cao hơn Draco nửa cái đầu, ánh mắt lạnh nhạt màu lam cùng mái tóc màu bạch kim hoa lệ không khác Draco cho lắm.

Là Lucius Malfoy, cha của Draco, là một “tiền” Tử thần Thực tử.

Vị này là trợ thủ đắc lực của Voldemort, hai tay dính đầy máu của Muggle. Ông ấy nhìn tôi không chớp mắt, ánh mắt lãnh khốc mà khắc nghiệt đầy tính xâm lược khiến người ta hít thở không thông, giống như đối phương chỉ là cái giá treo áo.

Cũng đôi mắt màu lam như nhau nhưng Draco khiến tôi cảm thấy thoải mái, nhưng mà người này lại khiến tôi mao cốt từng tưng.

Trên mặt Lucius chậm rãi hiện ra một nụ cười.

Sắc mặt Draco trắng bệch, nhưng vì thông thường cậu ấy luôn tái nhợt vì vậy tôi không xác định được có phải là vì nhìn thấy tôi hay không. Cậu ấy có chút hoảng sợ kéo Lucius lại, kêu một tiếng: “Cha!”

Nhưng cha cậu ấy không chút do dự thoát khỏi cậu ấy, đi về phía tôi và Blaise.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 189: Tàu

Trời sắp sáng, Lupin đứng lên tắt cái đèn nhỏ bên cạnh bàn. Hắn nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, thở dài một hơi.

Trên lầu có tiếng bà Weasley đang gọi bọn nhỏ rời giường, giọng nói trung khí mười phần.

Loáng thoáng có tiếng cửa lớn mở ra vọng lên lầu hai.

Lupin vội vàng đứng lên, đi xuống cầu thang.

Hắn không chút ngoài ý muốn nhìn thấy bạn hắn như mắt hồn từ dưới đi lên.

"Sirius?"

Sirius Black bừng tỉnh không nghe thấy tiếng tắc đi qua bên cạnh hắn, vừa đi vừa kéo thúc phát đoạn mang, kéo hắn lễ phục áo khoác, vẫn đi đến trên lầu đi. Lập tức, lầu 3 vang lên nặng nề tiếng đóng cửa.

Lupin do dự một chút, xoay người đuổi kịp đến lầu ba.

"Sirius?" Hắn gõ cửa.

Bên trong rất lâu không có đáp lại.

Lupin lại thở dài một hơi. Hắn không hề do dự, mở khóa đi vào.

Bên trong là một mảnh tối đen, tấm rèm dày che kín mọi cánh cửa. Nhưng với một người sói có năng lực nhìn xuyên màn đêm thì đây cũng chẳng phải vấn đề gì, hắn có thể nhìn thấy bạn mình đang nằm trên giường. Hắn đi vòng qua chướng ngại vật, đi đến mở rèm ra.

"Này!" Sirius Black lên tiếng. Hắn gấp cánh tay che lại đôi mắt bị ánh sáng làm chói.

"Sirius." Lupin nói.

"Tôi biết, tôi có nghe thấy!" Black trở mình, tức giận nói, "Tôi biết cậu muốn nói gì, có thể đừng hỏi không?"

"Nếu trông cậu không chán nản như lúc này!" Lupin nói.

"Chán nản?" Black nhảy dựng lên từ trên giường. Hắn phẫn nộ trừng mắt nhìn bạn mình, lớn tiếng nói, "Cho tới bây giờ tôi không có cảm thấy chán nản!"

Lupin bình tĩnh nhìn hắn. Thật lâu sau, Black chuyển mắt nhìn sang hướng khác.

"Tôi không chán nản. Chỉ là..." hắn dừng một chút, nhẹ giọng nói, "Chỉ là cảm thấy mình giống như một kẻ đáng bị chê cười."

Hắn xoay người ngồi xuống bên giường, dùng sức xoa xoa mặt mình.

"Nếu cậu nhất định phải biết, được rồi vậy tôi cho cậu biết!" Hắn có vẻ cam chịu nói, "Cậu không thể tưởng tượng được tôi đã gặp ai đâu. Tôi đi cầu hôn cô ấy, mà tôi thì lại gặp Mũi Dãi trong trang viên Sadie vào lúc đó! Thật là gặp quỷ!"

"À..." Lupin có chút ngoài ý muốn. Hắn nghĩ nghĩ nói, "Cậu nên biết tiểu thư Sadie không có nghĩa vụ phải chờ cậu đến thực hiện trách nhiệm của mình!"

"Đương nhiên, đúng vậy!" Black nói, "Nhưng đây không phải là trọng điểm!"

Nếu có ai hiểu rõ khúc mắc nhiều năm giữa Black và Snape, không thể nghi ngờ người này nhất định là Lupin. Hắn hiểu rõ Black hơn bất kỳ ai, hắn có thể tưởng tượng được lúc đó Black kinh ngạc và rối rắm đến mức nào.

Trong nháy mắt, Lupin không biết nên nói cái gì. Hắn thở dài vỗ vỗ vai Black.

"Tại sao cố tình lại là Mũi Dãi? Vì sao cố tình lại bị hắn nhìn thấy? Không! Đây cũng không phải trọng điểm..." Black giống như bị đau dạ dày, thanh âm có chút lớn, "Vì sao bộ dạng ngu ngốc của tôi cũng bị Sylvia trông thấy? Vì sao Sylvia..."

Hắn dựa trán vào đầu gối, tay nắm lại đặt lên ngực, dường như làm vậy có thể chấm dứt đau đớn đang bao phủ hắn.

Hắn thấy rất rõ ràng, trong tình cảnh xấu hổ của hắn, trên mặt Sylvia không hề che dấu khoái ý. Trước mặt người đàn ông mà hắn xem thường và chán ghét nhất, con bé lại dùng lời nói đầy ác ý muốn hắn rời khỏi nhà hắn. Mà người đàn ông kia lại sắp trở thành dượng của con bé.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy khiếp sợ, hoàn toàn ý thức được con bé hận hắn đến dường nào. Con bé hận hắn đến mức dường như ước gì hắn lập tức biến mất trên thế giới này.

Đó là con gái của hắn. Là cốt nhục duy nhất của hắn. Là người hắn mong muốn cung chiều và che chở trong tương lai.

Cả người tôi chợt cảm thấy căng thẳng, nắm chặt tay Blaise.

Blaise ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn tôi, "Sylvia?"

Lập tức, cô cũng thấy Lucius Malfoy và Draco đang đi về phía chúng tôi.

Lucius dừng lại trước mặt tôi, nhìn chằm chằm không chớp mắt đánh giá diện mạo của tôi, mang theo nụ cười đặc trưng của nhà Malfoy.

"Thật hân hạnh được gặp tại đây, tiểu thư Hopper!" Ông ấy dùng giọng điệu tao nhã đặc trưng của giai cấp quý tộc để nói, "Draco thường nhắc đến cháu với chúng tôi. Có lẽ cháu vẫn còn nhớ lần gặp mặt cách đây hai năm của chúng ta chứ?"

Nhìn gần, dung mạo của ông ấy và Draco rất giống nhau. Draco mang theo chút ngây ngô của tuổi trẻ mà ông ấy thì đã trải qua sự lắng đọng của thời gian. Giàu có thành thực pha chút sức quyến rũ tà ác. Bất cứ ai vừa nhìn thấy vị tộc trưởng nhà Malfoy này cũng đều có thể nhận ra đây là một phù thủy hắc ám xuất thân quý tộc cổ xưa. Cả người ông ấy tràn ngập khí thế lãnh khốc không cho phép ai được cự tuyệt ông ấy, trang phục áo choàng phù thủy dài màu đen thẳng thớm cùng đầu gậy rắn màu bạc lại càng khắc sâu thêm khí chất của ông ấy. Cho dù ông ấy có mỉm cười cũng không thể làm dao động âm giác ông ấy mang lại cho người đối diện.

"Xin chào, ngài Malfoy!" Tôi miễn cưỡng mỉm cười, hi vọng nụ cười của mình đừng quá cứng nhắc.

Hiển nhiên, sự sợ hãi của tôi đã lấy lòng được vị thủ lĩnh Tử thần Thực tử này, ông ấy nhú mày, thân thiết nói: "Không cần quá khẩn trương như thế, tiểu thư Hopper! Ta chỉ là muốn gặp mặt để cảm ơn cháu vì cháu đã từng cứu Draco."

Tôi đương nhiên sẽ không tin tưởng lý do thoái thác đó. Sự việc đã qua tận hai năm, nếu ông ấy thực sự có suy nghĩ đó thì so với ngẫu nhiên gặp tại sân ga, còn rất nhiều thời điểm khác tốt hơn.

"Cháu rất vui mừng vì đã làm như vậy!" tôi vẫn duy trì mỉm cười, chậm rãi nói, "Đó cũng là lúc cháu và Draco chân chính nhận thức đối phương!"

"Cha..." Draco tái nhợt nói. Dường như cậu rất bất an khi Lucius gặp tôi.

Tôi cảm thấy có thể hiểu được cậu, bởi vì tôi đúng là phi thường bất an.

Hiển nhiên Lucius cũng không vừa lòng Draco nói chen vào, ông ấy cũng không để ý đến con mình.

"Vị này là?" Ông ấy chuyển hướng sang Blaise, dối trá mỉm cười, "Có lẽ cháu sẽ nguyện ý giới thiệu cho ta chứ, tiểu thư Hopper?"

"Đây là mẹ cháu." Tôi giới thiệu ngắn gọn.

"Tiểu thư Sadie!" Lucius nhú mày, khẽ gật đầu với Blaise, "Xin chào, cô đúng là một quý cô đầy mê hoặc!"

"Cám ơn." Blaise trả lời. Cô gật đầu chào đáp lễ, đơn giản nhưng không mất lễ nghi.

Tàu Hogwarts vang lên tiếng còi hơi.

"Này!" Blaise kêu lên, "Tàu sắp chạy rồi mà con còn chưa lên tàu nữa này..."

Cô thay tôi kéo hành lý đi, vô cùng chân thành nói, "Nếu không nhanh chút chắc chắn con sẽ bị lỡ tàu! Ngài Malfoy..." cô quay đầu cười xin lỗi Lucius, giống như trước mặt cô hiện tại chỉ là cha của bạn học của con gái mình. "Thật xin lỗi vì không thể tiếp tục chuyện trò với ngài được!"

Lucius liếc mắt nhìn cô đầy ẩn ý.

"Đương nhiên." Ông ấy hơi cúi người, "Quý cô cứ tự nhiên!"

Blaise một tay lôi kéo hành lý, một tay lôi kéo tôi, theo dòng người cuộn cuộn trong sân ga đến cạnh tàu, giúp tôi mang hành lý lên xe.

"Nhớ viết thư cho mẹ." Cô hôn nhẹ lên trán tôi, "Mẹ yêu con, con yêu của mẹ!"

"Con cũng vậy." Tôi nói.

Cô mỉm cười một chút, sau đó hòa mình trong nhóm người lớn đến tiễn con mình rời khỏi sân ga.

Tôi nhìn lại chỗ vừa đứng lúc nãy, Lucius vẫn đang chậm rãi nói gì đó với Draco.

Mà Blaise, tôi nhìn theo bóng lưng của cô. Tôi không thể xác định giáo sư Snape đã nói với cô thân phận Tử thần Thực tử của Lucius chưa. Với hiểu biết của tôi về giáo sư, khả năng lớn là không có, giáo sư cũng không bao giờ nói đến chuyện không cần thiết huống hồ là vị tộc trưởng Malfoy kia hoặc là bạn bè gì đó. Nhưng có phải Blaise giống như những gì cô biểu hiện là không biết thân phận của Lucius hay không?

Tôi dùng đũa phép để khiêng hành lý đến toa huynh trưởng.

Huynh trưởng của bốn Nhà, ngoại trừ Draco đều ở đây. Nữ huynh trưởng Ravenclaw và Hufflepuff đang bàn tán gì đó bên cửa sổ, còn Ron thì đang huynh thuyên gì đó với Hermione.

"Này Sylvia!" Hermione vừa thấy tôi liền đi qua, nhiệt tình ôm tôi, "Kỳ nghỉ đông của cậu thế nào?"

Tôi ngừng một chút.

"Không tệ!" Tôi mỉm cười nói, "Còn cậu?"

"Cũng không tệ!" Hermione nói. Cô hơi ngượng ngùng xoắn tóc, "À...tớ có một chuyến du lịch ngắn...đến quê hương của Viktor!"

Ron hừ một tiếng, có vẻ khinh thường, Hermione trừng mắt liếc cậu ta.

"Viktor Krum?" Tôi nói, "Này, cậu làm tớ ngạc nhiên đó! Kể tớ nghe nào, chỗ đó trông thế nào?"

"Phi thường đẹp! Phong cảnh nơi đó quả thực có thể làm cho người ta say mê. Hơn nữa cha mẹ anh ấy rất nhiệt tình." Hermione hai tay ôm ngực, ngược nhìn trần xe, thờ một hơi, "Tớ vốn rất lo lắng...cậu biết đó, anh ấy là một quý tộc thuần huyết, còn tớ chỉ là một phù thủy Muggle..."

Khi vừa mới gặp một vị quý tộc thuần huyết như Lucius, nghe đến từ này cũng khiến tôi có cảm giác không khỏe như có bóng ma tâm lý vậy. Tôi không nhận được mà quay đầu tìm kiếm bóng dáng Draco theo bản năng.

Còi tàu kéo vang, tàu bắt đầu chuyển bánh, Draco có vẻ buồn bã từ hành lang đi vào.

Hermione thần bí cười cười, nhỏ giọng nói bên tai tôi, "Được rồi, sau một kỳ nghỉ không gặp nhau, tớ nghĩ cậu muốn tâm sự với người khác hơn tớ nhỉ?"

"Cậu lại làm tớ ngạc nhiên đấy!" Tôi nói thầm, "Phải biết rằng khéo hiểu lòng người không phải tác phong của cậu!"

Hermione oán trách trừng mắt nhìn tôi, lấy sách vỗ lưng Ron một cái, "Nên đi tuần tra!" Ron xoa chỗ bị đánh, than thở theo sau cô nàng ra ngoài.

Các huynh trưởng của Ravenclaw và Hufflepuff cũng rời khỏi, Draco không hề có ký đặt móng ngồi luôn lên áo choàng.

"Chúng ta cũng nên đi tuần tra." Tôi nhắc nhở.

"Này... vì sao cậu đầu tiên cậu nói với tớ sau kì nghỉ lại là câu này?" Draco dựa vào lưng ghế mềm mại, buồn bã lên tiếng, "Slytherin lúc nào cũng quy củ, tuần tra tối nay có khi cũng chẳng cần nữa là..."

"Tớ không nghĩ như thế đâu!" Draco luôn có thể làm cho tâm tình của tôi tốt hơn. Tôi vút Lucius lại sau đầu, vỗ vỗ cậu, "Đứng lên nhanh nào!"

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 190: Cái chổi

Chúng tôi tới Hogwarts vào buổi chiều.

Thời tiết vẫn cực kỳ rét lạnh, chúng tôi quấn chặt áo choàng, run rẩy đi vào Hogwarts thưởng thức bữa tối nóng hổi.

Nhóm giáo sư đều đã ở đây, khiến người ta khó chịu là mẹ Umbridge cũng ở đó. Nhưng may là chú Sirius không có xuất hiện tại đây bàn giáo sư.

Có lẽ chú ấy giống như giáo sư Lupin lo lắng đã tham gia vào hoạt động bí mật của hội Phượng Hoàng, có lẽ ai biết được? Dù sao những cái này đã không còn là cái tôi lo lắng rồi.

Sau bữa cơm chiều các học sinh trở về phòng sinh hoạt chung, Draco mệt mỏi ngồi trên sofa cạnh lò sưởi, cậu được câu không trò chuyện với Gaul và Crabbe. Qua một lúc lâu Blasie cười tít mắt đến ngồi, trong tay bụng một bộ trà cụ tinh xảo.

Cậu ấy động tác nhanh nhẹn, thành thạo pha trà để trước mặt chúng tôi.

“Đến đây đi, ném thử xem, tớ mới pha đó.”

Tôi cầm lấy tách trà nhỏ xinh đẹp nhấp 1 ngụm nhỏ, tựa lưng vào ghế sofa mềm mại thỏa mãn thờ dài.

“Tớ đã bao lâu rồi chưa cùng các cậu nhàn nhã uống trà rồi nhỉ?”

“Một học kỳ?” Blasie cười mỉm nói “Bất luận cái gì cậu so với mỗi người chúng tớ đều vội vàng hơn.”

“Đúng vậy, nhưng tớ nghĩ học kỳ này sẽ không cần bận rộn như vậy nữa.” Việc học Bế quan bí thuật và phép Animagi đều đã kết thúc, tôi chỉ tham gia nhóm phòng ngự phép thuật hắc ám và hội nghiên cứu phép thuật hắc ám.

“Bộ trà cụ này?” Draco theo chỗ tựa trên sofa nghiêng thân thể tiến lên.

“Đúng thế, là bộ đó”. Blasie cười cười, vô tình nói “Là lễ vật của cha dựng tó tặng trong lễ Noel.”

Đối với chuyện của người mẹ xinh đẹp của mình, từ trước đến nay cậu ấy vẫn chưa bao giờ ngại không nói ra.

Tôi nghi hoặc nhìn Draco, quay đầu cẩn thận đánh giá ly trà trong tay.

Rất được, là đồ sứ được mạ vàng nhẵn nhụi, gần miệng chén là những hoa văn cầu kỳ xinh đẹp uốn lượn quanh. Nhưng đó chỉ là một bộ trà cụ.

Theo thái độ của Draco tôi đoán nó đại khái là thứ gì đó cực kỳ tốt.

Tôi cân nhắc, cuối cùng quyết định không nói cái nghi vấn này để tránh bại lộ việc tôi không biết.

“Nói đi, Sylvia” Blasie nói “Knight ý? Vì sao hôm nay nó không ở đây?”

Không chỉ Blasie mà Draco cũng ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi uống hớp trà, liếc mắt nhìn cậu ấy. “Bệnh yêu thú cưng của cậu càng thêm nghiêm trọng rồi đấy. Có lẽ cậu nên thử chữa trị mà trùng hợp tó có biết một thầy thuốc. Tó nghĩ nên giới thiệu cho cậu”.

Blasie giang tay.

“Nó là con chó ngoan.” Blasie mỉm cười nói “Không ai không thích nó.”

“Không sai, là con chó ngoan.” Tôi lạnh lùng nói.

Tôi đột nhiên mất đi hứng thú dùng trà, đơn giản nhìn về phía bọn họ gật đầu rồi trở về, về tới phòng ngủ của mình thu thập những cái mà bị Blaise kiên trì yêu cầu mang theo trong hành lý.

Không bao lâu sau, Draco liền tiến vào.

Tôi một bên đem hành lý phân loại một bên vừa nói: “Nếu cậu tới là để hỏi về Knight...”

“Tớ không muốn hỏi ông ta.” Draco nhúm mày nói

Tôi ngừng lại đánh giá cậu ấy.

Draco bước lại, đem cái hộp dài hẹp nhét vào tay tôi “Quà Noel của cậu.”

“A...” Ta cảm thấy có phần tay chân luống cuống, “Tớ xin lỗi, tớ không chuẩn bị quà cho cậu. . . A, bởi vì cậu nói lễ Giáng sinh không thể thư từ qua lại.”

“Không liên quan.” Draco vô cùng hào hứng thúc giục, “Mau mở nó ra nhìn xem.”

Tôi mở hộp quà ra.

Bên trong là một cây chổi. Nhìn thoáng qua thì nó có vẻ đã có từ rất... lâu rồi.

Tôi không bao giờ nghĩ ra nổi dụng ý của cậu ấy khi đưa tôi một cây chổi. Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt chờ mong của Draco.

“A... cảm ơn.” Tôi nói.

“Uhm” Draco làm bộ vô tình nói. Bất quá tôi cảm nhận được là cậu ấy có phần thất vọng.

“Uhm... nó rất được. Tớ rất thích màu này.” Tôi vắt hết óc suy nghĩ ra những lời ca ngợi món quà “Đây là son chống xui? Mới được quét sao? Mùi hương vẫn còn mới, mang theo mùi vị của lá cây... đúng thế, nên biết rằng phong cách cổ lỗ sĩ nói chung thường không có bùa chống xui...” [Khuyên: Bạn Syl đang nói nhảm nên edit cũng phải nhảm theo. Hixx...]

Tôi lập tức ngậm miệng lại, xấu hổ hướng Draco nở nụ cười sáng lạn đặc biệt lộ ra tám cái răng.

Draco nhanh nhẹn bắt được từ mấu chốt.

“Cổ lỗ sĩ!” Cậu ấy trừng mắt nhìn tôi không thể tưởng tượng nổi, “Chẳng lẽ cậu cho rằng tớ sẽ tặng cậu một cái chổi cổ lỗ sĩ?”

“Đương nhiên là không rồi” Tôi nhiệt tình quá mức nói “Cậu đương nhiên là không rồi. Nó nhất định là được cải tiến qua rồi phải không? Tớ tin rằng nó tuyệt đối không thua bất kì một cái chổi hiện đại nào.”

“Merlin oi!” Draco tức giận nói “Đây là cây chổi Oak 79 sản xuất năm 1879”

“Cây chổi Oak 79, thật sự quá tuyệt vời.” Tôi bình tĩnh mỉm cười nói.

“Nó đã được cải tiến qua, thêm vào nhiều chức năng mà lúc trước không có.” Draco tức giận thở ra “Tuy nhiên khi cậu nói muốn đổi Tia chớp lấy cây chổi Nimbus, tớ nhớ đại khái cậu không thích nó nên cây chổi Oak sẽ thích hợp với cậu hơn. Loại này hiện nay đã không còn nhiều mà chổi còn mới ít bị sử dụng thì lại càng ít... cho dù là tớ khi mua nó cũng đã hao phí không ít công sức! Mà cậu còn nói nó...”

Cậu ấy đưa ánh mắt nhìn từ tôi chuyển đến trên cái chổi giống như không thể nhìn được nữa nói ra cái từ kia “Cổ lỗ sĩ”

Tôi nghĩ là tôi đã đốt đặc lắm rồi.

“Cậu cũng biết tớ không biết gì nhiều về chổi mà” tôi khụ một tiếng, ngọt ngào nói “Được rồi, tớ hiện tại biết rõ nó quý giá rồi. Tớ quả thật rất thích tính chắc chắn của nó, không ngờ cậu lại biết... mình cực kỳ kinh ngạc. Cậu có thể biết là tớ rất biết ơn cậu đến mức nào chứ, Draco?”

Draco tròn mắt nhìn. Tôi mỉm cười cực kỳ thành ý với cậu ấy.

Thật lâu sau, bờ vai cậu ấy trầm xuống, nén giận thỏa hiệp nói “...Thôi.Tớ nên sớm biết, thời điểm cậu nói Tia chớp chỉ là một cây chổi.”

Cậu ấy dừng lại một chút, ngón tay trong túi tiền do dự một chút lấy ra một cái dây chuyền.

“Tớ trả lại cái này cho cậu.”

Là cái hộp dây chuyền của gia tộc Black mà Kreacher đưa cho tôi.

“A...” tôi lạnh nhạt đáp lại, cầm lấy rồi ảng chừng rồi tiện tay ném nó lên trên ngăn tủ. Draco yên lặng không nói nhìn hành động của tôi, ánh mắt đi theo sợi dây chuyền nằm cái trên ngăn tủ.

“Làm sao?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Cậu ấy muốn nói lại thôi nhìn tôi, bất quá nhưng vẫn nói tiếp:

“Không, không có gì.”

Ngày hôm sau lịch học sắp xếp cực kỳ dày đặc, nhóm giáo sư không vì ngày nghỉ lễ mà để cho chúng tôi có thời gian nghỉ ngơi. Như giáo sư McGonagall nói học sinh năm thứ năm không có tư cách lãng phí thời gian.

Sau khi kết thúc bữa cơm trưa, tôi đang muốn trở lại phòng ngủ chuẩn bị cho lớp học tiên tri thì bị Hermione kéo vào một phòng học trống không bên cạnh. Harry đang ngồi cạnh một cái bàn, bất an mỉm cười với tôi.

“Sylvia”. Vừa đi vào phòng học, Hermione liền ôm tôi “Tớ nghe Harry nói. Tớ cho tớ bây giờ cũng không biết chú Sirius là...”

Tôi cảm thấy tâm tình tốt trong nháy mắt biến mất.

Tôi dời khỏi cái ôm của cậu ấy, kéo ra một cái ghế ngồi xuống.

“Các cậu hôm nay hẳn không phải là cô ý nói về cái này đi?” tôi mỉm cười “Cảm ơn tớ không sao.”

“Chỉ mong cậu thật sự không sao”. Hermione lo lắng nhìn tôi “Lúc nghe thấy việc này tớ quả thực không thể tin vào lỗ tai mình.”

“Tớ nghĩ là cậu rất hòa hợp với chú Sirius, bởi vì tớ xác định chú ấy đúng là nghĩ như vậy” tôi lạnh nhạt nói. [Câu này quá khó hiểu luôn.]

“Không, Sylvia, tớ chỉ là cảm thấy không thể hiểu nổi.” Hermione lắc đầu, cầm tay tôi nói “Cậu đã sớm biết đúng không? Cậu nên sớm nói cho chú ấy biết!”

“Cậu là trách tớ đã không làm như vậy sao?” Tôi phản cảm nói.

Hermione đặc biệt khoan dung, cười cười thấu hiểu tôi.

“Đương nhiên là không rồi.”Cậu ấy thấp giọng kêu lên «Tớ chỉ nghĩ rằng đã hai năm kể từ khi bạn nhìn thấy chú Sirius...ây...cậu xem ánh mắt chú ấy...”

Ánh mắt cậu ấy chứa đầy đồng tình cùng nước mắt. Nhưng tôi nghe thấy lời nói của cậu ấy vậy mà tôi cũng không có một chút xúc động nào.

Harry nhìn tôi có phần lo lắng nói “A, Sylvia, từ hôm đó tới giờ chú Sirius rất khổ sở...”

“Nếu chú ấy có con gái cũng không biết” Hermione kịch liệt phản bác “Như thế tớ một chút cũng không đồng tính với chú ấy!”

“Được rồi.” Harry thỏa hiệp nói “Đúng là việc chú ấy vô ý để vượt mắt Sylvia. Hermione, cậu không thấy chú ấy có bao nhiêu á náy và thống khổ.”

“Tớ chán ghét sinh hoạt cá nhân quá mức bừa bãi của chú ấy.” Hermione nói.

Harry hàm hồ nói “Đó là chuyện rất lâu trước kia, chú Sirius hiện tại không như vậy nữa.”

“Nếu điều đó dẫn đến sự đau khổ của người khác thì đó không còn là việc của riêng chú ấy.” Hermione hăm hừ nói.

“Tớ thừa nhận điểm này.” Harry lo lắng nhìn tôi “Dù sao chú ấy cũng là cha của Sylvia. Hai người không thể như thế này.”

Tôi làm động tác dừng lại.

“Nếu các cậu quan tâm đến tớ, như thế tớ nói cho các cậu biết tớ quả thật rất tốt, hơn nữa không khổ sở giống như các cậu tưởng tượng.” Tôi đứng lên
«Nếu các cậu tới là vì biện hộ cho ông ấy, vậy chuyện này kết thúc ở đây. Không cần thiết.”

“Chúng tớ lo lắng cho cậu!” Harry tức giận nói “Cậu vẫn luôn nói tớ có chuyện gì thì tốt nhất nói ra cho bạn bè một chút! Nhưng cậu không làm như vậy... tớ không tin cậu có thể triệt để đem việc này buông xuống.”

“Trên thực tế là tớ đã làm thế.” Tôi cương quyết nói.

“Cậu vẫn thương chú ấy.”

“Tớ hận ông ta.”

“Nếu như cậu thật sự như những gì cậu nói, vậy cậu không nên hận chú ấy. Thậm chí cậu sẽ không có một chút cảm giác gì với chú ấy.”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu.” Tôi lạnh nhạt đi ra ngoài cửa “Tớ sẽ cố gắng làm được.”

“Sylvia!” Harry kêu lên “Cậu không biết tớ hâm mộ cậu bao nhiêu!”

Tôi xoay người, thấy trong đôi mắt xanh biếc của cậu ấy dâng lên một tầng nước mắt.

“Nếu cha tớ còn sống... tớ tình nguyện để ông ấy vĩnh viễn không biết đến sự tồn tại của tớ.”

“Harry...” Tôi từ từ nói “Cậu có phải hay không cảm thấy tớ không hiểu được quý trọng?”

Cậu ấy hít một hơi, loạn xạ lau mặt một cái “Có lẽ tương lai cậu sẽ hối hận.”

“Có vài thứ mất đi sẽ hối hận mà có vài thứ thì không. Tớ cùng tình huống của cậu có chút bất đồng. Cậu không phải tớ, cậu vĩnh viễn sẽ không biết cảm giác của tớ.”

Thời điểm đó tôi muốn gọi nó là một sự sỉ nhục cho đến chết.

“Cảm ơn cậu, Harry.” Tôi cười cười với cậu ấy “Nhưng không cần đề cập đến chuyện này nữa. Hiện tại không cần sau này cũng không cần.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 191: Vượt ngục

Sau ngày thứ ba khai giảng là ngày sinh hoạt của Hội nghiên cứu phép thuật Hắc Ám rồi hoạt động tiếp là của Hội Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám.

Chúng tôi không có người lớn chỉ đạo, người đang đảm nhiệm nhiệm vụ của giáo viên cùng với việc chỉ ra những chỗ sai là Harry, điều này đã được mọi người trong hội bỏ phiếu nhất trí.

Hoạt động đang diễn ra rất tốt, cậu ấy dạy cũng rất khá. Harry am hiểu phép thuật phòng ngự hắc ám giống như Draco am hiểu Phép thuật Hắc ám.

Sau khi kết thúc, tốp năm tốp ba học sinh yên lặng đến phòng yêu cầu.

Khi tôi đang chỉnh lý lại đồ của mình thì thấy Harry nói gì đó với Hermione. Sau đó Hermione phi như chim ưng tới, nhanh chóng kéo tôi đến một góc.

" Sylvia! " Cô ấy khẩn trương nói, " Cậu vẫn còn đang luyện tập Animagi à? "

" Sao? " Tôi nghi ngờ nói.

" Harry vừa nói cho tớ biết, khi bọn họ đi thăm tiên sinh Weasley thì gặp một bệnh nhân ở rất lâu trong bệnh viện. . . " Cô hít thật sâu, " Animagi thất bại, người phụ nữ đó vĩnh viễn biến thành một con mèo chỉ biết kêu meo meo. "

" Vĩnh viễn? " Tôi ngạc nhiên nói.

" Vĩnh viễn. " Hermione khẳng định.

" Thật là bất hạnh. " Tôi đồng tình nói.

«Nên cậu không nên tiếp tục luyện tập nữa nhé! " Hermione cầm tay tôi, quyết toán nói, «Có trời mới biết trước đây sao tớ lại không khuyên can cậu! Cho dù cậu tập luyện vẫn có người tập cùng thì vẫn nguy hiểm, hơn nữa hiện tại. . . "

" Uhm! Cậu không biết à? Tớ đã thành công rồi. " Tôi kéo ghế tựa ra ngồi xuống, nhìn về phía Harry đang đi về phía này.

" Tớ biết. " Harry nhún vai bất đắc dĩ, " Nhưng tớ chưa kịp nói với cậu ấy. "

" A! " Hermione đỏ bừng cả khuôn mặt, " A, được rồi, thể hình đáng Animagi là cái gì? "

Không chỉ có cô ấy, đến cả Ron đang ngồi một bên cũng ngẩng đầu lên.

" Con doi. " Tôi khoa tay múa chân, " Nhỏ như vậy thôi. Có thể bỏ vào túi áo. "

Trong nháy mắt tôi cảm thấy biểu tình của bọn họ hơi thay đổi.

" A... Thế... Thật tuyệt! " Hermione cao giọng nói, " Vật nhỏ thật đáng yêu. "

" Tôi không thấy có gì ngạc nhiên cả. Dù sao chủ nhiệm nhà Slytherin. . . " Ron nhún nhún vai, " Không trách. . . Các cậu biết đấy. "

Cậu ấy đến bên cạnh tôi kéo một cái ghế ngồi xuống, tò mò nhìn chăm chăm mặt tôi.

" Cậu thật sự là con gái của Sirius? Tính cách hai người không giống nhau. Tớ thấy hai người có khuôn mặt khá là giống nhau, nhất là đôi mắt và chiếc mũi. " Cậu ấy chỉ chỉ vào mũi mình, hâm mộ nói, " Tớ vẫn luôn muốn có một cái mũi như thế... A! Harry! Vì sao cậu lại giẫm lên chân tớ?"

Ron tròn mắt nhìn Harry mà Harry lại ngượng ngừng mỉm cười với tôi.

" Được rồi, " Ron nhún vai, " Vậy lúc nào hôn lễ sẽ diễn ra? "

" Hôn lễ? " Hermione ngạc nhiên nói.

"Hôn lễ giữa chú Sirius và mẹ của Sylvia." Ron nói.

"Cậu điên à!" Hermione kêu lên, "Vì sao bọn họ phải kết hôn? Thậm chí bọn họ còn không hiểu nhau!"

"O, kia không phải theo lễ thường mà làm à?" Ron không kiên nhẫn nói, "Có con thì vì cái gì lại không kết hôn? Có phù thủy nào mà lại để cho huyết thống của mình lưu lạc bên ngoài sao?"

"Huyết thống! Gia tộc!" Hermione nói, "Nghe cậu nói giống như là một quý tộc thuần huyết vậy!"

"Tớ không coi việc thuần huyết là điều cần nhất, " Ron nhếch môi cười rộ lên, "Nhưng tớ thật sự là thuần huyết và cũng là quý tộc."

"Ron, " Hermione nhìn tôi, hiển nhiên không muốn tranh luận với cậu ấy, "Trong nhóm Muggle có một số người có con nhưng không kết hôn. Điều này cũng không phải là lạ."

"Là sao? Thật khó có thể tưởng tượng nổi." Ron chán ghét nói, "Để con của mình mất danh dự - - trở thành con riêng? A, nhóm người Muggle thích làm chuyện này?"

"Tớ đã là con riêng mười sáu năm nay rồi, không cảm thấy có gì mất mát cả." Ta nhe răng mỉm cười, "Mặt khác mẹ tớ đã có vị hôn phu rồi."

"Tội nghiệp, " Ron đồng tình nói, "Vậy chú Sirius nên làm sao bây giờ?"

"Ron!" Hermione gầm thét.

"Cậu có thể càng ngày càng đáng ghét hơn sao? Weasley?" Tôi dịu dàng nói."Các cậu cho tớ chút thời gian, để cho tớ yên tĩnh một chút? Bởi vì hiện tại tớ muốn cách xa cái tên này một chút."

Tôi đứng lên đi ra ngoài, tiếng Hermione đập quyển sách vĩ đại lên đầu Ron Weasley và tiếng gầm thét trong phòng.

Đội trưởng Montague có nhiệt tình không gì so sánh nổi đối với Quidditch, đã quyết định đội bóng Slytherin khi thể ngất trời trong luyện tập một tuần sau khai giảng. Đối với chuyện này, Draco không có gì bất mãn.

Đến chủ nhật tôi đến sân bóng Quidditch nhìn Draco huấn luyện, thuận tiện thử dùng cái chổi mà cậu ấy đưa tôi.

Trước khi huấn luyện bắt đầu, Draco vuốt ve cái chổi Oak 79 giống như một con rồng đang vuốt ve bảo tàng của nó vừa giới thiệu cho tôi.

"Đây không phải là một trò chơi với một cái chổi, bởi vậy trọng điểm là sự an toàn cùng với sự thoải mái." Hắn lái nhái, "Cậu không cần lo lắng sẽ ngã từ trên đây xuống đất. Cho dù va chạm với một cây chổi khác trong không trung - đương nhiên khi không ở trong sân Quidditch, tỷ lệ xảy ra nhỏ đến mức không đáng kể - cho dù như thế, bùa phòng hộ và khả năng giảm xóc của nó cũng đủ bảo đảm an toàn của cậu. Thử xem, cậu sẽ mê luyện cảm giác bay trong không trung."

Hắn lưu luyện giao nó cho tôi, nếu không phải Montague thối còi lên tập hợp, có lẽ cậu ấy sẽ tiếp tục ngăn ngó bên cạnh cây chổi.

Tôi không hề nghi ngờ Draco về tính an toàn của cây chổi, cũng may mắn khi không có cơ hội để cho ta kiểm chứng điều này. Tôi cười nó bay vòng quanh sân Quidditch, nhìn các đội viên phân đội luyện tập, mà Draco bay ở chỗ cao cao trên không trung.

Vì đề phòng mà tôi cách bọn họ rất xa, nhưng cho dù xa như vậy tôi cũng vẫn có thể nhìn ra Draco vô cùng hăng hái. Tóc của cậu ấy lóe sáng dưới ánh mặt trời, lấy kỹ thuật mạo hiểm truy đuổi quả cầu vàng – vật không thể nào nhìn thấy.

Cho dù là một người chưa bao giờ biết cậu ấy cũng có thể nhận ra cậu ấy thích Quidditch đến mức nào.

Tôi cũng không nói cho Draco biết những gì xảy ra kỳ nghỉ đông của mình, nhưng tôi nghĩ cậu ấy đã có manh mối sau những hành động cử chỉ của tôi. Điều làm tôi sung sướng là cậu ấy thông minh lựa chọn không đề cập đến nó. Sự khác biệt giữa Slytherin và Gryffindor dù chỉ ở một điểm cũng thể hiện rõ ràng.

Nhưng nếu bảo tôi rời xa nhóm ba người Gryffindor, tôi sẽ không cảm thấy quá buồn bã thì thật quá sai lầm. Cậu bé anh hùng đó được hoan nghênh nhưng lại mang theo màu sắc bị kịch ở khắp mọi nơi khiến mọi người chán ghét. {Khuôn: K hiu đang nói gì lun...}

Lại một buổi sáng của tuần mới, nhóm cú mèo bay qua đại sảnh vào lễ đường, xuyên qua những đám mây đen âm u đang quay cuồng trên trần nhà, đưa thư tín đến tay mọi người.

Draco chuẩn xác bắt được tờ báo, lười biếng ngáp một cái, vừa nhìn vừa ăn.

Đột nhiên, cậu ấy cúi đầu nhìn về phía dưới tờ báo, cái thìa ngoáy vào miếng sandwich.

"Bộ phép thuật tuyên bố đêm hôm qua tại ngục Azkaban xảy ra cuộc vượt ngục lớn." Hắn trừng mắt nhìn báo chí nói.

"Cái gì?" Tôi hỏi.

Đặt Nhật báo tiên tri không chỉ có một người, ngay lập tức vang lên những tiếng kêu nhỏ trên các dãy bàn dài.

"Một thần sáng tại Bộ phép thuật công nhận là tối hôm qua đã có mười tên tội phạm vượt ngục Azkaban." Cậu lo lắng nói tiếp rồi nhanh chóng nhìn xuống phía dưới.

Tôi quay đầu nhìn dãy bàn Slytherin. So với các nhà khác, bình thường học sinh nhà Slytherin đều có thói quen đặt báo chí, mà tôi phát hiện những học sinh cầm báo chí thì toàn bộ có sắc mặt trắng bệch, cau mày.

"Thế rốt cuộc là làm sao vậy?" Tôi có chút lo lắng hỏi.

Draco nhìn tôi, đưa tờ báo cho tôi.

Tất cả trang đầu bị bốn bức ảnh chụp tường đá cùng song sắt chiếm cứ rồi.

Tôi không nhìn người trong ảnh, ngay lập tức nhìn xuống phía dưới.

"Một thần sáng tại Bộ phép thuật công nhận là tối hôm qua đã có mười tên tội phạm vượt ngục Azkaban. Bộ trưởng Cornelius Fudge thừa nhận việc này với phóng viên phòng vắn. Nhóm trọng phạm vượt ngục đã đụng độ với vài Thần sáng đang nghỉ phép tại bờ biển Azkaban, song phương đã xảy ra xung đột, hai nhóm Thần sáng ở gần đó nhanh chóng đến tiếp viện.

"Năm tên đào phạm đã bị bắt, nữ phạm nhân duy nhất bị thương đã được đưa vào bệnh viện thánh Mungo tại phòng đặc biệt giam giữ, chữa bệnh và chăm sóc. Bốn tên tội phạm đã đào thoát."

" 'Khi đó ta cùng vài vị đồng sự nghỉ ngơi tại trấn Feiso' thần sáng Kingsley Shacklebolt nói, 'Đi cùng tôi là Sirius Blake. Chúng ta bằng tuổi, hồi trước có quan hệ khá tốt trong thời gian đi học. Tất cả mọi người biết Sirius từng nhận án oan tại Azkaban mười hai năm, mà tối hôm đó hắn đang cho chúng tôi biết cách cậu ấy vượt ngục lên bờ. Ở đó chúng tôi gặp những tên phạm nhân vượt ngục, vài đồng sự của tôi đã bị thương. Sirius Blake cũng tham dự trận chiến này.' "

Trang đầu tiên là ảnh chụp hiện trường chiến đấu. Đèn ma pháp chiếu nơi chiến đấu kịch liệt sáng rõ như ban ngày, trên bờ cát tuyết trắng có vài vết máu. Vài thân sáng lục soát bên cạnh những ngọn sóng dữ dội đen ngòm, mà trung tâm bức ảnh luôn luôn là người hùng bị thương. Ông ta hơi nghiêng đầu nhìn ra mặt biển, đũa phép vẫn nắm trong tay, áo choàng đen bị rách vài chỗ, trên mặt có một vết thương nông, ánh mắt tối tăm mà lạnh lùng.

Thật sự là đẹp trai mà hung ác. Các cô nương sẽ thét chói tai vì ông ấy.

Ảnh chụp phía dưới là nhóm các bà chủ nhà tự nguyện giới thiệu một lần nữa về Sirius, cường điệu nguyên nhân oan khuất mà ông ấy bị vào tù, lại đề cập đến những câu chuyện truyền kỳ vượt ngục Azkaban.

Mấy trang kế tiếp là mấy kẻ vượt ngục khai chi tiết - - tất cả đều là bọn chúng theo triệu hồi của Voldemort mà gây ra hành vi phạm tội - - cùng với dòng tin tức nhỏ về viên công chức Bộ pháp thuật chết trong bệnh viện thánh Mungo.

Tôi giờ về trang đầu tiên của tạp chí, đọc lại những tin trọng điểm, sau đó thì cảm thấy ăn không ngon miệng. Không chỉ có tôi, tất cả mọi người trên đây bàn dài đã biết rõ tin tức thì cũng không còn cảm thấy ngon miệng rồi.

Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy bắt đầu hành động rồi. Mà nhóm người Slytheri hẳn cảm đã nhận thấy sự bất an trong không khí, không ai muốn thảo luận tin gì về những tin tức này, trong những ngày tiếp theo bọn họ còn bớt phóng túng hơn trước rất nhiều.

Nếu không phải tôi vô cùng hiểu rõ Draco, tôi nhất định không thể nhìn thấy dưới những ngao mạn, lười biếng cùng ngang ngạnh là sự bất an nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 192: Vượt ngục

Sau ngày thứ ba khai giảng là ngày sinh hoạt của Hội nghiên cứu phép thuật Hắc Ám rồi hoạt động tiếp là của Hội Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám.

Chúng tôi không có người lớn chỉ đạo, người đang đảm nhiệm nhiệm vụ của giáo viên cùng với việc chỉ ra những chỗ sai là Harry, điều này đã được mọi người trong hội bỏ phiếu nhất trí.

Hoạt động đang diễn ra rất tốt, cậu ấy dạy cũng rất khá. Harry am hiểu phép thuật phòng ngự hắc ám giống như Draco am hiểu Phép thuật Hắc ám.

Sau khi kết thúc, tốp năm tốp ba học sinh yên lặng đến phòng yêu cầu.

Khi tôi đang chỉnh lý lại đồ của mình thì thấy Harry nói gì đó với Hermione. Sau đó Hermione phi như chim ưng tới, nhanh chóng kéo tôi đến một góc.

" Sylvia! " Cô ấy khẩn trương nói, " Cậu vẫn còn đang luyện tập Animagi à? "

" Sao? " Tôi nghi ngờ nói.

" Harry vừa nói cho tớ biết, khi bọn họ đi thăm tiên sinh Weasley thì gặp một bệnh nhân ở rất lâu trong bệnh viện... " Cô hít thật sâu, " Animagi thất bại, người phụ nữ đó vĩnh viễn biến thành một con mèo chỉ biết kêu meo meo. "

" Vĩnh viễn? " Tôi ngạc nhiên nói.

" Vĩnh viễn. " Hermione khẳng định.

" Thật là bất hạnh. " Tôi đồng tình nói.

«Nên cậu không nên tiếp tục luyện tập nữa nhé! " Hermione cầm tay tôi, quyết toán nói, «Có trời mới biết trước đây sao tớ lại không khuyên can cậu! Cho dù cậu tập luyện vẫn có người tập cùng thì vẫn nguy hiểm, hơn nữa hiện tại... "

" Uhm! Cậu không biết à? Tớ đã thành công rồi. " Tôi kéo ghế tựa ra ngồi xuống, nhìn về phía Harry đang đi về phía này.

" Tớ biết. " Harry nhún vai bất đắc dĩ, " Nhưng tớ chưa kịp nói với cậu ấy. "

" A! " Hermione đỏ bừng cả khuôn mặt, " A, được rồi, thể hình đáng Animagi là cái gì? "

Không chỉ có cô ấy, đến cả Ron đang ngồi một bên cũng ngẩng đầu lên.

" Con doi. " Tôi khoa tay múa chân, " Nhỏ như vậy thôi. Có thể bỏ vào túi áo. "

Trong nháy mắt tôi cảm thấy biểu tình của bọn họ hơi hơi thay đổi.

"A... Thế... Thật tuyệt! " Hermione cao giọng nói, " Vật nhỏ thật đáng yêu. "

"Tôi không thấy có gì ngạc nhiên cả. Dù sao chủ nhiệm nhà Slytherin... " Ron nhún nhún vai, " Không trách... Các cậu biết đấy. "

Cậu ấy đến bên cạnh tôi kéo một cái ghế ngồi xuống, tò mò nhìn chăm chăm mặt tôi.

"Cậu thật sự là con gái của Sirius? Tính cách hai người không giống nhau. Tôi thấy hai người có khuôn mặt khá là giống nhau, nhất là đôi mắt và chiếc mũi. " Cậu ấy chỉ chỉ vào mũi mình, hâm mộ nói, " Tôi vẫn luôn muốn có một cái mũi như thế... A! Harry! Vì sao cậu lại giẫm lên chân tôi?"

Ron tròn mắt nhìn Harry mà Harry lại ngượng ngùng mỉm cười với tôi.

"Được rồi, " Ron nhún vai, " Vậy lúc nào hôn lễ sẽ diễn ra? "

"Hôn lễ? " Hermione ngạc nhiên nói.

"Hôn lễ giữa chú Sirius và mẹ của Sylvia." Ron nói.

"Cậu điên à!" Hermione kêu lên, "Vì sao bọn họ phải kết hôn? Thậm chí bọn họ còn không hiểu nhau!"

"Ồ, kia không phải theo lễ thường mà làm à?" Ron không kiên nhẫn nói, "Có con thì vì cái gì lại không kết hôn? Có phù thủy nào mà lại để cho huyết thống của mình lưu lạc bên ngoài sao?"

"Huyết thống! Gia tộc!" Hermione nói, "Nghe cậu nói giống như là một quý tộc thuần huyết vậy!"

"Tôi không coi việc thuần huyết là điều cần nhất, " Ron nhếch môi cười rộ lên, "Nhưng tôi thật sự là thuần huyết và cũng là quý tộc."

"Ron, " Hermione nhìn tôi, hiển nhiên không muốn tranh luận với cậu ấy, "Trong nhóm Muggle có một số người có con nhưng không kết hôn. Điều này cũng không phải là lạ."

"Là sao? Thật khó có thể tưởng tượng nổi." Ron chán ghét nói, "Để con của mình mất danh dự - - trở thành con riêng? A, nhóm người Muggle thích làm chuyện này?"

"Tôi đã là con riêng mười sáu năm nay rồi, không cảm thấy có gì mất mát cả." Ta nhe răng mỉm cười, "Mặt khác mẹ tôi đã có vị hôn phu rồi."

"Tôi nghiệp, " Ron đồng tình nói, "Vậy chú Sirius nên làm sao bây giờ?"

"Ron!" Hermione gầm thét.

"Cậu có thể càng ngày càng đáng ghét hơn sao? Weasley?" Tôi dịu dàng nói."Các cậu cho tôi chút thời gian, để cho tôi yên tĩnh một chút? Bởi vì hiện tại tôi muốn cách xa cái tên này một chút."

Tôi đứng lên đi ra ngoài, tiếng Hermione đập quyển sách vĩ đại lên đầu Ron Weasley và tiếng gầm thét trong phòng.

Đội trưởng Montague có nhiệt tình không gì so sánh nổi đối với Quidditch, đã quyết định đội bóng Slytherin khí thế ngất trời trong luyện tập một tuần sau khai giảng. Đối với chuyện này, Draco không có gì bất mãn.

Đến chủ nhật tôi đến sân bóng Quidditch nhìn Draco huấn luyện, thuận tiện thử dùng cái chổi mà cậu ấy đưa tôi.

Trước khi huấn luyện bắt đầu, Draco vuốt ve cái chổi Oak 79 giống như một con rồng đang vuốt ve bảo tàng của nó vừa giới thiệu cho tôi.

"Đây không phải là một trò chơi với một cái chổi, bởi vậy trọng điểm là sự an toàn cùng với sự thoải mái." Hắn lái nhái, "Cậu không cần lo lắng sẽ ngã từ trên đây xuống đất. Cho dù va chạm với một cây chổi khác trong không trung - - đương nhiên khi không ở trong sân Quidditch, tỷ lệ xảy ra nhỏ đến mức không đáng kể - - cho dù như thế, bùa phòng hộ và khả năng giảm xóc của nó cũng đủ bảo đảm an toàn của cậu. Thử xem, cậu sẽ mê luyện cảm giác bay trong không trung."

Hắn lưu luyện giao nó cho tôi, nếu không phải Montague thôi còi lên tập hợp, có lẽ cậu ấy sẽ tiếp tục ngân nga bên cạnh cây chổi.

Tôi không hề nghi ngờ Draco về tính an toàn của cây chổi, cũng may mắn khi không có cơ hội để cho ta kiểm chứng điều này. Tôi cười nó bay vòng quanh sân Quidditch, nhìn các đội viên phân đội luyện tập, mà Draco bay ở chỗ cao cao trên không trung.

Vì đề phòng mà tôi cách bọn họ rất xa, nhưng cho dù xa như vậy tôi cũng vẫn có thể nhìn ra Draco vô cùng hăng hái. Tóc của cậu ấy lóe sáng dưới ánh mặt trời, lấy kỹ thuật mạo hiểm truy đuổi quả cầu vàng - vật không thể nào nhìn thấy.

Cho dù là một người chưa bao giờ biết cậu ấy cũng có thể nhận ra cậu ấy thích Quidditch đến mức nào.

Tôi cũng không nói cho Draco biết những gì xảy ra kỳ nghỉ đông của mình, nhưng tôi nghĩ cậu ấy đã có manh mối sau những hành động cử chỉ của tôi.

Điều làm tôi sung sướng là cậu ấy thông minh lựa chọn không đề cập đến nó. Sự khác biệt giữa Slytherin và Gryffindor dù chỉ ở một điểm cũng thể hiện rõ ràng.

Nhưng nếu bảo tôi rời xa nhóm ba người Gryffindor, tôi sẽ không cảm thấy quá buồn bã thì thật quá sai lầm. Cậu bé anh hùng đó được hoan nghênh nhưng lại mang theo màu sắc bị kịch ở khắp mọi nơi khiến mọi người chán ghét. {Khuyên: K hii đang nói gì lun...}

Lại một buổi sáng của tuần mới, nhóm cú mèo bay qua đại sảnh vào lễ đường, xuyên qua những đám mây đen âm u đang quay cuồng trên trần nhà, đưa thư tín đến tay mọi người.

Draco chuẩn xác bắt được tờ báo, lười biếng ngáp một cái, vừa nhìn vừa ăn.

Đột nhiên, cậu ấy cúi đầu nhìn về phía dưới tờ báo, cái thìa ngoáy vào miếng sandwich.

"Bộ phép thuật tuyên bố đêm hôm qua tại ngục Azkaban xảy ra cuộc vượt ngục lớn." Hẳn trông mắt nhìn báo chí nói.

"Cái gì?" Tôi hỏi.

Đặt Nhật báo tiên tri không chỉ có một người, ngay lập tức vang lên những tiếng kêu nhỏ trên các dãy bàn dài.

"Một thần sáng tại Bộ phép thuật công nhận là tối hôm qua đã có mười tên tội phạm vượt ngục Azkaban." Cậu lo lắng nói tiếp rồi nhanh chóng nhìn xuống phía dưới.

Tôi quay đầu nhìn dãy bàn Slytherin. So với các nhà khác, bình thường học sinh nhà Slytherin đều có thói quen đặt báo chí, mà tôi phát hiện những học sinh cầm báo chí thì toàn bộ có sắc mặt trắng bệch, cau mày.

"Thế rốt cuộc là làm sao vậy?" Tôi có chút lo lắng hỏi.

Draco nhìn tôi, đưa tờ báo cho tôi.

Tất cả trang đầu bị bốn bức ảnh chụp tường đá cùng song sắt chiếm cứ rồi.

Tôi không nhìn người trong ảnh, ngay lập tức nhìn xuống phía dưới.

"Một thần sáng tại Bộ phép thuật công nhận là tối hôm qua đã có mười tên tội phạm vượt ngục Azkaban. Bộ trưởng Cornelius Fudge thừa nhận việc này với phóng viên phỏng vấn. Nhóm trọng phạm vượt ngục đã đụng độ với vài Thần sáng đang nghỉ phép tại bờ biển Azkaban, song phương đã xảy ra xung đột, hai nhóm Thần sáng ở gần đó nhanh chóng đến tiếp viện.

"Năm tên đào phạm đã bị bắt, nữ phạm nhân duy nhất bị thương đã được đưa vào bệnh viện thánh Mungo tại phòng đặc biệt giam giữ, chữa bệnh và chăm sóc. Bốn tên tội phạm đã đào thoát."

" 'Khi đó ta cùng vài vị đồng sự nghỉ ngơi tại trấn Feiso' thần sáng Kingsley Shacklebolt nói, 'Đi cùng tôi là Sirius Blake. Chúng ta bằng tuổi, hồi trước có quan hệ khá tốt trong thời gian đi học. Tất cả mọi người biết Sirius từng nhận án oan tại Azkaban mười hai năm, mà tối hôm đó hẳn đang cho chúng tôi biết cách cậu ấy vượt ngục lên bờ. Ở đó chúng tôi gặp những tên phạm nhân vượt ngục, vài đồng sự của tôi đã bị thương, Sirius Blake cũng tham dự trận chiến này.' "

Trang đầu tiên là ảnh chụp hiện trường chiến đấu. Đèn ma pháp chiếu nơi chiến đấu kịch liệt sáng rõ như ban ngày, trên bờ cát tuyết trắng có vài vết máu. Vài thần sáng lục soát bên cạnh những ngọn sóng dữ dội đen ngòm, mà trung tâm bức ảnh luôn luôn là người hùng bị thương. Ông ta hơi hơi nghiêng đầu nhìn ra mặt biển, đưa phép văn nắm trong tay, áo choàng đen bị rách vài chỗ, trên mặt có một vết thương nông, ánh mắt tối tăm mà lạnh lùng.

Thật sự là đẹp trai mà hung ác. Các cô nương sẽ thét chói tai vì ông ấy.

Ảnh chụp phía dưới là nhóm các bà chủ nhà tự nguyện giới thiệu một lần nữa về Sirius, cường điệu nguyên nhân oan khuất mà ông ấy bị vào tù, lại đề cập đến những câu chuyện truyền kỳ vượt ngục Azkaban.

Mấy trang kế tiếp là mấy kẻ vượt ngục khai chi tiết - - tất cả đều là bọn chúng theo triệu hồi của Voldemort mà gây ra hành vi phạm tội - - cùng với dòng tin tức nhỏ về viên công chức Bộ pháp thuật chết trong bệnh viện thánh Mungo.

Tôi giờ về trang đầu tiên của tạp chí, đọc lại những tin trọng điểm, sau đó thì cảm thấy ăn không ngon miệng. Không chỉ có tôi, tất cả mọi người trên dãy bàn dài đã biết rõ tin tức thì cũng không còn cảm thấy ngon miệng rồi.

Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy bắt đầu hành động rồi. Mà nhóm người Slytheri hẳn cảm đã nhận thấy sự bất an trong không khí, không ai muốn thảo luận tin gì về những tin tức này, trong những ngày tiếp theo bọn họ còn bớt phóng túng hơn trước rất nhiều.

Nếu không phải tôi vô cùng hiểu rõ Draco, tôi nhất định không thể nhìn thấy dưới những ngạo mạn, lười biếng cùng ngang ngạnh là sự bất an nhỏ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 193: Hôn môi

Khuôn mặt lão Hagrid đều bị bầm dập cả học kỳ. Nghĩ đến lực phòng ngự đáng kinh ngạc của người Bán Không Lò, rất nhiều người hoài nghi những vết thương chồng chất của lão ấy.

Không lâu sau khi học kỳ bắt đầu, mụ Umbridge tuyên bố ông ấy bị giám sát tại trường học, về sau càng nhiều người gây sự xuất hiện trong mỗi tiết học của lão ấy.

Không phải ai cũng giống như bọn Harry cảm thấy khổ sở vì chuyện đấy. Thực tế là rất nhiều người hi vọng giáo sư Grubbly Plank trở về. Bao gồm cả tôi.

Thông tin bốn Tử Thần Thực Tử vượt ngục được một số ít người đọc báo loan tin đến mọi chỗ trong trường. Những đứa nhỏ lớn lên trong gia đình phù thủy đều nghe tin về những kẻ này từ bé, họ đều biết rõ tội lỗi của chúng trong lòng bàn tay. Với học sinh thì việc bọn chúng bỏ trốn còn đáng sợ hơn chú Sirius vượt ngục lúc trước, dù sao chú Sirius chỉ giết một người bạn của mình, còn bọn Tử Thần Thực Tử sát hại không chỉ có một người mà rất nhiều người có người nhà học trong Hogwarts.

Mụ Umbridge liên tục hạ lệnh ngăn cản các giáo viên và học sinh nói đến chuyện đó, nhưng mệnh lệnh có khắc nghiệt đến đâu cũng không thể ngăn cản hoàn toàn những lời đồn đãi truyền ra. Có tin vọt nói rằng có người nhìn thấy bọn họ tại làng Hogsmeade, thậm chí còn nói bọn hắn thâm nhập vào trường Hogwarts giống như cách chú Sirius đi vào.

Sơ hở nghiêm trọng này làm lung lay lòng tin của mọi người đối với Bộ pháp thuật, Bộ Pháp thuật cũng không có hành động gì khiến mọi người càng thêm bất mãn. Vào năm học thứ ba, khi chú Sirius vượt ngục, toàn trường Hogwarts tràn đầy Giám ngục, mà tại tình hình nghiêm trọng hiện nay, Bộ phép thuật lại chỉ yêu cầu điều tra viên cầm bàn luận.

Trong tình hình bất mãn hiện tại, hi vọng của mọi người đạt tới đỉnh cao với chú Sirius - nếu không phải chú ấy cùng của với những người bạn Thần sáng của mình đột nhiên cao hứng, thì nhóm Tử Thần Thực Tử vượt ngục không chỉ có bốn kẻ kia. Mọi người hoài niệm thời gian chú ấy làm giáo sư tại Hogwarts, lời nói cử chỉ thậm chí tướng mạo quần áo của chú ấy đều được nói say sưa.

Là con nuôi của người anh hùng, Harry càng được chú ý hơn năm trước nhưng lần này không phải là địch ý và cười nhạo. Trong không khí hoang mang bất mãn, hoảng loạn mọi người loại trừ không tin nhiệm người có địa vị nhất sau đó họ ý thức được việc cụ Dumbledore và Harry nói từ năm đó mới là giải thích đúng nhất.

Trong không khí sợ hãi, nhóm học sinh nhà Slytherin hình như bị ba nhà khác cô lập.

Tôi không thể nào chối bỏ được việc học sinh nhà Slytherin có quan hệ sâu sắc với Tử Thần Thực Tử hơn ba nhà kia, mà phần lớn những con rắn nhỏ đều kiên định với chủ nghĩa thuần huyết và đều xuất thân từ gia tộc quý tộc thuần huyết.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là bọn họ vui vẻ không gặp khó khăn gì trong sinh hoạt khi bị một đám cực đoan thuần huyết. Thế giới cũng không phải là đen thì là trắng, ghét Muggle không đồng nghĩa là bọn họ đồng ý với những hành động ác độc của bọn Tử Thần Thực Tử.

Tôi định giảm tiếp xúc với bọn Harry, bây giờ ngoại trừ hoạt động tại tổ phòng ngự phép thuật hắc ám, tôi gần như ít khi ở cùng một chỗ với bọn họ. Đồng thời tôi không muốn nghe họ nhắc tới chú Sirius mà trọng tâm đề tài không thể nào tránh khỏi Sirius, nguyên nhân khác là một nhà Slytherin đang bị bài xích, một nữ huynh trưởng Slytherin vẫn tiếp tục thân thiết qua lại với Gryffindor thì sẽ bị họ chú ý.

Sự lo lắng làm cho các hoạt động của tổ phòng ngự phép thuật hắc ám càng chậm chạp hơn. Quyền lực thì không thể dựa vào, mỗi người đều ý thức được chỉ có nâng cao năng lực của bản thân mới có thể càng an toàn. Neville Longbottom tiến bộ rất lớn, cậu ấy ra sức luyện tập – trừ việc cậu ấy ít nói hơn – nhưng cũng không ai cảm thấy kinh ngạc với chuyện này. Dự báo của Nhật Báo Tiên Tri có thể giải thích vì sao cậu ấy thay đổi.

Bellatrix Lestrange, Rodolphus Lestrange, một người bị nhốt tại phòng chữa bệnh và chăm sóc đặc biệt, còn một kẻ đang lần trốn. Tội danh là cực hình hành hạ vợ chồng Frankie cùng Alice Longbottom, dẫn đến hai người vĩnh viễn điên loạn.

Phu nhân Lestrange có tên chữ tôi mơ hồ cảm thấy có chút quen tai.

"Đương nhiên là cậu cảm thấy quen tai!" Draco lười biếng địa nói, "Bà ấy là một người nhà Blake, tên này cũng không thông dụng. Nếu cậu nhìn qua gia phả gia tộc Blake nên nhớ kỹ tên bà ấy."

"A!" Tôi nhớ ra rồi, "Bà ta là dì cậu!"

"Đúng thế. Chị của mẹ tớ." Draco nói.

Tôi ngồi ở trên giường lật đi lật lại Nhật Báo Tiên Tri, "Trên báo nói nàng trọng thương gần chết."

"Tớ nên cảm thấy thương tâm sao?" Draco trợn trừng mắt. Cậu không kiên nhẫn nói, "Từ khi tớ sinh ra thì chưa gặp nàng!"

"Được rồi, đó là chuyện của cậu." Tôi nhún nhún vai, cúi đầu.

"Thay vì quan tâm đến cái này, " Draco đứng dậy khỏi ghế, "Có lẽ cậu nên chú ý đến Chủ nhật tới tại Hogsmeade."

"Uh." Tôi không tập trung nói xong, lẩm nhẩm báo chí, "Tớ đến Hogsmeade phải mua ít mực nước cùng bút lông chim. Cậu có đi không?"

Một lúc không nghe thấy câu trả lời, tôi cảm thấy kỳ quái nên ngẩng đầu. Draco lại lùi về ngồi lên ghế, có vẻ uể oải không phấn chấn.

"A...", " hấn buồn bã ỉu xiu địa nói, "Tớ biết là cậu sẽ quên ngày đó là lễ tình nhân."

"... Uhm, bây giờ thì tớ đã biết." Tôi sửa chữa mỉm cười với cậu ấy, "Cậu muốn chocolate có vị cái gì?"

"Tùy tiện, cái gì cũng được." Draco tỉnh thần sa sút trả lời.

"Cậu thực sát phong cảnh!"

"Rốt cuộc là ai sát phong cảnh?" Draco tròn mắt nhìn tôi."Sau khi khai giảng tớ đã chuẩn bị mời cậu đi cùng... A... Kết quả là cậu không nhớ rõ đó là ngày nào!"

"Uhm... Đó là sai lầm của tớ." Tôi chống cằm, thâm trầm nói, "Chuẩn bị hoa hồng xong chưa?"

Draco tức giận nhìn tôi rồi quay đầu tiếp tục nhìn sách của mình, không thêm quan tâm đến tôi nữa.

Sau trận đấu Quidditch giữa Gryffindor với Hufflepuff, quanh làng Hogsmeade là địa điểm mọi người chờ mong. Bởi vì vừa vận đúng dịp lễ, đám người đến Hogsmeade càng nườm nượp đông đúc hơn. Hàng loạt hàng loạt học sinh cùng du khách đứng đầy trên ngã tư đường, trước tủ kính các cửa hàng.

Draco mặc một bộ áo choàng màu đen, không nhìn thấy có gì khác với những chiếc áo choàng khác ngoại trừ đường may trên cổ tay áo, nhưng nó vẫn kiêu ngạo bày ra là vẻ sang quý của mình giữa đám đông trong tiệm Công tước mật.

"Tớ sắp hít thở không thông rồi." Tôi vén cổ áo lên thở hồng hộc nói với Draco."Sao trước đây tớ không phát hiện Hogwarts có nhiều đôi tình nhân như vậy?"

Draco bị người người chen lấn thì có vẻ khó chịu. Cậu ấy kéo tay tôi, kéo tôi sang một bên, "Tớ nghĩ chúng ta đã tìm được chỗ vắng người."

"Cậu xác định có loại chỗ đó sao?" Tôi tuyệt vọng địa nói, "Bọn chúng giống như châu chấu không có chỗ nào không! A, nhìn kia, Blaise! Những nam sinh tại Hogwarts sẽ hận cậu ấy."

Một đám người bên ngoài, về mặt Blaise vẫn nhã nhu hòa ý cười, cùng nói chuyện cười cười với một đám nữ sinh một chút rồi đi qua.

"Đương nhiên là có, bọn hấn không thể chỗ nào cũng có mặt." Draco không xác định nói. Cậu ấy nhìn thoáng qua chỗ Blaise, lại quay về."Đến chỗ này!"

Theo Draco kéo tay mạnh hơn, tôi rốt cục có thể thoát khỏi đám người.

"Uhm..." Hấn nhìn xem áo choàng tôi mặc đã bị vo thành một nhúm, miễn cưỡng thừa nhận, "Hôm nay tới Hogsmeade có lẽ không phải ý kiến hay."

"Tân bộ trong trường gì gì đó có lẽ còn lãng mạn hơn chút." Tôi đồng ý nói, lục túi lớn trong tay, tìm chiếc kẹo huyết tinh còn có hình dạng hoàn hảo đưa cho cậu ấy.

Gió từ đằng xa thổi tới, xoắn tới màng lớn màng lớn đám mây. Chẳng được bao lâu, sắc trời liền trở nên u ám, một giọt hai giọt hạt mưa rơi xuống, dần dần rơi liên tục.

Trên đường vang lên một những tiếng kinh hô, mọi người lấy tay che ngay trước mắt, nhao nhao chạy đến trước cửa hàng tránh cơn mưa đột nhiên tới.

Tôi và Draco đứng trước cửa một cửa hàng bán đồ gia dụng, mỗi người một cây kẹo que, chán đến chết địa nhìn trời mưa cọ rửa đường phố. Một đôi tình lữ đứng sau lưng chúng tôi, coi xung quanh như không có ai tự nhiên hôn môi.

"Thời tiết thay đổi thật nhanh." Mắt Draco nhìn chăm chăm vào một chiếc bút lông chim bị vứt bỏ trong vũng nước.

"Đúng thế." Tôi nói.

"Cậu có biết, trong tháng này thì điều này cực kỳ không bình thường."

"Không sai." Tôi bày tỏ đồng ý.

Im lặng bao trùm.

Draco đột nhiên rút kẹo que từ trong miệng ra, xoay người lại trừng trừng nhìn đôi tình lữ kia, mãi cho đến bọn hấn lưu luyến tách rời nhau ra. Cô gái kia

cười khanh khách, lời bạn trai mình cười đùa chạy vào trong mưa.

"Bạn không có gì để nói à?" Draco tức giận trừng mắt ta nói.

"Uhm?"

"Bạn không muốn làm như bọn họ?"

"Ý cậu là hôn môi?"

"Đúng vậy!" Draco nổi giận đùng đùng nói.

"Tốt, đương nhiên, đúng là..." Tôi trì hoãn nháy nháy mắt, "Bạn đang đợi nụ hôn của tớ sao? Tớ cho rằng đó là chuyện nam nhân nên chủ động."

"Đương nhiên rồi, " Draco càn ngoạc mạn ngẩng cao mặt trong nháy mắt đỏ ửng, "Đúng thế."

Thật sự là cậu ấy quá đáng yêu. Giống như chúng ta chưa bao giờ hôn nhau ấy.

"Nếu cậu thẹn thùng, " ta kiễng chân hôn lên làn môi một phen, liếm liếm môi, "Tớ không ngại chủ động. Ồ! Hương vị huyết tinh kẹo que. Và cậu được phép hôn lại tớ rồi."

"Tớ không thẹn thùng!" Draco giống như bị trêu tức, "Điều này từ trước đến nay sẽ không liên hệ đến một người nhà Malfoy!"

"Đúng, Malfoy nổi tiếng với đời sau nhờ việc da mặt dày." Tôi cố gắng nuốt ý cười xuống bụng, nghiêm túc gật đầu, "Vậy cậu mặt dày có thể hôn lại tớ rồi."

Ánh mắt Draco bối rối nhìn nhìn bốn phía, giống như có thứ gì đó đang rình coi. Sau khi quay đầu lại, về mặt cậu ấy giả bộ khủng hoảng, vô cùng ghét nhìn mặt tôi.

"Được rồi, " cậu lườm cúi đầu, "Vì cậu muốn nó."

Tóc của cậu ấy ướt vì mưa, mái tóc bạch kim bết lại, mềm mại phủ lên cái trán trắng ngần, con mắt màu xanh tiến lại gần, bên trong là sự dịu dàng mà khó có thể nhìn thấy trong mắt một Malfoy.

Tôi chuẩn bị cười nhạo cậu ấy, nhưng tôi phát hiện mình không thể nào làm được.

Thế giới giống như chỉ còn lại những tiếng mưa rơi càng ngày càng rõ, chúng tôi trốn dưới mái hiên tránh mưa, và bên tai là tiếng tim đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 194: Ngoại truyện Malfoy (6)

Chiếc bút lông lịch sự tao nhã ấn khế kéo lên tấm da dê, xuất hiện một chữ viết ngoáy.

Lucius Malfoy hừ một tiếng. Ông ta nắm chặt lấy cánh tay trái, trán lấm tấm mồ hôi, khóe miệng lộ ra nụ cười sung sướng.

Chúa tể hắc ám tức giận rồi.

Lucius đương nhiên biết vì sao tức giận Ma vương, báo chí vừa mới được đưa tới đã giải thích cái này. Cuộc vượt ngục tí mỉ bày ra trong thời gian dài đã bị phá hỏng, mười thuộc hạ trung thành và tận tâm trốn tra thì chỉ thoát được bốn.

Lucius cảm thấy tức giận. Hiển nhiên là nhân lực trong Hội Phượng Hoàng chỉ sợ không đủ, ông ta vẫn trông cậy vào Hội Phượng Hoàng có thể bắt hết bọn chúng.

Ánh mắt của ông ta vượt qua văn kiện trên bàn, thờ ơ nhìn ảnh chụp trên trang nhất của tạp chí đặt trên bàn.

Em họ Narcissa Malfoy, thành viên nòng cốt của Hội Phượng Hoàng đang nắm chặt đũa phép, khuôn mặt nghiêm trang. Ngọn đèn cháy lớn tạo thành bóng mờ chiếu lên khuôn mặt của người thừa kế cuối cùng gia tộc Black càng trở nên vững chắc.

Lucius nhìn chằm chằm ảnh chụp, chán ghét phát hiện bạn gái của con trai mình càng ngày càng giống người trong ảnh.

Sao Draco có thể chú ý đến một cô gái như thế? Gây, nhát gan, chán nản, khuyết thiếu sức quyến rũ.

Vậy mà Draco vì cô gái này dám uy hiếp ông.

Lúc đó, nói thật, Lucius không thể tưởng tượng nổi. Trong 16 năm, Draco chưa bao giờ phản kháng ông hoặc là chưa bao giờ có dũng khí phản kháng ông. Khi đó một mặt ông nhìn chăm chăm Draco, một mặt trong đầu nhanh chóng có ý định kia. Gần như cùng lúc thân phận Sylvia Hopper đi vào đầu ông thì trong đầu ông đã nhảy ra chủ ý kia.

Draco phát run trước ánh mắt của Lucius, hô hấp dồn dập, mặt trắng bệch không còn tí máu nào.

"Con nói thật." Cậu thiếu niên suy yếu vô lực cường điệu, "Con sẽ gia nhập Hội Phượng Hoàng."

"Draco!" Narcissa vừa bực vừa tức giận kêu lên. Cho dù nàng biết con trai không thể nào làm được, cũng giận con trai chỉ vì một người ngoài mà nói như vậy.

Lucius ngăn cản vợ mình đang phẫn nộ, quay đầu lại đánh giá con trai.

"Con coi đó là lợi thế của mình?" Ông mỉm cười hỏi Draco, "Con biết là bố mẹ luôn luôn cưng chiều con... Vậy mà con lấy lập trường của mình cùng với sự an toàn của bản thân để uy hiếp bố mẹ? Con định nuốt trôi bố mẹ sao?"

Draco run lên, lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt ông.

"Được rồi, con thắng rồi." Ông lơ đãng những kinh ngạc của vợ đang không thể nắm chặt khăn tay, xoa xoa khuôn mặt không thể tin nổi của con trai, "Ai trong bố mẹ... Bố và mẹ, luôn luôn không muốn nhìn con thất vọng?"

"Bố!" Draco áy náy gọi ông.

"Chỉ cần con thích. Không phải con nói nàng rất tốt sao?" Lucius mỉm cười.

Gặp quỷ mới thấy tốt. Draco ngây thơ và không có lực uy hiếp làm sao ông phải kiêng kị? Nếu cục diện bây giờ không như thế này, nếu không phải... Ông làm sao có thể cho phép một đứa con gái thuần huyết phản đồ, một đứa con riêng mất danh dự và gia tộc Malfoy, có quan hệ với con trai của ông?

Nhưng tình huống hiện tại thì ngược lại... Vị tiểu thư kia là lựa chọn tốt nhất cho người thừa kế gia tộc Malfoy, có lẽ là một cơ hội để rời khỏi Chúa tể hắc ám.

Sau khi hết hưng phấn, Draco dần dần bình tĩnh hơn, ánh mắt hoài nghi nhìn ông.

Lucius không muốn giải thích với con trai về tình trạng hiện tại của gia tộc Malfoy cần bạn gái của nó, bởi vậy ông sẽ không làm hại cô gái ấy.

Cũng giống các Tử Thần Thực Tử khác, Lucius cũng hoài nghi rốt cuộc Severus Snape làm việc cho bên nào. Chỉ là người khác không tin nhiệm giáo sư Độc dược còn ông ta là vì quá hiểu người này.

Mặc dù còn cần chứng cứ chính xác, nhưng thân phận của Sylvia Hopper khiến ông đã có kết luận về người bạn của mình – nếu Severus Snape còn trung thành với Chúa tể hắc ám, ông ấy sẽ biết cần phải làm gì với tiểu thư Hopper đang sử dụng thân phận của ông ấy.

Trong quá khứ và hiện tại, Chúa tể hắc ám vì để dụ dỗ Harry Potter rời khỏi Hogwarts mà dùng mọi cách, mà thực tế, con bé đó là bạn tốt của Potter, ông ta là cha đỡ đầu của Sylvia Hopper thì chỉ với một câu nói dối là có thể làm được.

Ngoài ra con bé đó cũng là con riêng của vợ Severus; nếu Hội Phượng Hoàng thắng lợi, như thế sau thời chiến, gia tộc Malfoy cần nhất một cuộc hôn nhân kéo lại thanh danh, uy tín trong lòng người dân. Có ai thích hợp hơn Sylvia khi có cha dượng và cha đẻ đều là người hùng trong chiến tranh đây?

Cho dù Hội Phượng Hoàng thất bại, người biết cũng không để lộ ra thân phận của con bé đó. Nó sẽ không khiến cho Chúa tể hắc ám chú ý.

Trăm lợi mà không có một hại.

Những điều này thúc đẩy Lucius Malfoy đến viếng thăm ngõ Spider. Hội Phượng Hoàng cần tình báo, mà hẳn cần lưu lại một con đường lui cho gia tộc Malfoy.

"Malfoy." Có người ở ngoài cửa kêu một tiếng.

Lucius chậm rãi địa chỉnh lý áo choàng, đi ra thư phòng.

"Crouch." Hẳn như ông mí mắt đối người tới.

Baty Crouch con là người trung thành với Chúa tể hắc ám, bởi vì mười mấy năm trước, luôn luôn là một trong những nguyên nhân thống hận Lucius nhất. Hẳn nhìn chăm chăm mặt Lucius, nở nụ cười giả tạo. "Chủ nhân cho gọi người."

"A...?" Lucius giống như không để ý nói, "Vì cái gì hẳn không sử dụng dấu hiệu triệu hoán ta? Là vì - -"

Anh mắt Baty Crouch oán độc nhìn chằm chằm Lucius. Hắn đương nhiên biết Lucius hiểu rõ, lý do Chúa tể hắc ám làm như vậy chẳng qua là vì cho hắn đi ra ngoài thôi.

"- A..., hiện ở trong phòng chủ nhân truyền nhiệm vụ bí mật cho người nào đó? Ồ... Merlin ời." Lucius đối trả nói, "Mong thứ lỗi, tôi không nên nói điều này... Dù sao người đã ở trong trang viên mà không có việc gì làm đã gần một năm"

Nở nụ cười giả tạo với Crouch con, Lucius chậm rãi đi đến phòng khách.

"Có lẽ ta nên nhắc nhở người, " Crouch con đi theo, vui sướng khi người gặp họa nói, "Tâm tình chủ nhân đang không tốt."

"Bởi vì chuyện vượt ngục cũng không thành công như mong đợi?" Lucius vòng qua trong hành lang chồng chất gia cụ bị hư hại, "Cảm ơn lời nhắc nhở của người, mặc dù ta đã biết đến chuyện này rồi. Ta nghĩ trong thời gian dài người không có việc gì làm khiến người quên trên thế giới còn có thứ gọi là báo chí."

"Ồ... Vô cùng trùng hợp, đúng ngày đó Sirius Blake và cùng lũ Thần sáng lại đến đúng nơi đây. Sự trùng hợp đến mức người ta khó có thể tin được." Crouch con đá văng ra một bức tranh phong cảnh đang bị bong ra từng mảnh, đi sát theo, độc ác nói, "Có lẽ chủ nhân hoài nghi có người để lộ bí mật? Người nói ngài sẽ hoài nghi kẻ nào, Malfoy?"

"Tâm tư chủ nhân như thế nào thì chúng ta sao có thể đoán ra?" Lucius bình thản nói, "Ngài biết ta trung thành với ngài."

"Sự trung thành của người." Crouch con cười lạnh, "Chúa tể hắc ám không tin tưởng người được, người tiến về phía kẻ thù, người nói rằng người vô tội, nói rằng người bị Doạt Hồn Chủ gì gì đó... Đây là theo như lời người nói, người trung thành với chủ nhân?"

"Thế nào, người không chút do dự thừa nhận rồi. Thật đáng kính nể, Crouch." Lucius đứng lại, hơi hơi nâng cằm, chậm rãi nói, "Nhưng, rốt cuộc kẻ phải trốn chui trốn nhủi trong trang viên vì bị truy nã hay là ta vẫn có địa vị xã hội cùng tài sản, có được một phần ma pháp bộ công tác thì có ích với ngài hơn?"

Mặt Crouch con đỏ lên. Hắn oán độc trừng mắt nhìn Lucius một cái, xoay người rồi đi theo hướng ngược lại.

Lucius lười biếng liếc nhìn bóng lưng của hắn, nhìn chiếc màn che cửa sổ rồi nhìn ra ngoài, ánh mắt nhìn lâu tại bên cạnh cây đại thụ.

Mấy con chim công màu trắng đang đi tới đi lui bên cạnh cây đại thụ, bên cạnh đó từng có một vườn trồng hoa hồng trắng, mỗi ngày Narcissa dùng rất nhiều thời gian để chăm sóc chúng.

Nhưng năm trước chúng đã bị san phẳng, những nụ hoa trắng tinh mang theo màu xanh đã bị hư thối trong bùn.

Ông không dừng lại, bước những bước vững vàng đi xuyên qua một hành lang. Một bên hành lang treo rất nhiều bức tranh nho nhỏ, có chỗ là bức chân dung trống không, trên đó đã từng là các thế hệ tổ tiên của gia tộc Malfoy. Ngẫu nhiên có một hai bức tranh vẽ chân dung còn có người, bọn họ cũng có nước da trắng bệch giống ông, đờ đẫn nhìn ông.

Hắn đi tới phòng khách đã u ám trong một năm qua.

Lò sưởi trong tường cao lớn hùng hực thiêu đốt, củi gỗ phát ra những âm thanh lách tách nho nhỏ. Chúa tể hắc ám ngồi phía trước ánh lửa, một con rắn thật dài dấn vào một bên chân của hắn đang chậm rãi trườn trên mặt đất.

Bốn kẻ trốn tù với quần áo tả tơi đang quỳ rạp trên mặt đất, không dám cử động giống như là bị phù phép hóa đá vậy. Lucius tựa như không có nhìn thấy bọn họ, lập tức đi tới trước mặt Chúa tể hắc ám quỳ lạy.

"Lucius, người bạn luôn có tin tức trước. Ta nhớ là tối hôm qua người đã biết chuyện rồi?" Chúa tể hắc ám nói.

"Chủ nhân, ta vẫn vô cùng chú ý." Lucius cúi thật thấp đầu.

"Chúng ta không biết năm kẻ kia đang ở đâu... Nhưng chúng ta biết Bella bị giam tại phòng giam đặc biệt." Chúa tể hắc ám nhếch môi, lộ ra một cái miệng với những cái răng vừa mảnh vừa nhọn, "Người sẽ vì ta mà mang cô ấy ra ngoài, đúng không?"

"Đương nhiên, chủ nhân." Hắn thành kính hôn vạt áo Chúa tể hắc ám, không chút do dự nói.

Trên thế giới còn có người nào hận Chúa tể hắc ám hơn Lucius Malfoy?

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 195: Chuyện của Pansy

Editor: Quyên Khuyên

Sau lễ tình nhân, tôi phát hiện trong bữa sáng, vị trí cụ Dumbledore luôn ngồi đã bị trống. Các đó một chỗ ngồi là chỗ cụ Umbridge, luôn luôn hoài nghi liếc nhìn chỗ đó ; giống như là cụ Dumbledore đi làm chuyện gây hại cho xã hội mà chỉ có một mình bà ta phát hiện ra, vẻ mặt nghiêm túc, giống như là gặp địch.

Tôi hoài nghi mấy ngày tới cụ Umbridge sẽ ban sắc lệnh giáo dục mới, yêu cầu hiệu trưởng trong thời gian làm việc không được rời khỏi trường. Xét việc bà ta đã ban lệnh các giáo sư không được phép trả lời những câu hỏi vô lý của học sinh thì chuyện đó không phải là không thể thực hiện được.

Hoạt động của tổ phòng chống phép thuật Hắc ám vẫn bình thường, hoạt động của Hội nghiên cứu phép thuật Hắc ám cũng thế. Nếu buộc phải nói gì về những chuyện này thì chính là cuối cùng tôi đã gặp mặt Greengrass tại hội nghiên cứu phép thuật hắc ám. Đương nhiên, không phải là cô ấy là người có hành tung bất định mà thực ra, mỗi buổi tối tôi đi tuần tra đều có thể gặp cô ấy cùng với đủ loại chuyện không thể tưởng tượng được, cũng bởi như thế tôi mới dần dần quen cô ấy, nhưng hội sinh hoạt khoảng hai lần thì tôi mới có thể tham gia một lần, trùng hợp là khi đó lại không gặp cô ấy.

Là chị lớp lớn, tôi tạm thời thay thế trưởng hội Martina, giám sát Greengrass điều chế độc dược điên cuồng. Nó khác với các độc dược khác ở chỗ nó là lời chú hắc ám kết liễu. Tôi nghĩ rằng sẽ xảy ra tai nạn nhưng tôi không ngờ động tác của cô ấy gọn gàng lưu loát, quá trình điều chế chỉ xuất hiện một hai sai lầm nhỏ, việc điều chế độc dược không bị ngừng lại.

"Tôi vẫn luôn nghĩ tại sao chị Martina lại là người tiến cử cô ấy, " ngày hôm sau tôi thờ dãi với Draco tại bữa sáng. Tôi còn nghĩ rằng cô ấy là gánh nặng của hội cơ, " Được rồi, chị Martina rất có mắt nhìn người. "

Draco không có hứng thú hừ hừ. Ngày lễ tình nhân đó, chúng tôi nắm tay nhau chạy trong mưa về Hogwarts, tinh thần tôi vô cùng phấn chấn, nhưng cậu ấy lại bị cảm nghiêm trọng. Từ khi bị bà Pomfrey bắt cậu ấy uống một ông dược nâng cao tinh thần có vị vô cùng kinh tởm, cậu ấy liền không có hứng thú ăn uống.

Cậu ấy mệt mỏi nhả ra một miếng khoai tây nói, «Có lẽ thế. "

" Có lẽ? " Tôi bất mãn nói.

" Cậu biết đấy. " Blaise cười tí mắt, " Nói ít luôn luôn là phong cách của gia tộc Malfoy. "

" Chào buổi sáng, Draco. " Pansy Parkinson giống như một con gió nhẹ nhàng bay tới, ngồi đối diện với Draco, " Chào buổi sáng, Blaise. " Hôm nay cô ấy mặc một bộ quần áo màu tím dưới áo choàng, cực kỳ bắt mắt.

Những cô gái trong nhà Slytherin luôn luôn chú ý đến vẻ ngoài hơn những cô gái ở nhà khác, mà Parkinson lại là người chú ý nhất trong đó. Sau lễ tình nhân, trình độ chăm chút đến vẻ ngoài của cô ấy có thể so với bạn học Draco Malfoy đang ngồi đối diện.

" Pansy, hôm nay nhìn cậu tuyệt lắm. " Blaise mỉm cười.

" À... hôm nay tớ cuối cùng cũng tuyệt lắm. " Parkinson khinh bỉ Blaise, nhướn mắt, " Coi như cậu bị mù giống lũ doi, Blaise, cậu cũng không thể đến tận ngày hôm nay mới biết tớ rất tuyệt. "

" Không, trang phục hôm nay của tớ không tương đồng với màu mắt của cậu. " Parkinson từ chối, " Đừng mang mảnh lời cậu sử dụng với những cô gái khác lên tớ. "

" Vậy lời đồn đại đó là sự thực? " Blaise cười tí mắt nói, " Một nam sinh năm bảy nhà Ravenclaw đang theo đuổi cậu? "

" Đồ điên, vì sao cậu biết? Tớ còn chưa nói cho ai biết! "

" Cậu quên là tớ luôn có quan hệ tốt với các cô gái nhà Ravenclaw à. "

" Tớ quên mất, " Parkinson khó chịu nói, " Đồ khốn kiếp đùa bốn con gái. Nếu không phải là chúng ta biết nhau từ bé thì tớ sẽ ném sên vào mặt cậu. "

" Điều đó tuyệt đối là hiểu lầm, từ trước tới giờ tớ chưa bao giờ đùa bốn con gái. " Blaise vô tội mỉm cười, " Theo như cậu nói, Pansy, chúng ta quen biết nhau từ bé, tớ nghĩ rằng cậu phải hiểu tớ chứ. Được rồi, cậu định đồng ý sự theo đuổi của Buck Nail? "

" Đó là chuyện của tớ. " Parkinson ngạo mạn nói. Cô quay đầu, " Draco, các cậu đang nói chuyện gì? "

" Greengrass. " Draco mệt mỏi nói.

" Ô, Astoria. Đang nói về diện mạo của cô ấy? Về mái tóc vàng óng? Hay là thường thức không gì sánh nổi? " Parkinson cố ý mằn mê đôi môi đỏ au nhìn tôi, có ý khác nói, " Cô ấy hiểu rõ mọi thứ mà các cô gái quý tộc cần có. "

Tôi tỏ vẻ không hiểu, vui đầu uống nước canh bơ.

Cô ấy không vui bĩu môi, quay đầu nói với Draco, " Con bé Astoria còn thích hợp với cậu hơn là Hopper. "

Draco chậm rãi nói, " Tớ không thích nữ sinh tóc vàng. "

“Uh,” Tôi ăn một miếng thịt, chỉ vào mái tóc đen và quần của mình, nói không rõ, “Cậu ấy thích người như mình vậy.”

Draco liếc nhìn.

Parkinson khinh thường nói, “Tớ cũng có mái tóc đen quần.”

“Nhưng cậu không thích hợp với Draco.”

“Cứ làm như cậu là người thích hợp vậy, Hopper.” Parkinson bĩu môi nói.

Tôi uống một ngụm nước canh, “Trong toàn bộ những cô gái của Slytherin thì tớ là người thích hợp với Draco nhất.”

Parkinson hắt đầu với tôi, “Coi như cậu còn tự mình hiểu lấy mình,” tôi lau miệng, “Và cả Slytherin chỉ có một Sylvia.”

“... Mặt cậu dày đến mức tớ không thể ăn chút đồ ăn nào.” Parkinson chán ghét nói. Cô ấy cẩn thận kéo phẳng chiếc áo choàng, cầm một ly nước bí đỏ đi luôn.

Draco xoay mặt đi.

Tôi nhéo phần thịt non trên cánh tay cậu ấy,” Nhìn bọn này tranh giành tình nhân, cậu rất vui sướng?”

“Ừ, không.” Draco bị đau nhãn mày, quay mặt lại nói, “Cậu biết là Pansy không có... Cô ấy chỉ là...”

“A, Pansy, Pansy,” Blaise than thở nhìn cửa sảnh đường,” Nếu cậu ghen với Sylvia thế thì Buck Nail của cậu phải làm sao bây giờ?”

Cậu nhìn ra cửa một lúc.

“Nhưng,” cậu nói, “Hôm nay cú mèo thật là nhiều.”

“Bánh pudding của tớ!” Draco chán ghét lấy ra một sợi lông từ trong đĩa ra.

Đúng thế, hôm nay cú mèo đặc biệt nhiều. Một đám lại một đám cú mèo bay vào cửa, lượn một vòng phía dưới trần nhà, hầu hết rơi vào dây bàn nhà Gryffindor.

Tại sân bàn Gryffindor, Harry gần như bị vùi lấp dưới đồng thư. Ron, Hermione, anh em nhà Weasley đang gỡ thư xuống giúp cậu ấy, có thư bị vút sang một bên, có thư bị vo thành cục rồi vút dưới đất.

“Làm sao thế nhỉ?” Tôi nhìn chăm chăm chỗ đó, thì thảo nói.

Tôi không ngừng nghi ngờ, hiển nhiên là mụ Umbridge cũng như thế.

Rất nhanh, bà ta rời khỏi chỗ ngồi của các giáo viên đi đến phía sau bọn Harry. Bà ta lớn tiếng hỏi bọn họ cái gì, nhận một tờ tạp chí mà bọn họ ném tới, thờ phì phì rồi đi.

Tôi nhìn chăm chăm tay mụ Umbridge, hi vọng có thể biết đó là cái gì.

“Cậu lại nhìn cái gì?” Draco không để ý liếc về dây bàn Gryffindor, quay đầu nhìn tôi, “Tớ có việc muốn nói với cậu.”

“Ừ. Cái gì?” Tôi nói.

“Buổi tối đi, buổi tối tớ tìm cậu.” Draco nói.

Draco không hề chú ý tới việc Harry bị phê bình, cho dù có chú ý thì phần lớn cũng chỉ là vui sướng khi có người gặp xui. Từ năm thứ nhất, Draco Malfoy luôn lấy sự bất hạnh của Harry Potter là một trong những niềm vui trong cuộc sống của mình.

Nhưng tôi để ý – nhìn bọn họ thật cao hứng, hình như cũng không phải chuyện tôi tệ gì. Bọn họ làm gì mà dẫn tới nhiều sự chú ý như vậy?

Bởi vậy, sau tiết ngôn ngữ phù thủy cô đại, tôi kéo Hermione đến phía sau cây cột trong hành lang.

“Các cậu làm gì vậy?” Tôi nhỏ giọng hỏi, “Mụ Umbridge rất tức giận.”

“A... đương nhiên là bà ta tức giận.” Hermione khinh thường nói, ngừng lại, nàng lấy một cuốn tạp chí từ trong túi ra, vui sướng nói, “Xem này!”

Tôi cầm lấy.

Trong ‘Cơ thể hồ mị từ chứa lực lượng thần bí’, ‘Phát hiện loạn giác thú tại Angeri’ cùng với mấy bài chỉ nhìn đề mục là hiểu được nội dung, còn có một bài ‘Potter tố cáo – Harry Potter chỉ ra Từ Thần Thực Từ giữa chúng ta’.

Một tấm hình lớn của Harry, đưa tin những chuyện xảy ra trong đêm diễn ra cuộc thi Tam Pháp Thuật đã được công bố. Chiếc cúp là khóa cảng, Diggory chết, Voldemort sống lại tại nghĩa địa, Tử Thần Thực Tử dùng bùa độn thổ mà đến, Harry đã nói sự thật... Được viết tường tận, chân thật, chi tiết, thậm chí còn nhiều hơn những gì tôi biết.

Ở phía dưới cùng là tên những Tử Thần Thực Tử mà Harry còn nhớ rõ.

Tôi nhìn thấy tên Lucius Malfoy, cảm thấy phức tạp.

“Rất tốt.” Tôi đưa cuốn tạp chí lại cho cô ấy, “Dù tớ không biết rõ sự thật thì tớ cũng bị thuyết phục.”

Hermione bỏ tạp chí vào túi, nở nụ cười, “Tớ cũng biết là rất tốt. Rita Skeeter tuy không có đạo đức nhưng viết bài báo rất tuyệt.”

“Rita Skeeter?” Tôi kinh ngạc nói, “Được rồi, văn của cô ấy quả thật có khả năng kích động. Hiện tại tớ đã hiểu vì sao năm thứ tư khi cô đã thuyết phục rất nhiều người – cậu vẫn vì thế mà bị thương.”

“Cậu thấy những con cú mèo sáng nay chứ? Chúng ta đã thành công trong việc dẫn tới chú ý...” Hermione sung sướng nói, “Có nhiều người sẵn lòng tin tưởng bọn tớ... Đương nhiên, cũng có người bảo Harry nói bậy.”

“Đương nhiên là cậu không thể mong đợi tất cả mọi người tin tưởng nó.” Tôi nói, “Ít nhất chúng ta có thể đảm bảo mọi người không còn bị Bộ Pháp thuật lừa nữa.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 196: Bí mật

Editor: votam

Beta: Khuyên

Chưa tới giữa trưa, Hogwarts đã ra một cái thông báo lớn cho toàn thể học sinh trong trường. Khi tôi kết thúc buổi học thiên văn trở về hầm nhà Slytherin, kinh ngạc phát hiện bên ngoài cửa đá cũng bị dán một tấm: Nhân viên điều tra cao cấp Hogwarts ra lệnh bắt cứ học sinh nào bị phát hiện mang theo tạp chí ‘Kẻ ngụy biện’ sẽ bị đuổi học.

Dĩ nhiên là bà điều tra viên cao cấp vẫn không thể học được bài học gì từ sự kiện vượt ngục Azkaban vài ngày trước, bà ta càng làm cho học sinh chú ý tới tờ tạp chí này, bởi vậy tôi nghĩ rằng Harry và thầy Dumbledore đối với sắc lệnh này không có ý kiến gì.

Trở lại phòng ngủ, tôi lấy chỗ sách mà buổi chiều mượn ở thư viện ra ngồi vào bàn đọc. Rất nhanh, Draco kết thúc việc tuần tra buổi tối, đẩy cửa bước vào phòng tôi.

Có vẻ tinh thần cậu ấy không yên, cúi đầu suy nghĩ một lát.

“Uhm...Sylvia.” Cuối cùng cậu ấy do dự nói ra “Chúng ta nói chuyện đi.”

Tôi khép lại sách, dùng đũa phép kéo đến cho cậu ấy một cái ghế. “Muốn uống trà không?”

“Không.” Draco từ chối. Cậu ấy trầm mặc một hồi lâu, tựa hồ khó có thể mở miệng “Sylvia.”

“Làm sao?” Tôi chờ mong nhìn cậu ấy “Cậu muốn nói gì mà cần phải chờ lúc chỉ có hai đứa mình mới nói? Là muốn nói cậu vô cùng thích tớ à?”

“Gặp quý, không phải!” Draco đỏ mặt găm thét.

“A.” Tôi thất vọng nói.

“Lúc nghỉ đông...” Cậu ấy hắng giọng một cái, có phần mất tự nhiên nói “Tớ đem hộp dây chuyền về nhà.”

“Cái này tớ đoán được.” Tôi cẩn thận nói. Nhưng khi đó tôi không để ý. Hiện tại Draco cố ý nhắc tới nó, điều này làm trong lòng tôi nảy sinh một chút lo lắng.

“Uhm... mẹ tớ...nhận ra đó là đồ của gia tộc Black.”

Tôi cảm thấy cổ họng khô khốc.

“Cậu hẳn là không nói cho mẹ cậu biết chứ?” tôi đùa vui như một kiểu thăm dò hỏi “Nói cho mẹ cậu, cha tớ là ai? Cậu...cậu có biết cậu đã từng đáp ứng giữ bí mật cho tớ.”

Draco bối rối nhắc cầm.

Tôi cảm thấy mình cười không nổi nữa rồi. Ngồi một lúc, tôi dờ dẫm nói: “Cha cậu? Ông ấy cũng biết rồi hả?”

Không có trả lời. Được, này đã là trả lời rồi.

Tôi cố gắng thu lại cảm xúc. “Đây thực sự là việc tệ nhất.”

“Không cần lo lắng.” Draco vội vàng nói “Cha tớ đã đáp ứng không can thiệp vào việc của chúng ta...Ông ấy nó chỉ cần tớ thích.”

“A...? Ông ấy có mục đích gì?” Tôi lạnh nhạt nói “Cậu biết điều tớ muốn nói không phải chuyện này.”

Draco dừng lại.

“Cậu có biết?” cậu ấy nhẹ giọng nói “Cậu đã xem tờ Kẻ Ngụy Biện rồi?”

“Không cần xem nó tớ cũng biết rồi, Harry đã sớm nói với tớ. Cậu, Gaul, Crabbe còn có Noether... Năm trước tại nơi Diggory chết, cậu ấy đã tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được Voldemort nói tên cha các cậu.”

Draco muốn chen vào nói nhưng tôi nản lòng thoái chí phát tay ngăn lại.

“Khi đó tớ nói cậu cùng cha cậu khác nhau, cậu không phải từ thần thực tử, cậu không hư hỏng điên cuồng như thế, cậu chán ghét Muggle nhưng cũng sẽ không lấy việc hành hạ bọn họ làm niềm vui, không chỉ là khi đó, cho dù là bây giờ, tớ đều không nghĩ tới quan hệ giữa tớ cùng mẹ tớ và chú Sirius bị lộ.” Tôi từ từ nói tiếp “Dù sao cậu biết chú Sirius là cha đỡ đầu của Harry, là anh hùng chống lại Voldemort. Nếu nói Voldemort có một danh sách những người phải chết nhất thì Sirius tuyệt đối sẽ nằm trong ba người đầu tiên. Cậu biết làm người kế thừa huyết mạch của ông ta có ý nghĩa gì không. Tớ vô cùng tin vào tình cảm của cậu đối với tớ, nếu cậu không muốn tớ trở thành người chịu nguy hiểm liền sẽ không nói ra. Cậu đã từng nói qua không ai có thể từ trong miệng cậu cậu ra bí mật gì.”

“Đúng, tớ nói rồi.” Draco đỏ mặt nói “Bởi vì tại thời điểm đó tớ không thể không thừa nhận, cha tớ nói nếu tớ không...”

“Rốt cuộc là cái tình huống chết tiệt gì khiến cậu không thể không thừa nhận?” Tôi thô bạo cắt ngang cậu ấy “Cậu có thể tùy tiện tìm một cái lý do nào đó! Với sự thông minh của cậu không phải là cực kỳ dễ dàng sao?”

Màu đỏ trên mặt Draco đã rút bớt đi. Cậu ấy quay mặt đi, thanh âm hơi lạnh nhạt “Cha tớ sẽ không nói ra ngoài. Ông sẽ vì tớ mà giữ bí mật.”

“Đương nhiên từ thần thực tử sẽ vì tớ-con gái của kẻ thù đối với chủ nhân hắn trung thành mà giữ bí mật.” Tôi châm chọc nói “Bởi vì con hắn thích ta.”

“Vì cái gì cậu không sớm chút nói cho tớ biết? Đã khai giảng hai tháng rồi! Nếu tớ sớm biết một chút, ít nhất tớ có thể chuẩn bị, tớ có thể làm cho Blaise đồng ý rời khỏi trang viên, nếu như tớ sớm biết rằng...”

Tôi lặp đi lặp lại, Draco tái nhợt môi mím lại sít sao, lạnh nhạt nói: “Cha tớ sẽ vì tớ mà giữ bí mật. Tớ tin tưởng ông ấy.”

“Điều đó thật quá tuyệt vời, tớ đương nhiên không thể nghi ngờ cái tin tưởng này giống như cậu tin tưởng ông ấy.” Tôi oán hận nói “Tớ cũng từng tin tưởng cậu sẽ vĩnh viễn không đem điều này nói ra, bất luận là nói cho ai!”

Draco trầm mặc.

“Cậu hối hận sao? Nếu cậu sớm biết ba tớ là từ thần thực tử, cậu căn bản sẽ không nói cho tớ biết, đúng không?”

Tôi không có cách nào nói dối.

“Đúng.” Tôi nói.

“Tốt, tốt.” Draco lạnh lùng nói. Cậu ấy từ trên ghế đứng lên, kiểm chế lửa giận, mở cửa đi ra ngoài.

Tôi vui mặt vào trong lòng bàn tay.

Lucius, người trợ thủ thần bí đắc lực, ông ta biết rõ quan hệ của Sirius, tôi và Blaise. Blaise là người ở trong trang viên cả ngày, cô ấy hiển nhiên là an toàn nhưng tương lai có thể bị nguy hiểm hay không? Mà tôi nên làm cái gì? Tôi có thể làm cái gì?

Tôi cầm lên hộp dây chuyền lao ra phòng nghỉ, vọt tới trước văn phòng của giáo sư Snape, gõ cửa dòn dập.

Một lát sau, cửa mở, giáo sư Snape ở phía sau cửa trừng mắt nhìn tôi.

“Có lẽ trò nên học tập cái gọi là lễ phép khi gõ cửa một chút?”

Tôi không biết lấy dũng khí từ đâu, lách qua một bên người thầy ấy và cái cửa đi vào, dùng lực đóng cửa lại.

“Lucius Malfoy đã biết rõ quan hệ của em, Blaise và chú Sirius.” Mẹ kiếp cái cửa, tôi khấn trương nhìn thầy ấy nói.

Giáo sư Snape hơi thụt lùi về phía sau một bước, kéo dẫn khoảng cách với tôi. Giáo sư nhìn tôi.

Hiển nhiên thầy ấy cũng không coi lời tôi nói là thật.

“Là Draco nói cho ông ta!” Tôi giải thích “Draco biết cái này... vào năm thứ tư. Khi đó em không xác định được Lucius là từ thân thực từ...”

“Có lẽ việc này có thể cho trò một bài học kinh nghiệm.” Giáo sư Snape trở lại phía sau bàn làm việc “Đó thực sự là một cái bí mật cần phải giữ trong tay mình. Trò không có sự cẩn thận của một Slytherin.”

“Phải...” Tôi vô cùng hối hận nói “Mà bây giờ nên làm cái gì bây giờ?”

Ngẩng đầu lên, tôi không thể tin nhìn giáo sư Snape vậy mà lại bắt đầu cầm lên bút lông chim phê chữa bài tập.

“Giáo sư!” Tôi bỏ nhào lên ấn chặt tay thầy “Blaise có thể gặp nguy hiểm!”

Giáo sư Snape ánh mắt dừng lại ở đầu bút lông chim – nơi đó bị tôi giữ làm thành một nét mực dài. Có lẽ ta nhìn lầm rồi, thầy ấy tựa hồ có chút buồn bực hoặc buồn phiền gì đó - chết tiệt- đây không phải là buồn bực hay là lúc buồn bực.

“Cô ấy không có nguy hiểm”

Giáo sư bỏ tay của ta ra, rút đũa phép thi triển trên tấm da dê một cái bùa rửa sạch hoàn toàn.

“Giáo sư! Người không biết...” tôi gấp đến độ muốn nổi điên, “Khai giảng khi đó em cùng với Blaise đụng phải Lucius Malfoy. Khi đó em liền cảm thấy được có phần lo lắng...”

“Nếu nói gặp Lucius Malfoy làm cho trò cảm thấy lo lắng, như thế ta nghĩ đây là một tình huống bình thường.” Giáo sư Snape chậm chạp nói: “Ông ta có thể làm cho bất luận kẻ nào cảm thấy lo lắng.”

“Ông ta để em giới thiệu Blaise với ông ta - cô ấy nhất định đã bị theo dõi... A... thầy có biết phòng ngự ma pháp của trang viên Sadie đã hỏng đến mức độ nào, mà Blaise căn bản không có năng lực tự bảo mình.”

“Cô ấy không có nguy hiểm” Giáo sư Snape lặp lại một lần nữa. Thầy ấy một lần nữa chấm mực nước “Ta đã biết rồi. So với trò còn biết được sớm hơn.”

Tôi kinh ngạc há miệng thở dốc.

“Thầy đã sớm biết? Đó chính là nói... thầy đã có bố trí?” Tôi tăng thêm can đảm xác nhận “Giáo sư, là như thế này sao?”

Giáo sư Snape nhìn ta một cái.

“Đúng thế.” Thầy ấy nói.

“Có thể nói cho em biết là cái gì không?” Tôi lo lắng nói.

“Không thể.” Giáo sư Snape khước miệng không vui uốn cong “Tiểu thư chậm hiểu, hiện tại tôi có thể tiếp tục phê chữa bài tập của tôi chưa?”

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này tôi mới phát hiện ra tôi cách thầy ấy rất gần. Tôi hoảng sợ, vội vàng dịch sang bên cách một chút.

“Đương nhiên.” Tôi chân tay luống cuống nói “Uhm...”

“Nếu trò không có chuyện gì khác,” Bút lông chim của thầy ấy hạ xuống trên tấm da dê “Có lẽ tốt nhất trò nên uống thứ gì đó rồi trở lại phòng ngủ của mình đi. Ta thấy còn năm phút nữa là đến thời gian cấm đi lại ban đêm rồi.”

“Vâng ạ.” Tôi ngượng ngùng nói “Thật xin lỗi thầy.”

Tôi quay đầu hướng cửa đi tới, tay phải vô ý thức cho vào túi áo, đụng đến một vật lạnh lẽo.

Tôi cảm thấy lửa giận lại một lần nữa tụ hội ở đáy lòng rồi.

“Giáo sư.”

Tôi xoay người, từ trong túi áo lấy ra hộp dây chuyền, để trên bàn làm việc.

Giáo sư nhìn nhìn hộp dây chuyền, đứng thẳng lên, hơi nhếch lông mi lên, chờ tôi giải thích của.

“Nhờ giáo sư trả lại cho chú Sirius hoặc là Kreacher... người của gia tộc Black hoặc bất luận ai cũng được.”

Tôi cùng Blaise không cần Sirius, không nên có quan hệ gì với ông ta.

Nhưng vì cái gì chúng tôi vẫn bị ông ta liên lụy?

Ông ta chưa từng nuôi dạy tôi, chưa từng sinh sống cùng tôi, cũng chỉ vì huyết thống của tôi? Tôi tình nguyện rút ra một nửa máu, một nửa thịt, một nửa xương trả lại cho ông ta!

Chỉ cần ông ta có thể biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của tôi.

Rời khỏi văn phòng độc được, trước giờ cấm đi lại ban đêm vài phút, tôi trở lại phòng ngủ.

Tôi tin tưởng giáo sư Snape, đương nhiên, nếu không như thế thì tại thời điểm nguy hiểm người đầu tiên tôi nghĩ đến đã không là giáo sư.

Nhưng tôi vẫn còn cảm thấy lo lắng. Tôi viết một lá thư, sử dụng phần ẩn thân đi tới lều cú mèo, tìm một con cú mèo khỏe mạnh để gửi thư.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, nhận được thư hồi âm của Blaise tôi mới chính thức cảm thấy yên tâm.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 197: Khế ước

Editor: votam

Beta: Khuyên

Ở trong trường học, mẹ Umbridge đi khắp nơi chặn đường học sinh, yêu cầu kiểm tra túi tiền và cặp sách của từng người.

Lúc bắt đầu, có không ít học sinh không may bị xử phạt, nhưng sau đó bọn họ nhanh chóng phản ứng lại, mẹ Umbridge liền chả có cách nào tìm thấy ai cầm Tờ Kẻ Ngụy Biện nữa.

Mỗi một góc đều có các học sinh tụ tập lại xì xào bàn tán về bài báo đó, mỗi khi mẹ Umbridge hay lão Filch đến gần lập tức giải tán. Rất nhanh mỗi học sinh trong trường hình như là đều đã đọc qua nó rồi.

Harry vô cùng vui vẻ. Trên lớp học, các giáo sư không ngừng tăng điểm hoặc khen ngợi cậu ấy, điều này để diễn tả tình cảm của họ với Harry. Các học sinh khác đối với cậu ấy càng thêm thân cận, thời điểm đi trên hành lang, sẽ có một vài học sinh đi ngang qua chạm vào cậu ấy, nhỏ giọng bày tỏ với sự cố gắng của cậu. Những bạn cùng phòng trước kia bị Nhật Báo Tiên Tri mê hoặc cũng đã xin lỗi cậu ấy.

Buồn bã chia tay với Draco, sáng sớm ngày thứ hai tôi thức dậy có phần trễ, suýt chút nữa không kịp lấy bữa sáng. Tôi tùy tiện rửa mặt chải đầu một cái rồi vội vàng vàng chạy đến lớp học.

Draco đã ngồi vào vị trí của mình, đang nói chuyện gì đó với Blaise.

Tôi cảm thấy tâm tình có phần phức tạp. Tôi nghĩ trong lòng mình có khúc mắc, cho tới bây giờ vẫn còn thấy sợ hãi.

Tôi một bên xoắn xuýt nên dùng thái độ gì đối với cậu ấy, nên giống như bình thường tỏ ra không có việc gì hay nên biểu hiện một chút bất mãn của mình? Vừa chậm rãi đi tới.

Blaise nói câu gì đó làm Draco một bên cười to nghiêng đầu sang chỗ khác. Cậu ấy trông thấy tôi.

Tươi cười của cậu ấy trong nháy mắt thu vào, môi giật giật, sau cùng lạnh nhạt nói:

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tôi ngồi vào bàn, lấy ra một quyển sách, vừa ăn sandwich vừa chôn đầu vào cuốn sách ấy.

Sau đó tôi biểu hiện ra vô cùng bận rộn, cơ hồ so với năm trước càng thêm vội vàng. Mà Draco cũng bắt đầu trở nên bận bịu, trong phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin dường như không thể nhìn thấy cậu ấy. Có mấy lần tôi nhìn thấy cậu ấy ở thư viện, trải qua bốn năm rưỡi tôi dám nói cho tới bây giờ

cậu ấy chưa từng đến nơi này, cậu ấy vừa thấy tôi đến liền lật sách ào ào, làm như mình bận rộn tìm đọc thứ gì đó.

Mà mỗi lúc trời tối không thể không tiến hành tuần tra, hai bên đều không nói chuyện với nhau thật khiến người ta xấu hổ và phiền lòng.

Tôi cảm thấy trong lòng tràn ngập lửa giận. Ban đầu tôi cảm thấy nếu giáo sư Snape đã bố trí, chuyện này sẽ không tạo thành thiệt hại, như thế tôi còn có khả năng kiềm nén khúc mắc của mình mà tha thứ cho cậu ấy, tôi thật không nghĩ lại phát triển đến trình độ này, thật giống như là tôi không biết suy xét phản bội cậu ấy mà không phải là ngược lại.

“Tôi nghĩ chúng ta nên thay phiên nhau đi tuần tra, chúng ta đều bận rộn.” Sau khi kết thúc buổi tuần tra mà không nói với nhau câu nào, lửa giận thúc đẩy tôi nói ra: “Dù sao học sinh nhà Slytherin cũng không làm người ta lo lắng.”

“Được.” Draco không tập trung đáp “Thật sự cậu còn không được.”

Câu trả lời này khiến con thịnh nộ của tôi đạt đến một độ cao mới.

Tình hình Hogwarts hiện nay làm cho mẹ Umbridge cực kỳ tức giận, hiển nhiên bà ta cần làm chút gì đó để học sinh biết quyền uy của bà là không thể chống lại. Tôi tin rằng bà sẽ xuống tay với lão Hagrid, dù sao trước kia bà từng dốc sức bày tỏ sự chán ghét cùng khinh thường đối với người không lồ.

Nhưng trái với dự đoán của tôi, người bị đuổi việc là giáo sư Sybill Trelawney – giáo sư dạy môn bói toán có tác phong ra vẻ huyền bí, hay lảm nhảm thần bí.

Lúc ấy tôi không ở đó, nhưng nghe những học sinh ở đó nói, hành lý của giáo sư Sybill Trelawney bị đem ra ngoài trường, bà khóc sụt sùi trông cực kỳ thảm thương. So với mẹ Umbridge tính khí cao ngạo và không một chút lưu tình. Cho dù đại đa số học sinh bình thường không thích vị giáo sư sắp bị đuổi khỏi trường này thì bọn họ cũng đồng tình với bà.

Mà cụ Dumbledore, người mà trong suốt bảy năm học qua khiến người khác nghĩ là một phù thủy trầm tĩnh, rốt cục đã sử dụng đặc quyền hiệu trưởng của mình đem giáo sư Sybill Trelawney giữ lại, hơn nữa còn tìm được một vị giáo sư Chiêm tinh học mới là một nhân mã trước khi Bộ Pháp Thuật cử người khác.

Chỉ cần là phù thủy có chút hiểu biết về sinh vật huyền bí đều biết nhân mã là bậc thầy về bói toán. Cho dù soi mói như mẹ Umbridge cũng không thể nào nói rằng một nhân mã không thể đảm nhiệm chức vị. Nếu như mẹ ta cứ muốn đuổi người đi, trước hết phải thuyết phục được Bộ pháp thuật thông qua pháp lệnh: Nghiêm cấm sinh vật huyền bí tham gia dạy học.

Trong lúc này, trong trường nơi nơi đều có học sinh kính nể bàn tán về vị giáo sư nhân mã, ngay sau khi sinh hoạt nhóm Phòng ngự Pháp thuật Hắc ám kết thúc cũng có người nhắc đến.

“Mẹ Umbridge thật sự là cực kỳ ngu ngốc.” Hermione hưng phấn nói: “Bà ta lại làm cho nhóm G.H.R.S lần nữa lớn mạnh rồi. Rất nhiều các thành viên mới ra nhập đều nói là vì cảm thấy bà ta quá hà khắc. Cậu có biết chúng ta có bao nhiêu thành viên không, Sylvia? Cậu đang nghe tớ nói sao?”

“A...” Tôi không cảm xúc nói “Ừm.”

Hermione nhìn tôi một cái, thờ dãi.

“Có lẽ nhóm phòng chống pháp thuật hắc ám cũng có thể có thêm thành viên mới.” Ron liếm miệng nói.

“Khó có thể được, thành viên mới sẽ không theo kịp tiến độ của chúng ta...” Hermione lập tức bác bỏ “Huống hồ chúng ta còn cần thời gian để từng bước từng bước thực hành cẩn thận mới được. Harry, tiếp theo chúng ta sẽ học cái gì?”

“Tôi nghĩ là thần chú gọi Thần hộ mệnh.” Harry nói.

“Oh.” Ron nhiệt tình nói: “Chúng tớ cũng có thể học cái đấy sao? Không biết thần hộ mệnh của tớ là gì...”

“Có thể là con sóc chuột đi.” Tôi lười biếng nói.

Ron phần nộ tròn mắt nhìn tôi một cái, lại như nghĩ đến cái gì kiềm chế xuống, ánh mắt thâm sâu chuyển thành đồng tình. Ông trời ơi! Được Ron Weasley đồng tình làm cho cả người tôi không thoải mái.

“Đừng như vậy, Sylvia...” Hermione chính trực nói: “Lời này của cậu thật giống Malfoy như đúc... nha!”

Cậu ấy như là không cẩn thận nói phải điều gì không nên nói, bụm miệng lại, sau đó thật có lỗi nhìn tôi mỉm cười: “Rất xin lỗi. Tớ không nên nhắc đến cậu ta.”

“Được rồi, nhắc đến cậu ta thật khiến cho tớ phiền lòng.” Tôi phụng phịu nói: “Chẳng qua vì cái gì lại không thể nhắc đến cậu ta?”

“Ừm...cậu có biết...” Hermione cẩn thận liếc nhìn tôi “Tất cả mọi người đều nói các cậu đã chia tay rồi.”

Tôi dừng lại.

“Tất cả mọi người đều nói như vậy?”

“Ừm... cậu có thấy trước kia các cậu luôn luôn ở cùng một chỗ, gần đây...”

“Có lẽ chuyện này cũng không phải chuyện xấu.” Ron tùy tiện khoác vai Harry, “Bất kỳ một thằng khốn nạn nào mà cậu có thể tìm đều tốt hơn. Harry như thế nào? Người xem, dù các người một Slytherin một Gryffindor, từ khi nhập học đến giờ quan hệ cũng rất tốt.”

“Ồi Merlin! Cậu, đồ ngớ ngẩn này!” Hermione khó tin kêu lên “Cho dù cậu đối với sinh hoạt tình cảm của Harry có một phần chú ý, cậu cũng đã có thể phát hiện ra là cậu ta đã yêu rồi!”

Ron dừng lại, cố sức quay đầu nhìn về Harry đang trong khuỷu tay của cậu ta, mặt đã đỏ lên, không xác định nói: “Cậu yêu rồi hả?”

“A, cái này, phải.” Harry lắp bắp nói.

“Oa...” Ron hưng phấn hỏi: “Đối phương là ai?”

Harry càng đỏ mặt hơn.

“Là Cho Chang nhà Ravenclaw.”

“A! Khó trách sao tớ cảm thấy cậu luôn luôn đang nhìn cô ấy.” Ron kêu lên: “Lẽ tình nhân cậu nói muốn chơi một mình, là cùng với cậu ấy sao? Các cậu hôn môi rồi?”

Harry không chịu nổi, ho khan vài tiếng, cậu ấy như muốn vui mặt xuống sàn nhà.

“Lẽ tình nhân ngày đó không có... Cậu có biết, giữa trưa tớ phải đi tìm Hermione. Nhưng trước kia từng có...”

Ron bám sát không rời hỏi cậu ta chi tiết, tôi thu dọn túi sách đứng lên. Tôi cảm thấy tình cảm của bản thân có phần thêm nghiêm trọng, thời điểm nghe được khoảng khắc ngọt ngào của người khác thật khiến tôi ghen tị và khó chịu.

“Tớ phải đi đây, hôm nay tớ phải tuần tra. Hermione, các cậu không tuần tra sao?”

“A... chúng tớ đi sau.” Hermione nói: “Chúc ngủ ngon, Sylvia.”

Tôi hướng bọn họ miễn cưỡng cười “Ngủ ngon.”

Tôi buồn bã ù ỉu đi theo hành lang trở về hầm nhà Slytherin. Rất nhanh đến giờ giới nghiêm ban đêm, bình thường lúc này mọi người đều đã trở về phòng ngủ của mình. Tôi không hề lo lắng sẽ có ai nhìn thấy một Slytherin đi lại trên tầng cao của tòa nhà mà nghỉ ngơi.

“Quyền hành.” Tôi nói với cánh cửa đá.

Cửa đá ầm ầm mở ra.

Tôi không ngờ, Draco lại vẫn đang ở ngoài phòng khách. Cậu ấy đang nhìn lò sưởi đến xuất thần, mái tóc vừa mới được gội mềm mại xoa tung trên gương mặt trắng nõn nà.

Tôi nhìn cậu ấy rồi cầm túi sách trở định về phòng ngủ.

“Sylvia.” Cậu ấy đột nhiên nói

“Cái gì?” tôi dừng lại, hết sức lạnh nhạt nói.

Cậu ấy đứng lên khỏi ghế sofa, đi đến bên cạnh tôi, nắm lấy cổ tay tôi: “Đi theo tớ.”

Tôi bị cậu ấy kéo, nghiêng ngả lao đảo đi xuyên qua cửa phòng ngủ của cậu, xuyên qua bức họa, đi tới phòng sinh hoạt của Hội Nghiên cứu Phép thuật Hắc ám.

Trong câu lạc bộ, toàn bộ những chiếc ghế dựa được đề sát tường, trên sàn có vẽ một trận ma pháp màu vàng cực lớn.

Cậu ấy kéo tôi đến một vị trí trong trận ma pháp “Đứng ở chỗ này.” Bản thân thì đi đến vị trí đối diện tôi “Nói theo tớ.”

“Tất cả ma pháp cùng ngọn nguồn của ma pháp. Tôi, Draco Malfoy.”

Tôi nghi ngờ nhìn cậu ấy. Trong đôi mắt xanh xám kia, ánh mắt đang nhìn về hư không, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc.

“Tất cả ma pháp cùng ngọn nguồn của ma pháp. Tôi, Sylvia Hopper.”

"Thành khẩn thỉnh cầu người, kiểm tra tư tưởng, tâm linh, còn có linh hồn của tôi, phơi bày ra toàn bộ, " Draco nói, "Kết nối mọi thứ của tôi với Sylvia Hopper."

"Cái gì?" Ta tròn mắt há hốc mồm.

Draco tròn mắt nhìn tôi một cái, giọng điệu không tốt nói, "Nói theo tớ!"

"Nhưng là - - từ từ - -" tôi kinh ngạc nói, "Đây là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 198: Sức mạnh của tình yêu

Editor: votam

Beta: Khuyên

"Nếu như cậu còn có đầu óc, Sylvia." Draco bị cắt ngang vẻ mặt không vui nói: "Cậu nên rõ đây là khế ước phép thuật."

"Tớ đương nhiên biết đây là khế ước." Tôi nói: "Nhưng nó làm cái gì vậy?"

Draco nhìn tôi một cái.

"Là một loại khế ước linh hồn." Cậu ấy giải thích "Hai bên thực hiện khế ước thật lòng, phù hợp từ pháp thuật đến tâm hồn."

"Tớ chưa từng nghe qua một cái khế ước nào như vậy." Tôi ngờ vực nói.

"Tớ tin tưởng khế ước cậu chưa từng nghe thấy còn có rất nhiều." Draco cười nhạo nói: "Bởi vì phép thuật chân chính đều được bảo tồn bởi những gia tộc cổ xưa có lịch sử lâu đời."

"Được rồi, nhưng là..." Tôi nói.

"A... cậu hoàn toàn có thể đợi sau khi chúng ta hoàn thành xong khế ước này rồi hãy bày tỏ sự tò mò của mình." Draco không kiên nhẫn nói: "Nhanh chút, cậu phải biết rằng tớ vì cái khế ước chết tiệt này mà phải ngâm mình trong thư viện trọn vẹn một tuần."

"Ừm, cậu nói là cậu ở thư viện thực ra là để tra tìm tư liệu?"

"Chẳng thế thì sao?"

"Tớ nghĩ cậu đang trốn tớ."

"Được rồi, có chút." Draco không tình nguyện thừa nhận. "Đừng nói cái này nữa. Tớ còn phải dọn dẹp sạch cái trận pháp chết tiệt này trước khi hội nghiên cứu nghệ thuật hắc ám hoạt động vào ngày mai. Nói theo tớ..."

"Đợi một chút, từ từ..." Tôi buộc phải kiên trì lần thứ hai cắt ngang cậu ấy "Là một thuần huyết tớ nhớ là cậu có thể hiểu một phù thủy cần phải cẩn thận đối với khế ước. Tớ không biết là cái khế ước này có cần thiết...tớ là nói... nó nghe qua giống lời thề ước hôn nhân."

"Nói như thế nào đó thì mức độ cũng không sai biệt lắm." Draco nổi trận lôi đình nói "Cậu vừa rồi có ý là kết hôn với tớ là không cần thiết?"

"Gặp quý! Tớ đương nhiên không phải ý này!" Tôi căm tức nói "Hon nữa đây là thái độ cầu hôn của cậu sao?"

Draco lờm tôi một cái.

"Nó không phải là khế ước hôn nhân, giữa bạn thân cũng có thể sử dụng." Cậu ấy chậm rì rì giải thích: "Chẳng qua, hợp đồng hôn nhân không bao gồm việc thực hiện khế ước giữa những người trong khế ước, hiệu quả của nó còn hơn hợp đồng hôn nhân – nói cách khác nó còn sâu sắc hơn hợp đồng hôn nhân."

" Bao nhiêu khế ước phép thuật xin...Tớ nghĩ là muốn nói có khế ước hôn nhân thì không thể có được hôn nhân hợp lệ hả?

"Không." Draco ho khan một tiếng "Bộ phép thuật thừa nhận khế ước. Hai bên của khế ước nếu nguyện ý, chỉ cần đến bộ phép thuật làm đăng ký là có thể hợp pháp hóa quan hệ hôn nhân."

Cậu ấy lại nhìn tôi một cái, che dấu cái gì giống như rất nhanh bỏ sung “Đương nhiên rồi, không đăng ký cũng không có quan hệ gì. Tớ vừa nói qua rồi cũng có trường hợp bạn thân có tình cảm tốt cũng có thể sử dụng khế ước này.”

“Được rồi, tớ cũng hiểu đại khái rồi.” Tôi thờ dài nói. Nếu đính hôn và hôn lễ là điểm bắt đầu của hôn nhân hợp pháp, như thế cái khế ước này cùng loại với tự định chung thân, ít nhất đặt trên chúng ta là như vậy.” Tôi xoa xoa trán “Cậu xem. . . Tớ có cái ý kiến này, cái khế ước này cũng không cần thiết, nó có thể mang đến cho chúng ta cái gì? Cũng không phải nói tớ không có hy vọng cùng cậu có thêm một bước tiến trong quan hệ.”

“Chết tiệt, cần phải để cho tớ nói ra sao?” Mặt Draco bởi vì hờn giận mà nổi lên một tầng đỏ ửng mòng nhợt. “Nó so với khế ước hôn nhân càng thêm cao cấp hơn, cậu nên đoán ra nó cũng không phải loại khế ước có cái hạn chế gì! Cậu rốt cuộc không hiểu cái gì là phù hợp từ phép thuật đến linh hồn... Đây chính là nói...”

Cậu ấy thờ phỉ phỉ dừng lại, hiển nhiên là bị sự ngu ngốc của tôi chọc giận, không kiên nhẫn phát tay “Tóm lại cậu nhớ kỹ nó có khả năng chia sẻ với người kia một phần tổn thương là được rồi.”

“Chia sẻ tổn thương?” Tôi nửa thật nửa giả hỏi “Từ vong?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền dừng lại. Phép thuật và linh hồn nói liền phù hợp... một bên chết đi, chỉ cần tưởng tượng liền có thể biết được đối phương sẽ phải chịu ảnh hưởng và thương tổn sâu đậm. Kia giống như bị chặt bỏ một nửa linh hồn, một nửa thân thể như thế thật đau đớn.

“Chỉ có từ vong là phép thuật không có cách nào ngăn cản được.” Draco nghiêm nghị nói.

Tôi phức tạp nhìn về phía Draco. “Tớ nghĩ, tớ không thể ký kết khế ước với cậu được.”

Đuôi mi Draco đều dựng thẳng đến gần ngọn tóc rồi. Tôi làm thủ thế, ý bảo cậu ấy hãy nghe tôi nói xong.

“Cậu hãy nghe tớ nói. . .tớ muốn biết nguyên nhân cậu làm vậy.”

Vậy nguyên nhân rõ ràng là cậu ấy muốn để cho chúng tôi trở thành một chính thể khiến Lucius không có cách nào ra tay với tôi.

“Tớ biết cậu muốn tớ xua đi lo lắng của tớ về sự an toàn của bản thân.” Tôi từ từ nói “Nhưng cậu không cần như vậy.”

Trên mặt Draco xuất hiện một chút đỏ ửng.

“Nhà Malfoy cho tới bây giờ sẽ không bao giờ vì cảm xúc với người khác mà làm ra cái quyết định gì.” Cậu ấy ngạo mạn nói.

“Ừm, tớ biết.” Tôi không nhịn được mỉm cười nói “Chẳng qua chúng ta không thể làm vậy. Như này đối với cậu là không công bằng.”

Cậu ấy trầm tư một chút, tâm sự nặng nề nói “Tớ cho rằng là cần thiết. Nói thật, bản thân tớ đối với sự đảm bảo của cha tớ cũng vô cùng ngạc nhiên... Phải biết rằng thời điểm khi ông ấy uy hiếp tớ, còn nói muốn đưa điểm hoài nghi nói cho Chúa tể hắc ám.

“A...bởi vậy cậu mới buộc phải thừa nhận?” Tôi ngoài ý muốn nói “Sao cậu không nói cho tớ biết chuyện này!”

“Làm như tớ có cơ hội giải thích ấy, Sylvia!” Draco tức giận đến phát run.

“Vậy là tớ sai, tớ đã sớm nên biết cậu hẳn là không để cho tớ gặp nguy hiểm...Thực có lỗi, tớ hiểu lầm cậu lâu như vậy.” Tôi thành khẩn nhận lỗi “Đúng là cậu không cần làm như vậy, về cái này tớ đã hỏi qua giáo sư Snape - thầy ấy nói thầy ấy đã có bố trí.”

“Cái gì, chủ nhiệm cũng biết quan hệ của cậu cùng Sirius Black?” Draco kêu lên.

“Ừm.” Tôi nói.

“Nhưng chủ nhiệm cũng là từ thần thực tử, cậu biết không?” Draco nói “Cậu tin ông ấy mà không tin cha tớ!”

“Ừm.” tôi nghiêng đầu nghĩ một chút “Có lẽ nguyên nhân là vì Lucius là cha cậu mà giáo sư Snape tương lai lại là cha tớ?”

Draco thấp giọng nguyên rủa một tiếng “Tóm lại, nó cũng không có chỗ xấu phải không? Có khế ước càng có thêm bảo đảm cho chúng ta.”

“Duy nhất có chỗ không được là có thể cha cậu sẽ tức điên lên. Mà tớ không muốn cậu vì tớ mà cùng cha có ngăn cách.” Tôi thờ dài nói: “Được rồi, Draco, nếu cần thiết tớ đương nhiên sẽ cùng cậu làm khế ước, nhưng là tạm thời chúng ta không có gay go đến mức cần phải làm như vậy.”

Draco nhìn tôi, nhún vai.

“Được rồi” Cậu ấy nói: “Nếu như cậu khẳng khẳng nói vậy.”

Cậu ấy dùng đũa phép gọi nước tới, hắt lên trên những nét vẽ màu vàng của Ma pháp trận.

Giảng hòa với Draco làm tôi được thả lỏng, vài ngày sau đó, mặc kệ tôi làm gì đều cảm thấy thuận buồm xuôi gió như sử dụng thuốc may mắn. Cho dù các giáo sư không ngừng nhắc nhở chúng tôi cuộc thi O.W.Ls sắp tới cũng không thể làm ảnh hưởng đến tâm tình tốt của tôi, sau khi hoạt động ở nhóm

phòng chống phép thuật hắc ám, tôi rất nhanh nắm bắt được thần chú gọi thần hộ mệnh, chỉ dùng hai giờ nữa là có thể gọi ra thần hộ mệnh của mình.

Việc này thật sự rất khó tin, bởi vì tôi nghe nói nghiên cứu phép thuật hắc ám càng sâu sắc thì càng khó học được phép gọi thần hộ mệnh, tôi vốn cho rằng tôi sẽ là thành viên sau cùng học được cái này.

Trong lúc ánh sáng màu bạc của con doi vây quanh mình bay lung tung thì khi đó đũa phép của Hermione mới vừa vịn chỉ có thể phát ra một làn sương khói màu bạc.

“Này không, không có khả năng! Vì cái gì tớ không thể gọi ra thần hộ mệnh của mình?” Hermione thét chói tai, cô ấy không thể chịu đựng được việc ở bất kỳ một phương diện nào kém hơn người khác.

“À có thể là vì trong nội tâm của tớ tràn ngập sức mạnh của tình yêu.” Tôi hơi đắc ý nói.

“Sức mạnh của tình yêu?” Đũa phép của Ron Weasley thậm chí đến lần khói bạc cũng không có phun ra được. Cậu ta nghi ngờ nhìn một chút, lại nhìn xem con doi bạc bay lượn xung quanh. “Được rồi, tạm thời xem như vậy đi, chẳng qua nhỏ như vậy có thể đuổi đi bọn giám ngục sao?”

Harry nhìn chăm chăm vào con doi nhỏ như quả trứng chim vậy, không xác định nói: “Có lẽ... có lẽ nó có thể?”

Cho dù có giỏi mấy Harry cũng không có cách nào biến ra bọn giám ngục chân chính tới kiểm nghiệm tác dụng của thần hộ mệnh. Chẳng qua, chỉ có ông kẹ đủ thể hiện chúng có thể chịu được. Lần đầu tiên khi đối mặt với việc ông kẹ biến thành giám ngục, gần như tất cả các học sinh đều không thể gọi ra thần hộ mệnh kịp thời, mãi cho đến khi trong mấy giờ học luyện tập sau, bọn họ mới có thể làm được về mặt như thường đem nó đuổi vào trong rương.

Về việc lấy ông kẹ luyện tập, xuất phát từ sự cẩn trọng, tôi lên xin Harry huấn luyện. Harry vui vẻ phê chuẩn, hơn nữa còn nguyện ý giúp đỡ tôi trong khóa học.

Sự thật chứng minh sự cẩn thận của tôi cũng không phải uổng phí, trong lần đầu tiên huấn luyện, ông kẹ bị mất đi khổng chế, đem sợ hãi trong lòng tôi thể hiện ra.

“Blaise máu tươi đầm đề, ngã xuống đất, sắc mặt màu xám tro, hai mắt bị long đong. Bóp một tiếng sau đó, người ngã trên mặt đất biến thành giáo sư Snape mặc áo choàng tử thần thực tử. Lại bóp một tiếng, Draco nắm chặt cánh tay trái có ấn ký quỷ trên mặt đất, về mặt khổ sở không chịu nổi.

“Riddikulus, Riddikulus!” Harry xông tới, lấy đũa phép hướng ông kẹ hét lớn một tiếng. Ông kẹ liền biến thành một con trâu gỗ rồi, ngây ngốc đứng nguyên một chỗ.

Harry nặng nề mà vuốt phía sau lưng tôi “Hít sâu, hít sâu. Cậu có biết, cái kia chỉ là ông kẹ.”

“Đúng, đương nhiên, tớ biết.” Tôi hít sâu một hơi nói.

“Cái kia là ấn ký của Chúa tể hắc ám?”

“Chính là cái tớ lo lắng... Tớ ngược lại chưa bao giờ biết... thì ra tớ còn lo lắng cái này.” Tôi cười khổ mà nói.

“Ừm” Harry nói “Ông kẹ có thể trực tiếp từ trong tiềm thức tìm ra chuyện mà người ta sợ hãi nhất. Giáo sư Lupin trước kia đã nói qua.”

“Đúng” Tôi nói “Tớ còn nhớ rõ.”

Lại bóp một tiếng.

Tôi cùng Harry cùng nghiêng đầu nhìn sang, thấy Sirius Black nặng nề mà ngã xuống đất. Tóc dài lơ lửng lại, ánh mắt đã mất đi thần thái biến thành màu xám trắng tập trung mất nhìn chúng tôi.

“Riddikulus, Riddikulus.” Tôi cùng Harry cùng rút đũa phép ra hét.

Ông kẹ lại biến hình về tượng gỗ, bị Harry vung lên đũa phép đuổi vào rương.

“Tiềm thức của cậu thật mạnh.” Tôi chưa hết kinh sợ nói.

“Ừm...” Harry nhìn tôi một cái, tựa như muốn nói cái gì đó. Chẳng gâu cậu ấy do dự một chút, sau cùng nói: “À, phải.”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 199: Hỏi

Editor: votam

Beta: Khuyên

Trong nháy mắt, lễ Phục Sinh đã đến. Bởi vì năm nay là năm thi O.W.Ls, trong ngày nghỉ, gần như mỗi học sinh cùng năm đều đã ở lại trường rồi. Các giáo sư đã giao rất nhiều bài tập, có lẽ chỉ có Hermione vui vẻ vì điều này.

Narcissa và Blaise mỗi người gửi đến đây một bao lớn trứng phục sinh và con thỏ bằng chocolate. Tôi cùng Draco ngồi đối diện nhau trên bàn học, vừa đối trứng đập vỡ lớp vỏ màu mè cần chocolate, vừa cùng thảo luận vài tập.

“Còn hai tháng là đến cuộc thi.” Tôi cau mày nói “A, lịch sử phép thuật của tớ...”

“Cái đó rất đơn giản, chỉ cần tùy tiện một chút là có thể, đừng nói với tớ nó có thể làm khó cậu.” Draco miệng ngậm kẹo, nói không rõ.

“Được rồi, có lẽ một lát nữa chúng ta sẽ kiểm tra lẫn nhau.” Tôi nói.

“Chờ tớ viết xong luận văn môn biến hình đã.” Draco không vừa lòng oán giận nói “Kiểu trình bày luận văn như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa, tớ hoàn toàn có khả năng khái quát nó lại trong mười tác Anh! Gặp quý, hiện tại tớ còn phải dùng những câu không có ý nghĩa để gia tăng chiều dài cho nó... A, ai đang gõ cửa vậy?”

Tôi dừng bút lại, nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên.

“Tớ phải đi mở cửa, Draco, nếu cậu không muốn bị phát hiện thì có lẽ cậu nên đi vào trong phòng ngủ của tớ mà ở một lúc?”

“Giống bộ dạng trốn trốn tránh tránh của một con chuột, thật không phù hợp với khiếu thẩm mỹ của nhà Malfoy.” Draco nói nhỏ xong, đặt bút lông chim xuống đi vào trong phòng ngủ của tôi.

Tôi đi đến trước cửa, kéo cánh cửa ra.

Điều đầu tiên đập vào mắt tôi là một bộ ngực bằng phẳng, trên áo choàng đen của phù thủy chi chít các cúc áo nhỏ trắng tắp nghiêm chỉnh kéo dài đến tận trên cổ áo. Một đôi tay lồng vào nhau trên áo choàng của phù thủy, ba ngón tay bị độc được hun đến vàng đi.

Tôi nhất thời cảm thấy lông tơ toàn thân đều đã dựng thẳng lên, gần như không dám ngẩng đầu lên.

“A... Giáo sư Snape!” tôi kêu lớn lên, hi vọng âm thanh có thể truyền đến trong phòng ngủ.

Giáo sư Snape nhìn tôi, ánh mắt xẹt qua bàn học có hai ghế dựa, hai cái bút lông chim cùng tám da dê.

“Giáo sư Dumbledore yêu cầu ta mau chóng mang trò tới phòng hiệu trưởng.” Thầy ấy nói.

“Đương nhiên!” Tôi nói được “Như vậy em với thầy đi nhanh thôi!”

“Chẳng qua, trước đó...” Giáo sư Snape cười lạnh một tiếng, đẩy tôi ra và cửa phòng đang nửa khép, rút ra đưa phép nhắm ngay cửa phòng ngủ niệm một câu thần chú. “Trước tiên chúng ta hoàn toàn có thời gian giải quyết một học sinh không giữ quy củ.”

Bịch một tiếng, cửa phòng ngủ đột nhiên văng ra, Draco giống như bị một bàn tay vô hình nắm thắt lưng kéo ra khỏi phòng ngủ.

“A.” Mặt cậu ấy nhàn thành một bông hoa cái “Chủ nhiệm.”

Đôi mắt đen nhánh của giáo sư Snape tưởng như có thể đục một cái lỗ trên người cậu ấy, Draco miễn cưỡng rụt lại cơ thể.

“Trò làm cho ta nhớ đến cha của trò, Draco.” Giáo sư Snape chế giễu nói “Trong khoảng thời gian sống ở Hogwarts, ta cuối cùng có thể thấy ông ta thân là huynh trưởng không những không làm gương tốt, ngược lại thường xuyên ra vào ký túc xá nữ sinh. Có lẽ yêu thích chạy vào ký túc xá nữ sinh là bệnh chung của nhà Malfoy? Nhưng lúc ấy ta không có quyền hạn ngăn ông ta, chẳng qua, may mắn là hiện tại ta có quyền trừng phạt trò – Trừ 20 điểm nhà Slytherin và lao động phục vụ với Filch một tuần vì trò không giữ quy củ.”

“A, không, cha đỡ đầu,” Draco tuyệt vọng kêu lên.

Cha đỡ đầu? Tôi kinh ngạc nhìn bọn họ. Được rồi, vào năm nhất tôi liền cảm thấy được giáo sư Snape thiên vị Draco, xem ra đây là một trong những nguyên nhân.

Giáo sư Snape nặng nề từ trong lỗ mũi phun ra một hơi thở “Ta cho rằng trước khi tiểu thư Hopper trở về, trò hãy thu thập đồ đạc của mình xong rồi trở lại chỗ của mình đi.”

Thầy ấy cực kỳ có khí thế quay người lại, áo choàng đen nổi lên một cơn gió.

Tôi đồng tình liếc một cái về phía Draco đang ưỡn oải, ngoan ngoãn theo sát phía sau giáo sư Snape, đi ra phòng ngủ.

Chúng tôi đi lên tầng tám nơi có tượng thú bằng đá ở hai bên. Giáo sư Snape đọc một mặt khẩu, sau đó là một hồi âm thanh ken két, mặt sau của thú đá xuất hiện một cái thang cuốn xoay tròn.

Theo thang cuốn đi vào là gian phòng hình tròn kỳ lạ, tôi phát hiện thầy Dumbledore đã chờ ở phía sau bàn làm việc chất đầy những dụng cụ kỳ quái.

“Mời ngồi.” Ông ấy cười nói “Tiểu thư Hopper.”

Vài cái ghế dựa bên cạnh vách tường phía sau bị kéo ra ngoài. Tôi chọn một cái ngồi xuống, bụng đầy nghi ngờ suy nghĩ về lý do bị gọi tới.

Một lúc sau, giáo sư McGonagall dẫn Harry đi đến. Nhìn đến bộ dáng mờ mịt của Harry, tôi nghĩ chắc cậu ấy cũng không hiểu rõ tình hình.

“Cảm ơn, Minerva.” Dumbledore nói. Giáo sư McGonagall gật đầu, rời khỏi văn phòng.

Ông ấy quay đầu nhìn về phía tôi và Harry, con ngời màu lam sáng rực phía sau cái kính bán nguyệt lóe ra ánh nhìn cơ trí.

“Thật xin lỗi, tiểu thư Hopper, nhất định phải mời trò qua đây.” Thầy Dumbledore nói “Bởi vì chúng ta có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn hỏi trò. Chẳng qua trước khi hỏi, ta nghĩ nên vì thân thể của trò mà suy nghĩ, chúng ta tốt nhất nên làm một cái kiểm tra nhỏ.”

Tôi dừng dừng “Cái gì?”

“Xin hãy thả lỏng, trò sẽ không cảm thấy bất kỳ một khó chịu nào.”

Bùa phép mảnh mai có màu sắc xinh đẹp xuất hiện từ đầu đũa phép của thầy Dumbledore, mềm mại dừng trên ngời tôi, quấn quanh vài vòng rồi sau đó dần dần biến mất.

“A... tình huống khiến người ta vui vẻ.” Thầy Dumbledore cười nói “Hiển nhiên, tiểu thư Hopper không hề bị ảnh hưởng hay tổn thương nào.”

“Em vì cái gì...” tôi suy nghĩ về “Vì cái gì phải chịu tổn thương và ảnh hưởng?”

“Trò còn nhớ là đã giao cho Snape cái hộp dây chuyền không?” Dumbledore nói.

“Có, đương nhiên.” Tôi ngẩng đầu, liếc nhìn giáo sư Snape một cái “Đó là đồ của nhà Black, vậy em xin nhờ giáo sư trả lại cho nhà Black.”

“Chúng ta gần đây phát hiện cái hộp dây chuyền này là đồ vật tà ác chứa phép thuật Hắc Ma pháp... Vượt qua sự tà ác mà trò có thể tưởng tượng, tiểu thư Hopper. Chỉ cần tiếp xúc với nó trong thời gian dài liền bị ảnh hưởng đến tâm trí.” Thầy Dumbledore nhìn vào mắt ta nói “Bởi vậy chúng ta cực kỳ lo lắng trò bị nó tổn hại.”

“Đồ vật phép thuật Hắc Ma pháp?” Tôi chấn động, nhìn về phía giáo sư Snape.

Giáo sư Snape gật đầu một cái nhỏ không thể thấy với tôi.

“Em không biết cái này...” Tôi nói “Chẳng qua em cũng không tiếp xúc trong thời gian dài với nó. Em tùy tiện để nó ở một chỗ, mãi cho đến thời gian gần đây mới nhớ tới nó.”

“Vận may của trò thật khiến người ta tán thưởng, tiểu thư Hopper.” Thầy Dumbledore cười nói “Nhưng chúng ta không thể không hỏi làm sao trò có được nó... có lẽ trò có thể kể ra thật chi tiết. Việc này rất có ích với chúng ta.”

“Giống như em đã nói, đó là đồ vật của gia tộc Black.” Tôi không chút do dự nói “Trước khi khai giảng là Kreacher đưa cho em. Nó muốn em nhận lấy hộp dây chuyền... nó nói bọn họ, ừm, vứt hộp dây chuyền vứt vào thùng rác. Nó nhặt lại.”

Phòng chính trên lầu đột nhiên vang lên âm thanh bị đập vào cái gì. Tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà, lại nhìn thầy Dumbledore. Người này là một ông già cơ trí trong nháy mắt có phần kinh ngạc.

“Vứt đi?” Thầy Dumbledore lặp lại từ này.

“Phải. Đây thật không phải ngu ngốc sao... Dù sao nó xem ra vẫn rất đáng tiền. Kreacher sợ bọn họ lại vứt hộp dây chuyền... cho nên mới đưa cho em giữ gìn.” Tôi cau mày cố gắng nhớ lại “Nó nói... nó không hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia giao cho nó...?”

Tiếp theo tôi liền không nhớ gì cả.

“Đại khái là như thế, em chỉ nhớ rõ những việc này.” Tôi do dự một chút “Các người muốn truy cứu lỗi của Kreacher sao? Không ai bởi vậy mà bị thương. Nó chỉ là một con gia tinh, nó cũng không biết hộp dây chuyền là đồ nguy hiểm, cho dù em có thời gian dài như vậy, em cũng không biết.”

“A... về việc này, xin hãy yên tâm.” Thầy Dumbledore điềm đạm nói “Đương nhiên không phải lỗi của Kreacher. Cảm ơn sự phối hợp của trò, tiểu thư Hopper, em có thể về rồi.”

“Tôi gật đầu hành lễ, đi về hướng gác xoay tròn, loáng thoáng nghe thấy thầy Dumbledor ở phía sau nói với Harry “Harry, chúng ta cần sự trợ giúp của trò...”

Giáo sư Snape đi theo tôi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng. Mãi cho đến khi chúng tôi lẳng lặng đi đến tầng năm, tôi mới do dự hỏi “Giáo sư... trên thực tế em vừa rồi có một việc chưa nói.”

“Ừm.” Giáo sư nhìn tôi một cái.

Tôi dừng lại, hít sâu một hơi, đối mặt với thầy ấy “Thực ra phần lớn thời gian, cái hộp dây chuyền kia không chỗ em... mà là ở chỗ Draco. Quan hệ của em và gia tộc Black bị bại lộ là bởi vì phu nhân Malfoy nhận ra nó.”

Cơ miệng giáo sư Snape nặng nề mà co giật vài cái “Ý trò là, Draco mang theo hộp dây chuyền về trang viên Malfoy? Nó ở trang viên trọn vẹn một kỳ nghỉ?”

“Phải... em không xác định có nên nói ra cái này này với thầy Dumbledore hay không.” Tôi lo lắng nói “Khoan đã Draco có bị ảnh hưởng không? Em nghĩ cậu ấy cũng nên làm kiểm tra. Giáo sư, thầy là cha đỡ đầu của cậu ấy, thầy...”

“Chuyện này ta sẽ xử lý.” Giáo sư rất nhanh cắt lời tôi nói.

“Vâng, như vậy vẫn còn một việc.” tôi nói.

Giáo sư nhướn mày nhìn tôi.

“Uh... ” Tôi mất tự nhiên hắng giọng “Draco muốn ký kết hiệp ước với em.”

Trên tầng tựa hồ có âm thanh táo bạo lo lắng phát ra.

Tôi rất nghi ngờ nhìn chăm chăm vào góc tầng sáu, lại nhìn sang giáo sư Snape. Thầy ấy vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm tôi, cho nên tôi nghĩ đây là ảo giác của mình.

“Giáo sư, thầy có thể biết được ký kết hiệp ước là chỉ cái gì...” Tôi có điểm xấu hổ nói.

“Đúng, ta biết.” Giáo sư Snape trầm tĩnh nói.

“Em nghĩ mục đích của cậu ấy là khiến cho tiền sinh Malfoy không có cách nào làm gì em, nếu ông ta không hy vọng người thừa kế duy nhất bị hủy diệt.” Tôi nói “Cùng lúc em cảm thấy được việc này có thể bảo vệ Blaise an toàn, về phương diện khác em cảm thấy đối với Draco là không công bằng. Huống hồ... cần thận nghĩ lại, em cũng không phản đối việc thiết lập quan hệ với Draco. Cho nên em cần ý kiến của người, giáo sư.”

“Như vậy.” Giáo sư Snape nói “Trò nghĩ tới chưa? Khế ước là hai bên, Draco tài cán vì trò gánh vác một phần thương tổn, tương đương, nghĩa là nói trò cũng sẽ vì cậu ta mà gánh vác thương tổn.”

“Em hiểu, em nghĩ em đồng ý.” Tôi nói.

“Nó không phải là đăng ký kết hôn, nhưng cũng không sai biệt lắm. Thành lập khế ước cần cẩn thận, khế ước là vĩnh viễn không có cách nào thay đổi và vi phạm. Ta cho rằng lấy của tuổi của các trò vẫn không cần lo lắng cái này.” Giáo sư Snape nói, “Về phía Blaise, cô ấy an toàn, trò không cần vì thế mà lo lắng. Giống như lời ta đã nói ta có bố trí. Ta sẽ bảo đảm điểm này.”

Tôi ngẩng đầu nhìn giáo sư Snape, ánh mắt ông ấy tối tăm mà sâu sắc.

«Vâng. " tôi cúi đầu " Em đã hiểu, giáo sư. "»

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 200: Bại lộ

Gần đây Draco cực kỳ tức giận, cậu bị gọi đến phòng độc dược, không hiểu vì sao lại bị kiểm tra thân thể, tiếp theo là được biết lao động phục vụ sẽ được tiến hành khi khai giảng.

“Khai giảng!” Draco tức giận nói, “Sẽ vô cùng bận rộn!”

“Tớ nghĩ rằng nếu phục vụ lao động trong ngày nghỉ sẽ tệ hơn,” tôi đang viết luận văn cũng không ngẩng đầu lên, “Điều này có lẽ sẽ làm cậu không có thời gian làm xong bài tập.”

“Trừ điểm đã là quá tệ rồi.” Draco oán giận nói, “Cậu có nhìn thấy khuôn mặt Goyle không? Cậu ta cũng dám cười nhạo tớ. Hơn nữa – vì sao chỉ có

một mình tớ bị phạt? Rõ ràng là cậu bảo tớ đi làm bài tập!”

“Cậu nói hai người bị trừ điểm tốt hơn là một người bị trừ điểm sao?” Tôi chấm mực thật đậm, “Có lẽ bởi vì bùa chú đi vào ký túc xá nữ không phải là do tớ phát minh ra.”

“Đó cũng không phải do tớ phát minh.” Draco nói thảm.

“Được rồi, cậu thực bất hạnh, Draco. Nếu đây là điều cậu hi vọng mình nói.” Tôi ngẩng đầu giả mù sa mưa mỉm cười với cậu ấy, “Cậu có thể chuyển cho mình mấy miếng chocolate? Tớ phải thừa nhận tớ không thể có sinh lực như cậu, tớ cần một chút năng lượng để đẩy nhanh tốc độ hoàn thành bài tập.”

Draco đứng lên, lấy từ trong tủ ra chocolate hình con thỏ, “Vì sao nữ sinh có thể tiến vào ký túc xá nam sinh? Điều này thật không công bằng.”

“Nếu nữ sinh không thể tiến vào ký túc xá nam sinh, chúng ta sẽ không có cơ hội ở riêng với nhau rồi.” Tôi cười ngọt ngào.

Sau khi hoàn thành bài luận tại phòng ngủ của Draco thì cũng gần đến giờ cấm đi lại ban đêm, tôi lắc lắc cánh tay, tạm biệt Draco đi ra cửa phòng.

Trong phòng nghỉ đã vắng, Blaise đang ngồi cạnh Pansy Parkinson nói gì đó bên lò sưởi trong tường, cậu ấy nhìn thấy tôi.

“Sylvia?” Cậu ấy ngạc nhiên nói, “Cậu ở trong phòng ngủ của Draco?”

“Đúng thế.” Tôi gật đầu nói. Tôi không cần giấu cậu ấy, phòng ngủ của nam sinh – rất không may, gần như là nửa kiểu cởi mở, bởi vì mỗi một tuần lễ, hội viên Hội nghiên cứu Phép thuật Hắc ám cũng phải đi qua đây.

“A, cậu không biết Filch đến tìm cậu sao?”

“Tìm tớ?”

“Bởi vì Umbridge yêu cầu cậu đến phòng hiệu trưởng. Hình như là bởi vì ... Hội?” Blaise nhăn lông mày lại, “Tớ nghĩ cậu nên chuẩn bị sẵn sàng, chiều nay tớ thấy rất nhiều học sinh bị đưa đến phòng hiệu trưởng rồi.”

Tôi căng thẳng. Là vì Hội phòng ngự phép thuật hắc ám? Tiếp theo lại thả lỏng – nếu trường học không chịu dạy chúng tôi những thứ hữu dụng, cũng không thể ngăn cản chúng tôi tự học được.

“Cảm ơn cậu, Blaise.” Tôi gật đầu, đi ra ngoài cửa.

Đi nửa đường tôi gặp Filch, mắt ông ta sáng lên, chạy vội tới nắm cánh tay tôi. “A ha... Cuối cùng cũng bắt được mày rồi. Mày trốn ở đâu cũng vô dụng, chúng tao đã biết tên mày...”

“Tôi đang đi đến phòng làm việc của hiệu trưởng.” Điều này làm tôi phản cảm. Lực nắm của tay ông ta vô cùng lớn, làm tay tôi đau đớn khó chịu. Tôi cau mày nói, “Tôi nghĩ ông nên buông tay ra, ông Filch. Nếu tôi muốn trốn, ông nên biết tôi là một trong những học sinh ưu tú của Hogwarts. Cho dù ông có nắm chặt tay tôi cũng vô dụng.”

Mặt Filch đỏ bừng, hần thở hồng hộc phì phò, cảm tức trừng mắt nhìn tôi, “Được lắm, lấy phép thuật để uy hiếp tao? Những kẻ chết tiệt các ngươi... Phải biết rằng tao đã nói với Dumbledore rất nhiều năm, rằng ông ta đối xử với chúng mày quá thoải mái. Mày còn chưa biết, đúng không? ‘Lệnh giáo dục số 29’ vừa mới được ban hành – từ nay về sau những kẻ dễ tiện súc sinh chúng mày ném đạn lép lung tung, ta có quyền dùng roi quất chúng mày bong da tróc thịt, buộc cổ chân chúng mày, treo ngược chúng mày trong phòng làm việc của tao...”

Tôi đồng tình nghĩ về lệnh giáo dục cũng không phải là tin tức tốt đối với Draco.

“Tôi chưa bao giờ sử dụng bất cứ quả trứng thối nào, thưa ông.” Tôi cố gắng giả vờ một phen, phát hiện không thoát được khỏi tay ông ta, “Ngoài ra tôi phải nhắc nhở ông – tôi là một Slytherin, ta xuất thân từ quý tộc thuần huyết Sadie. Gia tộc tôi tuy đã xuống dốc, nhưng nó vẫn là một trong những quý tộc cổ xưa nhất, quan hệ thông gia với gần như tất cả các quý tộc thuần huyết – mà ông vừa gọi tôi là cái gì? Kẻ dễ tiện, súc sinh?”

Filch tức giận toàn thân phát run nhưng ông ta vẫn buông lỏng tay, khiến tôi miễn cưỡng chặt vật bị kéo vào phòng hiệu trưởng. Trong lúc này tôi vô cùng cảm tạ Draco đã để tôi học được cái gọi là lấy thế đề người.

Nhưng có lẽ tôi nên gọi là phò trương thanh thế.

Trong phòng hiệu trưởng đã đầy ắp người. Tôi đoán căn phòng này đã được thi triển bùa không gian, như bình thường thì căn phòng này cũng không thể chứa được nhiều người như vậy.

Dumbledore ngồi ở phía sau cái bàn, về mặt giáo sư McGonagall khấn trương đứng ở bên cạnh ông, mẹ Umbridge hưng phấn đi tới đi lui giống như là nắm giữ được chứng cứ vậy.

Tôi vừa vào cửa, tất cả mọi người chăm chú nhìn tôi.

“A, một Slytherin.” Mẹ Umbridge mặc một áo choàng màu xanh có hình bông hoa đi từ phía sau cái bàn lên trước, ngọt ngào nói.

Ngay sau đó là những tiếng bước chân, giáo sư Snape đẩy cửa phòng đi vào.

“Sao lại thế này? Tôi nghe nói có một học sinh trong nhà tôi bị đưa đến phòng hiệu trưởng...” ông nói.

“A... đúng thế.” Umbridge làm bộ làm tịch nói, “Vị tiểu thư này bị tố cáo tham gia vào một hội phi pháp.”

“Hội phi pháp?” Giáo sư Snape quay đầu nhìn tôi, ánh mắt tối tăm lóe ra những tia sáng dọa người. Tôi vội vàng cúi đầu, nghe thấy âm thanh giáo sư tiếp tục nói, “Chỉ là một hội nho nhỏ.”

“A, Severus.” Umbridge thân thiết kêu tên giáo sư Snape, “Tôi nghĩ anh đã nhầm, lần này không phải là một hội ‘nho nhỏ’ đâu.”

Bà ta đi đến trước mặt tôi, ra vẻ thốt tha duyên dáng đi tới đi lui.

“Tiểu thư Hopper... tôi biết trò là một Slytherin, Slytherin luôn luôn thức thòi. Nếu trò thắng thần nói những chuyện mà mình biết ra thì Bộ phép thuật sẽ không truy cứu trách nhiệm của trò – nghĩ lại đi, chỉ cần trò nói hết những chuyện đã trải qua.”

Tôi nhìn xung quanh thì mới phát hiện trong này không chỉ có thành viên của Hội phòng ngự phép thuật hắc ám Trừ Hermione, Harry, Ron còn có rất nhiều người tôi không biết.

Lòng tôi vô cùng bình tĩnh – ít nhất chứng tỏ bị phát hiện là nhóm G.H.R.S chứ không phải là nhóm nhỏ của nó.

“Tôi không biết...” tôi nhún nhún vai nói, “Tôi không biết cô ám chỉ cái gì.”

“Đừng giả bộ, tiểu thư, nếu trò không nhớ nổi, như vậy ta nhắc nhở trò – một hội trái phép, nội dung hoạt động chủ yếu là chống đối Bộ phép thuật. Trong sáu tháng, chẳng lẽ một lần trò cũng không hoạt động sao?”

“Nếu ý cô là vào năm trước tôi bị bệnh thì ký khế ước,” tôi ra vẻ bình tĩnh hiểu ra, một bên nghiêng ngả cân nhắc ranh giới của khế ước giữ bí mật, “Đúng vậy, tôi ký rồi. Khi đó tôi bị bệnh mơ mơ màng màng... Tôi cũng không biết nó dùng để làm gì, cũng không có ai cho tôi biết là tham gia hoạt động gì. Đây là như thế.”

“Ai đã đưa khế ước cho trò?” Mụ Umbridge ép hỏi.

“Tôi không biết. Tôi đã nói là lúc đó tôi bị bệnh nên mơ mơ màng màng... Có thể nhớ rõ khế ước đã làm cảm ơn trời đất rồi.”

“Tôi buộc phải nhắc nhở trò.” Mụ Umbridge nâng chiếc cằm to bè, hơi tức giận nói, “Nếu tôi phát hiện trò dám lừa tôi...”

Bà ta kéo dài giọng uy hiếp.

“Tôi thấy ở đây chỉ có một mình tôi là học sinh nhà Slytherin.” Tôi gật đầu với Umbridge, “Tôi nghe nói giáo sư cũng tốt nghiệp tại Slytherin... Tôi nghĩ giáo sư có thể hiểu, Slytherin chưa bao giờ làm những việc không có ý nghĩa. Cho dù có hoạt động tôi cũng sẽ không tham gia. Tôi hoàn toàn không biết chuyện này, thưa giáo sư.”

“Đương nhiên.” Giáo sư Snape cười lạnh, “Tốt đã có thể mang học sinh của tôi đi chưa?”

“Đợi chút.” Giọng mụ Umbridge ngọt ngào nói, “Trò không tham gia bất cứ hoạt động nào? Hopper, trò có chứng cứ gì không?”

“Tôi nghĩ là người đã báo cáo cho cô về hội này có thể chứng minh.” Tôi nói.

Phía trước bàn làm việc, một nữ sinh với khuôn mặt được che kín phát ra những tiếng nức nở.

Mụ Umbridge nở nụ cười giả tạo, “Tiểu thư Cho Chang không thể nói chuyện rồi.”

“Thật tiếc, cô ấy vì làm trái với khế ước sao? Có lẽ điều cô nên làm nhất lúc này là đưa cô ấy đến bệnh viện thánh Mungo để trị bệnh đi – như vậy, trừ bỏ cô ấy, bất cứ người nào trong hội cũng có thể chứng minh sự trong sạch của tôi.” Tôi chắc chắn cười cười. G.H.R.S quả thật có vài lần hoạt động, nhưng tôi đều không tham gia. Cho dù không có khế ước giữ bí mật, tiểu thư Cho Chang chẳng ở trong nhóm nhỏ cũng không thể nào chỉ ra và xác nhận tôi.

Mụ Umbridge vẫn ngoài ngời như cũ, nhưng bà ta không có chứng cứ để trừng phạt tôi nhất là khi chủ nhiệm nhà vẫn đang đứng sau lưng tôi.

Giáo sư Snape lạnh nhạt gật gật đầu, dẫn tôi ra ngoài cửa.

“Ta đã nói với trò những gì?” Vừa ra khỏi cửa phòng, thầy đã bực mình nói, “Trò nên học được tính cẩn thận!”

“Xin lỗi.” Tôi đáp ứng nói, cố gắng theo kịp bước chân của thầy.

“Trò... chỉ cần an phận trong trường học là được, không cần làm những chuyện vô nghĩa!” giáo sư Snape xoay người thật mạnh, “Trong trường học, không ai có thể thương tổn trò! Hiểu chưa?”

“Vâng.” Tôi cúi đầu, cẩn thận nói.

Cho dù giáo sư Snape rất tức giận, nhưng chết tiệt... tôi lại cảm thấy đắc ý vô cùng.

Tôi lo lắng ngẩng đầu, nhìn bóng lưng kiên định của giáo sư Snape, cùng với chiếc áo choàng bay phấp phất tạo ra cảm giác sắc bén. Một cảm xúc kỳ lạ trong lòng tôi làm tôi có chút đắc ý đồng thời cũng hơi áy náy đối với giáo sư Snape.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 201: Chương chuyển tiếp

Bộ phép thuật bổ nhiệm Dolores Jane Umbridge (nhân viên điều tra cao cấp) tiếp nhận vị trí của hiệu trưởng Albus Dumbledore trường phép thuật Hogwarts.

Trên đây là điều lệ phù hợp ‘Pháp lệnh giáo dục số hai mươi tám’.

Ký tên: Bộ trưởng Bộ phép thuật Cornelius Oswald Fudge.

Trong một đêm, tờ thông báo này được dán khắp trường.

Draco nhìn thông báo bên ngoài cửa đá, có vẻ rất vui vẻ. “Tin tức này không tệ! Tôi cảm thấy nên sớm làm như thế này rồi!”

“Cậu nói thật?” Tôi nói, “Có lẽ cậu không biết, pháp lệnh giáo dục số hai chín đã được truyền đạt rồi... Theo nội dung của nó, lão Filch có thể thực hiện xử phạt về thể xác mà ông ta đã mong đợi thật lâu, ví dụ như lấy roi quất lên người hoặc treo ngược học sinh lên và v...v... Hiệu trưởng mới Umbridge xin. Nếu tôi không nhớ sai, vài ngày nữa là đến lúc cậu phải lao động phục vụ rồi hả?”

“Ông ta dám làm thế với tôi?” Draco ngạo mạn nói, “Nếu ông ta làm thế, tôi liền...”

“Cậu sẽ nói cho cha cậu biết.” Tôi nhìn bốn phía vắng lặng, đá một phát vào bắp chân cậu ấy, chạy ra xa.

Trong sảnh đường, học sinh đang ăn cơm xì xào bàn tán chuyện mới phát sinh ngày hôm qua., tôi đứng thẳng lỗ tai nghe ngóng, nhưng không nghe thấy bất kỳ thông tin có giá trị gì. Tôi ăn mấy miếng hết bữa sáng, đi đến dãy bàn dài Gryffindor, chớp chớp mắt với Hermione, đi ra khỏi sảnh đường.

Vài phút sau, Hermione mang theo hai người khác trong nhóm cậu ấy xuất hiện trước mắt tôi. Chúng tôi tìm phòng học trống ngồi xuống.

“Thông báo kia là như thế nào?” Vừa vào phòng học, tôi hỏi ngay lập tức.

Hermione và Harry liếc mắt nhìn nhau.

“Đúng như cậu đã thấy.” Harry buồn bã ỉu xiu nói, “Lúc cậu đi khỏi, Fudge tới văn phòng... ông ta phê chuẩn điều mụ Umbridge xin trước mặt bọn tôi.”

“Vi sao?” Tôi ngạc nhiên nói, “Cho dù là căn cứ vào ‘Pháp lệnh giáo dục số hai mươi ba’, Dumbledore cũng không vì phạm khiến cho bản thân mất chức hiệu trưởng.”

“Là bởi vì chúng tôi,” Hermione tức giận nói, “Số lượng thành viên của G.H.R.S quá nhiều, nếu mụ Umbridge muốn khai trừ bọn tôi thì trường Hogwarts sẽ thiếu một nửa số học sinh. Nhưng bà ta khẳng định cần làm điều gì đó, đúng không?”

“Cho nên?”

“Cho nên mụ ta kiên trì bày tỏ rằng G.H.R.S là nhóm do cụ Dumbledore lãnh đạo phản kháng Bộ phép thuật.” Ron tiếp lời nói.

“Lời nói vô căn cứ.” Tôi nói.

“Tiếc là Fudge không thừa nhận điều này là lời nói vô căn cứ...” Hermione không thể tin nổi lắc đầu, “Sao những phù thủy có thể tuyển chọn một người ngu như thế làm bộ trưởng?”

“Ông ta là người lãnh đạo Bộ phép thuật luôn luôn có sự cảnh giác mạnh mẽ với cụ Dumbledore...” Tôi nói, “Có lẽ bọn họ còn tưởng rằng cuối cùng cũng nắm được chứng cứ phạm tội của cụ Dumbledore.”

“Không ai nhận tội. Cậu nghĩ là mọi người nhìn thấy khuôn mặt của Marietta Edgecombe còn có ai dám khai ra một chữ nào về G.H.R.S sao?” Hermione hơi đắc ý nói.

“Tớ phải nói rằng tớ rất tự hào với trình độ bùa chú của Hermione.” Ron nhếch miệng nở nụ cười, “Mụ Umbridge tốn rất nhiều công sức rồi buộc phải thừa nhận mình không có cách nào loại bỏ những nốt rỗ trên mặt Marietta Edgecombe.”

“Bà ta không hỏi bọn cậu những cái khác?” Tôi nghi ngờ nói. Tôi nghĩ rằng mụ Umbridge sẽ truy tìm nguồn gốc, mà không phải đăng trí buông tha cho chúng tôi.

“A! Cậu nghĩ là cụ Dumbledore trốn đi chống lại lệnh bắt giữ thì bà ta còn có tâm trạng sao?” Ron nói.

“Cực tuyệt... Chống lại lệnh bắt?” Tôi kinh ngạc nhìn Hermione.

“A ha. Fudge mang đến hai thần sáng, bọn họ muốn bắt giữ cụ Dumbledore sau đó cẩn thận thẩm tra... cậu không xem Nhật Báo Tiên Tri sao? Hôm nay, trên báo đều có tin tức này... nhưng đều là nói bậy.” Hermione lắc đầu nói, “Tớ không hiểu nổi, tại sao mỗi phù thủy đều nói cụ Dumbledore là người duy nhất làm cho Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sợ hãi, nhưng mọi người sợ hãi Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đồng thời cũng có gan bắt giữ cụ Dumbledore.”

“Chỉ vì một hội học sinh, bọn họ lại muốn buộc tội cụ.” Ron nói, “Chúng mình còn không nhận tội đó!”

“Chúng ta đã làm sai rồi, đúng không?” Harry từ nãy đến giờ đều không nói gì cuối cùng buồn bã nói, “Nếu chúng ta không thành lập G.H.R.S, cụ Dumbledore sẽ không có lý do bị đuổi đi.”

“Chúng ta đương nhiên là đúng, Harry!” Hermione kiên định nói, “Cho dù chúng ta không làm thì cũng sẽ có những người khác làm.”

“Cho dù chúng ta không thành lập nhóm... nhưng Hermione nói đúng.” Tôi nghĩ, “Ngoài ra, việc chống lại lệnh bắt... Không giống với chuyện cụ Dumbledore sẽ làm. Tớ nghĩ rằng, cho dù có người làm chứng nói cụ Dumbledore bày mưu thành lập hội này, thì với khả năng của cụ, cũng không để cho Bộ phép thuật lấy điều này để buộc tội.”

“A.” Harry chần chừ nói, “Trước khi cụ đi... Ừm, đã nói qua, không được bao lâu Fudge sẽ cảm thấy không đuổi cụ đi thì tốt quá.”

“Xem, sự việc cực kỳ rõ ràng... cụ nhất định là mượn cơ hội này làm chuyện gì rồi!” Ron ồn ào, cậu ta sung sướng vung nắm đấm trong không khí.

“Harry, cậu không nói cho mình biết điều này!” Hermione trách cậu.

“Xin lỗi, Hermione, chỉ là tớ cảm thấy...”

Nhưng Hermione ngắt lời cậu. “Còn gì nữa? Cụ còn nói gì khác sao?”

“Uh, bảo mình học giỏi Bế quan bí thuật.”

“Sao, cậu còn chưa học tốt?” Tôi lấp bắp kinh hãi.

“Tớ thề là tớ cực kỳ cố gắng!” Harry xoa trán, “Thật sự là tớ đã tiến bộ rất nhiều.”

“Harry,” Hermione cẩn thận bình tĩnh, “Hiện tại cậu không bị ác mộng nữa?”

“Có đôi khi vẫn cảm thấy hơi...” Harry chần chừ nói. Cậu ấy nhìn Hermione, “Nhưng không, sẽ không.”

“Tốt, tốt.” Hermione thở ra một hơi.

Tôi cúi đầu, nghĩ chuyện cụ Dumbledore "Mượn cơ hội đi làm". Đúng vậy, học kỳ này, cụ Dumbledore quả thật là trầm lặng hơn so với những năm trước, đến bữa sáng cũng luôn luôn không ở đó. Cụ đi làm gì? Hội Phượng Hoàng có chuyện gì nguy hiểm chuyện để cho cụ nghĩ rằng phải bản thân cụ đi làm?

Tôi không thể tưởng tượng nổi.

Tôi lắc đầu, đem những chuyện vừa nghĩ vút ra phía sau, "Harry, vài ngày trước chúng ta gặp nhau tại phòng hiệu trưởng... Ý tớ là, khi đó tớ nghe thấy cụ Dumbledore nói cần cậu hỗ trợ? Có quan hệ đến cái dây chuyền tớ mang trả sao? Các cậu đã làm cái gì?"

Chúng tôi cùng nhìn về phía Harry. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên làn da trắng của Harry, bởi vậy chúng tôi thấy rất rõ mặt cậu ấy lập tức trắng bệch.

"Các cậu sẽ không muốn biết." Đôi môi Harry trắng xanh nói.

"Không, chúng tớ muốn biết!" Ron cảm thấy hứng thú nói, "Nói một chút đi, Harry."

"Được rồi." Cổ họng Harry nhúc nhích, "Tớ được đưa tới nhà cũ. Sau đó - - sau đó cụ Dumbledore bảo tớ nói xà ngữ với cái mặt dây chuyền."

"Xà ngữ!" Mặt Hermione cũng trắng bệch như mặt Harry, "Đó là - - đó là - - "

"Dấu hiệu của Voldemort, đúng thế." Ron sợ hãi thở gấp phát ra một âm thanh vang dội. Mà Harry khi nhắc tới cái tên không thể nói, ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. Cậu nhũn mảy, "Tớ không thể nói tớ hiểu đó là cái gì... Nhưng nếu theo cách nói của tớ, đó chính là... sau khi dùng xà phòng mở nó ra, bên trong có một mẫu chuyện... của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy... ừ ừ?"

"Giống như quyền nhật ký của năm thứ hai?" Mặt Ron tái mét hỏi.

"Gần giống như thế." Harry khẳng định nói, "Dumbledore nói cậu cực kỳ may mắn, hiển nhiên đúng là như vậy, Sylvia, cậu giữ nó nửa năm mà không bị ảnh hưởng chút nào!"

Lông tơ trên toàn thân tôi đều dựng lên, tay tôi không thoải mái ra sức xoa lên quần mình, "Khi đó tớ phát hiện không có cách nào mở nó ra... Tớ phải cảm thấy may mắn khi bản thân mình không có hứng thú đối với các loại đồ trang sức. Đồ vật của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sao có thể lưu lạc đến tay của Kreacher, Harry?"

"Tớ không biết," Harry do dự nói, "Lúc bọn họ hỏi Kreacher thì tớ đang được đưa về Hogwarts. Nhưng lúc gần đi tớ nghe được hình như là có quan hệ với Regulus?"

"À, vậy thì đúng rồi," Ron thì thảo địa, "Có nhớ chú Sirius từng nói qua? Em trai chú ấy là một Tử Thần Thực Tử. Có lẽ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy giao cho hắn bảo quản - - cậu biết đấy, giống như Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để cho Lucius Malfoy bảo quản quyền nhật ký của hắn."

"Có lẽ." Harry nói, "Ngoài ra cụ Dumbledore cho tớ xem vài đoạn trí nhớ, có quan hệ... Các cậu biết đấy. Chậu tương ký."

"Không có quan hệ sao?" Ta bắt an nói, "Ý tớ là, cậu cũng biết, Bề quan bí thuật của cậu có tiến bộ nhưng chưa học xong. Nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thấy được đoạn trí nhớ này..."

"Những chuyện chúng ta trải qua trong ký ức không thể lưu lại trong đầu tạo điều kiện để xem xét trí nhớ" Hermione không gì không biết chắc chắn nói, "Cũng không có cách nào lấy ra, trong quyển《Đồ vật phép thuật chúng ta sử dụng》có ghi lại."

"Ừ, cụ Dumbledore cũng nói thế." Harry nói.

"Vậy cậu nhìn thấy gì?" Ron hỏi. Nhưng nhìn mặt cậu ấy, ngược lại giống như không muốn biết vậy.

"Nguồn gốc chiếc dây chuyền. Thật khéo, Sylvia, cụ Dumbledore nói cụ đang tìm nó. Bởi vậy cậu có thể tưởng tượng nổi - - cụ thấy nó bị chú Sirius vứt ở trong ngăn tủ thì kinh ngạc đến mức nào."

"Tớ cũng cực kỳ kinh ngạc." Tôi thì thảo địa nói. Đồ vật của Voldemort lại ở trong tay tôi thời gian dài như vậy.

"Vậy làm sao nó tới đấy?" Nghe thấy chỉ là hộp dây chuyền, vẻ mặt Ron tốt hơn một chút.

"Đó là dây chuyền của Slytherin." Harry nói, "Do hậu duệ Slytherin giữ, một thế hệ lại truyền cho một thế hệ. Vol... Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy là hậu duệ cuối cùng của Slytherin, nhưng hắn là một người lai - - mẹ hắn kết hôn với một Muggle."

"Tớ nghe thấy cái gì?" Ron ngạc nhiên nói, "Cậu nói - - Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy - - là người lai?"

Harry gật đầu.

"Cầm thù hồn huyết huyết thông Muggle? Thủ lĩnh những kẻ thuần huyết?" Ron ra sức xoa xoa mặt, "Thế giới này thật điên cuồng."

"Giống như Hitler," Hermione trầm tư nói, "Thế chiến thứ hai có tên Chủ nghĩa phân biệt chủng tộc. Trên thực tế ông ta cũng không phải là người thuần chủng Germanic."

"Tớ nghĩ thuần huyết là cao nhất đối với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng chỉ là cách đạt tới mục tiêu thôi." Tôi nghĩ nói. Nếu Voldemort thật sự là người lai như Harry nói, làm sao kẻ đó có thể cho rằng những người thuần huyết cao quý hơn những người lai?

"Tiếp theo?" Ron khẩn cấp nói.

"Tớ chỉ nhìn đến đây - -" Harry cau mày nói, "Kể tiếp cụ Dumbledore nói cho tớ biết, tuổi này của tớ tốt nhất nên đi ngủ sớm một chút."

"Ồi - -" Ron thất vọng thở dài, "Được rồi, bạn tốt, nếu cậu có thể nhìn thấy những đoạn trí nhớ khác, đừng quên nói cho chúng tớ biết."

"Đương nhiên." Harry nói.

Chúng tôi lại nói chuyện phiếm một lúc, sau đó mọi người chia tay.

Lúc tôi trở về phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin, Draco đang đắc ý ngồi trên ghế sofa, bốc phét với Goyle và Crabbe.

Tôi nhìn theo cậu ấy, trong đầu loé lên những điều cậu ấy đã làm với chiếc dây chuyền - - cậu ấy phù phép lên nó! Cậu ấy dùng các thứ để cậu nó... tôi đi qua, vỗ vỗ bờ vai của cậu, trịnh trọng nói, "Draco, vĩnh viễn cậu cũng không biết mình may mắn đến mức nào."

Quyển 4 - Chương 202: Ngoại truyện Sirius Black (5)

Quảng trường Grimmauld mọc đầy cỏ dại yên tĩnh. Chung quanh căn nhà, sơn cửa sổ bong ra từng mảnh, phía sau cửa sổ là ngọn đèn mờ nhạt.

Remus Lupin nhanh nhẹn đi xuyên qua những hòn đá nhỏ trên quảng trường, gạch cũ và mùi hôi của rác, đến gần ngôi nhà mà dân Muggle không thể phát hiện ra.

Anh ta hơi lệch người, dùng khả năng nhìn ban đêm của người sói đánh giá xung quanh, sau đó dùng cái tắt sáng tạch tạch, làm đèn đường đang run rẩy, nhẹ nhàng từng cái đèn tắt phụp.

Những âm thanh nhỏ vang lên, số nhà 12 quảng trường Grimmauld xuất hiện trước mặt anh.

Anh ta nhanh chóng đi lên bậc thang.

Âm thanh kim loại vang lên, cửa nhà Black từ từ mở ra.

"Là tôi." Người sói đứng ở đại sảnh tối om nói, "Remus Lupin."

Từ lầu hai bay xuống vài tia bụi, mấy ngọn đèn trên lầu khác chớp động vài cái, ánh sáng của ngọn đèn dịu dịu. Sirius Black, chủ nhân của ngôi nhà này đi xuống cầu thang.

"Remus!" Anh vui vẻ cười to, giơ hai tay về phía Lupin.

Lupin mỉm cười đi qua ôm anh.

Black ôm rất chặt, đến mức ngực người sói bị đau. "Anh đến thật đúng lúc – một lát nữa Dumbledore mang theo Harry cùng tôi, có lẽ mấy người vẫn có thời gian nói mấy câu."

Bọn họ cùng đi lên thang lầu, đi tới phòng khách ở tầng hai.

"Hi, tôi nói anh còn nghèo túng hơn mấy tháng trước rồi." Dưới ánh đèn ở phòng khách, Black vô cùng vui sướng đánh giá Lupin.

"Mà anh, " người sói mỉm cười nhìn bạn tốt của mình, "Anh thì có vẻ rất tốt."

Trên thực tế Black đen hơn trước rất nhiều, chiếc áo Muggle jacket đen có một lớp bụi, trên quần vẫn bị khoét một lỗ hình tam giác. Nhưng trong mấy tháng hai người bạn tốt xa cách nhau, có thứ gì đó làm Black thay đổi nhanh chóng - - Sirius Black không còn giống như là một con thú bị vẫy hãm, thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm trong mấy tháng qua biến anh ta thành một mũi dao sắc nhọn đã được rút ra, nhìn chói mắt mà vô cùng quyền rũ.

Sirius Black là vì mạo hiểm mà sống.

Lupin chú ý tới vết sẹo phía dưới mắt của Black, vết sẹo dài nhỏ nổi bật trên làn da màu lúa mì của Black.

"Đây là?" Anh nở một nụ cười tươi tắn, "Tôi nghĩ đây là hôm phục kích tù nhân vượt ngục lưu lại?"

"Ừ." Black sờ sờ vết sẹo trên mặt, "Con chó cái Bellatrix lưu lại cho tôi. Nhưng tôi cũng không kém."

"Tôi nghe nói cô ta đang ở trong phòng giám hộ của bệnh viện thánh Mungo."

"Đúng thế - - ha! Có lẽ anh nên quan tâm đến tôi hơn, nên biết là khi đó nếu tôi phản ứng chậm một chút, chỉ sợ tôi sẽ lập tức chết ở chỗ đó - - cho nên tôi tạm thời dừng tay." Black cười cười, "Nói đến cái này - - thực đáng tiếc, thành viên Hội Phượng Hoàng không đủ, nếu không phải thế thì chúng ta sẽ không để cho bốn kẻ chạy trốn. Anh có biết tin này? Tôi nghĩ rằng tất cả người sói không có ai đặt Nhật Báo Tiên Tri cả."

"Cho dù bọn người sói đều không xem báo giấy, Sirius, tin tức của bọn chúng cũng không hoàn toàn bế tắc." Lupin mỉm cười nói, "Nếu tôi không đoán sai, đây là tin tình báo Severus đem đến cho chúng ta? Tôi nghĩ mình phải cảm ơn anh ta."

Nhắc tới tên này, Lupin chú ý tới vẻ mặt Black trong nháy mắt có chút không được tự nhiên.

"Cảm ơn anh ta?" Black dựa vào ghế không nghĩ thế, vén tóc, "Anh đang nói đùa? Tôi nghĩ đến anh nên cảm ơn tôi hoặc là Kingsley hoặc là người khác... Tóm lại không nên là cái kẻ chỉ trốn ở nơi toàn cung cấp tình báo."

"Anh có biết anh ta cũng không an toàn, Sirius. Trong hội Phượng Hoàng người bị nguy hiểm lớn nhất chính là anh ta, người không thể thiếu cũng là anh ta - trừ bỏ anh ta thì không có ai có thể có được sự tin nhiệm của Voldemort, lấy được tin tình báo rồi." Lupin thở dài nói, "Tôi không làm tốt nhiệm vụ, Sirius, người sói xa lạ sẽ bị cảnh giác. Khi tôi còn đang cố gắng quen thuộc hoàn cảnh, Greyback gần như đã thuyết phục được bọn họ - anh hiểu rõ ý nghĩa của việc bọn người sói thật sự theo Voldemort. Nhưng - lần này Voldemort thất bại khiến bọn người sói quyết định tiếp tục xem xét."

"A...", "Black đồng tình nhìn bạn tốt của mình, "Tôi có thể tưởng tượng anh gặp bao nhiêu khó khăn. Anh gầy đi nhiều."

"Tôi nghĩ bị như thế này có thể là bởi vì tôi không có thói quen ăn thịt sống." Lupin nói, "Nhưng điều này không phải tệ nhất, điều làm tôi không thích ứng chính là bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể bị yêu cầu giữ hình dạng sói. Nói đến khó khăn, Sirius, chẳng lẽ không phải anh so với tôi thì càng thêm khó khăn sao?"

"Cũng không quá khó khăn," trên mặt Black nở nụ cười khoai trái, "Chỉ là anh có biết, luôn luôn phải uống thuốc Đa dịch đáng ghét. Năm mấy tháng tôi gần như đi khắp Anh quốc, Remus, cũng đi theo Dumbledore làm vài nhiệm vụ. Tại Manchester tôi không kịp thời uống thuốc Đa dịch, kết quả bị mấy thằng nhóc con theo dõi - lần đó thiếu chút nữa tôi đã để mạng lại đó rồi. Tôi phải ở đó dưỡng thương vài ngày. Nhưng nhờ vậy mà... Tôi may mắn tìm được bà đỡ đẻ Sylvia. Tôi lấy được thứ này từ chỗ bà ấy."

Hắn vén áo lên, móc từ túi áo jacket một tấm hình. "Nhìn này!"

Lupin nhận ảnh chụp.

Đây là một tấm ảnh đen trắng của Muggle, bốn góc đã bị phai màu, có những vết gãy nhỏ, đã được phép thuật gia cố. Giữa ảnh chụp là một đứa trẻ sơ sinh có mái tóc đen ngủ say sưa chảy nước miếng đang nằm úp sấp trên giường.

"A..... Đây là..." Trên mặt Lupin nở nụ cười thật tươi.

"Ảnh chụp Sylvia được bốn tháng." Black đắc ý nói, "Con nhóc xinh đẹp."

Anh cầm lại tấm ảnh, thật cẩn thận để lại túi tiền bên trong áo.

"Hai người vẫn như vậy sao?" Lupin hỏi, "Khi tôi không ở đây, hai người có tiến triển gì không?"

Nụ cười trên mặt Black biến mất. Anh có phần bức bối vén tóc.

Lupin đồng tình nhìn anh.

"Nghe đây, Sirius. Nếu anh để ý đến cô ấy như thế, tôi nghĩ tốt nhất anh nên giảng hòa cũng với cô ấy. Anh xem, điều này còn tuyệt hơn việc anh có được bức ảnh coi như bảo bối vậy."

"Cảm tạ đề nghị của anh," Black xụ mặt nói, "Trong đời tôi có rất nhiều người cho tôi lời khuyên. Thật sự là rất cảm ơn anh vì tôi nhưng tôi đã có mục tiêu trong cuộc sống của mình rồi - nếu anh hiểu dù là vợ chồng cũng cần có sự độc lập nhất định, như thế anh nên biết chuyện này không phải là chuyện anh nên can thiệp."

Lupin không nghĩ phản đối mỉm cười. "Là sao? Tôi cho rằng ít nhất điều này chứng minh cuối cùng thì tôi cũng đúng."

"Anh giống như người tiên đoán luôn luôn chính xác." Black nói móc.

"Vậy là anh tiếp thu đề nghị của tôi." Lupin nói.

Black muốn thể hiện sự phẫn nộ trong lòng qua vẻ mặt, nhưng cuối cùng anh phát hiện việc này có vẻ khó. Anh không có cách nào biểu lộ sự bất mãn với người bạn tốt gặp mặt lần đầu tiên sau mấy tháng không gặp.

Hắn chán nản ngửa mặt ra sau, mặt mày nói, "Anh không biết, Remus, anh không biết."

Lupin đưa tay khừ tay chống trên đầu gối, hai mắt nhìn chăm chú vào anh.

Sau một lúc lâu, Black mới tiếp tục nói.

"Từ khi có được tấm ảnh của Sylvia ở nơi con bé sinh ra, tôi đã bắt đầu trong khi làm nhiệm vụ có kế hoạch tìm kiếm tung tích nơi con bé và tiểu thư Sadie đã từng sinh sống. Tôi may mắn tìm được một chút." Anh nhìn lên trần nhà chỗ góc có mạng nhện, "Lúc trước chúng ta đã từng nói chuyện là trong quá khứ tiểu thư Sadie sống không thoải mái, đúng không? Nhưng tôi phát hiện sự thật so với tôi tưởng tượng... So với chúng ta có thể tưởng tượng càng thêm... Càng thêm... Aha. Anh xem, trong quá khứ tôi không quan tâm đến tiểu thư Sadie thì có ý nghĩa gì? Bị gia tộc đuổi ra, không có phép thuật, sinh hoạt giống như một Muggle lang thang. Mà anh cũng biết những quý tộc cổ vũ cùng kiểu ngạo, đúng không?"

Giọng nói Black khàn khàn.

"Tôi cũng không biết tôi còn có nhóc Sylvia... Có mấy người Muggle thiện lương đồng ý viện trợ cho con gái tôi cùng mẹ của nó, tôi có thể nhìn thấy con bé từ trong trí nhớ của họ. Sylvia bé bỏng lớn lên từng chút từng chút một... Cánh tay nhỏ, cái chân nhỏ từ từ khỏe mạnh, có thể ngồi, có thể đứng, rồi bước đi..."

Anh ta ngơ ngẩn nhìn trần nhà.

"Khi đó tôi mới biết được mình đã bỏ lỡ cái gì."

Lupin thở dài, đi qua ngồi bên cạnh Black.

"Sirius." Anh nắm cả bả vai Black, an ủi vỗ vỗ, "Sirius."

"Mà khi đó tôi đang làm cái gì? Tôi không thêm đề ý tiêu phí rất nhiều đồng Galleon mua rất nhiều xe máy mình thích, lúc đó thì con gái tôi cùng mẹ nó đang sống nghèo khó chán nản. Ta yêu Harry giống như con của mình, lúc tiểu thư Sadie buộc phải ra ngoài làm việc mà con gái tôi lại không có ai chăm sóc, khi nó khóc đến không thờ nổi. Tôi đã có quyết định sai lầm tùy ý để bọn họ nhốt tôi vào ngục Azkaban... Mà khi đó tôi còn tưởng mình tôi không nợ ai cả ngoài nợ James và Lily."

Khóe miệng Sirius Black nở nụ cười châm biếm, "Tôi phát hiện 36 năm tôi sống giống một câu chuyện cười, Remus."

"Anh không phải là truyện cười." Lupin hứa hẹn nói, "Những điều này đã qua rồi."

"Vĩnh viễn đều không qua được, Remus." Black lười biếng cười cười, "Anh vừa rồi nói tôi nên nghĩ biện pháp giải hòa với Sylvia? Nếu là anh thì nên làm như thế nào? Đồng ý đảm bảo cuộc sống sau này của tiểu thư Sadie và Sylvia? - - tôi thậm chí cảm thấy xấu hổ khi nhìn thấy họ. Ngay lúc trước... Tại Hogwarts, tôi lại nhìn thấy Sylvia, mà tôi chỉ dám xa xa trốn tránh. Sylvia hỏi Snape ý kiến về tình yêu của mình, tựa như anh ta mới đúng là cha của con bé vậy."

Khuôn mặt đẹp trai của Black hơi hơi vụn vặt, ghen tị cùng đau đớn thoáng hiện lên trên mặt anh rồi biến mất. "Anh xem, Remus, con bé cùng với mẹ cũng không cần tôi."

Trong lúc này Lupin không biết nói để an ủi người bạn thân này.

"Nếu tôi hi vọng mẹ con cô ấy sống tốt, vậy tôi nghĩ chỉ cần tôi không xuất hiện trước mặt mẹ con cô ấy là được rồi. Nhưng - - chỉ có Snape, "Black ngồi thẳng lên, đôi mắt màu xám chột hiện ra ánh sáng lạnh lẽo, "Tôi không tin tưởng anh ta."

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 203: Ngoại truyện Sirius Black (6)

"Ừ..." Lupin đặt nắm đấm trước miệng, ho nhẹ một tiếng, "Tôi nghĩ anh biết tôi muốn nói gì - - hẳn là anh không muốn nghe tôi nói lại lần nữa, đúng không?"

Black dừng lại, không có tí hứng thú nào nói, "Tôi phải nói, có đôi khi tôi vô cùng hoài niệm thời niên thiếu khi mười mấy tuổi."

"Nếu tôi còn có lương tâm, tôi nên thừa nhận rằng khi đó các cậu đã đùa quá lố." Lupin mỉm cười nói, "Tôi đã từng hạ quyết tâm nói cho các cậu, tôi cho rằng anh cùng James đã vi phạm nội quy trường học chưa?"

"Không có, nhưng - -" Black kháng nghị địa nói, "Haha! Khi đó không phải toàn bộ đều là lỗi của chúng ta!"

"Không đều lỗi của các cậu. Lần đầu tiên, các cậu và Severus khi nhìn thấy nhau, cả hai bên bắt đầu chán ghét nhau - - ta nhớ là khi đó các cậu không bỏ tất cả các cơ hội có thể công lẫn nhau - - về sau, chán ghét biến thành căm hận, đúng không?" Lupin thở dài một hơi nói, "Nhưng Sirius, anh - - các anh không phải là mười mấy tuổi. Anh không thể để cho hành vi của năm mười mấy tuổi kéo dài đến tận bây giờ, thật giống thời gian trôi qua nhiều năm như vậy nhưng chỉ có mình anh là dừng lại không tiến về phía trước."

Black cau mày, lạnh lùng địa nói: "Anh chỉ trích tôi ngày thơ?"

"Không, tôi không nói như vậy." Lupin dừng một lúc rồi nói.

"Nhưng ý của anh là như thế đấy!" Black giận dữ nói.

"Được rồi. Có lẽ là có một chút. Nhưng Sirius, "Lupin kiên nhẫn nói, "Tôi còn là cho rằng khi anh đối mặt với Severus thì phải khách quan và kiềm chế một chút."

"Đến bây giờ tôi vẫn nghi ngờ. Khi tôi phát hiện Snape làm việc cho Hội Phượng Hoàng, tôi thật không thể tin vào hai mắt của mình - - Sirius Black ngồi thẳng lên, lạnh lùng nói, "Nếu nói trong đám Tử Thần Thực Tử thì có ai để cho tôi không bao giờ nghĩ là hắn sẽ quy hàng, không thể nghi ngờ người đó là Snape. Nhớ rõ chứ? Lúc ở trường học hắn đã có biểu hiện cuồng nhiệt đối với phép thuật Hắc Ám. Hắn khẳng định không nở rộ rồi bỏ chủ tử của hắn,

đúng không?"

"Công bằng chút đi, Sirius. Cho dù là Tử Thần Thực Tử cũng không thích thú khi bị Voldemort nô dịch." Lupin hít thật sâu, "Tôi không hiểu sự không tin tưởng của anh đối với anh ta là từ đâu đến - từ đâu năm thứ tư, anh bởi vì công tác nên buộc phải ở chung cùng với anh ta. Ngẫm lại xem, trong hai năm qua, anh đã làm một chuyện gì bất lợi đối với những người khác không? Từ sau khi cụ Dumbledore lại triệu tập Hội Phurong Hoàng một lần nữa, những tin tức anh ta cũng cấp chẳng lẽ không đúng, không giúp chúng ta giảm bớt rất nhiều tổn thất sao?"

"Được rồi." Black nói cho qua. Anh tránh ánh mắt của người bạn thân, "Nhưng Draco Malfoy là con trai đỡ đầu của Snape, Remus! Trước kia không phải chúng ta đã biết về Snape sao, hẳn luôn luôn giống như những con chó Nhật đuổi theo sau Lucius Malfoy, cho dù đã tốt nghiệp cũng như thế - - mà hiện tại Draco Malfoy đang yêu Sylvia."

"Can thiệp vào chuyện yêu đương của trẻ con sẽ bị ngựa đá, Sirius." Lupin cảnh giác nói.

"Đương nhiên không phải như thế - - ý tôi là, Remus! Anh không có nghe tôi nói Draco Malfoy là con đỡ đầu của Snape sao?"

"A..., nghe thấy..." Lupin nhìn Black, trên mặt dần dần ra vẻ đã hiểu, "Anh lo lắng Sylvia sẽ chịu thiệt? Lo lắng bởi vì có quan hệ thân thiết với Draco Malfoy, Severus không thể nào bảo vệ con bé?"

"Chuyện đã quá rõ ràng, Remus." Black không kiên nhẫn nói, "Anh có nhớ tôi đã nói với anh những điều này không? Sylvia đã từng nói với tôi rằng con bé không muốn gần gũi tôi quá nhiều vì sẽ mang đến cho con bé và mẹ nó nhiều nguy hiểm. Như thế, hẳn là bạn tốt của Lucius Malfoy, là cha đỡ đầu của Draco Malfoy... Snape biết tôi là cha con bé, đó không phải càng làm người ta cảm thấy lo lắng sao? Đứa ngốc đều biết nếu nói ra chuyện con bé là con gái của tôi thì sẽ càng làm Voldemort thích thú. Voldemort nhất định rất vừa ý khi đặt con bé bên cạnh mình, sau đó chờ tôi ngu ngốc chui đầu vô lưới, đúng không? Anh biết là hẳn vẫn muốn giết tôi."

"Mười mấy năm trước Severus đã bắt đầu hoạt động cho Hội Phurong Hoàng, Sirius, Dumbledore tin nhiệm anh ta." Lupin nói, "Nếu anh đồng ý nhìn thẳng vào điểm này, như thế anh sẽ phát hiện anh ta cực kỳ đáng tin cậy. Nếu Severus không an toàn, vậy Dumbledore sẽ sắp xếp, cụ sẽ không để cho một đứa bé gặp nguy hiểm. Giống như lời anh đã nói, Sylvia luôn là một người cực kỳ cẩn thận... Điều này chứng minh con bé tin tưởng anh ta, Sirius."

Lupin nhìn chăm chú vào mắt Black, "Tôi không tin anh không biết điều này."

Về sau Black ngẩn ngang trăm mối ngắc đầu, khuôn mặt anh tuần hồi hồi vặn vẹo. Sau một lúc lâu, trên mặt anh hiện lên một nụ cười khổ sở.

"Tôi..." Giọng nói của anh hơi hơi khàn nói, "Đương nhiên là tôi biết điều này. Chỉ là..."

Lupin khó chịu khi nhìn thấy vẻ mặt bạn mình. Mắt anh dời khỏi khuôn mặt Black.

"... Vậy, vì sao đêm nay Harry lại đến đây?" Anh mỉm cười nói, "Tôi thấy lúc này cũng không phải là thời gian học sinh trong trường gặp người thân."

"Một cái Trường Sinh Linh Giá, Remus." Black không có vẻ mặt gì vén vén tóc, "Người anh cũng biết là ai."

"Trường Sinh Linh Giá?" Lupin kinh ngạc nói.

"Đã từng được Regulus bảo quản, Kreacher đưa cho Sylvia. Nó nhất định còn tưởng rằng Sylvia là con của Regulus, đúng không? - - cái đồ chết tiệt ngu ngốc kia, nó suýt nữa hại Sylvia."

Lupin cúi đầu trầm tư.

"Nếu đó thật sự là Trường Sinh Linh Giá của Voldemort, Sirius, " anh hơi nghi ngờ nói, "Vì sao hẳn lại giao cho Regulus bảo quản? Ý tôi là, hẳn là hẳn có thể cất nó ở nơi không ai biết được."

"Voldemort ngạo mạn tự đại, hẳn cho rằng không có người nào đoán ra được hẳn đã làm gì để bắt từ." Black châm chọc nói, "Đến mức giao cho thủ hạ bảo quản, ngược lại tôi cảm thấy chuyện này cũng không có gì kỳ lạ. Harry học năm thứ hai, thứ điều khiển Ginny là quyền nhật kí... Đến bây giờ chúng ta cũng biết nó cũng là một cái Trường Sinh Linh Giá. Cái quyền nhật kí kia không phải cũng do Lucius Malfoy bảo quản sao? Regulus nhất gan lại yếu đuối, nhưng nó vẫn cực kỳ kính sợ Voldemort, đúng không? - - đứa em trai ngu ngốc của tôi, khẳng định nó sẽ không nghĩ mình sẽ chết trong tay kẻ nó nguyện trung thành."

"Nhưng nếu thật sự như lời anh nói, như thế Voldemort không phải nên thu hồi lại Trường Sinh Linh Giá hẳn đã đưa sao?"

"Ai biết được, anh biết tôi không biết nhiều lắm về những thông tin cuối cùng của Regulus." Black phiền lòng nói. "Nhưng có lẽ những thông tin mà tôi đã hỏi được đã bị sai, trước kia tôi vẫn cho rằng nó không quan trọng lắm trong nhóm Tử Thần Thực Tử."

Black thấp thỏm nóng nảy xoa xoa mặt.

"Chết tiệt!" Anh đứng lên lớn tiếng nói, "Sao Dumbledore cùng Harry còn chưa tới?"

"Có lẽ có chuyện gì bị trì hoãn." Lupin khéo léo hiểu lòng người phụ họa. Anh không nhắc đến em trai Black nữa.

Đến lúc Black không còn kiên nhẫn chờ đợi, cửa nhà Black cuối cùng đã kêu lên.

Lupin cùng Black đứng sau lưng đi xuống cầu thang, đúng lúc thấy Harry bị vấp vào thứ gì đó tại cửa phòng khách tối om, nghiêng ngã lao đảo chống vào tường, cụ Dumbledore đi theo phía sau.

"Harry." Lupin ôm cậu nhóc.

"Thầy Remus!" Harry vui sướng kêu lên.

"Được rồi, chàng trai, " cụ Dumbledore đứng ở bên cạnh mỉm cười nhìn bọn họ, "Hiện tại cũng không phải là thời gian ôn chuyện. Sirius, phòng đã chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi."

"Kreacher?"

"Ồ trong phòng của nó - - tôi vừa về đến nơi lập tức nói cho nó biết không được tùy tiện đi lại nếu không sẽ vĩnh viễn rời khỏi ngôi nhà này."

Cụ Dumbledore xoay người, nhìn Black chăm chăm.

"Tôi nhớ tôi đã từng nói với anh, Sirius... Nếu anh chịu đối xử với Kreacher tốt hơn một chút..."

"Nếu không thì?" Vì tôn kính Dumbledore, Black cũng không thể hiện vẻ mặt bức mình giống như đối với những người khác, "Khen thưởng nó sao? Bởi vì mười mấy năm qua nó vẫn thay Voldemort bảo tồn Trường Sinh Linh Giá của hân?"

"Sirius." Harry lo lắng nói.

Black mỉm cười với Harry. "Không nói chuyện này nữa - - đi thôi, chúng ta đi lên phòng ở tầng ba."

"Vâng - - nhưng, cháu phải làm cái gì?" Harry nói. Cậu ấy đi sau lưng Black, bước lên bậc thang kêu thùng thình.

"Cháu chỉ cần nói vài câu xà ngữ." Black dẫn bọn họ quẹo vào hành lang.

"Nói mấy câu gì?" Harry lo lắng lặp lại.

"Vài câu xà ngữ - - để cho cái dây chuyền chết tiệt kia mở ra."

Bọn họ dừng lại tại phòng trong cùng cuối hành lang, sau đó Black đẩy cửa phòng ra.

Gian phòng này vô cùng trống trải, lúc đi về phía trước, tiếng bước chân đập vào tường tạo thành những tiếng vang liên tục. Bên tường là mấy chiếc ghế dựa cũ, ngay chính giữa có một cái bàn cũ, trên bàn đặt một cái dây chuyền, bên cạnh dây chuyền là một thanh kiếm lóe sáng ánh kim loại.

"A..., đó là..." Harry ngạc nhiên nói.

"Thanh gươm nhà Gryffindor, đúng thế." Cụ Dumbledore ôn hòa nói. Cụ vẫy vẫy cây đũa phép, bố trí vài bùa phép lên tường, "Bây giờ, Harry, trò cần đi đến trước bàn, sau đó dùng xà ngữ nghĩ cách mở dây chuyền ra."

"Vâng." Harry do dự nói. Cậu ấy quay đầu nhìn nhìn mọi người ở đây. Cha đỡ đầu của cậu cũng đi đến trước bàn, tay cầm thanh kiếm kia. Hiện nhiên làm cậu an tâm hơn chút.

Cậu cúi đầu nhìn chiếc dây chuyền, đôi mắt nheo lại giấu sau chiếc kính. Qua một lúc sau, những tiếng xì xì phát ra từ miệng cậu.

Các chốt kim loại bị bật văng ra khỏi mặt dây chuyền. Bên trong cũng phát ra những tiếng xì xì như thế, một bóng dáng đột nhiên bay ra khỏi cái nắp.

Sắc mặt Harry trắng bệch nâng đầu lên, ánh mắt cậu nhìn chăm chăm vào cái dây chuyền. Nhưng không đợi nó tạo thành hình dạng, Black không do dự đâm xuống.

Dây chuyền giống như là một thể giới yếu ớt, ngay lập tức vỡ vụn.

Lupin đi lên phía trước, vỗ vỗ bả vai Harry.

"Em vừa thấy cái gì?" Harry không thể tin được nhìn chăm chăm những mảnh nhỏ, "Em vừa nhìn thấy Voldemort ở bên trong?"

"Chỉ là một đoạn ngắn." Dumbledore ôn hòa nói, "Trò làm rất tốt, Harry. Nếu không có em, chúng ta không thể mở nó ra. Được rồi, kể tiếp chúng ta sẽ đi hỏi Kreacher - - Harry, trò có thể đến phòng khách chờ chúng chứ?"

"Vâng." Harry chần chờ nói. Cậu lại liếc nhìn những mảnh nhỏ kia, chậm chạp rời khỏi phòng.

"Hỏi Kreacher?" Black để thanh kiếm xuống, đi nhanh tới, vẻ không kiên nhẫn hiện rõ trên khuôn mặt anh tuấn, "Có cần thiết không? Đã giải quyết xong

chiếc dây chuyền - "

"Tôi tin tưởng việc này là cần thiết, " cụ Dumbledore hòa nhã nói, "Có lẽ nó sẽ biết những thông tin gì đó đúng lúc chúng ta cần, ví dụ như tin tức cái Trường Sinh Linh Giá khác. Thực tế chứng minh Voldemort còn điên cuồng hơn chúng ta tưởng tượng... Trường Sinh Linh Giá của hắn chắc chắn không chỉ có hai cái."

"Được rồi." Black nhún nhún vai. Anh gọi con gia tinh của mình đến.

Con gia tinh già dùng một tiếng xuất hiện trên bãi đất trống, miệng lâu bầu hành lễ với Black.

"Được rồi, người dùng giờ trò dối trá của mình, " Black không kiên nhẫn nói, "Hiện tại trả lời tất cả câu hỏi của cụ Dumbledore, một câu cũng không được giấu diếm."

Anh đi đến bên cửa sổ kéo cái ghế dựa ngồi xuống, tựa như anh không chú ý đến màn che cửa, tình cờ nhìn ra cửa sổ vào ban đêm.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 204: Phục vụ

Editor: Quyên Khuyên

Có lẽ lão Filch không dám dùng cách xử phạt về thể xác với Draco, nhưng hiển nhiên là lão dám trừng phạt Draco bằng công việc vệ sinh.

Buổi tối ngày đầu tiên, lúc Draco trở về thật sự sắp phát điên.

"Lão bắt tớ vệ sinh sạch sẽ phòng học bị bỏ không! Không cho phép sử dụng phép thuật!" Draco tức giận cả cơ thể run rẩy, "Lão dám để cho một Malfoy dùng tay vệ sinh phòng giống như Muggle!"

Nhưng thật đáng tiếc, cậu ấy không có được nhiều sự đồng tình.

"Dùng lương tâm để nói, Draco" Blaise vừa thu hồi bộ dụng cụ pha trà vừa lơ đãng nói, "Cái đó không phải là nghiêm trọng. Năm thứ hai, tớ về ký túc xá hơi muộn, khi đó lão bắt tớ chỉnh lý phòng hồ sơ - -"

"Tớ tình nguyện chỉnh lý phòng hồ sơ." Draco lâu bầu.

"Đừng ngốc - - diệnndnle,qu.y don Cậu không tưởng tượng nổi phòng hồ sơ của trường Hogwarts có bao nhiêu đâu." Blaise cười vô cùng bao dung với đứa ngốc Draco, "Ngủ ngon, Draco."

Draco thờ phỉ phò nhìn Blaise đi vào phòng ngủ nam sinh.

"Um, " tôi khép sách vở lại, "Cần tớ giúp không, Draco?"

"Không." Draco vô cùng khí phách từ chối.

Cho nên việc này dẫn đến thời gian cậu ấy trở về phòng sinh hoạt chung càng ngày càng trễ.

Năm thứ năm, bài vở rất nặng, các giáo sư giao luận văn càng ngày càng dài - - lúc giao bài, tôi không ngạc nhiên khi phát hiện chữ viết của vài bạn học càng lúc càng lớn. Nhưng tôi thì ngược lại, càng lúc càng có nhiều thời gian, bởi vì hoạt động ngoại khóa vào buổi tối của tôi chỉ còn nghiền cứu phép thuật hắc ám vào mỗi tối thứ hai.

Thời gian mục Umbridge nhận chức vụ hiệu trưởng, bà ấy càng ngày càng thêm nghiêm khắc và khó chịu, mà ba người bạn Harry đen đủi trở thành mục tiêu mới của bà ta, nhận được rất nhiều sự chú ý mà không một ai muốn. Dưới tình hình như vậy, tổ phòng chống phép thuật hắc ám của Harry buộc phải dừng toàn bộ hoạt động.

Về việc cụ Dumbledore trốn đi, Bộ Phép thuật không có bất cứ giải thích nào, thậm chí Nhật Báo Tiên Tri đều không nói ra. Nhưng tại Hogwarts, mỗi người miêu tả sinh động như thật rằng cụ làm như thế nào dễ dàng không chế hai Thần Sáng, sau đó thông thả đóng chặt phòng hiệu trưởng rồi trốn thoát, giống như bọn họ tận mắt nhìn thấy vậy. Mọi người muốn biết thông tin từ Harry nên cậu ấy bị vây đuổi chặn đường, cậu ấy trở nên vô cùng chật vật, nhưng đối với những chuyện này cậu ấy không phản nản gì.

"Cậu biết không, thế này so với khai giảng của năm trước đã tốt hơn rất nhiều." Harry lạc quan nói, "Khi đó cậu ấy đi học, nhưng không ai đồng ý tin tưởng cậu ấy."

Mà hiện tại, mỗi người đều tin chắc cụ Dumbledore sẽ trở về. Cho dù là Draco cũng phải thừa nhận không ai thích cụ Umbridge, mà tên của cụ Dumbledore đã gắn với trường Hogwarts chặt chẽ đã gần 80 năm, vì thế trên trình độ nào đó, cụ Dumbledore đại biểu cho Hogwarts.

Vì để nắm chặt Hogwarts trong tay mình, cụ Umbridge tỉ mỉ chọn lựa một đám học sinh, bà ta gọi bọn họ là "Nhóm thực hiện điều tra", cấp cho bọn họ quyền tùy ý trừ điểm. Là "Đồng nghiệp tốt của Umbridge", đương nhiên thể nghi ngờ con trai của "Người ủng hộ Bộ phép thuật", Draco cũng được tuyển chọn vào nhóm này.

Gần như ngày đầu tiên khi lấy được huy chương của Nhóm thực hiện điều tra, Draco hung hăng trừ điểm Gryffindor, mãi cho đến khi nhìn những viên rubi trong đồng hồ cát quá ít, gần như nhìn thấy đáy thì mới cảm thấy mỹ mãn thu hồi huy chương. Từ trước đến nay ngài Malfoy nhỏ luôn luôn không một khi làm nhóm Sư Tử nhỏ ngột ngạt.

Nhưng mặc kệ ban ngày cậu ấy đắc ý như thế nào thì buổi tối vẫn phải tiếp tục lao động cho lão Filch.

Bình thường vào buổi tối, phần lớn việc tuần tra của huynh trưởng đều là tôi và Draco, thật sự, mấy ngày nay cậu ấy phải đi lao động, tôi cảm thấy không quen. Một ngày nào đó vào lúc trời tối, thời điểm tôi đi tuần tra vô tình đi xa, đánh bậy đánh bạ phát hiện phòng học mà Draco đang lao động.

Đó là một phòng học rất rất xa xôi, bàn học ghế dựa không dùng đều được dựa vào vách tường thành một đồng. Diễn đàn Lê Quý Đôn Draco đang đứng ở cạnh cửa chính, dùng hai đầu ngón tay cầm bắt một khăn lau kéo tới kéo đi ở trên bàn, mở cái khăn đó ra, cậu ấy ghét bỏ mặt nhăn thành bánh bao.

"Nếu cậu vẫn có năng suất như thế này," tôi ngạc nhiên nói, "Như thế thì đều không cảm thấy ngạc nhiên với việc cậu luôn luôn về ký túc xá trễ như thế."

"A...!" Draco giật mình xoay người, thẹn thùng nhìn tôi nói, "Vì sao cậu ở chỗ này?"

"Được rồi, cậu không cần che dấu," tôi nhìn chiếc khăn lau bị cậu ấy vứt ra phía sau, "Cậu cũng không cần cảm thấy thẹn vì chuyện vệ sinh sạch sẽ này."

Draco thò đầu ra, nhìn hành lang.

"Cậu tới rất đúng lúc - - cho mình mượn đĩa phép một chút."

Cậu ấy rút đĩa phép của tôi ra, phóng một cái bùa chú rửa sạch đôi môi hoàn toàn với phòng học.

"Tớ nhớ rõ Filch nói, "tôi nhìn cậu ấy nói, "Không cho phép dùng phép thuật?"

"Lão là một Squib, tóm lại lão sẽ không biết tớ sử dụng phép thuật - -" Draco không thèm để ý vẩy vẩy tay nói, "Nếu không phải đĩa phép của tớ bị lão lấy đi..."

"Nhưng nếu là tớ thì cho dù có là Squib cũng có thể nhìn ra cậu dùng phép thuật." Tôi vừa nói vừa nhìn phòng học bỏ trống trong nháy mắt đã sáng lấp lánh, "Cậu không thể trông mong lão sẽ mù mắt như con dơi được."

"Ý cậu là nó quá sạch sẽ rồi hả?" Draco nhìn phòng học nói. Cậu ấy gật gù đầu, lại vẩy vẩy đĩa phép, tạo một luồng gió, gió nổi lên, thổi đồng bụi ở góc phòng học bay lên.

"Được rồi. Lần này lão sẽ không nhìn ra đâu." Draco trả đĩa phép cho tôi, oán giận nói, "Hôm nay là ngày cuối cùng phải lao động, vì sao cậu không thể đến sớm mấy ngày, tớ cũng không cần vất vả như vậy - -"

"Draco yêu dấu, nếu như não của cậu chưa bị tan mất, như thế thì cậu nên nhớ là cậu vội vàng cực tuyệt yêu cầu giúp đỡ của tớ." Tôi khinh thường nói.

"Là sao?" Draco hơi hơi quay đầu, coi như không có việc gì nói sang chuyện khác, "Tớ phải đến văn phòng lão Filch lấy đĩa phép, cậu ở chỗ này chờ tớ, được không?"

Tôi hí híp mắt đánh giá Draco từ trên xuống dưới, âm thầm nghĩ rằng.

Mặc kệ Draco oán hận lão vì phải lao động nhưng hiển nhiên lão Filch đã cho cậu ấy rất nhiều ưu đãi rồi.

"Tội nghiệp Alex Coleman." Hermione đỏ hồng mặt nói, "Nó mới chỉ có mười hai tuổi - - bị quất năm cái! - - tớ không thể tin được là tại thời đại này còn có chuyện tàn nhẫn và dã man như vậy!"

"Filch thật sự ra tay rồi hả?" Tôi nói, "Tớ còn tưởng rằng lão chỉ nói thôi chứ, cho dù lão có Bộ Phép thuật ủng hộ và trao quyền. Người thông minh đều hiểu là không thể làm hại đến trẻ con, bởi vì cha mẹ của đứa bé đó sẽ liều mạng với người."

"Không chỉ là Alex," Harry nói, "Còn có vài người khác..."

"Trên cơ bản đều đã là thành viên của nhóm G. H. R. S." Ron nhún nhún vai. "Chúng ta bị theo dõi."

"Đó là tất nhiên." Vừa lật trang sách tôi vừa nói, "Mụ Umbridge có sự sợ hãi đối với G.H.R.S. Các cậu cũng phải cẩn thận, tớ nghĩ bà ta sẽ nhìn chăm chăm các cậu, chờ các cậu gây ra rắc rối - -"

Ron tròn trĩnh mắt.

"Tớ thì là tớ chưa bao giờ được coi trọng như vậy, " cậu ta lớn tiếng nói, "Nhưng điều này cũng không làm cho người ta cảm động."

"Mụ Umbridge càng ghê tởm hơn hồi trước- -" Harry nói, "Mà lão Filch bị bà ta mua chuộc rồi. Đây tuyệt đối là tin tức xấu, trừ bỏ anh trai của Ron thì không có ai quen thuộc các đường hầm ở đây hơn lão Filch."

"Hiện tại Hogwarts thực giống cái ngục giam." Hermione sầu lo địa nói. "Nếu còn tiếp tục như vậy, di@en*dyan(lee^qu.donnn) chỉ sợ không đợi được cụ Dumbledore trở về, thì có người đã chịu không nổi rồi."

"Nếu như vậy, không bằng mọi người liên kết lại đuổi bà ta đi." Tôi xem sách vở, không chút để ý nói.

Sau một lúc lâu không có trả lời. Tôi khó hiểu ngẩng đầu lên.

Ba người, Harry, Ron cùng Hermione đang ở đưa mắt nhìn nhau.

"Tớ tuyệt đối đồng ý." Ron nhếch miệng nói.

"Nhưng chúng ta phải làm như thế nào?" Hermione lo lắng trùng trùng nói, "Mụ Umbridge không giống người khác, bà ta là nhân viên đặc phái của Bộ Phép thuật..."

"Lúc trước không phải cậu làm rất tốt sao?" Tôi không thể tưởng tượng nổi nhìn Hermione, "Cậu có thể làm cho toàn bộ thế giới phù thủy bắt đầu cân nhắc những lời Harry đã nói, chẳng lẽ cậu không có thể làm cho toàn bộ thế giới phù thủy hiểu rõ rốt cuộc mụ Umbridge đã làm cái gì?"

"Cậu nói đến việc đăng tin tức của mụ Umbridge?" Hermione nói, "Tớ đã hỏi qua Skeeter, cô ta không muốn làm như vậy - - sau khi tất cả các thông tin đã được công bố và các quan chức khác của Bộ Phép thuật có chủ ý tiếp xúc. Dù có lấy của Animagi của cô ấy để uy hiếp cũng không chịu."

"Nhưng chúng ta tìm Skeeter làm gì nha?" Tôi nói, "Tớ cảm thấy cậu có thể viết."

"Nhưng như thế có được không?" Hermione do dự nói.

"Sao lại không được? Không phải nhà Gryffindor có cậu nhóc năm thứ tư cực kỳ thích chụp ảnh sao? Có thể cho cậu ta chụp hình vết thương được tạo bởi chiếc bút lông chim, viết về những phát biểu tuyệt vời của mụ Umbridge về lớp phòng ngự phép thuật hắc ám, sau đó phóng vấn về các biện pháp trừng phạt về thể xác học sinh v...v..." Tôi nói, "Để cho các phù thủy trưởng thành hiểu bọn nhỏ gặp những gì trong trường học. Dù sao cả nước Anh quốc cũng chỉ có một trường học này, tất cả mọi người vẫn là cực kỳ chú ý tới nó, đúng không?"

"Tốt, " Hermione do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu, "Tớ về nghĩ xem nên viết như thế nào. Từ trước đến nay tớ chưa bao giờ viết những thứ này."

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 205: Bản thảo

Editor: Quyền Khuyến

Hermione hành động với toàn bộ sức lực, ngay ngày hôm sau cô ấy đã viết xong bản thảo, đưa cho chúng tôi xem qua.

"Bà Umbridge nói cho chúng tôi biết, làm học sinh, chúng tôi chỉ cần hiểu biết về nguyên lý cơ bản của phòng ngự phép thuật Hắc Ám là được rồi. Bà ấy thậm chí không cho phép chúng tôi luyện tập bùa chú phòng ngự." Một học sinh năm thứ sáu tại Hogwarts nói cho người viết, "Nhưng tôi không hiểu, nếu chúng tôi gặp phải nguy hiểm thì nên làm cái gì bây giờ? Nói thí dụ như mấy tên tội phạm vượt ngục kia? Tất cả các học sinh đều đồn rằng bọn chúng trốn tại Hogsmeade. Đương nhiên là - - tôi không tin các lời đồn này, ai cũng cũng biết sự nguy hiểm trong thế giới phù thủy không chỉ có mấy tên tội phạm vượt ngục, đúng không? Cho dù bên người các phù thủy cũng sẽ có vài đồ vật Hắc Ám không bị phát hiện. Chúng tôi phải đọc nguyên lý phòng ngự để đánh bại những đồ vật nguy hiểm này à?"

"Bạn không thể tưởng tượng rốt cuộc là bà ấy trừng phạt chúng tôi như thế nào, chỉ là học sinh làm trái với nhận xét của bà ấy." Một học sinh nhỏ nhà Gryffindor nói, "Bà ấy đưa cho tôi một cái bút lông chim không cần thấm mực để bắt tôi viết 'Tôi không được nói dối'. Tôi cảm giác mu bàn tay đau đớn giống như bị dao cắt vậy, sau đó - - hàng chữ kia đồng thời xuất hiện trên tám da dê cùng với trên mu bàn tay tôi. Sau khi viết 100 lần, cái vết sẹo kia vĩnh viễn không biến mất trên cơ thể tôi rồi. Nhìn đây!" bạn học này kéo tay áo cho nhìn mu bàn tay của mình, trên đó có một vết sẹo hình chữ 'Tôi không được nói dối' (ảnh 3), "Tôi dám nói cái bút lông chim kia nhất định là một đồ vật phép thuật Hắc Ám, đúng không? Trừ bỏ đồ vật phép thuật Hắc Ám Ma thì không có đồ vật nào sẽ ác độc như vậy."

"Mỗi học sinh đều ghét bà ta. Bà ta cuồng vọng tự đại lại dối trá vô lễ, luôn luôn mượn danh nghĩa khảo sát khoa tay múa chân ở trên lớp học. Nếu bà

ta có đủ thời gian, tôi hoàn toàn có lý do để tin tưởng là thậm chí bà ấy cho rằng bản thân mình có thể giảng dạy cho tất cả các học sinh ở tất cả các môn học" Madden Cowley học sinh năm thứ năm nói, "Nhưng trước bà ấy thì phần lớn các giáo sư đều đã dạy học từ mười năm trở lên rồi." "

" "Vì sao Bộ Phép thuật lại đề phòng cụ Dumbledore thì chúng tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng tôi cho rằng chính trị gì gì đó vốn không nên tiến vào trong trường học. Bà Umbridge coi Bộ Phép thuật là chỗ dựa của mình để bà ta làm mưa làm gió." Karin Blinder có mẹ là nhân viên Bộ Phép thuật lo lắng nói, "Đương nhiên, điều này cũng không biểu hiện là tôi có ý kiến gì với Bộ Phép thuật, nhưng người giống như bà Umbridge khẳng định sẽ làm Bộ Phép thuật mất danh dự. Bà ấy thậm chí thuyết phục Bộ Phép thuật thông qua 《29 pháp lệnh giáo dục》, cấp trên lại còn thông qua điều lệ dùng cách xử phạt về thể xác đối với học sinh - - điều này thể hiện nền văn minh của thế giới phù thủy đang bị thụt lùi, từ năm 1876 trở lại đây, trên thế giới đã không còn có một trường học phù thủy cho rằng dùng cách xử phạt về thể xác là hợp pháp. Ta không thể tin tưởng Umbridge sẽ làm như vậy. Nhưng mà đúng thế, vài bạn học của tôi đã được nếm mùi vị của cái roi rồi." "

" "《 29 pháp lệnh giáo dục 》đã trái với 《 Điều lệ bảo hộ Edgar 》." Một học sinh yêu thích pháp luật phù thủy đã nói cho chúng tôi biết, "Dựa theo phương pháp thực hiện trước đây, Bộ Phép thuật nên là tạm dừng 《pháp lệnh giáo dục 》 cùng 《 Điều lệ bảo hộ 》， cho đến bọn họ tuyên bố huỷ bỏ một trong hai cái đó." "

"Oa..." Ron nhìn chằm chằm mấy tấm da dê kia, miệng há rất to, "Tớ phát hiện cậu rất có năng lực kích động mọi người, Hermione."

"Chúng tớ nó cũng không tệ lắm!"

Ron khẳng định gật đầu.

Hermione thở ra một hơi, có phần khó xử nói, "Lần đầu tiên tớ viết mấy thể loại này, không biết cách viết như vậy đúng hay không."

"Cách viết có sai thì có quan hệ gì." Tôi không nghĩ thế nói, "Dù sao sẽ được đăng tại tạp chí ‘Kẻ Ngụy biện’. Cậu nghĩ những thứ đồ chơi trên đó được viết trang trọng hơn bài của cậu? Chúng ta chỉ cần mọi người hiểu rõ sự thật là được."

"Được rồi, nếu tất cả mọi người cảm thấy có khả năng, như thế buổi tối tớ sẽ gửi ra ngoài." Hermione nói.

"Đợi một chút - -" Harry chần chờ nói, "Cậu quên rồi sao? Mụ Umbridge có khả năng theo dõi thư tín. Bà ta sẽ không để cho cậu gửi thư này ra ngoài."

"Theo dõi thư tín?" Tôi nói.

"Đúng, mấy ngày hôm trước tớ phát hiện thư của tớ... Uh m..." Harry nói, "Hình như bị mở ra. Lông của con Hedwig cũng bị bẻ gãy vài cái."

"Tớ không chút nghi ngờ việc bà Umbridge có thể làm chuyện như vậy." Tôi nhún nhún mày nói, "Như thế liền gửi ra ngoài từ Hogsmeade. Vào buổi tối các cậu khoác áo tàng hình đi từ Lều Hết ra ngoài."

"Tớ nghĩ lối đến Lều Hết đã bị bịt kín, " Hermione khẳng định gật gật đầu, "Vì sự an toàn cụ Dumbledore cũng sẽ bịt kín nó. Nếu chú Sirius có thể từ nơi đó tiến vào, thì những người khác cũng có thể."

"Không cần lo lắng, " Harry thoải mái nói, "Tớ biết con đường khác. Buổi tối tớ có thể đi gửi thư."

"Cậu không thể, anh bạn, " Ron nhếch nhếch miệng, "Cậu quên tối nay cậu phải đi gặp giáo sư McGonagall - - tư vấn nghề nghiệp của cậu."

"A." Harry buồn rầu gãi gãi đầu.

"Nói đến cái này, tớ mới nhớ ra tối nay tớ cũng được tư vấn nghề nghiệp - -" tôi vội vội vàng vàng thu dọn trò chơi điện tử, "Tớ phải đi, tớ nghĩ giáo sư Snape sẽ không vui về khi tớ đến trễ."

"Ông ta cũng sẽ không vui về khi làm tư vấn nghề nghiệp cho cậu." Ron nói.

"Nếu ông ấy không phải là dụng tương lai của tớ, " tôi giả bộ nhẹ nhàng băng quơ nói, "Như thế đấy, dĩ nhiên."

Harry sắc mặt một cái. Âm thanh hít không khí của Ron vô cùng to, rất ghê.

"Cái gì? Cậu nói - - người nào - - là dụng của cậu?" Ron ôm ngực, bộ dáng không thể thở nổi.

Tôi hơi run rẩy. "Cậu không biết?"

"Đương nhiên là tớ không biết!" Ron nhìn nhóm bạn tốt - - Harry đang không ngừng ho khan, mà Hermione thì cúi đầu, hết sức chuyên chú kiểm tra kỹ lưỡng bài viết của mình. Hắn gầm thét, "Lại một lần nữa tớ phát hiện mình chẳng hay biết gì, các cậu không nói cho tớ biết điều này!"

"Vì sao bọn họ lại muốn nói cho cậu biết điều này? Weasley?" Tôi bĩu môi, "Đó là chuyện của tôi."

"Cậu xem, Ron, " Harry cười khở nói, "Phản ứng bây giờ của cậu chính là nguyên nhân bọn mình không nói cho cậu."

"Còn tớ đều nói mọi thứ với cậu!" Ron bất bình kêu lên, "Tất cả bí mật của tớ - - "

"Được rồi, Ron, " Hermione ngẩng đầu, không kiên nhẫn nói, "Cậu có chuyện gì có thể được gọi là chuyện bí mật?"

Ron bị hời đến mặt đỏ tai hồng, cứng họng.

Tôi hẹn với giáo sư Snape tư vấn nghề nghiệp vào một giờ sau đó, tôi nhanh chóng quay về phòng ngủ, tắm qua, thay bộ quần áo rồi chuẩn bị rời đi.

Draco đang đi từ phòng ngủ của huynh trưởng nam sinh, cậu ấy nhìn nhìn tôi, khó hiểu hỏi, "Cậu muốn đi đâu? Một lát nữa chúng ta đã phải đi tuần tra rồi."

"Xin lỗi, tớ phải đi gặp giáo sư Snape, hôm nay là buổi tư vấn nghề nghiệp của tớ." Tôi vừa đi vừa kéo vệt nhăn trên quần áo, "Nếu có thể tớ sẽ về sớm một chút. Buổi tư vấn nghề nghiệp của cậu vào lúc nào?"

"Buổi tư vấn nghề nghiệp của tớ?" Draco ngạc nhiên nói.

Ta dừng lại, nghiêng đầu sang nhìn cậu.

"Cậu lại đùa giỡn cái gì?" Draco ngạo mạn mà tỏ vẻ, "Một Malfoy chưa bao giờ cần trò đó."

"Được rồi, tớ biết sau khi cậu tốt nghiệp sẽ phải bắt đầu xử lý công việc của gia tộc, " tôi thờ dãi nói, "Nhưng có lẽ cậu còn có điều gì khác muốn theo đuổi... Nói thí dụ như ba cậu vào Bộ Phép thuật."

"Ông ấy mặc dù vào Bộ Phép thuật, nhưng cậu biết đấy không phải là ông ấy thích thế." Draco nhún nhún vai nói.

"Vậy cậu?"

"Tớ? Uh'm - -" Draco ngồi xuống bên cạnh lò sưởi trong tường, dùng ngón tay trắng nõn của mình sờ sờ cảm, "Tớ là rất muốn làm cầu thủ Quidditch."

"Cậu quả thật không cần tư vấn nghề nghiệp." Tôi quay đầu bước đi. Nếu là ông Malfoy đồng ý để cho con trai mình đi làm cầu thủ, thì đúng là điên rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 206: Tư vấn nghề nghiệp

Editor: Quyền Khuyên

Tôi đến phòng Độc dược trước thời gian hẹn, tôi vẫn còn nhớ giáo sư Snape không thích người khác đến trước.

Giáo sư đang ngồi viết thư tại bàn làm việc.

"Ngồi xuống đi." Ông nói ngắn gọn.

Chờ tôi lên ngồi ở trên ghế, lúc ngẩng đầu lên, Giáo sư Snape đã thu bức thư lại, tấm da dê và bình mực bị di chuyển đến bên cạnh, những ngón tay trên hai bàn tay giáo sư giao nhau đặt ở trên bàn.

"Buổi nói chuyện này phải chi tiết kỹ càng về bất kỳ ý tưởng nào về nghề nghiệp sau này, để trợ giúp trò quyết định tiếp tục học những môn gì trong năm thứ sáu cùng năm thứ bảy." Giáo sư Snape nói, "Sau khi rời khỏi Hogwarts trò muốn làm công việc gì?"

"Em muốn vào làm tại bệnh viện thánh Mungo." Tôi nói.

"Bệnh viện thánh Mungo?" Giáo sư Snape nhíu mày, "Yêu cầu khó khăn. Bệnh viện thánh Mungo cũng không phải mỗi năm đều tuyển nhận người mới, trừ khi trò phải có thành tích vô cùng đặc biệt. Trò cần phải có - - ít nhất bảy điểm E trở lên trong chứng chỉ N. E. W. Ts, trong đó Độc dược học, Thảo dược học, Bùa chú tất phải đạt điểm O - - "

"- St. Mungo cũng chẳng hề tốt để tiến vào." Giáo sư Snape bỏ trang giấy màu đen trong tay xuống, "Trò xác định trò lựa chọn nghề nghiệp này?"

"Đúng." Tôi nói. Tôi đã có ý nghĩ này từ lâu rồi.

"Như thế, nói một chút xem, trò có những hiểu biết gì về nghề nghiệp này?"

"Tiền lương ở bệnh viện thánh Mungo rất cao, " tôi rất thành thật nói, "Hơn nữa nội dung công việc đầy vô cùng có tính khiêu chiến."

"Tính khiêu chiến, đương nhiên! Nhưng bởi vì trò lớn lên tại thế giới Muggle, tôi nghĩ hiểu biết của trò về bác sĩ của thế giới phù thủy đều đến từ chính bà

Pomfrey." Giáo sư Snape nói, "Bà là bác sĩ cực kỳ ưu tú, nhưng trò nếu là cho rằng bác sĩ tại bệnh viện thánh Mungo cũng giống như bà ấy luôn luôn bận rộn xử lý những vết thương nho nhỏ, vậy trò đã sai lầm rồi."

"Uh m... Em nghe Draco nói, "tôi nói, "Cậu ấy nói bác sĩ tại bệnh viện thánh Mungo có thể coi là một loại khác của chuyên gia giải bùa chú."

"Đúng vậy." Giáo sư Snape nói, "Dưới tình huống bình thường, phù thủy sẽ tự xử lý những vết thương nhỏ ở nhà mình. Chỉ có những thứ mà phù thủy trưởng thành khoanh tay đứng nhìn - - thí dụ như không thể đảo ngược bùa chú tạo thành tổn hại, thí dụ như phép biến hình vĩnh viễn - - chỉ có những bệnh nhân như thế này thì bệnh viện thánh Mungo mới tiếp nhận. Như thế, trò cho rằng trò có thể chịu đựng được khiêu chiến cùng áp lực này sao?"

"Chính vì như thế em mới muốn vào bệnh viện thánh Mungo, Giáo sư, "tôi sung sướng nói, "Thực tế làm người giải bùa chú cũng được, nhưng hiển nhiên là làm việc trong phòng làm việc thì thích hợp với em hơn là làm việc ở ngoài."

"Được rồi." Giáo sư Snape nhìn tôi rồi cúi đầu. Ông cầm bút lông chim, viết rất nhanh trên trang giấy, "Vây năm thứ sáu trò cần học ít nhất bảy môn học này. Chú ý quan trọng là môn Độc dược cao cấp, ta chỉ nhận học trò đạt điểm O, mà môn Biến hình cao cấp và Bùa chú cao cấp chỉ lấy học trò có điểm E trở lên. Trò học môn Biến hình khóa cùng môn Bùa chú học rất khá - - chỉ cần trò giữ nguyên trình độ này trước khi thi là có thể rồi. Nhưng thành tích môn Độc dược của trò cũng không ổn định, ta nghĩ trò cần gia tăng khối lượng bài tập. Suy xét đến khả năng trúng tuyển vào bệnh viện thánh Mungo không cao, có lẽ trò cần chuẩn bị cho lựa chọn thứ hai. Chương trình học cần thiết của chuyên gia giải bùa chú là..."

Ông viết xoàn xoạt viết hết một tấm da dê, "Được rồi, cầm đi. Kết thúc buổi tư vấn nghề nghiệp tại đây."

... Thật sự là nhanh gọn sạch sẽ.

Tôi mơ màng cầm tấm da dê rời khỏi văn phòng, chỉ trong 10 phút đã kết thúc buổi tư vấn nghề nghiệp mà tôi nghĩ rằng cần một tiếng.

Draco cũng không có ở trong phòng nghỉ, hiển nhiên là đã ra ngoài tuần tra rồi. Tôi ngồi ở chỗ chúng tôi thường xuyên ngồi, cúi đầu đọc tấm da dê được mang ra khỏi phòng làm việc.

Tôi không ngờ tuy giáo sư Snape nói không nhiều lắm, nhưng trên tấm da dê viết rất tường tận. Trên đó không chỉ ghi những môn học buộc phải học, còn đề nghị một vài môn học có liên quan. Thậm chí đoạn cuối cùng còn viết chữ nhỏ ghi quá trình tuyển sinh của bệnh viện thánh Mungo. Giống như là cái gì ông ấy cũng đều biết vậy.

Sau một tuần bài viết của Hermione đã được xuất bản rồi. Nhưng trong Hogwarts cũng không xuất hiện tình hình giống như lần trước, vào bữa sáng, lũ cú mèo thì càng ít hơn trước.

Harry vô cùng thất vọng đối với điều này, nhưng Hermione lại vô cùng vui vẻ.

"Tình huống còn tốt hơn so với tưởng tượng của chúng ta." Cô nói.

"Là sao?" Harry khó hiểu hỏi, "Dù mục Umbridge đã cấm mọi người xem 'Kẻ Ngụy Biện'. Tớ không xác định bài viết của chúng ta được bao nhiêu người xem."

"Đừng u mê Harry, bà ta có thể cấm chúng ta, nhưng bà ta không thể cấm tất cả thế giới phù thủy xem nó." Hermione thần bí nói, "Mà ngẫm lại đi, lần trước bà ta có thành công không?"

"Lũ cú mèo càng ngày càng ít - -" tôi nói, "Harry, cho dù đầu của cậu bị héo thành quái khổng lồ, cậu cũng nên hiểu rõ tình huống này là không bình thường."

"Đúng vậy." Hermione lộ ra một nụ cười tươi tắn, "Hiển nhiên mục Umbridge theo dõi thư từ đã mang lại hiệu quả tốt."

"Tớ không hiểu." Harry nói.

"Này, Harry!" Hermione tròn trĩnh mắt, "Nghĩ đi, khi không chắc chắn thì cha mẹ học sinh và mọi người gửi thư đến xác nhận - - hoặc là an ủi gì gì đó - - sau đó, bọn họ phát hiện thư mình gửi đi đã bị tẩy xóa. Điều này càng làm bọn họ tin tưởng mục Umbridge lạm dụng chức quyền hơn là mấy cái ảnh chụp kia."

Hermione nói rất đúng, cho dù mục Umbridge cấm học sinh đặt mua báo 'Kẻ Ngụy Biện', nhưng có mấy học sinh có khả năng lấy được tờ báo. Sau đó trong mấy ngày, bài báo này đã được truyền đi nhanh chóng tại Hogwarts, tốc độ không kém chút nào với lần trước.

Mà lũ cú mèo sau vài ngày yên lặng lại bùng nổ dữ dội. Những bức thư hoang mang của cha mẹ học sinh cùng không thể tin được của cộng đồng chen lẫn gần như làm nổ tung văn phòng mục Umbridge, nhìn từ phía ngoài tòa lâu đài có thể nhìn thấy lũ cú mèo liên tục không ngừng ra ra vào vào qua cái cửa sổ nhỏ. Có vài học sinh chạy tới văn phòng xem, sau khi bọn họ trở về kích động khoa tay múa chân nói: "Lũ cú mèo gần như đã làm phòng làm việc chật ních rồi! Còn có rất nhiều thư Sấm nữa - -"

Khi mục Umbridge xuất hiện tại lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám, tất cả học sinh đều chú ý tới vết móng chim cào trên mặt bà ta, còn có những lông chim bị xé nát trên mép áo.

Có mấy học sinh không nhịn được cười ra tiếng.

"Nói cho mọi người, trò Finnigan, " Mụ Umbridge lắc lắc bộ tóc quăn cứng queo của mình, ngọt ngào nói, "Trò đang cười cái gì vậy?"

"A, không có gì." Nói xong, hình như Seamus Finnigan nhớ tới cái gì, nhanh chóng bổ sung một câu, "Giáo sư."

Nhưng hiển nhiên, câu bổ sung của cậu ta cũng không có tác dụng gì.

"Khi tôi bằng cậu bây giờ, " Mụ Umbridge giống như đang nhớ lại sử dụng âm thanh giả dối nói, "Chung quanh tôi cũng có mấy đứa trẻ hư, luôn luôn thích cười nhạo giáo sư. Thấy trò làm tôi nghĩ đến bọn họ... Nhưng hiển nhiên các trò nên là học lại rằng nên tôn trọng giáo sư như thế nào, đúng không? Trò Finnigan? - - tối hôm nay đến phòng làm việc của tôi."

"Vâng." Seamus Finnigan tăng thêm can đảm nói, "Nhưng phòng làm việc của bà còn chỗ sao, Giáo sư?"

Ồ một tiếng, tất cả học sinh trong lớp đều cười đến ngã trái ngã phải.

Nụ cười giả tạo trên mặt mụ Umbridge biến mất, cái cằm mập mạp nhão nhoét run run. Bà ta hỗn hển quát: "Không được phép! Không được phép!"

Bà ta cầm đũa phép, đi qua một cái bàn rồi lại một cái bàn. Các học sinh miễn cưỡng ngừng cười, nhưng trên mặt, trong mắt mỗi người đều không thể che hết ý cười.

Những con cú mèo làm mụ Umbridge sút đầu mẻ trán, bởi vậy vào bữa sáng, bắt đầu không theo dõi thư từ của lũ cú mèo mang thư từ gửi từ bên ngoài vào.

"Cha mẹ và cộng đồng phù thủy phản ứng về chuyện này còn lớn hơn so với suy nghĩ của chúng ta." Chủ nhật, Hermione kinh ngạc và vui sướng nói trong thư viện, "Bọn họ cực kỳ giận dữ."

"Bọn họ đương nhiên tức giận - -" tôi vừa lẩm nhẩm đọc quyển sách mới được lấy từ trên giá sách xuống, vừa không để ý nói, "Cậu có biết khả năng sinh sản của phù thủy không cao, bởi vậy cậu không thể không thừa nhận rằng trẻ con tại thế giới phù thủy được xem trọng và được cưng chiều hơn trẻ con của thế giới Muggle."

"Mà cậu còn chú ý không?" Hermione nói, "Khá nhiều học sinh đã không còn vâng lời bà Umbridge nữa rồi."

"Trong mấy tháng qua tại Hogwarts, hành động của bà ta đã làm cho mọi người không còn kính trọng bà ta nữa." Ta nói, "Mọi người vâng theo lời của bà ta bởi vì bà ta đại diện cho quyền lực, hơn nữa bà ta có quyền xử phạt. Nay sự trừng phạt của bà ta bị người dân chỉ ra là không có đạo đức, như thế còn có ai sẽ sợ hãi bà ta nữa."

"Mụ Umbridge sẽ không ở lâu tại Hogwarts rồi." Hermione tin tưởng mười phần nói.

"Đương nhiên, Bộ Phép thuật cũng phải cân nhắc hình tượng của họ trong lòng các phù thủy nữa." Tôi nhún nhún vai, "Có lẽ còn phải làm bộ làm tịch nghiêm khắc trừng trị bà ta một phen."

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 207: Bùa chú đùa dai

Editor: Quyên Khuyên

Thư từ bên ngoài liên tục không ngừng gửi vào trường làm cho nhóm học sinh càng ngày càng kiên định hơn. Hiện tại, sau thời gian đó, học sinh có gan phản kháng lại mụ Umbridge càng ngày càng nhiều. Hành lang ở lầu 6 không biết bị người nào biến thành đầm lầy - - về sau Hermione thần bí lộ ra đó là do cặp sinh đôi nhà Weasley làm, đương nhiên, trừ bỏ hai Đại vương phá phách của nhà Hogwarts, tôi nghĩ có rất ít người có thể làm ra hành động như vậy - - mụ Umbridge tức giận đến mức muốn nổi điên rồi.

Không ít người nhìn thấy bà ấy và Filch có ý đồ loại bỏ đầm lầy, nhưng cực kỳ hiển nhiên là bọn họ cũng không thành công. Một vài ngày sau, một chiếc dây thừng được tạo thành vòng tròn trên đầm lầy, mà Filch bắt đầu đảm nhận việc dùng thuyền đưa học sinh đến phòng học.

Một ngày kia tôi đi ngang qua vùng đầm lầy này chuẩn bị đi lên lầu 7, thấy Filch dùng cột chống thuyền thật dài, mang theo một thuyền toàn học sinh chậm rãi chèo thuyền qua đây, mà Greengrass bé đang ngồi chồm hổm ở đầu thuyền, cẩn thận ném từng viên gì đó ném đến chỗ chân tường.

Đợi cho học sinh đi lên chỗ đất vững chắc, tôi vẫy tay gọi Greengrass bé đến.

"Vừa rồi em đã vứt cái gì?" Tôi tò mò hỏi.

"Hạt giống." Greengrass cười tít mắt trả lời, "Nếu hiệu trưởng Umbridge không thể loại bỏ vùng đầm lầy này, như thế em nghĩ nó sẽ ở đây trong thời gian dài rồi. Mỗi ngày khi đi học đều phải đi qua chỗ này, không làm cho nó đẹp lên thì sao được?"

Greengrass bỏ lại chính là thực vật Aure sống trong nước, gần như trong một đêm, nó từ một hạt giống nho nhỏ lớn dần trở thành cây non khỏe mạnh. Ngày hôm sau, trong khoảnh khắc mọi người phát hiện những chiếc lá non xanh mơn mẫm ở góc tường, đều cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

Thực vật Aure sống trong nước đã tạo gợi ý cho các cô gái nhà Hufflepuff. Chủ nhiệm nhà Hufflepuff là giáo sư môn thảo dược học, nhóm con lười nhác vốn am hiểu trồng cây, có một đoạn thời gian tôi luôn luôn nghe thấy những cô gái đó thảo luận riu rít nên gieo trồng cái gì.

Đương nhiên lão Filch chú ý tới tình hình này, sau khi bắt được một cô gái gieo hạt vào trong nước, lão ta nhanh chóng báo cáo tình huống này cho mụ Umbridge. Sau cái ngày mà phần lớn các học sinh chống đối lại nhiệm vụ của mình, bà ta nổi giận đùng đùng chạy lên lầu 6, đối với đầm lầy biến thành một mảnh xuân ý đảo đạt, tuyên bố không một học sinh nào được gieo trồng tại đây.

Điều mọi người trông đợi đã không thành hiện thực, nhóm học sinh nữ nhà Hufflepuff đều có dũng khí bằng mặt không bằng lòng rồi. Mỗi lần thời điểm ngồi thuyền, mấy vị cô nương ở cạnh thuyền đều dùng tư thế khoa trương nhìn vào trong nước - - sau đó không để ý thấy hạt giống trong túi tiền giống "Roi rút" vào trong nước.

Khi các cô gái không ngừng làm "Roi rút" hạt giống vào đó, đầm lầy ở lầu 6 nhanh chóng thay đổi. Đợi tôi đến xem nó thì vô cùng chấn động:

Nó nhìn giống như một nơi ẩm ướt hoang dại chân chính, phía trên là thực vật ẩm ướt của thế giới Muggle cùng với của thế giới phù thủy. Trên mặt tường của hành lang mặt tường là một lùm rêu lại một lùm rêu màu vàng và rêu hồ lô, ở góc tường là cỏ lau cùng cỏ gấu vừng vàng cắm rễ ở trong đầm lầy. Lúc thuyền nhỏ tiến lên, đầu thuyền sẽ đẩy ra những phiến lá nổi trên mặt nước, lộ ra bên trong là nước đã trở nên trong veo.

Tiếp sau Hắc hồ, đầm lầy ở lầu 6 trở thành nơi hẹn hò mới của những đôi tình nhân ở Hogwarts. Lúc nghỉ trưa hoặc sau bữa tối, gần như tất cả nam sinh đều vui vẻ đưa cô gái của họ đi một vòng quanh đầm lầy. Lúc mới đầu, lão Filch bắt lấy mấy đôi, nhưng nhóm tình nhân đều lý hợp tình mà tỏ vẻ bọn họ không làm trái với nội quy trường học - - chưa từng nghe nói học sinh không được đi trên hành lang của Hogwarts ngoài giờ học.

Lúc nói những lời này, tất cả học sinh giống như đều đã quên vài năm trước thì lầu 4 bị coi là vùng cấm. Đương nhiên, không ai đi nhắc nhở bọn họ.

Tôi cũng nóng lòng muốn thử chèo thuyền, mấy ngày qua vẫn khuyến khích Draco đi với tôi chơi một vòng.

Draco lờm lờm một cái nói, "Cậu biết chèo thuyền sao?"

Tôi ngẩn người. "Không."

"Tốt rồi, " Draco nhún nhún vai nói, "Tớ cũng không."

... Tôi liền biết tốt nhất đừng hy vọng người thừa kế cao quý nhà Malfoy, có thể "Giống người Muggle như vậy" dùng đôi tay cao quý của cậu ấy chèo chống thuyền gì đó.

"Hừ!" Tôi bất mãn nói, "Cậu có thể dùng cái tự động nào đó. Hoặc là thêm chú ngữ trên ván thuyền."

"Không có loại chú ngữ này, thời điểm khi chúng ta đứng ở trên thuyền, thuyền và chúng ta đồng thời bị ma pháp coi là một thể, chúng ta không thể dùng ma pháp di chuyển lên bản thân chúng ta." Draco nói, "Đương nhiên rồi, nếu bản thân thuyền mang theo bùa chú tự di động thì có thể. Nhưng thuyền mà thế giới phù thủy bán, thuyền nhỏ nhất cũng dài hai thước. Ý cậu là chúng ta sẽ khiêng chiếc thuyền vừa to lại vừa nặng leo lên lầu 6 chỉ Ngươi là nói chúng ta muốn khiêng lại đại lại trăm thuyền leo đến lầu 6 đi lên, chỉ để đi một vòng trên đó sao?"

Cho dù tôi không có kiến thức thông thường về phép thuật thì cũng biết bùa chú thu nhỏ không có tác dụng ở trên vật phẩm phép thuật. Bởi vậy tôi cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi, bỏ ý tưởng chèo thuyền - - hơn nữa tôi cũng không có thời gian chèo thuyền rồi.

Hiện tại cách cuộc thi gần hai tháng, các giáo sư là hận không thể đem toàn bộ tri thức của năm năm không sót chữ nào toàn bộ nhét vào trong đầu chúng tôi. Sau sự kiện đầm lầy, rất nhiều người phát hiện trò giải trí mới nhất - - như, vứt viên phân người cùng đạn lép ở trong hành lang - - là một người sống trong thế giới Muggle nhiều năm như vậy, tôi phải nói có đôi khi trò đùa dai của nhóm phù thủy thật ghê tởm - - phóng bùa chú biến hình lên tường hành lang tại Hogwarts, làm nó nhìn giống cái mặt hề đáng ghét, hoặc là tìm cách đưa một cái Ngươi ngời vào trong văn phòng bà Umbridge, để cho nó biến nơi đó thành một mớ hỗn độn.

Mỗi ngày lão Filch cầm theo roi đi tới đi lui trong tòa lâu đài, vội vàng muốn bắt những người gây ra trò này. Vấn đề là người gây ra trò này nhiều lắm, ông ta không có phương hướng tra. Hiện tại mỗi lần mụ Umbridge lên lớp học, trong lớp học lập tức xuất hiện một quần đội nôn mửa, té xỉu, sốt cao, chảy máu mũi, khi kiểm tra thì không phát hiện ra bọn họ có vấn đề gì, mụ Umbridge buộc phải cho bọn họ rời khỏi lớp học của mình.

Là một huynh trưởng buộc phải duy trì kỷ luật của trường học, thực tế là tôi mở một con mắt nhắm một con mắt đối với những trò đùa cợt này. Mãi cho đến một ngày nào đó, có người ném viên phân người vào hành lang bên ngoài phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin - - quý tha ma bắt là tôi vừa mới giẫm lên chỗ đó - - tôi mới bắt đầu nghiêm cấm mạnh mẽ vang dội việc thực hiện những trò đùa trong phạm vi cấm hãm.

Trong lúc đó, học sinh cũng đùa nghịch với nhau, đại đa số không có vấn đề gì, chỉ có nho nhỏ tạo ra những tên hề. Có một lần tôi gặp Parkinson đứng sững đôi cùng với một nữ sinh, một lúc lâu sau, trên đầu cô ấy mọc lên hai cái sừng hươu nho nhỏ. Đợi đến khi Parkinson hiểu chuyện gì đã xảy ra với bản thân mình, liền hét lên một tiếng, nhào lên đánh nhau với nữ sinh kia.

Bởi vì hai chiếc sừng hươu kia, khoảng một tuần Parkinson làm tổ ở trong phòng ngủ, cho dù ngẫu nhiên đi vào phòng sinh hoạt chung cũng luôn luôn vội vàng vàng. Mãi cho đến Blaise cười tit mắt khen ngợi cô ấy "Tớ cảm thấy hai cái sừng nho nhỏ làm cho cậu càng thêm mê người", mà sau khi Draco cũng bày tỏ đồng ý, cô ấy mới có biểu hiện bình thường. Nói thực ra, cô ấy vốn là một cô gái xinh đẹp, hai cái sừng nho nhỏ trên đầu rồi lại có bộ dáng ngạo mạn quả thực quá đáng yêu rồi.

Tôi gần như muốn Draco cũng có hai cái như vậy.

Mà thương cảm mong đợi trưởng không có vận số tốt như Parkinson, cậu ấy nhìn như là toàn thân mọc đầy hạt ngô. Cậu ấy vô cùng hận kẻ đã trêu đùa mình.

Draco là thành viên của Tổ hành động điều tra, điểm của nhà Gryffindor có gần một nửa là cậu ấy trừ. Tôi vô cùng hoài nghi sẽ có người mượn cơ hội trả thù, mà thành viên Tổ hành động điều tra lần lượt vào ở Bệnh thất chứng thực ý nghĩ của tôi.

Khi nhân rồi, tôi lúc nào cũng tận lực đi theo Draco, như vậy ít nhất những kẻ đùa dai sẽ không dễ dàng xuất thủ rồi.

Nhưng Draco lại phản đối những điều này.

"Bọn chúng có thể làm gì?" Draco nhướn mày chẳng hề để ý nói, "Thật giống như đám ngu xuẩn kia có thể đánh thắng tớ vậy. Vài ngày nghỉ tớ vừa mới được ba tổ huấn luyện " cậu ấy nóng lòng muốn thử nói, "Nếu bọn chúng nó tới, tớ muốn xem ai có khả năng hơn."

Kỳ thật có tự tin là chuyện tốt, tự tin biến thành tự phụ thì không tốt chút nào...

"Tớ tin tưởng toàn bộ trường học không có ai có thể hơn cậu về mặt nhận được sự căm ghét của nhà Gryffindor. Nếu tớ là một Gryffindor, tớ sẽ không phải chỉ là có ý định đánh bại cậu." Tôi đe dọa nói, "Tớ sẽ tiếp cận nhược điểm của cậu."

"A, " Draco lời ngon tiếng ngọt nói, "Nhược điểm của tớ là cậu."

"Được, nhược điểm của cậu là vẻ bề ngoài của cậu." Tôi nói, "Nếu tớ là Gryffindor, sẽ biến cả người cậu đều là hạt ngô."

Sắc mặt Draco lập tức thay đổi. Sau đó, chỉ cần có người đến gần cậu ấy trong vòng năm bước chân, cậu ấy sẽ cảnh giác cao độ.

Tôi khác với Draco, gần như cho tới bây giờ tôi đều không làm mất lòng quá bất luận người nào. Tôi không tiếp xúc với Ravenclaw cùng Hufflepuff, tôi không trở mặt với Gryffindor. Đối với việc học sinh trêu đùa nhau, tôi cho rằng không phải là chuyện của mình, không có cảnh giác.

Bởi vậy tôi cũng không nghĩ tới người ngã xuống trước không phải Draco, mà là tôi.

Một buổi sáng, tôi đi xuyên qua hành lang, đi về phía thang lầu, bất hạnh bị một bùa chú đùa cợt đánh trúng - - khi đó có hai học sinh đang phóng bùa chú vào nhau, mà tôi lại ngu ngốc đi xuyên qua giữa họ.

Không giống như Parkinson là sừng hươu con đáng yêu như thế nhưng may mắn cũng không phải là hạt ngô.

Cho dù tôi có ý cự tuyệt gặp mặt bất cứ ai nhưng Hermione vẫn có biện pháp xông vào trong Bệnh thất. Cô ấy vừa nhìn thấy tôi liền sừng sốt.

"A. Bùa chú lông rậm? Năm học này, đây là lần thứ hai cậu bởi vì vấn đề bộ lông mà vào Bệnh thất rồi."

"Đúng thế, " tôi buồn bực đến mức muốn phát cuồng, "Có khả năng tớ và lông rậm đặc biệt có duyên."

"Tớ mang sách vở đến cho cậu, " Hermione lấy túi sách thật nặng ra, từ bên trong túi lấy ra hơn mười tác phẩm vĩ đại, "Tớ nghĩ cậu ở trong này nhất định nhầm chán."

"Cảm ơn, cậu thật sự là hiểu tớ mà, " tôi nói, "Nhưng tớ nghĩ nhiều sách như vậy tớ xem không hết."

"Cậu xem xong thì trả lại cho tớ." Hermione nhiệt tình nói, "Một vài quyển là do tớ chọn, tớ rất thích chúng. Đúng rồi, Colson nhờ tớ giải thích thay cậu ta."

"Đó là người nào?" Tôi nói.

"Quả dưa chuột ngu ngốc đánh trúng cậu." Hermione nhún nhún vai, "Cậu ta sợ hãi."

"Thôi... Đây không phải là lỗi của cậu ta." Tôi rầu rĩ nói. Ai bảo tôi không nhìn đường đây.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 208: Hồn loạn

Editor: Quyền Khuyên

Rất nhiều nữ sinh có thói quen mang theo chiếc gương nhỏ, cho dù là tại thế giới phù thủy cũng không ngoại lệ. Tôi cực kỳ may mắn là tôi không như thế, nhất là vào ngày thứ ba tôi ở Bệnh thất, cũng có một học sinh giống tôi bị trúng bùa chú rậm lông nằm tại giường cạnh tôi. Giống phiên bản thu nhỏ của người tuyết Tây Tạng ở Gryffindor làm tôi hạ quyết tâm trước khi khỏi hẳn sẽ không soi gương, thật ra, tôi cực kỳ khó hiểu khi Hermione làm như thế nào có thể nhìn xuyên qua bộ lông rậm rạp, chỉ liếc mắt một cái có thể nhận ra tôi.

Bệnh thất của phu nhân Pomfrey có rất nhiều học sinh với đủ các loại bệnh kỳ quái, bà bận tới mầy tới mặt, vô cùng tức giận. Có lẽ bởi vì thế mà tôi cảm thấy thuốc uống càng khó uống hơn. Uống thuốc mỗi này hai lần đúng là thử thách lớn về ý chí nghị lực.

Vài ngày sau, Hermione lại tới Bệnh thất, trong tay là một cái túi lớn.

"Anh có khỏe không Coleson?" Cô ấy vui vẻ dựa sát vào giường tôi chào hỏi, "Cảm giác như thế nào?"

"Dở tệ." Người tuyết Tây Tạng thì thầm một tiếng, len lén, hơi e dè lườm tôi một cái, "Thuốc uống có mùi vị đồng nôn."

"A. Thật tệ." Hermione nói mà không có thành ý. Cô đặt cái túi trong tay lên đầu giường cậu ta, "Bạn cùng phòng của anh nhờ tôi thay họ mang chút đồ dùng hàng ngày vào cho anh... bà Pomfrey không đồng ý cho bọn họ vào Bệnh thất."

"Vậy sao em có thể đi vào." Người tuyết cảm thấy bất công thở phì phì, làm đám lông rậm màu trắng xung quanh mũi bay bay.

"Tôi là huynh trưởng, Coleson. Hơn nữa có phẩm chất tốt," Hermione xoa xoa thắt lưng trả lời, "Mà đám bạn cùng phòng của anh không phải là người hiền lành. Tôi vô cùng đồng ý với bà Pomfrey, ai biết sau khi bọn họ đi vào đây thì sẽ làm gì?"

Cô ấy không thêm đề ý đến cậu ta nữa, đi tới kéo cao màn che ở giường thay tôi, rồi ngồi trên ghế dựa cạnh giường.

"Sylvia, sách tớ đưa cho cậu, cậu đã xem xong chưa?"

"Cậu mang đến nhiều như vậy - - nhưng tớ lại không xem nhanh được." Tôi hỏi, "Người đó là bạn của cậu?"

"Gần như thế - - anh ta và Fred cùng George ở cùng một phòng trong ký túc xá, cho nên chúng ta thường xuyên gặp mặt." Hermione vô tình nói.

"Anh ta gọi là... Coleson?" Tôi cau mày nghĩ, "Tớ cảm thấy cái họ này nghe rất quen tai."

"Đây cũng không phải là một cái họ hiếm." Hermione cười rộ lên, "Nhưng cậu đương nhiên là cảm thấy quen thuộc bởi mấy ngày hôm trước tớ vừa mới nói với cậu đó."

"Cái tên ngọc đánh trúng tớ?" Tôi nhớ tới lời bình luận của Hermione.

"Đúng thế," Hermione nói, "Chính là anh ta."

"Nhưng vì sao bản thân anh ta cũng biến thành như thế này?" Tôi hỏi.

"À - - là Malfoy làm. Tớ phải công nhận là cậu ta cực kỳ giao hoạt, nhưng vẫn bị tớ gặp phải." Hermione sung sướng nói, "Tớ đã trừ 50 điểm nhà Slytherin."

"Bởi vì tớ sao?" Tôi ngạc nhiên nói.

"Đương nhiên."

Tôi hơi xấu hổ địa ho khan một tiếng, "Uhm - - vậy Coleson thật đúng là vô cùng bất hạnh."

Anh ta cũng không nhằm vào tôi, nhưng từ trước đến nay người nhà Slytherin luôn am hiểu nguyên tắc bao che khuyết điểm, mà Draco lại tuyệt đối thuộc nhóm cực kỳ ghi thù.

Hermione cười rộ lên, "Cậu có thể biểu hiện chân thành thêm chút nữa, Sylvia."

"Này - - không phải cậu đã trừ 50 điểm sao? Nói ra thì người xui xẻo nhất là tớ, tự dung tớ bị liên lụy." Tôi đỏ mặt lên - - cảm ơn đám lông rậm trên khuôn mặt giúp tôi không bị người ta phát hiện ra, "Chẳng lẽ tớ lại còn phải xin lỗi vì việc mình không làm sao?"

Bị trừ điểm đúng là một cảm giác buồn bã. Tác phong của huynh trưởng nhà Slytherin luôn có ảnh hưởng đến nhóm con rắn nhỏ, tôi còn nhớ rõ thời kỳ của Hugh Coffey, mọi người vô cùng cố chấp và giữ gìn điểm số. Mà hiện tại...

Nhưng điều này có quan hệ với sự hỗn loạn trong trường học mấy năm nay. Năm thứ tư là kết quả cuộc thi Tam Phép thuật khiến người người sợ hãi, mà năm thứ năm, mụ Umbridge nhiễu loạn hoàn toàn hệ thống cho điểm trong trường học. Ngoài ra - - dù nhà lytherin bị trừ 50 điểm, điểm số của chúng

ta vẫn tuyệt đối vượt quá xa ba nhà khác.

"Được rồi," Hermione nhún nhún vai nói, "Tớ không có ý kiến với việc này, có đôi khi mấy người Coleson đùa dai quá mức làm phát hỏa, tớ nghĩ bọn họ nên được dạy dỗ một chút rồi. Trong trường học ở thế giới Muggle chúng ta sẽ không tin là có trường hợp này, đúng không? Để cho bạn học phải vào Bệnh thất một tuần trở lên vì trò đùa dai được coi là chuyện đương nhiên."

"Điều này có lẽ là sự khác nhau giữa thế giới phù thủy và thế giới Muggle." Tôi sờ mặt, buồn bã nói, "Cuối cùng tớ cũng gặp phải chuyện này... Năm thứ ba, trước mặt bạn học bị phanh áo mà mấy ngày nay... Ngày đó trên đường tớ đến Bệnh thất đã có bao nhiêu người thấy lông dài trên mặt tớ đây?... Tớ nói này, nhìn tớ có tệ như của Coleson không?"

Hermione cẩn thận đánh giá khuôn mặt tôi.

"Cậu tốt hơn anh ta nhiều." Cô khẳng định nói, "Lông của cậu vẫn ngắn hơn của anh ta."

"Cảm ơn, " tôi tức giận nói, "Tớ cảm thấy mình đã được an ủi."

Thuốc của bà Pomfrey tuy rất khó uống, nhưng vẫn vô cùng hữu hiệu. Sau mười ngày ở Bệnh thất, tôi đã khỏi hẳn và xuất viện, khuôn mặt nhìn vẫn như bình thường không có gì khác biệt.

Lúc trước người nhà Slytherin vẫn che giấu với những trò đùa dai, mà sau khi Draco bị trừ điểm thì bọn họ trắng trợn hơn. Draco ở cấp bậc cao cũng làm như vậy, nhóm con rắn nhỏ không còn có gì mà phải băn khoăn đây?

Nhóm con rắn nhỏ luôn luôn tỏ ra đạo mạo trước mặt người bình thường, nhưng tôi dám cá không có nhà nào am hiểu hơn về mấy chuyện xấu này hơn nhà Slytherin. Gryffindor sáng ý và chạm với Slytherin ác độc kết quả là Hogwarts càng thêm hỗn loạn.

Mỗi ngày mẹ Umbridge đều có ý đồ ngăn chặn nhưng không thể ngăn cản hỗn loạn, đương nhiên, bà ấy vĩnh viễn không thể thành công. Hiện tại ở Hogwarts, nơi nơi đèn treo rơi rụng thành mảnh nhỏ, Bà Norris luôn luôn bị người nào đó nhốt vào trong bộ giáp sắt ở lâu hai, lão Filch tức giận đến xanh cả mặt. Mà đạn lép cùng đạn phân người vút đầy tất cả hành lang, thế cho nên gần đây bụi bong bóng trở thành câu thần chú phổ biến mới - - chỉ có như vậy mọi người mới đảm bảo mình có đủ không khí trong lành.

Dưới tình huống như vậy cao hứng nhất là Peeves, hẳn rít lên ở mỗi tầng khi đi qua tại Hogwarts, gõ hồng vòi nước trong phòng rửa mặt, để cho toàn bộ sàn nhà ngậm trong nước. Khi hẳn cảm thấy mệt mỏi khi đùa giỡn liền đi theo sau Umbridge cả ngày dài, mỗi một lần bà ta mở miệng thì tạo ra những âm thanh quái dị thế thể.

Nhưng mặc kệ hỗn loạn như thế nào, trận thi đấu Quidditch giữa Gryffindor đối Ravenclaw vẫn đúng hạn cử hành, hơn nữa kết thúc mà không hề có trở ngại. Đây trận bóng Quidditch cuối cùng của năm học, nó kết thúc đại biểu cho năm thứ năm sắp kết thúc, mà cuộc thi O.W.Ls đang từ từ tới gần rồi.

Trận đấu Quidditch chiều hôm đó, người nhà Gryffindor ca hát, vây quanh và đỡ Harry về phòng nghỉ. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ mất rất nhiều thời gian mới có thể thoát khỏi nhóm sư tử nhiệt tình. Nhưng không ngờ, buổi tối cậu ấy cũng đến, Hermione mang theo cậu ấy cùng Ron, thần bí kéo tôi lên chỗ tháp thiên văn.

"Chuyện gì?" Trên tháp thiên văn sau khi tìm được chỗ ngồi xong, tôi hỏi, "Cuộc thi sắp đến rồi... Tớ nghĩ cậu không có thời gian làm cái khác, Hermione."

Harry nhìn Hermione.

"Chúng ta tiến hành tổng kết kết quả chiến đấu trong thời gian qua." Hermione nói.

"Này - - tình hình này không phải rất tốt sao? Bài luận lịch sử phép thuật của tớ vẫn chưa hoàn thành - -" Ron nói. Cậu ta chờ mong địa nhìn về phía Hermione.

Hermione hoàn toàn không hề để ý cậu ấy, cô nói ngắn gọn: "Tớ không cho là như vậy."

"Cái gì?" Ron hỏi.

"Ý cậu là Hogwarts trong thời gian vừa qua?" Harry nói.

"Đúng, học sinh càng ngày càng kích động rồi." Hermione sầu lo nói, "Hiện tại đã có người dám ngay trước mặt Umbridge ném pháo nhát gan vào mũi trùn đầu của bà ta rồi."

"Chuyện đó không tốt sao?" Ánh mắt lấp lánh tỏa sáng của Ron, "Là người nào làm?"

"Lấy chỉ số thông minh của cậu thì rất khó lý giải cái này, Ron." Hermione tàn khốc nói. Mặt Ron tức giận đến đỏ lên, nhưng trước khi cậu ta gầm thét thì Hermione quyết đoán dời đề tài, "Cậu không phát hiện sao? Tình hình càng ngày càng hỗn loạn."

"Ta nghĩ ý của Hermione là tình hình bắt đầu không thể khống chế." Tôi nói, "Cũng không phải tớ không muốn thấy mẹ Umbridge xui xẻo - - nhưng nếu mọi người tiếp tục như vậy, thậm chí càng ngày càng kích động, chỉ sợ kế tiếp sẽ có người bị thương."

"Sẽ có sao?" Harry do dự nói, "Tớ nghĩ không ai đi ác ý tổn thương chứ?"

"Cái này rất khó nói." Hermione nói, "Trong cảm xúc của quần thể, rất khó tránh trường hợp có người kích thích gây ra chuyện gì - - trong tin tức của thế giới Muggle không hề thiếu như vậy ví dụ, mà những phù thủy lại dễ dàng bị kích động, vài năm qua đã đủ chứng minh điều này."

Tôi gật đầu. "Người bị thương nằm trong Bệnh thất càng ngày càng nhiều, lúc tớ nằm viện mỗi ngày bà Pomfrey đều oán giận cái này."

"Vậy, chúng ta phải làm cái gì bây giờ?" Harry khẩn trương nói, "Tớ hy vọng không có một người nào bị thương."

"Không ai muốn điều này." Tôi nói.

"Tớ có thể đi tìm huynh trưởng của Ravenclaw cùng Hufflepuff," Hermione nói, "Tớ nghĩ kế tiếp cần nhóm huynh trưởng cố gắng khống chế cục diện rồi. Mà phía Slytherin, Sylvia, cậu có thể thuyết phục Malfoy chứ?"

"Draco không can thiệp bất cứ quyết định nào của tớ." Tôi nói.

"Như thế... Được rồi, vậy dừng ở đây thôi. Đêm nay chủ yếu là muốn nói với cậu điều này." Hermione nở nụ cười, "Đêm nay tớ sẽ liên hệ luôn với bọn họ."

"Tốt." Tôi đứng lên, vỗ vỗ chỗ dính bụi trên áo choàng, "Còn chưa nói câu chúc mừng, Harry, trận đấu hôm nay cực kỳ đặc sắc. Nhưng sao cậu có không do dự bắt lấy trái snick vàng ngay trước mũi Cho Chang? Tớ thấy cô ấy muốn khóc."

"Tớ - - tớ không nói với cậu sao?" Sắc mặt Harry có vẻ không tốt, "Cô ấy đã không để ý tớ rồi."

"Vì sao?" Tôi kinh ngạc địa nói.

"Uh'm - - bởi vì Marietta Edgecombe. Cậu còn nhớ rõ cô ta không? Cô ta là bạn thân của cô ấy."

"Cô gái đã tố giác."

"Đúng là cô ấy. Đơn giản mà nói, ý của cô ấy là Marietta Edgecombe cho dù đã bán đứng chúng ta nhưng cô ấy thật sự là một cô gái đáng yêu mà bù lại do Hermione cho vào kế ước thì vô cùng đáng giận." Harry nhún vai, "Sau đó chúng tớ tan rã trong không vui."

"À." Ron đồng tình vỗ vỗ bả vai Harry, "Đừng để ý, cậu sẽ gặp được cô gái còn tốt hơn thế."

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 209: Cuộc thi

Editor: Quyên Khuyên

"Kreacher." Sirius Black hắng giọng một cái, "Người có thể đổ giúp ta một ly coffee không?"

Tiểu linh tinh đang ru rú trong góc nhà ngẩng đầu thanh nhanh, kinh ngạc nhìn chủ nhân của mình.

Nhiều ngày qua, nó vẫn không thể nào thích ứng được cách đối xử ôn hòa của Sirius với nó. Sirius biết điều này, đến bản thân anh ta cũng không thích ứng.

Anh bắt buộc chính mình quay đầu, nhìn chằm chằm tay vịn ghế dựa, giống như tự động có hứng thú với hoa văn ở trên đó.

Tiểu gia tinh già cả đa nghi đề phòng theo dõi chủ nhân của mình, sau đó cúi chào, nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Đột nhiên Sirius cảm thấy khó chịu. Anh kéo dài ruy băng trên mái tóc, đứng dậy khỏi ghế, xuyên qua hành lang tối tăm thật dài, đi xuống cầu thang, bị vấp tại bậc thang cuối cùng.

"Chết tiệt!" Anh cúi đầu nguyên rủa. Nhưng cách đó không xa bức họa đã bị đánh thức, màn che mềm mại như nhung soạn soạn mở ra, lộ ra khung ảnh lồng kính cổ xưa bên trong.

"Tên đòi phong bại tục, tạp chủng dơ bẩn, " lão phu nhân Black trừng mắt với đứa con cả, "Kẻ làm bại hoại gia tộc, nghiệt tử xấu xa..."

"Được rồi." Sirius tâm phiền lòng, anh dùng sức kéo màn che, muốn khép nó lại.

"Súc sinh! Đồ dê tiện! Nghiệt từ khôn nạn dơ bẩn!" lão phu nhân Black lớn tiếng kêu lên, "Tên phá của, si nhục gia tộc, ta sinh một nghiệt chủng!"

"Tôi nói - - ngậm miệng!" Thái dương Sirius bởi vì dùng sức mà hiện gân xanh, nhưng màn che vẫn không thể nào khép lại. Anh đơn giản là buông tha, găm thét với bức họa, "Bà - - các người không phải đều cho rằng chủ trương của Voldemort là chính xác à? Cái con chó cái Bella kia - - ta đã nói cho các người biết cách xa cô ta ra! Lúc Regulus bị cô ta khuyến khích gia nhập Tử Thần Thực Tử thì bà cảm thấy được hẳn dừng cảm cực kỳ, phải không? Vậy ta nói cho bà - - sự kiêu ngạo của các người, người con trai ưu tú của các người đã chết! Là bị Voldemort giết chết! Ở chỗ những xác chết dính dính dơ bẩn ghê tở, đến thi thể của nó tôi cũng không thể tìm được! Cái thằng - - cái thằng ngu xuẩn ngu ngốc, nó vốn có thể làm được chuyện này... hoặc là có thể tìm người nó tin tưởng để bàn bạc cũng được..."

Khóe mắt Sirius lấp lánh.

Nhưng lão phu nhân Black không động đậy trừng mắt nhìn anh, lặp lại những câu thét chói tai:

"Súc sinh! Đồ dê tiện! Tên nghiệt từ khôn nạn dơ bẩn! Tên phá của! Si nhục của gia tộc! Ta sinh ra nghiệt chủng!"

Trở lại phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin, tôi cân nhắc nói ra quyết định của tôi và Hermione cho Draco biết. Đương nhiên, tôi không đề cập đến nhóm ba người Gryffindor để tránh cậu ấy có tâm lý phản nghịch - - điều này rất có khả năng phát sinh, bởi vì Draco luôn luôn lấy sự đối đầu với Gryffindor làm một trong những lạc thú trong cuộc sống.

"Đúng, tớ cũng hiểu được muốn tốt thì phải làm như vậy, " Draco phiền lòng trả lời, "Hiện tại Hogwarts loạn làm mọi người chán ghét."

Sau một tuần lễ nữa liền là cuộc thi O. W.Ls cùng N.E.W.T, tất cả năm thứ năm cùng năm thứ bảy đều vì thế mà phiền lòng không thôi. Trong Hogwarts đã xuất hiện chợ đêm nho nhỏ thịnh vượng, không ít học sinh đã tuyên bố bọn hắn có thuốc tỉnh đầu óc hoặc là phức tạp được bán ra.

Cho dù Draco luôn luôn ra vẻ chắc chắn thắng lợi với cuộc thi nhưng đương nhiên là tôi biết cậu ấy không phải thờ ơ như thế. quyền-
khuyến~d#d##q#d~ Hiện nay lâu đài rất lộn xộn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến nhóm học sinh năm thứ năm cùng năm thứ bảy đang ôn tập.

Điều khiến cho tôi và Hermione thờ phào nhẹ nhõm chính là vài ngày sau Nhật Báo Tiên Tri để chúng tôi hiểu: Cho dù chúng tôi bắt đầu lo lắng với sự hỗn loạn tại Hogwarts thì hiển nhiên là Bộ Phép thuật càng thiếu kiên nhẫn hơn chúng tôi.

"Bộ trưởng Fudge đồng ý cho chúng tôi phỏng vấn tại văn phòng của ông. "Đúng vậy, tôi cảm thấy kinh ngạc với những sự việc đã xảy ra ở Hogwarts." Ông cho chúng ta biết, "Phó Bộ trưởng Umbridge là đồng sự với tôi trong nhiều năm. Cô là một thành viên của Wizengamot, bởi vậy tôi cảm thấy yên tâm khi cô ấy phụ trách nơi trọng yếu nhất của thế giới phép thuật là Hogwarts. Tôi không nghĩ rằng sẽ xảy ra những chuyện như vậy. Bộ phép thuật đã ra thông báo tạm thời cách chức bà Umbridge, kế tiếp sẽ cử chuyên viên đến Hogwarts thu thập bằng chứng. "

Một số học sinh đặt báo đã hoan hô. Ngồi bên cạnh họ, các học sinh khác sau khi hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì cũng tham gia vào hàng ngũ hoan hô. Bọn họ lớn tiếng kêu la, nhảy lên cái bàn, đem mũ hay thứ gì đó vút lên trần nhà.

Trong số các giáo sư, về mặt giáo sư Snape vẫn như cũ không thay đổi, nhưng giáo sư McGonagall luôn luôn nghiêm khắc cũng nở nụ cười, mà chủ nhiệm nhà Hufflepuff và nhà Ravenclaw tươi cười không che giấu chút nào rồi. Mà bà Umbridge vẫn ngồi trên vị trí hiệu trưởng thì sắc mặt phủ bụi, thần sắc dờ dẩn, đến cả bộ quần áo màu hồng kia cũng có vẻ biến màu rồi.

Trong những ngày tiếp theo, tám vị huynh trưởng tự hiểu trong lòng mà không nói ra bắt đầu giữ gìn trật tự. lúc trước các giáo sư có biểu hiện không có hành động trong sự kiện hỗn loạn lúc trước thì giờ bọn họ không nương tay chút nào mà trừng phạt bất kể học sinh nào dám can đảm quấy rối trong lớp của họ. Sự kiện hỗn loạn nhanh chóng bị co lại. Cũng có một số ít học sinh vẫn hưng phấn quá độ như trước hoặc bởi vì lúc trước bị hại nên không cam lòng, nhưng bọn họ bị nghiêm khắc và lạnh lùng chen ép, thậm chí Hermione còn công bằng trừ điểm nhà Gryffindor.

Mụ Umbridge không còn ngạo khí đi tới đi lui trong lâu đài hoặc là vội vàng lao tới địa điểm phát sinh ra những trò đùa như trước kia. Hiện tại bà ta rất ít khi xuất hiện tại Hogwarts, có người gặp bà ta vào buổi tối, nói bà ta nhìn như là già đi mười tuổi.

Sau đó trong mỗi phòng sinh hoạt chung của mỗi nhà đã dán thông báo: Đặc phái viên của Bộ phép thuật và nhóm giám khảo xuất phát đến Hogwarts từ đêm hôm trước ngày thi.

Tôi lại nhìn thấy mụ Umbridge vào đêm trước ngày thi, bà ta cùng một đoàn người là phù thủy cực kỳ già đi vào sảnh đường, đứng bên cạnh là mấy nam phù thủy, xem xét vô cùng cẩn thận, không thoải mái. Một nữ phù thủy có khuôn mặt đầy nếp nhăn đến mức giống mạng nhện đang ở nghiêm khắc quát bà ta cái gì đó.

Khi ánh mắt tò mò của học sinh càng ngày càng nhiều thì nữ phù thủy già ngừng nói chuyện với mụ Umbridge, nở nụ cười đầy thiện ý cùng đồng cảm, giống như nhìn thấy một đám trẻ nghèo hèn đáng thương.

"Là giám khảo!" Draco khẳng định nói, "Tớ nhận ra giáo sư Maggie và giáo sư Walden!"

"Người nào?" Tôi tò mò nói.

"Hai giáo sư có cái mặt đầy nếp nhăn là bọn họ." Draco nhìn chằm chằm mấy người đàn ông trung niên cùng đến - - bọn hắn nói vài câu với mụ Umbridge rồi cùng bà ta đi ra khỏi sảnh đường. "Cậu nói bọn họ sẽ làm gì mụ Umbridge?"

"Đó là chuyện của Bộ phép thuật - - ăn nhanh lên, đêm nay không cần tuần tra, tớ nghĩ chúng ta nên nghỉ ngơi sớm một chút thì tốt hơn." Tôi nói.

Về Umbridge sẽ gặp chuyện gì, tôi nghĩ sẽ không phải chỉ một mình Draco tò mò. Nhưng mà kế tiếp là cuộc thi khiến cho tất cả mọi người không có tâm tình chú ý đến chuyện này.

Nơi diễn ra cuộc thi là ở sảnh đường, sau bữa sáng, nó lại được sắp xếp lại - - bốn chiếc bàn dài của các nhà được di chuyển đi, thay vào đó là những chiếc bàn nhỏ được sắp thành hàng ngay ngắn chỉnh tề, tất cả nhìn về phía chỗ ngồi của giám khảo. Chỗ ngồi của các giáo sư đã được lấp đầy bởi các vị phù thủy già mà chúng tôi nhìn thấy ngày hôm qua, tất cả đều có vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Giáo sư McGonagall đứng bên cạnh các vị giám khảo, đảo một cái đồng hồ cát vô cùng to để ở phía đầu bàn và nói với chúng tôi: "Các trò có thể bắt đầu."

Đầu tiên là thi lý thuyết môn Bùa chú. Tôi vẫn cảm thấy trí nhớ của mình rất tốt, bởi vậy từ khi chuẩn bị thi tới nay, trừ những bài tập do các giáo sư yêu cầu thì gần như tôi không có tốn thời gian ôn tập lý thuyết. Khi tôi nhận được bài thi thì tôi mới cảm thấy hơi hơi hối hận. Cho dù đã viết toàn bộ vấn đề nhưng tôi vẫn lo lắng kiểm tra vài lần, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy không chắc chắn.

May mắn là buổi chiều thi thực hành thì tôi thể hiện khá tốt, rời khỏi phòng thi thì giám khảo mỉm cười với tôi.

Ngày hôm sau là cuộc thi môn Biến hình, ngày thứ ba là Thảo dược học. Ngày thứ tư là môn Nghệ thuật Phòng ngự Hắc ám rồi cuộc thi kết thúc, gần như mỗi người đều không ngừng phàn nàn - - năm năm đó, có lẽ chỉ có giáo sư Lupin cùng chú Sirius dạy trong mấy tháng ngắn ngủi là chính thức dạy chúng tôi chút gì đó. Nhưng tôi nghĩ thành tích của các thành viên nhóm phòng ngự phép thuật hắc ám đều không tệ, phần thực hành của cuộc thi là bùa chú phá giải cùng với bùa chú phòng ngự thì đa số là chúng tôi đều đã được tập luyện qua.

Duy nhất để cho tôi có cảm giác khản trương lo lắng chính là môn thi Độc dược. Ngày chủ nhật trước môn thi, tôi ôm sổ ghi chép của giáo sư Snape không buông, đến Draco gọi tôi thì tôi cũng không trả lời. Phần thi lý thuyết tôi nghĩ là không có trở ngại gì, nhưng buổi chiều thi thực hành thì tôi xuất điểm nho nhỏ sai lầm, phải là thuốc có màu đỏ nhạt mà cuối cùng tôi cảm thấy nó có màu quả cam.

Chỉ mong các giám khảo có thể khoan dung cho sự sai lầm nho nhỏ đó, nếu không tôi sẽ không thể tiếp tục học môn Độc dược rồi.

Kế tiếp là thi các môn Thiên văn học, Chăm sóc sinh vật huyền bí, Lịch sử pháp thuật.

Khi tiếng chuông kết thúc cuộc thi vang lên, tôi mới đột nhiên phát hiện thời gian hai tuần trôi qua quá nhanh. Học sinh đứng dậy đi ra khỏi sảnh đường, nhìn mọi người đều mệt mỏi kiệt sức, buồn bã ỉu xiu.

"Cảm thấy như thế nào?" Draco đi đến bên cạnh tôi, cùng tôi rời khỏi sảnh đường.

"Tớ cảm thấy ổn." Tôi gật đầu, "Còn cậu?"

"Tớ? Đương nhiên không có vấn đề." Draco ngạo mạn nâng chiếc cằm nhọn lên nhưng ánh mắt của cậu ấy tiết lộ là cậu ấy không xác định, "Được rồi, chúng ta phải đến văn phòng chủ nhiệm nhà."

"Đi làm gì?" Tôi khó hiểu hỏi.

"Uhm - - nhận thông báo." Draco nói, "Ba ngày sau là lần đến làng Hogsmeade cuối cùng của năm học. Chúng ta phải đem thông báo dán trong phòng sinh hoạt chung."

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 210

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyến

Ngày cuối cùng của kỳ thi, bà Umbridge cùng tổ điều tra Bộ Phép thuật rời khỏi Hogwarts. Mãi đến hôm sau, nhìn thấy thông báo dán tại Sảnh đường, chúng tôi mới biết được tin này. Cho dù có rất nhiều người vô cùng tiếc nuối khi không thể nhìn thấy bộ dáng ủ rũ ra đi của Phó Bộ Trưởng, nhưng thông báo kế tiếp cùng tin tức đăng trên Nhật Báo Tiên Tri cũng là tin tốt với chúng tôi.

Thông báo cho chúng tôi biết giáo sư McGonagall tạm thời giữ chức hiệu trưởng, mà Nhật Báo Tiên Tri thì...

"Tất cả chỉ là hiểu lầm. Hiện tại chúng tôi đang truy tìm tung tích của giáo sư Dumbledore." Cho dù Fudge trên ảnh không thể che dấu được sự khó chịu

của ông ta nhưng ông ta vẫn tiếp tục trả lời phóng viên, "Đến khi có tin tức thì chúng tôi sẽ mời giáo sư Dumbledore trở lại Hogwarts tiếp tục đảm nhiệm chức hiệu trưởng."

Các học sinh cao hứng muốn phát điên. "Nhìn đi!" Rất nhiều học sinh đều nói, "Tớ biết giáo sư nhất định sẽ trở về mà!"

Những ngày kế tiếp không có tiết học, trong trường không chỗ nào không thấy học sinh đùa giỡn, so với quá khứ còn náo nhiệt hơn. Trước kì nghỉ một tuần, rất nhiều người lợi dụng thời cơ mà triệt để thư giãn.

Mà mãi đến sau khi kỳ thi kết thúc, tôi mới nhớ ra sinh nhật của Draco đã qua.

Tôi nhanh chóng viết thư đặt hàng. Khi cậu bước vào phòng sinh hoạt chung, tôi ngăn cậu lại, giả bộ tự nhiên tặng quà cho cậu ấy.

"Quà sinh nhật của cậu. Uhm..." tôi hắng giọng, mỉm cười, "Tớ vẫn chưa chúc mừng sinh nhật cậu!"

Draco nhìn nhìn tôi, chậm rãi nhận lấy quà.

"Ah~ thực cảm động khi cậu nhớ ra..." Cậu miết cạnh hộp quà, ngữ điệu du dương, "...khi mà sinh nhật tớ đã qua được gần nửa tháng!"

"Cậu cũng biết mà, mấy ngày trước ai cũng bận cả. Chuẩn bị cho kỳ thi cũng đủ làm người ta phát điên..." tôi hắng giọng, chột dạ nói dối, "Cậu không phải cũng quên rồi sao...?"

"Tớ quên?" Draco giận dữ, "Gặp quý đi! Tớ làm sao có thể quên! Tớ chỉ muốn xem cậu có nhớ được hay không thôi! Hôm đó mẹ tớ đã gửi cho tớ một hộp quà lớn thế nào, thế mà cậu hoàn toàn chẳng để ý đến!"

"Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!" tôi vội vã trấn an, thành khẩn nhận lỗi, "Lần sau tớ nhất định sẽ nhớ... Tớ đảm bảo đây là lần cuối cùng!"

Tôi dám thề với toàn thể thế giới pháp thuật là tôi rất thành tâm. Draco nghe xong lời thề của tôi, hình như còn giận hơn.

Sau đó, cậu lại bắt đầu làm lơ tôi.

Đương nhiên, lần này quả thật là do tôi sai, tôi đã lơ là cậu ấy. Vì thế tôi vô cùng chột dạ, vô cùng cẩn thận đi theo lấy lòng cậu ấy.

Buổi sáng ngày thứ ba sau khi cuộc thi kết thúc, Draco thoải mái dựa trên sofa xem báo. Mà tôi thì ở bên cạnh, thỉnh thoảng cười với cậu, gọt táo lấy lòng cậu, cắt táo thành từng miếng nhỏ, đặt vào đĩa rồi đưa cho cậu ấy.

Blaise đi ngang qua chúng tôi, nhướn nhướn lông mày nhìn chúng tôi.

"A...chuyện này thật là khó gặp mà!" Cậu ta cười mỉm, đánh giá.

Draco hừ một tiếng làm đáp lại, tôi trừng mắt nhìn Blaise.

"Nhưng mà Draco..." cậu ta vẫn không chuyển tầm mắt, "Cậu vẫn muốn để thứ đó ở đó sao?"

"Cái gì?" Draco đặt báo xuống, quay đầu nhìn về phía cửa phòng ngủ huynh trưởng. Ở đó có một phong thư.

Cậu lấy chìa phép ra, quơ quơ. Phong thư lập tức từ trong khe cửa thoát ra, bay nhẹ nhàng đến trước mặt bàn chỗ chúng tôi. Đó là một phong thư màu hồng nhạt, mực đỏ tươi. Tên người nhận là Draco Malfoy. Mỗi nét bút đều vô cùng cẩn thận, có thể thấy vô cùng thành tâm.

Không hề nghi ngờ đây là một phong thư tình.

Tôi và Blaise cùng nhìn Draco.

Draco trờ sanh tỉnh tỉnh không được tốt, lòng dạ hẹp hòi lại thích mang thù. Nhưng nếu chỉ nói về tướng mạo, cậu ta có một mái tóc bạch kim vô cùng đẹp đẽ, ngũ quan sinh động. Bỏ qua thành kiến về tính tình thì cậu chính là một thiếu niên mười sáu tuổi rất ưa nhìn. Và đương nhiên, đối với thiếu nữ mười mấy tuổi thì bộ dáng của Draco vô cùng có sức hấp dẫn. Lễ tình nhân hàng năm, cậu nhận được không ít chocolate và thư tình.

"Tớ tưởng tại Hogwarts, tất cả thư tín đều do cú mèo gửi." Blaise cười. Cậu ta ngồi xuống cạnh chúng tôi, vắt chân lên đùi, mười ngón tay đan lại, có vẻ rất hứng thú mà nghiêng mình về phía trước, bày ra bộ dạng xem trò hay.

Draco lờm lờm một cái, mở thư ra trước mặt chúng tôi.

"Draco thân ái..." Cậu nhỏ giọng đọc thư.

Tôi vội vàng lấy một miếng táo vừa gọt khi nãy cho vào miệng, để tránh cười ra tiếng khiến cậu ấy thẹn quá hóa giận.

"Draco thân ái...Mình biết là rất mạo muội khi gửi lá thư này cho cậu nhưng mình thật sự rất muốn cho cậu biết tình cảm của mình. Mỗi năm trôi qua, trong đêm dài mình luôn nghĩ đến cậu, giọng nói, nụ cười, dáng vẻ của cậu lúc nào cũng hiện hữu trong tâm trí của mình..."

Draco đọc lá thư dạo dào tình cảm một cách hết sức diễn cảm. Tòil ngồi cạnh gắm tảo nhưng lại cảm thấy trong miệng chua lè.

"...Minh nguyện ý dâng tặng cậu trái tim của mình." Đọc xong lá thư, cậu vắt lá thư sang một bên.

"Có kí tên không?" Blaise hỏi.

"Không có." Draco nói.

"Tớ cũng nghĩ là không. Cô nàng, hoặc cũng có thể là một cậu chàng, đương nhiên sẽ không viết tên mình lên một lá thư có thể dễ dàng bị lấy đi bởi bất cứ ai." Blaise cười nói, "Nhưng mà chúng ta có thể suy đoán một chút chứ nhỉ? Rốt cuộc là ai trong Slytherin có can đảm như vậy đây?"

"Có rất nhiều người để suy đoán." Draco hết sức tự phụ mà nhún nhún vai. Ánh mắt cậu liếc xéo qua tôi, miệng hừ hừ, "Nhưng mà, chúng ta có thể tìm ra cô nàng đó. Có ai đó không coi trọng tớ nhưng mà không thiếu người quan tâm đến tớ đâu!"

"Tớ về phòng ngủ sửa soạn một chút." Tôi thấp phần bình tĩnh đứng lên, lau miệng, nói, "Tớ có hẹn với Harry lúc hai giờ tại quán Ba cây chổi."

Sắc mặt Draco tối sầm lại.

Tôi trở về phòng ngủ, tắm rửa, thay y phục sạch sẽ. Khi tôi đang đeo thắt lưng giấu thuốc thì Draco đẩy cửa đi vào.

Cậu sa sầm sặc mặt nhìn tôi đi tới đi lui trong phòng, mặc áo choàng ra ngoài.

"Không được đi!" Cậu nghiêm mặt nói.

Tôi vòng qua cậu đi ra cửa, nghe vậy thì xoay người lại bĩu môi. "Không, tớ muốn đi."

Draco giận dữ, hùng hổ tiến lại gần tôi "Không được đi!"

Tôi bất ngờ, không đề phòng bị cậu đẩy. Sức nặng của mình cộng thêm của cậu, khiến cái ót của tôi đập vào mặt đất, đau đến ứa nước mắt.

"Này." Draco vội vàng vén tóc của tôi lên xem, khẩn trương hỏi, "Bị đập vào chỗ nào rồi? Đau lắm không?"

"Cậu nói thử xem!" Tôi cắn răng hỏi.

"Đau ở đâu nào?" Draco nói, "Để tớ xoa cho cậu!"

"Cái gáy, phía dưới một chút." Tôi nói. Ngón tay của Draco ngay lập tức tìm được chỗ bị đau, xoa nhẹ. Tôi hít một ngụm khí, cảm thấy chỗ đau tê tái kia dần có cảm giác.

"Khá hơn chút nào không?" Draco hỏi.

"Vẫn còn đau ~" Tôi rầu rĩ trả lời. Ngược mắt nhìn lên, gương mặt Draco gần ngay trước mắt. Tóc của cậu mềm mại buông xuống trán, ánh mắt màu xám nhạt thấp phần chuyên chú.

"Uhm." Tôi mất tự nhiên, hắng giọng một cái, cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng, "Tớ cảm thấy đầu tiên chúng ta nên đứng dậy thì hơn... tư thế này, hình như không tốt lắm."

Hai chân cậu quỳ hai bên thân người tôi, một tay đỡ lấy lưng của tôi, tay còn lại nhẹ nhàng xoa ấn lên vết thương của tôi. Nghe tôi nói vậy, cậu có vẻ sùng sốt trong chốc lát.

Nhưng rất hiển nhiên, cậu nhanh chóng phản ứng. Thân thể chúng tôi gần nhau như vậy, nhờ vậy tôi có thể cảm thấy cả người cậu ấy cứng ngắc.

Và có bộ phận nào đó rất là cần người.

Nếu tôi bảo tôi không biết chuyện gì đang xảy ra thì rõ ràng đó là nói dối. Nhưng tôi thấy tai của Draco từ từ đỏ lên, các loại biểu cảm từ xấu hổ đến quần bách cũng hiện ra. Nhưng cảm giác đầu tiên của tôi lại là yên tâm.

"Không sao!" Tôi thở phào nhẹ nhõm, "Cậu vẫn bình thường."

"Ý cậu là gì?" Draco thẹn quá hóa giận hỏi.

"Ý tớ là...cậu cũng biết đó..." tôi giải thích "Chúng ta cùng từng nhau ngủ chung trên một cái giường."

"Thế thì sao?" Draco lạnh lùng hỏi.

"Bình thường thiếu niên ở độ tuổi chúng ta được gọi là đang trong tuổi dậy thì, là thời điểm dễ bị kích thích nhất, nhưng mà cậu chẳng có phản ứng gì cả..." Tôi nói. Lúc chúng tôi ngủ chung giường, mỗi ngày thức dậy, trông Draco lúc nào cũng sáng khoái. Điều này khiến tôi không thể không ngạc nhiên.

"Cậu làm sao biết tớ không có? Và tuổi dậy thì là cái gì?" Draco tức giận hỏi. Cậu hơi hơi híp híp mắt, giọng điệu đầy uy hiếp, "Tóm lại, ý cậu là... trong nửa năm qua, cậu luôn nghi ngờ năng lực của tớ?"

"Tuổi dậy thì là cách nói của Muggle. Uhm..." tôi ngẫm nghĩ một chút, đẩy Draco ra khỏi người tôi, tìm kiếm một thứ trong phòng ngủ của mình. Cuối cùng tìm được một quyển sách mà Blaise đã tặng cho tôi mấy năm về trước.

Thời điểm tôi quay trở lại, tôi thấy Draco vẫn ngồi trên mặt đất, cúi đầu, biểu tình trên mặt có chút cổ quái, vừa như bức tức lại vừa uể oải.

"Tớ tìm được sách Blaise tặng cho tớ." Tôi đặt quyển sách trước mặt cậu, ngồi cùng cậu ấy trên thảm, "Cậu xem một chút đi, sách của Muggle cũng khá thú vị đó."

"Là sao?" Draco buồn bã ỉu xìu hỏi.

"Trang 29." Tôi tìm được điều mình muốn trên bảng mục lục, "Nhìn này, trong đây có nói thiếu niên trong tuổi dậy thì thường dễ bị kích thích, còn có mộng tinh và gì gì đó... cũng là điều rất bình thường."

"Gặp quỷ đi! Chẳng lẽ Muggle lại hiểu rõ tớ hơn chính tớ sao?" Draco tức giận nói, "Cậu cho tớ xem cái này để làm gì?"

"Ý tớ là..." tôi thờ dãi, vỗ vỗ cậu, "Hiện tượng này của cậu rất bình thường. Cậu không cần cảm thấy xấu hổ hay bất an đâu!"

"Tớ nói tớ bất an lúc nào?" Draco gầm lên.

Tôi dùng biểu tình "được rồi, cậu nói thật" nhìn Draco. Draco trừng mắt nhìn tôi, giống như bị chọc tức đến không thể nói gì.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 211

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyên Khuyên

Thuyết phục Draco để tôi một mình một người ra khỏi Hogwarts hao phí không ít công sức, thế cho tôi không thể không nói thật, đối tượng hẹn gặp của tôi là Hermione, và nhấn mạnh rằng gặp Harry chỉ là tiện thể.

Cho dù đến lúc này Draco rất ít khi can thiệp việc tôi kết giao bạn bè, nhưng tôi biết cậu ấy không hề vui vẻ gì khi tôi có mối giao hảo với Gryffindor. Nhưng mặc kệ như thế nào, người hẹn gặp là Hermione, so với Harry thì tốt hơn nhiều, bởi vậy cuối cùng Draco cũng để tôi đi.

"Được rồi!" cậu miễn cưỡng nói, "Nhưng mà đi sớm về sớm."

"Tớ hứa tớ sẽ về sớm!" Tôi vội vã giơ tay đảm bảo.

Quán Ba cây cỏ lúc nào cũng náo nhiệt, Rosmerta nhanh chóng giải quyết đám phù thủy đang gây náo loạn phía bên ngoài quán. Tôi nhìn quanh quán một chút, trông thấy đám Hermione ngồi ở trong góc gần cửa sổ, nâng cốc, nhỏ giọng bàn luận gì đó.

Tôi chen qua đám đông náo nhiệt, đi ngang qua quầy bar với hơi bia lạnh tỏa ra, cẩn thận đi đến cái bàn nhỏ kia.

"Tớ đến muộn à?" Tôi hỏi

"Đương nhiên là không phải! Cho cậu cái này này, đây là hàng mẫu tiệm Công tước Mật tặng miễn phí vào sáng nay đó!" Hermione nói, cô lấy một hộp kẹo hình chữ nhật để trên cái ghế cuối cùng đặt lên trên bàn, lấy một viên kẹo sữa vào đặt vào tay tôi.

Tôi kéo ghế ra, ngồi xuống. Mọi người lại tiếp tục câu chuyện của mình.

"Mụ Umbridge rời trường lúc bọn mình còn đang trong kỳ thi." Ron tiếc nuối nói, "Tại sao họ không đợi bọn mình thi xong thì hãy mang bà ta đi?"

"Chỉ sợ hầu hết học sinh Hogwarts đều có chung nỗi tiếc nuối đó thôi. Tớ nghĩ đây là nguyên nhân chính khiến họ âm thầm mang bà ta đi. Bọn họ cũng không muốn gây ra náo động mà." Hermione hân hoan, "Nhưng mà dù sao đi nữa thì mục đích của bọn mình cũng đã đạt được, đúng không? Umbridge bị đuổi và giáo sư Dumbledore cũng sắp trở về rồi."

"Nhưng mà Bộ Pháp thuật có thể tìm thấy giáo sư sao?" Harry hỏi.

"Có lẽ chỉ vì giáo sư không muốn họ tìm thấy thôi!" Tôi nói xen vào, "Giáo sư rời khỏi trường không phải vì giáo sư có việc cần làm sao? Cho dù Bộ pháp thuật thật sự tìm không thấy, tớ không tin giáo sư McGonagall không có cách tìm thấy giáo sư."

"A, đúng vậy!" Hermione gật đầu, "Tớ nghĩ chậm nhất vào học kỳ sau bọn mình có thể gặp lại giáo sư rồi. Cũng có thể đến bữa tiệc cuối năm học là giáo sư đã trở về rồi đấy!"

"Ài, nếu Filch cũng được đem đi cùng với Umbridge thì tốt quá!" Ron kỳ vọng.

"Đương nhiên là không thể! Nghiêm khắc mà nói, ông ấy cũng chỉ là tuân theo mệnh lệnh của Umbridge." Hermione nói, "Họ không thể chỉ vì ông ấy tuân lệnh làm việc mà trừng phạt ông ấy, cho dù mọi người chán ghét ông ấy như thế nào đi nữa."

"Thật làm người thất vọng mà!" Ron nói.

"Được rồi! Học kỳ sau chúng ta còn cần ông ấy chống thuyền mà..." Harry nói, "Ý tớ là đắm lầy trong hành lang lâu sáu ấy!"

"Đắm lầy đó chẳng tồn tại được đến học kỳ sau đâu! Umbridge không có cách thu dọn nó nhưng chẳng lẽ giáo sư McGonagall, Flitwick hoặc Dumbledore cũng không có cách sao?" Hermione nhún nhún vai, "Họ chỉ cần vẫy vẫy đũa phép là đủ sức giải quyết cái đắm lầy đó rồi!"

"Thật đáng tiếc! Tớ cảm thấy nó rất thú vị! Có khi có thể chèo thuyền ở đó cũng được đó!" Ron quay đầu nhìn về phía Harry, "Gần đây rong Moore đã nở hoa rồi, cậu có thấy không? Thật sự rất đẹp đó!"

"Ron." Hermione nói, "Dù đẹp đến mức nào nhưng các giáo sư sẽ không để hành lang ẩm ướt như thế đâu!"

"Đúng vậy! Nhưng đúng là rất đáng tiếc! Cái đắm lầy đó xum xuê được như vậy cũng tốn không ít công sức của các học sinh trường mình đâu!" Tôi uống một ngụm bia, rung mình ớn lạnh, quyền khuyên lờ "Tớ định nghĩ cách thuyết phục các giáo sư, họ có thể có cách giữ lại nó chẳng? Chỉ cần đổi chỗ cho nó là được mà, đúng không? Đắt trống ngoài lâu đài không thiếu nha!"

"Hình như đó là loại pháp thuật cao cấp nhỉ? Chắc là cần rất nhiều ma lực phải không?" Harry chần chờ hỏi.

"Xì-" Ron tràn đầy tin tưởng nói, "Chúng ta có giáo sư Dumbledore."

"Cho dù là giáo sư Dumbledore cũng không thể làm trái định luật ma pháp!" Hermione kêu lên, "Cái đắm lầy đó vốn là một pháp thuật. Mà xung quanh Hogwarts lại có một ma pháp trận khổng lồ. Chúng ta có thể dễ dàng tạo ra hoặc phá hủy nó nhưng muốn dời nó ra khỏi phạm vi lâu đài thì cần một lượng ma lực khổng lồ đến mức không ai có thể có được!"

Tôi từ từ uống bia, mỉm cười nghe ba người bọn học tranh luận không ngừng, lo lắng chuyển tầm nhìn của mình. Cửa quán được đẩy ra, một người đàn ông có vẻ gầy yếu đi vào, nhìn quanh quán với vẻ lo lắng bồn chồn.

"Ông Weasley?" Tôi kinh ngạc.

"Ah, ba tớ kìa!" Ron cũng kinh ngạc. Cậu ta đứng dậy.

Ông Weasley rất nhanh chóng nhìn thấy chúng tôi, vội vàng đi đến.

"Ba!" Ron gọi ông ấy, quay đầu hỏi tôi, "Cậu nhận ra ba tớ, Hopper? Tớ nhớ cậu chưa từng gặp ông ấy..."

"Tôi thấy ông ấy trên báo." Tôi trả lời.

"Bác có khỏe không, bác Arthur?" Hermione vui vẻ ôm ông Weasley, "Đây là Sylvia. Chắc hẳn bác biết cậu ấy!"

Ông Weasley miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn tôi gật gù đầu.

"Rất vui khi gặp mấy đứa! Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện phiếm, Harry!" Ông ấy nắm lấy tay Harry, kéo cậu ấy dậy từ trên ghế, "Nhanh lên, đi theo ta."

"Chuyện gì vậy?" Harry kinh ngạc hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Ông Weasley do dự một chút. Ông ấy nhìn xung quanh một chút, hạ thấp giọng, "Nghe này, Harry, ta không chắc có nên nói với cháu chuyện này ở đây hay không..."

"Cuối cùng là có chuyện gì vậy ba?" Ron tò mò.

"Harry, hãy nghe ta nói, cố gắng bình tĩnh nhé, được không?" ông Weasley nhìn chăm chăm vào mắt Harry.

Harry bắt an, hít một hơi thật sâu.

"Sirius bị thương." Ông Weasley trầm trọng nói, "Ta rất tiếc... Chỉ sợ... Tình huống không được lạc quan."

Tôi ngửa ra sau, cảm thấy trong đầu mình “ong” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 212: Chiến đấu ở Bộ pháp thuật

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyên Khuyên

Trong nháy mắt tôi cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Tôi có thể nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Hermione, còn có thanh âm hoảng hốt lộn xộn của Harry, nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác chân thực.

"Sirius?" Tôi thấy Harry nhảy dựng lên, sắc mặt cậu ấy xanh mét, gất gao nắm chặt cánh tay ông Weasley, "Chú ấy... chú ấy làm sao vậy?"

"Harry." Ông Weasley thấp giọng nói, "Lúc này Tử Thần Thực Tử tấn công Bộ pháp thuật, cháu cũng biết chỗ ta từng bị tấn công..."

"Vũ khí!" Ron bùng tỉnh thốt ra, cậu ta khẩn trương nhìn cha mình, "Voldemort cần vũ khí ở chỗ đó, phải không?"

Ông Weasley có vẻ ngoài ý muốn nhìn cậu ta một cái.

"Đừng vậy! Chúng ta đã ngăn cản bọn chúng, Sirius bị thương rất nghiêm trọng... Các bác sĩ của bệnh viện thánh Mungo chưa từng thấy vết thương nghiêm trọng như thế. Nếu có thêm thời gian, ta tin bọn họ có thể tìm ra cách chữa trị... nhưng Sirius không thể chịu đựng lâu như thế được." Ông Weasley khò sờ lỗ đầu, "Harry, cậu ấy muốn gặp cháu. Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, ta không xác định cậu ấy còn thanh tỉnh được bao lâu nữa. Vì vậy... chúng ta đi thôi!"

Đại não của tôi dường như không hoạt động. Tôi thậm chí còn quên cả hô hấp.

Tôi hốt hoảng đứng dậy từ trên ghế, nhìn ông Weasley nắm chặt tay Harry, kéo cậu ấy rời khỏi quán.

"Chờ tụi con một chút!" Ron kích động kêu lên, "Tụi con cũng muốn đi!"

"Khóa cảng của ba có hạn chế số người, nó không thể đem theo nhiều người như vậy đâu, Ron." Ông Weasley nói.

Hermione che miệng, dường như để che dấu thanh âm nức nở của cô nàng.

"Bác đưa Sylvia đi cùng!" Hai mắt của Hermione đầm lệ, đẩy tôi đến bên cạnh ông Weasley, giọng điệu kiên định không để người khác cự tuyệt, "Ít nhất cũng phải dẫn cậu ấy đi! Bác không thể để một đứa con không gặp được cha mình lúc ông ấy đang bị thương được!"

Tôi nương theo lực đẩy của Hermione, lao đảo bước đến.

"Sylvia!" Hermione vội vàng đỡ tôi, dùng ánh mắt lo lắng nhìn tôi, "Này, cậu có sao không?"

"Đứng." Tôi thoát khỏi tay Hermione, cố gắng đứng thẳng trên hai chân đã mềm nhũn, "Chúng ta đi thôi, Weasley tiên sinh!"

"Được rồi!" Ông Weasley nhìn tôi một cái. Ông vươn một tay ra đỡ tôi, một tay kéo Harry, chúng tôi nghiêng ngả lao đảo rời khỏi quán, đi đến ngõ nhỏ phía sau quán.

Ông Weasley lấy ra một sợi dây chuyền có vẻ ngoài hoa lệ từ trong túi áo.

"Đặt tay lên Khóa cảng. Chuẩn bị xong chưa?" Ông hỏi, "Vậy thì..."

Giống hệt như có một cái móc móc vào người tôi, và kéo tôi về phía trước bằng một sức mạnh không gì cản nổi. Hai chân tôi nhấc khỏi mặt đất, tay dính chặt vào sợi dây chuyền. Dường như có một luồng gió mạnh hút lấy tôi và khiến tôi không thể mở mắt.

Tôi có thể cảm nhận được bả vai của Harry ngay bên cạnh tôi. Dòng khí lạnh tràn ngập trong mũi và khoang miệng của tôi. Tôi bị sặc và ho khan trong khi đang được đưa đi.

Đau đớn trong cổ họng khiến đầu óc tôi thanh tỉnh được một chút. Ngay khi vừa thanh tỉnh, tôi mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng.

Nhưng khi tôi chưa kịp nghĩ kỹ càng, hai chân tôi đã tiếp đất, theo quán tính, tôi ngã lộn trên mặt đất.

Tôi mở to mắt đánh giá xung quanh, trong nháy mắt có chút mờ mịt, sau đó, tim tôi trùng xuống.

Cho dù tôi chưa từng đến bệnh viện Bệnh viện thánh Mungo, tôi cũng biết chỗ này tuyệt đối không phải nơi đó. Tôi đang bị ngã trong một hoa viên bỏ hoang, cành khô lá rụng trên mặt đất bốc lên mùi hôi khó chịu.

Harry mờ mịt ngã ngay bên cạnh tôi. Trước mắt chúng tôi, một tòa dinh thự sang trọng đứng trong ánh nắng nhưng bên trong những ô cửa sổ hình thoi lại chứa đựng sự âm u hắc ám.

"Đây là chỗ nào?" Harry thì thào, đứng dậy. "Chú Sirius ở đâu?"

Cậu ấy định quay nhìn ông Weasley nhưng rất nhanh bị đánh ngất từ phía sau bởi một câu thần chú. Harry lập tức lún vào hôn mê, nét mặt cậu ấy vẫn là vẻ mờ mịt khó hiểu. Mấy cành cây khô bị gãy cậu ấy đè gãy, tạo ra những âm thanh nho nhỏ.

Trái tim tôi đập nhanh, quay đầu lại nhìn.

"Đừng cử động, tiểu thư." Ông Weasley hoặc là người nào đó, đang chìa đầu phép ngay sau lưng tôi. "Tôi không muốn có điều gì xảy ra ngoài ý muốn cả đâu... à phải rồi, mang tiểu thư đây đến nơi này vốn đã là một chuyện ngoài ý muốn rồi." Ông ta dường như nghĩ rằng câu chuyện mình nói rất thú vị nên mỉm cười, "Cô có thể lấy đầu phép đang giấu trong tay áo ra được chứ?"

Tôi rút đầu phép giấu trong tay áo ra, từ từ đứng dậy, trên mặt mang theo biểu tình sợ hãi mà một cô gái mới lớn nên có, thật ra thì cũng phải là giả bộ, trong lòng lại hy vọng có thể làm giảm bớt cảnh giác của hắn ta.

Và vô cùng hiển nhiên là thái độ của đối phương cũng chẳng thay đổi chút nào. "Xoay người lại nào tiểu thư! Rồi đi vào trong nhà nào!"

Trái tim tôi đập điên cuồng, từ từ xoay người, hy vọng có thể tìm được cơ hội chạy trốn. Nhưng mà sự do dự của tôi lại khiến hắn ta nâng đầu phép lên uy hiếp. Tôi chắc chắn chỉ cần tôi thể hiện thái độ bất hợp tác, tôi sẽ được đãi ngộ như Harry ngay lập tức.

Tôi không dám tiếp tục do dự, xoay người, nghiêng ngả lao đảo đi vào trong tòa nhà kia.

Dù sao đi chăng nữa, tình táo vẫn tốt hơn hôn mê nhiều.

Thân thể Harry lơ lửng cách mặt đất vài cm, bị kéo lê trên mặt đất.

Phía sau, người giả dạng ông Weasley lặng im đi thẳng.

Tôi cố gắng đi chậm chừng nào hay chừng nấy, vừa ổn định tinh thần vừa cố gắng đánh giá xung quanh.

Dù xung quanh có nhiều chỗ đã bị phá hủy nhưng có thể thấy được trước đây nơi này là một trang viên cổ xưa vô cùng hoa mỹ sang trọng. Nơi này trông khá quen mắt. Suối phun trong hoa viên tuy bị hư hỏng nhưng vẫn đang phun nước, trên bãi cỏ còn có mấy con công màu trắng đi tới đi lui.

Ngay khi nhìn thấy con công trắng kia, trong nháy mắt tôi liền biết đây là chỗ nào, là trang viên Malfoy. Tôi từng nhìn thấy nơi này trên Nhật Báo Tiên Tri.

Trái tim tôi còn đập mạnh hơn nữa, vì tôi cuối cùng cũng biết kẻ đưa tôi và Harry đến đây là một Tử Thần Thực Tử.

Tôi hơi hơi quay đầu, định quan sát người đi sau lưng tôi một chút.

Nhưng hắn ta lại không lưu tình cũng như không kiên nhẫn chọc đầu phép vào vai tôi, lực đạo khá lớn khiến tôi lao đảo cả người "Đừng giở trò. Ta không phải đám giáo sư luôn bảo hộ các người ở trường pháp thuật đâu!"

Những chỗ như thế này thường có ma pháp bảo hộ, cho dù là trang viên Sadie đã muốn suy tàn nhưng cũng có được chân chính ma pháp bảo hộ.

Có lẽ cho dù tôi có thể đào thoát khỏi hắn nhưng cũng khó có thể chạy ra được phạm vi của trang viên.

Nhưng đây chính là cơ hội chạy trốn duy nhất của tôi, tôi không biết sau khi vào trong thì sẽ có chuyện gì xảy ra với tôi.

Ngay khi tôi vẫn còn đang miên man suy nghĩ, chúng tôi đã đến trước cửa chính.

Cửa lớn tự động mở ra, bên trong là một đại sảnh rất lớn. Một tấm thảm lớn đẹp đẽ trải trên mặt đất.

Trước một cánh cửa gỗ có một người đàn ông thấp bé đang ngồi. Hắn liếc nhìn chúng tôi một cái, đứng lên.

"Đã... đã đắc thủ rồi hả?" Hắn lắp bắp hỏi.

Người đàn ông phía sau tôi hiển nhiên không có hứng thú trả lời hắn.

Càng đến gần, tôi càng thấy rõ diện mạo của hắn, Peter Pettigrew. Hắn ngạc nhiên nhìn ta, hắn ta đặt tay lên tay nắm cửa, khẽ vận.

Phía sau cánh cửa là một phòng khách rất rộng, một cái bàn dài được dựng sát chân tường, có hơn hai mươi người hoặc đứng hoặc ngồi ở khắp nơi trong phòng.

Cơ hồ ngay lập tức, tôi cảm thấy vô cùng hối hận. Chưa bao giờ tôi cảm thấy hối hận như bây giờ, nếu trước đó tôi vẫn còn có cơ hội trốn thoát nhưng ngay lúc này, đối mặt với hơn hai mươi người, ý nghĩ muốn trốn thoát cũng không sinh ra nổi.

Hiển nhiên người đàn ông sau lưng tôi cũng có cùng ý nghĩ như thế. Ngay khi cánh cửa gỗ vừa khép lại, hắn liền thu hồi đũa phép của mình, đắc ý ngồi xuống một cái ghế rồi nói: "Ta đã hoàn thành mệnh lệnh của chủ nhân, thành công đưa Harry Potter đến đây."

"Ah...Ta nghĩ mệnh lệnh của chủ nhân chỉ là đưa Harry Potter tới. Mà đây là ai này? Một Slytherin tặng kèm với đũa trẻ vàng sao? Chúng ta cần một Slytherin để làm gì?" Một thanh âm cười nhạo vô cùng quen thuộc, sau đó chậm rãi thông thả bước lại gần, "Lại gặp mặt rồi, tiểu thư Hopper."

Tôi cường chế sợ hãi, rất nhanh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Lucius Malfoy đang lạnh lùng nhìn tôi, trên mặt mang theo ý cười giả dối. Mà ngay phía sau hắn, những kẻ mặc áo choàng Tử Thần Thực Tử nhìn tôi hoàn toàn không có hảo ý.

Tôi cơ hồ không thờ nổi, nhìn thật nhanh qua những kẻ đứng trong căn phòng này, không có giáo sư Snape.

Nhưng ngay lập tức, tôi cũng hiểu rõ cho dù giáo sư có ở đây, cũng chẳng có cách giải quyết nào. Mặt khác, tôi lại cảm thấy tuyệt vọng, vì tôi phải tự lực cánh sinh, tự tìm cách bảo toàn bản thân ngay trong đại bản doanh của Tử Thần Thực Tử.

"Ah...cô bé đáng thương..." Lucius Malfoy dối trá nói, "...đang sợ hãi."

Trong phòng vang lên tiếng cười thừa thốt.

"Mày mang một con nhóc đến làm gì thế, Crouch?" Một Tử Thần Thực Tử bất mãn nói, "Nó trông thấy mặt tao rồi!"

"Đó không phải là vấn đề lớn, Jonathan." Tử Thần Thực Tử kia nói, "Chẳng lẽ mày nghĩ chúng ta sẽ để nó sống sót mà báo tin ra ngoài sao?"

"Rodolphus, tao có thể giải quyết con bé đó ngay lập tức!" Một Tử Thần Thực Tử đầy lông ở phía bên kia căn phòng lên tiếng. Hắn liếm liếm môi, nhìn tôi chăm chú đầy vẻ tham lam, "Hương vị ngọt ngào biết bao...thịt của nó chắc chắn vô cùng mềm mại..."

Tử Thần Thực Tử ngay bên cạnh hắn chán ghét nhún mày.

Trái tim tôi co rút, sợ hãi tột độ khiến toàn thân tôi phát run.

"Mày sợ bị nhận ra đến thế sao, Jonathan?" Người đàn ông đưa chúng tôi đến, được gọi là Crouch, lạnh lùng hỏi, "Mày vẫn còn muốn ngụy trang thành kẻ vô tội, đạo mạo sống giữa bọn chúng phải không?"

Tử Thần Thực Tử đầu tiên lên tiếng bắt đầu nao núng.

"Đương nhiên không phải. Tao rất vinh hạnh khi được chủ nhân tha thứ và trở lại bên cạnh chủ nhân...Chẳng qua thân phận của tao còn có thể phục vụ cho chủ nhân..." Hắn ngưng cười nói, "Con nhóc này là một Slytherin đúng không? Hiện tại thuần huyết không còn nhiều lắm, vì chuyện này mà mất đi một thuần huyết không phải là rất đáng tiếc sao?"

"Ah...con bé đó đương nhiên thuần huyết..." Crouch đắc ý nói, "...và rất có thể nó là con gái của Sirius Black."

"Con gái của Sirius Black?" Người phụ nữ ốm yếu đang ngồi cạnh lò sưởi âm tường hoa lê đứng bật dậy. Bà ta tiến về phía trước, thanh âm chói tai tràn ngập thù hận lặp lại lần nữa, "Con gái của Sirius Black sao?"

"Đừng kích động, Bella!" Lucius Malfoy lười biếng nói, "Ai cũng biết Sirius Black không có kết hôn. Tiểu Crouch của chúng ta không biết đã nghe đồn đãi từ chỗ nào cái tin tức nhảm nhí này, hắn ta còn tưởng thật nữa..."

Crouch quay đầu lại, ánh mắt thù hận nhìn Lucius.

"Đó là sự thật!" Đường như cảm thấy bị sỉ nhục, hắn tức giận nói. Dừng lại một chút, hắn hất cằm lên đầy đắc ý, "Y như chủ nhân đã dự đoán, khi tao vừa nói Sirius Black sắp chết, Harry Potter liền không chút nghi ngờ đi theo tao. Tao cũng chẳng muốn rắc rối, mang theo một mình Potter là đủ rồi. Nhưng cô bạn bé nhỏ của nó nói cho tao biết, tao nên mang con nhóc này đi cùng..."

Crouch thẳng lưng, liếc Lucius Malfoy một cái, "...bọn nó nói con bé này là con gái của Sirius Black!"

"Ngu xuẩn." Lucius lạnh lùng đánh giá.

Người phụ nữ kia đi về phía tôi, nắm lấy tóc tôi, kéo tôi đến chỗ cửa sổ có ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Vừa đau vừa sợ hãi, nhịn không được tôi khẽ rên một tiếng. Nhưng người phụ nữ này chỉ dùng những ngón tay với bộ móng dài nắm chặt cằm của tôi rồi nhìn tôi trong ánh mặt trời. Nhờ vậy tôi cũng thấy rõ diện mạo của bà ta. Mái tóc quần dài rối tung, lông mi dày như bàn chải, đôi môi dày mang theo nụ

cười lạnh lẽo.

Bellatrix Lestrange, nghiêm khắc mà nói bà ta là cô cô của tôi. Nhật Báo Tiên Tri nói bà ta đang bị canh phòng tại phòng bệnh, chưa hề đưa tin bà ta đã được thả tự do.

"Là thật đấy, Lucius!" Bà ta nói, "Nhìn kỹ lại, con bé này giống hệt Sirius! Hừ!"

Khi bà ta buông tôi ra, tôi có thể cảm nhận được cảm tôi đã chảy máu. Tôi ngã trên mặt đất, eo tôi chạm đến thân thể của Harry.

"Đúng thế! Rất giống, đúng không?" Crouch đắc ý nói. Hắn không có ý tốt nào liếc Lucius, "Hình như ông biết con bé này... vậy tại sao ông lại chẳng nhận ra điều đó chứ?"

"Barty thân mến, ai lại rảnh rỗi đến mức đi chú ý đến diện mạo của một con nhóc chứ!" Lucius lười biếng trả lời.

Bởi vì Draco hoặc là vì nguyên nhân khác, hiển nhiên Lucius không có đem mối quan hệ của tôi và Sirius nói cho Voldemort. Tôi đã từng vì chuyện này mà lo lắng không thôi thậm chí còn cãi nhau với Draco một trận, nhưng tôi không nghĩ tới cuối cùng là vì tôi không đủ cảnh giác mà bại lộ thân phận.

Tôi ân hận không thôi.

Cách tám áo choàng, tôi dùng hết sức của mình nắm chặt lấy Harry. Khi cậu ấy có thể tỉnh lại, một trong hai chúng tôi có thể chạy đi báo tin.

Tôi nghe thấy tiếng thở của Harry.

"Đau..." Cậu ấy mơ mơ màng màng nói, "Sylvia? Sirius..."

Cậu ấy nhảy dựng lên, rút đũa phép ra, sắc mặt trắng bệch chắn phía trước tôi.

Ngay lập tức có ít nhất mười cây đũa phép chĩa thẳng vào chúng tôi.

"Harry nhỏ bé đáng yêu biết bao..." Bellatrix dùng một loại thanh âm khiến người chán ghét nững nịu nói, "...cậu bé muốn bảo hộ cô bé con sao?"

Bà ta cười lớn.

"Đúng thế nhỉ?" Khóe miệng Lucius hơi hơi nhếch lên, "Tôi chưa bao giờ thấy một thân chủ hôn mê nào có hiệu quả kém như thế! Một cô nhóc cũng có thể cứu tính người. Muốn thi triển ra loại pháp thuật kém cỏi này cũng không dễ dàng chút nào nhỉ, Crouch?"

Crouch tức giận đến đỏ bừng, nhưng Lucius không để ý đến hắn nữa, cũng chẳng có vẻ gì để tâm đến đũa phép của Harry. Ông ấy xoay người, chậm rãi đi về phía dựa của mình, "Tôi đoán đêm nay Hội Phượng Hoàng sẽ biết đứa trẻ vàng của bọn chúng đã biến mất rồi... chuẩn bị đi, khi đêm xuống, chúng ta sẽ hành động!"

"Các người muốn làm gì?" Harry vừa sợ vừa giận nói.

"Các người muốn làm gì?" Bellatrix quái thanh quái khí lặp lại lời Harry, lại bắt đầu điên cuồng mà cười to.

"Chúng ta cần cậu đến Bộ Pháp thuật lấy vài thứ..." Lucius ngồi xuống ghế dựa của mình, mắt hơi híp lại, nhẹ nhàng băng quơ nói, "Đương nhiên là cậu sẽ giúp rồi, đúng không?"

Trong mắt Harry tràn đầy lửa giận.

"Tốt nhất hãy làm theo lời chúng ta! Nếu cậu muốn huyết mạch duy nhất của cha đỡ đầu của mình có gì bất trắc..." Lucius chậm rãi nói, "Chủ Nghĩa Anh Hùng của cậu đương nhiên sẽ không để cho cô bé gặp nguy hiểm chứ, đúng không?"

Harry lui về phía sau, tận lực dùng lưng mình che chở cho tôi.

"Đừng sợ!" Cậu ấy hít sâu, nhẹ giọng nói, "Chúng ta phải chờ thời cơ..."

"Chúng ta phải chờ thời cơ..." Bellatrix cười đến cơ hồ muốn không thở nổi, "Nghe như bọn nhóc chuẩn bị phản kháng này..."

"Đương nhiên, Potter." Lucius nở nụ cười châm chọc, "Nếu cậu cho rằng bản thân có thể đào thoát khỏi hai mươi một người trong khi còn đem theo một người nữa, cậu có thể thử!"

"Expelliarmus!" Crouch lên tiếng, ngay lập tức đũa phép của Harry bị đánh bay đi.

"Cậu làm gì thế, Crouch?" Bellatrix tức giận.

"Như bà chứng kiến." Crouch vẫy vẫy đũa phép, đũa phép của Harry từ trên sàn nhà bay tới tay hắn ta. Hắn liếc Lucius cùng Bellatrix một cái, "Nếu nó không có đũa phép thì nó chẳng làm được gì cả, đúng chứ?"

"Lần trốn mười mấy năm khiến lá gan của cậu càng ngày càng nhỏ đấy!" Bellatrix khinh miệt nói, "Cậu lại sợ hãi một thằng nhóc, Crouch?"

"Còn bà... vì sống ở Azkaban nên bà mới tự đại được?" Crouch lạnh lùng nói, "Tôi nguyện ý luôn cảnh giác trong nhiệm vụ mà chủ nhân giao phó!"

"Được rồi, được rồi." Lucius cười khê một tiếng, nói, "Thế thì... hãy chuẩn bị đi!"

"Jonathan, đưa con nhóc này vào địa lao đi!" Bellatrix ngạo mạn ra lệnh.

"Không! Để con bé ở đó đi!" Lucius dăm chiêu, nói, "Đêm nay chúng ta nên đưa con bé theo!"

"Đưa nó theo? Tôi cho rằng quý ngài cẩn thận Crouch sẽ có ý kiến đấy!" Bellatrix mỉa mai.

"A...." Lucius như bưng tỉnh đại ngộ. Ông xoay người lại, giả mù sa mưa nói, "Chúng ta có thể dùng con bé những khi Potter không nghe lời. Có ý kiến gì không, Crouch?"

"Nếu nó có cần một lời khuyên..." Bellatrix liếm liếm khóe môi, lạnh lùng nói, "Tôi sẽ cho nó thấy con bé này sẽ bị hành hạ như thế nào..."

Đám Tử Thần Thực Tử cười lớn tiếng.

Harry xoay người, ôm chặt lấy tôi, nhìn qua có vẻ như do sợ hãi. Dường tiếng cười của đám Tử Thần Thực Tử để che dấu giọng nói của mình.

"Khi đến Bộ Pháp thuật... tùy cơ ứng biến..."

Tôi phải lắng nghe hết sức chăm chú mới có thể nghe được cậu ấy nói gì, nhưng cũng đủ rồi.

Tôi cũng không thể gạt đầu. Ở tại trang viên Malfoy, căn bản chúng tôi không có bất kỳ cơ hội nào.

Khi đám Tử Thần Thực Tử nói chuyện với nhau, trời tối dần. Khi mặt trăng lên cao, Lucius đứng lên.

"Đi thôi. Rodolphus, Bella, Crabbe, Rabasta, Jugson, Dolohov..." Ông chỉ ra vài người, "Chúng ta đi. Nott, Macnair, mang theo hai đứa nhóc!"

Một Tử Thần Thực Tử có dáng người cao lớn đưa chúng tôi đi vòng vèo, tôi chẳng thể nhớ được mấy ngõ ngách đó. Cuối cùng hắn đưa chúng tôi đến một nơi ở rách nát, đẩy cửa nhỏ ra và đi vào bên trong.

Ngay ngoài cửa, tôi nhìn thấy bọn họ đang đứng trong một đại sảnh rất dài, rực rỡ sắc xanh và vàng, mặt sàn là gỗ tối màu. Trên trần được khảm một ký hiệu hình con công màu xanh có thể đổi màu. Ở chính giữa có một đài phun nước, bên cạnh đài phun nước có một người mặc trang phục an ninh của Bộ pháp thuật đang kinh ngạc nhìn về phía này.

Bellatrix từ trong cửa nhỏ đi ra, không chút ngần ngại dùng đũa phép biến ra một tia sáng xanh chói lòa "Avada Kedavra!"

Người kia vẫn giữ vẻ kinh ngạc, ngã xuống, bất động.

Bella điên cuồng cười lớn, vừa đi vừa công kích những nhân viên an ninh bị kinh động đang chạy đến. Có vài người muốn chống trả nhưng bị những Tử Thần Thực Tử đến sau công kích mà ngã xuống.

Đám Tử Thần Thực Tử kết thúc chiến đấu trong nháy mắt, tôi và Harry thậm chí không kịp tìm ra cơ hội chạy trốn.

Tôi thấy sắc mặt Harry trắng bệch đến dọa người, và tôi nghĩ sắc mặt tôi chắc cũng vậy.

Tôi chưa bao giờ gần cái chết đến thế này.

"Nott, Jugson, Rabasta, Rodolphus!" Lucius Malfoy hạ đũa phép xuống, "Kiểm tra xem còn bảo an không!"

"Xi... đồ chi tay năm ngón!" Một Tử Thần Thực Tử nói thầm, nhưng hắn vẫn cùng ba kẻ khác đi xem xét xung quanh, những người khác lùi tôi và Harry đi vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng chín. Lucius nắm lấy cánh tay của tôi, đũa phép đặt trên cổ tôi. Tôi bị đẩy vào cầu thang tối bên trong, nghe thấy tiếng của đám Tử Thần Thực Tử đi ra ngoài, lập tức lại có thanh âm niệm chú.

"Đi được rồi." Bên ngoài cầu thang có tiếng người.

Tôi và Harry bị đẩy xuống cầu thang, chúng tôi thấy có thi thể bị lôi đi.

Tử Thần Thực Tử lôi kéo chúng tôi đi qua một đại sảnh hình tròn, đi vào một trong những cánh cửa giống hệt nhau, qua một gian phòng có rất nhiều đồng hồ, đến gian phòng cuối cùng.

Nơi này vô cùng yên lặng, có trần rất cao. Có nhiều kệ giá sắp hàng ngay ngắn chỉnh tề, bày rất nhiều quả cầu thủy tinh nhỏ nhỏ.

Bọn chúng dẫn chúng tôi đến trước một cái giá.

"Lấy cái này." Bellatrix nói.

Quả cầu thủy tinh kia dường như đã rất lâu chưa có người chạm vào, đóng một lớp bụi dày, cái nhãn ố vàng ở phía dưới viết:

S.P.T. to A.P.W.B.D.

Chúa tể Hắc ám và Harry Potter

"Cái nào?" Harry nói.

"Cái có viết tên mày!" Bellatrix thô bạo nói.

"Tôi không thấy cái nào có tên tôi cả!" Harry nhìn cái nhãn ố vàng, mờ mịt nói.

"Thế thì..." Bellatrix chuyển động cặp mắt đen láy, "Lấy cái trước mặt mày ấy!"

"Nhưng mà..." Harry chần chừ, "Tại sao các người không tự lấy?"

Tôi hiểu Harry không nhìn thấy tên cậu ấy. Tôi từng được nghe nói đến một loại ma pháp có thể khiến người ta không thể nhìn thấy được đồ vật có liên quan đến người đó. Như vậy, quả cầu thủy tinh này có liên quan đến Harry và Voldemort.

Giống như sự nghi hoặc của Harry, tại sao đám Tử Thần Thực Tử không tự lấy nó? Nếu nói chỉ có người có tên mới có thể lấy nó, thế thì tại sao Voldemort không đích thân đến lấy nó? Ngược lại lại hao tổn tâm cơ lừa gạt Harry đến?

Tôi nhớ rõ tôi từng xem qua truyện cổ của Muggle, quỷ quái thường dùng những thủ đoạn tương tự để lừa gạt con người giao linh hồn mình cho chúng. Tôi không biết quả cầu thủy tinh này là thứ gì nhưng tôi biết Harry tuyệt đối không thể lấy nó giao cho bọn chúng.

Tôi có thể làm cái gì? Tôi nên dùng cách gì để ngăn cản đây?

Phía dưới áo choàng, tôi từ từ hạ tay xuống thắt lưng, cố lấy đứa phép của mình, bất ngờ chạm vào thắt lưng của mình, quả sinh nhật của Draco, có thể mang theo thuốc phòng thân.

Trên đai lưng có tám chỗ gắn tám loại thuốc phân khác nhau, bên phải chính là Phần Ăn thân...

Bellatrix giao hoạt nheo mắt lại. Bà ta lôi tôi từ trong tay Lucius kéo qua, đặt đứa phép lên yết hầu tôi, uy hiếp.

"Lấy!" Bà ta thô bạo nói, "Nếu không mày sẽ thấy..."

Harry cắn chặt răng nhìn nhìn tôi, tay duỗi ra lấy quả cầu thủy tinh.

"Đừng thế..." Bellatrix nhin không được tiến về trước một bước, ôn nhu nói, "Harry, giao nó cho ta nào..."

Chính là lúc này.

Tôi nắm một nắm phần Ăn thân tung lên mình, sau đó nhanh chóng cúi xuống, trốn về phía sau.

Bellatrix nhanh nhẹn lui về phía sau một bước, cảnh giác tránh đi đám bột phần màu vàng, thần tốc bắn về phía chỗ tôi đã cúi xuống một bùa chú khiến người ta hôn mê. Nhưng không trúng.

"Là ai?" Bà ta hỏn hển kêu, thi triển phép thuật lên chỗ trống.

Tôi vội vàng nhảy ra, trốn vào phía bên kia cái giá, cúi thấp đầu, mò mẫm các loại thuốc của mình.

"Mulciber, Crabbe, Dolohov!" Tôi nghe thấy tiếng bà ta ra lệnh, "Tàn ra, đến những lối đi khác, thi chú vào tất cả những chỗ trống!"

Tay tôi ướt đẫm thuốc nước, dùng sức đẩy cái giá nhưng nó không nhúc nhích chút nào. Tôi cắn răng, quyết tâm cao độ, chạy đà mấy bước va vào cái giá.

Cái giá hướng về phía đám Tử Thần Thực Tử và Harry đổ xuống. Lọ thuốc nước rơi trên mặt đất, thuốc tiếp xúc với mặt đất, chỉ trong nháy mắt đã khiến mặt đất vỡ toang. Vô số quả cầu thủy tinh va chạm vào nhau khi cái giá đổ, mảnh vỡ thủy tinh bắn loạn xạ khắp nơi, mấy cái giá cũng bắt đầu đổ theo. Có rất nhiều cái bóng trắng ngà hiện ra trong không trung, tiếng nói từ những cái bóng đó vang vọng trong gian phòng, tiếng đổ vỡ, tiếng la hét... tất cả loạn thành một đoàn.

Tôi dùng hết sức kéo cổ áo của Harry, kéo cậu ấy từ giữa đám Tử Thần Thực Tử đang ngã trái phải ra. Nói thì nói vậy nhưng cũng không tốn sức mấy, còn mặt đất thì vô cùng hỗn loạn.

Vì dùng lực quá mạnh, tôi ngã lún trên mặt đất, đẩy bà vai Harry.

"Chạy! Chạy mau!"

Harry chật vật đứng dậy, vô cùng to gan đoạt lấy đũa phép của tên Tử Thần Thực Tử ngay bên cạnh cậu ấy, nhanh nhẹn tránh thoát khỏi những luồng sáng pháp thuật phóng tới, vừa chạy vừa thi chú vào những lối nhỏ ở hai bên, "Reducto!"

Sau lưng cậu ấy lại càng hỗn loạn hơn nữa.

"Cô điên rồi!" Giữa một loạt các thanh âm như óc, tôi nghe thấy tiếng của Lucius, "Bella! Dừng lại! Chúa tể muốn quả cầu tiên tri, nếu không có nó..."

"Bây giờ còn quả cầu tiên tri gì chứ!" Bellatrix tức giận kêu to, "Harry Potter sắp thoát rồi! Nhanh đuổi theo! Giết con nhóc đó!"

Đám Tử Thần Thực Tử ngã trái ngã phải trên mặt đất. Tôi thừa cơ đứng thẳng người dậy chạy ra khỏi cửa.

Xoay người lại nhìn, đã có vài kẻ đứng dậy đuổi qua bên này.

Tôi mặc kệ là loại thuốc gì, tùy tiện ném mấy lọ lên mặt đất, thoát ra ngoài rồi dùng thần chú khóa cửa lại. Sau đó chạy về hướng sảnh tròn khi nãy.

Harry đang chạy ra từ một cái cửa phòng, nhìn quanh một chút rồi lại mở một cửa khác chạy vào.

"Harry!" Tôi vội vã chạy theo.

"Sylvia?" Harry cảnh giác hỏi.

"Là tớ..." tôi chạm vào cánh tay Harry, thờ dốt.

Harry nắm lấy cánh tay tôi.

"Điên thật!" cậu tức giận nói, "Tớ không tìm thấy cửa ra!"

"Dừng động đây! Đám Tử Thần Thực Tử sắp đuổi kịp rồi!"

"Cậu còn thứ dùng để ẩn thân không?"

"Hết rồi..." tôi vỗ vỗ lồng ngực đang đau đớn, "Lúc tung ra tớ cũng chỉ dính được chút chút, phần Ẩn thân chắc sắp hết hiệu lực rồi! Nghe!"

Ngoài cửa vang lên thanh âm của Tử Thần Thực Tử.

"Tao đi vào cửa này! Bọn mày chia ra đi!" Có người nói rồi hấn đập cửa đi vào.

Harry vẩy đũa phép hấn khiến hấn đập mạnh lên cửa, cánh cửa sập lại. Nhưng hiển nhiên đã khiến những kẻ khác chú ý, cửa bị người ta dùng lực mở ra.

"Thuốc..."

Tôi vội vàng ném ra một lọ thuốc vào người hấn. Ngay lập tức hấn giống như một con cá thiếu nước, mắt mở to trừng trừng, tay ôm cổ lún lún trên mặt đất. Hóa ra là một lọ thuốc giúp bơi lội như cá. Tôi nhanh chóng cho hấn một bùa hôn mê.

Phía bên kia, Harry đã cùng tên Tử Thần Thực Tử vào cuối cùng lún trên mặt đất, đũa phép của hai bên bị ném qua một bên. Trong tình huống như vậy, hiển nhiên dùng cách của Muggle thì tốt hơn là phù thủy. Tôi nhắm vào đầu hấn, cầm đại một cái đồng hồ trên bàn, hung hăng đập xuống.

"A...rất soái đó!" Harry chưa định hồn lại, đứng dậy, mắt nhìn vào cái đồng hồ bị tôi vất trên mặt đất.

Tôi trả đũa phép lại cho cậu ấy, đem đũa phép nhặt được bẻ gãy hết. "Có bao nhiêu cánh cửa bên ngoài?"

"12 cánh cửa!"

"Vậy tỷ lệ chúng ta tìm thấy cửa ra ngay là một trên mười một. Cậu muốn ra ngoài đánh cuộc xem cửa ra ở đâu hay tiếp tục ngồi ở đây?"

Harry nhìn quanh gian phòng này, không có cửa sổ cũng không có chỗ trốn.

"Ra ngoài." Cậu quả quyết nói.

Tôi và Harry chạy ra phòng đi tới viên đại sảnh, nhưng mặt khác một cánh cửa đột ngột địa mở ra, một người nam nhân xuất hiện tại trước cửa, kêu to: "Petri..."

"Hex Deflection (Khô giáp hộ thân)!" Tôi và Harry đồng thời kêu lên. Thần chú bị phản kích trở về, người đàn ông ngã quỵ, thân thể mắc kẹt tại trong khe cửa.

"Ồ đó!" Harry mừng như điên. Tò nhìn theo ngón tay cậu ấy chỉ, phát hiện chỗ người kia xuất hiện chính là cửa ra. Cánh cửa khi này cuối cùng cũng mở ra, Bellatrix, Lucius Malfoy cùng mấy Tử Thần Thực Tử khác chạy ra.

"Cho người này..." Harry hô to, ném quả cầu thủy tinh ra hướng khác.

Đám người Tử Thần Thực Tử kinh hoàng tiếp quả cầu, còn chúng tôi vội vàng chạy đi, theo hành lang chạy vào thang máy.

"Sao cậu lại ném cho bọn chúng?" Tôi thờ dốc hỏi.

"Nếu không chúng ta làm sao chạy thoát được? Yên tâm đi... tớ thấy nó đã vỡ rồi... Sylvia..." Harry thờ dốc nói, "Cậu nói đúng, hiệu quả ẩn thân của cậu sắp hết rồi, tớ đã có thể loáng thoáng thấy cậu rồi... Ah, bọn chúng đuổi kịp rồi hả?"

"Hình như là không... tớ nghĩ bọn mình tạm thời an toàn rồi. Cậu có bột Floo không? Chúng ta nên trực tiếp dùng lò sưởi trong đại sảnh để chạy đi là tốt nhất!" Tôi vén áo choàng lên nhìn thất lưng của mình, chỉ còn hai lọ thuốc.

"Tớ không có... nhưng người ta thường đặt cạnh lò sưởi đấy!" Harry nói

Thang máy “đỉnh” một tiếng rồi dừng lại.

Tôi và Harry đồng khởi thở phào. Harry đi ra trước, còn tôi sau khi ấn những số của tầng khác thì cũng bước ra.

Một đạo thần chú lặng yên đánh trúng tôi. Tôi cảm thấy toàn thân mình cứng đờ, ngã lộn trên mặt đất. Trước mặt tôi, Harry cũng đứng im, cứng ngắc dựa vào tường.

Một người đàn ông từ từ đi ra từ phía sau đài phun nước. Rodolphus Lestrage, hẳn đã cùng với ba người khác bị Lucius sai đi tìm các nhân viên bảo an, lúc này đã quay trở lại.

"Ồ, hai đứa mày chạy thoát từ bên trong?" Hắn ngạc nhiên, từ từ đi tới, "Chúng tao đúng là đã xem nhẹ bọn mày. Tư vị thất bại trong gang tấc như thế nào nhỉ?"

Đó là mùi vị của tuyệt vọng. Tôi đã nghĩ hai chúng tôi đã được an toàn. Chỉ cần thêm ba mươi giây, ba mươi giây thôi là chúng tôi đã có thể rời khỏi đây.

"Một mình tao tóm được bọn mày... Chúa tể sẽ thưởng thưởng thế nào cho tao đây?" Hắn đi đến trước mặt tôi, dùng mũi giày nhẹ nhàng đá đá mặt tôi, "Sẽ rất hậu hĩ sao?"

Mệt mỏi, chán ghét, sợ hãi, tuyệt vọng... tôi ngập chìm trong những cảm xúc tiêu cực ấy. Tôi vô lực nằm trên mặt đất, nhắm mắt lại, không muốn nói thêm bất kỳ điều gì.

"Mày muốn làm gì những đứa trẻ của tao?" Một thanh âm ngập tràn lửa giận vang lên, "Obstacles (Chướng ngại trùng điệp)!"

"Sirius!" Harry kinh hi kêu lên.

Tôi mở mắt, thấy Rodolphus bị một lực mạnh mẽ đánh bay vào tường, mắt cùng mũi chảy máu. Mà ngay tại chỗ không một bóng người khi này, Sirius Black đi tới, trên gương mặt anh tuấn hằm hằm giận dữ.

Sau lưng Sirius, các thanh âm “bóp bóp” liên tục vang lên, rất nhiều thành viên Hội Phượng Hoàng xuất hiện tại đó.

"Tử Thần Thực Tử vẫn còn ở phía dưới!" Harry kích động kêu lên, "Chú Sirius... làm sao chú biết bọn cháu ở đây?"

Rodolphus vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng lại bị Sirius không chút lưu tình dùng một thần chú khác đánh đến bất động.

"Là chúng ta nhận được tin. Chúng ta có biết Voldemort muốn tìm thứ gì đó ở Bộ pháp thuật từ lâu rồi..." Sirius giúp Harry thoát khỏi giam cầm, chớp chớp mắt. "Hermione và Ron cũng phát hiện chuyện kỳ lạ, hai đứa nó thông báo cho McGonagall."

Chú ấy xoay người đi đến trước mặt tôi, quơ quơ đầu phép.

Tôi cảm thấy toàn thân được buông lỏng, đau đớn và mệt mỏi tràn ngập khắp mỗi đốt xương. Sirius do dự, hơi nghiêng người nhưng tôi làm mặt lạnh giả vờ không thấy, cố gắng tự mình đứng dậy.

Sirius ngượng ngừng cười cười, thu tay.

"Hai đứa... có thể kiên trì lâu như vậy..." Chú cười cười, "Làm tốt lắm!"

"Đúng vậy!" Lupin đi tới, nhìn tôi và Harry cười cười, "Việc kế tiếp cứ giao cho chúng tôi! Tonks, Coria, Quincy, Terence, mọi người cùng tôi lục soát xung quanh một chút! Những người khác hãy theo Moody đi xuống phía dưới..."

"Còn tôi?" Sirius vội vàng nói, "Tôi đi với ai?"

"Cậu không ở cùng bọn trẻ sao?" Lupin nói, "Chúng ta cần có người bảo hộ bọn trẻ!"

"Ta..." Sirius nhìn tôi một cái. Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, chuyên chú nhìn Harry. Sirius lắc đầu, "Không được. Cậu nên để người khác bảo hộ bọn trẻ!"

"Chúng ta cũng không thiếu chỗ!" Lupin mỉm cười nói. Giáo sư là một thủ thế, mấy phù thủy trẻ cùng rời đi với Lupin, những người khác đi cùng Moody vào thang máy.

Lúc này, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người chúng tôi. Không khí có chút mất tự nhiên.

Harry nhìn tôi, lại nhìn Sirius.

"Hai người làm gì thế?" Harry ngạc nhiên hỏi, "Vẫn chưa làm hòa được sao? Được rồi, Sylvia... Chiều nay khi kẻ giả dạng bác Weasley nói chú Sirius bị thương chẳng phải cậu đã rất lo lắng sao?"

"Im miệng, Harry!" Tôi đỏ mặt quát.

"Thật sao?" Mắt Sirius sáng rực lên, chú hân hoan nhìn tôi, "Là thật sao Sylvia... Experliamus!"

Chú ấy quát to một tiếng.

Ngay phía kia, tại chỗ Rodolphus bị đánh ngã, hắn đột nhiên nhảy dựng lên, tránh thoát được thần chú này, nhảy đến phía sau cột đá. "Mơ màng ngã xuống đất!"

"Hex Deflection (Khỏi giáp hộ thân)!" Sirius nhanh chóng nhảy sang một bên, vọt đến trước cột đá.

Thang máy đột nhiên "đình" một tiếng. Bellatrix chật vật bước ra.

"Sirius Black!" Bà ta tức giận, rống lên rồi vọt qua, không thèm nhìn đến chúng tôi, liên tục phóng các tia sáng ma pháp về phía Sirius.

"Này, bây giờ là hai đối một rồi!" trên mặt Harry lập tức lộ ra vẻ lo lắng, "Chúng ta phải giúp Sirius!"

Đương nhiên, không cần cậu ấy nói, chúng tôi cũng phải làm như vậy thôi. Tôi nhặt đũa phép của mình rơi trên đất, phát hiện ra dù chỉ là hành động đơn giản như vậy nhưng cũng khó khăn vô cùng. Ma pháp khi này vẫn còn hiệu quả, nó khiến cả người tôi vẫn còn cứng ngắc.

Tôi quay nhìn Harry, hiển nhiên cậu ấy cũng thế.

Sirius sạch sẽ lưu loát hạ gục Rodolphus, xoay người đấu với Bellatrix.

Hiện trong cả gian đại sảnh chỉ còn thanh âm đọ sức của Sirius và Bellatrix. Hai Black, đồng dạng tóc đen dài, diện mạo tương tự nhau. Bọn họ quơ đũa phép của mình như múa kiếm, ánh lửa trên đầu đũa phép bắn khắp nơi.

"Mày giết Rodolphus!" Bà ta hét chói tai, "Mày giết anh ấy!"

"Đúng vậy! Dường như mày quan tâm đến hắn lắm nhỉ?" Sirius đùa cợt nói, "Ngoại trừ câu tạp chủng Voldemort, mày cũng còn quan tâm được người khác à?"

"Câm mồm!" Bellatrix hét lên, "Mày dám dùng cái miệng ti tiện của mày nhắc đến tên Ngài sao? Mày dám dùng đầu lưỡi dơ bẩn của mày làm bẩn tên Ngài, sao mày dám..."

"Như thế nào? Mày vẫn không biết à? Hắn ta chỉ là con lai, mẹ hắn là một Squib, cha hắn là một Muggle..." trên mặt Sirius hiện ra vẻ oán hận cùng chán ghét, "Mà con chó cái như mày lại đưa em trai tao đến trước kẻ vô sỉ đó, mày dắt nó vào con đường chết..."

"Câm mồm, câm mồm, câm mồm!" Bellatrix điên cuồng kêu la.

"Đúng thế, mày còn làm được gì nữa?" Sirius cười nhạo, "Sao mày không đến và giết tao đi?"

Một luồng ánh sáng chói lòa xuất phát từ đầu đũa phép của Bellatrix đánh Sirius nặng nề bay đến phía đầu kia của đại sảnh. Trên gương mặt bà là vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

"Không ai hiểu rõ mày hơn tao, Sirius Black, một Gryffindor chủ nghĩa anh hùng cá nhân ngu xuẩn... Nếu tao giết con gái và con trai đỡ đầu của mày, có phải mày sẽ càng thống khổ hơn, đúng không?"

"Mày dám... Bella!" Sirius gào hét nhảy dựng lên, giống như nổi điên, "Da thịt héo rũ!"

Nhưng bà ta không hề trốn tránh, đũa phép trong tay chỉ thẳng vào tôi.

Tôi sợ hãi thở gấp, liều mạng muốn tránh đi nhưng tay chân lại không theo sai sử, cả thân mình cứng ngắc không thể di động.

Trong nháy mắt, dường như thời gian bị ngưng đọng, tôi nhìn thấy tia sáng đỏ chói lòa bắn về phía tôi.

Tôi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nhưng thật lâu thật lâu, tia sáng đỏ cũng không đánh trúng tôi.

Tôi mở mắt nhìn, cách tôi không xa, Bellatrix nằm trên mặt đất, áo choàng cùng da thịt đen đúa nhũn nhúm giống hệt như một thầy ma.

Và không biết bằng cách nào, Sirius đã vượt qua một khoảng cách dài như thế mà chần trước mặt tôi.

"Sirius!" Harry liều mạng vùng vẫy, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt mở to đầy sợ hãi "Sirius! Sirius!"

"Con không sao chứ?" Sirius chậm rãi nói.

Tôi mờ mịt nhìn chú, mùi máu tràn ngập trong khoang mũi tôi.

Quần áo của chú vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, máu chảy ướt y phục, từ từ chảy xuống, đọng lại thành vũng dưới chân chú rồi từ từ lan ra.

Ánh mắt chú lấp lánh tỏa sáng, sắc mặt lại trắng bệch như giấy, trên mặt mang theo ý cười.

"Con không sao là tốt rồi!"

Ánh mắt chú có hơi uor ướt, vron bàn tay lạnh ngắt ra nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

"Sylvia..."

Sau đó chú ngã xuống, thanh âm ngã xuống nặng nề vang lên.

Người cha anh tuấn nhất thế gian ngã xuống. Cha tôi!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 213: Thanh tỉnh

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Tôi cảm thấy đầu đau muốn vỡ ra. Tôi mở mắt, trông thấy trần nhà màu vàng nhạt. Đèn trần được trang trí bằng mấy sợi dây bạc buông rũ có buộc những con chim nhỏ bằng gỗ nhẹ nhàng xoay tròn.

Tôi mờ mịt nhìn chằm chằm mấy con chim gỗ, đầu óc đặc sệt từ từ chuyển động.

"Cậu dậy rồi sao?" Tôi nghe thấy tiếng của Hermione. Cô nàng lao đến cạnh tôi, khẩn trương nhìn tôi, "Cảm giác như thế nào?"

"Tớ..." Cổ họng tôi khàn đặc dường như không thể nói được, "Tớ..."

"Cổ họng đau?" Ron đưa cái đầu đỏ của cậu ta ra nhìn tôi, ha ha cười, "Một lát nữa các bác sĩ sẽ lấy thuốc tiêu sưng cho cậu."

"Muốn uống nước không? Cậu quả thực đã làm bọn tớ sợ đấy." Hermione oán giận, đưa một ly nước đến cho tôi, "Tớ nghe bọn họ kể cậu đã khóc khàn cả giọng."

"Đúng vậy." Harry đi qua, "Lại ôm chặt không buông chú Sirius. Cuối cùng Tonks đành phải đánh ngất cậu."

Sirius.

Vừa nghe cái tên này, trái tim tôi đau thắt lại.

Tôi nhớ lại chuyện đã xảy ra, Bộ pháp thuật, Từ Thần Thực Từ, quả cầu tiên tri, còn có... Sirius ngã xuống ngay trước mặt tôi..

Có thứ gì đó nghẹn trong cổ họng tôi, khiến tôi không thể thở nổi.

"Sirius..." Tôi muốn xuống giường, "Sirius..."

"Bình tĩnh... bình tĩnh nào..." Hermione vội vàng đỡ tôi, "Chú ấy vẫn ổn! Thật đó!"

Cô ấy cười, trong đôi mắt ngập nước chứa đầy vui vẻ.

Tôi dời mắt nhìn Harry và Ron, họ cũng đang cười.

"Chú ấy ngay bên cạnh cậu đấy!" Cô nói, "Cậu có muốn nhìn chú ấy không?"

Ron và Harry vội vàng dời chỗ, sau lưng họ có một cái giường khác.

Tôi tránh khỏi tay của Hermione, xuống giường, nghiêng ngả lao đảo đi đến cạnh cái giường kia.

Quả thật là Sirius, sắc mặt tái nhợt, vì đau nên chú nhíu mày, tuy vậy nhưng vẫn quật cường mím chặt môi.

Tôi sờ sờ mặt chú. Làn da hơi lạnh, hơi thở mỏng manh, nhưng vẫn còn sống.

Tôi ngồi xuống ghé dựa, không cảm được nước mắt mà khóc.

Tạ ơn ngọn nguồn pháp thuật, tạ ơn tất cả các vị thần tồn tại trên thế giới này, Sirius còn sống, chú ấy không mất mạng vì tôi, tôi vẫn còn cơ hội để cứu vãn mọi chuyện.

Hermione rất hiểu lòng người mà kéo Ron và Harry rời đi, tiện tay khép cửa phòng bệnh lại.

Tôi vừa khóc vừa vờn tay chạm vào gương mặt của chú ấy, đầu ngón tay khẽ chạm vào lông mày chú, nhẹ nhàng vuốt lên mũi và môi chú ấy.

Đây là những đặc điểm mà chúng tôi cùng có.

Tôi chưa bao giờ ý thức rõ ràng như bây giờ, nhận ra rằng người đang nằm yên trước mắt tôi đây vô cùng quan trọng với tôi.

Tôi cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, vì được khóc thoải mái mà cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn, tôi từ từ nằm bên giường của Sirius ngủ thiếp đi. Hình như có ai đó đã đánh thức tôi, cho tôi uống một loại thuốc gì đó rất khó uống, và rồi đưa tôi về giường mình.

Tôi tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối. Lupin đang canh bên cạnh tôi, giáo sư ngồi trên ghế yên lặng đọc sách.

"Có muốn ăn gì không?" Lupin cười cười nhìn tôi, "Molly vừa đem bữa tối đến, có lẽ trò sẽ thích món bánh bà ấy làm."

Tôi ngoan ngoãn gật gật đầu, lập tức nhớ đến: "Mẹ..."

"Trước khi chúng tôi đến Bộ pháp thuật thì Severus đã đưa cô ấy đến nhà Black rồi!" Lupin đứng dậy lấy một cái giỏ lại, "Cô Sadie ở đó cực kỳ an toàn."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, từ từ dựa vào đầu giường, lập tức cảm thấy một nỗi đau mơ hồ, trang viên Sadie, nhà của Blaise và tôi, đã không còn là một nơi an toàn nữa rồi.

Tôi biết hơn một năm qua, Blaise đã tiêu tốn rất nhiều tâm tư cho trang viên Sadie đã xuống cấp kia. Cô dọn dẹp từng căn phòng trong ngôi nhà, trồng lại toàn bộ hoa cỏ đã héo rũ trong sân, trưng bày hoa tươi trong mỗi căn phòng.

Tôi đã nghĩ chúng tôi có thể ở đó mãi mãi, nhưng chỉ vì sự bất cẩn của tôi mà chúng tôi lại phải rời bỏ nơi đó.

"Trò cảm thấy thế nào rồi?" Lupin nhìn thấy thần sắc của tôi thay đổi, "Không khỏe sao?"

"Không phải..." Tôi không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, quay đầu nhìn căn phòng, "Nơi này là Bệnh viện thánh Mungo? Còn bọn Harry đâu?"

"Đúng." Lupin nói, "Bọn chúng đã trở về trường để tham gia tiệc tối rồi. Hôm nay là ngày cuối cùng của năm học rồi!"

Tôi gật gật đầu, lấy một cái bánh từ trong giỏ, từ từ ăn, nghiêng đầu nhìn giường bên cạnh, nhỏ giọng hỏi, "Sao chú ấy vẫn chưa tỉnh?"

"Cậu ấy mất nhiều máu và khá nhiều vết thương khác..." Lupin mỉm cười, "Cậu ấy phải mất nhiều thời gian mới tỉnh lại được."

"Con nghĩ rằng..." Nhớ tới cảnh tượng Sirius cả người toàn máu, tôi lại cảm thấy sợ hãi trong lòng, "Con đã nghĩ rằng..."

"Lúc đó rất đáng sợ đúng không? Khi đó tôi cũng cho rằng Sirius sắp chết rồi." Lupin nhìn về phía Sirius, cười, "Rất hiển nhiên, sinh mệnh lực của cậu ấy

so với chúng ta thì cường hãn hơn nhiều. Và quan trọng nhất là Dumbledore đã đến ngay sau đó. Pháp thuật trị liệu của thầy ấy tuy kém hơn so với các bác sĩ bệnh viện thánh Mungo nhưng tốt hơn chúng ta rất nhiều."

"Giáo sư Dumbledore cũng đến Bộ pháp thuật?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, khi nhận được tin của chúng tôi thì thầy ấy đã đến ngay lập tức." Lupin nói, "Khi thầy ấy biết học trò của mình đang gặp nguy hiểm thì làm sao lại không đến ngay được? Cũng nhờ có giáo sư Dumbledore, chúng ta mới có thể đuổi Voldemort đi được."

Tôi kinh ngạc, bánh trong tay cũng rơi xuống.

"Voldemort... hắn ta cũng đến Bộ pháp thuật?"

"Có lẽ là vì một loại liên kết nào đó mà chúng tôi không biết, hắn ta cảm giác được cái chết của Bellatrix." Lupin đặt quyển sách trong tay qua một bên, bình tĩnh nói, "Voldemort cũng không quan tâm đến tính mạng của đám Tử Thần Thực Tử như thế, nhưng nếu nhất định phải chọn ra một người khiến hắn quan tâm nhất, không thể nghi ngờ chính là Bellatrix. Bà ta học được rất nhiều kiến thức về pháp thuật Hắc Ám của Voldemort, có thể xem bà ta là nửa học trò của hắn. Đương nhiên cũng phải nói đến sức chiến đấu vô cùng cường hãn của bà ta. Sau khi bà ta chết, Voldemort liền rõ ràng kế hoạch của hắn đã thất bại. Chúng tôi tin rằng hắn đã rất phẫn nộ."

"À..." Tôi đột nhiên cảm thấy được tính nghiêm trọng, đặt cái giỏ qua một bên, "Bellatrix đã chết? Con cho rằng ngoại trừ Avada Kedavra thì không còn thần chú giết chóc nào có thể giết người ngay lập tức nữa..."

"Đúng là ngoại trừ Avada Kedavra thì không còn thần chú giết người ngay lập tức..." Lupin mỉm cười nói, "Thần chú mà Sirius thi triển lúc đó cũng không phải tử chú. Nhưng trước đó, trò nên biết bà ta từng bị Sirius đánh trọng thương đến mức phải ở lại phòng cấp cứu dưỡng bệnh một thời gian. Sinh mệnh lực của bà ta không đủ để thừa nhận thần chú của Sirius nữa."

"Thần chú đó..." Tôi còn nhớ rõ hiệu quả đáng sợ của nó. Tôi cẩn thận hỏi, "Sirius có thể bị phiền phức vì đã dùng nó không?"

"Ah, ý trò là cái pháp thuật Hắc ám mà Sirius đã sử dụng sao?" Lupin mỉm cười nói, "Đương nhiên sẽ có chút phiền toái. Nhưng Bộ pháp thuật hiện nay rất hỗn loạn, chẳng ai rảnh rỗi mà đi trừng phạt cậu ấy đâu."

"Bộ pháp thuật rất hỗn loạn?"

"Đúng vậy!" Lupin gật gù đầu, "Nãy giờ chúng ta đã nói chuyện quá lâu rồi! Tôi nghĩ trò cần được nghỉ ngơi. Ngày mai trò có thể xuất viện. Trước khi mọi người trở về nhà, trò và các bạn của trò có thể gặp nhau một chút. Nếu có thắc mắc gì, trò có thể hỏi họ!"

Ngày hôm sau tôi rời khỏi Bệnh viện thánh Mungo, được vài thành viên của Hội Phượng Hoàng hộ tống về nhà Black, bà Weasley và Blaise đứng ngay sau cánh cửa đợi tôi trong lo lắng.

"Cháu đã làm mọi người hoảng sợ lắm đấy! May mắn là cháu vẫn bình an!" Bà Weasley lớn tiếng ồn ào, dùng cánh tay béo mập của mình ôm chầm lấy tôi, "Cháu phải đề cao cảnh giác chứ! Cháu phải biết rằng khi cháu gặp nguy hiểm thì mẹ cháu luôn là người lo lắng nhất!"

Bà lùi lại đằng sau. Blaise đánh giá tôi một phen, thấy tôi không có chỗ nào không ổn thì biểu tình có vẻ nhẹ nhõm.

Thấy Blaise, tôi lại cảm thấy tràn ngập áy náy trong lòng, một thứ cảm giác thật khó chịu.

"Này, sao cháu lại thất thần như thế? Đi đi!" bà Weasley đẩy tôi một cái, "Ta nghĩ hai người có nhiều chuyện muốn nói với nhau."

Tôi do dự một chút, ôm lấy Blaise.

"Con xin lỗi mẹ." Tôi nói. Ngoại trừ xin lỗi, tôi không nghĩ ra điều gì khác.

"Cũng không phải là lỗi của con mà!" Blaise nhẹ nhàng nói. Cô cũng ôm lấy tôi, rồi dắt tôi đi vào bên trong.

"Trang viên của chúng ta... chỉ vì con..." Tôi thì thầm nói, "...vì con mà đó không còn là nơi an toàn nữa rồi..."

"Chỉ là tạm thời thôi mà! Con không nhớ năm đó cách mà nhà Potter đã tránh được tai mắt của Voldemort và đến tận bây giờ nhà Black vẫn chưa bị phát hiện sao?"

"Bùa Trung tín?"

"Đúng vậy! Con cũng biết đạo này tình hình rất hỗn loạn. Qua một thời gian nữa, khi mọi chuyện được sắp xếp xong xuôi..." Blaise mỉm cười hôn lên trán tôi, "...chúng ta có thể trở lại trang viên của chúng ta bất cứ lúc nào!"

Tôi biết mọi chuyện không hề đơn giản như cô đã nói. Khi mối quan hệ của tôi và Sirius bị phơi bày, có phải đám Tử Thần Thực Tử sẽ tấn công trang viên Sadie trước tiên hay không? Khi bọn chúng phát hiện nơi đó không có người nào, có phải sẽ phá hoại mọi thứ không? Thậm chí là cho người mai phục xung quanh chờ người chui đầu vào lưới?

Đây toàn bộ chỉ là giả thiết của tôi, căn cứ vào hiểu biết của tôi về Blaise, căn bản là cô sẽ không làm điều mạo hiểm như thế.

Quyển 4 - Chương 214: Tâm tình

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Tôi rất cao hứng khi thấy Dolly và Mía cũng ở tại nhà Black. Bọn chúng sắp thành hàng, ở cùng chỗ với Kreacher, sự lo lắng hiện rõ trong đôi mắt mở to của chúng, thậm chí Mía đã bắt đầu sụt sịt mũi, tôi phải cam đoan là bản thân không có bất kỳ thương tổn nào mới có thể thoát khỏi chúng nó.

"Con nghĩ Mía và Dolly sẽ ở lại trang viên Sadie." Tôi nhúc nhích, nói.

"Lê ra là thế!" Blaise mỉm cười nói, "Nhưng mà hiệu trưởng Dumbledore đã đồng ý cho ta mang theo chúng đến đây."

"Con lại nghĩ rằng gia đình không thể rời đi ngôi nhà mà chúng phục vụ trong thời gian dài." Tôi nói.

"Mẹ con chúng ta đều ở đây nha. Mẹ và con là gia đình mà chúng phục vụ." Blaise thay tôi cột lại tóc, nói, "Đương nhiên, chúng không thể rời khỏi trang viên Sadie trong thời gian dài nên cứ vài ngày chúng sẽ trở về một lần."

Những thành viên Hội Phượng Hoàng đã hộ tống tôi đã rời đi, nhưng bà Weasley vẫn phải ngồi ở đây một đêm. Tôi vẫn luôn tràn ngập cảm kích với bà Weasley, trong mấy ngày tôi nằm viện, bà luôn làm bạn với Blaise. Sau bữa tối, bà nhanh chóng thúc giục chúng tôi nghỉ ngơi, còn bản thân bà thì cùng đám gia đình làm việc nhà. Kreacher có vẻ căm ghét bà, còn Mía lại có vẻ rất ưa thích bà.

Tôi ôm Blaise, nằm ở trên giường mềm mại, chậm rãi, nói rõ ràng mọi chuyện phát sinh ngày hôm đó. Từ Thần Thực Từ giả trang thành ông Weasley có nhiều điểm đáng nghi nhưng tôi lại không có chút cảnh giác nào. Đến được trang viên Malfoy, chứng tỏ trong đám Từ Thần Thực Từ, Lucius là kẻ nắm quyền. Kẻ oán hận Sirius đến điên cuồng, Bellatrix, bà ta cuối cùng cũng bị giết chết. Tôi và Harry mượn hỗn loạn đào thoát tại Bộ Pháp thuật, nhưng sau đó lại bị bắt lại...

Blaise an tĩnh lắng nghe, sau đó cánh tay ôm tôi lúc buông lỏng lúc xiết chặt. Khi tôi nói đến việc Sirius đã lấy thân mình chặn ma pháp bắn đến tôi, rồi ngã xuống và hôn mê cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh, ánh mắt đã ươn ướt.

"Không phải con có tiếc nuối gì khi ở cạnh mẹ, mẹ biết con yêu mẹ mà..." Tôi chậm rãi nói, "Trước năm thứ tư, con chưa bao giờ hỏi qua thân thể của chúng ta. Con nghĩ nếu mẹ muốn con biết, mẹ sẽ chủ động nói cho con biết. Với những gì chúng ta đã trải qua, con khao khát có được sự yêu thương của cha mẹ hơn bất kỳ ai. Nhưng vì đã có mẹ, nếu con còn ước ao hão huyền nào khác, như vậy con quá tham lam rồi..."

Blaise ừ một tiếng, đặt cằm trên đỉnh đầu tôi, cọ xát, chờ tôi nói tiếp.

Tôi lấy lại bình tĩnh, trong lòng ngực Blaise, lần đầu tiên nói với người khác suy nghĩ thật về Sirius.

"Sirius là chuyện vui và cũng là đã kích ngoài ý muốn... Con chưa từng nghĩ đến việc cha mình chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của mình. Cảm giác của con với chú ấy rất phức tạp, con không thể áp chế chính mình mà vẫn âm thầm dõi theo chú ấy. Con ganh tỵ với Harry, Sirius chỉ là cha đỡ đầu của cậu ấy nhưng chú ấy lại nhiệt tình quan tâm và bảo vệ cậu ấy. Còn con... rõ là con gái ruột của chú ấy nhưng chú ấy chỉ luôn xem con là một 'người bạn nhỏ'..."

Hồi tưởng lại tâm tình của tôi vào lúc đó, tôi không thể không cảm thấy chua xót.

"Con không nghĩ sẽ nói cho chú ấy biết quan hệ của con và chú ấy. Thế giới pháp thuật quá bảo thủ, con riêng cũng là một chuyện vô cùng mất mặt. Thừa nhận bản thân có con riêng là một chuyện không hề tốt đẹp... cũng ảnh hưởng thanh danh của mẹ, mẹ cũng không muốn gặp chú ấy. Cuộc sống mới của chúng ta vừa bắt đầu chưa bao lâu, con không muốn phá hủy toàn bộ. Và lại, ai dám đảm bảo chú ấy sẽ cao hứng khi đột nhiên xuất hiện một cô con gái đã được mười mấy tuổi cơ chứ!"

Mặt khác, con cũng không muốn nói cho chú ấy biết. Nếu chú ấy không biết thì cứ vĩnh viễn không biết đi. Chỉ vì chú ấy là cha ruột của con mà có thể có địa vị ngang bằng với mẹ sao? Chú ấy không hề biết mẹ đã trả giá những gì, chú ấy chưa từng nuôi nấng con ngày nào, chú ấy chỉ cố gắng hiển một con tinh trùng mà thôi! Chú ấy không xứng!

Con bắt đầu cố gắng áp chế sự hấp dẫn cường đại của huyết thống, từ từ rời xa chú ấy. Nhưng đã có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, chú ấy biết được con là huyết mạch của gia tộc Black, chú ấy gọi con là 'con gái nhà Black', thân thiết với con, đối xử tốt với con. Vì vậy con không thể tự chủ được mà thái độ cũng nhẹ nhàng hơn. Cho dù con không chịu thừa nhận, nhưng trên thực tế, con rất vui vẻ với sự bảo vệ âm thầm của chú ấy."

Blaise vẫn an tĩnh lắng nghe.

"Chú ấy anh tuấn lại cường đại, giàu có và yêu thích mạo hiểm. Dù là chú ấy dễ kích động, lỗ mồm, lười biếng và chẳng quan tâm đến ánh mắt người khác... tất cả những thiếu khuyết trong tính cách của chú ấy, con cũng cảm thấy tốt đẹp. Có ai có thể khắc chế được hảo cảm của chính mình với một người như thế đâu... Chính vì vậy mà con đã yêu quý chú ấy như yêu quý cha mình. Con nghĩ con đã bại hoàn toàn trước ma lực của huyết thống rồi. Con thử buông bỏ rối rắm của mình, cố gắng thử cùng ở chung với chú ấy, vụng về biểu đạt hảo cảm của con với chú ấy..."

Tôi tạm dừng một chút. "Đúng lúc này con lại phát hiện, hóa ra chú ấy nghĩ con là con gái chú Regulus."

Blaise an ủi vuốt nhẹ lưng tôi.

"Con nghĩ chú ấy biết. Chú ấy thậm chí nghĩ đến em trai mình nhưng lại không nghĩ đến mình. Con là tự mình đa tình. Vậy mà con lại cảm thấy tủi thân. Con hận bản thân sao lại cảm thấy tủi thân. Con cũng hận chú ấy." Tôi lau nước mắt, "Nếu chú ấy xuất hiện trước mặt con thêm lần nào nữa, con nhất định sẽ dùng những từ ngữ ác độc nhất trên thế gian để nhục mạ chú ấy. Con đã quyết tâm không thêm quan tâm đến chú ấy nữa, và con cũng đã làm như thế. Con nghĩ bản thân đã làm được, cho đến khi..."

"Kẻ giả mạo ông Weasley xuất hiện trước mặt con." Blaise nói.

"Phải... Nghe nói chú ấy bị thương nặng, con quả thật chẳng biết làm gì cả... con không thể suy nghĩ. Khi con và Harry gặp nạn, con cũng chưa từng suy nghĩ đến ý nghĩa của việc này. Đến khi... mẹ biết mà."

Tôi ôm chặt Blaise, không ai nói câu nào.

"Chú ấy dùng chính bản thân ngăn cản pháp thuật bắn về phía con. Thời điểm chú ấy ngã xuống trước mắt con thì con đã thông suốt mọi việc. So với hận chú ấy, con càng yêu quý chú ấy hơn." Tôi nói nhỏ, "Thực xin lỗi, mẹ."

"Vì cái gì con lại nói xin lỗi?" Blaise bình tĩnh hỏi.

"Con biết... Mẹ chán ghét chú ấy, thậm chí căn bản là không muốn cùng chú ấy có vướng mắc gì." Tôi cúi đầu nói, "Nếu con khiến mẹ có cảm giác bị phản bội, con chỉ có thể nói xin lỗi... Chú ấy nguyện chết vì chúng ta... vì con... sau chuyện này, con cũng không thể không tha thứ cho chú ấy..."

Blaise lại hôn lên trán tôi.

"Mẹ làm sao có thể chán ghét ông ta!" Cô mỉm cười, "Trái lại, mẹ vô cùng cảm kích ông ấy..."

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 215: Suy xét

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

"Rốt cuộc con vẫn khiến mẹ phải lo lắng..." Tôi thấp giọng nói.

"Nếu con đã nhận ra được điều này, con yêu, vì vậy đừng để mình gặp phải nguy hiểm nữa nhé! Dù ở trong bất kỳ tình huống nào cũng đừng lơ là cảnh giác, con không thể trông chờ ai đó lúc nào cũng bảo hộ con." Blaise buông tôi ra, lười biếng vắn eo một chút, "Ít nhất trong kỳ nghỉ hè này, mẹ nghĩ con vẫn nên ở yên trong nhà Black!"

"Đương nhiên!" tôi nói, "Mẹ cũng biết mà, con cũng không thích ra ngoài nhiều, và lại con cũng không muốn có phiền phức gì..." Dừng một chút, tôi chần chừ nói, "Còn mẹ..."

"Mẹ ấy à?" Blaise nói, "Đương nhiên mẹ cũng ở đây!"

"Con nghĩ chắc giáo sư Snape sẽ ghét con lắm..." Tôi cau mày, "Không gian riêng của hai người cũng mất luôn rồi..."

"Đương nhiên là không rồi!" Blaise an ủi nói, "Khi anh ấy biết con bị đám Tử Thần Thực Tử bắt đi, anh ấy đã rất lo lắng đấy!"

"Mẹ cũng khoa trương quá rồi!" tôi khẳng định, "Dùng từ 'lo lắng' cho giáo sư Snape là vô cùng không thích hợp!"

"Được rồi, mẹ thừa nhận là có chút khoa trương..." Blaise cười khanh khách, "Nhưng mà con cũng không thể hoài nghi anh ấy không lo lắng cho con!"

"Con không có!" Tôi đảm bảo, "Không có ai hiểu viện trưởng nhà Slytherin là một người sống nội tâm hơn một Slytherin đâu!"

"Ah~" Blaise có vẻ rất hưng phấn, nói.

"Mẹ đừng làm ra vẻ mình không biết như thế!" Tôi giận dữ nói, "Các Slytherin khác cũng giống giáo sư, thích cái gì cũng không chịu nói. Nhưng mà con thấy hình như mẹ rất thích khiêu chiến sự nhẫn nại của giáo sư!"

"Ah, đó là lạc thú giữa những người yêu nhau, con chưa hiểu được đâu!" Blaise cười tít mắt, nói.

"Đúng là tính tình của giáo sư Snape có chút..." Tôi châm chước từ ngữ, "Uhm...không được tự nhiên, nhưng con cũng phải thừa nhận giáo sư rất quan tâm con. Chẳng hạn như lần đầu bị thương ở Hogwarts hoặc là lúc ma lực bạo động rồi sau đó...Có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng giáo sư luôn xuất hiện lúc quan trọng nhất. Có đôi lúc con cũng có sợ giáo sư nhưng có lẽ từ rất lâu rồi, con cảm thấy giáo sư là người rất đáng tin..."

Tôi thấy ý cười trên gương mặt Blaise, "Con có nói chưa nh? Con rất vui mừng nếu giáo sư trở thành cha dượng của con!"

"Nếu con nói cho anh ấy biết suy nghĩ của con..." Blaise nói, "Mẹ nghĩ anh ấy cũng sẽ rất cao hứng."

"Con không làm thế đâu...chuyện này bỏ qua đi..." Tôi ngượng ngùng.

"Được rồi, vậy thì chúng ta không cần tiếp tục thảo luận về người yêu của mẹ nữa!" Blaise mỉm cười, "Chúng ta nói về chuyện của con đi!"

"Con?"

"Bạn trai nhỏ của con!"

Tôi cảm thấy cả người trở nên nặng nề.

"Chuyện này...thật ra cũng không có gì đáng nói..." Tôi miễn cưỡng cười cười.

Sau khi tỉnh lại tại Bệnh viện thánh Mungo, tôi không nghĩ đến cậu ấy. Không, phải nói là tôi không nghĩ mà là cố tình không nghĩ đến cậu ấy.

"Con vẫn chưa biết nh? Bọn họ không bắt được Lucius Malfoy tại Bộ Pháp thuật nhưng ông ta vẫn bị bắt, lúc đó con vẫn chưa tỉnh. Tháng này sẽ tiến hành xét xử ông ta." Blaise bình tĩnh nhìn tôi.

Sau một lúc trầm mặc, cuối cùng tôi lên tiếng, "Con cảm thấy rất hỗn loạn...con phải suy nghĩ đã..."

Blaise gật gật đầu.

"Mẹ hy vọng con có thể thông suốt. Con không cần gây áp lực cho chính mình, dù con làm bất kỳ điều gì, mẹ sẽ luôn ủng hộ con!" Cô hôn tôi, "Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon." Tôi đáp lời.

Blaise tắt đèn. Tôi xoay người lại, trong bóng tối, tôi vẫn mở mắt, chẳng có chút buồn ngủ nào.

Tôi không phải là một phù thủy nhóc con được nghe kể về tội ác của đám Tử Thần Thực Tử. Nhưng tôi có thể hiểu những phù thủy biết rõ chân tướng chán ghét và e ngại Lucius Malfoy đến mức nào. Giống như khi đám người Muggle biết rõ có tên tội phạm giết người điên cuồng, một kẻ khủng bố nguy hiểm sống ngay bên cạnh mình nhưng lại chẳng có đủ bằng chứng để tổng hấn vào tù.

Tôi vốn biết Lucius Malfoy là một Tử Thần Thực Tử. Nhưng mãi cho đến hôm đó, khi trông thấy ông ấy tại trang viên Malfoy, tôi mới chân chính hiểu rõ ý nghĩa của từ đó. Khi đó, tôi đã vô cùng sợ hãi, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào ông ấy.

Blaise nói Lucius Malfoy bị bắt, ngay lúc đó, tôi cảm thấy nhẹ nhõm và vô cùng may mắn, dù rằng tôi biết Draco sẽ khổ sở thế nào.

Tôi biết Draco không giống cha cậu ấy, tôi cũng từng nói với bọn Harry, cậu ấy không muốn đi theo người kia như cha mình.

Dù Lucius Malfoy có là ác nhân không thể tha thứ nhưng cũng là cha của Draco, cậu ấy vĩnh viễn không có khả năng bỏ mặc ông ấy.

Blaise luôn luôn là người mẹ tâm lý, cô sớm biết tình cảm của tôi và Draco nhưng cũng không hề can thiệp, tựa như cô hoàn toàn tin tưởng vào tôi.

Nhưng tối hôm nay, cho dù cô không nói rõ ý nghĩ của mình, cô hy vọng tôi có thể suy nghĩ lại. Quan hệ của tôi và Draco giống như tiết mục xiếc đi dây, mà việc tôi gặp nguy hiểm chính là việc cô không thể bỏ qua.

Tôi xoay lưng về phía cô, vô thức nhìn ra cửa sổ, từ khe hở giữa tấm rèm, tôi có thể thấy ánh trăng bạc chiếu trên sàn nhà. Nội tâm của tôi hoàn toàn rối rắm.

Tôi, giáo sư Snape và Sirius, Draco và cha cậu ấy, chưa bao giờ tôi lại nhận thức rõ ràng như hôm nay, chúng tôi ở hai bên đối địch.

Trước kia, tôi và Draco chưa từng nghĩ đến việc che dấu mối quan hệ tình cảm của chúng tôi, đây là công khai nhưng cũng là sơ suất của chúng tôi.

Chúng tôi chắc chắn chỉ cần không nhắc đến thì mối quan hệ của tôi và Sirius sẽ không bị bất kỳ kẻ nào biết được, là vốn là như thế.

Trong lớp tôi, tôi biết có vài Slytherin là con của Tử Thần Thực Tử. Nếu bọn họ vô tình nhắc đến quan hệ của tôi và Draco trong lúc nói chuyện với cha mẹ họ thì sao?

Tôi sẽ đem lại cho cậu ấy phiền toái không thể tưởng tượng được.

Hôm đó, tôi đã bảo đảm với Draco, tôi chỉ rời đi khoảng ba giờ. Nhưng từ khi rời khỏi trường học đến giờ, chúng tôi chưa hề liên lạc với nhau. Tôi không biết bây giờ cậu ấy đang làm gì.

Cám ơn một điều rằng những người bên cạnh tôi dù sao cũng rất hiểu lòng người, dù là Harry không có cách nào chung sống hòa bình được với Draco, cũng rất tôn trọng mà không can thiệp vào mối quan hệ của chúng tôi. Đúng vậy, đến hiện tại, cuối cùng tôi cũng đã cảm nhận được tính nghiêm trọng mà mối quan hệ này mang lại cho chúng tôi...

Và cho tới hôm nay, tôi mới có thể cảm nhận được Draco đã bắt an đến đường nào. Áp lực mà cậu ấy gặp phải lớn hơn tôi rất nhiều. Không thể nói tôi không xúc động.

Ngoại trừ Draco, tôi có thể tìm được ai yêu tôi như vậy sao? Vì đảm bảo cho sự an toàn của tôi, cậu ấy còn kiên trì muốn xác lập khế ước linh hồn với tôi...

Tâm tình của tôi rối bời, cho đến lúc trời bắt đầu sáng mới chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 216: Gián điệp của Hội Phượng Hoàng

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Chạng vạng ngày hôm sau, tôi đi qua dãy hành lang dài, chuẩn bị vào bếp hỗ trợ Blaise và bà Weasley, cửa nhà Black được mở ra, có rất nhiều tóc đỏ tràn vào, à thì có lẽ không nhiều như vậy, nhưng mà con cái nhà Weasley có thể khiến người ta có loại ảo giác này.

"Được rồi mấy đứa!" một người đàn ông cao ráo cởi mũ xuống và treo lên, lộ ra mái tóc đỏ, nhìn không được mà ngắt lời cặp sinh đôi đang đấu võ mồm không biết mệt, "Ba cảm thấy được ít nhất lúc vào cửa mấy đứa nên giữ yên lặng chứ! Cãi nhau suốt trên đường đi rồi."

Ông ấy quay đầu, thấy tôi, "Ah...ta đoán cháu chắc là Sylvia Hopper! Rất vui khi được gặp cháu, Harry nói cho ta rất nhiều chuyện của cháu..."

Diện mạo này để lại bóng ma khá lớn cho tôi, tôi không nhìn được mà lùi về sau vài bước.

Cặp sinh đôi cười lớn.

"Con nghĩ cô bé hiện tại đang sợ ba đó!"

"Vẫn còn bị dọa sợ, cô bé đáng thương!"

Hai thiếu niên tóc đỏ tiến lại gần tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới với vẻ hân hoan.

"Vậy mà em có thể tay không chạy thoát khỏi tay lũ Tử Thần Thực Tử mà bình yên vô sự!"

"Harry được gọi là đứa trẻ sống sót vì nó chạy thoát khỏi tay của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó!"

"Em không lợi hại được như thế nhưng mà ít nhất bọn anh nghĩ có thể gọi em là..."

"Cô bé sống sót từ trong tay Tử Thần Thực Tử!"

"Đúng! Như vậy là tốt lắm rồi!"

"Xin tiếp nhận lòng tôn kính của chúng tôi..." hai kẻ sinh đôi rất khoa trương mà cởi mũ và hành lễ, đồng thanh, "...cô bé sống sót!"

"Im miệng, George, Fred!" Bà Weasley từ trong bếp đi ra, tay cầm cái muôi quơ quơ, bà gào lên, "Đây không phải là việc có thể đùa giỡn!"

"Ài, má à! Những câu nói đùa luôn luôn quan trọng, chúng có thể giảm bớt u sầu, an ủi nhân sinh..."

Tôi gật đầu chào Ginny và Ron Weasley, có chút thất vọng khi không thấy Harry và Hermione.

"Chỉ có mọi người?" Tôi hỏi, "Harry và Hermione đâu?"

"Hai người họ cũng muốn đến nhưng thành viên của Hội Phượng Hoàng - người phụ trách hộ tống họ cho rằng việc này rất phiền toái!" Ron bày ra vẻ đau khổ, đi qua ngồi vào một cái ghế, "Họ nhờ tôi đưa cái này cho cậu! Phiếu điểm!" Cậu ta lấy từ trong túi áo nhần nhúm của mình ra vài tờ giấy, đưa cho tôi, nhếch nhếch miệng, "Thành tích của cậu vẫn rất tốt. Còn đó là bài tập các giáo sư giao cho cậu!"

"Cảm ơn." Tôi nhận lấy chúng, có chút buồn bã lên tiếng.

Cậu ta nhìn nhìn tôi, dường như là đang cố an ủi tôi, "Tôi đã là hai tuần lễ, Harry sẽ đến đây! Cậu cũng biết đó, Harry phải về nhà di dưỡng cậu ta ở một thời gian, mà Hermione phải về nhà với cha mẹ của cô ấy. Uhm... nếu cậu có chuyện gì cần nhắc, tôi có thể giúp cậu, nhà tôi có gắn số điện báo."

"Rất cảm ơn! Nhưng mà," tôi có chút không chắc chắn, "Ý cậu là điện thoại?"

"Uhm... nghe qua thì có vẻ không khác lắm! Tên của Muggle mà..." Ron lẩm bẩm. Mặt cậu ta đỏ gần bằng mái tóc của mình rồi.

"Mẹ không thể tin nổi! Đây là phiếu điểm của hai đứa?" Cách chúng tôi không xa, bà Weasley đang nổi giận đùng đùng, "Khi Bill tốt nghiệp có mười một điểm O, Charles là mười cái, Percy toàn bộ! Còn hai đứa..."

"Được rồi, Molly!" Ông Weasley nói sang chuyện khác, "Bữa tối đã có chưa? Bọn nhỏ đều đã đói bụng..."

Bà Weasley trừng mắt nhìn cặp sinh đôi rồi mới xoay người đi vào bếp, "Được rồi! Tôi sẽ giới thiệu cho ông biết Blaise, mẹ của Sylvia! Ginny, vào bếp giúp mẹ một tay!"

Cặp sinh đôi nháy nháy mắt, vui vẻ chui vào một căn phòng gần đấy. Ginny theo cha mẹ vào bếp. Lầu một lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ còn tôi và Ron Weasley.

Tôi ngồi đối diện cậu ta, khó khăn mà cười với cậu ta một cái. Sự yên tĩnh quý dị này khiến người ta bất an, không có Harry và Hermione, tôi và cậu ta dường như không thể tìm được chuyện gì để nói cả.

"À..." Ron lên tiếng, "Hai ngày nay chú Sirius thế nào rồi?"

"Hôm nay tôi chưa thấy chú ấy!" tôi chần chờ nói, "Nhưng mà hôm qua lúc đi thăm chú ấy thì vẫn tốt. Có lẽ lúc Harry đến thì chú ấy đã xuất viện rồi. Giáo sư Lupin có nói là pháp thuật của Bellatrix có đem lại chút rắc rối nhỏ!"

"À... Nhật Báo Tiên Tri có nói Bộ Pháp thuật chuẩn bị khởi tố chú ấy vì chú ấy dùng pháp thuật Hắc Ám." Nhắc đến việc này, Ron có vẻ rất hưng phấn, vì hưng phấn mà mặt mày đỏ lên, vui vẻ hoa tay múa chân, "Nhưng mà sau đó thư khiển trách tràn đến muốn nhấn chìm cả Bộ và tòa soạn luôn. Mọi người đều nói người anh hùng đã chống lại Tử Thần Thực Tử và đang nằm trong bệnh viện thì không đáng chịu đối xử như vậy! Aha! Khi Tuần san Phù thủy đăng tấm ảnh chụp hiện trường có kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy lên, tất cả mọi người đều kinh hoàng, họ sẽ chẳng tin Nhật Báo Tiên Tri nữa đâu! Đám Tử Thần Thực Tử lần này trái lại gặp xui xẻo, sơ sơ ở Bộ pháp thuật cũng có hơn mười tên, cả Lucius Malfoy cũng ở trong đó..."

Cậu ta tạm dừng một lát, lén lút nhìn về phía tôi, chần chờ nói, "À... chuyện này..."

"Không cần lo lắng như vậy! Tôi hẹn hò với con trai của ông ta chứ không phải ông ta!" Tôi tức giận nói. Được lắm, cậu ta cứ vĩnh viễn duy trì phong cách hủn nút của mình đi thì hơn.

Hậm hực một phen, tôi quyết đoán nói sang chuyện khác, "Cha cậu với tên Tử Thần Thực Tử hôm đó giống nhau như đúc. Vừa rồi thấy ông ấy, tôi quá thực hoảng sợ."

"Đương nhiên rồi!" Ron hồ nghi nhìn tôi, "Tử Thần Thực Tử uống thuốc Đa dịch có chứa tóc của ông ấy. Cậu không phải cũng biết công hiệu của thứ này sao?"

Tôi hơi hơi ho khan một phen. "À... tôi chỉ tò mò... làm sao cậu và Hermione phát hiện ra hẳn không phải là cha cậu?"

"Đúng là khi đó hẳn ta có chút kỳ lạ..." Ron vò tóc, "...nhưng bọn này không có hoài nghi hẳn ta!"

Tôi kinh ngạc.

"Các cậu không phát hiện?" Tôi thử chứng thực suy nghĩ của mình, "Như vậy, tin tức của tôi và Harry, không phải do hai cậu báo cho Hội Phượng hoàng?"

"Thật đáng tiếc, nhưng đúng là không phải bọn này." Ron chắc chắn nói.

"Như thế... sẽ là ai?" Tôi thì thảo tự hỏi, "Giáo sư Snape không có mặt ở đó! Như vậy là ai đã thông báo cho hội Phượng hoàng? Để Blaise an toàn thoát đi, như vậy ngoại trừ giáo sư Snape, Hội Phượng hoàng còn có một Tử Thần Thực Tử khác làm gián điệp?"

"Chuyện này tôi chưa nghe nói đến." Ron bày tỏ, "Có thể là có ai đó lỡ miệng nói với giáo sư Snape. Hoặc là chính kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã nói cho ông ấy biết!"

"Không! Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sẽ không làm thế! Hắn sẽ không đem chi tiết nhiệm vụ nói cho một Tử Thần Thực Tử không liên quan đến nhiệm vụ. Mà các Tử Thần Thực Tử thì có mâu thuẫn, đề phòng lẫn nhau..." Tôi quả quyết nói, "Nếu không phải cố ý, thời gian hôm đó cũng sẽ không trùng khớp đến thế. Nhất định có một người. Một người có địa vị trong đám Tử Thần Thực Tử... một người có mặt trong ngày hôm đó... Một người thông minh, ở trong một khoảng thời gian ngắn, không khiến ai nghi ngờ chính mình, âm thầm thông báo cho Hội Phượng hoàng..."

Trong lòng tôi chậm rãi hiện lên một người...

"Bạn nói xem..." tôi cẩn thận trung cầu ý kiến của Ron, "Có thể là... Lucius Malfoy không?"

Ron hoảng sợ há hốc miệng.

"Bạn đang nói đùa, đúng không? Nhất định là đang đùa." Cậu ta kiên định nói, "Lucius Malfoy? Ông ta là tâm phúc thân cận nhất của kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy! Cậu có biết ông ta đã từng giết rất nhiều phù thủy và Muggle vô tội không? Cậu có biết gia tộc Malfoy là những kẻ theo chủ nghĩa thuần huyết cực đoan không? Ông ta là gián điệp của Hội Phượng Hoàng? Tôi thà tin Merlin có thể tái sinh còn khả thi hơn!"

Một người tàn ác như vậy, tôi cũng nguyên tin là Merlin tái sinh còn có khả năng hơn.

Bạn đang đọc truyện [*Động Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 217

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyến

Bọn trẻ nhà Weasley ở lại nhà Black một đêm. Vừa rạng sáng ngày hôm sau, ông Weasley đưa bọn họ rời khỏi, bà Weasley cũng đi cùng. Cho dù bọn họ là bà con xa với Sirius nhưng đây cũng không phải nhà của bọn họ, mà bà Weasley cũng còn nhiều việc nhà phải lo.

Trước khi đi, bà Weasley đã bận rộn cả đêm trong bếp, làm nguyên một ổ lớn bánh thịt đặc biệt nhà Weasley, giống như là cho dù có ba gia đình sẵn sàng phục vụ thì tôi và Blaise cũng sẽ thiếu ăn vậy đó. Tôi tự mình lấy mình làm vật tham chiếu, thực ra thì mẹ tôi vẫn vô cùng quyền rũ nhưng không thể phủ nhận một việc, mẹ tôi chưa bao giờ có dáng người thon thả cả.

Đối với việc Harry và Hermione không thể đến, mấy ngày đầu tôi cũng có phần vô cùng bất mãn, nhưng chút bất mãn nho nhỏ của tôi cũng nhanh chóng tan biến. Mỗi thành viên Hội Phượng Hoàng ghé qua tổng bộ đều rất vội vã, gương mặt đầy bụi và mệt mỏi, quả thật là bận tới mức. Chắc chắn chẳng có dư người để hộ tống một đám phù thủy nhóc con hội họp đâu. Nếu dưới tình hình như vậy mà chúng tôi còn có những hành động không cần thiết thì chứng tỏ chúng tôi cũng quá thiếu suy nghĩ và tùy hứng rồi.

Bọn họ luôn luôn xuất hiện vào lúc nửa đêm với áo choàng lữ hành, yên lặng vào nhà ăn, nơi mà tạm thời đảm nhiệm chức danh “phòng họp”, bàn bạc một chút, rồi trước khi mặt trời mọc lại vội vã rời đi.

Có đôi khi cũng sẽ gặp vài người vào ban ngày, nhưng tuyệt đối sẽ không thể gặp giáo sư Snape vào thời điểm này, làm gián điệp của Hội Phượng Hoàng, không ai có thể bận rộn hơn giáo sư.

Nhưng may mắn, ông ấy và Blaise cũng không giống tôi lo lắng, không thể gặp nhau. Có mấy đêm, sau cuộc họp, tôi thấy Blaise và giáo sư đứng trong nơi khuất của phòng họp, nhỏ giọng nói gì đó.

Nhưng mà sau khi bà Weasley rời khỏi, phần lớn thời gian trong ngày, tại tòa biệt thự cổ kính âm u này cũng chỉ có tôi và Blaise.

Đối với Blaise, Kreacher vẫn rất tôn kính, là một gia đình giàu kinh nghiệm, phục vụ cả đời cho một gia tộc quý tộc giàu có quyền lực, nó vẫn vô cùng ân cần, biểu hiện vô cùng lễ phép và tôn trọng cô.

Điều khiến tôi tiếc nuối chính là nó cùng với Dolly, cũng là một gia đình giàu kinh nghiệm, ở chung vô cùng không hòa hợp. Là một gia đình có thể lấy việc phục vụ chủ nhân chu đáo làm kiêu hãnh, Dolly làm việc vô cùng chu đáo. Nhưng với Kreacher mà nói thì có một gia đình từ một gia đình khác xâm nhập vào lãnh địa của nó làm cho bản năng gia đình của nó cảm thấy bị đe dọa nghiêm trọng.

Mà Mía thì... tôi dám cược rằng cô nhóc ngốc nghếch đó chẳng thể nào nhận ra được điều gì hết.

Vì hai gia đình luôn âm thầm phân cao thấp mà nhà Black có thể nói là biến hóa từng ngày. Gia cụ và vật trang trí cũ kỹ bây giờ thì trông mới toanh và

sạch sẽ, ngay cả tay vịn cầu thang cũng được lau kỹ đến mức sáng lấp lánh luôn. Tôi nghĩ cho dù là Merlin có đích thân đến cũng chẳng thể tìm ra được hạt bụi nào còn sót lại đâu.

Cảm tạ Merlin, cho dù nhà Black được bảo vệ bởi Bùa trung tính nhưng cũng không ảnh hưởng đến đám cú mèo đưa thư. Trong khoảng thời gian bị ngăn cách này, tôi chỉ còn có thể dựa vào báo chí mới biết được tình hình bên ngoài thôi.

Giống như Ron đã nói, không rõ là ai đã chụp được ảnh Voldemort chiến đấu tại Bộ Pháp thuật lại còn đăng lên tạp chí. Sau đó có người đã chứng thực, họ nhận được cảnh báo có kẻ xâm nhập từ ma pháp bảo hộ, Bộ trưởng Fudge và các nhân viên khác đã vội vàng đến và tận mắt trông thấy hắn.

Lúc này, việc Bộ Pháp thuật đã lâm vào khủng hoảng trầm trọng khi dân chúng cho rằng họ đã che giấu sự thật, khiến họ tin tưởng vào một sự yên bình giả tạo. Nhưng mà không ai khủng hoảng hơn Fudge, ông ta dường như sợ đến vỡ mật. Vài ngày sau, ông ta phải công khai lên tiếng, vô cùng đau khổ mà thừa nhận bản thân đã quá mức vô đoán, phạm phải sai lầm và tuyên bố từ chức. Có vẻ như ông ta đã phải khẩn cấp buông bỏ vị trí quyền lực mà ông ta đã cố chấp thậm chí không từ thủ đoạn để giữ này.

Tù nhân Azkaban vượt ngục với quy mô lớn, và người ta đã phát hiện ra không biết bằng cách nào đó, các Giám ngục đã gia nhập vào trận doanh của Voldemort. Vì vậy trước khi bắt được đám tội phạm đó, có lẽ việc đầu tiên họ cần làm chính là tìm được các giám ngục khác. Nhưng tin tức mà giới phù thủy được nghe nhiều nhất chính là đám tội phạm kia đã quay trở lại nhóm Tử Thần Thực Tử và đã hoạt động gần như là công khai, cũng đã tạo ra vài sự kiện đẫm máu.

Điều khiến người ta tiếc nuối chính là Bộ pháp thuật, lẽ ra hiện tại chính là lúc nên gánh vác trách nhiệm bảo vệ thế giới pháp thuật, thế nhưng chính nó lại đang chìm trong mớ hỗn loạn. Trong thời kỳ yên bình giả tạo, có thể là còn sớm hơn thế, đã có Tử Thần Thực Tử xâm nhập thành công vào Bộ và còn nắm giữ những chức vụ quan trọng. Chưa kể đến việc có người tố cáo Lucius Malfoy, bị kết tội là Tử Thần Thực Tử, có mối quan hệ rất tốt với Bộ trưởng tiền nhiệm Fudge.

Các quan chức trong Bộ bây giờ như rấn mất đầu. Nhưng trong sự hoài nghi và hỗn loạn ấy, cuối cùng họ cũng đi đến một quyết định chung, Hội nghị bầu cử Bộ trưởng lâm thời sẽ được tổ chức sau một tuần nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 218: Làm lại từ đầu

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Trước Hội nghị bầu cử Bộ trưởng lâm thời, trong sự hộ tống tầng tầng lớp lớp của thành viên Hội Phượng Hoàng, Harry cũng đã đến nhà Black. Tôi dám khẳng định sự nhiệt tình chưa từng có mà tôi dành cho cậu ấy sẽ khiến cậu ấy khó hiểu.

"À phải... đúng là tớ có gầy chút..." Harry lấp bắp nói, "Cậu cũng biết là dựng tớ cũng không phải là loại người muốn người khác cảm thấy thoải mái, mà lần này tớ cũng chẳng phải chịu ngược đãi gì cả. Di tớ vốn cũng có chút liên hệ với thế giới pháp thuật, cho nên bà ấy hẳn là biết được..." Khóe miệng của cậu nhếch lên đầy châm chọc, "...tâm quan trọng của tớ. Nhưng mà mới ở nhà Dursley được hai tuần đã được ra ngoài, chuyện này thật qua tuyệt vời đi!"

"Quả thật rất tuyệt." Tôi kéo cậu ấy đến cạnh ghế dựa, "Tớ cũng thấy thế. Máy hôm nay tớ nhầm chán đến điên rồi, có cậu để nói chuyện là quá tốt rồi!"

"Tớ lại nghĩ trong số tất cả những người tớ quen biết, chỉ có cậu là giống Rapunzel nhất!" Harry ngạc nhiên nói.

"Cái gì?" Tôi nói.

Harry nhún nhún vai. "Cho dù có nhốt cậu trong tháp mười mấy năm thì chỉ cần có sách thì cậu cũng vẫn có thể ở yên trong đó."

"Nếu là như trước kia thì có thể là vậy." Tôi thờ dãi, "Nhưng mà sau khi xảy ra một đồng chuyện thì tớ cũng không thờ ơ nổi nữa... Vì vậy nguyên cả một thư phòng Black toàn sách tớ cũng không có tâm trạng đọc. Và bây giờ thì tớ chỉ có thể dựa vào báo chí để biết được tin tức bên ngoài thôi..."

"Vài ngày nữa Hermione cũng sẽ tới." Harry nói với vẻ tràn ngập chờ mong, "Đến lúc đó ở đây cũng sẽ náo nhiệt hơn rồi! Nhưng mà... tóc cậu sao thế Sylvia?"

Tôi cười cười, "Đẹp không? Tớ mới nhờ Blaise cắt mấy hôm trước đấy!"

"Nhìn qua cũng không tệ lắm!" Harry nhìn mái tóc của tôi đầy hâm mộ, "Tớ vĩnh viễn cũng chẳng thể làm tóc gọn gàng hơn được. Nhưng mà sao cậu lại cắt tóc?"

"Có thể vì tớ không muốn bị người ta kéo tóc nữa..." Tôi nói ngắn gọn

"Này..." Harry nói, "Bellatrix đã chết."

"Nhưng những kẻ khác vẫn chưa chết! Và bọn họ cũng chẳng kiêng nể gì cả đâu!"

"Sao thế?" Harry hỏi, "Bọn chúng đã làm gì? Hai tuần qua tớ mù tịt thông tin luôn..."

"Nói ra thì phiền lắm! Báo cũ tớ để trong thư phòng ấy, lát nữa cậu có thể lấy xem!" Tôi nói, "Nhưng mà vấn đề sau hãy đi. Giờ chúng ta đi ăn cơm đi! Cậu có thể gặp Blaise đây!"

Hermione đến. Và khi nghe hai trong ba người của tam giác vàng Gryffindor sẽ tụ tập tại nhà Black, đương nhiên Ron cũng không chịu an phận ngồi ngốc ở trong nhà mà theo chân Hermione đến đây. Hội Phượng Hoàng, hoặc là nói Dumbledore đã rất nhân từ mà chấp thuận, nếu chỗ này đã có thể đảm bảo an toàn cho ba phù thủy nhỏ thì thêm một đứa nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Khi họ đến, tôi vừa nhận được số mới của Nhật Báo Tiên Tri và đang đi lên lầu ba. Tôi trông thấy Hermione vừa ôm Harry, đứng ở đầu cầu thang tầng hai và cô ấy hét toáng lên khi vừa trông thấy tôi.

"Trời ạ!" Cô nói với vẻ 'không thể tin được', "Tóc cậu..."

Tuy tôi không cảm thấy chuyện tôi cắt tóc có gì khiến người khác kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

"Sao thế?" Tôi cầm lấy một lọn tóc xoắn của mình, ngượng ngùng hỏi, "Harry nói là đẹp mà..."

"Đúng vậy! Rất đẹp!" Ron lộ đầu ra từ phía sau một đồng loạn thất bát tao mà cậu ta đang ôm theo: một lồng chim, một chồng sách vở cao ngất, giấy da dê, cùng vài thứ vớ vẩn gì đó, có vẻ như chúng sắp đổ rồi.

Hermione nhú mồm nhìn cậu ta. "Rất giống kiểu tóc của con trai đó! Cho dù là Muggle, cũng có rất ít cô gái nào chịu cắt ngắn như thế đâu!"

"Trông rất có tinh thần mà..." Ron nhún nhún vai, ngoại hình này khiến tâm cậu ta có chút động đậy đó. Harry vội vàng chữa lời giúp cậu ta, "Rất hợp với cậu ấy!"

"Bọn con trai các cậu chẳng biết gì hết!" Hermione nói, "Vì hợp nên mới không tốt!"

Cô nàng vắt đồ đang ôm trong tay vào chung với cái đồng đồ khổng lồ của Ron, tiến về phía tôi quan sát đánh giá tôi.

"Này... không chỉ có kiểu tóc!" cô nhận xét, biểu tình khá giống bà Weasley, "Cậu gầy đi!"

"Là sao?" Tôi hỏi.

"Gần đây cậu có soi gương không Sylvia?" Hermione bi ai nói, "Chút thịt trên mặt cậu đâu rồi? Đường cong của cậu đâu? Cậu chẳng còn giống con gái nữa rồi..."

"Tệ như vậy sao?" Tôi háng giọng một chút. Quả là nhận xét này chẳng thể khiến người ta cao hứng nổi. Harry cười cười với tôi.

"Cách xa Sylvia ra đi Hermione!" Ron cẩn thận đặt đồng đồ lộn xộn xuống bàn trong phòng khách, ngồi phịch xuống ghế sofa, thở hắt hắt.

Tôi áy náy nhìn lồng chim bị sách vở chèn ép nghiêng hẳn về một bên, Pigwidgeon và Gadda phần nọ vượt cánh của chúng trong lồng. Gadda đáng thương, cho đến tận lúc tôi trông thấy Hedwig, tôi thậm chí chẳng nhớ đến nó, và có vẻ Hermione đã chăm sóc nó rất tốt.

"Không sao cả!" Hermione coi như không có Ron, chờ mong nhìn tôi, "Chúng ta có thể pha chế một chút thuốc có thể khiến cậu trông khá hơn..."

Tôi nhận ra ý thức nữ tính của Hermione hiển nhiên là mạnh mẽ hơn tôi rất nhiều. Bằng chứng là cho dù mỗi sáng chải mái tóc xù cho gọn gàng là việc vô cùng phiền toái nhưng cô ấy cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc cắt phéng nó đi, có vẻ mất thẩm mỹ của cô ấy đáng tin hơn tôi nhiều. Nhưng mà..."Hay là thôi đi, tớ cảm thấy thế này thuận tiện hơn..."

Trông cô nàng thất vọng ra mặt, tôi vội lảng sang chuyện khác, "Tớ vừa nhận được Nhật Báo Tiên Tri số mới. Cậu muốn xem không Hermione?"

Tinh thần Hermione phấn khởi hẳn lên.

"Đương nhiên! Tớ nghĩ phải lát nữa báo của tớ mới đến!" Cô nhận tờ báo từ trong tay tôi, đi đến chỗ Ron và Harry ngồi xuống, cúi đầu tìm tin gì đó trên báo, "Hôm qua là xét xử Lucius Malfoy, chắc hẳn hôm nay sẽ công bố kết quả...AH!"

"Sao thế?" Ron lập tức ngồi thẳng dậy, ngưỡng cổ nhìn ké vào tờ báo.

"Vô tội phóng thích? Sao lại là vô tội phóng thích?" Hermione không thể tin nổi. Gương mặt đỏ lên vì tức giận.

"Không có khả năng!" Harry nói. Cậu ấy nhanh chóng lấy tờ báo lại từ tay Hermione, trải ra trên bàn, mồm nhú thật chặt.

"Thần Sáng từng điều tra trang viên Malfoy, làm sao ông ta lại là vô tội phóng thích?" Tôi mím môi, ngồi xuống trước mặt họ.

Qua một lúc lâu sau, Harry ngẩng đầu, khô khan nói, "Có thể do không bị bắt tại hiện trường. Hơn nữa... động tác của ông ta có vẻ nhanh hơn chúng ta tưởng tượng... Báo nói vì các quan tòa không thu được chứng cứ mấu chốt trong trang viên Malfoy."

"Cậu là nhân chứng, cậu và Sylvia đều là nhân chứng! Các cậu tận mắt nhìn thấy ông ta làm tay sai cho Chúa tể Hắc Ám" Ron nổi giận đùng đùng nói.

"Bọn tớ không thể ra làm chứng!" Harry nói.

"Vậy là bọn họ để ông ta yên ổn ra khỏi tòa sao?" Ron hỏi, "Một chút trừng phạt cũng không có?"

"À...đương nhiên là có." Harry lạnh nhạt nói, "Bởi vì bọn họ phát hiện ông ta cất giữ đồ vật có pháp thuật Hắc Ám nên phạt tiền ông ta! Một khoản lớn đấy!"

Chẳng ai trong chúng tôi nói được gì. Ai cũng biết tiền với nhà Malfoy chẳng là chuyện gì lớn lao, họ có hàng đống.

"Những Từ Thần Thực Từ khác thì sao?" Tôi xoa thái dương, thấp giọng hỏi.

"Hiện trường hôm đó vô cùng xác thực! Họ chỉ bắt những kẻ đó. Có ba kẻ được phóng thích, nhưng Bộ pháp thuật nói...bọn họ sẽ phái Thần Sáng đến giám sát chúng." Harry tức giận nói.

"Tớ lại nghĩ cuộc chiến với Chúa tể Hắc Ám sắp đến hồi kết rồi!." Tôi không thể kiềm chế nỗi thất vọng của mình.

"Hiển nhiên không phải thế..." Ron nhún nhún vai, buồn bã nói.

"Xem ra chuyện không lạc quan như chúng ta vẫn nghĩ..." Hermione nói, "May mắn là tớ đã an bài cho cha mẹ tớ hết rồi. Vốn là tớ nghĩ giáo sư Dumbledore cẩn thận thế có chút thừa thãi."

"Hả? An bài thế nào?" Ron hỏi.

Hermione im lặng một lát.

"Dùng pháp thuật...lấy đi trí nhớ của họ, đưa họ đến Mỹ..." Cô ấy nói, giọng trầm xuống, "Sau khi chiến tranh kết thúc... sau khi bọn họ có thể thật sự an toàn mới trả lại trí nhớ cho họ..."

"Thật xin lỗi." Ron nhỏ giọng nói.

Harry có vẻ còn khó chịu hơn. "Người nên xin lỗi là tớ!" Cậu ấy nói, "Là tớ làm liên lụy đến cậu..."

"Không!" Hermione ngẩng đầu lên, kinh ngạc, "Tại sao lại phải trách cậu?"

"Không sai! Đến lúc nào cậu mới chịu bỏ tật xấu ôm đồm mọi lỗi lầm như thế?" Tôi cười cười, "Đều là lỗi của Voldemort. Tất cả chúng ta đều là người bị hại cả!"

Harry nhìn về phía chúng tôi.

"Cảm ơn!" Giọng nói mơ hồ. Một lúc sau, cậu ấy ngẩng đầu lên. "Vào hôm đó, khi tớ ném bể quả cầu tiên tri... cậu có nghe nó đã nói gì không?"

"Không có!" Tôi nói, "Lúc đó chúng ta phải lo chạy trốn mà!"

Harry tạm dừng một chút, hít sâu một hơi.

"Tớ biết nó nói về tớ. Hồi cuối năm học, tớ đã từng hỏi giáo sư Dumbledore về nội dung của nó."

"Vậy..." tôi nhìn cậu ấy, "Nội dung là gì?"

"Nó nói..." Harry ngẩng đầu nhìn chúng tôi, "Ít nhất là tớ nghĩ vậy. Tớ là người duy nhất có thể giết chết Voldemort. Vì... nó nói tớ và hắn ta, chỉ có thể có một người sống!"

Hermione có vẻ khiếp sợ.

"Trên thực tế, tớ từng nghĩ sẽ có loại khả năng này xảy ra..." Ron nhìn chúng tôi, thận trọng tiếp lời, "Giữa cậu và hắn, ý tớ là, có một mối liên hệ rất kỳ lạ..."

"Vậy sao cậu không muốn nói cho bọn tớ biết, Harry?" Tôi hỏi, "Nếu là tớ, tớ nghĩ sẽ nói cho bạn bè biết thì sẽ dễ chịu hơn..."

"Nói cho các cậu biết...trong tương lai tớ sẽ phải giết người? Sẽ trở thành kẻ sát nhân?" Harry vò tóc, "Thật sự nghe quá bi thảm rồi!"

"Harry..." Hermione cầm tay cậu ấy, "Cậu đang sợ?"

"Trước kia thì có thể..." Harry nhìn chúng tôi, khẽ cười, "Nhưng hiện tại tớ cảm thấy ổn rồi..."

"A! Vậy nhóm học pháp thuật phòng chống nghệ thuật hắc ám của chúng ta nên tăng cường luyện tập đi!" Ron vung về nói, "Có lẽ chỉ có cậu là không đủ! Nếu có giáo sư nào thích hợp thì tốt quá..."

"Chỉ mong giáo sư kế tiếp của môn này không phải là kẻ điên!" Hermione phản chấn nói, "Nhưng mà kỳ nghỉ hè chúng ta cũng có thể luyện tập mà! Giáo sư Lupin nói chú Sirius sắp xuất viện rồi... Có lẽ chú ấy sẽ có thời gian hướng dẫn cho chúng ta..."

"Không chỉ là trò chơi luyện tập của trẻ con! Chịu chút thương tổn cũng không là gì..." Tôi nói, "Nếu không khi gặp nguy hiểm trong tương lai thì lúc đó mới phát hiện ra bản thân chẳng thể làm gì được..."

"Cậu đã làm rất tốt mà..." Harry nói.

"Tớ không nghĩ như thế! Tớ thiếu quá nhiều kinh nghiệm chiến đấu rồi! Lúc gặp nguy hiểm, đầu óc tớ chẳng suy nghĩ được gì hết!" Tôi kéo kéo lọn tóc ngắn ngắn của mình, "Lúc đó tớ còn quên bản thân mình là một Animagi! Tớ có thể trực tiếp biến thân chuẩn đi!"

"Này! Nếu cậu trực tiếp chuẩn đi..." Harry cười nói, "Tớ không nghĩ bản thân có thể chạy thoát được trong vòng vây Tử Thần Thực Tử đâu!"

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 219: Sirius trở về

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

"Tớ không nghĩ đây là một ý hay!" Remus Lupin nói, "Cậu có lẽ cũng biết có thể đám Tử Thần Thực Tử sẽ cho người giám thị nơi này!"

"Ừ..." người bạn tóc đen của Lupin đứng ngăn người ở một nơi từng được gọi là trang viên Sadie, "Cậu muốn tìm kiếm thứ gì?"

Sirius Black đẩy cánh cửa sắt vặn vẹo.

Cửa sắt phát tiếng “KÉT” vô cùng chói tai, trên cánh cửa vẫn còn lưu lại ấn ký của những luồng ma pháp mãnh liệt. Sirius đập lên bãi cỏ rậm rạp vì không có người chăm sóc, đi xem xét xung quanh, từ từ tiến lại gần ngôi biệt thự đồ nát.

Chỉ mới mấy tháng trước, hắn đã dừng đến đây. Khi đó tuyết vẫn còn đọng trên mặt cỏ đang dần sinh sôi trở lại. Dọc theo lối đi là những chuỗi hoa Linh Lan trắng nhỏ bé tựa như những chiếc chuông nhỏ, khi có gió thổi qua sẽ phát ra những âm thanh thanh thúy và trong trẻo. Lúc đó, tuy biệt thự không thể che dấu nổi về cũ kỹ của mình nhưng lại tràn ngập sức sống của chủ nhân.

"Cậu muốn vào trong sao?" Lupin bắt kịp hắn, "Tớ không biết bên trong còn thư gì được nguyên vẹn hay không..."

"Có lẽ cậu đúng!" Sirius nói. Hắn dừng bước, lặng yên ngắm nhìn ngôi biệt thự đồ nát trong màn đêm.

Lupin nhẹ than một tiếng. Hắn biết bạn mình đang nghĩ gì. Nhưng mà..."Sirius. Chúng ta cần phải đi, nơi này không an toàn."

Sirius Black cúi người, ngón tay khẽ vuốt một chuỗi Linh Lan.

Gadda hiển nhiên cho rằng chuyện tôi quên mất nó là một tội lỗi không thể tha thứ. Cho dù tôi có đem cho nó thức ăn cú mèo loại cao cấp nhất, nó cũng nhất định không thèm ngó ngang gì đến tôi.

Bây giờ thì nó đã có bạn, và nó cho rằng bạn nhỏ của nó tốt hơn tôi, là Pigwidgeon của Ron. Bọn chúng có ngoại hình tương đương nhau, tính cách lại hợp nhau, lại còn cùng là cú mèo. Cả hai đứa chúng nó vô cùng vui vẻ tụ tập kêu réo cả ngày, tôi vô cùng hoài nghi sự ổn ào do chúng gây ra có thể khiến người chết sống lại.

Dưới sự giám sát của tôi và Hermione, Ron và Hary cũng hoàn thành được đồng bài tập hè của họ. Sau đó chúng tôi liền chia cặp luyện tập phòng ngự pháp thuật Hắc Ám, cứ ba ngày đổi cặp một lần.

Sau vài lần đối cặp, chúng tôi đã có hiểu biết nhất định về nhược điểm của bản thân. Quả thật là vẫn còn chưa đủ.

"Nếu có chú Sirius thì tốt rồi." Ron nói với vẻ tràn ngập chờ mong.

Vào một buổi sáng, khi chúng tôi bước vào nhà ăn thì trông thấy chú Sirius. Chú ấy đang ngồi bên cạnh bàn ăn đối diện với Blaise. Cả hai dường như vừa kết thúc cuộc chuyện trò của họ.

Hermione kêu lên đầy kinh ngạc. Sirius toét miệng cười, ôm chầm lấy Harry đang lao đến.

"Chú Sirius!" Harry lùi lại một chút sau cái ôm, nhìn chú ấy từ trên xuống dưới, "Chú đã hoàn toàn bình phục rồi sao?"

"Đương nhiên." Sirius nói. Chú ấy đã cắt mái tóc dài của mình, trông rất có tinh thần.

"Được rồi nào, mấy đứa..." Blaise cười, "Đến dùng bữa nào! Toàn bộ đều là Kreacher làm đấy!"

"Kreacher làm?" Khi chú ấy nghe được câu này, tôi thấy khóe miệng chú ấy có vẻ giật giật, "Lúc tôi ở đây, nó không bao giờ chịu làm cái gì."

Blaise rời bàn ăn, đến trước bếp lò, nơi đó đã có một bữa ăn thịnh soạn chờ sẵn.

Tam giác hoàng kim Gryffindor quay quanh Sirius, lúu rúu hỏi chú ấy đã cảm thấy thế nào. Sirius không yên lòng trả lời họ, ánh mắt màu xám nhạt chốc chốc lại liếc qua tôi.

"AH~" Hermione bừng tỉnh đại ngộ. Cô nàng ngăn họ lại, cười cười đẩy Sirius về phía tôi.

Tôi vốn tưởng khi gặp lại chú Sirius sẽ có chút ngại ngùng. Tôi không biết nên làm gì, vì mối quan hệ của chúng tôi đã từng rất xấu, nhưng chú ấy vẫn không màng tính mạng mà cứu tôi.

Nhưng tôi lại cảm thấy rất tự nhiên đi qua, ôm chú ấy.

Chú ấy ôm chặt tôi, cả người đều nằm trong vòng tay của chú ấy.

"Sylvia, con đồng ý tha thứ cho ta, cho người cha vô trách nhiệm như ta sao? Tha thứ vì ta đã chẳng biết gì, tha thứ vì ta đã để con lớn lên như một đứa trẻ không cha sao?" Thanh âm của chú ấy vang lên bên tai tôi, "Con ta, con gái yêu quý của ta?"

Này... quá cảm động rồi, tôi muốn khóc rồi đây.

Sirius vô cùng nhiệt tình. Ngay khi vừa bình phục, Sirius đã tràn đầy tinh lực yêu cầu được nhận nhiệm vụ ngầm của Hội Phượng Hoàng. Nhưng hiển nhiên đề nghị đó bị bác bỏ, Dumbledore cho rằng chú ấy nên tiếp tục nghỉ ngơi.

Không chỉ có thế, vài ngày sau, Lupin cũng đến nhà Black, giáo sư sắp đến kỳ biến thân của mình. Chúng tôi lập tức có hai giáo sư môn phòng chống nghệ thuật Hắc Ám xuất sắc nhất.

Có lẽ có vài người không bao giờ cảm thấy đủ, và hình như chúng tôi chính là như thế.

"Phép thuật phòng ngự trong sách giáo khoa, bọn con đã học xong, chỉ thiếu luyện tập thôi!" Harry chờ mong đề nghị, "Có thể dạy bọn con vài chú ngữ không có trong sách không? Hai người không phải biết rất nhiều sao?"

"Đúng thế! Một vài phép thuật có tính công kích..." Ron phụ họa.

"Được rồi! Thế thì bữa nào chém thì sao?" Sirius đồng dạng nóng lòng muốn thử, nói, về tính cách thì chú ấy giống hệt như đứa trẻ lớn xác.

"Được đó chú Sirius!" Ánh mắt Hermione lấp lánh ánh sáng, "Chú đã dùng nó và chiến thắng Lestrage..."

"Sirius!" Lupin cảnh cáo, chuyển hướng nhìn chúng tôi, "Không! Tôi không cho rằng các trò nên học nó."

"Giáo sư, con đảm bảo bọn con chỉ dùng nó trên chiến trường!" Hermione khẩn cầu.

"Không!" Lupin kiên định nói, "Các trò phải biết những thành viên Hội Phượng Hoàng đang rất nỗ lực chính là vì không muốn nhìn thấy cái tương lai mà những đứa trẻ như các trò phải ra chiến trường!"

"Nhưng... cho dù có được bảo hộ kỹ càng đến đâu cũng sẽ không thể ngăn cản hoàn toàn những chuyện phát sinh ngoài ý muốn..." tôi nói, "...giống như chuyện lúc đó vậy..."

Sirius nhếch môi, khẽ cười. "Được rồi, Remus!" Chú ấy đắc ý nói, "Những đứa trẻ của chúng ta không phải là kẻ nhát gan!"

Lupin hơi hơi nhú mồm, trông có vẻ đau đầu, "Sirius!"

"Như Sylvia nói đấy, bọn trẻ học bây giờ, tương lai khi có chuyện phát sinh thì vẫn có được một chút năng lực bảo hộ chính mình!" Sirius nói.

Cho dù kiên định và nguyên tắc đến cỡ nào nhưng Lupin cũng không có cách cự tuyệt được bốn đứa trẻ con và một đứa trẻ lớn xác. Giáo sư trầm mặc nhìn Sirius dạy cho chúng tôi loại phép thuật mới. Dù đã học rất nhiều pháp thuật trong trường, nhưng tôi nghiêm túc cảm thấy bữa đào chém mới là phép thuật công kích có tính nguy hiểm đầu tiên được học.

Nó có thể gây chết người, Bellatrix chính là chết vì loại phép thuật này.

Giáo sư Snape không thường xuất hiện tại nhà Black. Tôi có thể lý giải được chuyện này. Có lẽ vì giáo sư quá bận, nhưng rất có thể là vì trong mắt Voldemort, giáo sư là gián điệp do hắn ta cài vào Hội Phượng Hoàng. Thế nên không cần ra vào tổng bộ quá nhiều lần miễn cho vị đại nhân nào đó, hiện đang có tâm tình không tốt lắm trong khoảng thời gian này, hoài nghi.

Tôi chỉ cảm thấy lo lắng cho sự sàu não của Blaise gần đây, dạo này họ rất ít khi gặp mặt.

Nhưng hiện tại là kỳ biến thân của Lupin, vì thế giáo sư Snape không thể tránh khỏi việc phải đến nhà Black để điều chế thuốc cho Lupin.

Sirius ngồi cạnh tôi trên sô pha, vui sướng kể chuyện cười cho tôi nghe. Khi chúng tôi đang cười to thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, giáo sư Snape từ trên lầu bước xuống. Giáo sư lạnh lùng liếc nhìn chúng tôi một cái, sắc mặt bỗng chốc đen thui.

Theo bản năng, tôi lập tức nhảy dựng lên.

Lupin luôn luôn nói tôi và Sirius rất giống nhau. Ngũ quan của tôi và Sirius nếu tách ra thì dường như là giống hệt nhau. Hợp lại thì tôi chỉ kế thừa dung mạo nhưng không có được thần thái như chú ấy. Chú ấy trông luôn luôn có tinh thần, đẹp trai lại mang theo phong thái phóng khoáng không kiềm chế của quý tộc.

Trong nhà Black có một vài tấm ảnh của chú Regulus, thoạt nhiên xem ra, tôi càng giống chú Regulus hơn. Vì chú Regulus cũng không khiến người chú ý như thế.

Đây cũng chính là lí do chưa có ai liên tưởng đến mối quan hệ thực sự của chúng tôi.

Nhưng mà giáo sư Snape lại biết quan hệ của chúng tôi. Giáo sư có thể nhìn thấy Sirius từ trên gương mặt tôi. Huống chi lúc này, hình mẫu so sánh đang ngồi cạnh tôi. Hai Sirius, một lớn một nhỏ, đối với giáo sư thì quả là ác mộng nhân đôi.

Tôi nao núng nhìn gương mặt hóa đen của giáo sư Snape, không tự chủ dờ dờ mông một chút. Sirius lập tức không cười nữa.

Tôi yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác. Sao lại vào lúc này chứ?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Mâu Đen Mâu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 220: Chiếc nhẫn

Editor: votam

Beta: Quyên Khuyên

Ngay tại bên cạnh tôi, hai người cha đang quan sát nhau một cách cẩn thận.

Tôi không thể nào biết được là màu đen hay màu xám, trong hai ánh mắt đối diện nhau này đang bao hàm cái cảm xúc gì, nhưng ít ra tôi có thể nhìn ra, rõ ràng là hai bên đều không chờ mong đối với lần gặp nhau ngoài ý muốn này.

Tôi nhẹ thở dài một hơi, có lẽ đợi một ngày bọn họ có thể ở chung với nhau chính là nằm mơ giữa ban ngày.

“...Snape.” Làm tôi ngạc nhiên là chú Sirius nhặt nhổe mở miệng trước, có lẽ chú ấy cảm thấy cần phải giữ gìn mặt ngoài lễ độ với cha dượng của con gái.

Giáo sư Snape hoài nghi nheo lông mày, ông ấy cảnh giác nhìn chú ấy.

Sirius đối với ánh mắt soi mói lộ ra một thứ đại khái như biểu đạt “tôi không có địch ý”, tươi cười vắn vẹo, thật giống như muốn chú ấy cười tương đương với lấy mạng của chú ấy vậy.

Giáo sư Snape từ từ cong khóe miệng, từ trong lỗ mũi nhẹ nhàng phun ra một cổ hơi thở khinh miệt. Sau đó ông ấy tiếp tục đi tiếp, áo choàng đen sau lưng mở rộng giống như cánh dơi.

Chú Sirius lập tức bị hành động như không như có của giáo sư Snape chọc giận, chú ấy luôn luôn dễ dàng bị chọc giận, rồi sau đó giả vờ như tương đối am hiểu việc chọc giận người khác.

“Này, Snape!” chú Sirius phần nộ nói, rồi nhanh bước theo sau. Tôi không thể không lập tức giữ chặt chú ấy, để tránh cho có thể gây tranh cãi hoặc tệ hơn.

Làm tôi cảm thấy vô cùng may mắn là trên lầu ba truyền đến tiếng động của Balise. Cô dừng lại cùng giáo sư Snape nói chuyện, nghi hoặc từ trên lan can thăm dò nhìn xuống, biểu tình chân thật giống như không biết quan hệ giữa hai người đàn ông này không tốt: “Làm sao? Có chuyện gì sao?”

“A không...” chú Sirius giống như quá bóng bị chọc thủng xẹp xuống. Chú ấy lấp bắp nói “ta chỉ là... a, suy nghĩ một chút, thuốc Bả sói của Remus thế nào rồi.”

Cô ấy cau mày nhìn chú ấy một lúc “Còn chưa làm, ông có biết là Sirius vừa nói tới.”

“A...đúng vậy... tôi biết..à ý tôi là...” chú Sirius nói năng lộn xộn, tôi cơ hồ có thể thấy óc của chú ấy muốn sôi trào rồi.

Bộ dạng này thật sự quá đáng thương, tôi rất cực không đành lòng mang chú ấy từ trên cầu thang xuống.

Trong mấy ngày chú Sirius trở về này, Blaise đối xử với chú ấy bình đẳng như với thành các thành viên khác trong hội Phượng Hoàng, mà chú ấy trước mặt cô ấy lại luôn luôn có vẻ xấu hổ và vụng về. Thật giống như cô là nữ chủ nhân của nơi này mà chú ấy tựa như làm khách nhà người ta vậy.

Tôi đương nhiên biết rõ là vì áy náy, đây là theo lẽ thường phải làm, nếu chú ấy còn ở trước mặt cô ấy bộ dạng đúng lý hợp tình, tôi nên để lại chú ấy trên lầu ba mà bản thân thì rời đi.

Tôi thập phần hoài nghi chú ấy thích làm các nhiệm vụ chiến đấu cũng bởi vì muốn tránh việc gặp mặt xấu hổ này lại còn cùng sinh hoạt trong một tòa nhà, luôn luôn gặp nhau không thể tránh né.

Nhưng tình huống hiện tại sợ rằng sẽ làm chú ấy thất vọng, trong thời gian này hội Phượng Hoàng tựa hồ thoảng cái lại nhàn rồi, sau khi Lupin kết thúc biến thân cũng lưu lại nhà Black cũ.

“Cũng không phải nói em không hy vọng mỗi ngày đều nhìn thấy thầy, Remus, thầy có biết” tại lúc chúng tôi cùng hai vị giáo sư môn Phòng chống phép thuật hắc ám dùng trà chiều, Harry nói “Có phải thầy không cần tiếp tục phục vụ cho hội Phượng Hoàng sao? Em nhớ rõ năm trước thầy cực kỳ bận rộn.”

“Em chú ý tới gần đây số lần thành viên hội Phượng hoàng đến đây cũng ít đi.” Tôi nghiêng người tới trước. Ước chừng đã 3 ngày không có thành viên hội Phượng Hoàng đến nhà rồi.”

“Vậy có thể là vì tình huống thay đổi.” Giáo sư Lupin đem chén trà để lại trong khay “Hiển nhiên đại diện Bộ Phép thuật tựa hồ cũng không hy vọng phù thủy ‘phái Dumbledore’ nhúng tay vào chuyện có liên quan đến Voldemort, bọn họ cho rằng đó là việc của Bộ Phép thuật.”

“Nhúng tay?” Hermione bất mãn nói “Tựa như bọn họ có thể không chế tình hình vậy.”

“Scrimgeour?” Ron nói “Tớ nhớ rõ trước kia cha tớ nói qua tính tình cường ngạnh của chú ấy.”

Tiếp nhận chức bộ trưởng Bộ Phép thuật đích thị là chủ nhiệm văn phòng Thần Sáng trước kia Scrimgeour, Nhật Báo Tiên Tri đã từng đăng ảnh chú ấy. Như vậy tại lúc này tôi vô cùng hiểu vì cái gì dân chúng phải hy vọng ông ấy làm bộ trưởng.

“Phi thường cứng rắn.” Sirius yếu ớt vui trong ghế sofa, bộ dạng uể oải híp mắt nói “Cương quyết cứng đầu. Hắn giống như cực kỳ hi vọng có thể mau chóng làm ra một chút thành tích.”

“Nhật Báo Tiên Tri nói hắn cùng cụ Dumbledore quan hệ không quá tốt.” Tôi nói.

“A... đúng vậy, tại ngày ông ấy được tuyển chọn làm Bộ trưởng là ngày bọn họ tan rã trong không vui.” Lupin cười nói.

“Cái gì?” Hermione cảm thấy hứng thú nói “Vì sao?”

“Ông ta muốn gặp mặt Harry. Nhưng cụ Dumbledore cự tuyệt rồi.” Lupin nói.

Ron ngạc nhiên nhìn về phía Harry.

“Muốn gặp em?” Harry kinh ngạc nói “Em thậm chí còn không biết ông ấy.”

“Cho dù cụ Dumbledore chưa nói với chú về chuyện này, tuy nhiên chú biết nguyên nhân.” Sirius lộ ra một nụ cười khinh miệt “Ông ấy từng đi tìm ta, yêu cầu chú hợp tác cùng Bộ Phép thuật. Các con biết báo chí và tập san đánh giá ta như thế nào đúng không?”

“Một anh hùng.” Ron nói. Cậu ta hâm mộ nhìn Sirius.

“Ông ấy cho rằng ta nên là thỉnh thoảng ra ngoài cùng Bộ Phép thuật, thể hiện ra ta cùng Bộ Phép thuật có quan hệ chặt chẽ, để người dân gia tăng tin

tương đối với Bộ Phép thuật.” Sirius lười biếng nói “Ta cho rằng ông ấy tìm cháu cũng là vì mục đích này, Harry.”

“Khả năng là nói dối.” Harry mấp máy miệng “Tại thời điểm Voldemort còn sống người ở Bộ Phép thuật cũng không cần em đứng ra hỗ trợ.”

“A Harry, ba tớ cũng làm ở Bộ Phép thuật.” Ron nói.

“Nha, thực rất xin lỗi, tất nhiên ba cậu không tính.” Harry nói.

Ron tựa hồ có bất mãn đối với lời nói của Harry, nhưng trên trên cầu thang truyền đến tiếng bước trên ngắt lời cậu ta.

“Chỉ mong tôi không có làm gián đoạn mọi người.” Dumbledore đi tới, cười hi hi nói. Chú ấy mặc một bộ áo choàng phủ thủy màu tím, râu trên nơ con bướm màu hồng nhạt làm lông mắt trông quá thực cụ kỳ chói mắt.

“Không, đương nhiên không có.” Lupin mỉm cười nói. Mà Harry cùng Ron đã kích động mà nhảy dựng lên.

“Anh có ổn không, Sirius? Tôi chú ý tới anh ở chung với tiểu thư Hopper cũng không tệ.”

“Tôi chưa bao giờ ổn như này.” Sirius nói “Nhưng con gái tôi cũng không phải họ Hopper.”

“Về vấn đề này có lẽ anh có thể tìm tiểu thư Hopper thảo luận một chút.” Dumbledore nhìn tôi úp mở một cái trong con ngươi màu lam dưới cái kính bán nguyệt, quay đầu lại nhìn Harry “Remus, hiện tại anh có thời gian cùng tôi thảo luận một chút không?”

“Đương nhiên.” Lupin trả lời. Chú ấy đứng lên cùng Dumbledore đi vào trong một cái phòng gần đó.

Sirius cũng đứng lên, ở trong phòng khách đi tới đi lui, tựa như sự xuất hiện của Dumbledore đem toàn bộ sự nôn nóng của chú ấy đều châm lên. Khi Lupin cùng Dumbledore ra khỏi phòng, chú ấy ngay lập tức nghênh đón.

“Các trò ta phải đi đây.” Dumbledore đem áo choàng lục sắc khoác lên cánh tay, cười nói “Nếu là lúc khác, tôi có thể cùng mọi người uống một chén rồi.”

“Ông có cái gì cần lập tức đi làm sao?” Sirius miễn cưỡng nói “Có tôi có thể giúp được cái gì.”

“Ta cho rằng anh nên nghỉ ngơi cho tốt.” Dumbledore cười tít mắt cự tuyệt “Mà ta còn cho rằng chuyên tiếp theo do một mình ta đi làm sẽ thỏa đáng hơn.”

“Tôi hoàn toàn không cần nghỉ ngơi.” Sirius kiên trì “Hơn nữa tôi đã nghỉ ngơi rất lâu rồi. Tôi quả thực muốn rí sét rồi!”

“Được rồi, được rồi.” Dumbledore nhân nhượng nói “Nhưng ta cần người cực kỳ cẩn thận. Nếu tất phải mang theo một người, ta hi vọng đó là Remus.”

“A, cậu ấy vừa mới biến thân, tình hình thân thể rất kém” Sirius lập tức nói, Lupin bắt đầu nhìn chú ấy một cái. Chú ấy cảm tức nói “Mà ngài còn nói tôi không đủ cẩn thận sao?”

Chúng tôi đồng thời quay đầu nhìn về phía Sirius. Này cần da mặt thật dày mới dám hỏi lại như vậy nha.

“Có lẽ trước kia có một chút.” Sirius lập tức ý thức được chúng tôi im lặng nghi ngờ. Chú ấy toét miệng cười, tự hào nói “Chẳng qua hiện tại tôi đã làm bố. Ông có biết, Albus, khi làm bố, người ta sẽ có nhiều điều thay đổi.”

Cụ Dumbledore đưa tay khép lại trên thân thể, suy nghĩ sâu xa một hồi “Có lẽ anh nói đúng.”

Chúng tôi chần động, hoàn toàn không thể tiếp thu cụ ấy lại tin tưởng cách nghĩ của Sirius. Lupin hơi hơi nhíu lông mày, nhìn qua như muốn cắt ngang cụ Dumbledore. Nhưng cụ Dumbledore tiếp tục nói “Như thế được rồi.”

Về mặt chú Sirius vui mừng.

“Chờ tôi một chút, tôi đi lấy áo khoác.” Chú ấy nói xong liền đi lên lầu 3.

Khi chú ấy thực sự theo sau lưng cụ Dumbledore rời đi, chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

“Vậy là có chuyện gì?” Tôi cau mày. Với sự lỗ mãng của chú Sirius, tôi không thể không lo lắng.

“Có thể là... thần chú gì đi.” Ron nhún nhún vai “Tớ nghe anh Bill nói việc này cần tuyệt đối cẩn thận. Các cậu đều biết, anh ấy ở Ai Cập thường hay làm việc này.”

“Nhưng nhìn qua anh trai cậu một chút cũng không cẩn thận.” Hermione chỉ ra.

“Cậu không thể vì phong cách cá nhân của anh ấy mà có thành kiến với anh ấy”. Ron lập tức bảo vệ nói.

“Tớ nghĩ giáo sư Lupin nhất định biết.” Harry nhìn về phía thầy Lupin “hầy Dumbledore vừa rồi cùng thầy nói cái này phải không?”

“Không sai, ta biết.” Lupin khẽ cười một chút “Nhưng ta nghĩ tối hôm nay các trò cũng sẽ biết thôi. Có cụ Dumbledore ở đây, không có vấn đề gì cả. Được rồi, các trò, chúng ta đã đến giờ tập luyện rồi.”

Đối với phát hiện của chúng tôi thầy ấy có chút lo lắng.

Việc ôn tập tiếp theo chúng tôi có chút không tập trung, tại thời điểm khi mà

thầy Lupin rời đi liền lập tức dừng lại xì xào bàn tán, trao đổi suy nghĩ, ngay cả thời gian dùng bữa tối cũng thành thời gian chúng tôi thảo luận.

Mãi cho đến mười một giờ đêm, bọn họ mới trở lại.

Cụ Dumbledore nhìn qua có chút chật vật, gương mặt già nua có hơi trắng bệch, bước đi không có thực. Mà Sirius, chú ấy vui vẻ ra ngoài, lúc trở lại thì giống như con chó chết bị Fox kéo về.

Chúng tôi vội vàng xông tới, Hermione đỡ Dumbledore ngồi xuống, Lupin đem Sirius đặt nằm ngang trên bàn.

“Cảm ơn.” Cụ Dumbledore dựa vào ghế sofa, một mùi thơm hờn hển một hơi, ngón tay hơi run.

Tôi nhào vào người chú Sirius. Tay của chú ấy dựng lên lạnh cả người, dùng lực cầm ấn xuống cũng không hề phản ứng. Tôi lập tức cảm thấy được máu từ trên mặt rút xuống.

“Nha.” Ron không biết phải nói ra sao.

“Chú ấy làm sao vậy?” Harry sợ hãi nói.

“Chỉ là hôn mê, không bị thương tổn gì.” Dumbledore nói “Các trò không phải lo lắng.”

Nghe được cụ Dumbledore nói như vậy, tôi lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó tôi nhin không được tức giận một trận.

“Này đồ ngu ngốc!” Tôi giận đến run người, oán phần địa trùng mắt nhìn chú Sirius giống như một con chó chết “Chú ấy tự rước lấy phiền toái... một chút cũng không biết tự lượng sức mình...”

“Đừng nói như vậy.” Cụ Dumbledore hơi hơi nghiêng người, mỉm cười nói “Ta thật may mắn có thể mang theo anh ấy đi cùng. Nếu chỉ có mình ta nhất định sẽ gặp rắc rối.”

Tôi quay đầu nhìn về phía cụ Dumbledore, đột nhiên phát hiện trên ngón tay cụ có thêm một cái nhẫn. Nhẫn rất lớn như là làm từ vàng, thủ công thô ráp. Mặt trên khắc một khối đá nặng trĩu, ở giữa có vết rạn.

Ánh mắt của tôi dừng lại một chút, nhớ tới trước kia chú ấy không mang nó.

“Hai người đi là vì cái kia à?”

Cụ Dumbledore nhìn vào cái nhẫn “A, đúng vậy.”

“Kia là cái gì?” Harry hỏi.

“Ta nghĩ bây giờ không phải là lúc các trò nên biết.” Dumbledore thần bí nói.

Tôi nhin lại lòng mảy. Tôi rất ghét về cụ già ra về thần bí.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 220-2: Chiếc nhẫn (2)

Editor: votam

Beta: Quyền Khuyên, Du

Hai người cha đang ở bên cạnh tôi, quan sát nhau một cách cẩn thận.

Tôi không thể nào biết được là màu đen hay màu xám, trong hai ánh mắt đối diện nhau này đang bao hàm cảm xúc gì đó, nhưng ít ra tôi có thể nhìn ra, rõ

ràng hai bên cũng không chờ mong đối với lần gặp nhau ngoài ý muốn này.

Tôi thở dài một hơi, có lẽ đợi một ngày nào đó bọn họ có thể ở chung với nhau chính là nằm mơ giữa ban ngày.

“...Snape.” Làm tôi ngạc nhiên là chú Sirius không cần mở miệng trước, có lẽ chú ấy cảm thấy cần phải giữ gìn mặt ngoài lễ độ với cha dượng của con gái.

Giáo sư Snape nghi ngờ nhướng mày, ông ấy cảnh giác nhìn chú ấy.

Chú Sirius lộ ra ý tứ “tôi không có địch ý” đối với ánh mắt soi mói của ông ấy, tươi cười có chút vắn vẹo, giống như chú ấy cười với ông ấy là đang muốn mạng chú ấy.

Giáo sư Snape từ từ cong khóe miệng, từ trong lỗ mũi nhẹ nhàng hắt ra hơi thở khinh miệt. Sau đó ông ấy tiếp tục đi tiếp, áo choàng đen sau lưng mở rộng giống như cánh dơi.

Chú Sirius lập tức bị hành động của giáo sư Snape chọc giận, chú ấy luôn dễ dàng bị chọc giận, rồi sau đó giả vờ như tương đối am hiểu việc chọc giận người khác.

“Này, Snape!” Chú Sirius tức giận nói, rồi nhanh bước theo sau. Tôi không thể không giữ chặt chú ấy, để tránh việc có thể gây tranh cãi hoặc tệ hơn.

Làm tôi cảm thấy vô cùng may mắn là trên lầu ba truyền đến tiếng động của Balise. Cô dừng lại nói chuyện với giáo sư Snape, nghi hoặc từ trên lan can thăm dò nhìn xuống, biểu tình chân thật giống như không biết quan hệ giữa hai người đàn ông này không tốt: “Sao vậy? Có chuyện gì hả?”

“A không...” Chú Sirius giống như quả bóng bị chọc thủng xẹp xuống. Chú ấy lắp bắp nói “Tôi chỉ.. suy nghĩ một chút, thuốc độc sói của Remus thế nào rồi.”

Cô ấy nhú mày nhìn chú ấy một lúc: “Vẫn chưa làm xong, ông có biết là Sievert vừa tới.”

“A...đúng vậy... tôi biết..à ý tôi là...” Chú Sirius nói năng lộn xộn, tôi gần như có thể thấy óc của chú ấy muốn sôi trào rồi.

Bộ dạng này thật sự quá đáng thương, rốt cuộc tôi vẫn không đành lòng kéo chú ấy từ trên cầu thang xuống.

Trong mấy ngày chú Sirius trở về, Blaise đối xử với chú ấy bình đẳng như những thành viên khác trong hội Phượng Hoàng, mà khi chú ấy đứng trước mặt cô ấy lại luôn có vẻ xấu hổ và vụng về. Thật giống như cô là nữ chủ nhân của nơi này mà chú ấy thì làm khách nhà người ta vậy.

Đương nhiên tôi biết rõ là vì áy náy, theo lẽ thường phải làm, nếu chú ấy còn bày ra đáng vẻ hợp tình hợp lý ở trước mặt cô ấy, tôi nên để lại chú ấy trên lầu ba mà bản thân thì rời đi.

Tôi vô cùng hoài nghi chú ấy thích làm các nhiệm vụ chiến đấu cũng bởi vì muốn tránh việc gặp mặt xấu hổ này lại còn cùng sinh hoạt trong một tòa nhà, luôn gặp nhau là điều không thể tránh né.

Nhưng tình huống bây giờ sợ rằng sẽ làm chú ấy thất vọng, trong thời gian này hội Phượng Hoàng hình như rất rảnh rỗi, sau khi Lupin kết thúc biến thân cũng lưu lại nhà Black cũ.

“Cũng không phải nói em không hy vọng mỗi ngày đều nhìn thấy thầy, Remus, thầy có biết.” Trong lúc chúng tôi và hai vị giáo sư môn Phòng chống phép thuật hắc ám dùng trà chiều, Harry nói “Có phải thầy không cần tiếp tục phục vụ cho hội Phượng Hoàng? Em nhớ rõ năm trước thầy vô cùng bận rộn.”

“Em chú ý tới gần đây số lần thành viên hội Phượng hoàng đến đây cũng ít đi.” Tôi nghiêng người tới trước. Ước chừng đã 3 ngày không có thành viên hội Phượng Hoàng đến nhà rồi.”

“Vậy có thể vì tình huống thay đổi.” Giáo sư Lupin đề trả vào trong khay “Hiển nhiên đại diện Bộ Phép thuật cũng không hy vọng phù thủy ‘phái Cú Dumbledore’ nhúng tay vào chuyện có liên quan đến Voldemort, bọn họ cho rằng đó là việc của Bộ Phép thuật.”

“Nhúng tay?” Hermione bắt mắt nói “Làm như bọn họ có thể khống chế tình hình vậy.”

“Scrimgeour?” Ron nói “Tôi nhớ rõ trước kia cha tôi nói qua tính tình cường ngạnh của chú ấy.”

Tiếp nhận chức bộ trưởng Bộ Phép thuật quả thật là chủ nhiệm văn phòng Thần Sáng trước kia - Scrimgeour, dien/dan/le/quy@don Nhật Báo Tiên Tri đã từng đăng ảnh chú ấy. Như vậy lúc này tôi vô cùng hiểu vì sao dân chúng phải hy vọng ông ấy làm bộ trưởng.

“Vô cùng cứng rắn.” Chú Sirius yếu ớt vùi trong ghế sofa, bộ dạng uể oải híp mắt nói “Cuồng quyết cứng đầu. Anh ta giống như rất hi vọng có thể mau chóng làm ra một chút thành tích.”

“Nhật Báo Tiên Tri nói quan hệ chú ấy và cú Dumbledore không tốt.” Tôi nói.

“A... đúng vậy, ngày ông ấy được tuyển chọn làm Bộ trưởng là ngày bọn họ tan rã trong không vui.” Lupin cười nói.

“Cái gì?” Hermione cảm thấy hứng thú nói “Vì sao?”

“Ông ta muốn gặp mặt Harry. Nhưng cụ Dumbledore cự tuyệt rồi.” Lupin nói.

Ron ngạc nhiên nhìn về phía Harry.

“Muốn gặp em?” Harry kinh ngạc nói “Em thậm chí còn không biết ông ấy.”

“Cho dù cụ Dumbledoro chưa nói với chú về chuyện này, nhưng chú biết nguyên nhân.” Chú Sirius lộ ra một nụ cười khinh miệt “Ông ấy từng đi tìm chú, yêu cầu chú hợp tác với Bộ Phép thuật. Các con biết báo chí và tập san đánh giá chú như thế nào đúng không?”

“Một anh hùng.” Ron nói. Cậu ta hâm mộ nhìn Chú Sirius.

“Ông ấy cho rằng chú nên thỉnh thoảng ra ngoài với Bộ Phép thuật, thể hiện việc chú và Bộ Phép thuật có quan hệ chặt chẽ, để người dân gia tăng tin tưởng đối với Bộ Phép thuật.” Chú Sirius lười biếng nói “Chú cho rằng ông ấy tìm cháu cũng vì mục đích này, Harry.”

“Khả năng là nói dối.” Harry mấp máy miệng “Ở thời điểm Voldemort còn sống người ở Bộ Phép thuật cũng không cần em đứng ra hỗ trợ.”

“A Harry, ba tớ cũng làm ở Bộ Phép thuật.” Ron nói.

“Hừm, thật xin lỗi, tất nhiên ba cậu không tính.” Harry nói.

Hình như Ron có bất mãn đối với lời nói của Harry, nhưng trên cầu thang truyền đến tiếng bước trên ngắt lời cậu ta.

“Chỉ mong tôi không có làm gián đoạn mọi người.” Cụ Dumbledore đi tới, cười hi hi nói. Cụ mặc một bộ áo choàng phù thủy màu tím, nơ con bướm màu hồng nhạt vô cùng chói mắt.

“Không, đương nhiên không có.” Lupin mỉm cười nói. Mà Harry và Ron đã kích động nhảy dựng lên.

“Anh có ổn không, Chú Sirius? Tôi chú ý tới anh ở chung với tiểu thư Hopper cũng không tệ.”

“Tôi chưa bao giờ ổn như thế này.” Chú Sirius nói “Nhưng con gái tôi cũng không phải họ Hopper.”

“Về vấn đề này có lẽ anh có thể tìm tiểu thư Hopper thảo luận một chút.” Cụ Dumbledore nhìn tôi, trong con ngươi màu lam lóe lên, quay đầu lại nhìn Harry “Remus, bây giờ anh có thời gian thảo luận với tôi một chút không?”

“Đương nhiên.” Lupin trả lời. Chú ấy đứng lên đi vào trong một cái phòng gần đó với Cụ Dumbledore.

Chú Sirius cũng đứng lên, đi tới đi lui ở trong phòng khách, hình như sự xuất hiện của Cụ Dumbledore đã châm lên sự nôn nóng trong lòng chú ấy. Khi Lupin và Cụ Dumbledore ra khỏi phòng, ngay lập tức chú ấy ngẹn đốn.

“Các em thầy phải đi đây.” Cụ Dumbledore khoác áo choàng lên cánh tay, cười nói “Nếu lúc khác, tôi có thể uống một chén với mọi người rồi.”

“Ông có việc gấp cần đi làm ngay sao?” Chú Sirius miễn cưỡng nói “Tôi có thể giúp được cái gì.”

“Tôi cho rằng anh nên nghỉ ngơi cho tốt.” Cụ Dumbledore cười tit mắt cự tuyệt “Mà tôi còn cho rằng chuyến tiếp theo do một mình ta đi làm sẽ thỏa đáng hơn.”

“Tôi hoàn toàn không cần nghỉ ngơi.” Chú Sirius kiên trì “Hơn nữa tôi đã nghỉ ngơi rất lâu rồi. Tôi quả thực muốn ri sét rồi!”

“Được rồi, được rồi.” Dumbledore nhân nhượng nói “Nhưng tôi cần người cực kỳ cẩn thận. Nếu nhất định phải mang theo một người, tôi hi vọng đó là Remus.”

“A, cậu ấy vừa mới biến thân, tình hình thân thể rất kém” Chú Sirius lập tức nói, Lupin bắt dắc dĩ nhìn chú ấy một cái. Chú ấy cảm tức nói “Mà ngài còn nói tôi không đủ cẩn thận sao?”

Chúng tôi đồng thời quay đầu nhìn về phía Chú Sirius. Người này có da mặt thật dày mới dám hỏi lại như vậy.

“Có lẽ trước kia có một chút.” Chú Sirius lập tức ý thức được chúng tôi im lặng nghi ngờ. Chú ấy toét miệng cười, tự hào nói “Chẳng qua bây giờ tôi đã làm bố. Ông có biết, Albus, khi làm bố, người ta sẽ có nhiều điều thay đổi.”

Cụ Dumbledore đưa tay áp sát vào thân thể, suy nghĩ sâu xa một hồi “Có lẽ anh nói đúng.”

Chúng tôi chần động, hoàn toàn không thể tiếp thu cụ ấy lại tin tưởng cách nghĩ của Chú Sirius. Lupin hơi hơi nhú mày, nhìn qua như muốn cắt ngang lời cụ Cụ Dumbledore. Nhưng cụ Cụ Dumbledore tiếp tục nói “Như thế được rồi.”

Về mặt chú Chú Sirius vui mừng.

“Chờ tôi một chút, tôi đi lấy áo khoác.” Chú ấy nói xong thì đi lên lầu 3.

Khi chú ấy thực sự theo sau lưng cụ Cú Dumbledore rồi đi, chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

“Vậy là có chuyện gì?” Tôi cau mày. Với sự lo lắng của chú Chú Sirius, tôi không thể không lo lắng.

“Có thể là... thần chú gì đi.” Ron nhún vai “Tớ nghe anh Bill nói việc này cần tuyệt đối cẩn thận. Các cậu đều biết, anh ấy ở Ai Cập thường hay làm việc này.”

“Nhưng nhìn qua anh trai cậu một chút cũng không cần thận.” Hermione chỉ ra.

“Cậu không thể vì phong cách cá nhân của anh ấy mà có thành kiến với anh ấy”. Ron lập tức bảo vệ nói.

“Tớ nghĩ giáo sư Lupin nhất định biết.” Harry nhìn về phía thầy Lupin “Thầy Cú Dumbledore vừa rồi nói gì với thầy phải không?”

“Không sai, thầy biết.” Lupin khẽ cười một chút “Nhưng thầy nghĩ tới hôm nay các em cũng sẽ biết thôi. Có cụ Dumbledore ở đây, không có vấn đề gì cả. Được rồi, các em, chúng ta đã đến giờ tập luyện rồi.”

Thầy ấy có chút lo lắng với những phát hiện của chúng tôi.

Việc luyện tập tiếp theo chúng tôi có chút không tập trung, trong khi thầy Lupin rời đi thì lập tức dừng lại bàn tán xì xào, trao đổi suy nghĩ, ngay cả thời gian dùng bữa tối cũng thành thời gian chúng tôi thảo luận.

Mãi cho đến mười một giờ đêm, bọn họ mới trở lại.

Cú Dumbledore nhìn qua có chút chật vật, gương mặt già nua có hơi trắng bệch, bước đi không có lực. Mà Chú Sirius, chú ấy vui vẻ ra ngoài, lúc trở lại thì giống như con chó chết bị Fox kéo về.

Chúng tôi vội vàng xông tới, Hermione đỡ Cú Dumbledore ngồi xuống, Lupin đặt Chú Sirius nằm ngang trên bàn.

“Cảm ơn.” Cú Dumbledore dựa vào ghế sofa, một mồ hôi hột hên hên một hơi, ngón tay hơi run.

Tôi nhào vào người chú Chú Sirius. Tay của chú ấy lạnh ngắt, dùng lực cầm ấn xuống cũng không hề phản ứng. Tôi lập tức cảm thấy được máu từ trên mặt rút xuống.

“A.” Ron không biết phải nói ra sao.

“Chú ấy làm sao vậy?” Harry sợ hãi nói.

“Chỉ là hôn mê, không bị thương tổn gì.” Cú Dumbledore nói “Các em không cần lo lắng.”

Nghe được Cú Dumbledore nói như vậy, tôi lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó tôi không nhận được tức giận.d.d.l.q.đ

“Tên ngu ngốc này!” Tôi giận đến run người, oán giận trừng mắt nhìn chú Sirius giống như một con chó chết “Chú ấy tự rước lấy phiền toái... một chút cũng không biết tự lượng sức mình...”

“Đừng nói như vậy.” Cú Dumbledore hơi nghiêng người, mỉm cười nói “Thầy thật may mắn khi mang theo anh ấy đi cùng. Nếu chỉ có mình thầy thì nhất định sẽ gặp rắc rối.”

Tôi quay đầu nhìn về phía cụ Cú Dumbledore, đột nhiên phát hiện trên ngón tay cụ có thêm một chiếc nhẫn. Nhẫn rất lớn được làm từ vàng, thủ công thô ráp. Mặt trên khắc một khối đá nặng trĩu, ở giữa có vết rạn.

Ánh mắt của tôi dừng lại một chút, nhớ tới trước kia thầy ấy không mang nó.

“Hai người đi là vì chiếc nhẫn sao?”

Cú Dumbledore nhìn vào cái nhẫn “A, đúng vậy.”

“Đó là cái gì?” Harry hỏi.

“Thầy nghĩ bây giờ không phải là lúc các em nên biết.” Cú Dumbledore thần bí nói.

Tôi nhún mày. Tôi rất ghét khi cụ già này ra vẻ thần bí.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 221: Toa xe huynh trưởng

Edit: Lily_Carlos

Dumbledore lợi dụng bóng đêm rời đi, sáng sớm hôm sau dù Sirius đã tỉnh dậy nhưng hắn vẫn cảm thấy buồn nôn, đầu óc choáng váng, nói năng thì lộn xộn không rõ ràng. Ông ấy gần như hấp hối, cả người ông ấy lộ ra vẻ đáng thương mà thường ngày không hề có giống y như một con chó bị rút mất xương sống vậy.

Nhưng chúng tôi cũng không cần phải quá lo lắng vì Dumbledore từng nói cho chúng tôi biết hậu quả, chỉ cần uống vài lọ ma dược và nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khôi phục được như cũ, thậm chí còn không phải đưa đến St. Mungo.

Sirius đáng thương, ông ấy sẽ làm được gì nếu mấy ngày này Lupin không ở bên cạnh chăm sóc ông ấy đây? Kreacher vẫn phục vụ chúng tôi rất chu đáo nhưng nó vẫn từ chối phục vụ chủ nhân của nó. Dolly thì không quan tâm đến hắn và cũng không thể trông cậy vào Mía, còn chúng tôi là trẻ vị thành niên không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, mà..... Blaise? Tôi nghĩ ông ấy thà ở một mình còn hơn.

May mà loại dược liệu để tạo thành ma dược ông ấy cần dùng không quá khó tìm, trong kho nhà Black có một ít còn những thứ khác chúng tôi có thể đặt hàng qua thư, nếu không phải có người để phun độc hằng ngày thì bậc thầy ma dược là ngài Snape chắc chắn sẽ không tình nguyện làm một công việc mà mình không vừa ý như vậy, làm cho ông ấy cảm nhận được cái gì là sống không bằng chết.

Mỗi ngày nhật báo tiên tri đều đăng danh sách những người mất tích, tử vong hoặc là một chuyện ly kỳ cổ quái nào đó. Thi thể của hiệu trưởng Duenstrang ông Karkaroff được tìm thấy trong một căn nhà gỗ nhỏ, trong nhà có dấu hiệu của ma thuật hắc ám.

"Hiện giờ trong hẻm xéo không có ai cả." Ron nói:

"Mấy chủ cửa hàng cũng bị bắt đi rồi....."

Ron thấy chúng tôi đều nhìn về phía cậu thì nhún vai nói:

"Hôm qua Bill tới nói cho tớ biết."

"Là Từ Thần Thực Từ làm?" Harry thì thảo nói:

"Nhưng họ bắt mấy chủ cửa hàng đó đi làm gì?"

"Dù sao nơi đó cũng không an toàn rồi." Ron nói xong thì xúc một thìa kem cho lên miệng, khuôn mặt cũng lập tức tươi tỉnh hơn.

"Tôi cảm thấy bây giờ chỗ nào trong giới phép thuật cũng

không được an toàn." Tôi nhìn về mặt thỏa mãn của Ron một chút rồi đẩy kem ra cũng không muốn ăn.

"Không ngoài dự đoán ——" Hermione nhỏ giọng nói: "Hiện

tại không chỉ có thể giới phép thuật không an toàn mà thế giới Muggle cũng vậy.

..... Mấy ngày trước tớ có xem qua mấy tờ báo của Muggle số người mất tích

và tử vong cũng đang gia tăng, còn có người bị nổ tung một cách kỳ quái —— còn

có ảnh Muggle phát cuồng ở đảo Hershey, nhưng họ lại chỉ cho rằng những người

kia mắc bệnh điên thôi."

Tôi bất giác cắn răng cảm thấy lợi đều ê ẩm: "Nếu như tử thần

thực tử vẫn tiếp tục tùy ý như vậy chỉ sợ..... Tớ nghĩ có thể sẽ lộ sự

tồn tại của thế giới phép thuật."

Tôi và Hermione hai mặt nhìn nhau, Ron vẫn không rõ tình hình mà

nhìn hai chúng tôi.

"Được rồi, " Ron nói: "Tớ đoán trước khi được nhập

học thì phù thủy chúng ta cũng không được đến hẻm Xéo một mình, đúng không?"

"Dĩ nhiên." Lupin đi từ ngoài cửa vào, ông ấy đặt mấy

bức thư trước mặt chúng tôi: "Đây là danh sách những gì cần chuẩn bị cho

năm học mới."

"Oh, vậy ai sẽ đưa chúng cháu tới hẻm Xéo?" Harry nhìn ông

ấy.

"Tôi nghĩ các cháu không thể đi." Lupin nói: "Các

cháu cứ đưa danh sách cho tôi, ngày mai tôi sẽ đi mua sách mới cho các cháu."

"Hẻm Xéo đã hỗn loạn đến loại trình độ này rồi sao?" Tôi

không thể tin được hỏi lại.

"Đối với các cháu thì có lẽ là vậy." Lupin nói,

Hermione cẩn thận nhìn Harry một chút: "Bởi vì Harry? Học

sinh năm thứ năm bọn cháu có thể bị hạn chế ra ngoài."

"Tình huống có chút thay đổi." Lupin cân nhắc một chút nói:

"Ngày đó có mấy tử thần thực tử nghe được lời tiên đoán ở bộ ma pháp."

Tôi dần dần hiểu.

"Lời tiên đoán nói Harry là khắc tinh của Voldemort ..

.... Nó nói chỉ có một người có thể sống." Tôi đã hiểu ra nói: "Mà

Voldemort luôn luôn tự cao tự đại thì làm sao ông ta có thể dễ yên cho một kết

uy hiếp đến quyền uy của ông ta chứ? Ông ta nhất định phải giết chết Harry để

chứng minh với giới pháp thuật rằng ông ta mới là kẻ chiến thắng."

"Đúng vậy. Nếu năm nay ông ta chỉ muốn lợi dụng Harry để lấy

quả cầu tiên tri, thì sau này mục tiêu đầy tiên trong bằng danh sách của ông ta

chính là Harry. Nhưng mà đừng lo lắng." Lupin vỗ vỗ bả vai Harry:

"Chúng tôi sẽ bảo vệ cháu."

Hermione và Ron nhìn Harry với ánh mắt lo lắng. Harry chán nản nói:

"Nhưng mà cháu không muốn cứ chờ người khác bảo vệ như vậy."

Lupin nở nụ cười: "Tôi không hề nghi ngờ sự dũng cảm của cháu

đâu, Harry. Nhưng mà sự an toàn của cháu rất quan trọng cả với chúng ta và giới

pháp thuật."

Dù lời tiên đoán chưa được tiết lộ nhưng có nhiều người trong giới

pháp thuật đều đoán như vậy. Mọi người đã coi Harry là người cầm cờ đối kháng với

Voldemort rồi, nếu cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nó sẽ thành một đả kích

nặng nề đối với giới pháp thuật.

Xem ra Harry cũng nghĩ đến cái này, nhìn cậu cực kỳ không thoải

mái. Nhưng khi cậu mở phong thư đến từ Hogwarts thì lập tức cảm thấy vui

vẻ — cậu nhận được huy chương đội trưởng Quidditch nhà Gryffindor.

Nhưng lá thư làm làm tôi thấy phiền lòng, càng đến gần ngày khai

giảng tôi càng cảm thấy nặng nề hơn.

Tôi không thể không đối mặt với thực tế, tôi cần thận suy nghĩ

suốt một kỳ nghỉ về quan hệ giữa tôi và Draco và tương lai của chúng tôi.

Mặc dù Lucius cha của cậu ấy không bị bỏ tù nhưng Malfoy gần như

đứng ở mặt đối lập với tôi.

Tôi không biết tôi phải lựa chọn như thế nào và tôi cũng cảm thấy

rất khó để chọn lựa, hơn nữa tôi cũng không biết Draco phải lựa chọn thế nào.

Ngày khai giảng là một ngày âm trầm, bầu trời giăng đầy mây đen.

Blaise lần lượt ôm chúng tôi trong nhà cũ, năm học này bà không

thể ra sân bay chín ba-phần-tur để tiễn chúng tôi.

Bà dùng sức ôm chặt lấy tôi.

"Mẹ đừng lo lắng." Tôi nói.

Bà hôn lên trán tôi một cái rồi nói: "Bảo bối đừng làm chuyện nguy hiểm."

Đầu tiên chúng tôi đi tới căn phòng rách nát nhà Weasley, tôi còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã bị vài thần sáng vây quanh rồi đưa lên xe hơi của bộ pháp thuật, sau đó trở lại sân ga số chín ba-phần-tur. Có mấy đôi tay nâng tôi vào trong toa xe sau đó hành lý của tôi cũng được đưa vào từ cửa sổ.

Sirius nhận lấy hành lý của tôi, tách đám người đang chen chúc ra rồi đưa tôi đến toa xe của huynh trưởng. Trong buồng xe đã có người, mấy vị huynh trưởng kính ngạc nhìn Sirius, huynh trưởng nữ nhà Hufflepuff kích động suýt té xỉu. Khi cô ấy liếc mắt nhìn

về phía tôi thì tôi có cảm giác mình sắp bị đâm thủng.

Sau đó Ron và Hermione cũng lao đảo chen lấn đi vào, bọn họ cất hành lý sau khi ngồi xuống bên cạnh tôi thì mới thở ra một hơi.

"Năm này còn chật chội hơn năm trước nhiều!" Ron oán trách.

"Vì năm nay có rất nhiều thần sáng trên xe. Bộ ma pháp quyết định bảo vệ đoàn xe một cách toàn diện."

Sirius toét miệng cười cười: "Tôi cho rằng các cháu nên ngồi đoàn hoàng ở đây. Sau này còn gặp lại các bạn nhỏ."

Ông ấy nói xong liền xoay người.

Cửa toa xe huynh trưởng được mở ra một lần nữa, Draco xuất hiện trước cửa. Cậu ấy không cao hơn và cũng không gầy đi giống như tôi nghĩ, xem ra còn khỏe mạnh hơn, nhìn qua trông cậu ấy rất tốt. Mái tóc vàng xinh đẹp của cậu ấy ôm ai rũ xuống khuôn mặt vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Trong lòng tôi cảm thấy hơi khó chịu.

Cậu ấy nhìn Sirius một cái, rồi lại dùng đôi mắt màu lam nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén, biểu tình ngạc nhiên trên gương mặt từ từ chuyển sang vẻ chán ghét. Cậu ấy để lộ nụ cười khinh miệt lui về sau một bước, rồi xoay người đi đến toa xe bình thường của nhà Slytherin.

"Sylvia." Hermione nắm tay của tôi và nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng.

Mặc dù bọn họ không nhắc đến chuyện tình yêu giữa tôi và Draco nhưng tôi biết bọn họ muốn tôi chấm dứt với cậu ấy. Khi mọi chuyện xảy ra bọn họ vẫn lo lắng cho tôi.

"Đáng chết!" Sirius lập tức nổi giận đùng đùng, ông nhanh chóng cầm ma trượng đi đến toa xe kia: "Phải cho cậu ta một trận khó quên mới phải ——"

"Sirius!" Tôi vội gọi ông ấy lại hít một hơi thật sâu mới nói: "Con rất khỏe."

Sirius nhìn tôi một cái.

"Được rồi. Chỉ mong là vậy." Ông ấy mang theo tâm trạng lo lắng mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 222: Không muốn chia tay

Edit: Lily_Carlos

Tiếng còi hơi vang lên một tiếng thật dài, đoàn tàu bắt đầu chuyển

động. Một vị thần sáng âm trầm lần lượt gõ từng cánh cửa rồi cảnh cáo các học

sinh tốt nhất nên ở yên trong toa tàu.

"Nhưng chúng ta là huynh trưởng cần đi tuần tra các hành lang

nha." Hermione giật mình nói.

"Mỗi khoang xe lửa đều có thần sáng đi tuần tra liên tục nên

mấy nhóc không cần phải đi." Thần sáng nhanh chóng quay đi bắt đầu đi gõ

cửa các toa tàu khác.

"Xem ra chúng ta không có cách nào đi tìm Harry rồi."

Ron thất vọng nói.

Hermione đứng lên lấy một quyển sách từ trong túi ra bắt đầu xem

nhưng thỉnh thoảng cô ấy lại nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa xe cây cối nhà cửa đang lui dần lại, thời tiết lúc âm u lúc quang đãng.

Tôi cảm thấy đầu óc mình có hơi hỗn loạn.

Tôi và Draco coi như quyết liệt sao?

Cảm giác này giống như nó vừa nằm trong dự liệu của tôi lại vừa nằm ngoài dự liệu của tôi.

Khi đoàn tàu dừng lại ở nhà ga tôi muốn xuống xe, tôi từ chối lời mời đồng hành của Hermione và Ron, tôi đứng bên cạnh xe ngựa ngoảnh đầu nhìn đoàn tàu.

Lúc Draco đi ra khỏi toa xe phần lớn học sinh đã đi khỏi đó rồi.

Cậu đã 16 tuổi, dáng người cao lớn mái tóc màu bạch kim nổi bật giữa đêm tối.

Tôi hơi chần chờ một chút nhưng vẫn đi về phía cậu, tôi có điều muốn nói với cậu.

Cậu rất nhạy cảm nên nhanh chóng chú ý đến tôi.

Cậu chăm chú nhìn tôi trong bóng đêm một lát rồi quay người lên xe ngựa, Crabbe và Gaul cũng nhanh chóng theo sau.

Xe ngựa của bọn họ từ từ chạy qua tôi.

Tôi ngăn người, sau đó tùy tiện tìm một cỗ xe ngựa chưa khởi hành leo lên.

Trong xe ngựa đã có ba cô gái tuổi không lớn lắm mặc đồng phục nhà Hufflepuff, khi nhìn thấy tôi họ có vẻ khấn trương, cả người như có con gì đốt cứ cọ đi cọ lại.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mùi ẩm mốc trên xe ngựa làm cho tâm trạng của tôi càng không tốt.

Khi xe ngựa chạy qua cửa trường học cô gái ngồi ở giữa nhìn bạn học của mình không nhịn được mở miệng nói: "Hopper huynh trưởng lời đồn đãi kia là thật sao?"

Một lúc sau tôi mới phản ứng được cô bé đang hỏi tôi.

"Cái gì?" Tôi nghi ngờ nói.

"Có tin đồn chị là con gái thầy Black." Ba cô gái nhà Hufflepuff dùng ánh mắt thiết tha nhìn chăm chăm tôi.

Tôi lập tức nhú mày.

"Là ai nói cho các em như vậy?" Tôi cảnh giác nói: "Đó không phải là sự thật."

"Oh!" các cô gái thất vọng thở dài, lúc tôi đang muốn hỏi thăm thêm thì xe ngựa đã dừng lại bên cạnh bậc thang làm từ gỗ sồi, các cô

gái lần lượt nhảy ra khỏi xe ngựa.

Tôi bước lên bậc thang đi xuyên qua cánh cửa vào trong sảnh đường.

Trong sảnh vẫn là bốn bàn dài như trước, phần lớn học sinh đều đã yên vị ở vị trí của mình, những cây nến vẫn lơ lửng trên không thấp sáng cho cả sảnh đường.

Tôi đi tới trước bàn ăn nhà Slytherin thì sững sờ tại chỗ.

Bình thường huynh trưởng nhà Slytherin đều ngồi ở bàn của huynh trưởng. Nhưng bắt đầu từ năm trước khi tôi và Draco đạt được chức huynh trưởng thì cũng thay đổi quy định ngầm này, vẫn ngồi ăn cùng các bạn học khác.

Hiện tại, học sinh nhà Slytherin đã an vị. Ngồi bên cạnh Draco là một học sinh năm bảy không có mấy danh tiếng, mà bàn ăn của huynh trưởng lại chưa một chỗ trống cho tôi.

Đây là ý gì?

Tôi kìm nén cơn giận mà nhìn về phía Draco. Bress nhún nhún vai nhìn tôi, Parkinson tựa lên trên ghế đôi mắt cũng nhìn ra chỗ khác. Mà Draco nói chuyện vui vẻ với học sinh năm bảy kia, thỉnh thoảng cậu ta còn nhìn tôi bằng ánh mắt khinh miệt.

So với các nhà khác thì nhà Slytherin có hơi yên lặng. Đám rần nhỏ thì thảo luận chờ đợi hành động của tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi làm như không có việc gì đến bên ghế huynh trưởng ngồi xuống.

Kế tiếp là nghi thức phân viện, số lượng học sinh năm nay ít hơn rất nhiều so với năm ngoái. Lòng tôi không hề đặt ở đây nhưng vẫn mỉm cười vỗ tay chào đón học sinh mới của nhà Slytherin.

Sau nghi thức phân viện Dumbledore thông báo giáo sư sẽ dạy môn phòng chống nghệ thuật hắc ám ——

"..... Tôi mời Sirius Black."

Khuôn mặt của giáo sư Snape càng âm trầm hơn, tôi cảm thấy nên khẳng định quan hệ của ông ấy và Sirius rất tệ một lần nữa. Cách mấy chỗ ngồi, Sirius đang cười với mọi người, khi ông ấy cười lên càng trở nên anh tuấn có sức quyến rũ hơn.

Một anh hùng vừa đẹp trai vừa khỏe mạnh vừa cười lên như vậy làm không ít nữ sinh hét chói tay và điều đó làm nhiều người cảm thấy phiền phức.

Dumbledore vui vẻ phát ma thuật: "Yên lặng, yên lặng. Năm ngoái giáo sư Black có dạy ở đây một thời gian, chắc hẳn nhiều người cũng quen thuộc với ông ấy."

Tôi nghe thấy có người phía dưới kích động hét lên: "Đúng vậy".

"Đúng như mọi người biết," Dumbledore nói: "Giáo sư Black trận xung đột ở bộ ma pháp vào tháng bảy. Như vậy anh ta sẽ có nhiều kinh nghiệm chiến đấu với thế lực tà ác, tôi hy vọng các em sẽ học được nhiều điều. Đồng thời tôi muốn nhấn mạnh, hiện tại vô cùng nguy hiểm. Tuy các thành lũy phòng ngự cao cấp đã được tăng cường nhưng các em vẫn phải tuân thủ các nguyên tắc an toàn nếu như thấy bất thường các em phải báo cáo cho giáo sư biết. Tôi tin tưởng các em sẽ vì an toàn của mình và những người khác mà tuân thủ."

Sau khi kết thúc nghi thức tôi đưa đám rần nhỏ về phòng ngủ nhà Slytherin rồi dạo một vòng, lại phát bản đồ phòng nghỉ cho chúng. Trong lúc này, Draco dẫn theo Gaul và Crabbe vui vẻ nói chuyện với nam sinh năm bảy kia, bọn họ ngồi trên sofa sau màn che cười cợt tôi.

"Tôi rất hoài nghi ánh mắt của cậu, Malföy." Nam sinh kia cao ngạo nhìn tôi còn lớn tiếng nói: "Tôi còn không thể nhìn ta cô ấy là nữ nữa."

"Thật khiến cho người ta thương cảm, Bax, tôi cũng hoài nghi ánh mắt của mình." Draco chậm rãi nói.

Đáng chết, tôi giống như sắp không kìm nén được rồi.

Tôi tức giận dùng dùng đi về phòng ngủ của mình.

Gia tình đã đặt hành lý của tôi lên trên mặt thảm màu xám tro. Hiện tại tâm tình của tôi rất loạn nên mở hành lý ra dọn dẹp lung tung, đến khi loạn hết lên mới dừng lại.

Không được, tôi không thể chia tay một cách không rõ ràng như vậy! Tôi muốn Draco dùng tư cách là một người đàn ông nói cho tôi biết!

Tôi nhất định phải đi nói rõ ràng với cậu ta!

Tôi cởi áo choàng rồi ngồi xuống ghế thi triển Animagi.

Sau một hồi cảm thấy thật khó chịu tôi cảm thấy mình dần nhỏ lại. Khi tôi mở mắt ra xung quanh đã trở nên to lớn hơn và không có màu sắc.

Tôi cố gắng đi dọc theo rìa ghế rồi bay lên, tôi bay từ khe cửa ra ngoài treo người trên đèn treo trên trần nhà sau đó lợi dụng màn che mà yên lặng nhảy vào mũ áo choàng của Draco.

Draco không hề cảm thấy, cậu ta vẫn cười ha ha nói với cái người tên Bax kia là tôi có bao nhiêu ngu xuẩn, bao nhiêu ti tiện.

"Một phản đồ thuần huyết." Draco cảm thán nói: "Vừa nghĩ đến việc tôi chung sống với một người lâu như vậy tôi cũng tự cảm thấy ghê tởm, bây giờ da gà còn nổi hết cả lên đây này."

"Ai cũng đều có lúc váng đầu mà." Bax làm ra vẻ thấu hiểu thở dài: "Cô ta là Slytherin mà lại đối xử rất tốt với Harry Potter. Cha cô ta là thầy giáo của Harry Potter, cậu nên sớm nhận ra mới phải."

"Cô ấy còn suýt hại cha tôi phải vào tù!" Draco kêu lên.

"Phải nhá..., Malføy, " Bax trấn an nói: "Malføy tiên sinh vẫn bình an vô sự đó thôi."

"Đó là vì bộ ma pháp không bắt được chứng cứ xác thực, nhưng chúng ta cũng phải bỏ ra một số tiền lớn cho việc này." Draco nói ra một dãy số rồi tức giận nói: "Chúng ta—— Malføy gia tộc —— tôi tận bây giờ chưa từng chịu vũ nhục lớn đến vậy ——"

"Thật ra thì tôi lại cảm thấy, " Tiếng của Bax lại gần một chút, tôi đoán anh ta đến gần Draco: "Cậu vẫn nên giữ quan hệ tốt với cô ta, cha cô ta là nòng cốt trong hội phượng hoàng..... Bạn tốt của cô ta là Harry Potter đó."

"Cậu nói để một Malføy đi bán sắc sao?" giọng nói của Draco trở nên lạnh hơn.

"Oh, xin lỗi, tôi chỉ cảm thấy nếu cậu làm như vậy sẽ có trợ giúp lớn cho Malføy tiên sinh thôi."

Draco trầm mặc một hồi.

"Tôi..... Tôi bó tay." Cậu nói: "Vừa nghĩ tới cô ta tôi đã cảm thấy buồn nôn rồi."

Tôi nằm trong mũ của cậu tức giận đến phát run.

Bax cười một tiếng dẫn đề tài đến chỗ khác.

Kể tiếp Draco trở nên có chút không yên lòng chỉ phụ họa một chút còn lại toàn là Bax nói. Tôi không biết đối thoại giữa các nam sinh nhàm chán như vậy hoặc có thể chỉ có hai người họ nhàm chán.

Tôi cứ nghĩ con giận sẽ làm tôi tỉnh táo cho dù mấy ngày nay tôi không được nghỉ ngơi tốt, trước mấy ngày tôi còn lảng lẩn qua lộn lại đến mức không ngủ được.

Nhưng sự thực là tôi vẫn ngủ thiếp đi trong mũ của Draco.

Mãi cho đến khi tôi bị một cơn đau làm tỉnh giấc.

Tôi khẽ sờ mở mắt, hình ảnh bốn phía thì tôi đã biết mình đang ở trong phòng ngủ của Draco, mà Draco đang đứng trước mặt tôi đôi tay vẫn còn cầm áo khoác.

"..... Sylvia?"

Tôi tức giận hét về phía cậu ấy.

"Trời ạ!" cậu ấy lập tức bỏ áo choàng xuống rồi chạy đến trước mặt tôi: "Cậu sao rồi?"

Tôi giải trừ Animagi, tôi run rẩy biến về trạng thái nhìn Draco.

"Xương cốt có sao không? Chuyện này đối với hình dạng Animagi của cậu là quá cao....."

Tôi đẩy tay của cậu ra, cố gắng bò dậy khỏi thảm trải sàn: "Tôi không sao."

Cậu nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi một phen.

"Vậy thì tốt, cậu đủ thôn minh khi biến thành hình thái animagi tới tìm tôi." Cậu khoa trương thở dài nói: "Cả ngày hôm nay tôi đều lo lắng caauk sẽ không hiểu ám hiệu của tôi mà vọt thẳng đến đây tìm tôi."

Cho dù tôi ngu ngốc thì cũng sẽ hiểu được chuyện không phải như tôi nghĩ.

"Cậu..... Ám hiệu tôi?" Tôi chần chờ nói.

Lông mày Draco nhíu chặt lại, cậu nghi ngờ nhìn tôi.

"Cậu nhìn không hiểu? Nhưng nếu cậu không hiểu sao tối nay lại tới đây tìm tôi...không phải cậu nghĩ những lời tôi nói với Bax là thật chứ."

Tôi chột dạ mỉm cười.

Draco xì mặt xuống nói: "Làm sao cậu có thể cho là thật? Cậu ——"

"Oh, thân ái, là kỹ thuật diễn của cậu quá tốt." Tôi vội vàng trấn an nói.

"Không, " đôi mắt băng lam của cậu như muốn bốc cháy: "Là vì cậu không tin tưởng tôi. Cậu là một cô gái thông minh như thế nào chứ? Làm sao cậu có thể không nhận ra thái độ đột ngột chuyển biến của tôi. Cậu cho là chúng ta tất nhiên sẽ phải chia tay nên không hề nghi ngờ chuyện ngày hôm nay một chút nào."

Tôi không cách nào phủ nhận điểm này.

"Cậu nói tôi phải làm thế nào đây, Draco?" Tôi bất đắc dĩ nói: "Chính mắt tôi xác nhận Lucius là tử thần thực tử, mà cách cậu yêu ông ấy giống như tôi yêu Blaise vậy. Cậu nghĩ tôi có thể làm gì được đây, Draco? Tôi không cách nào khuyên cậu phản bội Voldemort, thì thể Karkaroff chính là tiền lệ. Người thân của tôi ——" bao gồm giáo sư Snape: "Cũng kiên định đứng về phái đối diện với Voldemort..... không phải tôi có tinh thần trượng nghĩa gì, nhưng mà Draco, nhưng mà tôi không thể chấp nhận được việc muốn tiêu diệt toàn bộ muggle của Voldemort."

Draco mím chặt môi: "Như vậy ý của cậu là?" Cậu lãnh khốc nói: "Chúng ta nên thật sự chia tay sao?"

"Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ về quan hệ giữa chúng ta." Tôi cúi đầu: "Tôi hiểu rõ người thân và bạn bè của tôi đều muốn tôi chia tay với cậu. Tôi nghĩ Malfoy tiền sinh cũng muốn như vậy. Người thân của tôi không vì vậy mà ép buộc tôi nhưng còn Malfoy tiền sinh thì sao? Ông ấy cũng có thể suy nghĩ cho cậu như vậy sao? Nếu như chúng ta tiếp tục thì cậu phải chịu nhiều áp lực lắm. Có lẽ trong tương lai cậu phải chọn một trong hai chúng ta thì sao, về điều này tôi nghĩ cậu hiểu rõ hơn tôi." Tôi từ từ nói: "Mà tôi thật không muốn chia tay."

Draco lâu bầu một tiếng. Khi cậu mở miệng lần nữa thì giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn.

"Không muốn chia tay?"

Tôi cúi đầu đáp một tiếng.

"Tôi cũng không muốn." Tôi ngẩng đầu lên nhìn Draco, cậu dùng vẻ cao ngạo mà chỉ một Malfoy mới có nói với tôi: "Nếu như ngay cả một ít áp lực cũng không chịu được tôi còn có thể là đàn ông sao?"

Cậu lại bổ sung một câu: "Nhưng mà tôi nghĩ cậu nên giữ bí mật với những người bạn của cậu."

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Màu Đen Màu Xám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 223: Draco xui xẻo

Edit: Lily_Carlos

"Có cần thiết phải giữ bí mật sao?" Tôi hơi chần chờ

nói: "Tôi không nghĩ bọn họ sẽ nói ra ngoài, hơn nữa họ còn đang lo lắng cho tôi."

"Tin tưởng tôi bây giờ bọn họ đang lo lắng cho cậu, "

Draco bĩu môi: "Nhưng nếu cậu nói với họ cậu vẫn ở bên cạnh tôi thì họ sẽ càng lo lắng hơn."

Tôi trầm ngâm chốc lát lại không thể không thừa nhận.

"Được rồi, cậu nói là sự thật." Tôi cau mày nhớ tới ba

cô gái nhà Hufflepuff trong xe ngựa kia: "Draco, tại sao mọi người lại

biết chuyện Sirius là cha tôi? Tôi cho là chuyện này rất bí mật."

"Vì từ thần thực từ đều đã biết." Draco nói: "Cậu

nên biết ở Slytherin có mấy học sinh có cha mẹ làm từ thần thực từ chứ?"

"Vây Bax?" Tôi nói.

"Ian? Bax." Draco gật đầu một cái: "Quan hệ giữa

bốn nhà vô cùng rắc rối phức tạp, cho nên chỉ cần một người biết thì mọi người

đều biết. Lúc nghỉ hè tôi nhận được mấy phong thư hỏi tôi có biết quan hệ giữa

hai người không, thực sự lúc đó tôi rất kinh ngạc ——"

Ta nghe xong cười một tiếng: "Thật mỹ diệu, tôi cảm thấy hiện

tại mình trở thành một cái bia đúng nghĩa, mọi người cứ nhìn mặt tôi và mặt

Sirius để so sánh, có khi họ còn đang nghĩ lúc trước bản thân bị mù mới không

nhận ra ——"

"Bọn họ chỉ tò mò, cậu không cần vì vậy mà thấy không thoải

mái." Draco nói.

"Tôi chỉ không thích có quá nhiều người chú ý đến tôi mà

thôi." Tôi nói.

Draco ngạc nhiên nhìn tôi, một lát sau mới nói: "Tôi cho rằng

cậu đã sớm quen với việc này."

"Cái gì?" Tôi không hiểu hỏi lại.

"Yêu đương với một Malfoy là một việc rất đáng gây chú ý

đó." Draco xấu xa nói.

Tôi không nói gì nhìn Draco. Cậu hơi dừng lại một chút rồi tiếp

tục nói.

"Cậu cần chú ý nhiều đến các học sinh có cha là từ thần thực

từ. Tận lực tránh xảy ra xung đột với họ. Trừ Ian Bax, " Draco nói:

"Còn có Cass Leeburn năm thứ ba, Avery Kitts và Kai Jinde năm thứ tư. Tôi

chỉ biết mấy người này, cậu nên tránh tiếp xúc với họ."

"Tôi làm sao có thể đi tiếp xúc với bọn họ đây, Draco?"

Cho dù là trước kia những người được cho là có tiếp xúc với tôi ở Slytherin

cũng không nhiều lắm. Tôi cười một tiếng, cố ý nói: "Còn Gaul cùng Crabbe

năm sáu?"

"Grey và Crabbe luôn đi cùng với tôi, bọn họ sẽ không có vấn

đề gì." Draco cau mày nói. Suy nghĩ một chút, cậu hơi do dự nhưng lại bỏ

xung thêm một người: "Còn có Theodore Noether, nhưng mà cậu không cần quá

quan tâm đến cậu ta."

"Là người cùng lớp chúng ta?" Tôi hỏi lại.

"Còn có người thứ hai thuộc nhà Noether ư, Sylvia?"

"Cha cậu ta cũng là Từ Thần Thực Tử? Hình như trước kia tôi

có nghe nói." Tôi nhớ lại hình dáng của cậu bé này, cậu ta nhỏ gầy lại

luôn độc lai độc vãng, một loại người làm cho người tiếp xúc có cảm giác hơi

xem thường.

Nhưng người luôn tự cho mình là thanh cao ở nhà Slytherin cũng

không coi là hiếm.

"Đúng vậy." Draco nhìn tôi một cái rồi nói tiếp:

"Ừ..... Cuối năm thứ năm lão Noether cũng đi bộ ma pháp."

Tôi hiểu.

Nhắc tới chuyện xảy ra ở bộ ma pháp làm cho tôi có chút không được

thoải mái, nhưng do đã qua được một thời gian nên cũng không đến mức quá khó

chịu: "Ông ta bị bắt?..... Không đúng, ông ta đã chết?"

"Không sai." Draco cổ nặn ra vẻ tiếc thương: "Làm

cho người ta thật tiếc nuôi đó, lẽ ra lúc này ông ta có thể ngồi cạnh lò sưởi

ôm mèo hay đeo kính đọc một tờ báo gì đó."

Tôi trừng mắt nhìn cái con người dối trá này nhưng lại không nhin

được cười vì lời châm chọc của cậu ấy: "Nếu như là vậy, Draco, người tôi

nên cảnh giác nhất không phải nên là cậu ta sao?"

"Oh, cậu phải biết Theodore Noether còn chưa trưởng thành." Draco nhún nhún vai: "Theo pháp luật cậu ta buộc phải tìm cho mình một người giám hộ."

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc: "Người giám hộ? Nhưng mẹ cậu ta....."

"Mẹ của cậu ta sớm chết rồi, cậu ta được cha nuôi lớn." Draco hơi mất kiên nhẫn nói: "Chẳng lẽ cậu không biết thật sao, Sylvia?"

"Cậu biết là tôi không quan tâm lắm đến hoàn cảnh gia đình của những người không quan trọng mà." Tôi không yên lòng mà nói, ngay sau

đó lại cảm thấy có chút không ổn.

Cô nhi, cha mẹ đều đã mất.....

"Được rồi, có lẽ cậu nên quan tâm đến bối cảnh bạn học một chút." Draco nhìn ra lòng tôi đang không được yên ổn lắm: "Cậu nên biết hầu như quý tộc đều ở Slytherin, nếu cậu biết được những thứ đó sau này cậu sẽ lợi dụng được chúng."

"Oh! Cố gắng tạo điều kiện thuận lợi giống như cậu đúng không Draco?" Tôi nhanh chóng hăng hái hơn, trước kia cậu ấy luôn lấy việc bắt nạt người khác làm thú vui cho mình.

"Người thừa kế nhà Malfoy không cần phải khúm núm trước bất cứ kẻ nào." Draco trừng mắt nhìn tôi.

Chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nhận ra ngay, tuy Draco có bắt nạt người khác nhưng mà cậu ấy vẫn luôn bảo vệ phong độ của quý tộc.

"Vây giống như tôi thì cần khúm núm với người thôi." Tôi nói thầm, thấy cậu ấy trừng mắt với tôi tôi vội vàng nói: "Nói tiếp chuyện của Noether đi, Draco."

"Có gì đáng để nói sao? Có vô số họ hàng xa của Noether ngờ ý muốn thành người giám hộ của cậu ta." Draco nhún nhún vai, hả hê nói: "Thật đáng

thương, tôi nghĩ cả năm nay cậu ta sẽ phải đầu trí đầu dũng với những người họ hàng xa mơ ước gia tài nhà Noether, nên sợ rằng cậu ta sẽ không có thời gian mà quan tâm đến cậu."

Gia tộc Malfoy và gia tộc Noether đều là quý tộc cổ xưa, gia chủ đều là tử thần thực tử. Tôi vốn nghĩ rằng Draco cũng sẽ có chút thương cảm đối với gia tộc Noether, nhưng dường như tôi đã lầm vì cậu ấy không có một biểu hiện nào như vậy cả, giống như cậu ấy chắc chắn nhà Malfoy sẽ không suy tàn.

Trẻ con luôn tin tưởng và sùng bái cha của mình, mà tôi không thể không thừa nhận bản thân mình có chút không thoải mái.

"Nhà Noether rất giàu có?" Tôi đành tìm một vấn đề để tiếp tục nói chuyện.

Draco nhìn chăm chăm vào mặt tôi, mặt cậu có vẻ như đang kìm nén cái gì đó. Cậu hít một hơi thật sâu rồi liếc nhìn tôi nói: "Tài sản của gia tộc cổ xưa không chỉ có tiền bạc, tại sao cậu không thể bắt được trọng tâm của câu chuyện vậy Sylvia?"

"Có thể vì tôi không thấu hiểu lòng người." Tôi ảm ức nói: "Không có đáng về của một cô gái nên có."

Draco nghe vậy quan sát tôi một lát.

"Quả thật mái tóc ngắn của cậu làm tôi giật mình." Cậu quan sát tôi rồi nói: "Còn nữa, cậu hơi gầy."

"Đúng vậy nha, nhìn qua còn không phân biệt được đâu là trước đâu là sau có phải không?" Tôi nhắc lại lời châm chọc của Bax: "Tôi không thể nhìn ra cô ta giống con gái chỗ nào."

Draco trầm mặc một hồi rồi nói: "Ài, Sylvia..... Tôi hy vọng tôi có thể nói với cậu rằng đó không phải là sự thật."

Thật muốn đá kích người khác! Tôi rất tức giận.

"Tôi còn nghi ngờ tôi bị đồng tính." Draco vội vàng ôm lấy tôi trước khi tôi tức giận, cậu nhìn chăm chú vào đôi mắt của tôi thâm tình nói: "Nếu không sao tôi sẽ kích động muốn hôn lên khuôn mặt như vậy chứ."

Gương mặt như vậy? Như thế nào hả?

"Nếu cậu nói như vậy thì tôi cũng cảm thấy hơi nguy rồi, " Tôi nghiêm mặt

nói: "Cậu quên là tôi rất giống với Sirius sao? Hơn nữa tôi còn đẹp trai hơn ông ấy nhiều."

Draco dùng một chút.

"Oh!" cậu kêu lớn một tiếng, nhìn đồng da gà nổi lên trên người cậu ấy là tôi biết cậu ấy cậu ấy tưởng tượng ra điều đáng sợ thế nào.

Buổi học đầu tiên trong học kỳ mới bầu trời vô cùng quang đãng, sau khi ăn sáng xong chúng tôi ngồi tại bàn chờ giáo sư Snape phát thời khóa biểu.

Chúng tôi đã là học sinh năm thứ sáu nên chỗ ngồi của Draco cũng không cách bàn thủ lĩnh quá xa. Vì vậy tôi không thể không nghe những lời châm chọc thóa mạ của cậu ấy dành cho tôi.

Cách bàn ăn, tôi liếc nhìn Draco một cái, cậu ta diễn quá hăng rồi đấy.

Mãi cho đến khi giáo sư Snape đi đến gần thì cậu ta mới rụt cổ lại không nói nữa.

Giờ học đầu tiên trong học kỳ mới là lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám, tình hình trong lớp giống hệt như trong dự đoán của tôi đó là các học sinh cứ nhìn tôi nhìn lui giữa khuôn mặt của tôi và khuôn mặt của Sirius.

Tôi lui về sau một chút rồi lấy một quyển sách che mặt.

Nhưng luôn có người đặc biệt không thức thời, Parvati Patil thuộc nhà Gryffindor liều mạng giơ tay lên khi Sirius đang giảng bài.

Sirius kinh ngạc nhìn cô nàng một cái, ý bảo cô nói.

"Tôi muốn hỏi giáo sư Black, " Patil đứng lên, Hermione ở đằng sau liều mạng kéo áo cô. Nhưng cô nàng lại dùng sức kéo áo về kích động nói: "Lời đồn đãi kia là thật sao? Giáo sư là cha của Hopper——"

Sirius nhếch miệng cười, khoe mắt hiện ra nếp nhăn nhà nhật, lúc này tôi thật sự sợ ông ấy sẽ thừa nhận trước mặt tất cả bạn học.

Ông ấy cười rồi nói: "Ngồi xuống đi tiểu thư Patil, tôi không nghĩ tôi phải trả lời vấn đề này trong lớp học."

Mọi người thất vọng "Oh" một trận.

Sirius càng ngày càng được hoan nghênh hơn so với ngày trước, tôi dám nói dù cả Slytherin coi ông ấy như phản đồ nhưng lại không thể không thừa nhận những tiết học của ông ấy rất thú vị. Các bạn học tích cực tích cực, hăng hái

trả lời tất cả các câu hỏi ông ấy đặt ra.

Mà Draco không hề giống như lúc ăn sáng, cậu ấy, Crabbe và Gaul ở một góc trong phòng học có vẻ rất an phận, có lẽ đây là lần đầu tiên cậu ấy yên tĩnh như vậy nhưng Sirius lại không hề quên sự tồn tại của cậu ấy.

"Chúng ta cần một người lên làm mẫu." Khi Sirius giảng giải hết một chú ngữ thì nói như vậy, sau khi nói xong ông ấy làm bộ lơ đãng nhìn quanh lớp học: "Nha..... là cậu đi Malfoy tiên sinh."

Draco vì cha mà "Vứt bỏ" tôi, chuyện này không ai không biết, ai bảo cậu ta cố sức diễn vậy chứ.

Vì vậy ai cũng biết cậu muốn xui xẻo, tất cả mọi người đều rướn cổ lên nhìn cậu ấy.

Draco cố ngồi lì trên ghế một lát nhưng cuối cùng vẫn phải đứng dậy đi về phía bục giảng, khi đi lên cậu ấy còn dùng ánh mắt ra vẻ đáng thương nhìn tôi nữa chứ.

Tôi rất muốn cười nhưng lại sợ mọi người nhận ra đang quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 224: Tiếp tục nghiên cứu hắc ma pháp

Editor: Công Tử Tuyết

Ngay đêm đó Draco len lén chui vào phòng ngủ của tôi, không ngừng kêu khổ với tôi.

"Oh! Tôi thật sự không nên để cho người giữ bí mật phía bên họ!" Anh ta than phiền nói xong: "Tôi cảm thấy cho tôi một miếng da nhỏ cũng đau xót!" Die nd da n e q u u y d o n

Tôi hoài nghi nhìn anh ta một cái: "Cậu nói thật sao? Hogwarts không cho phép các thầy giáo lấy bất kỳ hình thức tổn thương học sinh."

Da tay của anh trắng nõn sáng bóng như cũ, không hề biến hóa so với lúc trước.

"Cậu không thấy tôi bị đánh trúng liên tục hai lần sao? Sylvia?" Draco tức giận nói.

"Được rồi, cậu phải thay đổi chủ ý sao? Như vậy ngày mai tôi sẽ giải thích với bọn họ." Tôi đi tới sau ghế của anh, qua loa xoa nắn giúp anh: "Nghe nói rất đau" - bả vai.

Draco chần chờ một chút.

"Thôi." Cuối cùng anh nói. Thời gian anh đến đã rất muộn, vì vậy không lâu lập tức chuẩn bị rời đi.

Ngày hoạt động Club nghiên cứu Hắc ma pháp rất nhanh đã đến.

Ngang qua lớp phòng ngủ phòng khách dài, đi qua hầm ngầm hẹp dài, tôi đi đến chỗ trống lớn của phòng hoạt động.

Trong câu lạc bộ thừa thót mùi mấy người ngồi, cái này thoạt nhìn chính là toàn bộ thành viên đến hôm nay. Lớp năm Ulrich? Blaise mang theo vẻ mặt căng thẳng đứng ở trước mặt bọn họ, thoạt nhìn hình như có lời gì muốn nói.

Tôi chú ý xuống dưới, phát hiện hôm nay Bress không đến trước, thì ngược lại ở trong góc thấy được Archie Soeul lười biếng vùi trong một ghế dựa mềm mại cũ kĩ? Gourde.

Anh ta và Draco cùng dạng xuất thân quý tộc, một dạng kiêu ngạo yếu mệnh lại một bụng ý xấu, theo tôi thấy, bọn họ nhất quyết nên ngu ngốc ngu ngốc, mà tầm mắt(1) mới đúng. Nhưng anh ta cố tình quan hệ không quá hữu nghị với Draco, lại xui xẻo vì lớp học nhỏ ba tháng của Draco, không thể không kìm nén tương đối anh ta giữ chức học đệ.

(1) Ngu ngốc ngu ngốc, mà tầm mắt: Những người có cùng mục đích, chí hướng, sở thích (có thể là tốt hoặc xấu) sẽ tìm đến với nhau để kết bạn, để chơi với nhau.

Tuy nhiên câu thành ngữ này thường có ý nói về những người xấu, hèn kém, do trâu ngựa thì thường được ví là loài vật thấp hèn, xấu xa (đầu trâu mặt ngựa). Die nd da nl e q uu ydo n

Thời gian năm thứ tư anh ta uống thuốc tăng tuổi thọ, hình như cổ găng ghi danh cúp vàng; mà anh ta bây giờ chính là lúc tôi thấy như vậy, thoát nhìn vóc người cực cao, một đầu chân dài không chút để ý khoác lên một cành cây khác, tóc đỏ màu rậm nắng thay đổi đậm một chút, màu sắc da cũng thay đổi đậm, là màu lúa mì cực kì xinh đẹp. Draco thì vĩnh viễn cũng không cách nào có được màu da khỏe mạnh như vậy.

Nhưng mà hình như nụ cười nhạt luôn luôn hiện bên môi anh ta bây giờ đã hoàn toàn biến mất rồi.

Tôi kinh ngạc một chút, sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh anh ta.

"Tôi nhớ Martina từng đuổi cậu ra khỏi câu lạc bộ?" Tôi hoài nghi nhỏ giọng nói.

"Tôi lại thêm vào." Archie Souel không chút để ý nói.

"Tôi không tin Martina sẽ ngu xuẩn như vậy." Tôi kiên định nói. Cái bé trai thời kỳ trưởng thành bé trai đối với CLB nghiên cứu Hắc ma pháp mà nói đơn giản là một quả bom.

"Martina đã tốt nghiệp." Archie Seoul lạnh lùng nói.

Martina đi học một năm tròn cuối cùng tốt nghiệp, tôi thật sự tiếc nuối bỏ lỡ tiền cô ấy.

Tòa thành Hogwarts sáu tầng có một lối đường bỏ hoang nhỏ, nghe nói lần tốt nghiệp kia họ cử hành một cuộc gặp gỡ xa hoa nhỏ ở bên trong, chỉ hạn lớp bảy năm tham dự.

"Oh, thực xin lỗi tôi lại chạm nổi đầu của cậu. Tôi không nên nhắc tới cô ấy." Tôi xót xa nói.

"Cậu coi tôi thành cái gì? Một đứ ngựa lúc nào cũng lưu luyến đắm chìm trong tình cảm của quá khứ sao?"

"Cậu nhìn xem" Tôi xoay người nhìn anh ta, cái chính: "Đứ ngựa yêu đơn phương đắm mình bên trong quá khứ. Yêu đơn phương, Archie Seoul."

Archie Seoul giật cười.

"Tôi biết bây giờ Malfoy vì sao....." Anh ta dừng một chút, không nhìn tôi: "..... Thôi. Tôi so đo gì với một cô gái đây."

Tôi hiểu rõ anh ta muốn nói gì, nhưng mà thoát nhìn mặc dù danh tiếng của anh ta luôn luôn không tốt, cuối cùng vẫn trưởng thành một chút, loại hình phong độ này hơi có điều thể hiện ở trên người anh ta.

Ít nhất có thể để cho anh ta không cách nào nói ra lời gì quá đáng đối với "Một cô gái".

"Một cô gái, oh, bây giờ cậu gọi tôi như vậy, Archie Seoul? Bây giờ tôi còn có thể nhớ lần đầu tiên cậu im hơi lặng tiếng gọi tôi học tỷ đấy." Tôi khua tay múa chân: "Khi đó cậu mới đến tôi đây, ôm."

"Hiện tại đến lượt cậu đi về ôm tôi, Hopper."

"Cho dù bây giờ vóc dáng cậu cao hơn, Archie Seoul, cậu cũng không thể phủ nhận cậu không có đầu óc là sự thật đó." Tôi nói: "Vẫn chưa trả lời tôi đấy, cuối cùng làm sao cậu lần thứ hai chui vào CLB nghiên cứu Hắc?"

"Nhìn, tên ngu ngốc kia." Anh ta lười biếng đưa tay chỉ Blaise lớp năm, người sau đang đứng trên đất trống ở trước mặt chúng tôi rất dè dặt nói những thứ gì đó: "Đó là em trai họ của tôi."

"Hội trưởng mới nhận chức CLB nghiên cứu Hắc ma pháp sao? Cậu quyền thiên vị thật khiến cho người khác chán ghét." Tôi giật nảy mình.

"Đúng vậy, ai bảo lên học kỳ cuối cậu không ở nơi này chứ, nếu không thì, nói không chừng cậu còn có thể đuổi tôi ra ngoài từ nơi này đấy." Archie Seoul giễu cợt nói.

"Nếu như cậu chính là vì đưa đến sự chú ý với một cô gái, lời nói phá hoại ngu xuẩn xung quanh, tôi hiểu." Tôi nói.

Archie Seoul nghiêm mặt không nói.

Tôi cũng vậy ngẩng đầu lên, làm bộ đang nghe vị hội trưởng CLB tự cao tự đại kia lên tiếng.

"..... Cậu biết không?" Archie Seoul nhìn chăm chú vào phía trước nói: "Sau lễ mừng năm mới Martina sẽ phải kết hôn."

Tôi đi một lúc lâu mới ý thức tới anh ta là đang nói chuyện với tôi.

"Tôi không biết." Tôi kinh ngạc nói. Các phù thủy trưởng thành mà có thể kết hôn, nhưng Martina cũng thật sự quá sớm một chút.

"Thì cậu sẽ biết rất nhanh." Anh ta phiến muộn vẫy tay một cái: "Có lẽ qua mấy tháng nữa cậu có thể nhận được thiệp mời hôn lễ của cô ấy."

"Oh." Tôi không biết nói làm sao.

Martina lớn hơn anh ta mấy tuổi, có một con mắt nhu thuận, mái tóc xù và màu rậm nắng, nhìn giống như một người cô giáo hiền dịu nét na tốt đẹp, giỏi Hắc ma pháp vô cùng. Mà Archie Seoul, hình như nhìn qua Die nd da nl e q uu ydo n anh ta là một tay anh chơi hoa tâm không tốt, anh ta cũng gần như có tất cả điều kiện của một công tử nhà giàu. Bọn họ vốn nên không liên quan chút nào, có lẽ mấy năm trước tôi biết ngay anh ta thích cô ấy, cho dù tới bây giờ cô ấy cũng không đối xử với anh ta quá đặc biệt. Cho tới bây giờ cũng không thể quên tình cảm.

Tôi sớm cũng biết Martina đã có vị hôn phu, bây giờ nghe nói cô ấy sắp kết hôn rồi, cũng vui mừng vì cô ấy.

Chỉ là tôi cũng không biết nên an ủi anh ta ra sao.

Chúng tôi vẫn im lặng đến thời gian hoạt động kết thúc. Quả nhiên hội trưởng mới nhận chức là một người ngu ngốc, anh ta lên tiếng hoàn toàn chiếm hết cả thời gian hoạt động của chúng tôi.

Khi chúng tôi đứng dậy đi ra ngoài, Archie Seoul nói: "Vốn tôi cho là tôi cần đặc biệt chú ý không nhắc tới Draco trước mặt cậu."

Tôi dừng bước nhìn về phía anh ta, anh ta cũng dừng lại theo.

"Vốn tôi cho là cậu sẽ cảm thấy đau lòng, hoặc là....." Anh ta hơi dừng lại, mắt nhìn chăm chăm vách tường ra vào của câu lạc bộ: "Năm ngoái tôi tin chắc cậu yêu hẳn thật. Nhưng cậu làm như thế nào, Hopper? Lúc người trong lòng cậu không chút để ý đến cậu?"

Tôi và Draco cũng không có xa nhau. Vì vậy tôi không biết nếu như thật sự anh không thêm để ý chút nào đối với tôi, tôi sẽ như thế nào.

Tôi tiếp tục im lặng, không biết nên nói như thế nào.

Archie Seoul nhanh chóng nhìn tôi một cái, nghiêng đầu sang chỗ khác.

"Thôi." Hiển nhiên tôi im lặng để cho anh ta có điều hiểu lầm: "Tôi nên biết sẽ không ai thật sự không quan tâm. Hopper, cậu là một cô gái ưu tú, có thể tìm được người tốt hơn."

Tôi há miệng, Archie Seoul tùy tiện vẫy vẫy tay, đi ngang qua vách tường.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Màu Đen Màu Xám được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.